

Thiên Sư Chấp Vị - Phần 2

Contents

Thiên Sư Chấp Vị - Phần 2	2
1. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 1: Văn Án - Nhận Phẩm	2
2. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 1-2	3
3. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 2	13
4. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 3	25
5. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 4	37
6. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 5	49
7. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 6	58
8. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 7	66
9. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 8	77
10. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 9	87
11. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 10	97
12. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 11: Tiểu Tiểu Tiểu Phiên Ngoại	112
13. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 1-1: Văn Án - Quan Tài	113
14. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 1-2: Tiết Tử	114
15. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 1-3	115
16. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 2	122
17. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 3	138
18. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 4	151
19. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 5	159
20. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 6	172
21. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 7	184
22. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 8	196
23. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 9	209
24. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 10	219
25. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 1: Văn Án - Khế Ước	229
26. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 1-2	229
27. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 2	238
28. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 3	246
29. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 4	259
30. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 5	266
31. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 6	277
32. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 7	294
33. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 8	300
34. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 9	312
35. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 10	324
36. Phần 2 - Quyển 4 - Chương 1: Văn Án - Luân Hồi	330
37. Phần 2 - Quyển 4 - Chương 1-2	330
38. Phần 2 - Quyển 4 - Chương 2	339

Thiên Sư Chấn Vị - Phần 2

Giới thiệu

Editor: Kim Mỹ Thể loại: đam mỹ hiện đại Couple: Niếp Hành Phong x Trương Huyền Một lần nữa th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-chap-vi-phan-2>

1. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 1: Văn Ấn - Nhận Phẩm

Hồn của Niếp Hành Phong lại thoát ra?

Đùa cái gì chứ, trước khi tiền bồi thường xe được thanh toán hết, cậu sao có thể để chiêu tài miêu xảy ra chuyện gì!?

Không cần biết Niếp Hành Phong lần này chọc phải phiền phức gì, Trương Huyền nhất định phải nhúng tay rồi!

Chỉ là có một phiền phức nho nhỏ, cậu chỉ là một thiên sư gà mờ...

Nhưng thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng a, lật giở sách là chắc chắn có cách thôi,

Làm sao cũng không thể bỏ mặc tiền đã mang đến trước cửa....của chủ tịch a!

” Trương Huyền, cậu coi tôi là điều để cậu thả sao!”

” Chủ tịch yên tâm, tốt xấu gì tôi cũng đã học được 3 tháng đạo thuật rồi nha.”

“ ... ”

Chủ tịch với tiểu thần côn lại tiếp tục bị cuốn vào trong những âm mưu,

Dù cho đã quên đối phương,

Nhưng duyên phận của hai người vẫn không hề bị chặt đứt.

2. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 1-2

Tối đến, Niếp Hành Phong lái xe về Niếp Trạch. Đứa em Niếp Duệ Đình vừa đột nhiên gọi điện báo ở nhà có chuyện gấp, nói anh lập tức quay về. Anh cũng không dám chậm trễ, sắp xếp xong công việc liền lập tức lái xe trở về.

Nhà lớn một mảng tối đen, thật là khung cảnh trăm năm khó thấy. Niếp Trạch từ trước đến nay ngày đêm đều sáng trưng, nhìn thấy căn nhà đứng sừng sững trong đêm đen, Niếp Hành Phong có cảm giác u ám, anh tùy tiện đỗ xe, liền chạy vội vào nhà.

Công tắc đèn không hoạt động, Niếp Hành Phong chỉ có thể mò mẫm đi vào phòng khách. Bốn bề đều rất yên tĩnh. Anh nhíu mắt vào, phát hiện trong bóng tối có một vài bóng quỷ khả nghi lay động, đột nhiên nhìn thấy thứ này, làm anh có chút sởn tóc gáy.

” Ông nội! Ông nội! ”

Mở máy gọi cho Niếp Duệ Đình nhưng lại tắt máy, lại gọi vào máy của Niếp Trạch, điện thoại bên cạnh cũng không hề reo lên, Niếp Hành Phong chỉ có thể gọi to.

Ba!

Đèn phòng khách bỗng nhiên bật lên, theo tiếng hát, một đoàn người đồng loạt tiến ra, lúc nhìn thấy Niếp Duệ Đình đi đầu tiên tay bê một chiếc bánh ga tô, khoe miệng Niếp Hành Phong giật giật. Anh hiểu rồi, đám người cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm lại lôi anh ra trêu chọc.

” Sinh nhật vui vẻ!”

Đầu Phùng Tinh Tinh với Hoắc Ly đều đội một chiếc mũ bóng loáng rất buồn cười, đằng sau là đám người hầu của Niếp gia, mọi người đều là một mặt vui mừng; bị họ cùng nhau xếp đặt, Niếp Hành Phong tức giận đến mức muốn mắng người, nhưng nhìn qua ông nội, tất cả lời mắng chửi đều nuốt vào trong.

” Niếp đại ca, vải thưa kéo ghê!” Hoắc Ly vui vẻ nói. (**)

(**) Cái này t nghĩ là Hoắc Ly muốn nói sinh nhật vui vẻ, sinh nhật vui vẻ tiếng Trung là “shēng · rì kuài le” còn cái em Ly nói là ” shā bù lā yǐ zi ” dù chả thấy có gì liên quan cơ mà chắc chỉ còn mỗi khả năng

này:p, đọc kéo dài mà nhanh nhanh thì cũng giống giống:p.

Đầu Niếp Hành Phong bỗng chốc toát ra một đồng dấu hỏi, Niếp Duệ Đình phụt cười: ” Tiểu Ly phát âm không chuẩn, chính là kinh hỉ nha, ngay đến sinh nhật của mình cũng quên mất, anh cả anh làm người thật đủ hồ đồ rồi nha. Vì để anh trong ngày sinh nhật có thể lưu lại một hồi ức khó quên, mọi người liền nghĩ ra chủ ý này, thế nào có kinh hỉ không?”

Chỉ có kinh không có hỉ (chỉ có kinh hãi, không có vui vẻ). Nhìn lại bóng quý đẹp trai đến cạnh Niếp Duệ Đình, Niếp Hành Phong không tức giận hỏi: ” Mọi người muốn chúc mừng thì chúc mừng, cần gì bày ra khung cảnh đầy quý khí này?”

” Bọn em chỉ tắt đèn thôi mà, làm gì có gì u ám?”

” Còn nói không u ám, thế còn....”

Nói được một nửa liền ngừng lại, nhìn thấy mọi người một mặt kinh ngạc, Niếp Hành Phong đột nhiên rõ ràng những thứ bay bay vừa nãy không phải do Niếp Duệ Đình làm ra, mà là đúng lúc ấy bay tới.

Không biết có gì liên quan đến tòa nhà cổ này không, gần đây càng ngày càng nhìn thấy nhiều du hồn lệ quỷ. Anh cũng từng bóng gió nhắc nhở ông nội, nhưng đáng tiếc Niếp Dực lại không hề để ý, sau đó trong nhà tất cả đều bình an, anh cũng không nói thêm nhiều nữa, chỉ có một chút kì lạ – trong phòng có treo pháp khí trấn tà, tại sao những thứ dơ bẩn đó vẫn cứ tiếp tục tụ tập mà đến? Có lẽ anh phải đi tìm hỏi chuyên gia về vấn đề này mới được.

Sau khi bánh sinh nhật với đồ uống Hương Tân được bày xong, Niếp Duệ Đình kéo Niếp Hành Phong tới bàn đối diện với cây nến trên bánh.

” Anh, ước đi.”

Ánh nến nhảy nhót, sáng rõ dập tắt mật mờ, giống như tâm tình của anh lúc này, Niếp Hành Phong nghĩ một chút liền nói: ” Cầu cho người nhà bạn bè mãi mãi mạnh khỏe bình an.”

Nói xong tâm nguyện, đang muốn thổi nến thì bị Niếp Duệ Đình ngăn lại, ” Vì bản thân ước một điều đi anh.”

Hướng cho Niếp Hành Phong một ánh mắt kỳ lạ, lão nhân mỉm cười nói: ” Sinh nhật hai bảy tuổi chẳng nhẽ cháu không hi vọng bản thân có thể có được thu hoạch bất ngờ sao?”

” Đúng nha, ví dụ như anh được bầu làm thanh niên xuất sắc của năm ; tiền kiếm được nhiều không kể xiết ; tình cờ gặp gỡ được một vị mỹ nữ...” Phùng Tinh Tinh ở bên có ý tốt nhắc nhở.

Hai cái trước chăm chỉ một chút là có thể đạt được, đâu được tính là nguyện vọng, còn về cái cuối cùng, Niếp Hành Phong lập tức phủ định. Gần đây ngoài công việc ra, về mặt tình cảm anh hoàn toàn không có chút hứng thú, thế giới này có rất nhiều mỹ nữ, nhưng có thể khiến tim mình rung động....anh nghĩ một lúc, thật đáng tiếc phát hiện, một người cũng không có.

Vậy ước một điều – trong vòng ba ngày, nếu có thể gặp một người làm bản thân rung động, liền lấy người ấy làm vợ.

Niếp Hành Phong nhắm mắt ước xong, thổi tắt nến, Hoắc Ly sớm không đợi được nữa, liền cầm dao cắt bánh, Niếp Duệ Đình kéo Niếp Hành Phong lại một bên, nhẹ nhàng hỏi: ” Anh, ước gì vậy kể cho em nghe đi.”

” Niếp Duệ Đình tên đại ngọc này, ước nguyện làm sao có thể tùy tiện nói cho người khác chứ!” Phùng Tinh Tinh cầm một miếng bánh nhét vào mồm Niếp Duệ Đình, thay Niếp Hành Phong giải vây.

Miếng bánh quá to, Niếp Duệ Đình bị sặc đến ho khan, Nhan Khai kịp thời xuất hiện đằng sau hấn vỗ vỗ hai cái, xong kéo hấn đến chỗ xe lăn ngồi xuống.

Nhan Khai xem như là linh hồn sau lưng của Niếp Duệ Đình, Niếp Duệ Đình mấy tháng trước đã xảy ra một tai nạn nghiêm trọng, mặc dù sau được linh lực của Nhan Khai giúp đỡ, vết gãy cột sống dần dần liền lại, đã có thể chống gậy đi lại, nhưng đứng quá lâu cũng sẽ mệt mỏi, vì vậy bình thường đều chuẩn bị xe lăn.

Nhìn thấy cảnh này, Niếp Hành Phong nghĩ, đây nào phải là quỷ, rõ ràng là thiên sứ a, đứa em ngọc dưới sự chăm sóc của hấn ngoan hơn trước rất nhiều, nếu quỷ trong thiên hạ đều có thể như vậy, vậy thì thiên sứ đều phải đổi nghề rồi.

” Gần đây công việc như thế nào?” Niếp Dực hỏi.

” Rất tốt ạ.” Công ty phát triển rất thuận lợi, giá cổ phiếu một đường tăng giá, điều tốt nhất là Niếp Duệ Đình cũng rất ngoan giúp đỡ anh làm việc, khiến anh cảm thấy thoáng cái nhẹ nhõm hơn hấn.

” Ở trong khu nhà kia có tốt không? Nếu như cảm thấy không thoải mái có thể dọn đến biệt thự, chỗ đó có sân riêng cửa riêng, cũng khá yên tĩnh.”

” Cũng quen rồi ạ, không cần phiền phức dọn nhà đâu.”

Khoảng thời gian trước Niếp Hành Phong rất không an ổn ở tại khu nhà, về sau theo lời khuyên của đứa em, chuyển đến trên tầng cao nhất khu nhà, có thể đổi môi trường mới, tâm tình anh cũng tốt lên rất nhiều.

Nghe những lời đó, Niếp Dực cũng yên tâm, cảm thấy mất trí nhớ đôi lúc cũng không phải là điều xấu.

” Cháu hình như cũng không hút thuốc nữa.”

” Cảm thấy không tốt cho sức khỏe nên bỏ rồi ạ.”

Thực ra sau khi bị một người chỉ nhận tiền không nhận người mắng, liền thấy hút thuốc không còn thú vị nữa.

Mấy hôm trước Niếp Hành Phong trên đường đi tới công ty không cẩn thận đụng phải một chiếc xe Sheep, chỉ là một tai nạn nhỏ không thể nhỏ hơn, nhưng chủ nhân của chiếc xe rất nhanh nhẹn hùng hổ, lại còn kiên quyết lên xe của anh nhờ anh truy tìm dấu vết, sau đó mới biết người đó tên là Trương Huyền, là một thám tử nhỏ.

Cái tên rất bình thường lại khiến anh có một cảm giác rất khác lạ. Người con trai có một cặp mắt xanh lam rất đẹp, thanh tú, cởi mở, trong mắt anh thật quá hoàn mỹ, đương nhiên đó là lúc trước khi Trương Huyền mở miệng nói đến tiền.

Nhưng, dù cho nói đến tiền, anh nghĩ bản thân cũng không quá phản cảm. Không những không phản cảm mà còn rất thích nghe, đến nỗi mấy ngày đều mong gặp lại Trương Huyền. Niếp Hành Phong thường không nhận được mà bật cười, rất muốn đem cậu giới thiệu với ông nội, nhưng với điều kiện trước tiên là – trước mặt ông nội ngàn vạn lần không thể cho cậu ấy nói đến tiền.

Nhìn mặt Niếp Hành Phong không giấu được hiện lên nét cười, lão nhân rất vui mừng, cảm thấy đứa cháu đã thoát ra khỏi tình trạng hoang mang mù mờ lúc đầu khi mất trí nhớ, lúc đầu vốn định mang nó đi nước ngoài thả lỏng, hiện tại xem ra đã không còn cần thiết nữa rồi.

” Hôm sau ông muốn đi Thái Lan nghỉ ngơi chút, cháu có muốn đi với ông không?” Ông hỏi.

” Lịch trình gần đây của cháu đầy kín rồi, có thể hoãn lại mấy ngày không ạ?” Niếp Hành Phong thực sự rất muốn đi cùng ông, nhưng gần đây công việc quá bận, anh có chút khó xử.

” Cháu đi với ông nhé, cháu cái gì cũng không có, chỉ có mỗi thời gian.” Niếp Duệ Đình thích nhất là góp vui, nghe xong liền tự tiến cử bản thân.

” Cậu không thể đi! ”

Nhan Khai bên cạnh Niếp Duệ Đình liền phản đối, tay áo dài phất một cái, xe lăn liền tự động đi tới góc phòng yên tĩnh.

” Tại sao?” biết rõ Nhan Khai nói như vậy nhất định là có nguyên do, Niếp Duệ Đình vẫn rất không cam tâm nhỏ giọng hỏi.

” Cậu nhìn thấy người ngồi xe lăn đi du lịch chưa?”

” Anh nói như vậy căn bản là phân biệt đối xử với người tàn tật, tôi cũng có thể đi lại rồi, du lịch không có vấn đề gì cả!” rất bất mãn với tác phong càng ngày càng độc tài của Nhan Khai, Niếp Duệ Đình không nhịn được cãi lại.

” Trừ phi cậu thích cả đời sau đều ngồi xe lăn! ”

” Anh!”

Nhịn xuống nhịn xuống, cuối cùng mới nhịn xuống được tức giận, nghĩ đến bản thân muốn hoàn toàn hồi phục còn cần phải nhờ vào tên quỷ này, Niếp Duệ Đình miễn cưỡng hòa hoãn lại giọng điệu: ” Dù sao anh cũng nên cho tôi một lời giải thích hợp lý chứ!”

” Bởi vì đây là tôi nói nên cậu phải nghe theo.” Nhan Khai lạnh lùng hỏi: ” Lý do đây đủ chưa?”

” Quỷ tha ma bắt anh đi!”

Giọng điệu khiêu khích như vậy ngay đến Phật tổ cũng phải phát cáu, Niếp Duệ Đình ném nửa miếng bánh trong tay đi.

” Meo Ô!”

Miếng bánh xuyên qua Nhan Khai bay ra phía sau, vô tình đập trúng mặt Tiểu Bạch, kem trượt xuống, nháy mắt xóa sạch thân thể được tắm rửa sạch sẽ của con mèo. Không có cách nào mắng chửi người, nó phát ra tiếng kêu làu nhàu rất không vui, tiểu hồ ly muốn cười mà không dám cười, vội vàng lấy khăn tay giúp nó lau sạch.

” Hành Phong ca, anh có cảm thấy đạo này Niếp Duệ Đình rất lạ không?” Phùng Tinh Tinh kẻ sát Niếp Hành Phong, nhỏ giọng hỏi.

” Làm sao cơ?”

” Cậu ấy thường một mình lẩm bẩm, dường như có quỷ trên người, em muốn tìm Trương... à không, tìm một pháp sư giúp cậu ấy đuổi quỷ.”

” Ngần vạ lần không cần!” Niếp Hành Phong vội vàng quát.

Không biết vì làm sao, đối với bóng quỷ bên cạnh đứa em anh lại có thiện cảm kì lạ, trực giác bảo anh con quỷ ở cùng với Niếp Duệ Đình không những sẽ không tổn hại nó mà còn đối với nó rất tốt.

Nhìn Phùng Tinh Tinh kinh ngạc nhìn mình, Niếp Hành Phong mới phát hiện bản thân phản ứng quá độ, vội vàng nói: ” Em không phải để ý đến Duệ Đình, nó từ trước đến nay đều kiểu thần kinh như vậy.”

Kem đầy trên người Tiểu Bạch, Niếp Duệ Đình cảm thấy chột dạ, thấy tiểu miêu nhìn chăm chăm mình, trong mắt lóe ra ánh xanh sâu thẳm, hẳn có chút sợ hãi. Mọi người thường bảo mèo đen thông linh, đặc biệt con mèo này nhà hắn lại càng khủng bố, toàn thân trừ cái tên là trắng ra, còn lại từ trong ra ngoài đều là đen không thể đen hơn, nếu trêu chọc nó...

Niếp Duệ Đình run lên, không kìm được dựa sát vào người Nhan Khai nói: ” Ông nội đi một mình trông vắng, nếu không thì để Tiểu Ly đi với ông, tiện thể mang theo cả Tiểu Bạch, nó thích nhất là góp vui còn gì.”

Vừa nghe thấy đi du lịch, Hoắc Ly vui vẻ gật đầu, nhưng nghĩ kỹ lại, lại cúi đầu: ” Không được a, Tiểu Bạch với cha của em... không, con chó đáng yêu em nuôi bị bệnh rồi, em không đi được.”

Tiểu Bạch với cha nó Xích Viêm đều bị thương, cần phải tĩnh dưỡng, lời cha nói vẫn còn ở bên cạnh, hai người có thể tốt nhanh lên chút, vì vậy nó không thể để hai người ở lại mà đi du lịch được.

” Vậy thì cháu đi với ông nhé.” Phùng Tinh Tinh nói: ” Đúng lúc cháu đang cần đi thực tập, vậy chọn địa điểm là Thái Lan đi, sau đó đi đến mấy chùa miếu ở Thái Lan cầu thần linh phù hộ cho mọi người.”

Thực tập đó không phải là chỉ mấy bài tập kì bí chứ?

Nhìn hai mắt long lanh của Phùng Tinh Tinh, Niếp Hành Phong cảm thấy suy đoán của bản thân hơn nửa không sai. Từ lúc Phùng Tinh Tinh tham gia tổ thần bí kì lạ đó, cả người đều trở nên cổ cổ quái quái, anh có chút không yên tâm nói: ” Đừng loạn thịnh thần, cẩn thận lại xúc phạm đến thần linh.”

” Biết rồi mà, Hành Phong ca, anh mới có hai bảy tuổi nha, đã trở nên giống ông nội suốt ngày lải nhải rồi!” Phùng Tinh Tinh rất không vừa lòng hường anh làm mặt quỷ.

Bữa tiệc chúc mừng sinh nhật vui vẻ lấy kinh hoàng mở màn rồi lấy say bí tỉ kết thúc. Đợi đến lúc Niếp Hành Phong đem từng con heo say mềm ném về phòng xong đã là nửa đêm, anh tắm qua rồi quay về phòng ngủ của mình.

Hôm nay không uống nhiều lắm, đầu óc vẫn rất thanh tỉnh, nhưng lại không ngủ được, anh mở máy tính lên, bắt đầu tìm đọc những trang về những truyện kì bí.

Không tìm không biết, tìm kiếm qua mới biết, hóa ra bây giờ bói toán là nghề nghiệp rất được ưa chuộng. Từ chiều hôn đui quý, đến đoán tự tính quẻ, đủ các loại, cái gì cũng có. Nhìn trang web tổng hợp lại tất cả các nơi cung cấp tin tức dữ liệu, Niếp Hành Phong cười khổ một tiếng – thật không ngờ năm nay ác quỷ hoành hành, các thầy tướng số hưng thịnh, làm thiên sư so với làm một tiểu viên chức còn kiếm được nhiều tiền hơn.

Tài liệu quá nhiều, mà vẫn không biết nên tìm ai, Niếp Hành Phong tùy tiện nhấp chuột, rất nhanh liền xuất hiện chi chít một đồng thông tin ” Trương thiên sư môn đệ của môn phái thứ bảy trong mười hai phái chính tông – Hỷ Duyệt Lai” – hàng chữ ngay lập tức thu hút ánh nhìn của anh, phía sau còn viết phục vụ hai bốn tiếng, vì vậy anh liền lấy điện thoại ấn dãy số ở mục liên hệ.

Chuông kêu hai hồi, một giọng nói rất trong trẻo truyền đến: ” Xin chào, đây là công ty điều tra chuyện thần bí Tả Thiên, rất hân hạnh được phục vụ quý khách.”

Thời gian trong nháy mắt như ngừng lại, cùng lúc Niếp Hành Phong nghe được giọng nói này, liền móc ra ví da, bên trong có danh thiếp của Trương Huyền đưa, anh lấy số điện thoại trên danh thiếp so sánh với số điện thoại trên máy tính, hoàn toàn trùng khớp, chỉ là người liên hệ không giống.

” Trương... Huyền?”

Giọng nói rất giống, nhưng Niếp Hành Phong thật khó tin loại trùng hợp này – tay thám tử hạng ba mới mấy ngày trước bị anh đâm xe, lại cùng cậu ta truy đuổi dấu vết cư nhiên còn là một người thông hiểu những chuyện kì bí? Anh chần chờ một lúc không chắc chắn hỏi.

Bên kia trầm mặc mấy giây, liền lập tức phát ra tiếng tiếng hô vui vẻ: ” Chủ tịch? Chủ tịch, là anh phải không? Ồ, anh tự nhiên lại gọi điện thoại đến lúc nửa đêm thật làm tôi kinh ngạc nha, tôi còn cứ nghĩ là khách hàng của công ty nha.”

” Xin lỗi, muộn thế này còn làm phiền cậu, có hay không...”

” Không có không có, một ngày hai tư giờ, anh có thể tùy ý làm phiền....à không, tùy ý liên lạc. Suốt từ đây anh không gọi điện thoại, tôi còn tưởng anh quên tôi luôn rồi, mấy ngày nay tôi đều nhớ anh, kể cả nằm mơ cũng mơ thấy anh nha!”

” Nhớ tôi? ”

Bên kia bắn liên thanh một hồi, Niếp Hành Phong cảm thấy rất buồn cười. Anh kì thực luôn muốn liên lạc với Trương Huyền, chỉ là mấy hôm nay quá bận, đành phải trì hoãn, nhưng lúc này nghe được một hồi giọng nói, mặc dù diễn đạt có chút kì lạ, nhưng cảm giác không tồi, trong tim tự dưng có một loại cảm giác ấm áp dây dưa.

” Đúng a, anh đâm hỏng cái xe của tôi, còn nói là đền tôi một cái xe mới, kết quả lúc chia tay cũng không đưa cái gì, tôi thật lo lắng có phải anh nuốt lời không, có thể không nhớ sao?”

Nụ cười trên mặt Niếp Hành Phong bỗng chốc cứng đờ, cảm thấy một chút tình cảm ấm áp vừa rồi đơn giản chỉ là tự mình đa tình mà thôi.

” Trương Huyền.” Anh hít sâu hai cái, cắt đứt lời nói liên miên của đầu dây bên kia, nói: ” Tiền xe tôi

nhất định sẽ bồi thường cho cậu, điểm này cậu cứ yên tâm đi.”

” Yên tâm đương nhiên là yên tâm, anh là chủ tịch của tôi nha.” việc bồi thường được giải quyết, Trương Huyền rất vui hỏi: ” Anh tìm tôi có phải có việc không? ”

” ... không có. ”

Nghe Trương Huyền dong dài hơn nửa ngày trời, tâm tình lúc đầu muốn hỏi ý kiến của Niếp Hành Phong đều không còn. Cái anh cần là lời giải thích của nhân sĩ chứ không phải là vị thám tử đường như không có mấy kinh nghiệm này.

” Nhất định có, tôi cảm giác được nha! ” Trương Huyền khẳng định. Chiêu tài miêu bạn như vậy, không có chuyện cần mới không muốn thế này gọi điện đến cho cậu. Cả ngày đều lẩn lộn trong đồng hồ tạp ở công ty thám tử, cậu chẳng nhẽ ngay một ít linh cảm này cũng không có chắc.

Bị nhìn ra, Niếp Hành Phong bật cười, không tiếp tục che dấu nữa ” Kì thực cũng không có việc gì lớn, chỉ là tôi có một chút việc liên quan đến những chuyện thần bí muốn hỏi một chút. Nhưng tôi nhớ là cậu làm ở văn phòng thám tử, tên cũng không phải là Hỷ Duyệt Lai.”

Vừa nghe thấy có liên quan đến chuyện thần bí, Trương Huyền càng có tinh thần, lập tức ngồi thẳng dậy trên giường, cầm lấy laptop ở đầu giường, mở máy, vừa xem tin tức vừa nói: ” Thám tử là nghề chính, thiên sư là nghề phụ của tôi, chỉ cần đủ thù lao, đuổi quỷ gọi hồn tôi đều nhận hết. Hỷ Duyệt Lai là tên đồng nghiệp của tôi, bị tôi lấy làm nghề danh dùng tạm, tên là Hỷ Khánh có vẻ thu hút khách hàng nha.”

Hóa ra bây giờ ngay cả thiên sư cũng coi trọng bề ngoài như vậy. Nghĩ một chút lựa chọn của bản thân vừa rồi, Niếp Hành Phong cười cười tự giễu, anh thực là đã bị tên Hỷ Khánh hấp dẫn, tiểu thám tử ở phương diện kiếm tiền cũng thật sự thông minh đó chứ.

Đầu dây bên kia vẫn tiếp tục lảm nhảm: ” Chủ tịch anh gặp phải âm hồn sao? Chuyện này có thể lớn cũng có thể nhỏ, việc nhỏ nên sớm giải quyết để phòng ngừa hậu họa sau này, còn về phần tiền bạc, anh cứ yên tâm, chúng ta là bạn bè, giá cả tôi đưa cho anh đảm bảo công bằng hợp lý...”

Câu này sao lại nghe quen tai như vậy chứ? Hơn nữa dù câu nào cũng liên quan tới tiền, nhưng anh không cảm thấy phản cảm chút nào, rõ ràng biết chọn tay thám tử hạng ba này để hỏi về việc thần bí không phải là một ý kiến hay, nhưng anh lại tin Trương Huyền.

” Vậy lúc nào cậu rảnh, chúng ta hẹn lấy một khoảng thời gian đi.”

” Công việc của chúng tôi thời gian co giãn rất lớn, tùy lúc đều rảnh, đều do anh quyết đi.”

Niếp Hành Phong nhìn bảng lịch trình của mình, hai ngày sau đều kín cả rồi, chỉ nó chiều thứ sáu sau bảy giờ anh có hai tiếng hẹn trước với bác sĩ tâm lý Cố Tử Triều. Vậy cứ bỏ cuộc hẹn đó, đổi thành gặp mặt

Trương Huyền vậy, bằng không anh cũng không có ý định sẽ lại đi tới chỗ bác sĩ tâm lý nữa.

” Lãng phí là một hành vi rất đáng xấu hổ! ” nghe thấy lời nói của Niếp Hành Phong, Trương Huyền lập tức phủ nhận: ” Anh đã trả tiền sao lại không đi chứ? Anh cảm thấy anh không có bệnh thì đến nói chuyện cũng được nha, nhưng sau này anh cũng không cần chạy theo một đi gặp bác sĩ tâm lý gì đó đâu, những cái người đó, dù không có bệnh họ cũng sẽ nghĩ ra một chứng bệnh cho anh, sau này có việc gì rắc rối cứ nói chuyện với tôi, tôi chỉ lấy tiền trà của anh thôi. Cứ định như vậy định như vậy đi, anh đi gặp bác sĩ xong thì gọi điện thoại cho tôi, vừa hay đúng giờ cơm tối, tôi chờ anh cùng đi ăn. Hôm nay muộn rồi nói tới đây thôi, ngủ sớm một chút, thức đêm không tốt cho sức khỏe đâu, BYE...”

Hoàn toàn không để cho Niếp Hành Phong có thời gian suy nghĩ, Trương Huyền tự mình độc thoại xong liền cúp máy, bỏ rơi vị chủ tịch ở một bên ngẩn người.

Thật sự là một người rất có tinh thần nha, hi vọng lúc giải quyết mấy việc thần bí cậu ta cũng có tinh thần như vậy.

Nghe lời dặn của Trương Huyền, Niếp Hành Phong bỏ ý định thức đêm, lên giường đi ngủ, lúc chìm vào mộng đẹp anh còn nghĩ một chuyện – vị tiểu thần côn đó, hình như lúc trước anh đã từng gặp qua?

Ngày thứ hai Niếp Hành Phong đi làm, lúc đi qua một ngã tư sầm uất, anh vô tình nhìn qua cửa kính của một cửa hàng, bày bán rất nhiều hộp sô cô la các loại, tâm anh động một cái, lái xe vào chỗ đỗ xe gần đấy.

Đó là một cửa hàng kẹo rất lớn, ở tầng một của trung tâm mua sắm, chủ tiệm cố ý bỏ các loại kẹo gói thành những hộp rất đẹp, bày trong tủ kính, thu hút khách hàng. Niếp Hành Phong quả nhiên đã bị hấp dẫn, lúc bước vào chỉ chú ý đến mấy hộp kẹo, liền đụng phải người đi ngược lại, anh sững người, là người quen – bác sĩ tâm lý chẩn bệnh cho anh Cố Tử Triều.

” Bác sĩ Cố, thật là khéo.”

Cố Tử Triều cũng hơi hơi sững lại, sau đó lập tức liền cười ” Thật khéo nha, cậu cũng đến mua kẹo sao?”

Lúc trước có nghe nói Cố Tử Triều thích ăn đồ ngọt, nhìn hộp sô cô la trong tay ông ấy, Niếp Hành Phong cười ” Mấy hộp kẹo bày rất hấp dẫn, tôi vào xem một chút.”

” Cá nhân tôi đề cử, bánh ngọt của cửa hàng này rất ngon, cậu nhất định phải nếm thử nha.”

Cố Tử Triều như có việc gấp, sau khi nói xong liền vội vàng vàng rời đi.

Niếp Hành Phong đi một vòng cửa hàng kẹo, phát hiện ngoài kẹo với sô cô la ra, còn có rất nhiều bánh ngọt trang trí sắc sỡ, giá tiền cũng không quá đắt, anh liền nghĩ tới Hoắc Ly, đứa nhóc đó thích nhất là ăn, nghe thấy ở đâu có đồ ăn ngon nhất định ngày nào cũng ghé vào.

” Tiên sinh, ở đây có đồ nếm thử, mời anh thử xem có hợp miệng không.” Nữ nhân viên bê khay bánh thử miễn phí qua cho Niếp Hành Phong.

Niếp Hành Phong thử một miếng, bánh ngọt vừa giòn vừa thơm rất vừa miệng, Cố Tử Triều quả nhiên không nói sai, anh đều muốn lấy một phần mang về cho Hoắc Ly và em anh, nghĩ một lúc, cũng lấy thêm một hộp sô cô la sữa. Trương Huyền thích ăn đồ ngọt, phần quà này nhất định cậu ấy sẽ rất thích.

Thứ sáu sau khi đã sắp xếp xong công việc, Niếp Hành Phong lái xe đến chỗ của Cố Tử Triều, đường đi không bị tắc vì vậy anh đến sớm hơn giờ hẹn một chút, lúc xuống xe anh nhìn hộp sô cô la chuẩn bị cho Trương Huyền ở bên cạnh, do dự một chút cuối cùng bỏ vào túi cầm theo.

Như thế này lúc nói chuyện với Cố Tử Triều, hộp sô cô la có thể làm lý do tốt để anh mượn cớ về sớm. Thành thật mà nói, anh thà đến nghe Trương Huyền lải nhải về tiền còn hơn ở đây nghe bác sĩ nói mấy thứ anh càng nghe càng không hiểu.

Đến tầng làm việc của Cố Tử Triều, trong phòng khách không có ai, có thể là do cuối tuần, cô thư kí cũng không đến, Niếp Hành Phong ấn nút điện thoại nội bộ ở trên bàn, muốn báo cho bác sĩ Cố anh đến rồi, nhưng chuông reo rất lâu cũng không thấy ai nhắc máy.

Cửa sổ hoàn toàn đóng chặt, nhìn không thấy khung cảnh bên trong, Niếp Hành Phong nghĩ có thể do Cố Tử Triều tạm thời đi đâu đó, hoặc đang cùng bệnh nhân khác nói chuyện, không thể nghe điện thoại. Lúc anh đang chuẩn bị buông máy, bỗng nghe đầu dây bên kia truyền đến một tiếng gầm nhẹ, ngay sau đó là tiếng bàn ghế đổ dữ dội, có người hỗn hỗn gọi: ” Cứu mạng...”

Là tiếng của Cố Tử Triều, Niếp Hành Phong vội hỏi: ” Bác sĩ Cố, ông làm sao vậy? xảy ra chuyện gì sao? ”

Không có ai trả lời, chỉ có tiếng chửi bới đánh đập mờ mờ truyền từ ống nghe ra, Niếp Hành Phong không kịp nghĩ ngợi, đẩy mạnh cửa phòng lao vào.

Vì bảo đảm sự riêng tư của khách hàng, ngoài gian phòng còn dựng mấy tấm bình phong, Niếp Hành Phong lách qua mấy tấm bình phong, nhìn trong phòng không có ai, anh lập tức chạy vào gian trong. Đây là phòng sách của Cố Tử Triều, cửa kính hơi mở ra, anh vừa đẩy cửa vào liền cảm thấy tim trở nên kích động, trong không gian có một cỗ khí tức âm lạnh lưu động, dồn ép tinh thần của anh, làm anh trong nháy mắt choáng váng.

Ngay lập tức một cơn gió lạnh từ đằng sau hạ xuống, Niếp Hành Phong không kịp tránh né, chỉ cảm thấy sau đầu bị một vật cứng gì đó đập xuống, anh liền gục xuống phía trước, hộp sô cô la trong tay bay đi rất xa, nắp hộp bị bật mở, sô cô la vương vãi khắp mặt đất. Trước khi thần trí rơi vào bóng tối, anh hoảng hốt nhìn thấy trước mặt phòng sách cực kì hỗn loạn, Cố Tử Triều nằm ngửa phía trước, mắt kính bị giẫm gãy nát, máu trên đầu từ từ chảy xuống.

3. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 2

Thần trí từ trong bóng đêm dần dần tỉnh lại, có cái gì đó bảo anh phải kiên quyết chống cự, tiếp theo, bên tai mờ mờ nghe thấy những tiếng bước chân luân phiên nối gót nhau, tiếng bàn bạc, còn có đủ loại tiếng chuông kì quái. Niếp Hành Phong chậm rãi ngẩng đầu, sau khi mắt bắt đầu thích ứng được với ánh sáng, đầu tiên nhìn đến đồng hồ điện tử treo tường ở xa xa đang hiển thị thời gian là chín giờ sáng. Anh đang ngồi trên một cái ghế tựa ở hành lang, có rất nhiều người đi qua đi lại vội vàng vàng trên hành lang, không khí tràn đầy mùi nước khử trùng – anh chính là đang ở phòng cứu thương của bệnh viện.

Niếp Hành Phong cử động đầu, không bị băng bó, cũng không cảm thấy đau đớn, hơi ứ mờ mịt trong nháy mắt nhưng rất nhanh liền nhớ ra cảnh Cố Tử Triều bị người tập kích, vội vàng chạy đến chỗ phòng cấp cứu.

Hóa ra anh được người ta đưa đến trung tâm cấp cứu, còn hôn mê rất lâu, nhưng may mà không có chuyện gì, mong là Cố Tử Triều cũng có thể bình an như anh.

Niếp Hành Phong đi hết một vòng các phòng cấp cứu ở đây nhưng không nhìn thấy Cố Tử Triều đâu. Mỗi gian phòng đều chật kín người, hộ sĩ bận rộn chiếu cố bệnh nhân cấp cứu, toàn bộ không gian ngập tràn một không khí căng thẳng, không có ai thèm để ý đến anh, anh đành phải giơ tay ngăn trước mặt một cô hộ sĩ đang đi tới.

” Xin hỏi...”

Cánh tay vươn ra của anh xuyên qua người cô hộ sĩ, Niếp Hành Phong vẫn không kịp phản ứng liền thấy người hộ sĩ trực tiếp đi xuyên qua người anh, anh vội vàng quay đầu kinh ngạc nhìn bóng hình đối phương xa dần.

Đằng sau truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, một đám hộ sĩ đẩy xe bệnh đối diện hành lang đi tới, mọi người đều xuyên qua Niếp Hành Phong, dường như anh là không khí, chỉ tồn tại trong hư vô.

Tại sao lại có thể như thế này!? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy!?

Một nỗi sợ hãi chưa bao giờ xuất hiện xâm chiếm lấy đầu óc của Niếp Hành Phong, anh hoảng sợ nhìn bản thân, dường như không thấy gì kì lạ, nhưng... anh ngẩng đầu, nhìn cửa sổ thủy tinh của phòng bệnh, sau đó kinh hoàng phát hiện trên cửa sổ không phản chiếu lại hình ảnh của mình.

Anh chết rồi sao? Hay là hồn bị thoát ra? Hoặc là...

Não một mớ hỗn loạn, Niếp Hành Phong cẩn thận ngẫm lại những chương trình kỳ bí xem gần đây, nhưng cũng không tìm thấy cái gì hữu dụng với bản thân.

Suy nghĩ chuyển về quá khứ, từ lúc anh bị đánh ngất, đến lúc chẳng hiểu sao lại ngủ ở hành lang bệnh viện, khoảng thời gian đó nhất định phải xảy ra cái gì đó, nếu anh có thể biết được, nói không chừng còn có thể

giải quyết mấy hiện tượng kỳ lạ xảy ra lúc trước, bởi vậy anh nhất định phải tìm thấy Cổ Tử Triều hoặc cái người đã mang anh đến bệnh viện.

Niep Hành Phong chạy lung tung trên hành lang, tất cả mọi người đều đi xuyên qua anh, sau một hồi hoảng loạn tìm kiếm, anh dừng lại trước một gian phòng bệnh, xuyên qua lớp thủy tinh, anh nhìn thấy người nằm bên trong – chính là cơ thể của bản thân, em trai, Tiểu Ly, còn có viên cảnh sát mới gặp một lần Ngụy Chính Nghĩa, anh vội vàng chạy vào.

Trên người anh cảm đủ loại máy móc trị liệu, máy biểu thị nhịp tim hiện lên những đường gợn sóng mỏng manh, chứng minh tính mạng anh vẫn còn – vậy tức là anh chưa chết, chỉ là đang ở trong trạng thái sống thực vật, nói thần bí một chút thì là anh đang du hồn.

” Bác sĩ không nói chủ tịch bao giờ tỉnh lại sao?” Ngụy Chính Nghĩa hỏi.

Niep Duệ Đình lắc đầu, nhưng khiến anh ngạc nhiên là biểu tình của đứa em lại không quá lo lắng, Tiểu Ly cũng cúi đầu đùa nghịch với con mèo ở trong tay, dường như mọi người đều không để trong lòng việc anh xảy ra chuyện.

Thật đúng là không có lương tâm!

” Lại nói, cảnh cục như của Niep gia mở ra, án kiện tôi sắp xếp một nửa đều là có liên quan đến chủ tịch.” Ngụy Chính Nghĩa nhún vai, hường Niep Duệ Đình cười nói: ” Chủ tịch không tỉnh lại, khẩu cung cũng không thu được, nếu sư phụ còn ở đây thì tốt, sư phụ nhất định sẽ có cách.”

” Yên tâm đi, đây cũng không phải lần đầu, anh cả ngủ một hồi rất nhanh liền tỉnh lại, đến lúc đó thì tiếp tục lấy khẩu cung.”

” Nói ra cũng là, lần trước tai nạn xe nghiêm trọng như vậy mà da tóc chủ tịch cũng không làm sao, lần này có một gậy tính là gì chứ?” Ngụy Chính Nghĩa tiếp tục cười.

Tại nạn xe nghiêm trọng? Niep Hành Phong cau mày, tai nạn lần trước ông nội bảo chỉ là một vụ va chạm nhỏ...

Cũng may ông nội đi du lịch rồi, bằng không nhất định sẽ lo lắng.” Hoắc Ly vỗ vỗ ngực, ” Cứ để em lưu lại chiếu cố cho Niep đại ca.”

” Không cần đâu.” Niep Duệ Đình nói: ” Nếu anh cả chỉ là ngủ một chút, ở cùng hay không cũng như nhau. Thực ra theo như anh thấy, mấy loại máy móc này cũng không cần dùng đến, quý mới biết lần này anh cả lại xuyên qua đâu.”

Tiểu tử chết tiệt, một chút cũng không quan tâm đến tính mạng của anh, Niep Hành Phong tức giận ném cho Niep Duệ Đình một cái tát, nhưng rất hiển nhiên, động tác của anh chẳng hề ảnh hưởng đến Niep Duệ

Đình.

Gió lạnh thổi qua, Nhan Khai chau mày, đôi mắt lạnh lùng hướng đến trên người Niếp Hành Phong, Niếp Hành Phong vội vàng hỏi: " Cậu có thể nhìn thấy tôi không?" Nhan Khai là quỷ, anh là linh hồn, cũng xem như cùng một họ, có thể nhìn thấy anh cũng không có gì là lạ.

Nhưng thật đáng tiếc, đối với sự tồn tại của anh Nhan Khai hoàn toàn không biết, đem ánh mắt chuyển qua một bên, Niếp Duệ Đình lại đột nhiên buồn rầu cau mày, tránh khỏi Ngụy Chính Nghĩa, nhỏ giọng nói với Nhan Khai: " Nếu anh nhìn thấy linh hồn của anh trai tôi, xin anh nói với anh ấy sớm chút hồi hồn, nếu như anh ấy vẫn cứ muốn mượn cơ hội nghỉ ngơi dài hạn, một mình tôi quản lý công ty rất khổ cực nha."

" Bỏ suy nghĩ ngớ ngẩn ấy đi." Nhan Khai lạnh lùng nói: " Rồi đi là chân thân của chủ nhân, không phải là linh hồn bình thường, tôi nhìn không được."

Nói hết chuyện quỷ quái này đến chuyện quỷ quái khác, Niếp Hành Phong nửa chữ cũng không hiểu, chỉ có thể bay đến trước mặt Tiểu Bạch. Tai mèo của Tiểu Bạch động mấy cái, nhưng cũng lập tức cúp xuống, không có chút phản ứng với sự tồn tại của anh.

Là sai nói mèo đen thông linh? Sau mấy lần cố gắng tiếp xúc với Tiểu Bạch đều thất bại, Niếp Hành Phong cười cười tự giễu, anh cuối cùng cũng hiểu ra một chuyện, ở đây không có ai có thể nhìn thấy anh.

" Tôi đi xem bác sĩ Cố, nếu mọi người có tin gì nhớ phải báo cho tôi ngay đây." Ngụy Chính Nghĩa cáo từ rồi đi.

" Theo kinh nghiệm trước đây, trong một khoảng thời gian ngắn chủ tịch không thể hồi hồn." Tiểu Bạch lười biếng ngẩng đầu, cố ý nhắc nhở, nhưng Ngụy Chính Nghĩa đã rời khỏi không thể nghe thấy.

Niếp Duệ Đình lại nghe thấy rất rõ ràng, quay đầu lại, mặt tái mét hỏi Nhan Khai " Anh nói cho tôi biết, tại sao một con mèo lại có thể biết nói?"

Đứa em ngu ngốc, so sánh với việc mèo có thể nói chuyện, cả ngày đều bị quỷ bám không phải đáng sợ hơn hay sao?

Lại đợi một lúc dường như không có tác dụng gì, Niếp Hành Phong rời khỏi phòng bệnh, đi theo Ngụy Chính Nghĩa xuống tầng một tới một gian phòng bệnh, Cố Tử Triều thực sự đang nằm nghỉ ngơi trên giường bệnh, đầu quấn băng gạc, vẻ mặt uể oải, nhìn thấy thập phần mệt mỏi, thấy Ngụy Chính Nghĩa đi vào vội vàng ngồi dậy.

" Cảm thấy như thế nào?"

" Sau đầu vẫn còn rất đau, nhưng bác sĩ nói chỉ là chấn động não nhẹ, không có gì nghiêm trọng, ở lại quan

sát một chút liền có thể rời đi rồi.” Cố Tử Triều che đầu hỏi ” Điều tra có kết quả gì chưa?”

” Không có, có điều từ hung thủ giấu mặt, ở hiện trường lại không lưu lại một vết chân nào cho thấy hẳn ta phải là người rất có kinh nghiệm trong việc đột nhập cướp của, hoặc là trước khi hành động đã có điều tra, có chuẩn bị mà tới.”

Cố Tử Triều bỏ kính ở sống mũi xuống, nhíu mày nói: ” Đây là phòng làm việc, không có nhiều vật quý, quan trọng nhất chỉ có tư liệu của bệnh nhân, mong rằng không bị mất.”

” Tôi đã phái người bảo vệ hiện trường, nếu ông phát hiện tư liệu bị mất liền liên lạc với tôi.”

” Cảm ơn.” Cố Tử Triều ngừng lại hỏi ” Không biết Niếp tiên sinh có làm sao không? Vì chuyện của tôi mà cuốn cậu ấy vào, tôi thấy rất có lỗi.”

” Anh ấy vẫn đang trong trạng thái hôn mê.”

Nhìn Cố Tử Triều tinh thần không quá tốt, Ngụy Chính Nghĩa tùy tiện nói mấy câu, căn dặn ông mọi việc đều phải cẩn thận xong cũng cáo từ rời đi.

Nguyên lai Cố Tử Triều cũng không nhìn thấy hình dạng của hung thủ.

Niếp Hành Phong tiếc nuối dời đi cùng Ngụy Chính Nghĩa, nghe bác sĩ phụ trách trị liệu nói rõ tình hình mới biết sau khi hung thủ rời đi Cố Tử Triều mới tỉnh lại, gắng gượng gọi điện thoại báo cảnh sát. Anh cũng chỉ bị ngoại thương, bản thân chỉ bị đánh bằng gậy đánh golf mà lại bị hôn mê một thời gian dài, bác sĩ cũng nói thật là kì quái.

” Nếu là người khác tôi có thể khẳng định là người này đã trở thành người thực vật, khả năng tỉnh là trên chín mươi phần trăm, nhưng Niếp tiên sinh a, cậu ấy cát nhân thiên tương, có thể không cần đến mấy ngày liền có thể tỉnh lại.”

Cái gì cơ, sao ai cũng có thể khẳng định rằng anh không xảy ra chuyện gì? Nếu như anh thực sự không có chuyện gì, vậy tại sao vẫn còn ở đây lang thang như một du hồn? Đây rốt cuộc là bệnh viện hay là viện thần toán?

Nhìn Ngụy Chính Nghĩa rời đi, Niếp Hành Phong tức giận đập máy bán nước bên cạnh một cái, đương nhiên hành động của anh chẳng làm tổn hại gì được cái máy kia.

Đang rất buồn bực, chẳng sau đột nhiên truyền đến một cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm, Niếp Hành Phong quay ngoắt lại.

Đối diện hành lang, một vị bác sĩ trẻ tuổi hướng anh đi đến.

Vóc người đó thon dài gầy mảnh, tóc đen xõa xuống vai, tướng mạo tuấn tuấn, mang một phần vẻ đẹp tao nhã cổ điển, Niếp Hành Phong bình tĩnh, cảm thấy người đó như từ trong bức họa cổ bước ra, mọi người xung quanh đi lại hỗn loạn, nhưng không có cách nào che khuất được vẻ đẹp ấy.

” Cậu...”

Mơ hồ cảm giác người kia có thể nhìn thấy mình, Niếp Hành Phong vô thức tiến lên trước, nhưng thất vọng phát hiện đối phương thực ra đang nhìn vách tường đằng sau mình. Đó là một bức tường kính, có thể nhìn thấy toàn thân mình, lúc chàng trai nhìn vào gương sửa sang lại áo, Niếp Hành Phong cảm thấy trên người cậu ta phát ra một luồng lạnh khí cực mạnh, đôi mắt cậu ta là một màu tím nhạt giống hoa đình hương, một màu tím thanh nhã, băng lạnh.

” Bác sĩ Lạc, sau này còn nhờ anh chỉ giáo nhiều nhiều a.”

Một cô hộ sĩ đi ngang qua, điệu đà chào hỏi cậu ta, một vài nữ sinh nhiệt tình còn đưa những món quà nho nhỏ, túi áo của chàng trai phình to chứng minh trên đường đi đã nhận không ít quà.

Thật là một bác sĩ tài hoa nha, lấy tuần suất ra vào bệnh viện của Niếp Hành Phong mà nói, bác sĩ anh không biết trong này không nhiều, theo như mức độ được hoan nghênh của chàng trai này có thể thấy, bất quá của bệnh viện Thánh An một khoảng thời gian tương đối dài sau này chắc chắn sẽ rất hưng thịnh.

Cảm thán một chút, Niếp Hành Phong tiếp tục bay về phía trước, anh không biết, chàng trai ở chỗ ngoặt quay đầu lại nhìn anh vẻ lạnh giá trong đôi con ngươi tím đông lại thêm mấy phần.

” Niếp Hành Phong, là anh sao?”

Bây giờ nên làm thế nào, không thể trông cậy vào bác sĩ, đưa em lại càng không phải nói, nếu như anh vẫn cứ phiêu đảng như bây giờ, nói không chừng thực sự sẽ bị âm sai nhận nhầm thành cô hồn dã quỷ mà bắt đi. Nghĩ lại những tình tiết trong những tiết mục kì bí, Niếp Hành Phong thở dài tự giễu.

” Cô ơi, xin hỏi phòng bệnh của Niếp Hành Phong tiên sinh ở tầng mấy?” một giọng nói rất quen thuộc đến, trong trẻo nhàn nhạt, là Trương Huyền.

Niếp Hành Phong theo tiếng nói nhìn lại, thấy cậu đang dựa vào chỗ quầy hỏi đáp bắt chuyện với hộ sĩ, sau khi bị từ chối cung cấp tình hình của bệnh nhân, cậu tiếp tục tiếp cận, rất nhanh hộ sĩ liền bị cậu đùa cho bật cười, giúp cậu kiểm tra số phòng bệnh.

Không hổ là làm thám tử, đơn giản như vậy đã lấy được thông tin về tay.

Đối với bản lĩnh cao cường của Trương Huyền, Niếp Hành Phong nói không được đó là khâm phục hay buồn cười, thật là sao cậu ta lại có thể đến đây, nhìn cậu hỏi xong quay người chạy lên lầu, Niếp Hành Phong vội vàng đuổi theo kéo cậu lại.

” Trương Huyền.”

Không có cảm giác tứ chi bị xuyên qua, lần này, anh lại nắm chặt được tay Trương Huyền, một cổ ấm áp truyền đến, trong lòng bàn tay xuất hiện độ ấm của đối phương. Trương Huyền quay đầu, nhìn thấy anh, kì quái nhướn mày ” A, chủ tịch, sao anh lại ở đây?”

Cậu trên dưới quan sát Niếp Hành Phong ” Nhìn anh rất có tinh thần nha, dài truyền hình lại còn nói anh bị trọng thương.”

Hai tay nắm lấy nhau, Niếp Hành Phong cảm thấy một loại vui mừng không thể nói ra, nỗi sợ khi không thể tiếp xúc với người khác vì sự xuất hiện của Trương Huyền mà liền biến mất, anh chậm rãi nói: ” Tốt quá, cậu có thể nhìn thấy tôi.”

” Thị lực của tôi hai chấm không, làm sao lại không nhìn thấy anh?”

Tưởng Niếp Hành Phong nói đùa, Trương Huyền thân thiết vỗ vai anh. Chiêu tài miêu sống sờ sờ ở trước mặt, dù cho nhắm mắt cậu cũng tuyệt đối nhìn ra.

” Bởi vì tôi đã ly hôn.” Niếp Hành Phong phát hiện tiểu thám tử có lúc rất trì độ, rõ ràng mọi người xung quanh nhìn cậu nói chuyện với không khí đều bày ra một mặt quỷ dị, cậu lại không hề phát hiện.

” Cậu không nhìn thấy sao? Ở đây ngoài cậu ra không ai có thể nhìn thấy tôi.”

” A! ”

Nghe Niếp Hành Phong nói, Trương Huyền mới phát hiện ra có điều không thích hợp. Cậu tránh né ánh nhìn chăm chăm của mọi người, kéo Niếp Hành Phong đến một góc yên tĩnh, hỏi: ” Xảy ra chuyện gì vậy? Anh tại sao lại trở thành du hồn thể này?”

” Tôi cũng không biết, vừa tỉnh lại liền như thế này. Trước đừng nói vội, theo tôi đi.”

” Đi đâu? ”

” Phòng bệnh của tôi. Cậu không phải là thiên sư sao? Xem xem có thể giúp tôi hồi hồn không.” sau hai lần tiếp xúc đã giúp Niếp Hành Phong hiểu không ít thói hư tật xấu của Trương Huyền, nói: ” Tiền không phải là vấn đề, chỉ cần cậu có thể giải quyết phiền phức, giá tiền tùy cậu nêu.”

” Tiền không là vấn đề, vấn đề là...” quay đầu sang một bên, Trương Huyền nhỏ giọng nói: ” Tôi chỉ là một thiên sư gà mờ...”

Phòng bệnh rất yên tĩnh, Niếp Duệ Đình với Hoắc Ly đều rời khỏi, nhìn bản thân đang hôn mê trên giường bệnh, Niếp Hành Phong hỏi Trương Huyền, " Cậu có thể giúp tôi không?"

" Về mặt chủ quan, tôi rất vui được giúp anh."

Trương Huyền xoa xoa mặt Niếp Hành Phong, thành thật mà nói, da dẻ của chiêu tài miêu không phải là tốt bình thường, quay đầu hỏi anh bình thường hay dùng kem dưỡng da gì, phải biết rằng, muốn làm một thám tử thành công, tướng mạo cũng rất quan trọng.

Sờ xuống dưới một chút, da thịt chắc chắn mềm dẻo, là kết quả của việc tập luyện hàng ngày; ngón tay thon dài mềm mại, vừa nhìn là biết không phải làm qua việc nặng bao giờ. Trương Huyền tấm tắc hâm mộ, Trên thân thể Niếp Hành Phong vô lễ chẳng kiêng nể gì một lúc, mới lưu luyến rời tay, quay đầu nhìn Niếp Hành Phong, " Nhưng theo tình hình khách quan mà nói, đây là một án rất khó nha."

Anh sớm đã nhìn ra rồi.

Ngay lúc Trương Huyền đang phi lễ cơ thể của anh, Niếp Hành Phong đã không ôm hi vọng gì với cậu thám tử kiêm thiên sư này, chẳng qua bây giờ ngoài cậu ta có thể nhìn thấy mình ra, trừ cậu ra thì anh cũng chẳng biết phải nhờ ai nữa.

" Đừng lo lắng, tôi quay về sẽ kiểm tra lại sách, nhất định sẽ tìm ra biện pháp giải quyết."

Nghĩ đến nếu mình có thể giải quyết đại án này, bản thân nhất định sẽ kiếm được một khoản, mắt Trương Huyền cười thành hình bán nguyệt. Vì tiền đồ xán lạn trước mặt, cậu hạ quyết tâm, xoay người chạy khỏi phòng bệnh, nghĩ một chút lại quay trở lại, hỏi Niếp Hành Phong " Chủ tịch, anh thì làm sao bây giờ? Ở đây chờ tôi? Hay cùng tôi về nhà tìm tài liệu?"

" Tôi..."

Không đợi Niếp Hành Phong trả lời, tay liền bị Trương Huyền kéo " Thôi được rồi, tôi mang anh về nhà. Dương khí của bệnh viện quá nặng, là nơi hắc bạch vô thường thích đến ngắm cảnh nhất, nếu như anh không cẩn thận sẽ bị bắt kéo đi."

Vào thang máy xuống dưới, Niếp Hành Phong nghe thấy bên tai truyền đến tiếng huýt sáo vui vẻ, anh quay đầu nhìn, Trương Huyền đang dựa vào vách tường, một mặt cười vui vẻ, đôi mắt xanh biếc dường như cũng theo tâm tình tản ra ánh sáng xanh sứ tuyệt đẹp.

" Cậu hình như rất vui vẻ."

Có thể cảm gõ gậy trúc của chủ tịch Niếp Thị, Trương Huyền đương nhiên rất vui vẻ, nhưng trước người đang gặp chuyện không tốt chó có đặc ý, điểm nhân tình thế sự này cậu cũng hiểu được, vội vàng nghiêm mặt nói: " Thực ra là tôi phát hiện mất âm dương của tôi vậy mà rất lợi hại, thế nên rất vui a."

” Cậu ngày nào cũng vui vẻ như vậy sao?”

” Hầu như vậy, nhưng cũng không phải là tuyệt đối, như tối qua liền toàn bộ hỏng hết, tôi bị anh dọa sợ, đến giờ ngay một miếng cơm cũng chưa ăn đây.”

Thực ra là muốn mượn cơ hội cùng chủ tịch Niếp Thị gặp mặt rồi đi ăn cơm, ai biết không như tính toán của mình, chờ đến nửa đêm cũng không thấy Niếp Hành Phong liên lạc, tức giận ôm bụng đói đi tìm Chu Công, sáng sớm nay xem ti vi mới biết tin bác sĩ tâm lý Cố Tử Triều xảy ra chuyện. Phía trên không có tên của Niếp Hành Phong, nhưng tính toán theo thời gian, Trương Huyền lập tức liền đoán được người bệnh nhân không may ấy chính là Hành Phong, vì vậy bữa sáng cũng không ăn, liền một mạch chạy ngay đến bệnh viện.

Tự dừng lại lo lắng cho một người như vậy thật không phù hợp với tính cách của cậu, là bởi vì thân phận Niếp Hành Phong còn có nhân tố khác? Trương Huyền không biết, cậu chỉ biết mỗi lần nhìn thấy Niếp Hành Phong tâm liền rút xuống một cái.

” Cảm ơn.”

Nghe lời giải thích của Trương Huyền, Niếp Hành Phong rất cảm động, Trương Huyền lại cười, đưa tay vỗ vỗ vai anh, ” Khách khí gì chứ? Chúng ta là bạn mà.”

Trước khi tiền bồi thường xe chưa được thanh toán, cậu làm sao có thể để chiêu tài miêu xảy ra chuyện gì có đúng không?

Đi tới chỗ đỗ xe, Trương Huyền kéo chiếc xe Sheep, so với thân thể thon dài rắn rỏi của cậu, chiếc xe lại hơi thanh tú, nhìn qua có chút chẳng ra cái gì.

” Lên xe đi.” Cậu vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau nói.

” Cậu, để cậu với tôi ngồi chung?”

Cái xe nhỏ như vậy, Trương Huyền ngồi một mình đã thấy không bình thường rồi, nếu còn thêm anh nữa... Niếp Hành Phong không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng kì quái ấy.

” Dù hơi nhỏ nhưng anh là linh hồn nha, cũng không nặng, không lo đè hỏng xe tôi.”

” Đây không phải là vấn đề nặng nhẹ.” mà là hai đại nam nhân cùng ngồi lên chiếc xe nhỏ xíu, cảm giác đều rất kì lạ nha.

Trương Huyền dường như hiểu được, cổ tay xoay một phát, như biến trò ảo thuật, một sợi dây vàng nhạt từ tay áo của cậu rơi ra, dương quang theo chuyển động của sợi dây tơ tằm thành hai đạo ngân quang.

” Đây là cái gì?” Phát hiện tiểu thần côn cũng có chút tài năng, Niếp Hành Phong thu hồi lòng khinh thường.

” Không biết, lúc tôi mới học đạo pháp tự tôi lĩnh ngộ được, tôi đặt cho nó cái tên rất hay – Sách Hồn Ti (*)”

(*) sợi dây tìm hồn

Trương Huyền kéo tay Niếp Hành Phong, tay anh rất ấm, hoàn toàn không có âm khí nên có của linh hồn. Đôi mày đẹp dễ cau lại, rất có khí chất của chiêu tài miêu nha, mang về nhà đầu tiên phải cúng thần tài hai ngày trước nha.

Cậu buộc Sách Hồn Ti vào tay Niếp Hành Phong, ” Nếu anh đã không muốn ngồi xe của tôi, vậy thì chỉ biết dùng cách này thôi, bằng không linh hồn quá nhẹ, rất dễ bị gió thổi bay. Công dụng Sách Hồn Ti của tôi anh có thể yên tâm, so với vũ khí của người nhện còn lợi hại hơn gấp trăm lần.”

” Cậu không phải đã chuẩn bị...”

Niếp Hành Phong chưa kịp nói ra suy nghĩ của mình, Trương Huyền đã nhảy lên xe, khởi động động cơ, lái xe đi mất.

Đúng như dự liệu, Niếp Hành Phong bị lực quán tính kéo đi, bay theo hướng xe đi, cũng may linh hồn rất nhẹ, có thể bay lượn nhẹ nhàng giữa không trung, nếu bỏ qua các loại xe cộ không ngừng lao đến trước mặt thì cũng có thể nói là thoải mái. Nhưng Niếp Hành Phong cũng không nhàn rồi thường thức phần thoải mái này, anh vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với trạng thái linh hồn này của mình, lại nhìn những chiếc xe ngược lại chạy như bay, không ngừng xuyên qua thân thể của mình, như những pha hành động nguy hiểm được đóng đẹp để bắt đầu được công chiếu.

Sau nửa giờ trong trạng thái phiêu du, cuối cùng cũng dừng lại, Trương Huyền đỗ xe trước một khu nhà cũ, Niếp Hành Phong cũng lảo đảo bay xuống, tay Trương Huyền kéo một cái, rất tự nhiên thu lại Sách Hồn Ti hỏi: ” Cảm thấy như thế nào?”

” Cậu coi tôi là điều dễ cậu thả lỏng!” Niếp Hành Phong tức giận nói.

Nếu kỹ năng lái xe của tiểu thần côn tốt một chút còn đỡ, đằng này lại cực kì tồi tệ, hại anh cả đường phải tiếp xúc thân mật với N cái xe, nếu như là cơ thể thật thì anh đã sớm bị đâm đến nhào nhoét rồi.

” Tới qua anh thả tôi như thả bồ câu, hôm nay tôi thả anh như thả điều một chút, coi như hai chúng ta hòa nhau.” Trương Huyền chẳng hề để ý nói.

Cái tên đáng ghét này tuyệt đối là cố ý!

Lực tự kiềm chế vẫn luôn được Niếp Hành Phong tự hào đối với Trương Huyền hoàn toàn biến mất, đang định dùng vũ lực giáo huấn cậu ta một trận, đột nhiên đỉnh đầu truyền đến tiếng cửa sổ mở, Trương Huyền vội vàng kéo anh tránh qua một bên, cùng lúc đó một chậu nước bẩn từ trên hắt xuống.

” Người đó tại sao không biết nói đạo lý như vậy?”

Với thắc mắc của Niếp Hành Phong, Trương Huyền cười cười: ” Anh ở mấy ngày liền quen thôi.”

Cậu khóa kĩ xe, hai miếng vỏ chuối lại từ trên trời bay xuống, nhìn cậu ung dung né thoát, Niếp Hành Phong bật cười: ” Cậu dường như là rất quen.”

” Đó là đương nhiên, mặc dù làm như vậy thật không có đạo lý, nhưng như vậy tuyệt đối có thể giúp luyện tập năng lực phản ứng, đây là điều kiện cơ bản của nghề thám tử nha, anh xem thần lực trăm bước của tôi có phải luyện rất tốt không?” Trương Huyền kéo Niếp Hành Phong mấy cái liền chui vào khu nhà, ” Trong này an toàn rồi, có thể từ từ đi.”

Đây là một khu nhà nhỏ rất cũ kĩ, bên ngoài chất một đống rác vừa loạn vừa bẩn, bởi vì thời tiết đã nóng lên, tản ra một mùi kì quái; hành lang bên trong rất tối tăm, bởi vì chủ hộ bày hết đồ vật của nhà ra ngoài, đường đi vì vậy cũng khá chật hẹp, Niếp Hành Phong không khỏi nhíu chặt mày.

” Ở đây không có nhân viên quản lý sao? Môi trường như vậy đối với mọi người đều không tốt, tại sao không có người thay đổi? ”

” Khu nhà ở này sắp tới sẽ bị dỡ bỏ, ai thèm dính vào nữa? Lại nói, một tháng ba nghìn tệ, anh còn đòi nhà tốt sao?” Trương Huyền đi đến chỗ ở ở tầng ba, mở cửa nói: ” Nhưng anh đừng lo, trong nhà tôi rất sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại đồ vật linh tinh.”

Lời vừa nói xong, một con vật màu đen liền bay ra, Trương Huyền trong nháy mắt liền vội vàng vung tay, bắt lại đồ vật đang lao ra ngoài cửa, sau đó rất bình tĩnh nhìn khuôn mặt đầy hắc tuyến của Niếp Hành Phong.

” Đây là từ nhà bên cạnh chạy tới, cái loại tình hình này, nếu anh không để ý đến nó thì nó sẽ giống như không tồn tại.”

” Hiểu rồi.” Chủ tịch Niếp rất buồn bực thừa nhận thuyết duy vật của Trương Huyền.

Bình tĩnh mà xem xét, nhà Trương Huyền đúng là rất sạch sẽ, chỉ có điều hơi nhỏ. Phòng bếp cũng là phòng khách, ngoài ra còn có một phòng ngủ nhỏ, bên trong phòng khách trừ một bộ sofa cũ với tí vi ra, bắt mắt nhất chính là bàn thờ ở ngay giữa nhà. Trong phòng vẫn vút khói hương, cảm nhận mùi thơm thoang thoảng, lòng Niếp Hành Phong đột nhiên xuất hiện một cảm giác thân thiết kì lạ.

Trương Huyền đến trước bàn thờ, cung kính thắp ba nén hương, nhìn cách vái lễ rất thành thạo của cậu,

Niếp Hành Phong hỏi: ” Thiên sư đệ tử nào cũng thành kính như vậy sao?”

” Nếu không thành kính chút, nhờ may làm tổ sư gia nổi giận sẽ thu lại pháp lực của anh nha.”

Trương Huyền thấp hươg xong liền chạy vào phòng ngủ, Niếp Hành Phong cũng vào theo, nhìn thấy cậu lúi từ giường ra một cái va li tài liệu rất to, cúi đầu chăm chú tìm kiếm sách ở bên trong, vừa tìm vừa nói: ” Chủ tịch tình trạng của anh thật phiền toái nha, không giống với những linh hồn trước đây tôi nhìn thấy, vừa giống linh hồn thoát ra lại vừa không giống, nói chết thì rõ ràng chưa chết, tôi cần phải nhanh chóng đưa anh hồi hồn, bằng không người nhà anh nhất định sẽ rất lo lắng a.”

Bọn họ đều rất yên tâm, nghĩ đến phản ứng của đứa em, Niếp Hành Phong vừa tức giận vừa buồn cười.

Trương Huyền chìm trong đồng sách tìm kiếm hơn nửa tiếng, Niếp Hành Phong ngồi bên cạnh nhìn rất nhàm chán, cuối cùng không nhịn được nói: ” Hồi hồn cứ từ từ tính, cậu có khẩu quyết nào có thể biến thôi thành thực thể không?”

Anh thực sự không chịu nổi cái trạng thái lơ lửng này, ngoài Trương Huyền ra, anh không có cách nào tiếp xúc với vật khác, thêm chút nữa chắc anh điên mất.

” Khẩu quyết? ”

Trương Huyền vò đầu, khẩu quyết hẳn là có nhưng cậu không nghĩ ra. Đương nhiên, không nghĩ ra được cũng không dám nói với Niếp Hành Phong, bặt ngón tay một cái nói: ” Không có, nhưng tôi có nước bùa, anh chờ một chút.”

Không lâu sau, một bát nước bùa xuất hiện trước mặt Niếp Hành Phong, nhìn trong bát là một thứ dung dịch đen xám kì dị, lại nhớ về kí ức không mấy vui vẻ thời bé, Niếp Hành Phong cau mày: ” Cái thứ này của cậu uống được không vậy?”

” Tuyệt đối không có vấn đề gì! ” Trương Huyền thề thốt đảm bảo.

Nghe mấy câu nói Niếp Hành Phong cũng đành tin uống vào thứ nước bùa của Trương Huyền.

Mười lăm phút sau, một hồi tiếng nôn mửa từ trong nhà vệ sinh truyền ra, cùng với đó là tiếng xả nước không ngừng, Trương Huyền dựa lên sofa nhàn nhã xem ti vi, đối với nơi phát ra âm thanh kia làm như không nghe thấy.

Lại mười lăm phút nữa trôi qua, Niếp Hành Phong cuối cùng cũng ra khỏi nhà vệ sinh, người khom xuống như nửa cây cung, sắc mặt tái xám, Trương Huyền chạy đến dịu anh ngồi xuống hỏi: ” Tốt chút nào chưa? Chủ tịch anh đừng tức giận, tôi cũng không cố ý mà, không phải là sai sót gì lớn mà chỉ là nôn mửa nhẹ thôi, không có chuyện gì a.”

Chỉ là nôn mửa nhẹ? Anh gần như sắp nôn cả túi mật ra ngoài luôn rồi. Niếp Hành Phong nằm trên sofa hữu khí vô lực nghĩ, phải chăng kiếp trước mình đã làm chuyện gì ác nên kiếp này mới đen đủi gặp phải tiểu thần côn hạng ba này.

Trương Huyền bên cạnh bắt đầu lảm nhảm: " Anh xem, anh không phải đã có thể tiếp xúc với vật thể khác rồi sao? Mặc dù anh vẫn chưa hoàn toàn thành thật thể, nhưng không sao, tôi lại tiếp tục giúp anh điều chế thuốc, lần này bảo đảm anh uống xong lập tức hiện hình."

" Trương Huyền." gương mặt nhìn Trương Huyền, Niếp Hành Phong gần từng chữ " Cả đời này của tôi nếu còn uống bất kì thứ nước bùa gì của cậu thì tôi sẽ mang họ cậu luôn."

Trương Huyền nháy nháy mắt " Đây, lời thề này anh nói có phải quá độc không? Nếu muốn hồi hồn cũng phải uống nước bùa thì sao? "

Không thèm để ý tới cậu, nói thật ra là không còn sức để để ý, Niếp Hành Phong nhắm mắt lại, nằm trên sofa nghỉ ngơi, cũng may Trương Huyền không tiếp tục khiến anh khó chịu nữa nói " Tôi đói rồi, đi nấu cơm đi, hồi hồn cũng để ăn cơm xong rồi tính."

Trương Huyền hừ nhẹ một cái rồi chạy vào bếp nấu cơm, một lúc sau, một mùi thơm mê người truyền đến, cậu hỏi: " Chủ tịch, cơm tôi nấu anh có ăn không? "

Du hồn thì không cần ăn cơm sao? Nếu không đói Niếp Hành Phong đã cự tuyệt rồi.

Thức ăn rất nhanh liền được bày lên bàn, mì nấu đơn giản cùng với hai đĩa dưa muối, Trương Huyền ngồi xuống ăn cơm, Niếp Hành Phong chậm chạp đi đến, ngồi xuống trước mặt cậu hỏi: " Cậu không cần đi làm à? "

" Cần nha, nhưng nghề nghiệp của chúng tôi có đội co dân thời gian rất lớn, không cần ngày ngày đều phải đến báo danh, vừa hay tôi cũng mới giải quyết xong một án, định chiều sẽ viết báo cáo sáng mai gửi ông chủ."

Trương Huyền chạy vào phòng bếp múc một bát mì lớn bê đến trước mặt Niếp Hành Phong " Anh có cảm giác, có nhiệt độ cơ thể, rất khác so với những linh hồn bình thường khác, vì vậy cũng sẽ bị tiêu hao sinh lực, thế nên trước ăn một chút giữ gìn thể lực nha."

Bên trên có đặt một quả trứng trần nhìn rất ngon, lại dưới ánh mắt xanh lam chăm chú của Trương Huyền, Niếp Hành Phong không kìm được liền cầm thìa bắt đầu ăn.

Trương Huyền cười, mắt uốn thành hình trăng lưỡi liềm hỏi: " Vị không tồi nha?"

" Rất ngon, nhìn không ra cậu cũng biết nấu ăn đấy."

” Nếu liên tục ba tháng anh phải ăn mì nấu thì cũng có thể nấu rất ngon nha.”

” Hả?”

” Không có gì, ăn nào ăn nào.”

Ăn xong, Niếp Hành Phong mang bát đĩa vào phòng bếp rửa, Trương Huyền ngăn cản ” Anh là tổng giám đốc nha, loại việc này để tôi làm là được rồi.”

” Lúc trước tôi sống một mình ở nước ngoài, loại việc này cũng đều tự mình làm cả.” Niếp Hành Phong úp bát đã rửa sạch sẽ lên giá.

” Không nghĩ tới đường đường là chủ tịch tập đoàn tài chính liên quốc gia cũng keo kiệt như vậy, ngay một chút tiền công nho nhỏ này cũng không muốn bỏ ra.” Trương Huyền liệu việc như thần gật gù ” Nhưng ở nhà qua ngày cũng cần phải tiết kiệm chút mới phải, xem ra gia đình anh giáo dục rất tốt.”

Khóe miệng Niếp Hành Phong giật giật mấy cái, nghĩ thầm cái loại khen ngợi này anh cũng không dám nhận.

4. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 3

Thu dọn xong Trương Huyền lại tiếp tục chạy đi tra tài liệu, sau một hồi tìm kiếm cuối cùng cũng tìm được một số cách hồi hồn, tiếp theo lại chạy tới trước máy tính bắt đầu gõ chữ, rất đặc ý nói: ” Đơn giản vậy liền tìm được cách hồi hồn, không muốn khâm phục bản thân cũng không được.”

” Cậu gõ cái gì vậy?”

” Tư liệu hồi hồn, còn có bảng giá.”

Trương Huyền đánh xong, nối dây máy in, in nội dung ra đưa cho Niếp Hành Phong.

Trên tờ giấy liệt kê lần lượt từng cách hồi hồn, đơn giản nhất là tưới nước bùa lên người, lấy cương khí để hồi hồn, Niếp Hành Phong không nhìn kĩ liền lập tức bỏ qua. Chỉ là linh hồn mà còn bị nước bùa của Trương Huyền làm cho thất điên bát đảo, nếu như tưới nước bùa lên toàn thân anh, khả năng trực tiếp đi gặp Diêm Vương là một trăm phần trăm luôn.

Ngoài nước bùa ra, còn có dùng pháp lực để hồi hồn, tụng kinh hồi hồn, hay gọi hồn, nhưng cách nào cũng ghi là chỉ có thể thực hiện ở lúc âm khí nặng nhất mới có thể có hiệu quả, Trương Huyền ở bên anh rất quan tâm giải thích: ” Mười lăm âm lịch hàng tháng là lúc âm khí nặng nhất, cũng là nói nếu như anh cự tuyệt uống nước bùa vậy thì phải chờ nửa tháng nữa mới được.”

Nửa tháng cũng không tính là quá lâu, Niếp Hành Phong đồng ý, lại tiếp tục xem phần bảng giá, không hỏi giạt mình.

Phí vật phẩm năm vạn, phí cúng bái một vạn, phí dầu đốt năm nghìn, phí ăn ở tính theo ngày, có thể xem xét giảm giá, phía dưới bảng giá còn rất chu đáo đề thêm phần kí tên.

Tên nhóc này quả thực xem anh như người tiêu tiền như rác vậy, khó trách lúc này mới có thể hảo tâm mời anh ăn mì. Niếp Hành Phong ngẩng đầu nhìn Trương Huyền, nhẹ giọng nói: " Tôi nhớ rõ cậu từng nói chúng ta là bạn."

" Nhưng bạn bè cũng cần ăn cơm nha!" Trương Huyền nghiêm mặt nói: " Nếu không phải là bạn bè tôi còn tính nhiều hơn nha, nhiều nhất là giảm cho anh ba mươi phần trăm, chủ tịch anh cũng không muốn cả đời bồng bênh như này đâu ha?"

Không muốn, nhưng mà cái gì mà phí dầu đốt chứ? Chẳng nhẽ bây giờ đạo sĩ làm phép còn cần dùng cả xăng sao?

" Là tiền xăng xe của tôi, vừa mới kéo anh về thêm trọng lượng của một người, đồng hồ xăng cũng giảm xuống khá nhiều, một lần thì cũng không đáng là bao, nhưng anh là muốn ở nửa tháng ha, nếu anh đồng ý uống nước bùa, tôi sẽ bỏ cho anh phần này."

" Không cần, cậu cứ việc để đấy."

Mấy vạn tệ với Niếp Hành Phong mà nói cũng không phải là số tiền lớn gì, anh cũng mặc cho Trương Huyền càn quấy, rất sảng khoái cầm bút kí tên mình lên tờ giấy.

" Cậu học mấy năm đạo thuật rồi? " kí tên xong, Niếp Hành Phong thuận miệng hỏi.

Tiền thuận lợi vào tay, Trương Huyền rất vui mừng, đem hợp đồng cất cẩn thận, rồi hướng Niếp Hành Phong xòe ra ba ngón tay.

" Ba năm!? "

Mới học ba năm đã dám hét giá lên trời như vậy, Niếp Hành Phong chợt nghĩ bản thân học tài chính mười mấy năm thật là lãng phí.

" Ba tháng. " Trương Huyền rất bình tĩnh sửa lại.

" Ha! " đáp án quá kinh hãi khiến Niếp Hành Phong trừu tượng lên một tiếng thì không nghĩ ra được một cái gì khác.

” Chủ tịch, anh có thể đừng bày ra bộ mặt bị lừa như vậy được không? Trên đời này có thứ gọi là thiên phú, tin tôi đi, tôi chỉ học ba tháng đạo thuật nhưng cũng đủ mạnh hơn mấy người nghiên cứu nhiều năm, ít nhất là chỉ có tôi mới nhìn thấy được sự tồn tại của anh có phải không? ”

Nói ra thì đúng là vậy, nhưng mà đó cũng là điều làm Niếp Hành Phong phiền muộn nhất, tại sao ngày cả Nhan Khai với Tiểu Bạch cũng đều không nhìn thấy anh mà Trương Huyền một thiên sư hạng ba ban lộ xuất gia (*) lại có thể nhìn thấy? Lẽ nào ông trời đã định rằng số mệnh của anh phải bị tiểu thần côn này chủ trì?

(*) ban lộ xuất gia: nửa chừng mới chuyển sang nghề nào đó

Buổi chiều Trương Huyền ngồi chỉnh sửa tư liệu công việc của mình, Niếp Hành Phong ngồi bên cạnh cậu xem ti vi, chương trình rất vô vị, vì vậy anh hướng ánh nhìn về phía Trương Huyền.

Lúc Trương Huyền làm việc rất nghiêm túc, hai hàng lông mi tinh xảo rũ xuống, một bộ mặt hết sức chăm chú, môi dưới hơi hơi bĩu lên, khom thành một hình cung rất dễ thương, nhìn cậu, Niếp Hành Phong đột nhiên cảm thấy tim đập rất mạnh, có một loại tình cảm rất lạ bỗng nhiên xông vào tim anh.

” Chỉ làm thám tử không tốt hay sao? Tại sao còn muốn kiêm chức thiên sư? ” Cuối cùng anh nhịn không được hỏi.

” Tôi là do ông chủ nhật về, giúp ông ấy làm việc cũng là tự nuôi sống bản thân, làm thiên sư thuần túy chỉ là tự nhiên phát hiện mình có linh lực. ” Trương Huyền vừa gõ bàn phím vừa trả lời.

” Nhật về? ”

” Đúng a, mấy tháng trước tôi gặp tai nạn xe, bị xe đâm mất trí nhớ, trừ tên ra cái gì tôi cũng không nhớ được, đúng lúc ông chủ tôi nhìn thấy, liền thu nhận tôi. Người này vừa keo kiệt vừa tham tài, nhưng làm người cũng không tệ, giao việc cho tôi làm, bằng không ngay cả loại chỗ này tôi cũng chẳng ở được.” Trương Huyền rất bình thản nói, tưởng như đang thuật lại chuyện của người khác.

” Cậu mất trí nhớ sao? ”

Tim Niếp Hành Phong nảy lên một cái, nghĩ đến chuyện mình cũng xảy ra tai nạn giao thông, liền có một chút cảm giác đồng bệnh tương liên với Trương Huyền, ” Cậu đã đi khám bác sĩ chưa? Để họ giúp cậu khôi phục lại trí nhớ đã mất.”

” Chưa, tôi chỉ là mất trí nhớ, cũng không phải biến thành điên điên, làm sao có thể ngu ngốc đi ném tiền vào cái hang không đáy đây được. ”

” Nhưng mà cậu không muốn nhớ lại những chuyện trước đây sao? Cậu trước đây là người như thế nào? Ở đâu? Có bạn bè người thân gì không? ”

” Nhớ ra thì giúp ích gì được cho tôi sao? Hay là nói, chủ tịch tất cả những chuyện đã xảy ra hai mươi mấy năm anh đều có thể nhớ hết? ” làm việc xong, Trương Huyền tắt máy, cười hỏi Niếp Hành Phong.

Ánh nắng buổi chiều ấm áp khiến đôi mắt cậu tự nhiên mang một màu xanh da trời, Niếp Hành Phong gần như không thể rời mắt ra khỏi, ngẩn ngơ nói: ” Đương nhiên không thể, một số chuyện vụn vặt tự nhiên sẽ quên đi.”

” Chính vậy a, những hồi ức quan trọng nhất định không thể quên đi, cho dù quên đi nhất định sẽ có một ngày có thể nhớ lại, nếu như vĩnh viễn cũng không thể nhớ lại, vậy chỉ có thể chứng minh, việc anh quên đều là những thứ đối với anh không hề quan trọng, nếu đã không quan trọng, vậy anh hà tất nhất định phải nhớ lại làm gì?”

” Trương Huyền, cậu thật khiến tôi hỗn loạn. ” Niếp Hành Phong cười khổ.

Nhưng anh vẫn rất cảm kích Trương Huyền, những câu nói vừa rồi đã làm thông suốt vấn đề vẫn đang làm anh bối rối, những suy nghĩ phiền não như đã thất thành một quả cầu len nay đã được một bàn tay khéo léo nhẹ nhàng gỡ ra.

Nhìn một vùng ánh sáng, Niếp Hành Phong chợt cảm thấy lần xuất hồn này cũng không hẳn là một chuyện xấu, tốn mấy vạn tệ cũng rất đáng giá.

Cơm tối vẫn là mì nấu, nhưng Niếp Hành Phong cũng không bắt bẻ, ăn tối xong, Trương Huyền đưa bộ đồ ngủ của mình cho anh, mặc dù cũ nhưng rất vừa người, hai người bất kể là chiều cao hay dáng người đều tương tự nhau, vì vậy lần ở chung này cũng có rất nhiều thuận lợi.

Sô pha phòng khách cũng có thể ngủ một người, Nhưng Trương Huyền chỉ có một cái chăn, tuy nói rằng linh thể ngủ không đắp chăn cũng không thể bị đông lại được, nhưng người ta nếu đã chấp nhận trả tiền, cậu cũng không thể không biết xấu hổ mà để Niếp Hành Phong ngủ ngoài sô pha, mà cậu cũng không thể ủy khuất bản thân được, vì vậy sau khi suy nghĩ liền quyết định để Niếp Hành Phong ngủ cùng mình trên một chiếc giường, may mà giường đủ lớn có thể ngủ được hai người.

” Nếu anh không ngủ được, có thể đi dạo xung quanh, người bình thường khó có được cảm giác linh thể đi ngắm cảnh, ngàn vạn lần không nên bỏ qua.” trước khi ngủ Trương Huyền tốt bụng nhắc nhở.

Không cần, ở trong này rất tốt rồi.

Ngoài người nhà ra, Niếp Hành Phong chưa bao giờ ở cùng người khác, càng chưa bao giờ ngủ lại ở nhà người khác.

Nhưng Trương Huyền là một ngoại lệ, từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu, bản thân liền có cảm giác quen thuộc lạ thường trước nay chưa từng có, hai người nếu nói là bạn không bằng nói là bạn tri kỉ thì đúng hơn, cho dù chia cách nhiều năm, cũng vẫn nhớ rõ ràng tích cách, yêu ghét của đối phương, đây cũng là một nguyên do chính khiến anh không chút do dự cùng Trương Huyền về nhà.

Thân thể Trương Huyền có một mùi thơm nhẹ nhẹ, là mùi nước hoa rất quen thuộc, dựa vào bên cạnh cậu, Niếp Hành Phong cảm thấy rất an tâm, từ sau khi phát sinh rất nhiều chuyện kì quái, anh cuối cùng cũng có được một nơi khiến bản thân thả lỏng.

Niếp Hành Phong ngủ rất sâu, nhưng mộng đẹp không dài, anh rất nhanh bị một trận âm thanh kì quái làm giật mình. Âm thanh ma sát sột soạt triền miên vô tận, anh mở mắt, phát hiện âm thanh là từ sát vách truyền đến, trong tiếng rên rỉ còn xen lẫn tiếng kéo kẹt của ván giường, mặt anh đỏ lên, hiểu đây là cái gì.

Nhìn sang Trương Huyền, vẫn ngủ thật ngon, hương thơm trong veo như có như không truyền đến, làm nhịp tim Niếp Hành Phong đột nhiên gia tốc một cách kì lạ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc kia, lại thêm ma xui quỷ khiến thế nào tay tiếp tục dời đến chỗ xương quai xanh tình xảo lộ ra ngoài lớp áo ngủ, đường cong tình tứ đầy phong vị khiến anh muốn tiếp tục dọc theo cảm xúc hướng xuống dưới...

Trương Huyền đúng lúc ấy liền mở mắt, Niếp Hành Phong giật mình vội vàng rút tay về, cũng may cái người đang tức giận không chú ý đến động tác mờ ám của anh, đạp chân vào tường mắng: ” Kháo, nửa đêm các người gọi hồn cũng không cần dùng sức như vậy! ”

Đáp lại cậu là tiếng hét chói tai của người phụ nữ, như là khiêu khích, động tác mãnh liệt sát vách với bên này đập qua tác động từ hai bên khiến bức tường mỏng rung một cách lợi hại. Không thể ngủ tiếp, Niếp Hành Phong đành phải ngồi dậy hỏi: ” Bọn họ đêm nào cũng như vậy sao? ”

” Phải a, đêm nào cũng là đêm xuân, cũng không sợ thẹn hờn sao.”

Loại việc này người làm thẹn hờn, người nghe chỉ sợ cũng không biết đi tới đâu, mỗi đêm đều nghe âm thanh sống động này lẽ nào tiểu thần còn có thể chịu được?

” Tòa nhà này ăn bớt nguyên vật liệu, xây bức tường thật quá mỏng a! ” Trương Huyền tức giận bất bình nói, bật đèn, nhìn qua Niếp Hành Phong, đột nhiên phì cười ” Chủ tịch mặt anh đỏ hết rồi ư, quá ngây thơ nha, loại chuyện này quen là được, cứ nhìn tôi đây này.”

Mặt Niếp Hành Phong đỏ không phải vì nghe âm thanh kia mà là lo sợ hành động vừa làm với Trương Huyền, nghĩ một lúc lâu mới đưa ra kết luận – nhất định là bị âm thanh mờ ám kia làm loạn, nếu không anh cho dù không có bạn gái cũng không đến nỗi loạn phát tình với một nam nhân.

Trương Huyền nhảy nhảy nhảy chạy đến phòng khách, không lâu sau cầm tới một đầu đĩa.

Lúc đầu Niếp Hành Phong còn tưởng cậu bị kích động, muốn xem AV, còn muốn cùng nhau xem làm anh xấu hổ, ai biết được sau khi cậu ấn nút, hiện ra là một nam nhân đang cố gắng vận động hài hòa theo giai điệu, lại nhìn đến Trương Huyền theo nhạc bắt đầu động tác bắt đầu rất kì quái, vị chủ tịch từ trước tới nay vốn rất trầm tĩnh cuối cùng cũng bị chấn động một cách triệt để.

“Trương Huyền, cậu làm cái gì vậy? ” Anh rất gian nan mới mở mồm ra hỏi được.

” Đi trên gió(**) a, tất cả mọi người tu đạo đều phải biết bước đi của gió. Bà nó, không ngủ được đành phải đi luyện công, chủ tịch cũng đến luyện một chút, cái đôi mãnh liệt sát vách, không làm ít nhất một giờ sẽ không ngừng lại đâu.” Trương Huyền nghiêm chỉnh thôi quyền luyện bước, thuận tiện cũng mời Niếp Hành Phong tập cùng.

(**) gió ở đây theo từ điển là canh phong, tức là gió trên trời cao, là một thuật ngữ của đạo giáo

” Cậu một mình chơi đi. ”

Khâm phục kiểu thần kinh thô của Trương Huyền đến trình độ không lời nào để nói, Niếp Hành Phong nằm xuống, lựa chọn lờ đi.

Trương Huyền, trong cuộc đời của cậu, chưa bao giờ đau khổ sao? anh nhắm mắt lại, tự hỏi tự đáp: Hẳn là không có, mà dù có, cậu cũng có khả năng biến đau thương thành vui vẻ.

Loại cố gắng vận động của Trương Huyền so với sự ồn ào sát vách còn có phần mãnh liệt hơn, vậy nên bên kia không chịu được âm nhạc âm ỉ quấy nhiễu, mấy lần đập tường kháng nghị. Bức tường chuyển động oanh oanh liệt liệt, phình chiếu khoảng một tiếng sau mới bắt đầu ngừng lại. Nhân lúc trời còn chưa sáng hẳn, Trương Huyền tiếp tục tiến vào mộng đẹp, đợi đến lúc tỉnh dậy, quang cảnh bên ngoài đã sáng rõ rồi.

” Cậu đêm qua không ngủ đủ, tiếp tục ngủ thêm một chút đi.” Niếp Hành Phong ở phòng bếp làm cơm, nghe thấy tiếng bước chân, anh không quay đầu lại thuận miệng nói.

” A, chủ tịch anh giúp tôi làm bữa sáng sao? ” xoa xoa đôi mắt còn đang mơ hồ, Trương Huyền rất kinh ngạc hỏi.

” Chờ cậu nấu cơm, tôi sợ lại là mỳ nấu.”

Bị vạch trần, Trương Huyền xấu hổ cười.

Bữa sáng chỉ là bánh mỳ với trứng rán đơn giản, nhưng với Trương Huyền mà nói, đã rất phong phú rồi, xông lên thân thiết ôm Niếp Hành Phong một cái.

” Chủ tịch, yêu anh chết mất! ”

Lần này thực sự là có lời a, chiêu tài miêu mình nuôi không chỉ biết chiêu tài mà còn biết nấu cơm, thật muốn nuôi anh ta cả một đời. Bị mùi thơm bữa sáng hấp dẫn, Trương Huyền rộng rãi trừ cho Niếp Hành Phong nửa tháng tiền ăn ở.

Về lưới biếng lúc mới tỉnh dậy càng làm tôn thêm đôi mắt so với nước biển còn xanh hơn khiến Niếp Hành Phong hơi có chút thất thần, tiếp đó tìm lại bắt đầu đập thành thịch.

Từ sau khi quen Trương Huyền, tim của anh dường như muốn đình công, lúc nhanh lúc chậm, tần suất mất kiểm soát càng ngày càng nhiều, chẳng nhẽ điều ước đêm sinh nhật lại linh nghiệm sao? Nhưng mà, ý anh là nữ chứ không phải...

Suy nghĩ rắc rối bị cắt đứt bởi Trương Huyền: " Hôm nay tôi phải đến công ty, chủ tịch có muốn đi với tôi không? "

Niép Hành Phong đồng ý, nếu không anh một mình ở nhà cũng chẳng có việc gì làm, cách mười lăm còn hơn nửa tháng nữa, nhân tiện cho bản thân một kì nghỉ dài vậy.

Ăn sáng xong, hai người rời khỏi nhà đi làm, Trương Huyền lại kéo anh đến chỗ chiếc xe Sheep đáng yêu, nhìn sợi dây Sách Hồn Ti cũng ngay lúc đó xuất hiện, Niép Hành Phong lập tức lắc đầu.

Anh không muốn hai ngày liền đều bị người ta thả như điều giấy với lại quan trọng hơn là anh bây giờ ít nhất cũng có thể dựa vào đồ vật, nếu lại tiếp tục như hôm qua bay thẳng đến những xe đối diện, vậy thì cho dù anh đang là linh thể cũng không chịu nổi.

" Vậy thì ngồi sau tôi, tôi đèo anh. " Trương Huyền cài dây mũ bảo hiểm, lên xe, khởi động máy.

Xe của cậu còn có ghế sau hay sao?

Nhìn chằm chằm chiếc xe con bỏ túi trước mặt, Niép Hành Phong lầu bầu trong lòng, nếu hai đại nam nhân cũng ngồi chung chỉ sợ chỉ thấy người không thấy xe mất, mà hai người bọn họ lại còn thuộc loại vóc người tương đối cao gầy nữa.

Nhưng anh là linh thể, cũng không quá quan trọng đi? Niép Hành Phong tự thôi miên bản thân lên xe, Trương Huyền dịch dịch người lên phía trước cho anh chỗ ngồi xuống.

" Chủ tịch, ôm vào thắt lưng tôi, nhớ ôm chặt nha, nếu không anh mà bị bay mất tôi cũng không bắt lại được đâu."

Chiếc xe đáng thương trong lúc Trương Huyền nói cũng bắt đầu chạy.

Thực ra cũng không có gì xấu hổ cả, bởi vì Niép Hành Phong là linh thể, bản thân rất nhẹ, nói anh ngồi trên xe không bằng nói là lửng lơ trên xe, nếu không có hay cánh tay ôm lấy thắt lưng Trương Huyền, nói không chừng đúng là sẽ bị bay ra đằng sau xe.

" Chủ tịch may mà anh không phải linh hồn bình thường, nếu không bị âm hồn tiếp xúc chặt chẽ thế này, tôi nhất định sẽ bị đông thành đá. " lái xe nhưng mồm Trương Huyền vẫn không nhàn rỗi.

Niép Hành Phong không trả lời chỉ cười nhẹ.

Anh từ nhỏ thích đua xe, nhưng đối với xe máy lại không hứng thú, thực ra nguyên nhân lớn nhất là ghét người khác kẻ sát vào người mình, nhưng bây giờ lại thấy loại cảm giác này cũng không tệ, người Trương Huyền mang một mùi anh rất thích, dựa vào càng gần thì cảm nhận ấy lại càng rõ ràng, thật không hiểu tại sao mình lại đối với một người có thể nói vẫn còn xa lạ này có cảm giác thân thiết kì lạ như vậy, anh chỉ biết rằng, trong khoảnh khắc này anh tin có duyên phận trong truyền thuyết.

Vươn tay dùng lực ôm lấy thắt lưng Trương Huyền, thắt lưng của cậu rất mảnh, nhưng lại rất dẻo dai, chứng minh có luyện tập trong thời gian dài, kiểu ôm ấp này khiến Niếp Hành Phong có một loại ảo giác có thể dung nhập cậu vào người mình; xe đi rất ổn định, nhưng Niếp Hành Phong lại cảm thấy tim mình đang đập loạn lên, dần dần, nhịp tim anh với nhịp tim người nào đó bắt đầu ăn khớp với nhau, vững vàng mà êm dịu.

Công ty của Trương Huyền ở tại một gian của khu cao ốc, trên cửa có treo một tấm biển công ty thám tử Tả Thiên, bên cạnh còn giới thiệu vắn tắt một số nghiệp vụ chính, trong đó bốn chữ cổ văn kì bí thập phần rõ ràng, Niếp Hành Phong đoán đây nhất định là công sức của Trương Huyền.

” Chào chị Vi Vi, mấy ngày không gặp, chị dường như thon thả đi nhiều a. ” Trương Huyền bước vào, rất thân thiết chào cô thư kí tên Đỗ Vi Vi.

Đỗ Vi Vi có thể coi là một người đẹp, vóc dáng mảnh khảnh, quần áo cũng rất gợi cảm, nhìn chiếc váy ngắn không thể ngắn hơn, Niếp Hành Phong tiếp tục cảm thán, bây giờ ngay đến văn phòng thám tử tuyển người điều kiện đầu tiên cũng là xem vóc người mặt mũi.

Được khen, Đỗ Vi Vi rất vui, cầm lấy một vài ghi chép về khách hàng đưa cho Trương Huyền, coi như là hồi báo, Trương Huyền đưa cho cô đồ uống nóng mình mới mua. Đỗ Vi Vi cầm lấy lại bĩu môi nói: ” Giúp cậu tiếp bao nhiêu điện thoại, chỉ đưa mỗi một cốc đồ uống sao keo kiệt vậy.”

” Có thời gian em sẽ mời chị Vi Vi đi ăn cơm, chị xem chỗ nào ngon sau này bảo với em. ”

Tiểu thần côn thật biết lấy lòng phụ nữ, không, có lẽ cậu ấy biết lấy lòng tất cả mọi người xung quanh mình. Trên người cậu có một loại sức hấp dẫn có thể khiến người khác dễ dàng buông bỏ cảnh giác, cho dù bản thân mình lăn lộn trong thương trường nhiều năm cũng không hề phân vân mà tin cậu.

Suy nghĩ này khiến Niếp Hành Phong bất giác cảm thấy ưu tư.

Ông chủ Tả Thiên là một người vừa đứng tuổi, cũng là một người dễ nhìn, khác Trương Huyền ở chỗ, lúc cử động rất nho nhã, nếu không biết nghề nghiệp của người này có thể nghĩ hẳn là một giáo viên hay một học giả.

Tả Thiên nhận lấy tư liệu Trương Huyền đưa, thuận tiện lấy một phần án khác đẩy qua.

Trương Huyền không cầm, mà chạy đến một bên uống trà, ” Ông chủ, đừng có nói với tôi lại là đi bắt gian dân được không? Loại chuyện này để cho Lương Lương làm đi, đây chẳng phải là sở trường của anh ta

sao.”

Mấy ngày nay liên tục chạy bên ngoài, chân đều chạy nhuyển rồi, nói thật lòng, với loại án sắc này cậu thực sự hứng thú không nổi.

” Lương Lương với Tề Ngộ mới vừa nhận án đi rồi, nếu không tôi cũng không tìm cậu, cậu tiếp tục chịu khổ một chút vậy, cuối tháng tôi sẽ thêm tiền thưởng cho cậu.”

” Vậy còn anh? Anh có vẻ rất nhàn nhã nha, tự mình đi làm cũng được mà.” Hoàn toàn không để ý đến vị trí ông chủ, Trương Huyền ung dung thưởng trà.

” Gần đây tôi bị đối thủ theo dõi, không thoát được.”

Tả Thiên buồn bực vo vo đầu, động tác nhỏ này khiến một người nam tử trưởng thành vô ý lộ ra một chút trẻ con, chạy qua, thật sự đưa tập hồ sơ án mới cho Trương Huyền ” giúp đỡ tôi một chút người anh em. ”

Niép Hành Phong đứng bên cạnh liếc mắt nhìn, là loại theo dõi gian dân, người ủy thác là Tần Chiếu, người buôn đồ cổ, đối tượng bọn họ cần theo dõi là vợ kế của Tần Chiếu Hứa Khả Chân.

Bên trong tư liệu kèm theo ảnh của Hứa Khả Chân, khoảng hơn ba mươi tuổi, rất xinh đẹp, nhưng là đẹp kiểu rẻ tiền, trên người đeo rất nhiều châu báu, che hết vẻ đẹp vốn có, loại án này khó trách Trương Huyền không thích thú, nhưng... mắt liếc xuống phía dưới, dừng lại chỗ tiền thù lao, không khỏi bật cười.

Trương Huyền nhất định nhận vì giá tiền.

Quả nhiên, Niép Hành Phong từ đôi mắt xanh lam nhìn ra ánh sáng rực rỡ, không phải ảo giác, ánh sáng của tiền vàng cảm tưởng như có thể tùy thời nhảy ra ngoài.

Có tiền làm đầu, Trương Huyền không nói hai câu liền vui vẻ tiếp nhận ” Trong vòng ba ngày tôi sẽ giúp anh xử lý. ”

Tiếp theo lại tiếp tục hóng gió với chiếc xe Sheep, địa điểm là – Thiên đường mua sắm Hào Hoa.

Tài liệu người thuê cung cấp có viết Hứa Khả Chân rất thích chỗ này, Trương Huyền nhìn một vòng khu trung tâm thương mại, vận khí của cậu rất tốt, rất nhanh đã nhìn thấy Hứa Khả Chân đang ở trong một thẩm mỹ viện, vì vậy Trương Huyền liền chạy đến tiệm cà phê đối diện tìm một chỗ ngồi xuống chờ.

Cửa sổ sát đất của tiệm này làm bằng kính nên rất thuận tiện để theo dõi, từ chỗ này nhìn sang, có thể nhìn rõ ràng cảnh tượng bên kia đường.

Trương Huyền gọi cho mình một cốc ca cao nóng, uống một ngụm, rồi lấy ống hút cắm vào trong cốc, đưa cho Niếp Hành Phong, ” Chậm chậm uống, đừng để người khác phát hiện nước tự đun lại bốc hơi.”

Niếp Hành Phong nhẹ nhàng hút một ngụm, hương vị ngọt ngào của đồ uống mang đến một thứ cảm xúc đặc biệt khó nói thành lời, anh phát hiện tiểu thần côn này nhìn qua có vẻ tùy tiện nhưng thực ra lại rất cẩn thận, cậu ấy thông qua rất nhiều hành động nhỏ mà quan tâm đến anh.

” Phụ nữ nếu đã đi vào thẩm mỹ viện, ít nhất phải ba tới năm tiếng mới ra được. ”

Trương Huyền lăm bằm lấy laptop ra, bắt đầu xem xét những tài liệu liên quan của Tần Chiêu. Trang mạng của công ty Tần Chiêu thiết kế rất lớn, xem ra việc buôn bán đồ cổ cũng khá hưng thịnh, nhưng nhìn đến ảnh của vị này, Trương Huyền lắc đầu thở dài: ” Người này nếu muốn làm bố của Hứa Khả Chân còn dư nha, già như vậy, nhất định không thỏa mãn được vợ, không trèo tường mới lạ đó. ”

Tần Chiêu nhìn qua khoảng sáu mươi tuổi, nhìn có vẻ điềm tĩnh, khôn khéo, khỏe mạnh, rất có phong độ, đáng tiếc loại phong độ này chỉ hợp với thanh niên mà thôi.

Hứa Khả Chân từng làm người mẫu, nhưng chỉ là người mẫu hạng ba, sau này được người giới thiệu với Tần Chiêu, vừa mới kết hôn hơn ba năm. Trương Huyền di chuột, huyết sáo rồi lại nói thầm: ” Ông này thật nhiều tiền, chẳng trách Hứa Khả Chân đồng ý lấy.”

Màn hình máy tính có một tấm chắn bảo vệ, Niếp Hành Phong ngồi bên cạnh không nhìn thấy gì, đành phải bay đến phía sau Trương Huyền dựa sát vào cậu để nhìn. Kiểu tiếp xúc này có chút mờ ám, nhưng Niếp Hành Phong rất nhanh liền bị những số liệu hiển thị trên màn hình hấp dẫn, đây là chi tiết thu nhập hàng năm của Tần Chiêu, còn có mối quan hệ xã giao của Hứa Khả Chân vân vân, loại chuyện riêng tư này Tần Chính không thể nào để bọn họ xem được, khả năng duy nhất là tiểu thần côn này đã dùng một chút thủ đoạn không đứng đắn.

” Cậu được đào tạo chính quy về máy tính sao?” nếu như chỉ hiểu một chút ít về kỹ thuật, không có kiến thức vững chắc về máy tính không thể nào làm được như vậy, đáng tiếc lại dùng ở phương diện này.

” Không biết nữa. ” Hứng thú của Trương Huyền vẫn đặt ở chỗ mấy số liệu, ” Xem ra có khá nhiều phi vụ buôn bán của Tần Chiêu không theo con đường bình thường, thảo nào nhiều tiền như vậy.”

Làm cái nghề này ít nhiều đều không sạch sẽ, Niếp Hành Phong cũng không cảm thấy kì lạ, dựa vào rất gần, mùi hương của Trương Huyền làm anh có chút không tập trung, Trương Huyền lại dường như không để ý đến đụng chạm của anh, vẫn tiếp tục di chuột, xem xét tình hình giao thiệp của Hứa Khả Chân.

Đại bộ phận là bạn bè đồng nghiệp cô ta quen khi làm việc hồi trước, trong đó bạn bè là nam cũng không ít, xem ra cô ta là một người mạnh vì gạo bạo vì tiền (***)

(***) mạnh vì gạo bạo vì tiền: làm việc có cơ sở thì dễ thành công, chỉ người lăm tiền có thủ đoạn dễ bề xoay sở.

Trương Huyền nhìn máy tính, thuận tay cầm cốc ca cao nóng, hút một ngụm. Niếp Hành Phong rất muốn nhắc nhở cậu bản thân đã ngậm qua, nhưng nhìn cậu uống rất vui vẻ, cậu nói kia theo bản năng nuốt trở lại.

Ngồi đợi ở quán cà phê hơn nửa tiếng, Hứa Khả Chân cuối cùng cũng chăm sóc xong, đi ra tính tiền. Trương Huyền vội vàng chạy ra ngoài, đợi Hứa Khả Chân đi ra, cậu giả vờ vô ý đi qua, đụng vào người Hứa Khả Chân một cái, Niếp Hành Phong nhìn thấy rất rõ ràng, trong nháy mắt hỗn loạn ấy, Trương Huyền bỏ một vật gì đó vào túi xách của cô ta.

Sau khi Hứa Khả Chân bắt taxi rời đi, Trương Huyền cũng lên xe đuổi theo, Niếp Hành Phong hỏi: " Cậu bỏ thiết bị nghe trộm trên người cô ta, không sợ bị cô ta phát hiện sao? "

" Đó là một miếng rất mỏng, không dễ gì cảm nhận được, mà nếu cái túi ấy chỉ là đồ trang sức, thì cô ta lại càng không đụng đến."

Nửa tiếng sau, taxi dừng lại ở một khách sạn năm sao, nhìn thời gian có lẽ Hứa Khả Chân muốn dùng cơm trưa ở đây.

" Không, tôi nghĩ thấy một mùi vị không bình thường ở đây." Trương Huyền cười hì hì: " Chủ tịch ở đây chờ tôi, tôi lập tức sẽ quay lại."

Bên cạnh khách sạn có một công viên rất lớn, giữ trưa, bên trong không có người, Trương Huyền đỗ xe cẩn thận rồi chạy vào trong khách sạn. Biết cậu là đi thám thính tình hình, Niếp Hành Phong cũng lười theo, nằm ngửa trên bãi cỏ, lấy khuỷu tay làm gối, nhìn mây bay trên trời, đột nhiên tự cười bản thân.

Thời gian quý báu anh lại dùng để chơi trò bất gian vô vị với tiểu thần côn, nếu đổi thành mấy ngày trước, anh nhất định nghĩ rằng mình điên rồi, nhưng bây giờ anh lại cảm thấy rất may mắn vì bản thân có thể thoát ra khỏi vòng xoáy của cuộc sống hàng ngày, ở tại một phần khác của thế giới hưởng cuộc sống tự do tự tại.

Trương Huyền rất nhanh liền quay về, khoe miệng cười nhạt, rất rõ ràng là đã làm được việc, hừ nhẹ một tiếng mở yên sau xe lên, lấy ra một tấm vải nhựa nhỏ, trải ra, sau đó lấy mọi thứ bày lên trên miếng vải, ngoài bánh ngọt với đồ uống ra, còn có những thiết bị hoạt hình xinh xắn mà Niếp Hành Phong chưa từng nhìn thấy bao giờ.

" Đây đều là tôi thay đổi qua, kiểu hoạt hình này không dễ khiến người khác chú ý." Trương Huyền ngồi khoanh chân bên cạnh Niếp Hành Phong, bắt đầu mở tai nghe hình chuột Mickey trong tay, hào hứng như đang tham gia bữa liên hoan trong tiết thanh minh.

" Chủ tịch, ăn bánh đi, lần này lại tiếp tục đợi nữa, nhìn có vẻ người này khá là cường tráng nha. "

" Hứa Khả Chân không phải đến đây ăn cơm trưa với bạn sao? "

” Đúng, nhưng là ở trên giường nha, với đồng nghiệp trước đây của cô ta. ”

Trương Huyền mở máy tính, từ trong đồng bạn của Hứa Khả Chân tìm ra bức ảnh của một nam nhân. Người này tên là Phùng Dũng, làm giám sát sân khấu, hai người thông qua công việc mà quen nhau, rồi tiếp tục qua lại, sau đó lại chia tay, không lâu sau thì Hứa Khả Chân kết hôn, đúng như Trương Huyền nói, Phùng Dũng rất khôi ngô, cường tráng, rất xứng với Hứa Khả Chân.

Trương Huyền cắm thẻ nhớ vào máy tính, rất nhanh liền hiện lên ảnh, toàn bộ đều là sau khi Hứa Khả Chân từ thẩm mỹ viện đi ra, bắt xe, xuống xe, vào khách sạn, còn có cảnh gặp Phùng Dũng, cùng nhau vào một gian phòng, ngay cả bài trí bên trong gian phòng ấy ra sao cũng chụp được, trong ảnh là Hứa Khả Chân với Phùng Dũng đều mặc đồ ngủ, quan hệ như thế nào thì không cần nói ra cũng hiểu.

Người này đến phòng khách cũng có thể chui vào, Niếp Hành Phong đối với thủ đoạn của Trương Huyền không biết là khâm phục hay là bó tay nữa, hỏi: ” Cậu chụp lúc nào vậy? ”

Ném một máy ảnh bỏ túi cho Niếp Hành Phong, vật này nhỏ đến mức nửa lòng bàn tay cũng giấu được, chẳng trách anh không chú ý tới, hóa ra khoa học kỹ thuật đã phát triển tới mức độ này rồi, cũng không biết là tốt hay xấu, anh liền hỏi: ” Phòng khách của khách sạn rất dễ vào sao? ”

” Rất dễ, chỉ cần đủ tiền đi hối lộ là được. ” hí hoáy với tai nghe, Trương Huyền thuận miệng nói.

” Trương Huyền, cách nghĩ này của cậu không đúng. ”

Mặc dù anh vẫn cảm thấy phương thức biểu đạt cách yêu tiền tham tiền của Trương Huyền rất đáng yêu, nhưng vẫn cảm thấy bản thân phải uốn nắn một chút quan niệm sai lầm này, ” Trên thế giới này có rất nhiều thứ còn đáng quý hơn tiền bạc. ”

” Tôi đương nhiên hiểu, vàng, kim cương, châu báu, ngay cả những thứ đồ cổ được đào lên từ dưới đất cung quý báu hơn tiền rất nhiều, đáng tiếc tôi không có được, vì thế chỉ còn cách thiết thực một chút. ”

Sét đánh giữa trời quang, Niếp Hành Phong thật sự bị chấn động, vô lực lăn quay ra đất, nhưng Trương Huyền không cho anh lười biếng, nhéo anh một cái, đem một tai nghe bỏ túi dự phòng nhét vào tai anh, cùng lúc ấy, có những tiếng kêu hỗn hển khiến người ta mặt đỏ tim đập truyền đến.

” Củi khô lửa bốc nha, hai người này chơi thật kịch liệt. ” Nghe đông cung trực tiếp, Trương Huyền rất nhàn nhã cắn một miếng bánh mì, cười hì hì nói.

Máy nghe trộm của cậu có chức năng tự động ghi âm, đủ để chứng minh hành vi trèo tường của người phụ nữ này, chỉ cần đem băng ghi âm đưa cho người thuê, công việc liền hoàn thành, đương nhiên, nếu có thể chụp được ảnh, thì lại càng hoàn mỹ. Ân thật dễ dàng liền xử lý xong, tâm tình Trương Huyền rất khoan khoái, ngắm nhìn một bên người Niếp Hành Phong, mặt anh ửng đỏ, ánh mắt sau khi nhìn mình thì rất không tự nhiên mà tránh đi.

Một tia sáng xuyên qua tán cây, in bóng mờ mờ lên một bên mặt của anh, Trương Huyền nhìn nhìn, trong lòng không khỏi thở dài một hơi.

Anh tuấn, điềm tĩnh, giàu có, còn rất ngây thơ, kiểu con cháu nhà giàu như vậy thật còn quý hơn cả quốc bảo, một chú mèo cảnh đẹp như vậy, nếu cậu bắt trở về, có hay không sẽ bị trời phạt a?

Buổi chiều rất yên tĩnh, không gian mờ mờ phát ra tiếng rên rỉ gợi tình dai dẳng, bầu không khí rất kì lạ, im lặng, cả hai người đều không nói gì.

Cuối cùng, vẫn là Niếp Hành Phong không nhịn được, nhẹ giọng hỏi: " Cứ làm công việc như vậy, cậu không chán sao? "

" Chán chứ, nhưng tôi phải sống. " Trương Huyền cũng nhẹ giọng đáp.

Phụ nữ trẻ tuổi không chịu được cô đơn, hồng hạnh xuất tường, lại bị ông chồng thương nhân khôn khéo phát hiện, vì vậy liền bắt gian tại giường, lợi dụng để làm tư liệu ly hôn, án này đối với cậu cũng chẳng có gì là mới, hoàn toàn có thể biết trước kết cục của Hứa Khả Chân. Nhưng Trương Huyền một chút cũng không đồng tình với cô ta, thích tiền không sai, nhưng phải nỗ lực tự mình kiếm tiền, đây là quy tắc trò chơi, nhưng Hứa Khả Chân lại phạm quy, án cứ như vậy lặp đi lặp lại, nói không chán là lừa người.

Câu trả lời tràn đầy bất đắc dĩ, dường như ánh sáng mặt trời rực rỡ cũng không tới được con người cô đơn này, tim Niếp Hành Phong co rút một cái, rất hối hận vì đã hỏi câu này.

" Xin lỗi, tôi không cố ý. "

" Ha ha, lừa anh đó thôi! "

Nét mặt Trương Huyền chuyển đột ngột, cười lớn ngã lăn xuống mặt cỏ, đôi mắt màu lam lộ ra ý cười đã đạt được gian kế, vẻ cười này khiến Niếp Hành Phong đột nhiên cảm thấy cậu rất miến cưỡng.

Nhưng Trương Huyền vẫn chưa phát hiện ra, tiếp tục cười nhạo: " Đối với việc kiếm tiền, tôi không bao giờ chán được, đồ ngốc! "

Không nhịn được, Niếp Hành Phong lao về phía trước, hung hăng bóp cổ cậu.

5. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 4

Một người một quỷ lẫn lộn trên bãi cỏ vì kết quả của việc theo dõi đối tượng mà tạm ngừng, nghe thấy bên kia bọn họ đã thân mật xong, bắt đầu nói chuyện, Trương Huyền ra dấu tay ý bảo Niếp Hành Phong tạm

thời ngừng chơi đùa lại, cậu còn phải làm việc.

Nội dung nói chuyện rất vô vị, đều là những lời âu yếm thì thầm chua xót, Trương Huyền nghe cũng không chịu nổi nữa thì chợt nghe thấy Hứa Khả Chân hỏi: " Anh thật sự không nhìn nhầm? Ông ta thật sự đi đến loại quán ăn đêm đó sao? "

" Đương nhiên, đáng tiếc lúc ấy không mang theo máy ảnh,. Tối qua anh cố tình mang theo máy ảnh, ai biết chờ đến nửa ngày cũng không thấy ông ta đến. "

" Ông ta vừa bị cướp, còn có tâm trạng đau mà đi đến đó? Anh nhớ có cơ hội, nhất định phải chụp lại, nếu có ảnh, không cần sợ ông ta không nói cho chúng ta biết tin tức nữa. "

" Em quan tâm đến lão chồng em vậy sao? " là giọng hỏi mang vị dấm chua của nam nhân kia.

" Em quan tâm đến bệnh tình của ông ta còn không phải là vì anh, anh ghen cái gì chứ? "

Hai người lại cười đùa một lúc mới trước sau rời khỏi khách sạn. Hứa Khả Chân gọi taxi rời đi, Trương Huyền thu thập xong gia tài của cậu, tiếp tục bám theo.

" Tư liệu đều thu thập đủ cả rồi, cậu còn theo dõi làm gì? " Niếp Hành Phong ngồi phía sau hỏi.

" Xem xem còn có phát hiện gì khác không, lần này tiền công khá cao, dù sao cũng phải cho người thuê thấy tiền mình bỏ ra là đáng giá."

Taxi lái rất nhanh, Trương Huyền cũng tăng tốc, đuổi theo một lúc, đột nhiên xe phanh lại, Niếp Hành Phong không phòng bị, cả người lao về phía trước, sau một hồi linh thể với cơ thể của Trương Huyền dính sát vào nhau mới bắt đầu chậm chậm tách ra, nhìn đèn đỏ phía trước, anh nghiêng răng nghiêng lợi: " Cậu cố ý! "

" Không. " vuốt vuốt áo Niếp Hành Phong, Trương Huyền rất vui vẻ, cười tủm tỉm: " Tôi cố tình! "

Theo dõi rất nhàm chán, Hứa Khả Chân đầu tiên là cùng bạn bè hẹn nhau đi uống trà chiều, sau đó cùng nhau đi mua sắm, đợi đến giờ cơm tối, cô ta một mình đi vào một quán trà được trang trí rất thanh nhã, Trương Huyền đi đằng sau, nghe cô ta nói chuyện với nhân viên phục vụ, như là đã hẹn sẵn với ai đó.

Trương Huyền ngồi ở gian phòng ngay bên cạnh, cầm thực đơn nhìn lướt qua nói: " Cho tôi một ly nước lọc. "

Nhìn thấy nhân viên phục vụ một bộ mặt cổ quái lùi ra, Niếp Hành Phong chưa bao giờ cảm thấy may mắn như lúc này vì không ai nhìn thấy mình.

” Trương Huyền, cậu quá ki bo rồi. ” Anh cười khổ.

” Một cốc nước lọc đã ba mươi tệ, nước của nhà tôi uống một tháng cũng không mất đến ba mươi tệ! ”

Trương Huyền từng ngậm nhỏ thưởng thức như nước này từ suối nước khoáng nào đó thông qua một chu trình tinh chế kỹ lưỡng mới cất ra được, cố gắng tìm ra nước này với nước lọc bình thường có chỗ nào không giống, rốt cuộc thu được kết luận – quán trà này quả nhiên là hắc điểm! (*)

(*) hắc điểm: quán trọ giết người cướp của

Máy nghe lén truyền đến tiếng sột soạt, có tín hiệu nổi, Trương Huyền vội vàng vẫy tay gọi Niếp Hành Phong đến gần, cuộc đối thoại không rõ lắm, nhưng nghe thấy dường như nói chuyện không vui vẻ gì.

” Tôi chỉ là muốn hiểu thêm về bệnh tình của chồng tôi, không có gì làm khó anh cả. ” Hứa Khả Chân nói.

” Chỉ có một điều làm tôi rất khó xử, đây là việc làm trái lương tâm nghề nghiệp, bà Tần. ” Đây là giọng của một nam nhân.

” Vậy, số tiền này? Ông hẳn là vừa lòng chứ? ”

” Đây...”

” Thực ra tôi làm như vậy đều là vì quan tâm tới ông ấy, ông chăm chú một chút đi. Gần đây tâm tình của ông ấy rất nóng nảy, hỉ nộ vô thường, như thành một người khác vậy, tôi rất lo lắng a.”

” Ông ấy thực ra khó khuynh hướng muốn tự sát. ” Nam nhân nghĩ một lúc nói: ” Để tôi kiểm tra lại rồi sẽ trả lời cho bà, lần tới hẹn ở chỗ làm việc đi, gần đây tôi có chút việc bận, không thể ra ngoài nhiều. ”

” Tôi biết tôi biết, ông vừa bị cướp, cần chú ý an toàn một chút, vậy ông nhất định phải liên lạc với tôi nha. ”

Nghe thấy nam nhân tính tiền rồi đi, Trương Huyền lẩm bẩm: ” Vừa hẹn hò với người tình, vừa quan tâm đến bệnh tình của chồng, người phụ nữ này thật bận rộn. ”

Hứa Khả Chân vẫn chưa đi mà lại gọi điện thoại, nghe giọng điệu nũng nịu của cô ta, đối phương hẳn là Phùng Dũng.

” Ông ta nói phải kiểm tra một chút, nhưng nghe giọng điệu, cần phải hỗ trợ. ”

Bên kia không biết nói cái gì, Hứa Khả Chân lại nói: " Đương nhiên cần chụp, lo trước khỏi họa, nói không chừng chúng ta còn nên nhân cơ hội kiếm một món. Vừa rồi ông ta nói lão chồng em có khuynh hướng muốn tự tử, có thể thấy bệnh thực sự không nhẹ, yên tâm, em có chừng mực. "

" Người phụ nữ này không phải muốn mưu sát chồng đó chứ, tranh đoạt gia sản nhà...chủ tịch, anh bóp đau tôi! " Cổ tay bị Niếp Hành Phong gắt gao bóp chặt, Trương Huyền lấy lại tinh thần, không nhịn được cười oán trách: " Anh còn lại gần thêm chút nữa, tôi sẽ kêu có người phi lễ a. "

Câu nói đùa bị làm ngơ, Niếp Hành Phong hơi hơi nhú mồm nói: " Tôi biết người vừa gặp Hứa Khả Chân. "

" Anh biết? "

" Cố Tử Triều, vị bác sĩ tâm lý kia."

Con người đen của Niếp Hành Phong lộ ra thần sắc phức tạp. Thế giới này thật nhỏ, ít nhất là lúc này, anh cho là vậy.

" Không nghĩ đến làm bác sĩ tâm lý lại kiếm nhiều tiền như vậy, xe riêng của Cố Tử Triều có ba chiếc, rất 3C a. "

Ở bên ngoài chạy một lúc lâu mới về nhà, Trương Huyền để nhiệm vụ nấu cơm nặng nề giao cho Niếp Hành Phong, bản thân dựa vào sofa lên mạng tìm kiếm dữ liệu về Cố Tử Triều.

" 3C? " Niếp Hành Phong nhất thời không hiểu.

" Chủ tịch, anh có phải là người trái đất không vậy, CAR, CASH, CREDIT CARD, đây chính là 3C." Trương Huyền rất xem thường nói.

Không tính toán với tiểu thần côn, Niếp Hành Phong thành thực nấu xong cơm tối, bưng lên bàn, mỉm cười nói: " Nói như vậy cậu cũng là 3C a. Thẻ ngân hàng, thẻ tín dụng cậu đều có, xe Sheep mặc dù nhỏ cũng là CAR nha. "

Trù nghệ của Niếp Hành Phong không phải rất xuất sắc, nhưng so với Trương Huyền, thì không biết đẳng cấp hơn bao nhiêu nữa, sung sướng ăn cơm rang, Trương Huyền cảm thấy cuộc sống từ trước tới nay không gì đẹp bằng.

Hứa Khả Chân cũng đã về nhà, từ máy nghe lén có thể nghe thấy, quan hệ giữa vợ chồng họ rất không tốt, đối thoại nhạt nhẽo qua quýt, sau đó Hứa Khả Chân đi vào buồng tắm, rất nhanh máy nghe lén đã hoàn thành sứ mệnh ngắn ngủi của nó, mất tín hiệu.

” Tôi lần đầu tiên biết máy nghe lén là đồ dùng một lần. ” Ăn cơm, Niếp Hành Phong trêu đùa.

” Chỉ dùng trong trường hợp rất cấp bách. ”

Trương Huyền đoán có thể Hứa Khả Chân đem thay quần áo, máy nghe lén tự nhiên không còn cách nào phát huy công năng, người hầu giặt quần áo hoặc có thể đem nó vứt vào thùng rác, nhưng cũng may tư liệu hôm nay thu về, đủ để bù vào thiệt hại, nên cậu cũng không để ý lắm. Ăn cơm xong, Trương Huyền tiếp tục lên mạng tìm kiếm tin tức về công ty của Cố Tử Triều, đáng tiếc tìm rất lâu cũng chỉ thấy trang web cổ vấn tâm lý của ông ta, tư liệu có liên quan đến bệnh nhân nửa điểm cũng không thấy.

” Người này rõ ràng là người trong nghề, bảo mật trang mạng của bệnh viện lớn cũng không kiên cố bằng của ông ta, đáng ghét, tôi không tin không phá được! ”

” Chỉ số thông minh của Cố Tử Triều rất cao. ”

Đây là lúc Niếp Duệ Đình giới thiệu cho anh đi xem bệnh nói. Thành thật mà nói, mấy lần cùng Cố Tử Triều tiếp xúc, Niếp Hành Phong cũng thấy được ông ta ứng biến rất nhanh nhạy, hơn nữa đến chỗ ông ta xem bệnh cũng toàn là người có thân phận, mức độ bảo vệ riêng tư mà nói nhất định cũng rất cao, Niếp Hành Phong thậm chí còn phỏng đoán rằng mục đích tên trộm tối đó thâm nhập vào văn phòng không phải là cướp tiền, mà là muốn tìm tư liệu về một người nào đó.

” Tên trộm ấy liệu có phải do Hứa Khả Chân thuê không? Không tìm thấy tài liệu, đành phải xuất tiền? ” bảo mật mạng chết tiệt không thể phá được, Trương Huyền rất tức giận hỏi.

” Cô ta không to gan tới mức ấy, lại nói, chỉ là dò hỏi bệnh tình, không đến mức phải giết người cướp của.” Tên trộm tối đó đánh anh một cái trí mạng, không mảy may lưu tình, điểm này khiến Niếp Hành Phong cảm thấy rất kì lạ. Tên trộm che mặt, không sợ bị nhìn thấy mặt thật, nhưng lại vẫn muốn đuổi tận giết tuyệt anh, chỉ có thể nói, phần hung ác ấy là do sự táo tợn của hung thủ.

” Thật may hai chuyện gộp làm một, tôi giúp anh kiểm tra, anh cũng không muốn không minh bạch bị trúng một gậy đúng không? ” Trương Huyền cầm điện thoại gọi điện.

” Tiểu Hỉ Tử, việc bên cậu xong chưa? Giúp tôi một chút, có liên quan đến phần án của Cố Tử Triều, có thể cho tôi một ít tư liệu nội bộ được không? Càng chi tiết càng tốt, tôi cần dùng, tối nay cậu đem đến cho tôi. ”

Tiểu Hỉ Tử chính là Hỉ Duyệt Lai, cậu ta ở văn phòng thám tử chủ yếu phụ trách án hình sự, vừa là thực tập sinh của sở giám định tư liệu, vì vậy bên trong quen biết rất rộng, nếu Hỉ Duyệt Lai không kiếm được một chút tư liệu nội bộ, vậy thì hẳn không có ai có thể lấy được.

Niếp Hành Phong không nghe thấy trả lời của bên kia, nhưng nhìn đôi mày thanh tú của Trương Huyền rất nhanh nhú vào, hét lớn: ” Trưa mai! Trước trưa mai nếu cậu không mang tới, tiền nợ đánh bài lần trước tôi tăng lên gấp đôi! ”

Hiệu ứng hoàn mỹ của tiền bạc, Niếp Hành Phong lập tức thấy đôi mày nhíu chặt của Trương Huyền giãn ra, sau đó vừa lòng cúp máy.

” Cậu lúc nào cũng uy hiếp đồng nghiệp như vậy sao? ” anh bật cười.

” Không, lúc tôi thua tiền bọn họ thì không thể dùng chiêu này được. ”

Đôi bạn tình sát vách hình như bị chí khí nam nhi của Trương Huyền dọa sợ, buổi tối lại không có động tĩnh gì, dĩ hòa vi quý. Niếp Hành Phong trước khi ngủ còn nghe thấy Trương Huyền ở phòng khách cố gắng phá vỡ bảo mật trang web của Cố Tử Triều, tiếng bàn phím gõ bồm bộp theo anh vào mộng đẹp.

Sáng sớm tỉnh lại, Niếp Hành Phong cảm thấy ngực bị đè rất khó chịu, anh di chuyển thân thể, mới nhớ ra đây là giường của Trương Huyền, mà lúc này, chủ nhân của chiếc giường đang lộ liễu quấy rối anh – đầu gối lên ngực anh, tay nắm thắt lưng anh, một cái chân còn cố gắng len vào giữa hai chân anh, chần bồng sớm đã bị đá bay, hiện tại Trương Huyền chính là chần bồng của anh.

Giống hệt động tác sáng ngày hôm qua, Niếp Hành Phong nằm ngửa không động – toàn thân đều rã rời, chỉ có một nơi cứng rắn đến lợi hại, muốn đụng cũng không dám đụng.

Qua một lúc lâu, nhiệt cảm mới bắt đầu chậm chậm ổn định, không thể nghi ngờ đây thực sự là một quá trình rất khó khăn. Vẻ đẹp thanh tú của Trương Huyền có lúc khiến người ta quên mất giới tính của cậu, Niếp Hành Phong không phải là Liễu Hạ Huệ, nhưng cũng không thể hoang đường đem người bạn mới quen trở thành đối tượng phát tiết, vừa mắng chửi thần kinh đại thô của tiểu thần côn, vừa nhẹ nhàng đẩy cậu ra, rồi giường chuẩn bị bữa sáng, trong lúc nấu còn suy nghĩ xem sau này có nên ngủ ngoài sofa, mỗi ngày đều phải kiểm chế bản thân như vậy thật không tốt, cho dù bây giờ anh chỉ là linh thể.

Đồng hồ sinh học của Trương Huyền rất đúng giờ, Niếp Hành Phong vừa bê bữa sáng lên bàn, cậu lập tức đã chạy đến trình diện, nhìn thấy đôi lam mâu có chút đỏ, Niếp Hành Phong nhíu mày hỏi: ” Tối qua có phải cậu làm việc rất muộn? ”

” Ba giờ, tôi phá xong bảo vệ mạng của Cố Tử Triều rồi mới đi ngủ. ” Mặt Trương Huyền một chút mệt mỏi cũng không có, mà còn vì phá được bảo vệ kiên cố kia mà rất phấn khởi.

” Không tìm được tư liệu có thể nghĩ biện pháp khác, ngủ quá muộn không tốt cho sức khỏe. ” Niếp đại tiên sinh thích dẫn dò người đã quên mất trước đây anh cũng thuộc bộ tộc cú mèo.

” Yên tâm đi, không chết được. ”

Trương Huyền nói xong, đột nhiên như nhớ ra điều gì, vươn người tới gần Niếp Hành Phong, rất nghiêm túc hỏi: ” Chủ tịch, nếu như tôi nói, tôi là người bất tử, anh có tin không? ”

” Bất tử!? ”

Niep Hành Phong kinh ngạc nhìn Trương Huyền, câu nói như vậy dường như đã nghe qua ở đâu đó, nội dung không thể tưởng tượng nổi lại tuyệt đối đáng tin, bởi vì cậu là Trương Huyền.

” Lừa anh đó, đồ ngốc! ” thu được hiểu quả thị giác hài lòng, Trương Huyền cười một tiếng, nằm úp sấp lên mặt bàn.

Hộp giấy phía trước mặt bay đến, trùng điệp nện vào cảnh cửa phía sau cậu.

Ăn xong, Trương Huyền đem tư liệu có liên quan đến việc chữa trị của Tần Chiêu tra được tối qua cho Niep Hành Phong xem, tư liệu ít đến đáng thương, tuyệt đối không đáng công sức cậu thức đến hơn nửa đêm.

Tần Chiêu tổng cộng đi đến bác sĩ tâm lý năm lần, tư liệu nói ông ta nát rượu, bi quan cố chấp, hoạt động xã giao rất ít, có hiện tượng hoang tưởng, thậm chí có khuynh hướng tự sát

” Hứa Khả Chân vội vàng muốn biết bệnh tình của ông chồng như vậy, cũng không phải tốt đẹp gì, nếu như Tần Chiêu chết đi, gia sản đều là của cô ta, chỉ vậy thôi cũng đủ khiến người ta phạm tội rồi. ” Trương Huyền nhún nhún vai.

” Nhìn một chút nhưng bệnh nhân khác xem.”

” Hôm qua tôi đã xem rất nhiều, đều là những người nổi tiếng trong xã hội, nếu bị tuồn ra ngoài, ai da, tuyệt đối là một nét bút kiếm được một khoản lớn...”

Đối với ánh mắt sắc bén của Niep Hành Phong hướng đến, Trương Huyền dù đang vì kiếm tiền mà hoang tưởng tâm can cũng nảy lên hai cái. Chiêu tài miêu lạnh mặt, tuyệt đối có hiệu quả kinh người, cậu cũng không dám tiếp tục ba hoa, cười hì hì nói: ” Tôi chỉ tùy tiện nói thôi mà. ”

Máy tính hiện lên một chuỗi dài danh sách bệnh nhân, quả nhiên như lời Trương Huyền nói, người nổi tiếng rất nhiều, nhưng Niep Hành Phong chú ý không phải điều này mà là những ghi chép về bệnh tình của bọn họ, nội dung đều được miêu tả rất tỉ mỉ, không như Tần Chiêu, chỉ qua loa vài nét bút.

” Đây không giống tác phong của Cố Tử Triều, hoặc có lẽ, số liệu lúc đầu được nhập vào máy tính đã bị cắt bớt. ”

Suy nghĩ của Trương Huyền với Niep Hành Phong không hẹn mà gặp, cả hai người nhìn nhau, cùng bật cười – hóa ra suy nghĩ thông minh sắc xảo có lúc lại dùng để suy đoán việc này.

Sáng nay Trương Huyền không đi làm, chỉ gọi điện báo tiếp tục theo dõi Hứa Khả Chân, nhưng Niep Hành Phong biết đều là mượn cớ. Hôm qua bọn họ đã tra ra rất rõ ràng lịch trình làm việc và nghỉ ngơi của Hứa Khả Chân, người phụ nữ này sau khi đi mua sắm, nhất định sẽ ở nhà nghỉ ngơi cả ngày, cũng tức là Trương Huyền cũng có thể ở nhà lười biếng cả ngày.

Ti vi đang chiếu phim truyền hình rất nhàm chán, hai người đều không có chút hứng thú nào, Trương Huyền tùy tiện chuyển kênh, lúc chuyển đến kênh tin tức, vừa đúng lúc đang có tin tức mới cập nhật.

Quang cảnh là ở gần vịnh, xung quanh đứng đầy cảnh sát, bản tin đưa vào lúc sáng sớm đã kinh hoàng phát hiện một thi thể bị phá hủy gần như hoàn toàn, nghi ngờ là bị đánh dạt vào bờ. Ông kính room lại gần, có thể mơ hồ nhìn thấy một góc của chiếc va li du lịch rất lớn, cảnh sát hình sự đang khám nghiệm hiện trường, Ngụy Chính Nghĩa và Sở Phong đều ở trong đó, bọn họ đều thuộc tổ trọng án, nhìn biểu hiện của bọn họ, Niếp Hành Phong biết lần này lại là đại án.

” Ngày nào cũng có án giết người a. ” Tử vong với Trương Huyền mà nói là chuyện vô vị nhất, lại lảm bảm chuyển kênh.

Gần trưa, chuông cửa bỗng nhiên vang lên, một người ăn mặc như sinh viên chạy vào, mặt mày rất xinh đẹp, bộ dạng vui mừng, đương nhiên nếu bỏ qua một thân uốt như chuột lột của cậu ta.

Trương Huyền cười lớn: ” Tại dính chuông rồi? Tôi nói với cậu mấy lần rồi, đến nhà tôi, nếu cậu không thể thần hành trăm bước thì cũng nhất định nhớ được phải mai theo ô. ”

” Không có lần sau, tôi lần sau nhất định sẽ không đến nữa!”

Hỷ Duyệt Lai chạy vào buồng tắm lấy ra khăn mặt, vừa lau mặt vừa đưa đĩa CD cho cậu, ” Tư liệu đều ở hết trong này, xem xong liền hủy đi, tôi còn có việc, lần sau gặp.”

” Cậu đang theo án gì lại vội như thế?”

Nhìn thấy Niếp Hành Phong bưng trà đến, Trương Huyền nhanh tay nhanh mắt, lúi người lấy thân che đi, cầm lấy cốc trà, cũng may Hỷ Duyệt Lai đang mài lau mặt, không để ý đến cốc trà lơ lửng giữa không trung.

Cầm lấy cốc trà Trương Huyền đưa đến, một ngụm uống hết, nói: ” Không phải việc của văn phòng thám tử, là án thi thể biến dạng, tôi đang hỗ trợ khám nghiệm tử thi, lão đội trưởng chết cũng không tha người, tôi là trộm chạy đến đây, nếu mà bị ông ta phát hiện, chắc chắn sẽ lột da tôi ra. ”

” Có phải là cổ tử thi sáng nay phát hiện ở vịnh không? ”

” Chính nó a. Hung thủ thật tàn nhẫn, nhưng cũng rất chuyên nghiệp, sắp xếp hủy đi danh tính của xác chết, ngay cả răng, dấu vân tay cũng bị hủy không còn một mảnh, đừng mong có thể tìm ra...A, có phải tôi lại tiết lộ tình tiết vụ án?”

Trương Huyền liếc nhìn người đồng nghiệp hậu tri hậu giác(**), cầm lại cốc trà, đẩy cậu ta ra ngoài cửa,” Vậy thì nhanh trở về làm việc đi, tôi nghĩ ngoài cậu ra, không có ai cảm thấy hứng thú với xác chết đâu. ”

(**) hậu tri hậu giác: nói xong mới hiểu, kiểu như máu lên não chậm đó

Sau khi Hỷ Duyệt Lai dời đi, Niếp Hành Phong hỏi Trương Huyền, ” Các cậu đều làm nghề phụ, có phải ông chủ trả tiền lương không đủ? ”

” Không, chúng tôi chỉ là có chung một sở thích – tiền trận như chiến trận, chết cũng không để lại cho quân địch. ”

Trương Huyền nhét đĩa vào máy tính, mở tài liệu lên. Tự liệu Hỷ Duyệt Lai mang đến quả nhiên rất đầy đủ, bao gồm vóc dáng đặc thù của hung thủ, kết quả khám nghiệm hiện trường cùng suy luận.

Theo như miêu tả của Cố Tử Triều, thân hình kẻ trộm rất cao to lực lưỡng, lúc bị phát hiện hắn không nói hai lời liền xông đến tập kích ông ta, trong lúc vật lộn ót Cố Tử Triều bị đung vào cạnh bàn dẫn đến ngất xỉu, tên trộm sau khi tiếp tục đả thương Niếp Hành Phong xong liền hoảng sợ chạy trốn. Từ dấu vết phòng sách bị lục lọi đảo lộn, ban đầu kết luận mục đích của tên trộm là tiền mặt hoặc tư liệu khách hàng, nhưng Cố Tử Triều đã chứng thực tài liệu không hề bị lấy mất, vì vậy khả năng đầu tiên là lớn hơn, nhưng bởi vì hiện trường không để lại bất cứ dấu vân tay hay dấu mối gì nên việc điều tra tạm thời không có tiến triển gì.

” Hung thủ đã cùng Cố Tử Triều vật lộn rất kịch liệt, lại không để lại một chút dấu vết nào, thậm chí ngay cả cảnh khuyển cũng không đánh hơi được khí tức của hắn, cậu không cảm thấy rất kì lạ sao?” nhìn tài liệu, Niếp Hành Phong có vẻ dăm chiêu.

” Rất nhiều mùi có thể đánh lạc hướng khứu giác của cảnh khuyển, huống hồ hung thủ là có chuẩn bị mà tới. ”

” Có chuẩn bị mà tới...”

Từ việc tên trộm thuận tay dùng gậy đánh golf đánh anh có thể thấy, hắn ta hành hung giết người là đột phát, không phải là có chuẩn bị mà tới. Nhưng, ngay cả như vậy, hiện trường cũng không lưu lại nửa điểm dấu vết, chứng minh hắn ta cực kì bình tĩnh và hung ác, mà bản thân, đơn thuần chỉ là yếu tố phụ đúng lúc gặp đen đủi mà thôi.

Nhưng, Cố Tử Triều vì sao lại muốn xóa bớt những ghi chép trong máy tính?

” Hiện trường hoàn toàn không lưu lại chút dấu vết nào, chứng minh chỉ số thông minh của hung thủ cũng rất cao a. ” nhìn Niếp Hành Phong, Trương Huyền duỗi thắt lưng mỗi nhừ, cười nói: ” Nhưng, nghĩ vụn chuyện, không bằng đi nghìn dặm đường, dù sao chiều nay tôi cũng muốn đi tìm bác sĩ tâm lý, chủ tịch, anh có câu hỏi thắc mắc, đến lúc đó liền từ từ hỏi a. ”

Nhìn đôi con ngươi màu lam lóe ra tia giảo hoạt, sau lưng Niếp Hành Phong chợt lạnh, có loại ảo giác bị đánh bầy.

Gian phòng tĩnh mịch tào nhĩ, nhạc khúc du dương chậm rãi truyền ra, chủ tịch tập đoàn Niếp Thị lúc này đang ở trong gian phòng vừa thưởng thức giai điệu đẹp đẽ, vừa...làm kẻ trộm!

Nếu loại hành vi này bị người khác phát hiện, anh thề, nhất định sẽ giết tên tiểu thần côn khiến anh cùng quá hóa liễu!

Biết rõ bản thân hiện tại là linh thể, không có khả năng bị phát hiện, tim vẫn không nghe lời đập thình thịch, kịch liệt tới độ anh không cách nào khống chế. Không còn cách nào khác, lớn đến như vậy, anh đừng nói là rình coi nhà người khác, ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua.

Lần đầu tiên làm loại chuyện này, hoảng hốt là điều đương nhiên, Niếp chủ tịch tự an ủi bản thân, lại không cẩn thận đụng rơi ống đựng bút ở trên bàn, may mà anh nhanh tay nhanh mắt, ngay trước lúc ống đựng bút đáp đất anh liền đỡ được, kết quả hữu kinh vô hiểm(***) là – trên người toát ra một thân mồ hôi lạnh.

(***) hữu kinh vô hiểm: bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm

Bên ngoài phòng sách truyền đến tiếng nói chuyện giữa Trương Huyền và Cố Tử Triều, hai người dường như nói đến rất vui vẻ, nhưng tình cảnh của Niếp Hành Phong lại không hề vui vẻ như vậy. Rèm cửa sổ được kéo kín lại, tại nơi ánh sáng cực ít tìm kiếm tư liệu trong các tủ hồ sơ đối với anh mà nói tuyệt đối là nhiệm vụ quá sức, càng đáng ghét là cái tên đầu têu giao cho anh nhiệm vụ này thì đang ở bên ngoài nhân nhả tự đắc nói chuyện phiếm!

Niếp Hành Phong không biết Trương Huyền đã hẹn trước với Cố Tử Triều từ lúc nào, càng đoán không ra Trương Huyền sao lại có khả năng hẹn trước, anh chỉ biết bản thân lúc đó nhất định là bị mê hoặc mới có thể đồng ý với cậu đi tìm tài liệu.

Anh là linh hồn mà, hoàn toàn có thể thừa dịp đêm hôm vắng người tự do đi vào tìm kiếm, căn bản không cần trong lúc làm việc của Cố Tử Triều mà mạo hiểm, đáng tiếc Trương Huyền một câu liền gạt đi đề nghị của anh.

” Thức đêm không tốt cho da dẻ, tôi ghét nhất là canh ba nửa đêm làm việc! ”

Là vị tiên sinh nào đêm qua vì phá bảo vệ trang mạng mà lăn qua lăn lại tới hơn nửa đêm? Lẽ nào là quý!

” Chủ tịch...”

Đôi quang mâu so với ngọc bích còn sáng hơn, lại mang theo giọng mũi năn nỉ, Niếp Hành Phong thần trí lập tức bay lên, những lời phản bác quen sành sành, ngoan ngoãn nghe theo sắp đặt của Trương Huyền, theo cậu đi đến bác sĩ.

Nhưng mà anh ở phòng sách tìm kiếm hơn nửa tiếng, lại hoàn toàn không có thu hoạch gì. Bản thảo tài liệu lật không ít, nhưng không tìm ra tư liệu gì liên quan đến Tần Chiêu, sách trên giá bày sin sít thành

từng đoàn khiến Niếp Hành Phong từ bỏ ý niệm muốn tìm kiếm, trọng điểm hướng đến ngăn kéo ở bàn làm việc. Tất cả các ngăn kéo đều bị khóa, nhưng không làm khó được anh, móc ra chìa khóa vạn năng lúc trước Trương Huyền đưa cho mình mở ngăn kéo, trong lòng oán giận nghĩ, tiểu thần côn thực sự đã trang bị đầy đủ hết rồi cơ đấy.

Trong ngăn kéo đặt đầy các loại văn kiện hợp đồng, Niếp Hành Phong xoay người một cái, ánh mắt rơi xuống một quyển sổ ghi chép bằng da màu đỏ, màu sắc rất bắt mắt, anh không nhận được liền cầm lên.

Là sổ ghi chép hàng ngày, ghi lại một chút ca bệnh tâm đắc, Niếp Hành Phong tùy tiện lật xem, phát hiện mấy trang cuối có mấy nét bút viết ngoáy, cho thấy lúc viết ra tâm tình Cố Tử Triều có bao nhiêu gay go.

– Vì chứng minh bản thân không nói dối, hôm nay Tần Chiêu mang đồ đến tặng, ông ta nói đây là thứ khiến thần trí bản thân rối loạn, nhưng tôi nhìn đó chỉ là đồ trang sức bằng bạc bình thường, nhiều nhất là trên đó có mấy đường vân chạm khắc cổ quái mà thôi.

– Trời ơi, tôi nhìn thấy cái gì thế này? Thật khó có thể tin được!

– Tôi nghĩ tôi có chút hiểu tâm tình của Tần Chiêu rồi. Nhưng ngân khí kia cổ như vậy, chắc là bên trong có trộn lẫn nguyên tố phóng xạ nào đó ảnh hưởng đến tư duy của đại não, có lẽ tôi nên tìm mấy người bạn giám định một chút.

– Nên làm sao bây giờ, lòng hiếu kì không nên mãnh liệt như vậy, tôi nên trả nó về, không, phải hủy diệt nó!

Càng về sau chữ viết càng ngoáy, Niếp Hành Phong nhìn không ra, muốn dựa vào bên cạnh cửa sổ, lại không cẩn thận đụng vào mắc áo bên cạnh, phát ra tiếng vang nặng nề.

Không xong!

Nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài đột nhiên ngừng lại, Niếp Hành Phong vội vàng đặt quyển nhật kí vào trong ngăn kéo, cũng nhanh chóng khóa lại, trong nháy mắt lúc anh bỏ chìa khóa vào túi áo, cửa phòng mở ra, đèn bật lên, Cố Tử Triều bước vào, nhìn xung quanh phòng sách, một mặt cảnh giác.

Không phải là ảo giác, trong nháy mắt đó, Niếp Hành Phong từ trong mắt đối phương nhìn thấy khẩn trương với âm ngoan. Cố Tử Triều quan sát xung quanh một lúc, sau đó đi đến chỗ Niếp Hành Phong; biết rõ ông ta không thể nhìn thấy bản thân, Niếp Hành Phong vô thức tránh qua một bên.

” Xảy ra chuyện gì vậy? ”

Trương Huyền đúng lúc xuất hiện, nhìn thấy cậu, sắc mặt Cố Tử Triều ôn hòa trở lại, quay người cười nói: ” Không có gì, có thể tôi nghe nhầm. ”

” Vậy chúng ta hôm nay nói đến đây thôi, cảm ơn ông đã giúp tôi giải thích nghi hoặc. ” Trương Huyền nghĩ muốn ra ngoài phòng khác, ai biết vừa quay người, tay bị Cố Tử Triều kéo lại.

” Hãy để lại phương thức liên hệ, cậu vẫn chưa cho tôi số điện thoại, có phải trong lòng còn có lo lắng gì? Áp lực như vậy đối với sức khỏe cậu không tốt chút nào. ” giọng nói Cố Tử Triều có chút kì quái.

Trương Huyền thoát khỏi lôi kéo của ông ta, ” Không cần a, haha, tôi đột nhiên cảm thấy bản thân vẫn thích nữ nhân...”

” Rất nhiều người không hiểu tính hướng của bản thân, vì vậy cậu nên thử xem. ”

Cố Tử Triều vừa mở cửa cho Trương Huyền tiễn khách, đồng thời lấy tay giữ cửa, giữ cậu ở giữa bản thân mình với cánh cửa, đưa tay hung hăng bóp hông cậu một cái.

Không phòng bị, Trương Huyền kêu to một tiếng, Cố Tử Triều bật cười, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve má cậu, nhìn cậu ôn nhu nói: ” Khuôn mặt này của cậu thật mê hoặc người nha.”

Niếp Hành Phong nhìn đến tròn tròn mắt, cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân Trương Huyền có thể thuận lợi hẹn trước. Nghìn nghĩ vạn nghĩ cũng không nghĩ được Cố Tử Triều thích nam nhân, càng thú vị khi nhìn thấy Trương Huyền kinh ngạc, Niếp Hành Phong đột nhiên phát hiện bản thân cũng có chút xấu tính.

” Nếu lần này ông miễn phí, vậy lần sau tôi sẽ đến...” chịu đựng bàn tay trên mặt mình càn rỡ vuốt ve, Trương Huyền nói ra điều kiện.

Tốt rồi, vì lần này là lão chuyên gia sắc lang, bị phi lễ cậu liền chịu thiệt thòi, bằng không, cậu lấy tư cách thiên sư thề, tuần sau của vị bác sĩ tâm lý háo sắc này tuyệt đối sẽ trôi qua ở trên giường bệnh.

” Được, tôi đợi cậu lần sau đến. ” rất may mắn, Cố Tử Triều chọn một con đường khác.

Nhìn thấy Trương Huyền hốt hoảng rời đi, ông ta cũng không đi theo mà đóng cửa lại, quay người ngồi xuống ghế. Niếp Hành Phong chuyển đến cửa, đáng tiếc lúc anh khó khăn lắm mới đến thì cửa đã đóng mất rồi.

Gian phòng rất yên tĩnh, có một loại lãnh ý rất áp lực, Cố Tử Triều ngồi dựa vào ghế ông chủ, mặt đầy ý cười. Bỗng gạc ở trên đầu ông ta đã được gỡ xuống hết, nhưng nhìn qua dường như vẫn rất mệt mỏi, một lúc lâu sau, thở phào một cái, mở tủ bảo hiểm ở bên cạnh, lấy ra một đồ vật, yên lặng ngồi nhìn chăm chú.

Đó chỉ là một ngân khí nửa hình tròn, đường kính khoảng mười mấy cm, có những vân kì quái nào đó quần thành hình cung, ngân quang tỏa ra, nhìn đến nó, Niếp Hành Phong đột nhiên bị một trận choáng váng, hốt hoảng nhìn thấy khung cảnh buổi tối hôm đó – có người cầm cây gậy đánh golf ở góc phòng, hướng ột của anh hung hăng đánh vào...

Một đồ vật bay vút lên, rơi xuống trước mặt Niếp Hành Phong, đánh thức hồi ức của anh, là chiếc dép của Cố Tử Triều, anh còn chưa kịp phản ứng gì thì một chiếc khác lại đập đến.

” Tao biết mày đang ở đây! ” Cố Tử Triều căm hận nhìn đến vị trí Niếp Hành Phong đang đứng, thấp giọng quát: ” Đừng tưởng có thể hù dọa tao, tao không sợ đâu! ”

Trán Niếp Hành Phong toát ra mồ hôi lạnh. Anh không biết Cố Tử Triều có phải thật sự có thể nhìn thấy anh không, nhưng đôi mâu quang kia khiến anh phát lạnh, không như Cố Tử Triều tao nhã bình thường. Từ hành động ném dép của ông ta có thể thấy, tâm tình hiện tại của ông ta khá kích động, thậm chí đạt đến mức độ của bệnh tâm thần.

Một chiếc dép rất hài hước nằm ở trước mặt Niếp Hành Phong, trên đế dép bám một vết màu nâu, Niếp Hành Phong cau mày, ngẩng đầu nhìn Cố Tử Triều. Ông ta đã đặt ngân khí kia vào lại tủ bảo hiểm, dựa trên ghế ông chủ nhắm mắt dưỡng thần rất lâu mới lại khôi phục được vẻ mặt tao nhã bình thường.

” Là tao tự lo sợ không đâu có phải không? Rõ ràng mày không ở nữa, với lại cho dù có ở, mày cũng đã mất hết hi vọng rồi!” Ông ta thản nhiên nói: ” Trên thế giới này không thể có khả năng có vật hoàn toàn giống nhau cùng tồn tại, mày chẳng qua chỉ là nhận phẩm, không phải sao? ”

Lúc Cố Tử Triều mở cửa ra ngoài, Niếp Hành Phong vội đuổi theo, trong nháy mắt lại gần, anh cảm thấy khí tức âm lãnh quỷ dị trên người đối phương, thuộc về thứ ánh sáng của ngân khí khiến thần trí Niếp Hành Phong mê man trong chốc lát, sau ánh sáng đó, cảnh bị cây gậy đánh golf đánh xuống lại nhanh chóng hiện lên trước mắt.

6. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi Niếp Hành Phong ra khỏi tòa nhà, Trương Huyền đã đợi rất lâu ở bên ngoài. Mưa nhỏ, gió lạnh rít gào, sấm từng tiếng nổi tiếp nhau, nếu đối phương không phải là chiêu tài miêu, có giết cậu cậu cũng không thèm đứng đây chờ.

Xe Sheep đỗ bên cạnh một chiếc xe lớn màu lam thẫm, là xe của Cố Tử Triều, xe rất sạch sẽ chỉ có bánh xe có một ít cát bụi, xe Sheep đứng bên cạnh nó thật sự là đã chênh lệch lại càng chênh lệch hơn.

” Xe nhập khẩu thì có gì hay chứ, có thuận tiện bằng xe của tôi không? ”

Thấy Niếp Hành Phong nhìn chằm chằm vào chiếc xe của Cố Tử Triều, Trương Huyền không vui bĩu môi hỏi: ” Chủ tịch anh ở trong đây ngủ đông à? Làm gì mà lâu như vậy! ”

” Cố Tử Triều rất thận trọng, tôi sợ bị phát hiện... ”

Niếp Hành Phong nói xong, tay bị Trương Huyền kéo qua, xoa xoa mặt một hồi, tiếp đến lại xoa đến mắt, một cảm giác kì quái xen lẫn ấm áp khiến Niếp Hành Phong bị dọa sợ.

” Cậu làm gì vậy? ”

” Tiêu độc! ” Trương Huyền tức giận nói: ” Tên đàn ông biến thái đó dám chiếm tiện nghi của tôi! ”

Niếp Hành Phong dở khóc dở cười: " Nhưng tôi cũng là đàn ông nha. "

" Ủ ờn, tôi quên mất. " được nhắc nhở, Trương Huyền mới phát hiện vấn đề, buông tay anh ra, đánh giá Niếp Hành Phong, cười gian tà: " Tôi vẫn cứ coi anh là chiêu tài miêu, quên mất giới tính của anh. "

Thần kinh lí trí lại một lần nữa trật đường ray (không kiểm soát được), Niếp Hành Phong bay đến trước mặt tên chỉ biết đến tiền đá một phát.

Trên đường quay về nhà, Niếp Hành Phong thuật lại phát hiện của anh trong phòng sách và hành vi tự lẫm bẫm của Cố Tử Triều, nghe xong, Trương Huyền ngáp một cái.

" Tôi thấy người này nên tự khám cho bản thân, nhân cách phân liệt điển hình lại còn biến thái! "

" Tôi lại nghe thấy hai người nói chuyện rất vui vẻ. "

" Cái gì cơ, từ đầu đến đuôi đều là ông ta một mình tán tỉnh, đều là vì anh tôi mới bị sàm sỡ! "

Đến bác sĩ tâm lí hình như là quyết định của bản thân cậu ta nha?

Bị giận cá chém thớt, Niếp Hành Phong cảm thấy bản thân rất vô tội, mà lại có chút buồn phiền – tính hướng của Trương Huyền dường như là rất bình thường, đây đối với anh mà nói không biết là tốt hay xấu?

" Nghĩ lại, chủ tịch, lúc anh đi khám bệnh có bị phi lễ không? "

" Không. "

Phi lễ việc này cũng cần nhìn người, Cố Tử Triều không thể tự đào hố chôn mình, đi tìm phiền phức từ anh. Mà Trương Huyền lại khác, đối với một người thanh niên không có vai vế, lại hoài nghi tính hướng bản thân có vấn đề, Cố Tử Triều tự tin có thể không chế cậu bởi vậy mới dám ban ngày ban mặt to gan chòng ghẹo.

" Ngân khí anh nói rốt cuộc là cái gì? Nếu là của Tần Chiêu, nhất định rất có giá trị phải không? " Tức giận được trút hết, Trương Huyền đem trọng điểm khéo về.

" Cũng có thể. "

Nghe thấy những lời Trương Huyền vừa nói, tâm tình Niếp Hành Phong buồn rầu thất vọng, dựa vào lưng cậu, thuận tiện nhìn cảnh hai bên đường, đột nhiên, cách trang trí cửa sổ của một nhà ở bên đường thu hút anh nhìn của anh.

" Dừng lại một chút. "

Xe Sheep rất ngoan ngoãn dừng lại ở bên đường, đó là cửa hàng bán kẹo mà lần trước Niếp Hành Phong đã gặp Cố Tử Triều, anh còn mua cả sô cô la, chuẩn bị đem đến làm quà gặp mặt cho Trương Huyền.

" A, chủ tịch anh làm sao biết tôi thích ăn đồ ngọt? "

Nghe thấy Niếp Hành Phong nhớ được sở thích của mình, Trương Huyền rất vui, chạy vào trong mua một hộp sô cô la, ăn kẹo, rồi lại khởi động xe đi tiếp.

Niếp Hành Phong ngậm viên kẹo, mùi vị sô cô la dần lan tỏa trong miệng anh, đột nhiên, một ý nghĩ kì quái hiện lên trong đầu anh, có một số việc không thích hợp, anh nhắm mắt lại, cẩn thận nghĩ về hình ảnh mới rồi.

" Chủ tịch, anh hôn mê có phải do ngân khí kia gây ra? "

Tiếng lầm bầm của Trương Huyền có chút mơ hồ, Niếp Hành Phong vô thức bám chặt vạt áo của cậu, cậu cũng biết là mình lỡ lời, đánh trúng điểm trí mạng.

" Trương Huyền, Cố Tử Triều đang nói dối! "

" Cái gì? "

" Dép của ông ta có vết sô cô la, chứng minh sau khi xảy ra hung án, ông ta đã đi qua. "

Lúc này nhìn thấy vết bẩn trên dép của Cố Tử Triều, đó là dấu vết sô cô la sau khi bị giẫm lên lưu lại. Anh đánh đổ hộp sô cô la là sau khi Cố Tử Triều té xỉu, Cố Tử Triều không thể dẫm lên được, mà đôi dép là dép đi riêng của Cố Tử Triều, vậy nên cũng không thể có khả năng là do người khác đi rồi làm bẩn.

” Nhưng sau đây Cố Tử Triều tỉnh lại mới gọi điện thoại báo cảnh sát, sô cô la có thể là lúc ông ta lấy điện thoại vô ý dẫm phải. ”

” Không, tôi còn nhớ khẩu cung của ông ta, ông ta nói điện thoại rơi trên mặt đất, ông ta chộp vật bỏ tới cầm điện thoại lên báo cảnh sát, mà sau đây vẫn nằm trên đất đợi cứu viện. ”

Việc này xem như là một điểm diễn ra trong chớp mắt, có lẽ chính là chân tướng then chốt nhất, bằng không Cố Tử Triều cũng không có lí do gì phải nói dối cả. Ông ta là một người rất thận trọng, lại không phát hiện bản thân dẫm lên sô cô la, rõ ràng lúc đó ông ta ở trong trạng thái căng thẳng cao độ, là chuyện gì có thể khiến một vị bác sĩ tâm lý vốn luôn bình tĩnh lại kinh hoàng tới mức độ đấy?

” Có thể là do hung thủ đi? ”

Trương Huyền mới hỏi xong liền tự phủ định. Hung thủ không thể đi chân trần vào, hoặc là giữa đường đổi giày, chỉ có đôi dép Cố Tử Triều vẫn luôn đi mới có thể khiến cảnh sát không chú ý.

” Tôi cũng biết biến thái đó không phải thứ tốt đẹp gì, nhưng mà ông ta vì sao lại làm vậy? ”

” Bởi vì... ”

Niép Hành Phong nhớ đến vừa rồi lúc bản thân ở bên cạnh Cố Tử Triều cảm thấy được một cỗ khí kì quái, với khí tức buổi tối lúc anh bị đánh ngất hoàn toàn giống nhau, không khỏi giật mình.

Lẽ nào người đánh anh hôn mê là Cố Tử Triều? Nhưng mà, không thể được, lúc đó Cố Tử Triều rõ ràng nằm ngay trước mặt mình mà?

Trên trời mây đen mù mịt, sấm sét ầm ầm, báo hiệu một trận mưa lớn sắp đến. Trương Huyền không dám chậm trễ, tăng tốc tối đa bay nhanh về nhà, vào tới trước khu nhà, thuận tiện mua một chút rau và mấy chai bia ở gần đấy, chuẩn bị làm bữa tối.

Về đến nhà, vừa mới mở cửa, một con vật màu đen bay tới trước mặt, sau đó vỗ cánh nhanh chóng bay mất.

” Hình như lại có ai đó tới thăm. ”

Không nhìn về mặt bắt dắc dĩ của Niép Hành Phong, Trương Huyền cười cười đi vào, nhưng lập tức lại hét lên điên cuồng, Niép Hành Phong vội vàng vào theo, cũng bị dọa sợ một cái.

Cả phong khách như vừa bị một trận bão quét qua, chén đĩa rơi đầy mặt đất, sách báo bay đầy trời, gió lạnh gào rít, ở trong gian phòng xoáy cuồng, cả hai người đồng thời nhìn về nơi gió thổi vào – phía trên cửa sổ bị khoét một lỗ tầm hơn mười cm, thủy tinh xung quanh lỗ đang nứt ra những đường như tơ nhện nói cho hai người biết, tấm cửa kính này chuẩn bị đi đời rồi.

” Đây là thằng nào làm? Bà nó! Nếu để tôi biết, nhất định làm thịt hần! ”

Trương Huyền vung tay ném túi rau đi, chạy đến trước cửa sổ, nhìn chăm chăm lỗ tròn hệt. Niép Hành Phong chạy đi tìm băng keo, tìm xong, nhanh chóng dính vào chỗ bị vỡ, tạm thời gia cố như vậy đi, sau này đi mua tấm kính mới.

Ầm...

Sấm sét đình tai đánh xuống, trong gian phòng lập tức truyền đến âm thanh kì lạ, lúc đầu còn không rõ lắm, nhưng sau tiếng sấm chấn động, tiếng chi chi cũng càng thêm mãnh liệt. Trương Huyền vội vàng dán lại chỗ vỡ của cửa sổ, lại sờ xuống thất lưng tìm kiếm, rất nhanh, cậu theo âm thanh tìm thấy phía dưới sofa một con động vật nhỏ!

Màu trắng, cỡ bằng khoảng bàn tay, toàn thân ướt sũng, bởi vì sợ hãi mà không ngừng run rẩy; tai hơi nhón, giống một loại chuột, nhưng lại đáng yêu hơn loài chuột rất nhiều. Theo tiếng sấm ầm ầm, nó cũng lúi vào, phát ra tiếng kêu chói tai, hai cái cánh đập lên, một bên đôi cánh nhỏ hình cung đóng một chiếc chuông nhỏ – hóa ra là một con dơi.

Lại một tiếng sấm dội xuống, mang tiếng vang chấn động lòng người, cả tòa nhà dường như cũng rung động theo tiếng sấm. Niếp Hành Phong nhìn ra bên ngoài, đúng lúc nhìn thấy một ánh chớp sắc bén xẹt qua, không phải là ảo giác, những tiếng sấm sét kia gần như có thể xuyên qua bức tường, lúc nào cũng có thể hướng đến bọn họ.

” Chuyện gì xảy ra vậy? ” Sấm sét đánh thật kì quái, Niếp Hành Phong cảm thấy rất không thích hợp.

Trương Huyền không trả lời, trầm tĩnh nhìn bên ngoài cửa sổ gần như muốn đem tầng trệt bao vào trong mây đen cuộn cuộn, lại quay đầu nhìn con dơi nhỏ trong tay, quát: ” Là mày làm vỡ cửa kính thủy tinh của nhà tao? ”

Con vật nhỏ chớp chớp mắt, vẫn ngẩng ra nhìn Trương Huyền.

” Mày chết chắc rồi! ”

Trương Huyền cầm lồng cổ nó ném qua một bên, sau đó chạy vội đến trước cửa sổ, bấm tay niệm quyết (1), mấy miếng đạo phù theo điều khiển của tay dán vào khắp nơi trên song cửa, hét lớn: ” Ngọc đế sắc mệnh, tổng nhiếp vạn linh, đại địa phong lôi điện, theo ta hành lệnh, tức chí tức thôi, không được trì hoãn, sắc(2)! ”

(1) niệm quyết:

(2) Lúc đầu cũng định dịch luôn nhưng mà e nó đang oai phong đọc chú mà giải ra một tràng tiếng việt nghe nó k hùng hổ lắm nên để hán việt cho thuận:p, dịch đây ~: Theo mệnh lệnh của ngọc hoàng, quản lý vạn hồn, giông tố sấm sét khắp nơi, nghe lệnh của ta, mau đến mau đi, không được trì hoãn, nhận mệnh!

Chỉ quyết vẽ ra, trên phù hiện ra kim quang, sấm sét quả nhiên không tiếp tục tới gần, sau vài tiếng ầm ầm, dần dần cũng đi xa, mây đen tản ra, mưa lớn phút chốc đổ xuống.

” Trương Huyền, cậu không sao chứ? ”

Giông tố đã qua, Trương Huyền vẫn đứng im bất động trước cửa sổ, giống như bị điểm huyết, Niếp Hành Phong lo lắng gọi cậu, rất lâu sau, Trương Huyền cuối cùng cũng có chút phản ứng – cả người ngửa về sau, thẳng tắp ngã xuống, Niếp Hành Phong sở hãi vội vàng chạy lên ôm lấy cậu, nhìn khuôn mặt tái nhợt, hơi thở suy yếu, vội gọi: ” Trương Huyền! Trương Huyền! ”

” Đạo phù vừa rồi uy lực quá mạnh, nội tức cậu ta lại yếu, bị chấn động là rất bình thường a, đợi một lúc tự nhiên sẽ tỉnh lại, nếu người lo lắng, giúp anh ta độ khí cũng được, ta thấy người cương khí dồi dào, đúng là thứ cậu ta đang thiếu. ”

Độ khí? Tức là hôn môi sao?

Nhìn đôi môi hồng phớt của Trương Huyền, tim Niếp Hành Phong đập liên tục, trực giác cũng nghĩ đến việc này, nhưng lại không dám mạo muội đi quá giới hạn, lo lắng một lúc, đột nhiên phát hiện có điều không đúng.

Là ai nói chuyện? Trong phòng này trừ anh và Trương Huyền đang ngất xỉu ra, có thể thở đường như chỉ có....

Ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy con dơi nhỏ vỗ cánh bay xung quanh, còn rất thành thạo gật gật đầu.

Bị phát hiện, biết là không hay rồi, con dơi nhỏ vỗ cánh muốn bay ra ngoài, trong lúc vội vàng đã quên mất cửa sổ vừa rồi bị đâm hỏng đã được dán kín lại, đầu lần thứ hai đâm vào cùng một chỗ. Nhìn thấy những đường nứt trên kính lại kéo dài ra xung quanh thêm mấy cm, Niếp Hành Phong quay đầu đi, linh tinh mách bảo con tiểu động vật này sắp chịu một kết cục thê thảm.

” Đáng chết, mày lại đụng vào cửa sổ nhà tao! ”

Trương Huyền tỉnh lại nhanh hơn so với tưởng tượng, công lao hoàn toàn do tính keo kiệt của cậu. Tay vung lên, Sách Hồn Ti bay lên không trung, vừa vọt tới trước con dơi nhỏ đang vỗ cánh trên không trung, sau đó giạt xuống một cái, con rơi bộp một tiếng, bị trói ghè ngã xuống trước mặt cậu.

Không để ý đến trên đầu con dơi nhỏ đang hiện lên một đồng sao choáng váng, Trương Huyền vịn vào Niếp Hành Phong, con người màu lam sáng trong như ngọc, vui vẻ nói: " Chủ tịch, anh mới rồi nhìn cái gì thế? Tối qua tôi mới học phép mới, tự nhiên lại linh nghiệm! "

" Cậu thấy như thế nào? " đây mới là việc Niếp Hành Phong quan tâm nhất.

Anh nhận ra rồi, bao nhiêu dây thần kinh não của tên tiểu thần côn này, trừ tiền vàng ra, cậu ta không miễn cảm với bất cứ thứ gì khác.

" Không sao. "

Trương Huyền vui vẻ xong, mới nhớ đến con dơi nhỏ đen đũi, thu lại Sách Hồn Ti đang trói chặt nó, bóp cổ nó giơ lên trước mặt, cười gằn với nói: " Con dơi tinh đáng chết này, không tu luyện chăm chỉ, lại gọi lời thần đến, đụng hồng cửa sổ của tao, hại tao lại phải mất tiền, nhưng không sao, tao sẽ cho mày vui vẻ, hấp, kho, canh hầm (3) "

(3)

Món này search trên baidu như là canh hầm ý, nguyên liệu gồm đậu, khoai tây, cà tím, ớt, cà chua, nấm, xương sườn. Xương sườn sau khi được ninh qua thì bỏ lần lượt từng nguyên liệu kia vào, đun cho đến lúc tất cả các nguyên liệu đều nhừ thì được. Món này tùy từng vùng của TQ mà sẽ thay đổi nguyên liệu trong đó, ở Đông Bắc hình như còn bỏ thêm ngô vào ^^

" Cậu sắp bóp chết tôi a... "

Không thở được, con dơi nhỏ cố gắng giãy dụa, cánh mở ra, chuông gắn trên cánh phải không ngừng hiện ra ngân quang, lại không có thanh âm gì.

" Thôi được rồi, nó cũng không cố ý. " Niếp Hành Phong kéo tay Trương Huyền ra.

Ai, nếu quay về trước đây, nghe thấy một con dơi nói chuyện, anh nhất định đi khám tai ngay lập tức, nhưng hiện tại anh đã được Tiểu Bạch và Nhan Khai tập thành quen rồi, thế giới này du hồn còn có nữa là động vật biết nói.

" Chủ tịch anh không biết rồi, < bão=" phác=" tử=" (4)=">> từng nói dơi nghìn tuổi mới có thể có màu như tuyết trắng, nếu anh đem nó đi phơi khô rồi cán thành bột uống, có thể đắc đạo thành tiên, anh có muốn thử hay không? " tóm chặt cánh con dơi, Trương Huyền cười gian tà.

(4) Bão Phác Tử: tên là Cát Hồng, đời gọi là Tiểu Tiên Ông, có hứng thú về ông này thì vô đây ha, nói chung là ông ý theo Đạo giáo, luyện đan, tu luyện thuật trường sinh bất tử -> vi.wikipedia.org/wiki/C%C3%A1t_H%C3%B4ng

Thấy cái chuông nhỏ kia rất đáng yêu, Trương Huyền chọc chọc, nhưng nó vẫn không phát ra tiếng, tỉ mỉ nhìn, bên trong chuông nhỏ có một quả lắc nhỏ, nhưng lắc thế nào cũng không phát ra tiếng, cậu muốn kéo nó ra, lại phát hiện cái chuông bị cài chặt trên cánh của con dơi, như gắn liền vào người nó, không có cách nào gỡ xuống.

Nghe thấy sắp bị nghiền thành bột, con dơi nhỏ ngừng giãy giụa, móng vuốt chui vào miệng, giống như động tác cắn ngón tay, nghĩ rồi nói: " Lão đại, đều là người đồng đạo, cho tôi một con đường sống đi? "

Coi như thức thời, Trương Huyền hài lòng gật đầu. Đối với người có thân thể bất tử như cậu, trường sinh bất lão cũng không thú vị gì, nhưng là con dơi tinh đen đũi này nếu đã xông vào nhà của mình, không thừa cơ cướp cái gì của nó, làm sao có thể xứng với nguyên tắc làm người bấy lâu của cậu?

" Muốn sống cũng được, đầu tiên nói cho tao biết mày đến từ đâu, tu luyện bao lâu rồi, tại sao lại chạy đến nhà tao làm loạn? "

" ... Quên rồi. " Im ắng một lúc lâu, con dơi nhỏ cong cong tai nói.

" Hả! " Trương Huyền cùng Niếp Hành Phong nhìn nhau.

" Chủ tịch, hiện nay mất trí nhớ đang là một sao? Ngay cả động vật cũng chạy theo một? "

" Cũng có thể. "

Rõ ràng thăm vẫn còn cần rất nhiều thời gian, nhìn trời tối rồi, Niếp Hành Phong nói: ” Cả hai cứ từ từ nói, tôi đi nấu cơm. ”

” Chủ tịch, tôi giúp anh, còn có mày! ” coi thường ý nguyện của con dơi, Trương Huyền thực sự kéo nó vào bếp.

Vì vậy trong khói dầu mỡ, con dơi tự giới thiệu qua về bản thân, trước khi mất trí nhớ thì khỏi phải nói rồi, chỉ nói lúc vừa tỉnh lại liền bị sấm sét đuổi theo đánh, nó đành phải liều mạng chạy trốn chết, trong lúc hốt hoảng nhìn thấy phòng của Trương Huyền. Trương Huyền gần đây luyện pháp thuật, trên cửa sổ dán đầy đạo phù, nhìn thấy là người đồng đạo, nó không kịp nghĩ kĩ, liền đâm vào, lặn qua lặn lại trong phòng đơn thuần là do phản ứng tự nhiên khi quá sợ hãi.

” Một phát đâm vào? Mày luyện thiết đầu công à? ”

Quả nhiên như cậu suy đoán, đây là con dơi tinh đang chịu thiên kiếp. Trương Huyền sờ cằm suy nghĩ, đạo sĩ thường hay dưỡng tiểu quý, cậu không dưỡng, đối chủng loại thử coi, dưỡng dơi cũng không tồi, dơi vạn năm, chủng loại hiếm có thể gặp nhưng khó mà kiếm được nha, không làm thức thần thì thật quá lãng phí rồi.

Chủ ý đã định, Trương Huyền hỏi con dơi nhỏ, ” Đụng hồng đồ nhà tao, mày phải bồi thường, mạng của mày là do tao cứu, nợ này lại càng phải trả, đồng ý làm thức thần của tao, hoặc là vào nồi, mày chọn đi. ”

Con dơi chớp chớp mắt một lúc, ” ... Xin hỏi, có phương án ba không? ”

” Không có. ”

” Tôi làm thức thần. ”

Không để cho con dơi có thời gian đổi ý, Trương Huyền nhanh chóng lấy ra đạo phù, trên mặt viết xuống kết định bùa chú, sau đó cắn ngón tay, ấn lên ấn kí hình chữ S, đó là kí hiệu ở cổ tay phải, lại kéo móng của nó chấm xuống chu sa ấn vào đạo phù, sau đó liền đập đạo phù vào ngực nó động tác nhanh như cười mây lướt gió, một phát liền xong.

Niếp Hành Phong nấu cơm ở bên cạnh, rất muốn nói cho con vật đáng thương, Trương Huyền không thể thực sự giết nó, nhưng nếu kí khế ước, quan trọng nhất là phải nhìn rõ điều kiện ở trên đấy, có thể đó là khế ước bán thân a.

Dễ dàng kiếm được người hầu sai bảo miễn phí, Trương Huyền rất vui vẻ hỏi: ” Mày còn nhớ tên của mình không? ”

” Không nhớ ra, nhưng tôi dường như nhớ có người gọi tôi là Tam Thái Tử. ”

” Mày mà là Tam Thái Tử thì tao là Nhị Lang Thần. ” Trương Huyền cười nhạo: ” Đặt tên cho mày vậy, cả người đều là màu trắng, vậy gọi là Tiểu Bạch đi. ”

” Phổ thông quá, đổi tên khác đi. ” Nhớ đến con mèo đen nhà mình, Niếp Hành Phong nói.

Lời của chủ tịch Trương Huyền đương nhiên không dám phản đối, nói: ” Vậy gọi là Tiểu Bức(6) đi. ”

(6) bức là dơi nha

Lại càng phổ thông, có quan hệ tới phong cách của bản thân sau này, con dơi nhỏ dùng sức lắc đầu biểu thị có ý kiến.

” Muốn lịch sự tao nhã, vậy Bat nha, BAT, con dơi hiệp nghĩa. ”

Con dơi nhỏ rõ ràng không đồng ý, muốn lắc đầu nhưng lại không dám nhiều lời, cắn móng không ngừng thở dài.

” Gọi nó là Nghê đi, phi điều võ cánh tạo gió lốc gọi là nghê. ” Niếp Hành Phong nhìn sắc mặt không tốt của Trương Huyền, đoán rằng là do lúc này dùng pháp thuật quá độ, không muốn cậu vì chuyện nhỏ này mà phiền não, vì vậy liền đề nghị.

” Được a được a, dùng cái này đi! ” Tên chọn xong rồi, con dơi nhỏ rất vui vẻ, võ cánh reo.

” Có đôi cánh liền nghĩ mình là thiên sứ sao. ” Trương Huyền bắt nó ném vào phòng khách, ” Dọn dẹp sạch đồng mây làm hỗn loạn đi, nếu không thì đừng hòng ăn tối! ”

Nghệ vỗ cánh đi làm việc, Niếp Hành Phong hỏi Trương Huyền, ” Tôi thấy cánh của nó có treo chuông, hình như là vật nuôi của người khác, cậu thu nó làm thức thần như vậy có sao không? ”

” Vào nhà tôi thì là của tôi, với cả nó cũng mất trí nhớ rồi mà. ” Trương Huyền lời lẽ nghiêm chỉnh kết luận.

Trước khi ăn cơm, Nghệ đã dọn sạch sẽ phòng khách. Pháp thuật của nó không phải rất cao minh, ngay cả hình người cũng không biến được, nhưng làm việc nhà thì có dư, toàn bộ lọt vào mắt Trương Huyền, chỉ đành thở dài bản thân tính sai rồi – con vật này nhất định không phải nghìn năm đạo hạnh, màu da nó nói không chừng là do không cẩn thận rơi vào thùng nhuộm mây trắng mà có, vốn còn định dựa vào thức thần kiếm thêm một khoản, bây giờ xem ra, hi vọng đẹp đẽ hóa thành bong bóng xà phòng, tiêu sai nói bye bye với cậu rồi.

Nghệ dường như không thích Niếp Hành Phong, lúc ăn cơm cách anh rất xa, chỉ lượn vòng vòng ở bên cạnh Trương Huyền, lại nhìn chăm chú bằng đôi mắt mong chờ vào chai bia trên tay anh.

Nhìn thấy tâm tư của nó, Niếp Hành Phong đem chai của mình cho nó, Nghệ nói cảm ơn, sau khi cầm lấy chai bia, lập tức vỗ cánh bay đi, rất nhanh, cả chai bia trôi luôn vào bụng, sau đó ôm chai bia rỗng dựa vào chân ghế ngủ.

Tinh thần Trương Huyền cũng không tốt lắm, không thức đêm giống như mấy hôm trước, rất sớm đã nằm lên giường. Niếp Hành Phong tắt đèn, luôn luôn cảm thấy không yên tâm, vì vậy nói: ” Luyện công tổn hại sức khỏe như vậy, sau này cậu đừng luyện nữa. ”

” Ít nhất cũng phải giúp anh hồi hồn về a. ”

Nghĩ đến nếu giúp Niếp Hành Phong hồi hồn, sau này sẽ không còn cơ hội đồng sàng cộng chẩm với anh nữa, Trương Huyền đột nhiên cảm thấy rất không thoải mái, trong lòng trống rỗng, khó chịu không cách nào nói ra.

Lưu luyện loại cảm giác này đối với cậu mà nói thật rất xa lạ, chấp niệm là tội kị của người tu đạo, ai, xem ra đường tu luyện của cậu còn kém xa lắm.

” Nghệ dường như không thích tôi. ” Trong bóng đêm, Niếp Hành Phong nói.

Nếu nói không thích, chẳng thà nói là sợ ở gần anh thì đúng hơn, anh nghĩ không ra bản thân chỉ còn lại mỗi linh thể, có chỗ nào khiến con dơi nhỏ sợ hãi như thế.

” Nó thích hay không thích cũng không sao, tôi thích anh là được rồi! ”

” Hả? ”

Niếp Hành Phong quay đầu nhìn Trương Huyền, muốn từ nét mặt của cậu nhìn ra thâm ý sâu xa trong câu nói, đáng tiếc lập tức truyền đến tiếng ngáy đập tắt luôn hi vọng của anh, tốc độ nhập mộng của Trương Huyền có thể so với tốc độ ánh sáng.

Nghỉ ngơi cả buổi tối, ngày thứ hai tỉnh dậy tình thần Trương Huyền đã hoàn toàn hồi phục, chỉ huy người hầu mới vào thực thi mệnh lệnh – tàng hình đi theo dõi Hứa Khả Chân.

Nhận Nghệ làm thức thần với Trương Huyền mà nói tuyệt đối là một lựa chọn trăm lợi mà không có chút hại nào, chỉ ít bây giờ cậu nhận thấy như vậy. Dơi nhỏ so với máy nghe lén hữu dụng hơn nhiều, so với điện đàm lại càng thuận lợi, có nó ở đây, bản thân ngay cả việc phiến toái nghe lén theo dõi cũng khỏi cần rồi.

Sau khi phái thức thần đi, Trương Huyền liền lên mạng tìm kiếm tài liệu đồ cổ của Tần Chiêu, nhưng tìm rất rất lâu cũng không tra ra cái gì liên quan đến nửa vòng ngân khí ấy.

” Tôi đoán Tần Chiêu là bị ngân khí quấy nhiễu tinh thần, mới đi tìm Cố Tử Triều nói chuyện, vì muốn lấy được tin tưởng, ông ta mang ngân khí cho Cố Tử Triều xem, sau đó Cố Tử Triều cũng bị lực lượng huyền bí trong ngân khí ảnh hưởng, bắt đầu tinh thần phân liệt, lúc giống một thân sĩ nho nhã, lúc lại giống người bị bệnh tâm thần. ” Trương Huyền suy đoán.

Cậu càng ngày càng thấy hứng thú với cái vòng bạc kì bí kia, nhìn sang Niếp Hành Phong, thật mong anh có thể đồng ý đề nghị nửa đêm đi trộm bảo vật, mặc dù cậu biết tính hiện thực chắc chắn dưới không.

” Trạng thái tinh thần của Tần Chiêu mặc dù không tốt, nhưng sức khỏe lại không tồi. ”

Niếp Hành Phong nhìn một ít tư liệu Trương Huyền tìm ra, trước khi Tần Chiêu kết hôn với Hứa Khả Chân đã từng mắc bệnh ung thư dạ dày, cắt bỏ ba phần tư dạ dày, nhưng hồi phục rất tốt, còn với Hứa Khả Chân mà nói, chắc chắn không phải tin tốt gì.

Phùng Dững cũng không phải là chính nhân quân tử gì, thời gian kết giao với Hứa Khả Chân cũng có bạn gái khác. Vòng tròn tiêu khiển bản chất là một thùng nhuộm lớn, chẳng biết ai đang diễn kịch, ai là thật lòng? Từ đối thoại giữa hắn và Hứa Khả Chân có thể thấy, bọn họ muốn biết thêm tình hình của Tần Chiêu, mới mấy lần tìm đến Cố Tử Triều, còn dự định dùng việc ông ta đi bar để uy hiếp.

” Nam nhân đi bar cũng không phải việc lớn gì, nếu truyền ra thì cũng chỉ tổn hại chút danh dự, cũng không đến mức uy hiếp được người khác chứ? ”

” Nếu như là đi GAY bar thì sao? ”

Nếu không phải tối qua nhìn thấy Trương Huyền bị phi lễ, Niếp Hành Phong tuyệt đối không thể nghĩ đến phương án này. Với tư cách là một bác sĩ tâm lí rất nổi tiếng trong giới y học, Cố Tử Triều nhất định không muốn chuyện bản thân đi GAY bar bị truyền ra ngoài, vì vậy Phùng Dững muốn lấy việc đó ra uy hiếp là chuyện rất bình thường.

” Xem ra đời tư của người này cũng thật thối nát nha. ”

Một câu của Niếp Hành Phong thức tỉnh, Trương Huyền lập tức lại bắt đầu chăm chỉ tìm kiếm tư liệu đời tư của Cố Tử Triều. Nhìn thấy một bộ dạng hăng hái bừng bừng của Trương Huyền, Niếp Hành Phong rất mừng vì kỹ thuật hacker của cậu chỉ là hạng ba, nếu không không biết có bao nhiêu người gặp nạn rồi.

Buổi trưa Nghê quay về báo cáo tình hình theo dõi, thực ra cũng không có gì đặc biệt cả, ngoài việc sáng sớm Hứa Khả Chân với Tần Chiêu đã cãi nhau ra, tất cả đều rất yên bình. Sau đó cô ta gọi điện thoại gọi mấy chị em đến đánh mặt trượt cả buổi, nghe bọn họ nói chiều nay cùng nhau đi spa, Nghê thực sự không chịu nổi nữa liền bay về.

” Cô ta không liên lạc với Phùng Dững, có thể là sợ bị hoài nghi a. ”

Máy nghe lén siêu nhỏ bị vứt bỏ cũng được Nghê nhặt về, đồ bỏ đi vẫn có thể dùng, lại trộm gắn vào trên người Hứa Khả Chân. Tín hiệu không phải rất tốt, cả buổi sáng đều là tiếng đánh mặt trượt xôn xao thưa thớt, Trương Huyền nghe một lúc liền bỏ ra, là ghi âm nên nghe sau cũng được.

” Chủ tịch, tối nay đi vui vẻ đi? ” đóng ổ ở nhà cũng thật buồn chán, nghe xong báo cáo của con dơi, Trương Huyền đề nghị.

” Cậu không phải qua văn phòng báo cáo tình hình sao? ”

” Sau này thu thập được thêm tư liệu thì báo cáo một thể, xem Hứa Khả Chân với Phùng Dững nồng nhiệt như vậy, trong thời gian ngắn nhất định sẽ liên lạc với nhau, loại việc này bằng chứng càng nhiều đối với người thuê lại càng có lợi. ”

” Được a được a, đi vui vẻ nhớ mang theo tôi! ”

Con dơi rất phấn khởi bay tới, lại bị Trương Huyền cầm cánh ném sang một bên, lập tức cầm máy ảnh bỏ túi ném cho nó.

” Không có phần của mày, chăm chỉ đi làm việc đi, nếu như Hứa Khả Chân hẹn gặp Phùng Dững, nhớ là phải chụp mấy tấm ảnh đem về! ”

Dưới cường quyền, Nghê cũng không dám nhiều lời, móng tay lại cho lên mồm cắn cắn, ngậm đắng nuốt cay bốn chữ này giải thích hoàn hảo tâm trạng của nó.

右杨枝

剑右

右紫微

左白鹤

小泰山左

小金牌左

盘陀

天罗覆手地网

铤

双泰山

螯蟹同

炮

贴贴 tt.mop.com

天天美食ttmeishi.com

7. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Địa điểm ăn chơi vui vẻ Trương Huyền chọn là một câu lạc bộ cao cấp, Niếp Hành Phong nhìn bên ngoài...

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là – tiền của tiểu thần côn đủ để vào đây sao?

” Anh đã đến đây bao giờ chưa? ” Trương Huyền ở bên cạnh hỏi.

Niếp Hành Phong gật đầu, việc tiếp đãi khách mặc dù từ trước đến nay đều do Niếp Duệ Đình phụ trách, nhưng với một vài bữa tiệc xã giao không thể thoái thác anh cũng ra mặt, vì vậy anh có rất nhiều thẻ hội viên câu lạc bộ, mà trong số đó cũng có chỗ này.

” Có thẻ hội viên có tác dụng gì? Anh có mang không? ”

” Không mang, nhưng tôi nhớ mật mã.”

Vì để cung cấp chất lượng phục vụ tốt nhất, rất nhiều câu lạc bộ đều thiết lập mật mã hoặc nhận diện vân tay, vì vậy cho dù có quên mang thẻ hội viên cũng không làm sao.

Nghe giải thích xong, đôi quang mâu màu lam của Trương Huyền lập tức lan ra ý cười sáng lạn, rất thân thiết sáp lại, “Chủ tịch, anh không để ý cho bạn bè giúp anh chia sẻ một chút nguồn lợi anh không bao giờ dùng hết chứ?”

“Tôi để ý!”

Nói như vậy nhưng Niếp Hành Phong vẫn giúp Trương Huyền ấn mật mã, thực chất mà nói, là bị Trương Huyền ôm vào trong lòng, cầm ngón tay dùng lực ấn. Nhưng một đoạn mật mã dài khiến Trương Huyền liên tục tặc lưỡi, nhỏ giọng tán thưởng: ” Chủ tịch thật lợi hại, đoạn số dài như vậy anh cũng nhớ được.”

“Cậu quên tôi làm nghề gì sao?”

Niếp Hành Phong chậm rãi ấn số lên màn hình tinh thể lỏng, hi vọng Trương Huyền nhớ được, nhưng anh rất nhanh liền phát hiện dụng ý tốt đẹp của bản thân như nước Trường Giang cuộn cuộn chảy ra biển Đông, tên nhóc này nhìn trái nhìn phải, căn bản không nhìn anh ấn số.

Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo (1). Thật kì lạ, tự nhiên anh lại nghĩ đến câu này.

(1): Quân tử thích/muốn đường đường chính chính kiếm được tiền tài, không muốn tiền tài bất nghĩa.

Sau khi vào trong, Trương Huyền ngồi xuống quầy bar, tùy tiện gọi một li rượu, thưởng thức rượu, thuận tiện hưởng thụ đại ngộ xa hoa. Sau màn xác nhận mật mã vừa rồi, nhân viên đưa cho cậu một thẻ chi tiêu tạm thời, gọi đồ quét thẻ là được, chi phí sẽ được tự động khấu trừ vào tài khoản hội viên, không phải trực tiếp trả tiền, nếu không theo tiền lương của cậu, ở đây uống rượu, chỉ sợ có thể đau thấu tâm can.

” Ở đây ôm cây đợi thỏ, thực sự có thể gặp Cổ Tử Triều sao?” Niếp Hành Phong ngồi bên cạnh hỏi.

Đáp lại Trương Huyền chỉ hướng ánh mắt kì lạ, anh cười cười:”Cậu đặc biệt đến đây, không phải là vì kiểm tra ông ta sao?”

” Bị anh nhìn ra rồi.”

Tư liệu nói Cổ Tử Triều hay đến câu lạc bộ này nhất, vì vậy cậu mới chạy đến thử vận khí. Cậu không thích tên biến thái háo sắc này, lại càng không muốn chiêu tài miếu vì ông ta mà gặp phải chuyện gì nguy hiểm, vì vậy mới hạ quyết tâm truy tìm đến cùng, lại không nghĩ đến bị người này nháy mắt đã nhìn ra.

Trương Huyền vỗ vỗ má, chuyển ánh mắt qua ly rượu, nhỏ giọng nói: ” Chỉ là buồn chán không có việc gì làm, đến đây tiêu khiển một chút, thuận tiện tra án thôi.”

Án khách hàng thuê tiểu thần côn đã làm xong, căn bản không cần đặc biệt chạy đến đây kiểm tra Cổ Tử Triều, cậu làm vậy thực ra là vì lo cho mình nhưng lại không dám nhận, thật sự là một người kì lạ, nhưng nhìn biểu tình ra vẻ không quan tâm lại khiến người ta cảm thấy rất đáng yêu.

Niép Hành Phong dùng khuỷu tay huých Trương Huyền, “VẬY mời tôi một ly rượu đi, anh đẹp trai.”

Không lâu sau, liền có người chạy đến bắt chuyện với Trương Huyền. Tiêu chuẩn của câu lạc bộ này khá cao, đến đây hưởng thụ đều là người có thân phận, nhưng theo Trương Huyền thấy, không có ai đẹp trai như chiêu tài miêu cả, vì vậy đều lấy cớ là đang chờ bạn để ứng phó. Lăn lộn trong câu lạc bộ hơn hai tiếng, rượu cao cấp cũng uống không ít, đáng tiếc Cố Tử Triều vẫn không thấy đâu.

” Vận khí hôm nay của chúng ta xem ra không tốt rồi.” Trương Huyền thở dài.

” Không thể a, số đào hoa của cậu tương đối tốt nha.”

Ngồi hơn hai tiếng, Trương Huyền bị bắt chuyện mười mấy lần, mị lực không trừ nam nữ này khiến Niép Hành Phong cảm thấy quá đủ. Cậu ta giống một viên ngọc bích tự nhiên, mặc dù chưa trải qua bất cứ gọt giũa nào, lại không mấy may che lấp tư chất chói sáng.

Trương Huyền liếc Niép Hành Phong một cái, “Tại sao tôi lại nghĩ thấy mùi chua chua nhỉ.”

“Bởi vì cậu đang uống rượu mơ.”

” Rõ ràng có người nào đó đang ghen tị.”

Người nào đó? Ghen tị? Niép Hành Phong trợn mắt nhìn Trương Huyền, “Tôi?”

” Thực ra anh cũng không tồi a, một chút cũng không cần tự ti, nếu như anh là thực thể, danh tiếng nhất định vượt qua tôi, cho bản thân chút tự tin đi.” Trương Huyền vỗ vai Niép Hành Phong an ủi.

“Tôi tự ti lúc nào chứ!” lại tiếp tục nghiêng rằng.

Máu trên đầu giật giật, Niép Hành Phong cảm thấy ở cùng một chỗ với Trương Huyền, huyết áp của bản thân có thể bình thường là rất thấp.

Không chú ý đến tiếng rống giận của Niép tổng, Trương Huyền nhìn chăm chăm vào ly rượu lăm lăm: “Anh nói xem, có phải ông ta gặp chuyện gì kinh hãi, rớt đầu làm con rùa không? Nếu không phải là trực tiếp đi GAY bar chơi? Tôi cũng không muốn đến chỗ này theo dõi...”

Rất rõ ràng với diện mạo của mình, nếu chạy đến GAY bar, chỉ sợ vốn cũng mất hết a.

Đi, không đi, đây thực sự là một vấn đề, nhưng vì chiêu tài miêu đáng yêu...

“Biết đâu cậu cũng không phải tiếp tục phiền não.” Niép Hành Phong từ trong trạng thái phát điên bình tĩnh lại, nhìn thấy một bóng hình rất quen từ cửa bước vào, anh nhắc nhở Trương Huyền.

Sau khi Cố Tử Triều đi vào, nhìn lướt qua bên trọng, rất nhanh nhìn thấy Trương Huyền đang ngồi ở trước quầy bar, bước nhanh đến, thật khiến Niép Hành Phong không thể không thừa nhận, Trương Huyền quả thực rất thu hút, cậu ta mặc dù ngồi yên, cũng có thể đem cá câu về.

“Này, khéo như vậy.” Cố Tử Triều đến bên cạnh Trương Huyền bắt chuyện: “Tôi có thể ngồi ở đây không?”

“A? Bác sĩ Cố? Ông đến đây chơi? Mời ngồi mời ngồi.”

Trương Huyền một biểu tình kinh ngạc lẫn kinh hãi khiến Niép Hành Phong bật cười, nếu anh không biết trước, nói không chừng cũng bị lừa rồi, tên này không làm mình tỉnh thực sự là mai một tài năng thiên phú rồi.

Nhưng ngay sau đó Niép Hành Phong liền không thể cười nữa, thất lúng bị Trương Huyền nắm kéo vào trong ngực, khiến bản thân ngồi trên đùi của cậu.

“Cậu làm cái gì vậy!?” tư thế xấu hổ chưa từng có, cả mặt Niép Hành Phong đều đen xì.

“Yên tâm, anh không nặng.” nhân lúc uống rượu, Trương Huyền thấp giọng nói.

Không phải vấn đề này!

Niép Hành Phong bóp trán, cảm thấy nhiều lúc giao tiếp với Trương Huyền thật khó, khoảng không nhỏ như vậy, bản thân gần một mét tám lại bị ôm trong lòng một người con trai khác, dán chặt gần như đến mức vành tai tóc mai chạm vào nhau, cho dù anh là linh thể, cũng rất kì quái có đúng không?

Nhận thấy không vui của Niếp Hành Phong, đôi quang mâu lam của Trương Huyền dữ tợn nhìn anh một cái, tựa hồ muốn nói: Người đã đến, anh không để chỗ, lẽ nào muốn ông ta ngồi lên đùi anh?

“Cậu không có việc gì chứ?” Cố Tử Triều không nhìn thấy Niếp Hành Phong, chỉ nhìn thấy Trương Huyền nhìn chằm chằm ly rượu, vội hỏi.

“Không có gì, tôi chỉ là hơi say thôi.”

Sợ bị hoài nghi, Trương Huyền buông tha việc trừng mắt với Niếp Hành Phong, khuỷu tay lại dán sát vào người, khiến tư thế của bản thân không quá kì lạ.

Tốt, giờ không phải là tai tóc chạm nhau nữa, căn bản là thân thể kề sát, này là....má cảm thấy hơi thở ấm áp lúc Trương Huyền nói chuyện, đại não Niếp Hành Phong một mảng trống rỗng, một câu chữ người cũng nghĩ không ra.

Nghe thấy Trương Huyền nói say rượu, giữa lông mày Cố Tử Triều xẹt qua một tia cười khó phát hiện. Khí tức nho nhã, nhẹ nhàng, cậu trai này đối với khẩu vị của ông, lúc đầu còn cảm thấy cậu ta có chút tầm thường, nhưng bây giờ không còn là vấn đề nữa, người có thể vào trong câu lạc bộ này đều có thân phận cả, người có phẩm vị mới có tư cách giao du với mình.

Cố Tử Triều giúp Trương Huyền gọi một cốc rượu whisky, hai người chạm cốc, bắt đầu tán gẫu. Tinh thần Cố Tử Triều rất tốt, hoàn toàn không giống người vừa bị đánh mạnh vào đầu, Trương Huyền đành phải giả cười đối đáp, lại không ngừng mời rượu, hi vọng có thể chuốc say ông ta, đáng tiếc tử lượng của Cố Tử Triều dường như rất tốt, uống liên tục mấy cốc mặt đều không đỏ sắc, chủ đề vừa liên quan đến công việc liền lập tức bị gạt đi.

” Cậu dường như rất hứng thú với công việc của tôi a, không bằng ra phía sau kia từ từ nói? ”

Rượu mạnh xuống bụng, Cố Tử Triều đổi bộ dạng nho nhã lúc đầu, lời lẽ bắt đầu ngả ngớn, dựa vào gần Trương Huyền, mời hỏi.

” Được thôi.”

Nhìn khuôn mặt phóng đại trước mặt mình, tay Trương Huyền nhin xuống ý muốn tát người. Loại lời mời không có ý tốt này, cậu không biết đã gặp qua bao nhiêu lần, không có việc gì, đối phó với loại người này, cậu có kinh nghiệm nhất, có thể cho ông ta lưu lại một đêm cực kì đẹp đẽ.

Cong các đốt ngón tay, Trương Huyền cười híp mắt.

Đang nói chuyện vui vẻ, chuông điện thoại reo lên, sau khi nghe máy xong, mặt Cố Tử Triều biến sắc, nhanh chóng quay đầu nhìn một bên, Trương Huyền nhìn theo ánh mắt của ông ta, một nam nhân ngồi trong góc phòng khuất bóng, điện thoại dường như là do hắn gọi đến.

” Bảo bối, xin lỗi anh có việc gấp, liên lạc sau.” Cố Tử Triều bỏ lại cốc Bloody Mary(2) vừa mới đưa lên, cười hời hợt với Trương Huyền, rồi xoay người rời đi.

(2)

Công thức nguyên bản là sự kết hợp cân bằng giữa Vodka và nước sốt cà chua. Vào năm 1934, khi Petiot chuyển về Mỹ và làm việc cho King Cole Bar, St. Regis, anh đã đưa thêm vào black and cayenne pepper, Worcestershire sauce, Tabasco sauce and nước chanh để tăng hương vị cho món đồ uống, phù hợp với khẩu vị của người NewYork. Cái tên Bloody Mary đã gây ra vô số những tranh cãi nhưng chính Petiot kể rằng, một trong những vị khách hàng của anh đã đề nghị gọi món đồ uống này là Bloody Mary, vì điều đó khiến anh ta nhớ về Bloody Club ở Chicago, nơi cũng có một cô gái tên là Mary.

Còn về Bloody Mary là cái gì mà gây tranh cãi thì các gái có thể search gg ^^

“Đáng chết, ông ta vừa gọi tôi là gì cơ!?” trừng mắt nhìn bóng Cố Tử Triều đi vào góc, Trương Huyền nghiến răng hỏi.

“Bảo bối!” Niếp Hành Phong cười trên nỗi đau khổ của người khác trả lời.

Chỗ ngồi cuối cùng cũng trống, anh vội vàng ngồi xuống. Tối nay Trương Huyền uống không ít rượu, con người vì say trở nên rục rịch, không kìm được vẻ phong tình khiến anh nhìn thấy tim liền đập liên hồi, cũng may Cổ Tử Triều kịp thời dời đi, nếu không...

Lau mồ hôi trên trán, Niếp Hành Phong bắt đầu dĩ nghĩ, bản thân một đời đều không có cách theo gương Liễu Hạ Huệ.

“A a!”

Trương Huyền kì quái nhìn anh, lại liếc nhìn cốc rượu trên quầy bar, con người màu lam lộ ra vẻ khó hiểu: “Chủ tịch, tại sao cùng một từ, anh gọi nghe thật dễ thương? Anh uống rượu? Thanh âm tràn đầy mê hoặc này sau này tốt nhất là ít dùng thôi, rất dễ rước họa vào thân... cũng đừng lấy ánh mắt này nhìn tôi, tôi sẽ nghĩ nó là đang mời gọi...”

Tiểu thần côn tốt nhất là nên đi thay kính, bây giờ anh rõ ràng là đang tức giận, mời gọi cái gì chứ!

Để tránh bản thân tiếp tục tức giận đến thổ huyết, Niếp Hành Phong từ bỏ việc tranh luận cùng Trương Huyền.

Cốc Bloody Mary vẫn chưa bị đụng qua để ở một bên thật đáng tiếc, Trương Huyền cầm vào, vừa thưởng thức, vừa lấy ra tai nghe bỏ túi bắt đầu nghe trộm.

Lúc Cổ Tử Triều vừa mới rời đi, cậu đã dính miếng máy nghe trộm vào quần áo của ông ta, đáng tiếc hiệu quả của máy nghe trộm không được tốt lắm, tiếng nhạc trong quán bar quá vang, tiếng nói chuyện của Cổ Tử Triều với nam nhân kia lại rất nhỏ, nghe không rõ ràng, nhưng từ thân hình của nam nhân kia xem ra ắt hẳn là Phùng Dũng.

” Không ngờ Phùng Dũng nhanh như vậy liền chụp được ảnh rồi, tên này không làm gián điệp thật sự quá lãng phí rồi, hi hi, bị uy hiếp rồi, xem tên biến thái kia còn dám làm loạn không.” Trương Huyền cười trên nỗi đau của người khác nói.

Phùng Dũng cầm ra một xấp giấy đưa cho Cổ Tử Triều, xem kích cỡ hẳn là ảnh chụp, cách khá xa, nhìn không rõ biểu tình của Cổ Tử Triều, nhưng chắc chắn là rất khó coi.

Không nghĩ đến...

... Một giá... tiết lộ...

... Nghĩ... vậy những cái này...

Cảnh sát...

” Đi hàng vịt bị yêu sách rồi, những bức ảnh kia nhất định rất đáng giá, chủ tịch anh đi xem xem, có phải rất ướt át hay không?”

Không nhìn thấy hình trên ảnh, lại nghe không rõ nội dung nói chuyện, tâm Trương Huyền ngứa ngáy, xui Niếp Hành Phong nhưng lại bị từ chối.

” Tôi không vô vị như vậy!”

Đi GAY bar chuyện này là việc riêng của người khác, Niếp Hành Phong hoàn toàn không hứng thú với việc này, nhưng Phùng Dũng dám trắng trợn như vậy đi uy hiếp là ngoài dự liệu của anh, anh cảm thấy với tâm trí của Cổ Tử Triều, hẳn là không thể chịu thua dễ dàng như vậy, nếu lật lại một quân cờ, công việc của Phùng Dũng cũng nguy cơ đến nơi. Hứa Khả Chân không phải nói Cổ Tử Triều đáp ứng đưa cho bọn họ tư liệu của Tần Chiêu rồi sao? Vì sao hẳn còn muốn làm điều thừa?

” Chủ tịch...không bình thường...” cổ tay đột nhiên bị nắm chặt, Niếp Hành Phong hồi thần, nhìn Trương Huyền dùng lực lắc đầu,

“Cậu không thoải mái?” mặt Trương Huyền có chút ửng hồng, thở dốc, Niếp Hành Phong vội vàng đỡ lấy cậu.

Trương Huyền ngẩng đầu, dưới sự nâng đỡ của Niếp Hành Phong loạng choạng đứng dậy, rên rỉ: ” Trúng chiêu rồi, mau rời khỏi đây!”

” Cậu không phải là...” Nhìn Trương Huyền một mặt xuân tình, Niếp Hành Phong cũng biết là chuyện gì rồi, nhưng vẫn rất kì lạ, “Tôi không nhìn thấy ông ta hạ thuốc cậu.”

“Ông ta hạ thuốc vào cốc của mình!” Cậu hấp tấp đi, nếu ở trong này mà thuốc phát tác, cậu không dám đảm bảo sẽ có hậu quả gì.

Bình thường vì thu thập tin tức Trương Huyền hay đến bar, đương nhiên biết mảnh hạ thuốc này, vì vậy lúc bị mời rượu cậu luôn rất cẩn thận, nhưng thế nào cũng không nghĩ đến Cố Tử Triều sẽ hạ thuốc trong rượu của mình, sự thật chứng minh, người này quả nhiên biến thái!

Nguyên lai là họa do tham ăn.

Nghe thấy Cố Tử Triều thêm đồ vào trong rượu của mình, Niếp Hành Phong yên tâm. Có một số người thích dùng thuốc để tìm kích thích nhưng chỉ là dùng để tán tỉnh, liều lượng không thể quá lớn, chỉ là Trương Huyền lần đầu tiên có may mắn nếm thử, mới cảm thấy có chút kịch liệt.

Rất buồn cười dịu cậu ra ngoài, gió đêm kéo tới, Trương Huyền dùng lực lắc đầu, cảm thấy khoan khoái hơn một chút, cậu loạng choạng đi đến chỗ để xe, kéo ra xe Sheep của mình.

” Cậu làm gì vậy?”

“Về nhà a, lẽ nào động dục ở đây?” đầu vẫn còn hơi choáng váng, nhưng thần trí rất thanh tỉnh, cậu đương nhiên muốn nhân lúc còn tỉnh táo nhanh về nhà.

” Cậu như vậy còn dám lái xe!”

Niếp Hành Phong một tay dìu Trương Huyền một tay cầm lấy tay lái, cảm thấy thật may mắn vì đã đi theo đến đây, nếu không tin tức tai nạn do say rượu đâm xe chắc chắn sẽ lên trang nhất báo ngày mai.

Anh ngồi lên xe, lại dìu Trương Huyền ngồi xuống sau mình, may mà đêm khuya yên tĩnh, cảnh Trương Huyền lơ lửng trên xe không bị ai nhìn thấy.

” Anh lái xe như vậy, có thể bị phát hiện a.”

“Ngồi yên đi, ôm chặt thắt lưng của tôi!”

Đối với lời nói lúc say của Trương Huyền, Niếp Hành Phong một mực không để ý, lúc này anh làm gì có tâm tình đi quản người khác? Anh quản một mình tiểu thần côn đã rất vất vả rồi.

Trương Huyền dường như lẩm bẩm mấy câu, nhưng vẫn ngoan ngoãn dựa vào anh, có thể là sợ bị rơi xuống, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng anh, Niếp Hành Phong mở máy, lái xe đi.

Xe đi chưa lâu, lại xảy ra vấn đề, hai tay ở thắt lưng anh rất không an phận sờ loạn, đầu Trương Huyền dựa vào cổ anh, cười khúc khích: “Chủ tịch, anh bình thường rất hay luyện tập sao? Một chút thịt thừa cũng không có.”

“Ngồi yên một chút!”

Người say rượu dường như có miễn dịch với lời mắng, Trương Huyền không chỉ bỏ ngoài tai lời nói của Niếp Hành Phong, tay còn ngày càng táo tợn tiếp tục dịch xuống phía dưới.

” Còn có cơ bụng, làm sao có thể như vậy? Dáng người của người lãnh đạo toàn ngồi ở công ty so với tôi người tập quyền đạo đến đai đen lại có thể đẹp hơn!?”

“Trương Huyền!”

Vừa lái xe, vừa phải lo lắng Trương Huyền có ôm chắc không, sợ cậu ngã xuống đất, trừ việc hét lên, Niếp Hành Phong thực sự không nghĩ ra cách nào khác để ứng phó.

” Chủ tịch, anh quát tôi!”

Giọng nói rất ủy khuất, khiến Niếp Hành Phong đành phải bỏ đi công phụ sư tử rống, nhỏ giọng dỗ cậu: ” Ngoan ngoan một chút được không? Có chuyện gì về nhà nói.” Xe Sheep rất nhỏ rồi, Trương Huyền lại lộn xộn, bản thân thực sự không có cách nào giữ thăng bằng.

” Được a, vậy về nhà tiếp tục sờ.”

Được dỡ, Trương Huyền quả nhiên nề nếp hẳn, Niếp Hành Phong vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lại đột ngột nghe thấy cậu hét lớn: “Chủ tịch!”

Lo lắng cậu không thoải mái, Niếp Hành Phong theo bản năng quay đầu, ai biết đôi môi mềm mại, vừa vặn chạm vào môi của Trương Huyền, Trương Huyền dựa trên vai anh, đôi quang mâu lam lóe ra ý cười thực hiện được mưu kế, mặt nhăn như tơ giống như mê hoặc lòng người.

Àm...

Trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, một vài hình ảnh nhanh chóng hiện lên trước mặt, chiếm hết toàn bộ thần trí của Niếp Hành Phong. Đợi đến lúc phục hồi được tinh thần, xe Sheep đã vì mất thăng bằng mà đổ xuống, anh với Trương Huyền theo quán tính bay lên không trung.

Trong nháy mắt rơi xuống, Niếp Hành Phong theo bản năng kéo Trương Huyền ôm vào người. Anh là linh thể, dù ngã có nặng thêm cũng không sao, nhưng Trương Huyền không như vậy, anh cũng không muốn thấy tiểu thần côn ở trên mặt báo sáng mai.

Kết quả anh hùng cứu mỹ nhân là –

Bịch!

Hai người đồng thời rơi tự do trên mặt đất, Niếp Hành Phong rất không may trở thành một cái đệm. Anh đau đến nhú máu, mặc dù linh thể ngã không hỏng, nhưng anh bị nước bừa của Trương Huyền khiến cho cũng được tính là một nửa thực thể, cảm giác đau giống với người bình thường, lại thêm trong lòng còn có cái người nặng trình trịch, không ngất xỉu thật đúng là kì tích.

“Chủ tịch, chúng ta ngã rồi? Tôi đã biết kĩ thuật lái xe của anh rất tồi mà, anh còn muốn khoe khoang, ngã có đau không? Còn có cái xe Sheep của tôi...” dựa vào lòng Niếp Hành Phong, Trương Huyền cầu nhàu.

“Tôi không sao.” có tiến bộ, ít nhất trong lòng tiểu thần côn, địa vị của bản thân đột phá vượt lên trên cái xe kia.

Niếp Hành Phong ôm Trương Huyền, nằm lên bãi cỏ ở vệ đường, mắt nhìn bầu trời đêm sâu thẳm, cười khổ: “Trương Huyền, tại sao tôi cảm thấy từ lúc gặp cậu, bản thân trở nên rất xui xẻo? Mà vì sao cho dù xui xẻo, tôi vẫn rất vui vẻ?”

Xe Sheep đáng thương đổ ở bên đường, vì nhào lộn mấy vòng, nước sơn toàn thân bị xước đi rất nhiều, biết trước tương lai sắp đến, bản thân sẽ gặp rủi ro. Niếp Hành Phong cam chịu số phận thở dài, nâng xe dậy, lại nâng chủ nhân của xe lên.

Trương Huyền đã hoàn toàn say rồi, căn bản ngồi không vững, Niếp Hành Phong đành phải để cậu ngồi lên phía trước, ôm chặt cậu ngồi lên xe, sau đó vươn người lên cầm tay lái. Cũng may Trương Huyền say rượu nhưng người không say, rất tự nhiên chui vào ngực anh, kề sát vào ngực anh coi anh như là đệm dựa, khiến anh không đến nỗi không có cách nào lái xe.

Lần này đã có kinh nghiệm, Niếp Hành Phong lái xe rất nhanh – anh thà mạo hiểm một chút nhanh về nhà còn hơn ở trên đường chậm rãi hóng gió, muộn như vậy rồi, chắc là không thể có người chú ý đến chiếc xe Sheep không có người lái tự động chạy như bay đâu.

Xe Sheep bay nhanh trên đường, từ xa nhìn đến, chỉ có thể nhìn thấy có người đang trong trạng thái kì quái ngồi lệch ở trên xe, tùy cho chiếc xe tự động bay trên đường, lúc đi qua trạm kiểm soát giao thông của một ngã tư nào đó, viên cảnh sát giao thông vô ý nhìn thấy cảnh tượng kì quái này đánh đổ luôn cốc cà phê vừa mới mua.

“Sư huynh, người đó vượt quá tốc độ...” sư đệ vừa mới vào nghề ở bên cạnh nhắc nhở.

” Chạy quá tốc độ không phải là vấn đề, vấn đề là...” đàn anh một mặt trắng bệch nhìn y, “Vì sao tôi không thấy có người lái xe?”

Bốn mắt nhìn nhau rất lâu, sau đó đồng thời hét lên thảm thiết: “Âm hồn xe máy!”

Vì vậy, việc Niếp Hành Phong tăng tốc vì Trương Huyền say rượu đã trở thành truyện kỳ dị trong thành phố được truyền khắp còn được viết hẳn thành một câu chuyện.

Về đến nhà, Niếp Hành Phong gọi Nghệ ra giúp đỡ, nhưng anh rất nhanh phát hiện trạng thái của Nghệ cũng không tốt hơn chủ nhân nó là mấy, treo ngược người trên một thanh sắt ở góc nhà, trong lòng ôm một chai bia như ôm bảo bối, ngủ say như chết.

Thôi rồi, tự mình làm vậy.

Niếp Hành Phong dìu Trương Huyền vào phòng ngủ, lại giúp cậu cởi áo khoác, lúc cởi khuy áo anh đột nhiên có cảm giác quen thuộc kì lạ, dường như là rất lâu trước, anh cũng chăm sóc qua một người say rượu như vậy.

Là Niếp Duệ Đình sao?

Niếp Hành Phong nghĩ một lúc lâu, nghĩ đến em trai, mặc dù cảm giác vẫn không đúng, nhưng ngoài Niếp Duệ Đình ra, anh thực sự không nghĩ ra còn có vị đại nhân nào có thể có tư cách tiếp nhận chăm sóc của anh.

“Chủ tịch...”

Cởi xong quần áo, Trương Huyền cũng tỉnh, vươn tay bắt lấy cổ tay Niếp Hành Phong, đôi quang mâu lam hé mở nhìn anh, gợn nước trong con ngươi xao động, thấm đẫm xuân tình vô bờ, khiến tim Niếp Hành Phong không kìm được đập dữ dội.

Tiếng kêu khàn khàn khiêu khích, là vũ khí tốt nhất phá vỡ ý trí, thần trí Niếp Hành Phong hoảng hốt, đột nhiên cảm thấy áo bị Trương Huyền nắm rồi kéo vào trong lòng, lập tức một nụ hôn thơm mát cay cay phủ lên đôi môi anh.

Không có mảy may khoảng trống để phản kháng, hoặc là, hoàn toàn không có ý niệm phản kháng ở trong đầu, Niếp Hành Phong liền vươn tay ôm lấy eo Trương Huyền, cùng cậu ôm hôn.

Hơi thở triền miên không dứt, thân thể dây dưa với nhau, là cảm dỗ hoàn mỹ nhất, Niếp Hành Phong đáp lại khát cầu của Trương Huyền, nhưng lúc tay đôi phương sờ vào bên hông anh, mang theo xúc cảm lạnh lạnh khiến thần trí Niếp Hành Phong thanh tỉnh lại, theo bản năng đẩy Trương Huyền ra.

Không hiểu tại sao Niếp Hành Phong đang đến lúc thì dừng lại, Trương Huyền cau mày, rất bất mãn nhìn anh, ngay lập tức lại vươn người ôm lấy cổ anh, thổi nhẹ nhẹ vào vành tai anh.

“Chủ tịch...”

Giọng mũi nồng đậm, mang theo ý vị đã rơi vào bể tình, nhưng lần này Niếp Hành Phong không đáp lại, mà chỉ ấn cậu nằm lại xuống giường, lập tức đánh xuống một cái. Cổ bị đánh trúng, Trương Huyền thở nhẹ một tiếng, cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Haiz...

Niếp Hành Phong thở phào, ngồi xuống cạnh giường nhìn Trương Huyền, mắt cậu đã nhắm lại, ngủ sâu, giờ tay vuốt ve má cậu đang lộ ra màu hồng nhuận, nhận lại là một loạt câu nói mê nghe không rõ.

Nếu cậu không phải là bị hạ thuốc, có lẽ tôi sẽ không cự tuyệt.

Yên lặng nhìn khuôn mặt say ngủ của Trương Huyền, Niếp Hành Phong nghĩ.

Quan hệ dùng thuốc đối lấy được quá mong manh, chỉ khiến anh cảm thấy sợ hãi như đang đi trên tấm băng mỏng, ràng buộc như vậy có thể trở thành xiềng xích trói buộc bản thân, cũng là trói buộc Trương Huyền.

Nước lạnh băng chảy xuống từ vòi hoa sen, không ngừng rơi xuống người Niếp Hành Phong, mãi đến khi đục vọng giảm xuống. Anh dựa lưng vào tường buông tấm tự giễu nghĩ, vì sao người khởi xướng có thể vui vẻ ngủ ở bên kia, trong khi bản thân lại phải ở trong này tự ngược?

“A...”

Sáng sớm, Niếp Hành Phong đang ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, phòng ngủ đột nhiên truyền đến một tiếng hét lớn. Bộp, con dơi nhỏ bị chấn động từ thanh sắt ngã xuống, dụi dụi mắt, vẫn chưa tỉnh táo, lập tức một trận gió lướt đến, rất bất hạnh bị quét đến đuôi bão, bị một chân Trương Huyền đá bay đi rất xa.

“Chủ tịch!” không chú ý đến thức thần đáng thương ngã nhào, đôi con ngươi màu lam của Trương Huyền tròn tròn nhìn Niếp Hành Phong, “Hôm qua...”

Niếp Hành Phong cũng quay lại nhìn cậu, tóc bị vò nát, đôi mắt ướt át rất nhanh liền muốn chảy nước mắt, tên nhóc này mới sáng sớm đã làm bộ dạng quyến rũ mê hoặc mình, thật đáng đánh!

Chiêu tài miêu dường như không quá vui vẻ, tối qua có phải đã xảy ra chuyện gì?

Theo trực giác, Trương Huyền xoa xoa gáy, kí ức tối qua chỉ duy trì đến lúc ra khỏi quán bar, còn sau đó là một mảng trống rỗng, nhưng nhìn biểu tình của chiêu tài miêu như thế kia, dường như bị bản thân lẫn qua lẫn lại không nhẹ.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Cổ của tôi rất đau.”

Đương nhiên không thể nói là do tay anh làm, Niếp Hành Phong nhàn nhạt nói: “Ngủ sai tư thế, không có gì lạ cả.”

” Vậy...tối qua, tôi có đối với anh...”

Thuốc không đáng sợ, cái đáng sợ là có thể dẫn dắt sức mạnh trong người mình phát ra.

Cậu đã từng vì uống rượu hạ thuốc của một tên khốn mà sau đó đã đánh hấn không rời giường được một tuần, cẩn thận thăm dò nét mặt Niếp Hành Phong, Trương Huyền rất lo lắng tối qua bản thân có hạ độc thủ lên người chiêu tài miêu yêu quý không.

“Không có!” nghĩ đến màn xuân sắc kiều diễm kia, tim Niếp Hành Phong lại đập thành thịch, lập tức lắc đầu phủ định.

” Vậy thì tốt.” Trương Huyền như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm.

Tay đang xới cơm của Niếp Hành Phong dừng lại, chậm rãi buông xuống, sau đó tình cảm đang lay động trong lòng cũng ngừng lại.

Nếu như tiểu thần côn lo lắng phát sinh ràng buộc với anh như vậy, anh cũng không thể ép buộc cậu, mà cũng không nỡ ép buộc.

8. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 7

Trương Huyền chạy thẳng vào buồng tắm tắm rửa, lúc thoải mái đi ra đã thấy bữa sáng được bày hết lên trên bàn, Nghệ cầm chai bia còn một nửa ngồi ở góc bàn tự uống tự vui. Niếp Hành Phong cúi thấp đầu ăn cơm, bầu không khí an tĩnh có phần kì quái.

Trương Huyền nhìn Niếp Hành Phong. Mặc dù chiêu tài miêu bình thường cũng rất yên tĩnh, nhưng trực giác đáng ghét nói cho cậu biết, chiêu tài miêu hôm này có gì đó bất thường, rất bất thường!

” Có phải anh đang tức giận không? Nếu tối hôm qua tôi thực sự đã làm chuyện gì quá đáng thì anh cũng đừng để bụng, tôi cũng là bị người ta hạ thuốc a, có một số việc không khống chế được bản thân đúng

chứ?”

Nghĩ tới nghĩ lui, Trương Huyền không nghĩ ra được nguyên nhân nào, khả năng duy nhất là tối qua bản thân đã dùng bạo lực, coi chiều tài miêu là bao cát để luyện tập, nhưng mà cũng không phải do cậu cố ý mà, nếu thực sự tức giận, nhiều nhất là cho anh ta đánh trả, bản thân có bị đánh cũng không chết được.

” Tôi không tức giận.”

Chỉ là có một chút mất mát mà thôi, nhưng nhìn thấy dáng vẻ rất đáng thương của Trương Huyền, Niếp Hành Phong lại muốn cười. Thật sự là không có cách nào làm tổn thương người này được. Cậu ta không chỉ là ngôi sao đen đui mà còn là khắc tinh kiếp này của bản thân.

” Chiều qua tôi có chụp được ảnh Hứa Khả Chân đi hẹn hò a, cô ta vốn muốn đi làm đẹp, nhưng vì có nam nhân gọi điện tới nên lại không đi nữa, nhưng mà bọn họ cũng chẳng làm gì cả.”

Nghệ uống xong bia, lấy máy ảnh bỏ túi đưa cho Trương Huyền, Trương Huyền cầm dây nối, rất nhanh máy tính đã hiện lên ảnh của Hứa Khả Chân với Cố Tử Triều, địa điểm là ở chỗ làm việc của Cố Tử Triều..

Tên bác sĩ biến thái này thật bận rộn, ban ngày đi làm, tối chạy đến quán bar ăn chơi trác táng, nhìn thế nào cũng không giống bộ dạng người mới bị chấn thương đầu.

” Đây không phải người tình của Hứa Khả Chân a!” Trương Huyền lăm bắm búng tay vào đầu con dơi ngu ngốc.

Nghệ chụp không ít ảnh, nhưng dường như công dụng không lớn lắm, từ đầu đến đuôi đều là ảnh nói chuyện.

Trương Huyền cầm lấy tai nghe, muốn nghe ghi âm nội dung nói chuyện của hai người, nhưng cái gì cũng không nghe được, rõ ràng Cố Tử Triều vì muốn bảo vệ bí mật riêng tư của bệnh nhân, đã lắp máy chống nghe trộm ở trong phòng làm việc.

Máy nghe lén bình thường không thể phát huy tác dụng, chỉ có thể từ khuôn mặt tươi cười của Hứa Khả Chân suy đoán, xem ra cô ta đã lấy được không ít thông tin từ Cố Tử Triều.

Hứa Khả Chân có được thông tin, hẳn là phải nói cho Phùng Dũng biết, vậy tại sao Phùng Dũng còn đi uy hiếp Cố Tử Triều?

Niếp Hành Phong cau mày, hỏi Nghệ: “Sau khi Hứa Khả Chân gặp ông ta xong, có liên lạc với ai không?”

” Có nha, nhưng không biết là ai, cô ta nói việc đã thành công rồi đập máy luôn.”

” Không cần phải nói, chắc chắn Phùng Dũng lại dự định kiếm thêm một khoản, ảnh cũng đều chụp hết rồi, không kiếm thì thật đáng tiếc.”

Trương Huyền kết luận, lại nghĩ đến chuyện tối qua bị Cố Tử Triều hạ thuộc, cảm hận nói: “Mong là Phùng Dũng có thể kiếm được từ tên khốn đó một khoản lớn.”

Sự thật chứng minh, Phùng Dũng đã làm được rồi. Ghi âm cuộc nói chuyện tối qua của Cố Tử Triều với Phùng Dũng mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng từ những câu hội thoại đứt quãng có thể nghe thấy Cố Tử Triều đã đáp ứng với giao dịch của Phùng Dũng.

” Cuối cùng vẫn là sợ bị người khác vạch trần bí mật a, hừ, tôi sẽ vạch trần, đầu tiên uy hiếp ông ta mấy chục vạn, sau đó sẽ đem mấy tấm ảnh phóng túng của ông ta phát tán lên mạng, xem ông ta làm thế nào.”

” Không được làm bừa!”

Trương Huyền coi lời mắng của Niếp Hành Phong như gió thoảng qua tai, di chuột, chăm chỉ tìm kiếm ảnh riêng tư của Cố Tử Triều. Cả buổi sáng lại thực sự có thể tìm ra không ít, nhưng, không thể không thừa nhận sự cẩn thận của Cố Tử Triều, mặc dù có mấy tấm hình xuất hiện ở GAY bar, nhưng đều chụp rất mờ, rất khó để đảm bảo đó là ông ta, lại càng không nói đến mấy bức mười tám cộng gì đó.

” Cậu cầm mấy cái này đi uy hiếp, không những không kiếm được tiền, mà có thể còn bị xử tội đe dọa người khác.” Niếp Hành Phong ở bên cạnh đổ gáo nước lạnh.

” Biết rồi. ” Nếu như tư liệu kiếm được từ trên mạng hữu dụng như vậy, tất cả nhân viên văn phòng thám tử bọn họ đã không phải cả ngày chạy đông chạy tây đi tìm đầu mối rồi, cậu chỉ là buồn chán quá nên tiêu khiển chút mà thôi.

Qua thông báo kịp thời của Nghệ, Trương Huyền biết được Hứa Khả Chân không tiếp tục liên lạc với Phùng Dũng, cậu đoán Hứa Khả Chân đã thuận lợi cầm được tư liệu, vì tránh để bị hoài nghi, sắp tới sẽ không hẹn gặp Phùng Dũng, vì vậy sau khi chỉnh lý xong ảnh chụp thu thập được với tư liệu ghi âm, chiều nay sẽ mang đến cho ông chủ.

“Chủ tịch, tại sao trong vòng một đêm, xe Sheep của tôi lại biến thành một đồng phế thải rồi?”

Trước lúc xuất phát, Trương Huyền sau khi đi xung quanh phương tiện làm việc toàn thân chẳng chịt vết xước ba vòng, mờ mịt nhìn Niếp Hành Phong.

” Cậu trước tiên cứ tạm thời lái nó, sau này tôi sẽ đền cho cậu một cái xe mới.” thân thể bây giờ là linh thể, ngoài hứa hẹn ra anh còn có thể làm gì được?

” Không phải là vấn đề tiền, tôi chỉ lo lắng không biết nó có chịu được đến lúc anh hồi hồn hay không a. ”

Trương Huyền thở dài, chờ Niếp Hành Phong chạy thẳng đến văn phòng thám tử.

Hôm nay nhân viên trong văn phòng thám tử tụ tập gần như đông đủ, trừ Tả Thiên, Đỗ Vi Vi, Hỷ Duyệt Lai lần trước đã nhìn thấy ra, còn có hai cậu trai trẻ khác, mọi người đang vây quanh ngồi uống trà chiều. Trương Huyền lên trước vỗ vai hai cậu trai kia, nói với Niếp Hành Phong: “Vị này là kiểu băng sơn trăm năm không cười, kiệm lời như vàng gọi là Tề Ngộ, còn người cả mặt cười nham hiểm gọi là Lương Lương, bọn họ sống chết có nhau, Tiêu không rời Mạnh (1).”

(1) Mạnh không rời Tiêu, Tiêu không rời Mạnh xuất phát từ tích ‘Dương gia tướng’: Mạnh chỉ Mạnh Lương, Tiêu là Tiêu Tấn, là hai đại tướng dưới quyền của Dương Diên Chiêu <Dương Lục Lang>, hai người này là huynh đệ kết nghĩa, luôn đi cùng nhau như hình với bóng. Sau này dùng để chỉ hai người quan hệ rất thân mật, tình cảm sâu đậm

Đúng như giới thiệu của Trương Huyền, một người khuôn mặt lãnh đạm, một người cả mặt đều tươi rói, nhưng đều là người rất đẹp trai, khiến Niếp Hành Phong lại phải cảm thán một lúc tiêu chuẩn chọn nhân viên của công ty này.

” Cậu đang nói chuyện với ai đấy?” Hỷ Duyệt Lai quay đầu nhìn khoảng không không người, kì lạ hỏi.

” Chiêu tài miêu tôi nuôi a, muốn nhìn đưa tiền đây.”

Hỷ Duyệt Lai thật sự nghiêm túc rút ví ra, Lương Lương vươn tay chớp lấy ví tiền, cười khẩy: “Tên này lại ba hoa bốc phét rồi, cậu vẫn tin sao? Cậu ta nếu như thực sự có thể thể tróc quỷ, đã không cần dựa vào tên của cậu để viết quảng cáo rồi.”

” Muốn nhìn anh đây còn không cho ý.”

Nói thật lại không ai tin, Trương Huyền cũng không để tâm, sau khi đưa tài liệu cho ông chủ, lại cười hì hì tiến đến ngồi xuống cạnh mọi người. Bàn làm việc ngoài cà phê thơm ngào ngạt ra, còn có một đĩa bánh ngọt tinh xảo, cậu tiện tay cầm lấy một miếng, vừa ăn vừa hỏi: “Hiếm thấy mọi người đều ở đây, án đều đã xử lý xong rồi sao?”

” Vừa mới xong, đến xin ông chủ cho nghỉ xả hơi một khoảng thời gian dài, vừa đúng lúc gặp Hỷ Duyệt Lai đang lên diễn thuyết thực tập giải phẫu.” Lương Lương vừa nói vừa lấy một miếng bánh ném vào mồm.

Trương Huyền nhìn Hỷ Duyệt Lai, bắt đầu nói tiếp bài diễn thuyết: ” Gần đây nhìn thấy xác chết còn nhiều hơn người, nhất là vụ án phanh thây, hoàn toàn không làm gì được, gan, phổi, lá lách, dạ dày, thận đều nát bét, mọi người cho dù có dùng máy xay thịt xay cũng không xay nhuyễn được như vậy, hung thủ thật sự rất chuyên nghiệp a...”

” Ờe...”

Tất cả đồng thanh, mọi người tại chỗ hành động giống nhau, lập tức mấy xấp báo đồng thời được ném đến sau gáy Hỷ Duyệt Lai.

” Đủ rồi nha, lúc uống trà chiều cậu có thể nói đề tài có dinh dưỡng hơn được không? Cậu cho rằng mọi người ai cũng như cậu thần kinh chai lì sao!”

Giọng nữ cao của Đỗ Vi Vi khiến Hỷ Duyệt Lai ngay lập tức ngậm mồm, cầm lấy mấy miếng bánh, lặng lẽ lúi ra.

Trương Huyền không để ý đến phản đối mãnh liệt của mọi người, đem chỗ bánh còn lại gói vào, nhét vào túi nhựa làm của riêng, chào tạm biệt mọi người rồi đi, lúc đi đến cửa lại bị Tả Thiên gọi lại.

“Tài liệu không có vấn đề gì, nhưng sức khỏe Tần Chiêu gần đây không tốt lắm, ngày mai cậu tiện đường mang đến nhà ông ta đồng thời lấy chỉ phiếu về luôn, mười giờ sáng, tôi giúp cậu hẹn rồi, đây là địa chỉ.”

Tiện đường?

Trương Huyền cầm lấy tài liệu, bên trên có dán một tờ giấy nhỏ ghi địa chỉ nhà Tần Chiêu, là chỗ hoàn toàn ngược đường với nhà cậu, cậu đi đến đâu mà tiện đường chứ? Lại nói, còn có kiểu trực tiếp đem tài liệu đến nhà thế này sao? Nếu như bị Hứa Khả Chân nhìn thấy, còn không bị lộ sao?

“Sao có thể?” Nhìn ra lo lắng của Trương Huyền, Tả Thiên cười gian xảo, “Nhìn cậu thế này, cho dù là người có chỉ số thông minh N trăm cũng không thể nghĩ đến cậu là thám tử đâu, điểm này tôi rất chắc chắn.”

” Thì tin anh tên quỷ này! Nhớ kĩ lần sau phải trả thêm cho tôi phụ phí đó!” Trương Huyền rất bất kính hét lên với ông chủ, kéo Niếp Hành Phong dời đi.

Đi đến tầng dưới, cậu đưa điểm tâm cho Niếp Hành Phong, “Ném thử xem tay nghề của Vi Vi tỷ, rất tuyệt nha.”

Hóa ra là lấy cho mình.

Trên đường đi về, Niếp Hành Phong ăn bánh, đột nhiên bật cười. Đường đường là chủ tịch Niếp thị lại ngồi đằng sau một tên con trai ăn bánh ngọt, đúng là một hình ảnh không thể tưởng tượng được, nhưng ở cùng với Trương Huyền thì lại cảm thấy vô cùng tự nhiên.

Sáng sớm ngày thứ hai Trương Huyền dựa trên địa chỉ Tả Thiên đưa cho đến nhà Tần Chiêu, trước khi Niếp Hành Phong lên xe do dự hỏi: “Chủ tịch, anh cả ngày chạy đông chạy tây với tôi có phải cảm thấy rất chán hay không, nếu anh mệt có thể ở nhà nghỉ ngơi.”

” Không mệt.” Niếp Hành Phong cũng là kiểu người không chịu ngồi yên, anh thà ra ngoài hóng gió với Trương Huyền còn hơn là nằm dí ở nhà xem phim truyền hình, lại nói, anh cũng rất tò mò về Tần Chiêu, nhưng...

Nhìn chiếc xe Sheep đáng thương, Niếp Hành Phong cảm thấy vì sự xuất hiện của mình, thời gian cung cúc tận tụy của nó chắc cũng sắp hết hạn rồi.

” Sau này tôi sẽ giúp cậu đổi một chiếc xe phân khối lớn, chạy thật nhanh, không sợ không kịp theo án.” Nói một cách chắc nịch, Niếp Hành Phong cảm thấy xe lớn khá là phong cách, rất xứng với Trương Huyền, xe Sheep nhỏ con gái đi thì thích hợp hơn.

“Phân khối lớn a...” vừa đi xe, Trương Huyền vừa nghĩ, thương lượng: “Nếu không anh thêm ít tiền, giúp tôi mua một chiếc ô tô nha, yêu cầu của tôi cũng không nhiều a, kiểu Mercedes, BMW là được rồi.”

Mercedes, BMW, cái này còn không gọi là yêu cầu cao sao?

Tay Niếp Hành Phong đang ôm thắt lưng Trương Huyền thêm chặt, mỉm cười: ” Trương thiên sư, nói cho tôi biết <tiết chế> hai chữ này viết như thế nào có được không?”

Sân nhà Tần Chiêu khá to, rậm rạp bóng cây, trồng đủ loại cây cối hoa cỏ xa xỉ, trang trí bên ngoài rất tao nhã tinh mịn, rất có phong vị của người bán đồ cổ.

” Bà nó, hóa ra bán đồ cổ lại giàu như vậy, tôi chuyển nghề trộm mộ đây.” Trương Huyền phẫn nộ nói.

Tương ứng với phong cách bên ngoài, bên trong phòng bày trí cũng rất lịch sự tao nhã. Cả nhà trang trí bằng màu đồng cổ, khiến người vào có một loại ảo giác đang tiến vào bầu không khí cổ điển, người hầu mời Trương Huyền ngồi vào chỗ, lại bê lên trà thơm với điểm tâm, nói chủ nhân lập tức sẽ đến, xin cậu chờ một chút.

“Trong này hình như ngoài hai người chúng ta ra, cái gì cũng là đồ cổ hết a.”

Chủ nhân chưa đến, Trương Huyền ngồi không yên, tùy tiện nhìn ngó qua đại sảnh, cuối cùng dừng chân ở trước một bức tranh thủy mặc.

Đồ cổ mới được trùng tu qua, tranh treo còn rất mới, hiện ra bóng đường vân hoa mai chín cánh mờ mờ, hoa văn này rất hiếm thấy, Niếp Hành Phong nghĩ thật lâu cũng nghĩ không ra nơi nào có phương pháp dán giấy kiểu này, nhìn Trương Huyền chống cằm một bộ dạng nghiên cứu, liền giới thiệu: “Đây là tranh trúc thủy mặc của Văn Đồng, Văn Đồng là anh họ của Tô Thức, am hiểu nhất là vẽ trúc, < Hung hữu thành trúc(2)> câu thành ngữ này bắt nguồn từ ông ấy.”

(2) Hung hữu thành trúc: có kế hoạch trước, có chủ tâm. Văn Đồng là một họa sĩ đời Tống, lúc Văn Đồng vẽ trúc thì trong lòng đã có sẵn ý tưởng về trúc rồi.

Ông nội Niếp Hành Phong thích sưu tầm đồ cổ, anh từ nhỏ nhìn nhiều thành quen, cũng biết sơ sơ một ít, Trương Huyền nghe thấy mấy câu giới thiệu này, con người màu lam lập tức lấp lánh, khen: “Bức vẽ của Văn Đồng, thật đẹp!”

” Hóa ra cậu Trương đây cũng có hứng thú với cổ họa. ” giọng nói già nua từ đằng sau truyền đến, Tần Chiêu tới rồi.

Tiểu thần côn không phải là có hứng thú với cổ họa mà là có hứng thú đối với giá của cổ họa, mỉm cười, trong tâm Niếp Hành Phong trả lời.

Tần Chiêu nhìn qua còn già hơn nhiều so với trong ảnh, trạng thái tinh thần dường như rất kém, đi đường phải chống gậy, có thể thấy ông ta vì ra ngoài tiếp khách mà đã cố gắng chỉnh chu lại dáng vẻ, nhưng vẫn không cách nào che giấu đi sự già nua.

Mùi tử khí, lúc đối mặt với Tần Chiêu, Trương Huyền không nhận được nhũ mảy.

Trên người Tần Chiêu mang một mùi vị tử vong mãnh liệt, là điềm báo sắp đi vào thế giới khác, Trương Huyền có lúc rất ghét cảm giác thông linh này của bản thân, bởi vì loại cảm ứng mãnh liệt này khiến cậu cảm thấy rất không thoải mái.

Tim buồn bực đập, cậu đột nhiên nghĩ ra một chuyện – Tần Chiêu có thể thuê văn phòng thám tử điều tra vợ của mình, có lẽ là cũng biết bản thân sắp sang thế giới bên kia rồi?

Sau khi chủ khách đều ngồi xuống, Trương Huyền lấy tài liệu đưa qua, Tần Chiêu rút ra, tùy tiện xem qua rồi lại nhét vào, rất thẳng thắn móc ra chi phiếu, sau khi ký tên liền đưa cho Trương Huyền.

Tiền dễ dàng vào tay, Trương Huyền lại không có ý muốn rời đi, uống trà nói chuyện duyên duyên về đồ cổ với chủ nhân ngôi nhà, có Niếp Hành Phong ở bên cạnh gợi ý, cậu coi như là nói chuyện đâu ra đấy.

Tần Chiêu dường như cũng không ngờ đến cậu nhóc thám tử đẹp trai lại hiểu biết về đồ cổ, bắt đầu có hứng thú trò chuyện, hai người nói từ đồ đồng đen thời Tiên Tần đến hầm nung gốm cận đại, đang lúc nói chuyện rất vui vẻ, Hứa Khả Chân từ bên ngoài đi vào.

” Có khách a.” cô ta dừng bước, thuận miệng chào hỏi.

” Là bạn đến nói chuyện buôn bán đồ cổ.” mặt Tần Chiêu vô biểu tình trả lời.

Hứa Khả Chân gật đầu rồi đi lên tầng hai, đối thoại của hai người thể hiện xa cách rõ ràng, lại thêm mấy tấm hình kia, xem ra đoạn quan hệ vợ chồng này duy trì không được bao lâu nữa.

Trương Huyền cố tình không để ý một tia không vui vừa lóe lên trong mắt Tần Chiêu, tiếp tục thảo luận

chủ đề đồ cổ của cậu.

” Tôi có một người bạn rất có hứng thú với ngân khí cổ, nhất là loại khí cụ bói toán hình rồng uốn lượn, không biết ông Tần có cất giữ hay không?”

” Các loại bốc bói cũng có, nhưng không nhiều.”

” Vậy cái loại này thì sao?”

Trương Huyền cầm bút vẽ nhanh lên giấy mấy nét, đưa cho Tần Chiêu, Niếp Hành Phong nhìn lướt qua, phác họa rất tồi, kì quái là Tần Chiêu lại có thể nhìn ra.

Khuôn mặt hốc hác dường như không lộ ra gì khác thường, nhưng con ngươi trong nháy mắt co rút lại đã vạch trần sự kiềm chế mãnh liệt của chủ nhân, ông ta căm ghét, sợ hãi, thậm chí còn muốn trốn tránh.

” Tôi chưa bao giờ nhìn thấy loại ngân khí cổ này, cậu nhìn thấy ở chỗ nào?” Tần Chiêu hỏi, thanh âm có chút rít vào.

Trương Huyền chớp chớp đôi con ngươi xinh đẹp, một biểu tình cún con vô tội, “Bạn tôi nhờ tôi a, thành thật mà nói tôi cũng không hiểu biết nhiều, còn tưởng ông Tần đây là người trong nghề có thể đã nhìn qua.”

” Không, tôi không biết!” sau khi Tần Chiêu kiên quyết phủ định, liền đứng dậy đuổi khách: ” Thật xin lỗi, đã đến thời gian tôi hẹn với khách hàng rồi.”

“Vậy ông có mấy bức ảnh tương tự như vậy không...”

Trương Huyền vẫn tiếp tục truy hỏi, bị Niếp Hành Phong kéo lại, “Thôi đi, ông ta đã sợ hãi đủ rồi, cậu đừng để ông ta bị dọa sợ đến phát bệnh.”

“Cho dù không dọa, ông ta cũng không được mấy ngày nữa.” Trương Huyền lẩm bẩm, nhưng vẫn ngoan ngoãn rời đi.

Chân tướng không thể thúc ép mà phải từ từ xem xét, cậu tranh thủ cho kịp thời cơ, qua lời nói của Tần Chiêu từ từ nghiên cứu.

Đi đến cửa phòng khách, đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi vang lên, Hứa Khả Chân từ trong phòng tầng hai lao vụt ta, đứng ở đầu cầu thang, mắt thất thần nhìn về phía trước.

“Xảy ra chuyện gì?” Tần Chiêu hỏi.

Trương Huyền đã quay người chạy lên tầng, đỡ được Hứa Khả Chân suy sụp chuẩn bị lặn xuống cầu thang, khiến Niếp Hành Phong không thể không công nhận, năng lực phản ứng của tiểu thần côn thực sự rất tốt.

Hứa Khả Chân sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa ướt đẫm má, lắp bắp mấy câu nói không rõ nghĩa, mặt đất bên cạnh truyền đến tiếng vang nhỏ, ánh sáng màn hình điện thoại chớp nháy, như là vẫn đang gọi điện thoại, Trương Huyền vội vàng cầm lên.

Bên kia đầu dây một mảnh hỗn loạn, tiếng hét sợ hãi, tiếng ầm ĩ, còn có tiếng bước chân dồn dập, đan vào nhau thành một không gian rất rối loạn.

” Alo, có ai không? Xảy ra chuyện gì vậy? Nói đi!”

Trương Huyền gào vào điện thoại một lúc, mới nghe thấy tiếng trả lời run rẩy: “Là là bạn của giám đốc Phùng phải không? Anh ta, anh ta vừa vừa xảy ra chuyện...”

” Xảy ra chuyện?”

” Anh ta không cẩn thận ngã từ sân khấu xuống...”

Nửa tiếng sau, Trương Huyền chạy đến hiện trường sân khấu Phùng Dũng phụ trách, lúc nhìn thấy sân khấu mới dựng xong, cậu vỗ trán.

Không cần ôm hi vọng nữa, từ nơi cao gần một trượng ngã xuống, nếu Phùng Dũng không làm sao, vậy nhất định là đầu óc ông trời có vấn đề.

Đầu óc ông trời đương nhiên không thể có vấn đề gì, vì vậy, rất nhanh Trương Huyền đã nghe được tin tử vong của Phùng Dũng từ nhân viên làm việc ở hiện trường. Chính xác mà nói, lúc Phùng Dũng ngã từ sân khấu xuống đã chết ngay tại chỗ rồi, vết máu đỏ còn chưa được lau sạch có thể chứng minh sự thực này.

Vài viên cảnh sát đang làm khám nghiệm hiện trường, nhưng chỉ là làm có lệ, mọi nhân viên làm việc đều chứng nhận lúc đó Phùng Dũng đang ở trên sân khấu sắp xếp, sau khi nghe điện thoại đột nhiên chạy xuống dưới, lại vì giẫm vào khoảng không mà trượt chân ngã xuống.

Trương Huyền nhìn cầu thang bên cạnh sân khấu, lại nhìn vết máu cách cầu thang một đoạn, nhún vai.

” Từ chỗ ngã xuống có thể thấy, Phùng Dũng không giống là lúc đi xuống trượt chân ngã, mà là trực tiếp ngã xuống từ sân khấu, Hứa Khả Chân trong điện thoại nói với hắn ta cái gì mà khiến hắn ta kích động tới mức quên luôn vị trí cầu thang.”

Hứa Khả Chân lúc đó khẳng định là đã nghe thấy âm thanh Phùng Dũng xảy ra chuyện mới có thể bị kích động tinh thần đến vậy, trước lúc bọn họ rời khỏi Tần gia cũng chưa bình tĩnh lại, nhìn trạng thái đó của

cô ta, Trương Huyền có thể từ chỗ cô ta hỏi ra tình hình thực tế không khả quan.

” Án này làm thật vô vị, người thuê không sống được bao lâu nữa, tình địch cũng chết rồi, vợ thì thất thân, thật không biết chúng ta bận rộn để làm gì.” Trên đường về nhà, Trương Huyền thở dài.

Thật lâu cũng không thấy Niếp Hành Phong đáp lại, cậu lắc lư lưng, “Chủ tịch, anh ngủ rồi à?”

“Không, chỉ là không thoải mái.”

Tham lam, máu tanh, tử vong, đều là cảnh anh ghét nhìn thấy nhất, có lẽ bất kể trải qua bao lâu, anh cũng không có cách nào thích ứng với vòng luân hồi vô hạn này.

Dựa vào lưng Trương Huyền, mùi hương thanh nhã của cậu chậm rãi ổn định bất an của Niếp Hành Phong. Trên người Trương Huyền có một loại khí tức ôn hòa, khiến anh bất giác muốn dựa lại gần, vì vậy khuỷu tay càng ôm chặt vào, nói: “Lúc đi qua cửa hàng kẹo dừng lại một chút.”

Trên đường về nhà căn bản không đi qua cửa hàng kẹo! Xe của cậu uống sữa dê cũng phải mất tiền a, trời biết xăng hiện nay đắt như thế nào!

Nhưng mà...cảm giác bị chiều tài miêu ôm chặt cũng không tệ, nhìn khuôn mặt siêu cấp đẹp trai ấy, liền rẽ đường vòng đi thẳng đến cửa hàng kẹo.

“Muốn ăn gì, tôi mời khách.” Dừng xe xong, Trương Huyền nói.

” Sô cô la cậu mua lần trước cũng không tồi.”

Hai người đi vào trong, khách của cửa hàng hôm này không đông, một người đang trả tiền nhìn thấy Trương Huyền, sau khi ngẩn người liền cười lên, chạy đến bên cạnh chào hỏi cậu: “Thật khéo a, tôi càng ngày càng phát hiện chúng ta rất có duyên.”

Oan gia ngõ hẹp! Âm hồn bất tán! Cố Tử Triều!

Nhìn thấy mày Trương Huyền xoắn xuýt lại, Niếp Hành Phong có chút xấu hổ: “Xin lỗi, tôi quên mất ông ta cũng thích điểm tâm ở cửa hàng này.”

Nhân viên cửa hàng cầm điểm tâm đã được gói đưa cho Cố Tử Triều, một hộp rất to, Trương Huyền nhìn bằng một mắt, tâm nghĩ, ăn nhiều như vậy, ông ta cũng không sợ bị bệnh tiểu đường sao.

” Hóa ra cậu cũng thích ăn điểm tâm, tôi đến giúp cậu chọn nha, loại này không tệ, thử xem.”

Cố Tử Triều tự động giúp Trương Huyền chọn mấy loại, bảo nhân viên gói lại, lại hỏi cậu: “Tối nay có rảnh không? Chúng ta để quán bar đó ngồi có được không?”

” Hôm nay không được rồi, tôi còn có việc, ngày mai thì sao?”

” Cứ định như vậy đi, tôi đợi cậu.”

Bởi vì sự xuất hiện của sắc lang, tiết kiệm được tiền điểm tâm, đuổi Cố Tử Triều đi, Trương Huyền lại lấy một hộp sô cô la nhân rượu, lúc đưa cho nhân viên tính tiền hỏi: “Vị tiên sinh vừa rồi rất hay đến?”

Ông Cố là khách hàng thân thiết của cửa hàng chúng tôi, tâm tình hôm nay của ông ấy không tồi, thoáng cái đã mua rất nhiều.”

“Cô làm sao biết tâm tình ông ta tốt?”

“Là ông ấy tự nói a, lúc tâm tình tốt sẽ ăn rất nhiều đồ ngọt, đoạn thời gian trước ông ấy rất lâu không đến, tôi còn tưởng là ông ấy đã chuyển đến nơi khác rồi.”

Đẹp trai, vĩnh viễn là giấy phép thực dụng nhất trong giao tiếp, nhân viên cửa hàng đối với Trương Huyền phục vụ quả thực đến độ hỏi gì đáp nấy, giải thích tường tận, sao lấp lánh trong mắt còn sáng hơn đèn trang trí ở cửa hàng, hi vọng anh chàng đẹp trai này có thể cho mình thêm vài phần ấn tượng.

Về đến nhà, Trương Huyền đem hộp sô cô la nhân rượu làm phần thưởng cho Nghê, cậu phát hiện con động vật nhỏ này đối với chất cồn không hề có lực miễn dịch, quả nhiên Nghê vô cùng vui vẻ nhận quà.

Niép Hành Phong vào bếp nấu cơm, Trương Huyền ngồi trên sô pha, nhìn bóng lưng anh thở dài: “Chủ tịch, quen anh chăm cho một ngày ba bữa, sau này anh đi, tôi phải làm sao đây?”

Niép Hành Phong quay đầu, bốn mắt nhìn nhau.

Tôi lưu lại làm cơm cho cậu, hoặc là, cậu đến nhà tôi ở là được! Nhìn chăm chăm Niép Hành Phong, Trương Huyền hi vọng anh sẽ nói như vậy.

Nếu cậu muốn ăn sau này tôi có thể ngày nào cũng nấu cho cậu. Tim đập liên hồi, Niép Hành Phong gần như theo cách nghĩ của Trương Huyền thoát ra.

” Thực ra, lão đại, cậu không cần phải lo lắng như vậy! Đừng thấy tôi chỉ là con dơi, thực ra tôi cũng rất biết nấu cơm a, mặc dù có thể nấu không ngon bằng chủ tịch, nhưng tuyệt đối không độc chết người. Làm thức ăn, một chút việc này tôi cũng có thể giúp được.

Trong không gian bốn mắt chăm chú nhìn nay, lại thêm một con dơi rất không thích hợp xen vào, vỗ cánh Mao Toại tự tiến (3)

(3) Mao toại tự tiến: Mao Toại tự đề cử mình (tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn)

Game Over.

Sau khoảng yên lặng ngẩn ngủ, Niếp Hành Phong quay người nấu cơm, Trương Huyền quay người xem tivi, chẳng hiểu sao lại bị xem nhẹ, Nghệ kì quái vò đầu, trong miệng vẫn nhai sô cô la, phán định – loài người, quả nhiên là động vật khó thuyết phục nhất.

9. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 8

Chương trình tin tức buổi tối đưa tin Phùng Dũng xảy ra chuyện, kết luận là thiết kế sân khấu thiếu an toàn dẫn đến phát sinh tai nạn, lại đồng dài một đồng lớn cách trang bị phòng ngừa tai nạn, tổng thể mà nói, vụ tai nạn này đã bị coi như là sự cố ngoài ý muốn.

” Có thể nào là do Cố Tử Triều làm không? Hôm nay ông ta vui vẻ như vậy, nói không chừng là do nhìn thấy tin Phùng Dũng xảy ra chuyện.”

Phùng Dũng vừa mới uy hiếp được Cố Tử Triều, ngay sau đó lại bỏ mạng ngoài ý muốn, nhìn như thế nào cũng không giống ngẫu nhiên, nhưng chỉ vì điểm yếu đi Gay bar chơi bị phát hiện mà giết người, thì lại có chút không tưởng tượng được.

Trương Huyền gọi điện thoại cho Hỷ Duyệt Lai, nhờ y giúp kiểm tra một chút lịch trình trước khi xảy ra tai nạn của Phùng Dũng, Hỷ Duyệt Lai lăm bầm nói vụ này không phải do tổ trọng án phụ trách, muốn tìm rất phiền toái vẫn vẫn, nhưng vẫn phải chịu khuất phục trước sổ ghi nợ của Trương Huyền, không tình nguyện đáp ứng.

Trương Huyền lại nhắc điện thoại gọi đến nhà Tần gia, Tần Chiêu rất lãnh đạm nói cho cậu biết trạng thái tinh thần của Hứa Khả Chân rất không xong, không cách nào cùng người khác nói chuyện, lại nói tiếp ông ta đã thanh toán xong tiền công, giao dịch với văn phòng thám tử đã hoàn toàn kết thúc, mời Trương Huyền không làm phiền ông ta nữa.

Tự rước lấy mất mặt, Trương Huyền cúp điện thoại, phái Nghệ đến Tần gia theo dõi. Độ đáng tin trong lời của Tần Chiêu còn cần phải xem xét, thời điểm mấu chốt chính là vẫn cần thức thần ra tay.

” Mặc dù lúc Phùng Dũng xảy ra chuyện Cố Tử Triều không ở hiện trường, nhưng động cơ giết người của

ông ta là lớn nhất...”

” Có thể là thôi miên giết người, bác sĩ tâm lý nghiên cứu thuật thôi miên không ít, chỉ số thông minh của Cố Tử Triều cao như vậy, nhất định cũng có thể...”

” A, tư liệu nói lúc học đại học Cố Tử Triều không thể đăng ký môn thôi miên, nhưng ông ta đi du học Mỹ năm năm, có thể là học ở đây. Đáng chết, cả trang đều là thuật ngữ chuyên môn tiếng Anh, đọc không hiểu...”

Trương Huyền vừa tìm tư liệu vừa lẩm nhẩm một mình, cuối cùng cũng không chịu được quay đầu nhìn Niếp Hành Phong, người đằng sau đang ngồi xem phim truyền hình, làm như không thấy mấy câu lẩm bẩm của cậu.

” Chủ tịch anh cũng quá quá đáng rồi, tôi giúp anh tìm kiếm manh mối, anh lại nhàn nhã thản nhiên ngồi xem ti vi ở đây!”

Bị quát, Niếp Hành Phong hồi thần, nhìn chăm chăm Trương Huyền. Trương Huyền bị nhìn đến kì lạ, sờ lên mặt, lại quay đầu nhìn vào gương. Mặt mũi rất sạch sẽ nha, chiêu tài miêu đang nhìn cái gì chứ?

” Đưa tôi xem tư liệu của Cố Tử Triều tối qua cậu tra.”

” Anh không phải đều xem qua rồi sao?” Trương Huyền mở ra tài liệu cũ, ” Trừ mấy tấm ảnh không rõ ra thì chẳng còn cái gì hết, nếu không cậu sớm đã giống Phùng Dũng đi uy hiếp ông ta rồi.”

Niếp Hành Phong không trả lời, chỉ di chuột, nhìn chăm chăm màn hình không biết là đang nghĩ gì. Trương Huyền cảm thấy rất nhàm chán, ngáp một cái, dựa vào vai anh, bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

” Trương Huyền, tôi tìm ra có vấn đề ở đâu rồi!”

” Oh...”

Vấn đề cũng không quan trọng bằng cơn buồn ngủ, Trương Huyền tùy tiện hừ một tiếng, lại chìm vào giấc ngủ, Niếp Hành Phong dịch vai, bị mất đi điểm tựa, đầu Trương Huyền trượt xuống ngực anh.

” Chủ tịch anh làm cái gì thế!”

Con sâu ngủ trong nháy mắt bị đánh bay, Trương Huyền trợn mắt hét lớn, Niếp Hành Phong cười kéo cậu lên.

” Đừng nháo nữa, cậu xem hai tấm ảnh này có phải có vấn đề không?”

” Vấn đề?”

Trương Huyền tò mò nhìn hai bức ảnh trên màn hình, một tấm dường như là ở quảng trường trung tâm, tấm còn lại thì là ở cửa hàng kẹo kia, cậu nhìn một lúc lâu cũng không nhìn thấy có vấn đề gì.

” Không có a, anh đang chơi trò thử nhãn lực hay sao?”

” Nhìn ở đây.”

Niép Hành Phong chỉ một bên cửa trong cửa hàng kẹo, một cái đồng hồ điện tử sát đất ở chỗ ra vào cửa hàng, lại chỉ góc phải của một tấm ảnh, tấm đó là do máy giám sát giao thông chụp được, phía dưới còn có thời gian chụp, Trương Huyền so sánh nhìn một lúc, đột nhiên “A!” reo lên một tiếng.

” Tại sao có thể như vậy!”

Giờ trên đồng hồ điện tử mặc dù không rõ, nhưng vẫn có thể nhìn ra thời gian ngày tháng đại khái, cùng với tấm ảnh ở quảng trường kém không quá mười mấy phút, xem xét từ khoảng cách khá xa nhau của hai địa điểm, Cố Tử Triều không thể cùng lúc xuất hiện ở hai nơi khác biệt như vậy được.

” Ông ta có phát thuật? Khinh công? Di chuyển trong nháy mắt?”

” Tôi nghiêng về việc – đây là hai người khác nhau.”

Trước lúc Trương Huyền tìm tư liệu, Niép Hành Phong đã cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại nhìn không ra điểm không đúng là ở đâu, bây giờ mới phát hiện, hóa ra là bản thân đã sơ suất bỏ qua thời gian.

” Cố Tử Triều có anh em sinh đôi?”

Trương Huyền lập tức lên mạng tìm kiếm, nhưng rất đáng tiếc là không tìm thấy bất kì tư liệu nào liên quan, vội vàng lấy máy nghe trộm đặt trên người Cố Tử Triều, chăm chú nghe lại một lần, đáng tiếc từ đầu đến cuối, trừ tiếng xẹt xẹt ra thì không nghe được cái gì.

” Lão đáng chết này thay quần áo rồi!”

Thật sự là lợi bất cập hại, máy vừa mới mua xong, còn chưa phát huy tác dụng đã ngổm tại chỗ rồi, Trương Huyền tức đến nhúu chặt mày, đoán trước được bản thân sẽ bị ông chủ bóp chết K(1) mạng.

(1) Cái này t cũng k chắc:p...search baidu thì thấy một cái nó bảo $K = 1000:p$

“Có lẽ nếu chúng ta sớm chút ý đến Cố Tử Triều, thì Phùng Dũng đã không chết.” Niếp Hành Phong nói.

” Anh cũng cho rằng cái chết của Phùng Dũng có liên quan đến Cố Tử Triều?”

” Là do tôi sơ sót, cái Phùng Dũng uy hiếp Cố Tử Triều tuyệt đối không phải là mấy tấm ảnh chụp hảo sắc.”

Tiếp xúc mấy lần với Cố Tử Triều, Niếp Hành Phong cho rằng ông ta không phải là một người vì sợ bị phơi bày đời tư mà đi giết người, hơn nữa Cố Tử Triều vẫn ôm hứng thú rất lớn với Trương Huyền, nếu ông ta thực sự muốn giấu kín tin tức bị Gay thì không thể không chú ý giữ gìn như vậy.

” Nếu những cái đó không phải ảnh chụp hảo sắc thì có thể là gì được?”

” Chứng cứ ông ta...giết người.”

” Giết người!”

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang đối thoại của hai người, là điện thoại của Hỷ Duyệt Lai, y nói với Trương Huyền nội dung vừa tra được.

Hôm qua buổi sáng Phùng Dũng vẫn luôn ở công ty, buổi chiều đã từng đi tìm Cố Tử Triều, ở trong văn phòng của ông ta đợi gần một tiếng, buổi tối lại cùng bạn đi uống rượu tới gần sáng mới tan. Cảnh viên phụ trách án tử nói say rượu là lý do chủ yếu khiến Phùng Dũng bị ngã, bởi vì là sự cố ngoài ý muốn nên cảnh sát cũng không gọi Cố Tử Triều đến thẩm vấn lấy lệ.

“Cho dù có hỏi, Cố Tử Triều cũng có lý do chính đáng.” nghe xong điện, Trương Huyền cảm hận nói.

Niếp Hành Phong lật xem trang mạng tiếng Anh Trương Huyền mới tìm ra, anh xem rất nhanh, từ ngữ trên đó cũng không quá phức tạp, Trương Huyền theo không kịp đành hỏi: “Anh tra được cái gì?”

” Trong thời gian du học Cố Tử Triều không học chuyên khoa thôi miên, nhưng ông ta có một vị thầy giáo hướng dẫn là chuyên gia chuyên nghiên cứu thôi miên học, tôi đang xem báo cáo chuyên đề trên mạng của người này.”

” Trên đây có nói đến thôi miên thực sự có thể giết người không?”

“Thôi miên tại một mức độ nào đó có thể khống chế suy nghĩ hành động của con người, nhất là lúc người bị thôi miên cảm thấy bản thân đối mặt với nguy hiểm hay uy hiếp nào đó, phản ứng của anh ra có thể càng thêm mãnh liệt, chỉ cần người thôi miên tại một hoàn cảnh nhất định hoặc dưới một loại kích thích nào đó khiến cho người bị thôi miên cảm thấy mình đang bị hại, anh ta có thể vô thức làm ra hành vi thương tổn người khác hoặc tự tổn thương chính mình.” Niếp Hành Phong đọc từng câu văn trên trang mạng, giải

thích cho Trương Huyền hiểu.

“Giống như trên tiết mục trên ti vi hay dùng con lắc để thôi miên, chỉ khác cái Cố Tử Triều dùng là tiếng chuông điện thoại, chính là điện thoại của Hứa Khả Chân, vì vậy, sau khi Phùng Dũng nhận điện thoại của Hứa Khả Chân xong, bị gọi lại thôi miên trở nên điên cuồng, dẫn đến trượt chân ngã khỏi sân khấu.”

Chiều này thực độc, hơn nữa lại không hề có chút sơ hở, Hứa Khả Chân chắc chắn sẽ gọi điện thoại cho Phùng Dũng, vì vậy, cái chết của Phùng Dũng chỉ là vấn đề sớm muộn, mà Cố Tử Triều không ở tại hiện trường sẽ không bao giờ bị ngoài nghi đến.

” Nhưng ai có thể chứng minh tất cả mọi việc đều do Cố Tử Triều làm?” Trương Huyền khổ sở vò đầu, “Cả đêm trước khi xảy ra chuyện Phùng Dũng đã từng chèn chén say sưa, lúc ngã xuống khỏi sân khấu còn đang nghe điện thoại, tất cả đều đủ để tạo nên một nguyên nhân tử vong hoàn mỹ. Chủ tịch, nếu anh nói không được động cơ giết người của Cố Tử Triều, đừng nói là cảnh sát, ngay cả tôi cũng khó mà tin được ông ta là hung thủ, ảnh ông ta xuất hiện ở hai nơi khác nhau trong cùng một thời điểm không nói rõ được điều gì cả.”

“Thực ra, ngày đó ở trong phòng làm việc của Cố Tử Triều có một người khác bị thương té xỉu hoặc có thể đã chết, một người cực kì giống với Cố Tử Triều.”

Thực ra là vì ở trong phòng làm việc của Cố Tử Triều, anh lại nghe thấy tiếng kêu cứu của Cố Tử Triều, lúc nhìn thấy một người tương tự Cố Tử Triều nằm trên mặt đất, đã rất tự nhiên mà nghĩ rằng đó là ông ta. Nhưng lần trước Niếp Hành Phong đi thăm dò manh mối, Cố Tử Triều mang một mùi đặc biệt khiến anh nhớ đến bản thân lúc bị đánh ngất cũng đã ngửi thấy mùi này, cảm giác cũng y như vậy, còn có sức mạnh dẫn đến bản thân bị ngất xỉu, đều là từ vị bác sĩ tâm lý này với ngân khí kia.

Niếp Hành Phong không nói chuyện, nhưng vẻ mặt u ám khiến Trương Huyền dường như nghĩ đến cái gì, hồi lâu cậu mới nói: “Anh không cần nói cho tôi, thi thể bị phá hủy hoàn mỹ không sót lại một chút nào chính là do Cố Tử Triều làm? Lúc ông ta vận chuyển thi thể bị Phùng Dũng chụp được, lấy đó làm thứ uy hiếp?”

“Cậu cũng nghĩ như vậy chứng minh suy đoán của tôi không sai.”

Phùng Dũng từng nói với Hứa Khả Chân có đi theo dõi Cố Tử Triều, lại không chụp được ảnh tình cảm của ông ta, có lẽ trong lúc vô ý đã chụp được ảnh Cố Tử Triều đi vứt thi thể, chỉ là lúc đó hắn không để ý, thẳng đến lúc ti vi đưa tin về vụ án, hiện trường xuất hiện va li da trong có chứa thi thể, hắn mới liên tưởng thấy Cố Tử Triều có điều cổ quái, vì vậy mới đi uy hiếp.

“Đợi chút, đợi một chút...” mạch suy nghĩ bị Niếp Hành Phong dẫn dắt có chút hỗn loạn, Trương Huyền lắc tay nói: “Nếu Cố Tử Triều là hung thủ vậy người bị hại là ai? Tại sao ở hiện trường cảnh sát không tìm ra được bất kì dấu vân tay nào khác? Cố Tử Triều ra tay như thế nào mới có thể che giấu khỏi khứu giác của cảnh khuyển? Quan trọng nhất nhất là, vì sao ông ta phải giết người?”

” Tôi không biết, nhưng tôi tin vào trực giác của bản thân.”

Đối mặt với khuôn mặt tràn đầy tò mò của Trương Huyền, Niếp Hành Phong cảm thấy bản thân không cách nào giải thích rõ ràng thực sự là một loại tội lỗi.

Nhưng, có thể khẳng định là Cố Tử Triều tuyệt đối không thoát khỏi liên quan với sự việc. Chứng tâm thần sau khi mọi chuyện phát sinh của ông ta, khí tức cổ quái trên người ông ta, còn có cát trong vành bánh xe ô tô của ông ta, đó có thể là do lúc ném thi thể xuống dưới biển không cẩn thận dính vào, đó chính là chỗ sơ hở, hơn nữa cho dù lúc xử lý thi thể có che giấu kỹ bao nhiêu nhất định sẽ vẫn lưu lại dấu vết, nếu có thể xin được lệnh khám xét, vậy là có thể xử lý rồi.

“Anh cho rằng sở cảnh sát là do nhà anh mở sao, muốn xin lệnh khám liền xin được? Lại nói, đây đều là suy đoán của anh, án bẩm thầy ấy có thể chỉ là vừa đúng lúc ấy thì phát sinh, không hề có liên hệ với Cố Tử Triều.” Trương Huyền coi thường ý kiến của Niếp Hành Phong.

Niếp Hành Phong cũng không để ý, chỉ mỉm cười nhìn cậu, “Nếu chúng ta có thể tìm ra chứng cứ, vậy kết quả sẽ không như vậy rồi.”

Phía sau một luồng khí lạnh thổi đến, Trương Huyền cảnh giác đối mặt với anh, “Tìm chứng cứ thì tìm chứng cứ, anh đừng loại ánh mắt đó nhìn tôi để làm gì?”

“Tôi còn nhớ, hình như cậu có nói với ông ta tôi mai sẽ đi đến nơi hẹn?”

“Tôi chỉ nói thế mà thôi, quý mới cùng ông ta hẹn...” câu nói đang nói giữa chừng thì dừng lại, Trương Huyền lập tức gạt bỏ: “Anh đừng hi vọng lợi dụng lúc tôi bán sắc quần lấy ông ta đi điều tra! Nếu muốn đi điều tra thì tất cả cùng đi!”

Tâm tư của anh đơn giản như vậy đã bị nhìn ra sao? Hay là...giữa bọn họ có một loại thần giao cách cảm nào đó?

Niếp Hành Phong cười, nhìn khuôn mặt vì bất bình mà đỏ ửng lên, anh thông thả nói: “Nếu không, cậu thử nghĩ xem có cách nào khả thi hơn không?”

Thiếu niên tố y tố pha(2) lạnh lẽo, khuôn mặt tinh tế sâu sắc lạnh lùng, mi mắt nhàn nhạt sụp xuống, che khuất vẻ kiêu ngạo âm ngoan bên trong, tay hải lại cầm hai thanh đoản đao hình trăng lưỡi liềm dài hơn nửa thước, lưỡi đao âm lạnh, dưới ánh sáng đèn lại mang sát khí âm u mãnh liệt, tóc trắng buông xuống, dùng một sợi dây màu xanh tùy ý buộc lại ở sau lưng, lộ ra ba phần thoải mái, hai phần tà khí, còn có ba phần bá khí khiến người ta ngưỡng mộ lại vừa ngán ngại.

(2) tóc trắng quần áo trắng

” Người là...Nghệ?” Niếp Hành Phong với Trương Huyền đứng ở trước mặt đồng thời do dự hỏi.

“Như thế nào? Tạo hình này không tồi nhĩ? Nghiêng người, bốn lăm độ có thể biểu hiện rõ nhất phong thái

của tôi, các anh phải nhìn từ bên cạnh, như thế này.”

Vừa mở mồm nói, tạo hình bằng sơn lạnh lòng kiên định trầm ổn kia trong nháy mắt sụp đổ, Nghệ cong mày cười, hai tay cầm dao, chuẩn bị lại đổi một tạo hình khác, Trương Huyền búng tay một cái, ngay lập tức, thiếu niên biến mất trong không trung, chỉ lưu lại một con dơi nhỏ đang không ngừng vỗ cánh loạn xạ.

“Biến tôi trở lại a, hình dạng vừa rồi tôi rất thích, tôi muốn! Tôi muốn!”

Nghệ không cam tâm lao vào Trương Huyền, Trương Huyền xoay người, con dơi nhỏ phanh không kịp đâm thẳng vào bức tường đằng sau cậu, sao vàng bay quang đầu, nó cách một tiếng rơi xuống đất.

” Hình dạng vừa rồi của Nghệ rất được, cậu cho nó bảo trì hình người đi.” Niếp Hành Phong không nhịn được cười nói.

Hình người của Nghệ mặc dù thực khó, nhưng thành thật mà nói là vượt ra ngoài ý liệu của Niếp Hành Phong, đương nhiên, đó là lúc nó không nói chuyện. Nhưng, phần tà khí đó cũng khiến anh có một chút bất an, anh không thích loại khí tức đó, mang vẻ kiêu ngạo âm u tà ác.

“Chủ tịch, anh cũng không phải không biết, pháp thuật của tôi...”

Nếu có thể liên tục giúp Nghệ duy trì hình người, Trương Huyền đương nhiên cầu còn không được, ít nhất sau này việc nhà không cần bận tâm nữa rồi, vấn đề là pháp thuật của cậu chống đỡ không được bao lâu, vừa mới giúp Nghệ biến thân cũng chẳng qua là không biết tại sao mèo mù lại vớ được con dơi chết, cậu vốn là muốn biến Nghệ thành hình dạng bản thân, khiến nó thay thế mình đi đến nơi hẹn ở bar.

Đương nhiên, pháp thuật không linh điểm này Trương Huyền có chết cũng không bao giờ thừa nhận: “Ý của tôi là – pháp thuật thường dùng có thể đại thương nguyên khí, vì vậy nếu không cần dùng liền không dùng.”

Nói xong, miệng lẩm bẩm, sau đó gấp đầu ngón tay nhẹ búng, một cái vòng bạc bao lấy Nghệ, thân thể nó nhoáng một cái, ngân quang đảo quanh, mặt đất đột nhiên xuất hiện một người giống hệt Trương Huyền.

Trương Huyền huyết sáo, không tồi, lần này pháp thuật dùng đúng rồi, không quá mất mặt trước chiêu tài miêu, bây giờ chỉ mong con vật này có thể diễn kịch được hết cả buổi tối.

“Để Nghệ đi cuốn lấy Cố Tử Triều, Chủ tịch, anh nói xem cách này của tôi có khả thi không?”

“Tôi đi! Tôi đi!” nghe thấy đi quán bar, Nghệ vui sướng gật đầu liên tục.

Gần như là đồ dorm được khắc ra theo nguyên mẫu Trương Huyền, đương nhiên, chỉ là gần như, bởi vì cho dù Nghệ không nói chuyện, Niếp Hành Phong cũng có thể dễ dàng nhìn ra điểm bất đồng của hai người.

Thời gian anh ở chung với Trương Huyền thực ra cũng không lâu, lại có thể nhớ được bất kì động tác nào của cậu, cho dù chỉ là một thói quen nhỏ vô thức.

Đột nhiên, một ý niệm nổi lên trong đầu, nếu Cố Tử Triều cũng biết loại pháp thuật này, vậy cũng có thể biến ra một người giống hệt, sau đó, sự tình phát triển tách khỏi quỹ đạo vốn có của nó, giống như cái ông ta đã viết trong nhật kí...

Ngày thứ hai Trương Huyền gọi điện thoại đến văn phòng thám tử, trong lúc vô ý nghe được một tin không hay. Hứa Khả Chân vì chịu kích thích quá độ, dẫn đến trạng thái tinh thần hỗn loạn, cầm dao chém lung tung trong nhà, bị Tần Chiêu lỡ tay đẩy xuống cầu thang, sau đó được đưa đến bệnh viện cấp cứu, nghe nói tình trạng dường như không quá lạc quan. Trương Huyền nghe xong, rất bình tĩnh cúp điện thoại.

Trong lúc xử lý án, loại chuyện này thường xuyên xảy ra, bị vạch trần gian tình, vợ chồng hai bên có người cũng đánh đập nhau, lúc nhìn Hứa Khả Chân sau khi biết tin người tình chết đáng dấp vô cùng bị thương, phàm là người chồng có chút chính trực đều không có cách nào chịu được, về phần bị đẩy từ trên tầng xuống là Tần Chiêu lỡ tay hay cố ý, vậy chỉ có đương sự mới biết được.

“Chủ tịch, nghĩ thoáng chút, tử vong như phim chiếu hàng ngày, quen là được.” Nhìn sắc mặt Niếp Hành Phong không tốt, cậu thuận miệng khuyên.

“Việc này cũng có thể quen hay sao?” Niếp Hành Phong cười khổ.

Khuôn mặt Trương Huyền tỉnh xảo gần như đến mức lãnh đạm, người này với ai cũng thân thuộc phía sau lại có loại xa cách người khác không cách nào lại gần, nhìn cậu, Niếp Hành Phong nghĩ, thế giới này rốt cuộc việc gì hay người nào có thể có may mắn có chỗ ở trong tâm của cậu?

Buổi tối, Nghệ theo nhiệm vụ vui vẻ rời đi, trước lúc xuất phát, Trương Huyền cảnh cáo nó: “Không được uống rượu, nếu mày vì thích uống rượu mà làm hỏng việc, sau này tao sẽ không bao giờ cho mày một giọt rượu nào nữa!”

“YES SIR!”

Sau khi con dơi nhỏ dời đi, Trương Huyền cùng Niếp Hành Phong đến tòa nhà làm việc của Cố Tử Triều, từ ánh đèn trên lầu có thể thấy, Cố Tử Triều đã tan ca rồi.

Hai người vào thang máy đi lên tầng có phòng làm việc của Cố Tử Triều, khóa cửa là khóa điện tử tinh thể lỏng, Trương Huyền móc ra kẹp nam châm đã chuẩn bị sẵn, soạt một cái liền dễ dàng mở cửa, xem về mặt cổ quái của Niếp Hành Phong, cậu tâm đắc truyền thụ: ” Bài học ở đây là nói cho chúng ta – càng là đồ vật tiên tiến thì càng dễ phá, nếu đây là khóa cửa bình thường, có lẽ tôi còn phải mất một chút thời gian, chủ tịch biện pháp bảo vệ an toàn của công ty các anh là như thế nào? Có cần tôi kiểm tra giúp không?”

“Trương thiên sư, cậu không cảm thấy hành vi bây giờ của cậu đã cấu thành phạm tội sao?”

“Hành vi lên kế hoạch kiêm đồng phạm của anh có tư cách gì mà nói tôi?”

Trương Huyền đẩy cửa bước vào, thuận tiện liếc Niếp Hành Phong một cái, nhưng lúc quay đầu nhìn lại đáng vẻ kiêu ngạo đã biến thành một thứ khác. Tim Niếp Hành Phong đập thình thịch, rất muốn nói loại ánh mắt phong tình vạn chủng này tốt nhất là nên ít ném ra, đặc biệt là lúc bọn họ đang làm kẻ trộm!

Gian phòng một mảng đen kịt, Trương Huyền bật đèn, rèm cửa đều đóng rất kín, người bên ngoài không nhìn thấy được ánh đèn bên trong, lại nói, tên bác sĩ tâm lý biến thái kia đang ở bar phóng đảng, không thể quay về nơi làm việc.

Đi vào phòng sách, cũng là gian phòng phát sinh sự việc, Trương Huyền đeo găng tay bắt đầu xoay mật mã kết sắt. Lần trước lúc Cố Tử Triều mở kết sắt Niếp Hành Phong cũng nhìn thấy, theo hướng dẫn của anh, Trương Huyền xoay mấy cái, rất nhẹ nhàng liền mở được cửa kết.

“Chủ tịch, trí nhớ của anh thật quá siêu, không làm thám tử thực sự quá đáng tiếc.”

Trương Huyền vừa ca tụng vừa chậm rãi mở kết sắt. Đồ vật bên trong không nhiều, ngoài tiền mặt với một số trang sức bằng vàng ra, chỉ có một ngân khí cổ, lấy được không mất chút công phu nào, cậu cười hì hì lấy ra.

Ánh sáng bạc rực rỡ chạy trên cổ khí bán nguyệt, cùng lúc Niếp Hành Phong nhìn thấy nó, nháy mắt chợt ngã xuống, Trương Huyền kịp thời đỡ lấy anh, lại đem ngân khí cầm đến chỗ cách anh xa hơn một chút, nói: “Vật này thực sự rất cổ quái, nổi lên đều khiến anh khó chịu.”

Cũng không phải là khó chịu mà là tiềm tức tự bài xích nó. Niếp Hành Phong bóp trán, vươn tay cầm lấy mảnh ngân khí, phát hiện đường vân chạm khắc trên ngân khí thực ra càng giống với thần chú, như dấu ấn hoa mai lại như cuồng thảo, không có cách nào đọc giải.

“Có thể nào là bùa chú?”

Anh hỏi Trương Huyền, người phía sau nhíu cặp mày thanh tú, cầm lấy ngân khí loay hoay xem xét, “Tôi càng cho rằng đó là mấy chữ nguệch ngoạc hơn.”

Niếp Hành Phong từ bỏ việc quán quýt với ngân khí cổ quái, chuyển mục tiêu sang nơi khác.

Trong phòng sách có một cửa nhỏ bên sườn, anh đẩy cửa bước vào, bên trong là phòng nghỉ, còn có buồng tắm, xem ra Cố Tử Triều vì muốn thuận tiện nghỉ ngơi nên đã lắp đặt như vậy. Anh đi vào phòng tắm, nếu bản thân đoán không nhầm, thì thế bị chia cắt chỉ có thể làm ở trong này, hi vọng còn lưu lại manh mối.

Niếp Hành Phong tắt đèn, cầm lấy Luminol(3) và dung dịch kích phát. Luminol có thể tìm ra vết máu, cái này thuộc về công lao của Trương Huyền, tại một tầm quan trọng nào đó, Niếp Hành Phong vẫn là rất kính

phục Trương Huyền, văn phòng thám tử của cậu thật sự là anh tài tụ hợp, ngay cả loại được vật chuyên nghiệp dùng để giám định chứng cứ pháp y này cũng có thể dễ dàng lấy được.

(3) Luminol: là một chất hóa học linh hoạt có thể phát quang, với ánh sáng xanh nổi bật, khi trộn với tác nhân oxy hóa thích hợp. Đây là tinh thể rắn là một màu trắng hơi vàng có thể hòa tan trong dung môi hữu cơ, nhưng không tan trong nước.

Luminol được sử dụng bởi các nhà điều tra pháp y để phát hiện dấu vết của máu trái tại địa điểm phạm tội vì nó phản ứng với sắt trong hemoglobin.

Niếp Hành Phong cầm lấy dung dịch thuốc phun khắp trong phòng tắm, đứng trong bóng tối lặng lẽ quan sát, rất đáng tiếc, một phút trôi qua cũng chỉ nhìn thấy huỳnh quang, mà không phải là ánh sáng xanh lam phát quang xuất hiện khi tiếp xúc với máu.

Là dùng thuốc tẩy xử lý triệt để phòng tắm rồi sao? Khiến Luminol phát ra huỳnh quang mạnh mẽ che khuất đi vết máu tồn tại, đây là nhược điểm lớn nhất của Luminol, hợp kim chứa đồng hoặc một chút dung dịch tẩy trắng có thể hạn chế ứng dụng của nó, xem ra Cố Tử Triều không chỉ tinh thông y học, còn là một tên tâm tư rất thận trọng.

“Chủ tịch mau đến đây!”

Bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Trương Huyền, Niếp Hành Phong còn chưa đáp lại, cậu đã chạy vội vào, lại bị không gian tối đen một mảng trong buồng dọa sợ, “Anh thật đúng là đang chơi truy tìm bằng chứng a?”

Anh chơi chỗ nào chứ, anh vốn đang tra án mà!

Trương Huyền không cho Niếp Hành Phong cơ hội phản bác, kéo tay anh ra ngoài, “Đừng chơi nữa, tôi ở ngoài này có phát hiện, đi theo tôi.”

Giá sách bày cao ở gian ngoài bị dời đi, lộ ra một không gian nhỏ, bên trong dường như là nơi để đặt tư liệu cùng vật phẩm quan trọng. Trương Huyền làm mẫu cho Niếp Hành Phong biết cách đóng mở ô vuông bí mật sau giá sách, cơ quan đóng mở đặt ở sau các loại sách, rất bí mật, vậy mà Trương Huyền nhanh như vậy đã tìm ra.

” Khoảng không gian này, muốn đặt một người vào còn rộng.”

Niếp Hành Phong phát hiện cảnh sát với anh đều phạm phải một lỗi lấy ấn tượng ban đầu làm chủ, chú trọng điều tra cách thoát khỏi hiện trường của tội phạm, mà bỏ qua không gian trong phòng làm việc.

Anh quay đầu nhìn Trương Huyền.

“Bạn không phải muốn hỏi tôi tại sao Cố Tử Triều lại muốn giết người? Bây giờ tôi có thể trả lời bạn, bởi vì ông ta không phải là Cố Tử Triều nên ông ta không thể không giết người.”

10. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 9

” Ô, nói tôi không phải là Cố Tử Triều, vậy thì tôi là ai?”

Câu hỏi vang lên, cửa phòng bật mở, Cố Tử Triều vừa cười vừa đi vào, trong lòng còn ôm thể thân của Trương Huyền, nhưng trạng thái của thể thân đó lúc này dường như không tốt chút nào, vẻ mặt say rượu lim dim, bộ dạng mặc người thường thức.

Con dơi tinh đáng chết, ngay cả chút chuyện nhỏ cũng làm không xong!

Mặc dù không phải là bản thân, nhưng lúc nhìn Nghệ ngẩng mặt mình tùy ý cho nam nhân đùa giỡn, Trương Huyền vẫn là không khỏi cảm thấy một trận ớn lạnh, điều đầu tiên nghĩ đến là giết con dơi thành sự bất tức bại sự có thừa (1).

(1)thành sự bất tức bại sự có thừa: được việc không thì chẳng thấy chứ hỏng việc thì cảm chắc

“Bảo bối? Em...” Nhìn thấy Trương Huyền, nụ cười trên mặt Cố Tử Triều cứng đờ, lập tức quay đầu nhìn vào người đang dựa vào ngực mình, “Em tại sao lại có hai người? Lẽ nào em cũng...”

Ông ta lập tức lại cười lên, hất Nghệ vào một góc sofa, bản thân cũng tùy tiện ngồi xuống, nói: “Em trăm phương nghìn kế tiếp cận tôi, qua nhiên là có mục đích a, phía sau còn có Niếp tổng danh tiếng lẫy lừng làm chỗ dựa, khó trách em không hề sợ hãi.”

Niếp tổng?

Trương Huyền và Niếp Hành Phong nhìn nhau, lại cùng lúc quay sang nhìn Cố Tử Triều.

“Ông nhìn thấy?”

“Tôi đương nhiên nhìn được, mặc dù tôi không rõ tại sao Niếp tiên sinh đáng nhẽ nên nằm trong bệnh viện và đang rơi vào trạng thái thực vật lại có thể xuất hiện ở trong này, nhưng cái này không quan trọng, trên thế giới này chuyện không có cách nào lí giải có rất nhiều, chuyện tôi khá hứng thú là hai người nửa đêm chạy đến chỗ này là muốn làm gì?”

” Chủ tịch, ông ta tự nhiên lại có thể nhìn thấy anh a!”

Câu nói có sức công phá rất lớn, Trương Huyền kinh ngạc nhìn Niếp Hành Phong, anh theo bản năng quay sang nhìn vào gương ở bên cạnh, trong gương quả nhiên hiện lên hình ảnh của anh.

Anh vừa mới chạm qua ngân khí, lẽ nào là do tác dụng của ngân khí đó? Niếp Hành Phong hơi lặng người, nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ đến việc đó, về mặt thành thạo lúc này của Cố Tử Triều có thể thấy, ông ta cũng không quá ngạc nhiên đối với sự xuất hiện của bọn họ.

“Hơn nửa đêm ông không về nhà đi ngủ, lại chạy đến công ty, có phải là có mưu đồ quỷ rối với thể thân của tôi không?”

Trương Huyền căn bản không quan tâm đến hoàn cảnh bây giờ của mình, lại còn mở mồm châm biếm lại, ngữ điệu đanh thép như kiểu nơi này là công ty của cậu, còn vị bác sĩ tâm lý ở trước mặt mới là khách không mời tự tiện thâm nhập vào nhà người khác.

Cố Tử Triều không tức giận, từ trong ngăn kéo lấy ra một miếng nhỏ nhỏ ném cho Trương Huyền, “Đây là em trộm bỏ vào trên người tôi đúng không? Tôi vốn muốn tối nay đem trả lại cho em, lại bởi em cùng hưởng thụ đêm xuân, không nghĩ đến đây chỉ là hàng giả.”

“Biết tôi có mục đích mà ông vẫn qua lại với tôi?”

” Bảo bối, mỹ thực tự động dâng tới tận cửa tôi chưa bao giờ cự tuyệt, hưởng hồ còn là mỹ thực ngọt như vậy. Tôi vốn là muốn đem em về hưởng thụ, bởi vì không gian ở đây được sắp xếp tương đối có thể không chế ý chí của người khác, tôi cũng không hi vọng bạn giường của tôi trong lúc làm tình lại hô to gọi nhỏ kêu cứu.”

Loại lời nói này cũng có thể nói ra một cách công khai như vậy, thật đủ vô sỉ!

Tiếp tục bị xưng hô vô cùng thân thiết “bảo bối” khiến cho buồn bực, Trương Huyền cười lạnh: “Tôi cảnh cáo ông, còn dám gọi tôi là bảo bối, tôi liền ném ông ra ngoài!”

“Có lẽ trước lúc bị ném ra ngoài, tôi còn có cơ hội gọi điện báo cảnh sát.”

Cố Tử Triều đối với uy hiếp của Trương Huyền không chút để ý, ngắt nghĩa điện thoại di động, ánh mắt lại liếc qua ngân khí ở trên tay cậu, “Tự tiện xông vào nhà riêng của người khác, ăn cắp, chịu những tội danh này, đời em coi như xong.”

“Ông không thể gọi điện thoại, cho dù ông xử lý mọi việc rất khéo léo, nhưng cũng không đến mức một chút sơ hở cũng không lưu lại, bởi vì, trên đời này không có hồ sơ phạm tội nào hoàn mỹ, mà ông, căn bản cũng không phải là Cố Tử Triều!” bất động thanh sắc, Niếp Hành Phong đáp trả.

Nụ cười trên mặt Cố Tử Triều rốt cuộc cũng thu lại một chút, nhìn Niếp Hành Phong, một lúc mới thở dài, “Niếp tiên sinh, tại sao cậu lại muốn lợi qua chỗ nước đục này vậy? Tất cả mọi chuyện đều không liên quan

đến cậu a.”

“Không liên quan đến tôi, vậy hỏi ông tại sao lại muốn đánh ngất tôi? Không, lúc đó ông là muốn giết tôi, vì ông lo lắng tôi nhìn thấy thứ không nên thấy.”

Cố Tử Triều không nói gì, Niếp Hành Phong lại tiếp tục: “Thật ra tôi không nhìn thấy gì hết, còn nghĩ ông là người bị hại. Lúc chúng ta gặp nhau lần đầu tiên ở cửa hàng kẹo, tôi chào ông, phản ứng của ông rất kì lạ, không giống bình thường mà gọi tên tôi, lúc đó ông còn không biết tôi đi? Ông chẳng qua chỉ là hàng giả!”

“Tôi không phải hàng giả, tôi vốn là người bị hại!” Cố Tử Triều hét lớn, điện thoại trong lúc khua tay bị rơi ra, sượt qua Niếp Hành Phong đập vào gương, một tiếng nhẹ vang lên, mặt kính vỡ tan.

Trương Huyền vội vàng kéo Niếp Hành Phong ra sau mình. Đây là chiêu tài miêu của cậu, không thể có một chút thương tổn nào, bản thân cũng không chết được, lúc này không biểu hiện anh hùng cứu mỹ nhân thì còn chờ đến lúc nào?

Cố Tử Triều không tiếp tục công kích hai người, cười cười, khôi phục lại trạng thái ưu nhã ban đầu.

“Người đánh ngất cậu thực sự không phải là tôi, vốn muốn giết chết cậu, nhưng sự tình lúc đó phát sinh quá đột ngột, tôi có chút loạn tay chân, sau này nghĩ lại, trạng thái thực vật của cậu cũng không tồi, cứ nghĩ cậu không biết gì cả, không ngờ cậu có thể thuê văn phòng thám tử điều tra tôi, không hổ là Niếp chủ tịch, nhanh như vậy đã phát hiện ra tôi có vấn đề.”

Trương Huyền điều tra Cố Tử Triều chỉ do trùng hợp, hoặc có thể nói, nếu lúc đó cậu tiếp không phải là án của Hứa Khả Chân, Niếp Hành Phong đến bây giờ cũng không thể hoài nghi đến Cố Tử Triều, nhưng chi tiết đó cũng không cần phải nhắc lại, anh chỉ nhàn nhạt hỏi: “Người ông giết rất cuộc là ai? Tại sao ông lại muốn giết người đó?”

“A, hai người không phải dựa vào nó tạo ra nhận phẩm sao? Tại sao còn hỏi câu hỏi này?” Cố Tử Triều kì quái nhìn Nghệ đang say rượu nằm trên sofa, lập tức ánh mắt lại liếc đến vòng ngân khí.

“Xem ra các cậu còn không hoàn toàn nắm được công dụng của nó, vì vậy nhận phẩm cũng làm thật tệ. Thực ra, chỉ cần dùng khẩu quyết, cậu có thể tạo ra một hóa thân hoàn mỹ giống hệt cậu, so với anh em sinh đôi còn giống hơn, khiến người khác kinh ngạc.”

“Hoàn toàn giống...giống như phim âm bản chụp ra?” Trương Huyền hỏi.

Cố Tử Triều búng tay.

“Bảo bối, đầu óc cùng tướng mạo em đều xuất sắc như nhau, tôi quả nhiên không nhìn nhầm người. Phim âm bản từ này dùng rất súc tích, văn kiện sao chép ra có thể giống hệt bản gốc, gồm cả vết tích vốn có

trên bản gốc, khuyết điểm, thậm chí thiếu sót đều sao chép tỉ mỉ trên phim âm bản, cho dù lực quan sát có nhạy bén đến đâu cũng không thể nhìn ra chỗ khác biệt.”

Thảo nào cảnh sát không phát hiện được chút đầu mối nào ở hiện trường, đó là vì người được sao chép ra hoàn toàn giống với Cố Tử Triều, bao gồm ngoại hình, dấu vân tay, nhóm máu cũng giống nhau toàn bộ, vì vậy, hàng giả không cần giả tạo hiện trường, hần chỉ cần đem người chết nhét vào trong ô kín đó, lại bịa ra một vài lời không quá sơ hở liền có thể dễ dàng lừa cảnh sát.

Nhưng...

“Không thể là giống nhau hoàn toàn được? Cũng vẫn có chỗ không giống, ví dụ như những việc trải qua sau khi ông được tạo ra.” Niếp Hành Phong nhàn nhạt nói.

Bản sao được chuẩn bị sẵn mặc dù giống hệt với bản gốc nhưng những thứ thêm vào bản gốc sau này thì bản sao không thể có được, ví dụ mọi sự việc trải qua sau khi Cố Tử Triều tạo ra nhận phẩm, nhận phẩm không thể biết. Cố Tử Triều khám bệnh cho anh hẳn là việc xảy ra sau khi nhận phẩm xuất hiện, vì vậy lần gặp nhau ở cửa hàng kẹo, ông ta không biết anh, nếu anh sớm chú ý đến điểm này, Phùng Dũng có lẽ sẽ không chết, mà nhận phẩm cũng sẽ lộ ra sơ hở, đáng tiếc bây giờ quá muộn rồi, trong khoảng thời gian này, nhận phẩm đủ để nắm được hoàn toàn những sự việc xảy ra sau này của Cố Tử Triều, đừng quên, chỉ số thông minh của ông ta cũng có nguồn gốc từ Cố Tử Triều.

Cố Tử Triều châm một điếu thuốc, hút một hơi, nhìn mảnh ngân khí, ánh mắt có chút u ám.

“Hơn một tháng trước, Tần Chiêu đến khám bệnh, nói ông ta từ lúc mua ngân khí này về, bên người xuất hiện rất nhiều hiện tượng quỷ dị, ông ta bị ảo giác khiến cho gần như phát điên, hi vọng tôi có thể giúp ông ta. Tôi khi đó cũng không làm gì, loại bệnh này cũng quá nhiều rồi, chẳng qua chỉ là vấn đề tâm lý, vì chứng minh bản thân không có bệnh, ông ta tặng ngân khí cho tôi, sau đó, những việc đáng sợ bắt đầu xuất hiện...”

Đoạn kí ức không dám hồi tưởng lại, trong không gian âm trầm im ắng, xuất hiện hiện tượng ông không thể nào tin được. Phòng làm việc vốn không hề âm lạnh, nhưng lúc đó, ông lại cảm thấy khí tức âm lạnh bao quanh người mình. Có lẽ lãnh ý phát ra từ ngân khí đó, trong lúc thần trí ông bị ngân quang che phủ, ông phát hiện một người giống hệt mình đứng ở trước gương, cũng đeo kính gọng tím giống ông, hướng ông cười.

“Sao chép đơn giản như vậy? Ngay cả ấn phẩm cũng không cần ấn?” Trương Huyền hiện nhiên bị lời của Cố Tử Triều hấp dẫn, theo sát hỏi.

“Tần Chiêu nói cho tôi mấy câu chú ngữ, nói là tổ tiên người bán truyền lại, cùng truyền lại với ngân khí. Người bán không hiểu ý nghĩa là gì, nhưng Tần Chiêu tinh thông đồ cổ hiểu, tôi đương nhiên là coi thường liền thuận miệng đọc ra.” Cố Tử Triều xoay người, từ ngăn kéo của bàn làm việc lấy ra một quyển nhật kí, xé xuống một trang, ném cho hai người.

“Yêu thích thì cầm đi mà nghiên cứu, không phải cái lớn nhất của mấy người làm thám tử là lòng hiếu kì

thối nát hay sao?”

Niep Hành Phong cầm lấy tờ giấy trước Trương Huyền, từ ngữ trên tờ giấy khó hiểu huyền bí, ý nghĩa cũng như vậy, nếu như đúng theo lời Cổ Tử Triều là được truyền lại từ thời xưa, vậy chính là gia đình vốn giữ ngân khí thực ra cũng không giữ gìn chú ngữ chính xác, củi lửa tương truyền nguyên bản sẽ có lắm lần, trải qua trăm nghìn năm sau, độ đáng tin của chú ngữ căn bản không đáng nhắc đến.

“Tự nhiên lại xuất hiện một người giống hệt mình, cậu có thể tưởng tượng lúc đó tôi khiếp sợ như thế nào. Mà hắn không phải là vật chết mà là một người có chỉ số thông minh giống hệt, yêu thích giống hệt tôi, thậm chí ngay cả DNA cũng rõ ràng giống hệt.

Tôi có một loại dự cảm, hắn sẽ thay thế địa vị và thành tựu của tôi, hắn cũng làm như vậy, tùy ý xuất hiện ở những nơi tôi xuất hiện, kết giao với bạn bè và khách hàng tôi quen, cuối cùng, tôi cũng bùng nổ, trong gian phòng này, chúng tôi xảy ra một vụ ẩu đả kịch liệt.”

Niep Hành Phong nhú mày, lúc đó anh có nghe thấy tiếng cãi vã và đánh nhau, còn có tiếng kêu cứu của Cổ Tử Triều, bây giờ nghĩ lại, anh không biết người kêu cứu rốt cuộc là ai, hai bọn họ giống nhau tất cả bao gồm cả tiếng nói.

“Chuyện sau đó phát sinh Niep tiên sinh cậu cũng biết rồi, tôi đem tất cả giải quyết hoàn mỹ, nhưng đáng hận là, lúc vứt xác bị Phùng Dũng nhìn thấy, tôi thực sự không nghĩ đến sẽ có người theo dõi tôi, thực tế sau đó chứng minh, hắn chỉ là đánh bậy đánh bạ, nhưng kết cục đều như nhau, tôi là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, không cách nào tha thứ cho kế hoạch có khuyết điểm dù là rất nhỏ.”

“Vì vậy, ông lại gỡ mảnh cũ, giết người bịt miệng!”

“Đừng nói khủng bố như vậy, Niep tiên sinh, tôi chỉ là bảo vệ bản thân, nếu Phùng Dũng không đem lòng tham không đáy đến dọa dẫm tôi, tất cả mọi việc sẽ không thể xảy ra, đừng tưởng hắn là vì giúp Hứa Khả Chân mới đến uy hiếp tôi, thực tế, hắn ta ngoài Hứa Khả Chân ra còn có không ít tình nhân khác, hắn ta chỉ đơn thuần là muốn dọa dẫm lấy tiền mà thôi.

Đúng vậy, hai cậu còn muốn tìm mấy bức ảnh Phùng Dũng chụp có phải không? Rất xin lỗi, lúc tôi cầm được chúng liền tiêu hủy rồi, gồm cả phần phục chế của Phùng Dũng, muốn dụ hắn nói ra phần tư liệu đã chuẩn bị sẵn ở đâu kì thực rất dễ, ai bảo tôi là bác sĩ tâm lý cơ.”

“Tôi coi thường ông!” Trương Huyền cầm hận nói.

Hóa ra người này cái gì cũng biết, còn vừa lượn quanh cậu, vừa bình tĩnh giết người, sớm biết vậy cậu sẽ không lãng phí mấy nghe lên đó.

“Đừng coi tôi ngu xi như vậy, tại thời kì đặc biệt, bất kì ai muốn tiếp cận tôi tôi đều không thể xem thường, ai bảo em lại xinh đẹp như vậy, khiến người khác không nhớ rõ cũng khó.”

Sau này cậu có làm gì cũng muốn tìm ra bí mật ướn át của người này để truyền lên mạng, xem ông ta còn dám kiêu ngạo như vậy không!

Trương Huyền mỉm cười, trong lòng lại tuyên án vận mệnh sau này của Cố Tử Triều.

“Thuật thôi miên của ông là từ lúc du học nước ngoài học được?” Niếp Hành Phong hỏi.

“Lúc đó là do hiếu kì nên mới tìm hiểu một chút, không ngờ lại có lúc dùng đến.”

“Dùng kiến thức học được để giết người, đây cũng được gọi là học cũng có lúc dùng?” Niếp Hành Phong lạnh lùng nói: “Đi tự thú, giảm nhẹ tội của ông.”

“Tự thú?”

Cố Tử Triều nhướn mày, hút xong điếu thuốc, ông lại ngậm thêm điếu khác, ngay sau đó từ túi áo móc ra khẩu súng màu bạc, nhắm ngay vào hai người đối diện.

Niếp Hành Phong vội vàng định kéo Trương Huyền ra sau, ai biết bên hông đã bị cậu ôm chặt kéo ra sau, sống chết trước mắt, hai người gần như cùng lúc làm ra động tác giống nhau.

“Chắc chắn, thật là một đôi có tình có nghĩa.”

Cố Tử Triều lắc lắc đầu, ngón tay gấp vào, nòng súng bắn ra một ngọn lửa màu lam, ông ta nhàn nhã đưa ngọn lửa lên điếu thuốc đang ngậm trên mồm, trên mặt lộ ra nụ cười sau khi đạt được mưu kế.

“Tôi biết, hai người rất muốn tôi giết người, như vậy hai người có thể bắt được nhược điểm của tôi, nhưng mà, xin lỗi, tôi không thể cho hai người cơ hội này.”

Bị người khác dễ dàng lừa bịp, mặt Niếp Hành Phong và Trương Huyền đều đen lại. Rõ ràng liếc mắt là có thể nhìn ra trò lừa bịp, bọn họ lại không hề cảm thấy, nhìn Cố Tử Triều một mặt cười nham hiểm, ngay cả Niếp Hành Phong cũng có ý niệm tiến bên đề bẹp ông ta.

“Đùa một chút, các cậu không cần tức giận đến như vậy? Đây chỉ là một trắc nghiệm tâm lý, xem xem thời khắc mấu chốt tình nhân các cậu có hay không thực sự đáng tin, chúc mừng, hai người đều đạt rồi.”

“Vậy, tôi cũng chúc mừng ông, trải qua nửa đời còn lại ở trong tù!” Trương Huyền cầm lấy điện thoại bàn bên người, “Nếu ông không tự thú, tôi sẽ báo cảnh sát, lúc đó tội của ông thêm một bậc!”

Cố Tử Triều nhún vai, không ngăn cản, vì vậy Trương Huyền liền ấn phím điện thoại, sau khi ấn hai cái, cậu ngẩng đầu nhìn Niếp Hành Phong, ghé vào tai anh nhỏ giọng hỏi: “Số điện thoại báo cảnh sát là gì?”

Niếp Hành Phong không trả lời, cầm lấy ống nghe ở trên tay cậu, đặt về chỗ.

“Bảo bối, xem ra tình nhân của em còn thông minh hơn em một chút, nếu báo án, người bị bắt trước tiên là hai người đi?”

Nhìn vẻ mặt đắc ý coi thường của Cố Tử Triều, Trương Huyền hỏi Niếp Hành Phong: “Chủ tịch, lúc này anh chơi truy tìm bằng chứng kết quả như thế nào? Trong phòng tắm kia nhất định lưu lại vết máu, trước tiên bắt ông ta lại đã, việc chúng ta tự ý xông vào nhà riêng sau này rồi tính.”

“Không có.”

“Cái gì?”

Cố Tử Triều nói tiếp câu nói rời rạc, “Ý của Niếp tiên sinh là, anh ta không tra được cái gì cả, tôi không thể lưu lại cho hai người bất kì manh mối nào có thể uy hiếp đến tôi.”

“Ông rất kiêu ngạo.” Niếp Hành Phong lạnh lùng nói.

Anh thực sự xem thường người đàn ông này, từ lịch sự tao nhã lúc đầu tiên đến ham mê sắc đẹp sau đó, còn có dáng vẻ không ai bì nổi đầy ngạo mạn bây giờ, gần như khiến anh cho là ngân khí cổ quái kia ngoài việc có thể sao chép một nhận phẩm hoàn mỹ ra, còn có thể phục chế ra một ác quỷ núp trong tâm, dẫn ra mặt tối tăm nhất trong lòng người.

“Bởi vì tôi có năng lực kiêu ngạo, không phải sao?” Cố Tử Triều nhàn nhạt nói: “Niếp tiên sinh, tôi rất khâm phục cậu, chỉ là một chút chút manh mối nhỏ không hề liên quan, cậu lại có thể liên kết lại, truy xét đến chỗ tôi, cậu so với mấy người giám sát cao cấp thông minh hơn rất nhiều lần. Nhưng cho dù như vậy, tôi vẫn là rất tiếc nuối nói cho cậu, người thắng trận này là tôi, bởi vì cậu không có bất kì bằng chứng có thể chứng minh suy luận của cậu, thế giới này muốn định tội cho ai đó chung quy vẫn phải có chứng cứ có phải không?”

Chính xác, anh không có chứng cứ, anh thậm chí không có cách nào nói rõ cái xác bị băm thây kia thực ra là Cố Tử Triều, tên kiêu ngạo này đã tiêu hủy hết mọi bằng chứng, gồm cả thân phận nhận phẩm của mình, cảnh sát không thể bởi vì Phùng Dũng trước khi chết có đến tìm ông ta nói chuyện mà tiến hành thẩm tra ông ta, thậm chí căn bản không thể hoài nghi đến ông ta.

“Tình thần hỗn loạn của Hứa Khả Chân dẫn đến việc ngã cầu thang cũng là tác phẩm của ông?” Niếp Hành Phong lạnh lùng hỏi.

“Thực ra... người tôi muốn giết là Tần Chiêu.” do dự một lúc, Cố Tử Triều trả lời: “Ông ra hiểu rất rõ chỗ quỷ dị của ngân khí kia, sau khi nhìn thấy sự việc có lẽ cũng sẽ hoài nghi tôi, vừa vặn đúng lúc Hứa Khả Chân tới tìm tôi, tôi liền lên kế hoạch, vốn muốn lợi dụng cô ta diệt trừ Tần Chiêu, không nghĩ đến người xảy ra chuyện lại là Hứa Khả Chân, chỉ có thể nói người tính không bằng trời tính a.”

“Đồ dê tiện.”

Cố Tử Triều thường thức nhìn người không hờn không giận trước mặt. Niếp Hành Phong trấn tĩnh hơn Trương Huyền rất nhiều, nhưng trong con người màu đen ẩn hiện lửa giận chứng tỏ cảm phần của anh, nghĩ đến bản thân thắng được Niếp tổng danh tiếng lẫy lừng, Cố Tử Triều đột nhiên cảm thấy rất hưng phấn.

“Đừng nói những lời ác độc như vậy, tôi chỉ là tự cứu lấy mình mà thôi, nhưng loại chuyện này không thể tiếp tục làm nữa, mà Tần Chiêu cũng chẳng sống được bao lâu nữa, bệnh ung thư của ông ta ngày càng lan rộng, có thể chống đỡ được ba tháng đã là một kì tích rồi, đáng tiếc Hứa Khả Chân không biết, nếu không cũng đã không vội vàng như vậy đi thăm dò chuyện của Tần Chiêu.”

Giác quan thứ sáu của bản thân quả nhiên lại trăm phần trăm linh nghiệm, nhưng loại trường hợp này, Trương Huyền không dậy nổi chút ý niệm vui vẻ nào.

Niếp Hành Phong coi thường nhìn Cố Tử Triều hướng bản thân lộ ra nụ cười, lạnh lùng nói: “Trên đời này không có tội ác nào hoàn hảo cả, tôi sẽ tìm được bằng chứng!”

“Tôi thực sự chờ mong, sứ giả của chính nghĩa.” trong khẩu khí của Cố Tử Triều tràn đầy chế nhạo, nhấc hai chân lên, cười nhạt nói: “Nhưng cũng mong Niếp tiên sinh nhớ kĩ, ván cờ này, người thắng là tôi, mà mãi mãi cũng sẽ là tôi. Có lúc cho dù có tiền có địa vị, thậm chí có đầu óc nhạy bén nhất, cũng không so được với một phần vận khí.”

“Vận khí? Ông đang nói đến ông? Biến thái?” Trương Huyền không khách khí đáp lại.

Cố Tử Triều lắc đầu, “Bảo bối, thói quen nói lời thô tục này của em thật không tốt, cẩn thận tình nhân của em rất nhanh sẽ chán ghét em, người có tiền thông thường đều không có tình cảm lâu dài.”

Từ khi sinh ra đến giờ lần đầu tiên Niếp Hành Phong có ý niệm muốn đập bẹp người, nhưng vẫn cứ không làm gì, bởi vì Cố Tử Triều nói đúng vấn đề then chốt – cho dù bản thân có biết tất cả chân tướng, lại vẫn không có biện pháp nắm được hung thủ giết người, thậm chí còn ở trong này nghe ông ta châm biếm.

Sắp Niếp chủ tịch đại danh鼎鼎鼎鼎 thành một đoàn, tâm tình Cố Tử Triều phi thường vui vẻ, chậm rãi hiếm có mà nói: “Các cậu đều là người thông minh, vì vậy tôi khuyên một câu, lúc nên thu tay lại thì nên thu tay lại, nếu không chỉ là tự tìm khó khăn thôi, nhưng, nếu các cậu nhất định muốn kiên trì, tôi cũng tuyệt đối phụng bồi đến cùng, ngày tháng trôi qua cũng thật vô vị, thách đấu với hai người nam tử tuần mĩ như các cậu, tôi rất vui lòng tiếp nhận.”

Không muốn tiếp tục nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc ý của ông ta, Niếp Hành Phong kéo Trương Huyền rời đi, Cố Tử Triều gọi Trương Huyền lại, chỉ mảnh ngân khí.

” Vật này đối với tôi đã không còn cần dùng nữa, tặng em nha, bảo bối, coi như là vật ghi nhớ một hồi quan hệ của chúng ta.”

Không cần thì không cần, Trương Huyền thoải mái cầm lấy, nhét vào ba lô rồi đi.

Lúc đi đến cửa, Cố Tử Triều đột nhiên nói: “Niếp tiên sinh, có một chuyện tôi vẫn chưa làm sáng tỏ với cậu, suy luận của cậu có chút sai rồi, người chết mới là nhận phẩm, tôi là Cố Tử Triều thật sự.”

Cước bộ Niếp Hành Phong ngừng lại, nhưng cũng không hồi đáp, trực tiếp đi ra ngoài, Trương Huyền lại dừng chân, mỉm cười nhìn Cố Tử Triều nói: “Có câu ngạn ngữ nói nhân thiện nhân khi thiên bất khi, nhân ác nhân phạt thiên bất phạt (2), tôi tặng câu nói này cho ông.”

(2) người tốt có thể bị người khác ức hiếp nhưng sẽ không bị trời ức hiếp, cuối cùng cũng sẽ được đền đáp

người xấu người khác sẽ sợ nhưng trời thì không sợ, sẽ bị trời trừng phạt.

Đôi quang mâu xanh lam xinh đẹp khiến tâm Cố Tử Triều lung lay, trong nháy mắt, có một ảo giác bị mê hoặc, ông cười hỏi: “Đây là đáp lễ của em hả?”

“Không, cái này mới đúng!”

Nói xong, sắc mặt Trương Huyền lạnh lại, Cố Tử Triều còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy hốc mắt đau nhức, bóng tối đột kích, hung hăng đánh vào mắt trái của ông ta.

“Đang chết...” Ông ta tức giận kêu lên.

Không thèm nhìn người ôm mắt rên rỉ, Trương Huyền xoay cổ tay, mỉm cười: “Khó chịu liền đi kiện tôi a, nhưng đây là thế giới mọi việc đều cần tìm bằng chứng, trước khi muốn đi kiện tìm tốt bằng chứng đã nhé!”

Nói xong, kéo Nghê đang nằm ngủ mê man ở sofa, mở cửa nghênh ngang rời đi. Coi như cũng là hòa nhau, phần cảm giác phiền muộn khi bị gọi là “bảo bối” trong nháy mắt đã tan biến không còn một mảnh.

Niếp Hành Phong đứng ở hành lang chờ cậu, “Tôi không biết cậu bạo lực như vậy.”

“Một quyền đó là tôi thay anh đánh, tâm tình bây giờ có phải tốt lên một chút rồi không?” Trương Huyền cầm lấy nhận phẩm đang dựa vào đầu vai cậu dùng lực ném ra, ” Bà nó, mày còn nặng như vậy, lập tức biến lại cho tao!”

Con dơi nhỏ kêu lên vài tiếng, dưới động tác ném thẳng tay của Trương Huyền biến trở lại nguyên hình, sau đó bị nhét vào trong ba lô một cách thô lỗ.

Thang máy mở ra, Niếp Hành Phong lại không đi vào mà quay người đi đến đầu cầu thang. Trương Huyền cũng đi theo, nhìn tâm tình anh có vẻ không tốt lắm liền bắt chuyện: “Chủ tịch anh nói xem, Cố Tử Triều

nói bản thân không phải hàng giả mạo rốt cuộc có thật không? Ông ta đều nói rõ ra hết rồi, dường như không cần phải nói dối.”

“Tôi không biết.”

Cố Tử Triều rốt cuộc có phải là nhận phẩm không, thực ra cũng không quan trọng, anh chỉ biết, không cần biết ông ta là ai đều không cách nào trốn tránh tội ác ông ta đã phạm phải!

Huyệt thái dương giật giật, có chút đau, khiến Niếp Hành Phong từ bỏ tiếp tục ý nghĩ đó. Tâm trạng chán chường chưa bao giờ trải qua không phải là vì một hồi chế nhạo vừa rồi, mà là cảm giác thất vọng vì biết rõ chân tướng mà lại không cách nào giúp người bị hại. Tâm địa tối tăm dơ bẩn kia, còn có vì bản thân mà không tiếc điên cuồng hi sinh người vô tội, khiến cho anh thực sự cảm giận lại cũng không biết làm sao.

“Không nghĩ đến lão đó có thể nói toạc ra một cách vui vẻ như vậy, sớm biết như thế, trước đó chuẩn bị máy ghi âm thì tốt rồi.” Trương Huyền có chút đáng tiếc nói.

Niếp Hành Phong lắc đầu, căn bản không có tác dụng, theo độ nhạy bén của Cố Tử Triều, sớm đã nghĩ đến điểm này, hơn nữa, trong phòng làm việc của bác sĩ tâm lý nhất định có bố trí đặc biệt nào đó, để phòng ngừa khả năng bị nghe trộm, đây là bảo vệ việc riêng tư cơ bản nhất.

Hai người theo cầu thang yên lặng đi xuống, thang rất dài, ánh đèn yếu ớt chỉ có thể soi sáng đường dưới chân, bên dưới đều trở nên rất mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy cầu thang hình xoắn ốc một vòng lại một vòng nối dài, tựa như không bao giờ kết thúc.

“Đường đi phía trước dường như rất tối a, nhưng cứ từng bước từng bước đi xuống dường như cũng không quá khó đi a.” Trương Huyền đi bên cạnh nói.

Một câu nói hai ý nghĩa, Niếp Hành Phong cười, anh thích phần chăm sóc mơ hồ này của Trương Huyền, so với bất kì lời an ủi nào càng khiến cho người ta an tâm.

Thực ra chậm chậm đi xuống như vậy cũng không tồi, bởi vì có người vẫn luôn đi theo anh trong không gian gần như tối đen này.

Hai người yên lặng đi, mười phút sau, Trương Huyền đột nhiên hỏi: “Chủ tịch, chúng ta có phải hay không gặp phải quỷ đả tường (3) rồi? Tại sao đi lâu như vậy rồi mà vẫn không hết?”

(3) Quỷ đả tường: Khi đi trong bóng đêm hay trong vùng ngoại ô, hoàn toàn mất phương hướng, cảm thấy mơ hồ, không biết đi đâu, vì vậy cứ lòng vòng ở chỗ cũ. Lúc nói việc này với người khác, người khác cũng khó có thể hiểu được, vì vậy gọi là ” quỷ đả tường “, thực ra là một trạng thái mơ hồ của ý thức con người. (baidu)

“Ách, không phải là quỷ đả tường, chẳng qua là phòng làm việc của Cố Tử Triều cách tầng dưới hơi xa một

chút...”

“Xa bao nhiêu? Đó là tầng mấy?”

“Tầng ba mươi tám.”

“A...”

Sau ba mươi giây yên lặng, không gian đột nhiên truyền đến một tiếng rít thê lương, Trương Huyền bỏ nhào về phía trước bóp lấy cổ Niếp Hành Phong.

“Tầng ba mươi tám mà anh khiến tôi cùng đi thang bộ với anh, chiêu tài miêu tôi giết anh!”

11. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm âm áp, con đường cả đêm yên tĩnh dần dần nhộn nhịp, xe cộ đi lại tấp nập đón chào một ngày mới.

Trương Huyền không giết Niếp Hành Phong, nói đúng hơn là không nỡ giết. Tương lai rục rĩ sau này không thể bị hủy dưới tay của mình được, bởi vậy cậu tạm tha cho chiêu tài miêu, lại còn rất tốt bụng mời anh ta đi bar uống rượu, khó có được dịp Niếp Hành Phong khôi phục lại được chân thân, đương nhiên phải đi ăn mừng một chút.

Ở bar đến tận hừng đông, lại thuê một gian phòng nghỉ ngơi mấy tiếng, hai người mới bắt đầu về nhà, vẫn đi con xe Sheep sắp đến lúc đưa vào bãi đỗ trên đường lộng gió.

Đèn đỏ, xe cộ đều dừng lại, một cô bé học sinh mẫu giáo đi chiếc xe Sheep đỗ song song bên cạnh quay đầu kì quái nhìn Trương Huyền.

“Anh ơi tại sao các anh lại cưỡi xe đồ chơi ra ngoài đường? Các anh không sợ bị chú cảnh sát tịch thu xe sao?”

“Kia...”

Niếp Hành Phong nhìn hai người dựa sát vào nhau như hai mảnh bánh quy kẹp lại, mặt tức khắc vừa đỏ vừa trắng.

Thuyết tương đối của Einstein đã được chứng minh một cách hoàn mỹ trong lúc này. Cùng là một loại xe Sheep, nhưng em bé và mẹ của em đi nhìn lại giống một chiếc xe rất lớn còn hai người nam giới cao gầy mét tám ngồi lại chỉ thấy người chứ chẳng thấy xe đâu nữa, thật sự giống một chiếc xe đồ chơi.

Đều do tiểu thần côn tối qua không ngừng chuốc rượu anh làm anh quên mất bản thân đã khôi phục chân thân, còn cùng đi xe giống như bình thường, thảo nào trên đường anh bị nhấn chìm trong đủ loại ánh mắt kì quái, hóa ra là vậy!

Sau khi lấy lại phản ứng, Niếp chủ tịch lập tức úp mặt vào lưng Trương Huyền, tự ẩn hình rụt vào như đà điểu.

Trương Huyền không để ý, còn cười tươi giải thích với cô bé: “Em gái à, đây không phải là xe đồ chơi a, đều là xe Sheep giống xe của em đó.”

“Nhưng mà, các anh dựa gần nhau như vậy không bị nóng à?”

“Nóng nha, nhưng mà nếu không dựa sát vào sẽ bị ngã xuống đường mất, nếu chiêu tài miêu mà bị ngã hỏng tim anh sẽ đau chết mất.”

Không thể nhìn được nữa, Niếp Hành Phong nhéo một phát vào thắt lưng Trương Huyền, vì vậy, trong tiếng kêu thảm thiết chiếc xe Sheep lại lao đảo tiếp tục lên đường.

Lúc sắp đến nhà, Trương Huyền thuận đường rẽ vào siêu thị mua đồ ăn và rượu, người đối với danh dự của bản thân đã triệt để vứt bỏ Niếp đại tiên sinh cũng theo sau giúp đỡ, hai người chọn xong đồ rồi ra tính tiền, Trương Huyền nhìn xung quanh một cách kì quái. Từ lúc cậu bước vào liền bị các bà các mẹ ở đây nhìn chăm chăm, mặc dù cậu hay bị mọi người nhìn chăm chăm cũng thành quen rồi, nhưng tại sao hôm nay lại thấy những ánh mắt ấy có gì đó kì kì?

“Thật đáng tiếc a, cậu bé đẹp trai vậy mà đầu óc lại có vấn đề.”

“Đúng đấy đúng đấy, có phải do thất tình quá mức đau lòng mà bị vậy không, cứ một mình độc thoại từ nãy đến giờ, có phải là dấu hiệu phát bệnh không?”

Tính tiền xong đi ra, Trương Huyền nghe thấy một loạt câu đối thoại.

Cậu nào có độc thoại một mình? Cậu vẫn luôn cùng chiêu tài miêu nói chuyện mà!

Bước chân đột nhiên dừng lại, Trương Huyền quay đầu kinh hoàng nhìn Niếp Hành Phong cũng đang biến sắc.

“Trời ơi, anh không phải là lại biến trở lại rồi đấy chứ?”

Sự thực chứng minh, trực giác của Trương Huyền không sai, trên đường quay về nhà Niếp Hành Phong lại biến về trạng thái vô hình, có thể nhìn thấy anh chỉ có Trương Huyền và con dơi nhỏ mới vừa tỉnh rượu dậy mà thôi.

Sau khi về nhà, con dơi nhỏ liền bị Trương Huyền ném vào góc tường bắt đứng úp mặt vào tường tự kiểm điểm. Không dám nói bản thân chỉ là thích uống rượu quá nên mới uống có chút chút không ngờ lại dẫn đến việc mơ hồ lăn ra ngủ, Nghê cắn móng tay ủy khuất đứng quay mặt vào tường tự kiểm điểm.

“Thoải được rồi, thực ra nếu Nghê không uống rượu thì Cố Tử Triều cũng có cách đối phó với nó.”

Niếp Hành Phong nói một câu giải vây cho Trương Huyền, nó vui vẻ bay đến trước mặt Niếp Hành Phong, sau khi bay một vòng, nó khom lưng, cánh xòe ra trước ngực làm động tác cảm ơn của thân sĩ.

“Thực ra ban đầu tôi không thích anh lắm, cương khí trên người anh quá mạnh, nhưng anh là người tốt, khiến tôi bắt đầu vứt đi thành kiến, tôi tặng cho anh chiếc chuông nhỏ này của tôi đấy.”

Chiếc chuông bạc mà Trương Huyền làm thế nào cũng không lấy ra được lại tự động rơi ra khỏi cánh của Nghê, Niếp Hành Phong vội vàng đưa tay cầm lấy, ai biết cái chuông lại xuyên qua lòng bàn tay anh rồi lập tức biến mất, Nghê kì quái tìm kiếm xung quanh nhưng cũng không sao tìm được.

“Thật kì quái, giống như nhân sâm quả⁽¹⁾ rơi xuống đất liền không thấy nữa.”

(1)

Search wiki được ^^

Trần Nguyên đại tiên làm chủ Ngũ Trang Quán là một đạo quán. Trong vườn của ông có cây Nhân Sâm. Trong tiểu thuyết Tây Du Ký được miêu tả như sau:

” Trong vườn có một vật báu. Nguyên trước khi mới có trời đất, thì sinh ra cây này. Gọi rằng Thảo hoàng đan, lại kêu là nhân sâm quả. Ba ngàn năm mới nở bông, ba ngàn năm mới có trái, ba ngàn năm nữa trái ấy mới chín cây. Gần cả muôn năm, mới có ba mươi trái. Hình như con nít mới đẻ ba ngày, có đủ tay chân,

ngủ quan không thiếu. Nếu ai có phước, ngủ một cái sống đặng ba trăm sáu mươi năm, ăn đặng một trái thì sống bốn mươi bảy ngàn tuổi.”

Trần Nguyên đại tiên vốn từng gặp Kim Thiền tử một lần tại phật hội tây thiên, chính là kiếp trước của Đường Tăng. Biết thầy trò sắp qua Ngũ Trang Quan, liền sai đồ đệ đón tiếp và hái quả nhân sâm cho ăn. Đường Tăng không dám ăn quả nhân sâm vì nó có hình người. Tôn Ngộ Không hái trộm ba quả cho Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tĩnh ăn thử. Rồi sau đó bại lộ, cãi nhau với hai tiểu đồng, Tôn Ngộ Không tức giận đánh đổ cây Nhân Sâm của Trần Nguyên đại tiên.

Vật kia căn bản là chưa rơi xuống đất mà là sau khi tiếp xúc với chiêu tài miêu thì liền biến mất, Trương Huyền búng tay vào Nghê mỗ: “Đó rốt cuộc là thứ quý quái gì? Không được tùy tiện đưa cho chiêu tài miêu, âm khí quá nặng cũng có thể làm thương tổn anh ta!”

“Tôi cũng không biết, lúc tôi hôn mê tỉnh lại đã thấy nó có rồi, có thể là bùa hộ mệnh nha.”

Trương Huyền lại đánh giá trên dưới Niếp Hành Phong. Nghê là một con tinh quái(2) vẫn đang tu luyện, đồ vật nó mang ít hay nhiều cũng đều có âm lực, thể chất của chiêu tài miêu lại cực âm, ngay đến ngân khí cũng có thể khiến anh ta không thoải mái, huống hồ còn là đồ vật của tinh quái, cũng may sắc mặt của Niếp Hành Phong không có biến hóa gì.

(2) tinh quái: yêu quái thành tinh

Chiếc chuông nhỏ biến mất như vậy cũng không khiến Trương Huyền để ý, ngoài chiêu tài miêu ra, trên thế giới này dường như không có thứ gì khiến cậu để tâm cả.

“Tôi không sao.”

Bộ dạng lo lắng của Trương Huyền khiến Niếp Hành Phong rất vui, mặc dù anh biết lo lắng của tiểu thần côn có 99,99% khả năng là vì thân phận của bản thân.

Lăn lộn cả một đêm khiến Trương Huyền khá mệt, ăn sáng xong liền chạy đi ngủ vùi cả ngày, đến gần tối mới tỉnh lại đã thấy Niếp Hành Phong làm xong cơm tối rồi.

“Chủ tịch, tại sao tôi lại thấy anh so với nhị thập tứ hiếu của các ông chồng(3) còn chịu khó hơn vậy.” Trương Huyền dụi mắt nói.

(3) Nhị thập tứ hiếu của các ông chồng tức là hai tư điều hiếu thuận của các ông chồng với vợ. Search trên baidu thì mỗi chỗ một khác nhưng nói chung đều là đảm việc nước giỏi việc nhà, yêu thương vợ, biết kiềm tiền mà k biết xài tiền bla bla:)) * thực ra là bị lừa dối nên tạm thời nói thế cho các gái biết:p *

Thực ra lúc Niếp Hành Phong ở một mình cũng không nấu cơm, nhưng chẳng hiểu tại sao khi ở với Trương Huyền anh lại rất tự nhiên tiếp quản công việc làm bếp, dường như đã sớm biết trừ nghề giết người không chớp mắt của tiểu thần côn vì vậy căn bản không có bất cứ kì vọng nào với cậu.

Anh không biết tại sao bản thân có thể cho rằng như vậy nhưng trong tiềm thức lại cảm thấy mọi việc nên là như thế.

Trương Huyền chăm chỉ giúp anh sắp cơm, lúc ăn cơm, cậu cảm ra chiến lợi phẩm của sự việc vừa rồi – ngân khí cổ kia.

“Chủ tịch, đồng chú ngữ kia đâu lấy ra xem thử.”

“Tôi xé rồi.” Niếp Hành Phong cúi đầu ăn cơm thuận miệng nói.

“Cái gì!? Sao anh có thể làm vậy, không thương lượng gì liền tự tiện quyết định sao!?”

“Có vấn đề gì sao!” bị chất vấn, Niếp Hành Phong không vui ngẩng đầu lên.

Nếu anh lưu lại mảnh giấy kia, theo như tính tò mò của Trương Huyền – nhất định sẽ thử – có lúc anh thực sự không biết tại sao lại hiểu Trương Huyền như vậy, nhưng anh hiểu rõ, tên kia cầm được sẽ làm cái gì!

Cổ Tử Triều đưa ngân khí với chú ngữ cho bọn họ, chắc chắn là không có lòng tốt gì. Anh rất rõ đối phương dụng tâm muốn xem một vở kịch hay, anh đã nhìn qua câu chú ngữ, số chữ trên đó với số chữ trên nhân

khí không giống nhau, chứng tỏ đó không phải là phù chú hoàn chỉnh, để tránh Trương Huyền thử nghiệm, cách tốt nhất là hủy nó đi, không hủy luôn ngân khí là anh đã hạ thủ lưu tình rồi đó.

“Không có.”

Chủ tịch không vui, cơn tức giận của Trương Huyền lập tức xẹp xuống, ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm.

“A, vật này hình như tôi đã thấy ở đâu đó rồi.” Nghệ ở góc bàn uống bia, nhìn thấy ngân khí, ló đầu kì quái nhìn.

Trương Huyền lập tức lấy lại tinh thần, “Mày nhìn thấy rồi? Vậy mày có biết nó là gì không?”

Nghệ vò đầu, nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Không nhớ, chỉ là hình như có chút ấn tượng, gọi là gì gì Sách? Không phải, là Sách gì gì đó...”

“Thôi mày uống bia đi.”

Con vật này lại uống say rồi, Trương Huyền từ bỏ lòng hiếu kì với cổ khí, nhét chai bia vào lòng con dơi nhỏ chấm dứt chủ đề.

Đồ vật không đổi ra tiền với Trương Huyền mà nói không khác gì với đồ phế liệu, mấy ngày sau cậu cũng chẳng thèm để ý đến ngân khí nữa, vừa đúng lúc văn phòng thám tử cũng không có án lớn gì khiến cậu có thể nghỉ ngơi thoải mái, thuận tiện mang Niếp Hành Phong đi dạo phố khắp nơi. Nhưng từ lúc cùng ngồi trên xe Sheep bị người khác cười, Niếp Hành Phong liền cự tuyệt dùng chân thân cùng Trương Huyền đi ra ngoài, ngân khí có thể khiến anh tạm thời khôi phục chân thân liền trở thành đồ sưu tầm cá nhân của Nghệ.

Nghệ dùng pháp thuật tạo ra một cái túi bảo bối nhỏ, tài vật cho dù giá trị lớn hay nhỏ cũng đều được cho vào túi tùy thân, điểm này nó và Trương Huyền hoàn toàn giống nhau.

Bên phía Tần Chiếu, Niếp Hành Phong cũng không truy xét thêm, đối với một người gần đất xa trời điều tra gì cũng đều không có ý nghĩa. Niếp Hành Phong nghĩ, đoạn đường cuối cùng của đời người cũng nên để cho ông ta trải qua một cách yên bình.

Rất nhanh đã đến giữa tháng, Trương Huyền cái gì cũng không nhắc đến mà Niếp Hành Phong cũng vậy, dường như khoảng thời gian hai người đều chơi quá vui nên đã quên mất việc hồi hồn.

Tối đó, Niếp Hành Phong đang ở phòng ngủ xem báo kinh tế tài chính Trương Huyền đặc biệt mua cho anh, một tiếng kêu lớn từ phòng khách truyền đến, cùng lúc đó Nghệ dùng tốc độ ánh sáng bay vụt vào.

“Chủ tịch mau ra ngoài xem, lão đại phát điên rồi.”

Không biết đã xảy ra chuyện gì, Niếp Hành Phong vội vàng đi ra ngoài, vừa chạy đến ngoài cửa liền bị Trương Huyền đâm sầm vào, Trương Huyền kéo hắn đến trước ti vi, chỉ màn hình hô: “Nhìn đi, mau nhìn đi!”

Ti vi đang phát bản tin giao thông, một đoạn cầu vượt nào đó phát sinh sự việc đâm người rồi bỏ chạy, người đi đường bị chiếc xe vượt quá tốc độ đâm bay xa mấy mét, đầu đập xuống đất, chết ngay tại chỗ, chiếc xe gây tai nạn sau khi xảy ra sự cố không những không dừng xe lại mà còn tăng tốc chạy khỏi hiện trường, bản tin kêu gọi mọi người cung cấp tin tức nhìn thấy được ở hiện trường, cho người chết công lý.

Đây chỉ là một vụ tai nạn bình thường thôi a.

Niếp Hành Phong nhìn Trương Huyền một cách kì quái, Trương Huyền luôn miệng nói: “Xem đằng sau! Xem đằng sau!”

Danh tính và nghề nghiệp người chết rất nhanh liền xuất hiện trên màn hình, ba chữ rất quen thuộc – Cố Tử Triều

” Hóa ra thế giới này thực sự có báo ứng, người ác người sợ trời không sợ tôi thực sự nói đúng rồi.” Trương Huyền ở bên cạnh nói một cách vui vẻ.

Sự hưng phấn không hề truyền sang Niếp Hành Phong đang trong tâm tình phức tạp nhìn thực tế trước mắt.

Cố Tử Triều chết rồi, có lẽ đây gọi là ác giả ác báo, nhưng anh lại không cảm thấy vui vẻ. Anh vẫn luôn muốn Cố Tử Triều phải bị pháp luật trừng trị, lại chưa từng nghĩ rằng ông ra dùng cái chết để trả giá cho tất cả; tính mạng không có đắt rẻ thiện ác nhưng vĩnh viễn là thứ chân quý nhất, anh hi vọng có người sau khi phạm lỗi có thể thông qua những cách khác nhau để chuộc tội mà không phải là lấy cái chết để kết thúc tất cả.

Trương Huyền vẫn đang ở bên cạnh lẩm nhẩm: “Lời tôi nói từ lúc nào lại linh nghiệm như vậy? Tỷ lệ nhỏ như vậy cũng có thể trúng, nhất định phải kịp thời phát huy mới đc, nhất, nhất của tôi!”

“Trương Huyền...”

Không để ý đến Niếp Hành Phong, Trương Huyền chạy đi lấy giấy và bút, dựa vào bàn viết một cách chăm chú.

Mày nhủ vào biểu thị chủ nhân của nó đang phiền não về con số bản thân nên viết, nói: “Chết là khởi đầu của sống, sống là khởi đầu của chết, vì vậy trên thế giới này có một từ là luân hồi.”

Là đang nói bản thân không nên tự đi vào ngõ cụt phiền não sao?

Tâm tình vốn đang có chút suy sụp lại trở nên dịu lại, Niếp Hành Phong mỉm cười, anh yêu thích nhất ở Trương Huyền là điểm này – coi thường cái chết, thậm chí có thể nói là căn bản không để tâm đến cái chết bao giờ, có lẽ thế này gọi là lạnh lùng nhưng đó không phải là kiểu bình tĩnh nhìn thấu mọi chuyện hay sao?

Anh đi đến ngồi xuống trước mặt Trương Huyền, tiểu thần côn còn đang vì mấy con số mà suy nghĩ khiến anh rất muốn hỏi người ngay cả sống chết cũng có thể nắm trong tay như trò cười vì sao vẫn cứ chấp nhất với tiền bạc?

Có phải là nếu thiếu đi thứ để chấp nhất, đời người sẽ trở nên vô vị?

Niếp Hành Phong tự trả lời trong lòng.

“Vẫn chưa thu được đủ số sao?” Bỏ qua chuyện không vui kia, Niếp Hành Phong chuyển tâm tư lên người Trương Huyền.

Trương Huyền gãi đầu, “Còn ba số nữa, chủ tịch anh giúp tôi gom số đi.”

“Số nào cũng được sao?”

“Số nào cũng được.”

Niếp Hành Phong chưa bao giờ chơi qua nhất, anh vẫn luôn tin rằng thành công là dựa vào phần đầu mà có được chứ không phải là dựa vào trò lừa bịp đầu cơ trục lợi này, nhưng nhìn Trương Huyền chăm chú như vậy bỗng nhiên cũng cảm thấy hứng thú, thuận miệng nói: “Mười chín, ba mươi hai, bốn mươi bảy.”

“Còn có một số đặc biệt nữa, dơi, mày nói đi.”

“Mười hai.” Mỗi chai bia mười hai tệ, Nghệ thuật miệng nói ra.

Viết xong, Trương Huyền lập tức chạy ra ngoài mua số xổ, Niếp Hành Phong nhìn màn hình tivi, sau đó bình tĩnh chuyển kênh khác.

Cùng lúc đó, trong một gian phòng cao cấp, chủ nhân của gian phòng đang ngồi trên sofa yên lặng xem bản tin tương tự, phòng khách rất yên tĩnh, cho dù có âm thanh của tivi cũng không thể làm giảm đi sự tĩnh mịch.

Chuông điện thoại reo lên, nam nhân thông thả đứng dậy, chống gậy đi đến bên cạnh điện thoại bàn rồi nhắc lên nghe.

“Tôi là Tần Chiêu.”

Đầu loa bên kia truyền đến một thanh âm trầm thấp: “Tin tức ta xem rồi, ông làm rất tốt.”

Ngữ điệu có phần hài lòng khiến Tần Chiêu thở phào nhẹ nhõm, bên kia lại nói tiếp: “Niếp Hành Phong cũng không làm ta thất vọng, xem ra người ta đợi rất lâu cuối cùng cũng xuất hiện rồi. Có thời gian thì

tìm đến cậu ta bồi đắp thêm ít tình cảm, cậu ta có một người ông rất thích đồ cổ, ông biết phải làm sao rồi đấy.”

“Vâng, chủ nhân.” Tần Chiêu nhing nọt trả lời, cảm thấy đối phương muốn gác điện thoại liền vội vàng hỏi: “Vây, bệnh của tôi...”

“Yên tâm, ông sẽ nói tạm biệt với bệnh tật hơn nữa còn có thể sống rất lâu coi như là khen thưởng cho hành vi trung thành với ta.” tiếng cười nhẹ vang lên sau đó điện thoại cũng chỉ còn những thanh âm tút tút.

Nắm lấy điện thoại, mặt Tần Chiêu bỗng hiện lên nụ cười quỷ dị.

Đời người có mắt sẽ có được, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn trên thương trường của ông, ông tin chắc lần này mình quyết định không hề sai, không phải ai cũng đều có được cơ hội như vậy, thế nên nhất định phải bám chặt lấy, không tiếc giá nào cho dù đây là kế ước cùng ma quỷ kí kết!

Vụ sổ xổ mọi người cũng không để tâm lắm, ai ngờ chập tối hai ngày sau, lúc mọi người đang cùng xem tivi thì kết quả xổ số xổ hiện lên, Trương Huyền lại có thể trúng được giải sáu. Ba số Niếp Hành Phong giúp cậu chọn đều trúng, số Nghệ chọn cũng nằm trong đó, chỉ có ba số cậu chọn thì chẳng thấy tăm hơi đâu.

“Trước đây tôi mua nhiều như vậy cũng chưa bao giờ trúng, chủ tịch, anh thật lời hại, sớm biết vậy sáu số tôi đều đưa cho anh chọn có phải tốt không!”

Không khoa trương như vậy chứ?

Niếp Hành Phong nhìn tiền thưởng, chẳng qua chỉ có một trăm sáu mươi...đôla Mỹ mà thôi, xem bộ dạng hưng phấn của Trương Huyền, nghĩ đến mình mỗi lần chi tiêu một ít cũng hơn vạn đô anh đột nhiên có chút chột dạ.

“Chủ tịch, anh thực sự là một con chiêu tài miêu sống sờ sờ, yêu chết anh mất!”

Tâm tư thoáng một cái, Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy trên môi có cái gì ẩm áp lướt qua đã lại bị Trương Huyền hung hăng ôm chặt, quá kinh ngạc trước hành động quá khích đột phát của cậu, Niếp Hành Phong hoàn toàn ngây người, Trương Huyền cũng sững lại, dường như cũng phát hiện động tác của bản thân có phần thái quá, ngượng ngùng lùi ra, ánh mắt rất không tự nhiên liếc sang nơi khác.

“Trúng giải đương nhiên phải đi ăn mừng rồi, tối nay tôi mời khách, anh đừng khách khí nha.”

Tối đó, Trương Huyền mua về các loại đồ ăn sẵn, bày biện một cách đơn giản thành tiệc ăn mừng, Nghệ cũng rất may mắn được cho một chai rượu hoa quả. Sau khi cơm no rượu say, Nghệ ôm thêm lon bia mới đi ngủ, Trương Huyền và Niếp Hành Phong vẫn ngồi tiếp tục đối ẩm.

“Trương Huyền, trước đây vì thu quỹ cậu cũng thường xuyên đem người về nhà hả?” cuối cùng nhân lúc ngà ngà say hỏi ra được câu hỏi vẫn luôn quanh quẩn trong đầu, Niếp Hành Phong thừa nhận bản thân rất vô vị, nhưng không thể không thừa nhận, anh rất để tâm tới việc này.

“Trước đây thì không có, sau này...” cũng hơi say say, Trương Huyền nghiêng đầu nghĩ rồi nói: “Nếu có thể gặp một hồn phách vừa anh tuần vừa có tiền như anh, tôi đương nhiên sẽ phát huy tinh thần chủ nghĩa nhân đạo.”

Lại phát huy đến tận giường, để làm gối ôm.

Đây tuyệt đối không phải đáp án anh muốn nghe, cả mặt Niếp Hành Phong đều biến đen.

OK, anh lấy nhân cách bảo đảm – loại việc nhặt về một hồn phách vừa anh tuần vừa có tiền anh tuyệt đối sẽ không để tiểu thần còn gặp được lần thứ hai!

“Nhưng mà nha, có một việc rất lạ, từ lúc quen biết anh pháp thuật của tôi nâng cao rất nhanh, lẽ nào anh ngoài việc có thể chiêu tài còn có bản lĩnh chiêu linh lực?”

“Cũng có thể bởi vậy cậu nên ngoan ngoãn nghe lời tôi.”

Trong âm thanh trầm thấp còn kéo theo một tia trêu chọc, Niếp Hành Phong biết mình say rồi, đôi con ngươi màu lam dưới ánh đèn lấp lánh càng thêm rực rỡ, giống như viên ngọc bích xanh đậm tự nhiên chưa

từng được đào ra, so với rượu mạnh thì càng đem đến cảm giác nồng đậm hơn, say mê lập tức lấp đầy tâm trí anh.

Tên bác sĩ tâm lý tâm trí thâm sâu có phải đã nhìn ra được tâm tư của anh mới có thể đâm trúng tim đen nói hai người bọn anh là tình nhân? Cổ Tử Triều không phải là một người ăn nói lung tung bởi vậy có lẽ Trương Huyền cũng có cách nghĩ như anh...

Tim đột nhiên đập nhanh một cách kì quái, Niếp Hành Phong vươn người, đôi môi cũng nhẹ nhàng ấn lên môi của Trương Huyền, anh nghe thấy giọng khàn khàn của bản thân: “Tôi thích cậu, Trương Huyền.”

Nụ hôn nhẹ nhàng như gió mát mùa hạ, vừa tiếp xúc đã rời ra, bốn mắt nhìn nhau, Niếp Hành Phong nhìn thấy đôi đồng tử vì kinh ngạc mà mở lớn của Trương Huyền, con người co lại giống như mèo lúc gặp phải chuyện khiếp sợ, bình tĩnh nhìn anh dường như đang xác nhận độ đáng tin trong lời nói của anh.

“...Lừa cậu thôi, đồ ngốc!” đã dọa cậu sợ rồi sao? Chần chừ một lúc Niếp Hành Phong nói.

Ném lon bia xuống, Trương Huyền mắng: “Chiêu tài miêu đáng chết, lại có thể dám lừa tôi!” không đâu lại đi nói cái gì thích hay không thích hại tim cậu trong lồng ngực nảy mạnh một cái.

“Cậu cũng thường xuyên lừa tôi mà!”

“Đó là vì anh dễ bị lừa!”

“Như nhau thôi!”

Hai bên bắt phân thắng bại, cuối cùng lại thành đánh lộn, dường như vậy mới có thể che giấu tình cảm thật của hai bên, nhưng vì một cú tung quyền khiến cả hai cũng ngã nhào xuống đất đã chấm dứt cuộc đánh lộn vô vị này.

Nằm ngửa nhìn lên trần nhà, vì không muốn phá vỡ không khí yên tĩnh này mà ai cũng không nói gì, ai biết một tiếng kêu khàn khàn kiểu diêm đột ngột phá vỡ phút giây yên tĩnh, đôi tình nhân sát vách không thèm để ý đến hai người đang cố gắng duy trì yên tĩnh an bình trong lòng, hô to gọi nhỏ bắt đầu diễn một màn tình sắc giữa đêm.

Trương Huyền bật cười, “Đôi đó thực sự rất kịch liệt a.”

Âm thanh kịch liệt triền miên như tiếng huyền cầm, dần dần kích thích tâm Niếp Hành Phong, yết hầu khô cong, nhưng lại không dám quay sang nhìn Trương Huyền, chỉ nghe thấy tiếng hít thở hơi thô trầm của đối phương, sau đó lại chậm chậm dựa sát vào người mình.

“Cũng đến lúc anh nên quay về rồi.” trong lúc Niếp Hành Phong đang bị mùi thơm từ cơ thể đối phương khiến cho tâm thần hoảng hốt, Trương Huyền lại chậm rãi nói.

“Thực ra...” Thực ra, anh cũng không gấp, khó có được dịp viện cớ nghỉ dài...

“Không, việc nên sớm không nên chậm, kéo dài càng lâu thì càng khó hồi hồn.” Lời Trương Huyền nói ra rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại đau thấu tâm can.

U u, đêm chiêu tài miêu nuôi lâu như vậy ngoan ngoãn trả về nghỉ thôi cũng thấy đau khổ rồi, tổ sư gia, van người đến báo mộng làm phép một chút xem tâm địa tốt có thể trúng giải nhất hay không?

Đêm khuya ngày tiếp theo, Trương Huyền mang Niếp Hành Phong quay về bệnh viện Thánh An. Gần đến nửa đêm, bệnh viện trở nên vắng vẻ khác thường, tiếng bước chân của Trương Huyền đi trên hành lang vang vọng, lại thêm ánh sáng đèn âm ảm tuyệt đối giống hiện trường quay phim kinh dị.

“Cậu có thể đi chậm một chút không?” đi cạnh Trương Huyền, Niếp Hành Phong đề nghị.

“Tại sao?”

“Tiếng bước chân của cậu vang như vậy, không sợ bị y tá trực ban phát hiện sao.”

“Tôi cũng không phải làm kẻ trộm, lại dùng pháp thuật rồi, sợ cái gì chứ?”

“...” không phải làm kẻ trộm nhưng so với làm kẻ trộm còn kinh sợ hơn được không, mà pháp thuật của Trương Huyền, anh cảm thấy thực sự không có gì đảm bảo.

Niếp Hành Phong ấn huyết Thái Dương, vô lực không buồn đáp lại.

Cũng may, y tá trực ban không phát hiện ra khách không mời nửa đêm xuất hiện ở khu trị bệnh, nhưng rất không may là lúc bọn họ vào thang máy lại có người từ thang máy đi ra, đối mặt với người đó, Niest Hành Phong cũng người.

Là bác sĩ Lạc mới đến lúc hồn phách anh mới xuất khiếu đã gặp, lúc hai người đi qua nhau, sợi tóc đen của nam tử lướt nhẹ qua mặt anh, mang theo một mùi thơm thanh nhã.

Người này quả nhiên có thể nhìn thấy anh!

Trong nháy mắt, Niest Hành Phong nghĩ ngay đến việc này.

Anh vừa rồi vì ngại người mà không kịp tránh đi, từ vị trí đứng của người kia có thể thấy bọn họ chắc chắn sẽ đụng vào nhau, nhưng người kia lúc đi ra khỏi thang máy lại dịch người sang bên cạnh một chút vì vậy vừa khéo đi qua ngay cạnh anh. Hành động cực kì tự nhiên, nếu không phải trước đây đã từng gặp qua người này, Niest Hành Phong nhất định sẽ không chú ý đến hành động rất nhỏ kia.

“Làm sao vậy?”

Thấy Niest Hành Phong không bước vào thang máy, Trương Huyền kì quái quay ra, nhìn theo hướng mắt của anh, “A, nhìn trai đẹp hử, thấy trai đẹp là không bước nổi nữa, chủ tịch, anh đến mức đấy rồi sao?”

Không phải, anh chỉ là...

Thấy ngữ khí có mùi ghen tuông Niest Hành Phong định giải thích rõ ràng thì nhìn thấy cửa phòng làm việc cách đó không xa mở ra, một người từ bên trong đi ra, tiến đến nói chuyện với bác sĩ Lạc.

Dáng người bác sĩ Lạc thon dài nhưng người này so với y còn cao hơn một chút, nhìn thấy khuôn mặt tuần lẳng mang nét châu Âu Niest Hành Phong lại ngẩn ra.

“Ngay cả trai đẹp ngoại quốc cũng không tha, chủ tịch khẩu vị của anh cũng không vừa nha, nếu không tối nay chúng ta không hề hôn nữa, đi tìm trai đẹp nói chuyện nha?” Trương Huyền đứng bên cạnh thêu tình đạt lý đề nghị.

“Ít ba hoa đi, tôi chỉ là ngạc nhiên vì gặp được người quen ở đây thôi.”

Nam nhân ngoại quốc kia trước đây trong lúc làm việc ở Italia Niest Hành Phong từng biết, qua lại không nhiều vả lại có những chuyện cũng không cần nói với Trương Huyền làm gì, anh kéo Trương Huyền vào thang máy, Trương Huyền vẫn tò mò ngoáy đầu ra ngoài nhìn..

“Cậu dường như cũng có hứng thú với trai đẹp!”

Lần này lại đến Niest chủ tịch khó chịu, đáng tiếc Trương Huyền lại không nghe ra còn thuận miệng đáp: “Yêu cái đẹp là phản ứng bình thường của con người a, thần thái trong mắt người ngoại quốc kia có gì đấy rất kì lạ.” rất rõ ràng, cậu rất có hứng thú với người ngoại quốc đẹp trai kia.

“Đừng có chọc đến hử!”

Sắc mặt Niest Hành Phong không được tốt lắm.

Spa Jorda? Borgia, theo truyền thuyết là hậu duệ của công tước Valentino tại Italia, sự xa hoa vô độ của gia tộc Borgia, đã tâm quyền lực đều được chứng minh trên người người này, đây không phải là người Trương Huyền có thể chọc đến, hơn nữa, nếu như có thể Niest Hành Phong hi vọng Trương Huyền có thể tránh càng xa càng tốt.

Nhưng lời này Niest Hành Phong không nói ra, nói ra càng nhiều sẽ càng khiến Trương Huyền hiểu kì, anh chỉ kì quái việc người vẫn luôn chỉ thích sống ở nước ngoài tại sao lại đột nhiên muốn quay về?

Phòng bệnh của Niest Hành Phong rất yên tĩnh, thân thể của anh lúc này vẫn đang nằm ở trên giường, trên mặt đeo mặt nạ dưỡng khí, máy điện tâm đồ vẫn ghi lại từng nhịp thở của anh thỉnh thoảng còn phát ra tiếng tí nhẹ.

“Đến giờ Tý rồi, bắt đầu thôi.”

Trương Huyền nhìn trận đồ ngũ hành mang theo người, kéo hồn phách Niếp Hành Phong lên trước mình.

Nhìn thân thể của bản thân ở trước mặt, Niếp Hành Phong đột nhiên cảm thấy lo sợ. Ngoài cửa sổ trắng sáng treo cao, hóa ra bất giác anh đã ở cùng với Trương Huyền hơn nửa tháng, bây giờ đã sắp trở về không gian riêng của bản thân mình, vậy mà anh lại không cảm thấy vui vẻ mà lại có chút hoảng loạn khác thường. Tâm tình trống rỗng giống như đã quên mất thứ gì đó rất quan trọng.

“Tôi bắt đầu đây”

Trương Huyền ngừng thần đọc chú ngữ, có thể thành công hay không là ở lúc này đây, cậu nhất định không thể khiến chiêu tài miêu thất vọng mà về, mặc dù sâu trong tim vẫn có chút chờ mong – nếu pháp chú không linh nghiệm, cậu có thể đường đường chính chính lừa chiêu tài miêu quay về nhà mình.

Rất đáng tiếc, định luật Murphy(4) lại lần nữa chứng tỏ tính chính xác của nó. Trương Huyền vừa niệm xong chú ngữ liền nhìn thấy một tia sáng màu lam nhạt từ tay mình phát ra, xung quanh hồn phách của Niếp Hành Phong tỏa ra ngân quang, sau đó ánh sáng chui vào thân thể đang nằm trên giường bệnh, hồn phách bắt đầu nhạt dần, ngân quang phân ly bay về phía thân thể.

(4) Định luật Murphy: Nếu có hai hay nhiều cách để làm một việc gì và một trong các tình huống có thể đi đến thảm họa thì sự việc thường xảy ra theo chiều hướng đó.

Đã nói mà, chiêu tài miêu là thần bảo vệ của cậu, có anh ta ở đó, cậu thi triển pháp thuật đều là làm chơi ăn thật hết!

Trương Huyền làm chỉ quyết, đang muốn giúp Niếp Hành Phong trở về vị trí cũ thì đột nhiên lại bị anh kép lấy vội vàng hỏi: “Cậu nói xem sau khi tôi hồn hồn liệu có thể quên mất cậu không?”

Anh nghĩ ra rồi, đây chính là vấn đề khiến anh vẫn luôn bất an – sợ sẽ quên mất Trương Huyền, sợ sẽ quên mất sự xuất hiện của cậu, loại cảm giác hoảng sợ bất an này dường như trước đây cũng đã từng xảy ra...

Nụ cười trên mặt Trương Huyền có chút cứng lại, đôi quang mâu xinh đẹp bình tĩnh nhìn Niếp Hành Phong, điều này khiến Niếp Hành Phong càng lo lắng tiếp tục hỏi: “Rốt cuộc có thể như thế không?”

“Tôi không biết.” Trương Huyền nói: “Tôi chỉ biết – nếu đối với anh đó là điều quan trọng cho dù có quên mất cũng sẽ có một ngày có thể nhớ lại!”

“Nhưng mà...”

Không để cho Niếp Hành Phong có cơ hội phản bác lại, tay Trương Huyền ấn lên ngực anh, quang mâu sáng lên, hô: “Nguyên thần quy vị!”

“Trương Huyền!”

Lo lắng nhìn bản thân từ từ nhạt dần, tay nắm chặt lấy Trương Huyền dần dần buông ra, dung mạo thanh tú sâu sắc của cậu cũng dần dần mờ nhạt, Niếp Hành Phong bị một cỗ cường lực bắt lấy bay về giường.

Lần này, tôi chắc chắn sẽ không quên cậu!

Giây phút hồi hồn đó, trong đầu Niếp Hành Phong hoảng hốt hiện lên câu này.

Ánh sáng ngân lam theo nguyên thần quy vị cũng dần dần biến mất, người nằm trên giường vẫn đang ngủ say nhưng hô hấp đã trở nên trầm ổn hơn, điện tâm đồ bên cạnh cũng không còn gợn sóng nhỏ như trước mà theo nhịp chậm rãi nhưng có lực.

Trương Huyền bỏ mặt nạ dưỡng khí trên mặt Niếp Hành Phong xuống. Khuôn mặt anh tuần như vậy lại bị che khuất dưới vật thể ngu ngốc quả thực là phung phí của trời. Đèn tường hắt lên gương mặt Niếp Hành Phong viền rõ khuôn mặt góc cạnh không vì ngủ say mà giảm mất khí tức tuấn tú vốn có. Trương Huyền nhìn không được có phần giận dỗi xoa xoa gò má anh, nhưng người đang chìm trong giấc mộng vẫn không có bất kì phản ứng nào.

“Hôn mê còn có thể đẹp trai đến vậy, quả là thiên lý khó dung a.”

Không thể phủ nhận, trên người người nam nhân này chảy dòng khí tức cậu rất thích, rất quen thuộc, theo đó một cảm giác kì lạ kéo đến, Trương Huyền vuốt ve tóc mai của Niếp Hành Phong, đột nhiên cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Có thể công khai phi lễ chiêu tài miêu, quả nhiên là một việc rất vui, Trương Huyền mỉm cười: “Người đẹp ngủ say mau mau tỉnh lại, nợ mà quá thời hạn tôi sẽ thu thêm tiền phạt đấy!”

Đêm đó cũng không ngủ ngon, Trương Huyền kết luận là do bên cạnh thiếu đi cái gối ôm, đôi tình nhân kịch liệt bên cạnh hôm nay cũng yên ắng lạ khiến cậu không nhận được đáp ứng

“Này, thêm chút tiết mục giải trí đi, thời gian vẫn còn sớm, quá kiềm chế cũng không tốt cho sức khỏe đâu.”

Không có phản hồi, Trương Huyền đành phải chui đầu vào chăn, sau khi lẩm bẩm hàng chục lần câu chú ngữ an thần mới có thể chìm vào giấc ngủ như mong muốn.

Sáng dậy cũng không có bữa sáng đã làm sẵn, Trương Huyền đem nhiệm vụ nặng nề này nhét cho dơi nhỏ, thiếu niên lạnh lùng ngoan lệ sau khi hí hoáy một hồi làm xong bữa sáng vụng về liền biến lại trở lại hình dạng con dơi nhỏ. Nó rất không cam tâm vỗ cánh trước mặt Trương Huyền.

“Tôi muốn biến lại về hình dạng kia! Tôi muốn biến lại về hình dạng kia!”

“Anh trai, tôi cũng rất muốn biến anh về hình dạng kia, nhưng pháp lực của tôi chỉ có thể duy trì trong một thời gian ngắn, anh tốt xấu gì cũng là người tu luyện, không thể cái gì cũng trông cậy vào tôi, nghĩ xem làm sao vận dụng pháp lực của mình để biến thành người đi.”

Nếu như có thể, cậu cũng hi vọng Nghê có thể duy trì hình dạng người, nhưng lực bất tòng tâm a. Tối đó Nghê có thể bảo trì hình dạng lâu như vậy tuyệt đối là kỳ tích, mà cái đã gọi là kỳ tích thì đương nhiên sẽ không thể lúc nào cũng xuất hiện được.

Dường như chiêu tài miêu không ở đây, pháp lực của cậu cũng yếu đi rất nhiều...

Nghĩ đến Niếp Hành Phong, Trương Huyền lập tức lấy lại tinh thần, vợ lấy điện thoại ở bên cạnh gọi điện cho anh.

Giờ này chiêu tài miêu chắc hẳn đã phải tỉnh rồi, xem thử coi anh ta đang làm gì, quan trọng nhất là xem anh ta có quên mất mình hay không.

Nghe điện thoại là một chàng trai trẻ có giọng nói rất ôn hòa chứ không phải là Niếp Hành Phong, Trương Huyền sững người rồi nói: “Phiền chuyển máy cho Niếp Hành Phong, cảm ơn.”

“Xin hỏi anh là...”Niếp Duệ Đình hỏi. Người biết số điện thoại này của anh hai không nhiều mà màn hình điện thoại lại hiện lên dãy số lạ, cậu có chút cảnh giác.

“Tôi là Trương Huyền, là bạn của anh ấy, anh ấy tỉnh là rồi có phải không? Tôi...”

“Tôi không biết Trương Huyền nào cả!”

Niếp Duệ Đình rất tức giận. Bây giờ Trương Huyền hai chữ này là cấm kị của Niếp gia, vậy mà lại có người dám chạy đến tự xưng là Trương Huyền, may mà người tiếp điện thoại là cậu, nếu đổi là anh hai, nhất định sẽ lại phải giải thích một hồi.

“Alô...”

Điện thoại đã bị ngắt rồi.

Trương Huyền nghiêng đầu nghĩ, rút ra kết luận – não người nhận điện thoại có thể có vấn đề rồi, vì vậy lại ấn nút gọi một lần nữa, sau khi điện thoại kết nối cậu nói: “Tôi cũng không biết cậu, người tôi muốn tìm là Niếp Hành Phong, đưa ngay điện thoại cho anh ấy, tiền nợ tôi đừng nghĩ có thể xù được!”

“Anh ấy nói anh ấy không quen Trương Huyền nào cả, còn bảo tôi cảnh cáo anh, nếu còn dám chơi trò lừa đảo qua điện thoại này sẽ lập tức báo cảnh sát!”

Người lừa đảo này cũng thật lợi hại, lại có thể mô phỏng thanh âm của Trương Huyền tới mức giống hệt, Niếp Duệ Đình càng cảnh giác, sợ rằng đối phương sẽ thực sự tìm đến anh hai. Anh hai vừa mới tỉnh lại sau hôn mê, cậu cũng không muốn anh lại gặp phải phiền phức.

“Lừa đảo qua điện thoại?” trước khi Trương Huyền kịp phản ứng lại điện thoại đã lại bị ngắt.

Chiều tài miêu chết tiệt, không chỉ trở mặt không nhận người còn dám nói cậu là lừa đảo!

Sau khi ngẩn người nhìn điện thoại ba mươi giây, Trương Huyền gơ tay ném điện thoại đi.

Điện thoại sau khi lượn một đường parabol tuyệt đẹp thì rơi xuống ngay bồn rửa ở phòng bếp, kèm theo một tiếng động quá dị rồi biến mất.

“Có chuyện gì vậy?”

Cơn bức tức chuyển thành dự cảm không tốt, Trương Huyền quay đầu nhìn Nghệ, Con dơi bay qua nhìn bồn rửa, lại quay đầu nhìn cậu kèm theo vẻ mặt đồng tình.

“Lão đại, nếu điện thoại của anh không chống nước thì xem ra anh cần phải đổi một cái khác rồi.”

“Cái gì cơ!?”

Sau khi hiểu được lời của Nghệ, Trương Huyền nhảy bật lên, gào lên một tiếng thê lương: “Điện thoại mới của tôi...”

Trong không gian yên tĩnh đồng hồ treo tường phát ra những âm thanh có quy luật, Niếp Hành Phong dựa vào ghế giám đốc lật xem báo kinh tế tài chính, đây là thói quen lâu năm của anh, trong giờ nghỉ trưa xem báo để giết thời gian.

Nhưng lại cảm thấy có gì đó không yên lòng, trong thời gian nửa tiếng, mắt anh mấy lần đảo qua điện thoại, chờ mong nó kêu lên, người biết số điện thoại này của anh không nhiều, Trương Huyền là một trong số những người đó.

Thật kì lạ, theo tính cách của Trương Huyền đáng nhẽ là ngay sau lúc anh tỉnh lại đã phải gọi điện đến, nhưng lâu như vậy mà vẫn không thấy liên lạc gì với anh.

Nghĩ đến Trương Huyền, khóe môi Niếp Hành Phong hiện lên ý cười. Anh đã nói rồi, anh sẽ không quên Trương Huyền mà sự thực chứng minh anh đã không vi phạm lời hứa, vẫn nhớ người đó, vẫn nhớ nửa tháng luôn luôn ở cạnh nhau.

Niếp Hành Phong tỉnh lại sau hôn mê đã năm ngày, mới hai ngày đã bị người nhà bắt đi làm đủ thứ xét nghiệm, ba ngày sau lại ngập chìm trong sự vụ của công ty, nhưng anh vẫn không quên liên lạc với Trương Huyền, nhưng là một điều lạ, cho dù anh gọi như thế nào cũng không liên lạc được với đối phương, gọi điện đến công ty Trương Huyền thì được biết đã mấy ngày nay cậu không đi làm rồi.

Chơi trò mất tích sao? Hay là công việc bận đến mức không liên lạc được? Mắt Niếp Hành Phong nhìn chăm chăm vào tờ báo, tâm tư thì sớm đã bay ra ngoài.

“Anh hai.”

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa sau đó Niếp Duệ Đình đi vào, cậu đi vào lấy văn kiện thuận tiện cũng xem xem tinh thần trạng thái của Niếp Hành Phong.

“Anh sao rồi? Làm việc liên tục như vậy thân thể có chịu nổi không?”

“Rất tốt nha.” Niếp Hành Phong bỏ xuống danh hiệu hoàn mỹ được viết trên báo, cười nói.

Niếp Duệ Đình bị nụ cười của anh làm cho run lên. Rất lâu rồi mới nhìn thấy anh hai có thể cười một cách nhẹ nhõm như vậy, dường như từ sau khi anh ấy tỉnh lại sau hôn mê, cả người đều biến trở về thành một người tràn đầy năng lượng trước kia, lẽ nào hôn mê một cách thích hợp là cần thiết?

“Anh hai, em giúp anh tìm một trợ lý nhé?” nhìn đồng văn kiện vì Niếp Hành Phong hôn mê mà xếp thành một ngọn núi nhỏ, Niếp Duệ Đình đề nghị.

Sắp xếp một trợ lý mới, ngoài việc có thể trợ giúp Niếp Hành Phong trong công việc ra thì còn có thể gián tiếp giúp anh quên đi quá khứ không vui trước đó, điện thoại mạo danh ngày đó gọi đến khiến trong lòng Niếp Duệ Đình vẫn luôn thấp thỏm không yên.

“Anh sẽ suy nghĩ.” Niếp Hành Phong thuận miệng đáp.

Gian trợ lý ở bên ngoài vẫn luôn trống, nhưng anh thà rằng tự làm tất cả mọi chuyện cũng không muốn sắp xếp người giúp đỡ, dường như vị trí đó sớm đã có người ngồi rồi anh không muốn bất kì ai đến thay thế.

“Duệ Đình.” lúc Niếp Duệ Đình rời đi, Niếp Hành Phong bỗng gọi cậu, do dự một lúc rồi hỏi: “Em có tin kiếp trước kiếp sau không?”

“A?” Niếp Duệ Đình nhìn anh hai một cách kì quái, không rõ tại sao tự nhiên anh lại hỏi vấn đề này.

“Em cũng không biết.” cậu nghĩ rồi nói: “Nhưng mà đó có phải rất quan trọng không? Cho dù anh biết được kiếp trước của mình chẳng nhẽ còn có thể quay lại sao?”

“Không thể.” Niếp Hành Phong thở dài, bản thân từ trước đến nay vẫn không tin mệnh bất phục mệnh lại có thể đi hỏi vấn đề ấu trĩ như vậy, đều là do tiểu thần còn nháo cả.

Tâm tư tương thông với Trương Huyền không biết bao nhiêu lần, thậm chí đã quen dung túng cả thói tùy tiện của cậu, ngoài một chữ duyên ra anh cũng không biết còn có cái gì có thể giải thích nổi mối ràng buộc giữa hai người. Tình duyên, hai chữ thật mơ hồ lại có thể chân thực như vậy, nghĩ đến ước nguyện hôm sinh nhật, Niếp Hành Phong mỉm cười.

Anh không biết giữa anh và Trương Huyền có phải đã trải qua kiếp trước cùng nhau hay không hoặc là cùng trải qua một mối tình rất dài, anh chỉ biết trong kiếp này, anh sẽ nắm chặt lấy người này, từ lúc hai người đụng xe chữ duyên này đã bắt đầu xuất hiện rồi.

Nếu Trương Huyền biết được suy nghĩ lúc này của Niếp Hành Phong, nhất định sẽ rất vui vẻ chạy tới tận chín đại hành tinh mất, đáng tiếc cảm ứng tương thông giữa hai người mới chỉ dừng lại ở lúc hai người ở gần nhau bởi vậy bây giờ người đang đứng dưới cửa của tập đoàn Niếp thị – Trương Huyền, vì khoảng cách hai mươi ba tầng lầu nên không chỉ không cảm nhận được tiếng lòng của Niếp Hành Phong mà cậu còn đang tức giận đến mức muốn hủy đi tòa nhà này cho hả giận.

Tận năm ngày trời, gọi di động, gọi máy bàn, Niếp Hành Phong không những không nghe điện thoại còn một mực bảo cậu là lừa đảo, mẹ nó, lừa đảo có thể làm giả được cả chữ kí của anh ta hay sao? Lẽ nào giấy nợ giấy trắng mực đen trong tay cậu chỉ là giả!?

Không tiếp điện thoại phải không? Được, cậu sẽ đứng trước cửa tập đoàn Niếp thị ôm cây đợi thỏ, cậu không thèm quan tâm phần thù lao này nhưng tuyệt đối để ý việc bị người ra ném qua một bên!

“Cậu này, tôi không biết giữa cậu với chủ tịch của chúng tôi có ân oán tình cừu gì, nhưng tôi chỉ là một nhân viên bảo vệ nhỏ mà thôi, cậu tốt nhất vẫn cứ nên đi đi, chủ tịch nói không gặp cậu vậy nhất định sẽ không gặp đâu.” những lời này là nhân viên bảo vệ đã cố gắng tìm từ một cách khéo léo nhất rồi, anh ta lấy khăn tay lau một tầng mồ hôi lạnh trên trán.

Thành thật mà nói, cậu trai tuần tú đến mức trời đất ghen ghét này nói đến đòi tiền nợ chẳng bằng nói là đến đòi nợ tình, đôi quang mâu màu xanh lam mênh mông như sóng nước so với ánh sáng tươi đẹp bên ngoài còn rực rỡ hơn mấy phần, nhìn thế nào cũng thấy như là bộ dạng sau khi bị lừa thì đến trước cửa nhà đòi công đạo vậy.

Không tưởng được vị chủ tịch hòa khí chừng chặc lại là người như vậy, viên bảo vệ lau mồ hôi lạnh nghĩ, cũng may cha mẹ không sinh ra anh là người đẹp trai nếu không cùng làm việc trong một công ty với vị chủ tịch sắc lang kia, bản thân chỉ sợ cũng gặp nạn khó tránh được rồi.

“Bảo anh ta nghe điện thoại của tôi, nếu không tôi sẽ gọi điện báo cảnh sát!”

Nếu không nghĩ đến bảo vệ cũng là vì trách nhiệm của mình không nên quá làm khó bọn họ thì Trương Huyền sớm đã quật ngã người này rồi xông lên rồi. Với thân thủ của cậu, đối phó với mấy viên bảo vệ nhỏ này hoàn toàn không có vấn đề gì.

Vừa nhắc tới Tào Tháo Tào Tháo đã đến, theo tiếng còi cảnh sát chói tai, hai chiếc xe cảnh sát nhanh chóng chạy đến, Trương Huyền tức giận trợn trừng mắt: “Mụ nội nó, anh dám gọi điện báo cảnh sát!”

“Không phải tôi gọi, là cấp trên gọi.”

Sát khí quá nặng khiến viên bảo vệ chỉ còn biết giữ lấy mạng bản thân, vội vàng lấy tay chỉ lên phía trên. Lúc này thư kí Lý Đình vừa nghe điện thoại của anh ta, có khả năng là sau khi nghe có người đến đe dọa liền gọi điện báo cảnh sát, căn bản không có liên quan gì đến anh ta nha.

Trương Huyền không thèm nghe mấy lời dong dài của nhân viên bảo vệ, quay người đi, giấy nợ bị cậu vò nát ném ra đằng sau.

Ngồi lên con xe Sheep tàn tạ, khởi động máy lái đi, Nghệ vỗ cánh bay đến vai cậu nói: “Tôi thấy chủ tịch không giống người không niệm tình cũ, có thể đang có hiểu lầm gì đấy chẳng?”

“Hiểu lầm con khi! Mà không thấy anh ta ngay cả cảnh sát cũng gọi đến rồi sao!?”

Nếu như Niếp Hành Phong đã quên mất đoạn kí ức trước khi hồi hồn cậu cũng không làm gì, vấn đề là tên này căn bản là trở mặt không nhận người, muốn xóa bỏ quan hệ giữa hai người, còn nói cậu là lừa đảo! Anh ta thật biết diễn kịch nha, tối đó còn lo lắng nói sợ sẽ quên mất mình.

Càng nghĩ càng tức, Trương Huyền nghĩ nếu lúc này Niếp Hành Phong xuất hiện trước mặt cậu, cậu nhất định đập bẹp anh ta cho hả giận, sớm biết như này, lúc đầu phải coi anh ta như người hầu sai bảo nhiệt tình cho bố.

“Tức giận cũng không nên xé giấy nợ như vậy, sau này cậu đòi tiền bằng cách nào đây?”

“Thực ra tôi đến tìm anh ta không phải vì đòi nợ.” một lát sau Trương Huyền nhỏ giọng nói.

Đó chỉ là cớ để đến tìm anh ta thôi, muốn nhìn xem anh ta có khỏe không, chỉ có thể mà thôi.

“Nếu thực sự muốn gặp anh ta, không bằng dùng phép thuật a, đây là điểm mạnh nhất của chúng ta nha.” con dơi nhỏ tự tin đề cử.

Trương Huyền không trả lời, nếu bạn bè đến mức phải dùng pháp thuật mới gặp được, vậy thì còn gặp để làm gì đây?

“Thôi đi, coi như làm việc thiện tích đức vậy.”

Giọng nói cực kì bình tĩnh khiến con dơi nhỏ cũng nghĩ Trương Huyền đã dập được cơn tức giận thì cậu đột nhiên gào lên chửi: “Anh chỉ là một con chiêu tài miếu vong ân bội nghĩa, tối nay tôi mà không đánh được đồ tiểu nhân anh sau này tôi sẽ đổi sang họ của anh!”

Cả tòa nhà Niếp thị vì tiếng gào phẫn nộ của Trương Huyền mà rung lên ba phát, Niếp Hành Phong đang ngồi trên tầng cao nhất của tòa nhà cũng hắt xì liên mấy cái, theo bản năng nhìn ra xung quanh.

Vừa này có động đất hay sao? Tại sao anh lại cảm thấy cả tòa nhà kiên cố lại chấn động, sau lưng một trận gió lạnh như có một lời nguyện rửa vừa quàng vào cổ.

Cảm giác tâm phiền ý loạn đột nhiên nẩy lên trong lòng, anh cầm lấy văn kiện ở trước mặt đẩy sang bên cạnh, dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng chuông điện thoại vang, là điện thoại nội tuyến Lý Đình gọi đến: “Chủ tịch, có vị khách đến tìm anh, anh ta không có hẹn trước, anh có muốn gặp không?”

“Nói tôi bận không gặp được.” sau khi thản nhiên nói liền dập máy.

Phòng làm việc yên tĩnh một chút rồi tiếng chuông điện thoại lại vang lên, Lý Đình cẩn thận nói: “Anh ta nói anh ta là bạn rất quan trọng của anh, anh nhất định phải gặp anh ta.”

Bạn rất quan trọng?...Trương Huyền!

Niếp Hành Phong nhíu mày, lập tức bật khỏi ghế, “Lập tức mời cậu ta lên!”

Nói xong, anh vội vàng ra khỏi phòng làm việc, thuận tiện nhìn lướt qua bài trí trong gian phòng.

Sắp xếp rất ngăn nắp, thế này chắc sẽ không bị cười nhạo gì đâu, chẳng em ngu ngốc cũng không mang tạp chí linh tinh đến, anh sẽ không bị tiểu thần côn cho là thích đọc mấy cái loại sách báo đó, còn có...

Cửa phòng được đẩy ra, Lý Đình mời khách vào, bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt đang đầy ý cười của Niếp Hành Phong trong nháy mắt cứng lại.

“Sao lại...là anh?”

“Đương nhiên là anh, Hành Phong thân yêu, lẽ nào anh không phải là bạn quan trọng nhất của em?”

Ngao Kiếm, chính là quý tộc Italia buổi tối anh hồi hồn gặp được ở bệnh viện Thánh An, mỉm cười bước vào, ôm anh rất thân mật một cái, Niếp Hành Phong còn chưa kịp phản ứng, đã bị hấn hôn nhẹ lên má.

Tâm tình buồn bực, Niếp Hành Phong chế trụ ma huyết ở khuỷu tay Ngao Kiếm đúng lúc môi hấn gần kề thì bất động thanh sắc đẩy ra rồi lạnh lùng nói: “Borgia tiên sinh, lâu rồi không gặp.”

“Hành Phong, anh thích em gọi tên Trung Quốc của anh hơn, đừng quên anh cũng có nửa dòng máu là người phương Đông.” Ngao Kiếm nói tiếng Trung một cách lưu loát, đối với sự lãnh đạm của Niếp Hành Phong coi như nhìn mà không thấy.

“Anh không phải là thích cuộc sống ở châu Âu hay sao? Sao tự dưng lại quay về?”

Rất không muốn nói chuyện với Ngao Kiếm, nhưng đáng tiếc người cũng vào rồi, Lý Đình cũng thức thời bẽ cạ phê vào, khiến Niếp Hành Phong đành phải bày ra nét mặt xã giao.

“Mấy tháng trước anh gặp tai nạn nghiêm trọng, suýt chút nữa mất mạng ở Italia, bẽ trên bảo anh về đây giải sầu, vừa đúng lúc bác sĩ tư của anh cũng về nước để phát triển, anh liền cùng cậu ta đi.”

Niếp Hành Phong nghĩ đến bác sĩ Lạc tuần tú khác thường, anh ta chắc hẳn là bác sĩ tư của Ngao Kiếm.

“Nhưng đó chỉ là một trong số các nguyên nhân thôi, quan trọng nhất là anh muốn đem việc làm ăn chuyển về bên này. Ở đây còn rất nhiều thành phố có thể khai thác, bỏ phí thì thật đáng tiếc, ai biết sau khi quay về lại nghe được tin em ở trong bệnh viện, mấy ngày trước anh còn qua thăm em đó.”

Ngao Kiếm thưởng thức cà phê thơm nồng, chậm chậm nói, đôi mắt dưới ánh sáng lộ ra tia sáng màu bạc, che khuất đi nội tâm bên trong.

Hóa ra tối đó gặp nhau ở bệnh viện không phải do trùng hợp.

Niếp Hành Phong tỉ mỉ khuấy cốc cà phê, khuôn mặt trầm tĩnh che giấu đi sự bất ngờ trong lòng – Ngao Kiếm muốn chuyển công việc làm ăn về nước?

Lần đầu tiên Niếp Hành Phong đi Italia đã quen với Ngao Kiếm, anh rất hiểu về gia tộc Borgia, bọn họ trừ làm ăn bình thường ra nhiều hơn thế là những vụ làm ăn ngầm, anh không muốn có quan hệ với loại người này bởi vậy hai năm ở Italia đã cố gắng hết sức tránh xa Ngao Kiếm, không ngờ tới hẳn ta còn có thể đến đây tìm mình, còn nói sẽ chuyển công việc làm ăn về.

“Đáng nhẽ ra anh định chuẩn bị đón em ra khỏi viện, không ngờ lại bị công việc trì hoãn, xem em phục hồi như vậy anh cũng an tâm. Hành Phong, lần này anh sẽ ở đây lâu dài, sau này mong em quan tâm đến anh nhiều hơn.”

Ngao Kiếm không làm phiền quá lâu, sau khi uống xong cà phê liền nói tạm biệt. Đang định ôm tạm biệt thì Niếp Hành Phong đã vươn tay ra, hẳn nhún vai đành phải chuyển từ ôm sang bắt tay. Lúc hai tay nắm lấy, Niếp Hành Phong đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay rất đau, anh ngược mắt lên đối diện với đôi mắt màu bạc.

Ngao Kiếm là con lai, màu tóc với màu da mịn màng nhu hòa nghiêng về châu Á, ngũ quan lại cao thẳng sâu sắc của châu Âu, đặc biệt là đôi mắt màu bạc, là biểu tượng của gia tộc Borgia.

Bốn mắt nhìn nhau, Niếp Hành Phong từ trong mắt đối phương nhìn ra ý muốn chinh phục, lập tức Ngao Kiếm cúi người xuống cười nhẹ vào tai anh: “Hơn một năm không gặp, em càng ngày càng trưởng thành rồi, so sánh ra thì anh thích em bây giờ hơn.”

Ngao Kiếm cao hơn Niếp Hành Phong một chút, đứng cùng với hắn, khí thế áp bức thông qua cử chỉ nhỏ nhả không hề che đậy nhắm nhủ đến anh.

Anh cảm thấy Ngao Kiếm so với trước đây thì càng trầm ổn lão luyện, sự ngoan lệ của dã thú được che giấu một cách khéo léo đằng sau vẻ ngoài văn nhã, nhưng khí tức âm lãnh vẫn không cách nào thay đổi được, điểm này so với trước đây Niếp Hành Phong càng cảm nhận thấy một cách sâu sắc, đó là mùi của loài động vật máu lạnh, người nhìn có vẻ trí thức ưu nhã thực ra là dùng máu tanh tưới lên.

Niếp Hành Phong cười, bất động thanh sắc rút ra tay bị nắm chặt, cảm ơn theo kiểu Italia đúng mực nói: “Cảm ơn đã khen ngợi, hân hạnh rồi.”

“Vậy sau này gặp lại.” Ngao Kiếm cũng cười nhạt rồi quay người rời đi.

Nhìn hắn ta rời đi xong Niếp Hành Phong quay lại phòng làm việc, ngồi lên sofa vắt tay lên trán.

Còn tưởng là Trương Huyền, kết quả là chờ mong một trận, thực là người không nên đến thì đến mà người nên đến thì lại chẳng thấy đâu!

Sự xuất hiện đột ngột của Ngao Kiếm làm Niếp Hành Phong có phần hỗn loạn, loại cảm giác bị thú săn mồi đến gần khiến anh cảm thấy không thoải mái. Anh biết việc không có mục đích người của gia tộc Borgia sẽ không có hứng thú, bọn họ giống như loài rắn đuôi chuông xảo quyệt âm ngoan, bên ngoài đẹp đẽ chỉ là để thu hút con mồi, sau đó sẽ quấn chặt lên từng chút từng chút cắn nuốt, không cho đối thủ nửa giây nghỉ ngơi, đây là bí mật tự hiểu không cần nói ra trong giới kinh doanh Italia.

Như vậy lần này, mục đích của Ngao Kiếm là gì?

Niếp Hành Phong trầm ngâm, cầm lấy điện thoại nói: “Trương Huyền, sau này người này có đến nhất định phải từ chối...”

Bên kia điện thoại không có tiếng động gì, Niếp Hành Phong sững người xong mới phát hiện bản thân ấn nhầm điện thoại, gian trợ lý bên ngoài không có ai, anh đáng nhẽ phải gọi đến phòng thư kí mới phải.

Động tác rất tự nhiên, trước khi nào định ra mệnh lệnh, cơ thể đã đi trước một bước.

Lúc trong lòng lo lắng, anh rất tự nhiên nghĩ đến...Trương Huyền.

Niếp Hành Phong chậm chậm bỏ điện thoại xuống, mặt đắm chiêu nghĩ ngợi, sau đó khóe miệng nổi lên ý cười.

Anh đột nhiên nghĩ đến người tốt nhất cho vị trí trợ lý còn trống kia, Trương Huyền có lẽ cũng nên thử xem, tiền lương cao, cậu ta có thể cự tuyệt không?

Chắc chắn không!

Cùng lúc đưa ra câu hỏi, Niếp Hành Phong đã tự trả lời một cách chắc chắn.

Cầm lấy điện thoại, nghĩ một hồi rồi lại buông ra. Gọi cũng không được, thể nào cũng không liên lạc được, chẳng bằng trực tiếp đi tìm cậu ta, có thể chính đại quang minh bóc lột tiểu thần côn, anh cũng không muốn bỏ qua một cách đơn giản như vậy!

12. Phần 2 - Quyển 1 - Chương 11: Tiểu Tiểu Tiểu Phiên Ngoại

Tiểu tiểu tiểu phiên ngoại

Hồ thuyết quỷ ngữ của người trong Niếp gia một

Trương Huyền hỏi thức thần dơi nhỏ: “Tại sao mày lúc nào cũng thích ôm chai bia bay tới bay lui vậy?”

Nghệ chớp mắt rất vô tội nói: “Lão đại, tôi cũng muốn ôm chai rượu Louis XIII nhưng vấn đề là cậu có mua cho tôi hay không?”

Trầm mặc lại trầm mặc, sau đó...

Trương Huyền: “Tiền không phải là vấn đề mà vấn đề là tao thấy thực ra ôm chai bia hợp mốt hơn.”

Nghệ: “...”

Hồ thuyết quỷ ngữ của người trong Niếp gia hai

Hoắc Ly, chớp mắt vô tội nhìn Nghệ: “Hôm nào anh cũng uống nhiều rượu như thế không sợ có hại cho gan à?”

“Không thể a.” rất hùng hồn rút ra một chai rượu hoa quả từ trong túi bảo bối đưa cho tiểu hồ ly: “Rất ngọt nha, em uống thử đi.”

Cầm lấy rồi uống hai ngụm, quả nhiên rất ngọt, tuyệt đối không sợ có hại cho gan nhưng...

Lại chớp chớp mắt nhìn Nghệ: “Uống đồ ngọt như vậy, anh sợ sợ bị bệnh tiểu đường sao?”

Nghệ: “...”

Hết

13. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 1-1: Văn Ân - Quan Tài

Bởi vì khu nhà đang thuê chuẩn bị dỡ bỏ,

Trương Huyền đành chuyển đến chỗ Niếp Hành Phong đã tốt bụng sắp xếp cho,

Quan hệ của hai người càng càng ngày hòa hợp.

Không ngờ vào một ngày cuối tuần lúc đi đánh golf,

Lại tìm thấy một bộ hài cốt trắng trong hồ nhân tạo,

Xương tay còn xuyên qua một cổ quan tài vàng kì lạ,

Xem ra lại có chuyện xảy ra rồi.

Khăn lụa đỏ, quan tài trang sức, mất tích một cách thần bí,

Sự việc biến hóa kì dị nối tiếp nhau,

Bóng ma áp sát trong bóng đêm.

“Một người chí canh chí dương, một người chí âm chí tà, hai người lại ở cùng nhau, sau này chỉ e phong ba không ngừng.”

Tại sao lại thêm một người nói như vậy?

Hai người ở cùng nhau có thể sẽ phong ba không ngừng,

Nhưng cậu tuyệt đối sẽ không bởi vậy mà tách khỏi chiêu tài miêu!

14. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 1-2: Tiết Tử

Con đường sâu hút tĩnh mịch, bóng tối thăm thẳm không thấy đáy, cô lao đảo chạy đi, đôi con ngươi đen một mảng mịt mờ, chỉ biết chạy về phía trước một cách vô ý thức theo bản năng, máu từ giữa hai chân chậm chậm chảy xuống, theo bước chân của cô từng giọt từng giọt rơi xuống đất, nhưng lại biến mất ngay lập tức.

Phía trước có ánh sáng chiếu đến, ánh sáng tràn đầy ấm áp dường như là đường tới thiên đường.

Có người ngăn cản cô, cô nghe thấy một giọng nói ấm áp đầy sức hút: “Đây không phải nơi cô nên đến.”

Ánh sáng chói lòa khiến tầm mắt của cô bị hỗn loạn, cô thần thờ nói: “Tôi phải quay về!”

Một ý niệm duy nhất chấp nhất trong đầu.

” Chấp niệm, thực sự sâu như vậy sao?”

Nam nhân cúi đầu lăm bắm một mình, lập tức nhướn mày, cười một cách tao nhã: “Như vậy, không bằng để tôi đưa cô về, một lần nữa bắt đầu lại tất cả? Phu nhân xinh đẹp có nguyện ý kí vào tờ khế ước này không?”

Lời nói hời hợt lại tràn đầy mê hoặc khiến người khác không cách nào cự tuyệt, không, cô căn bản không có ý định cự tuyệt, cho dù đây là khế ước kí với ma quỷ cô cũng cam tâm tình nguyện.

“Vậy tôi cần phải đưa gì cho anh? Linh hồn của tôi sao?”

“Không cần, mấy việc này đối với tôi mà nói chỉ là nhấc tay mà thôi.”

Khóe miệng nam nhân nổi lên ý cười, vươn tay ra, giống như động tác nho nhã mời vị phu nhân nhảy nhưng lại lộ ra một vẻ mê hoặc kì dị, dường như chỉ cần đặt lên bàn tay ấy sẽ không còn cách nào quay lại.

Cô không hề lưỡng lự tiếp nhận lời mời, sau đó nắm thật chặt bàn tay của nam nhân, trong khoảnh khắc ấy dường như cái gì cũng không muốn, thời gian trong đầu dường như hoàn toàn ngừng lại, cô chỉ nhớ được một chuyện duy nhất – quay về!

“Tôi nguyện ý!” Cô khẳng định trả lời.

Cùng lúc lời nói phát ra một ánh sáng bạc lóe lên, ngọn lửa màu đen đột nhiên bùng lên, bao phủ lấy hai bàn tay đang nắm lấy nhau, nam nhân cười nói: “Khế ước thành lập.”

Ngọn lửa rừng rực bùng vụt tắt, da thịt của cô vốn trắng bệch đã trở về màu sắc tươi đẹp vốn có, máu đang chảy xuống từ giữa hai chân cũng ngừng lại, cô mờ mịt nhìn xung quanh, phát hiện không gian tối đen âm lạnh bắt đầu dần dần biến mất, bao gồm cả người nam nhân nho nhã phú quý kia.

“Đừng cố chấp với thứ cô không bao giờ đạt được, bằng không, cô cũng không có cơ hội sống lại nữa đâu.”

Nam tử không nói ra câu đó. Thực ra ngay khoảnh khắc kí khế ước, cô đã mất đi cơ hội sống lại, nhưng hắn cũng cho cô một sinh mệnh vĩnh hằng, cô có thể tiếp tục sông tiếp nhưng điều kiện là – không nên quá tham lam.

15. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 1-3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tâm tình Niếp Hành Phong bây giờ rất không tốt, thậm chí có thể nói là hỏng bét luôn.

Anh mất liên hệ với Trương Huyền, ban đầu còn cho là do không gọi được điện thoại nên trực tiếp đến thẳng nhà, ai ngờ lúc đến nhà Trương Huyền lại phát hiện vườn không nhà trống, bên trong khu nhà đổ đầy cần cẩu với mấy móc cỡ lớn, chính là cảnh tượng trước khi phá dỡ nhà.

Sau khi anh hỏi thăm người phụ trách khu nhà xong mới biết khu nhà ngày hôm nay sẽ bị phá dỡ, người thuê nhà bên trong đều đã chuyển đi hết rồi, anh mới nhớ ra trước đây đã từng nghe Trương Huyền nhắc qua đến chuyện chuyển nhà, lúc ấy còn không để ý tới, không ngờ mới mấy ngày không liên lạc cậu đã chuyển nhà cấp tốc như vậy.

Khoảnh khắc đó, anh bỗng thấy tâm tình hoảng loạn chưa từng có, Niếp Hành Phong lập tức gọi điện thoại đến văn phòng thám tử Tả Thiên, Đỗ Vi Vi tưởng rằng anh là khách hàng, rất thân thiết bảo anh rằng Trương Huyền đã mấy ngày không đi làm rồi tạm thời cũng không liên lạc được, nếu có án khẩn có thể nói đồng nghiệp khác làm, Niếp Hành Phong từ chối xong còn lưu lại số điện thoại của bản thân bảo cô chuyển lại cho Trương Huyền.

Tâm tình hưng phấn đến gặp mặt Trương Huyền đã sớm tan thành mây khói, Niếp Hành Phong bất mãn không vui lại xe rời đi, thật hối hận vì sau khi tỉnh lại không đi tìm Trương Huyền ngay, anh lại còn khẳng định chắc chắn Trương Huyền sẽ chờ mình không cần biết là bao lâu.

Tâm tình dường như lại biến về trạng thái suy sụp trước khi quen biết với Trương Huyền, trên ghế phó lái còn đặt hộp bánh ngọt anh cố tình mua tới được đóng gói đẹp đẽ bây giờ lại thấy vô cùng ngứa mắt, Niếp Hành Phong tùy tiện bẻ lái ra ngoài đường lộng gió. Hôm nay vì muốn gặp mặt Trương Huyền, anh đã cố ý xếp lịch trống cả ngày, vốn còn hoài nghi liệu có đủ hay không, bây giờ lại bắt đầu đau đầu không biết nên giết thời gian bằng cách nào.

Quốc lộ có hơi tắc đường, Niếp Hành Phong quẹo xe vào sát đường bắt đầu chậm chậm chuyển động trên con đường chưa chạy qua bao giờ. Trong lúc đợi đèn đỏ ở một ngã tư, anh tùy tiện nhìn ra xung quanh, bên

cạnh đường có một bến xe buýt rất đông người đứng ở đó, một chàng trai với vẻ mặt nhàn nhã, thoải mái đang ngồi ở băng ghế dài...

Trương Huyền!

Tim Niếp Hành Phong bỗng đập kịch liệt, đang định tới gần nhìn kĩ thì một chiếc xe buýt rất không đúng lúc chạy đến che khuất đi tầm nhìn của anh. Không biết có phải do bản thân hoa mắt hay không, anh vội vàng đỗ xe vào lề đường, nhảy xuống xe chạy qua cầu vượt sang bên kia.

Hành khách đều đã lên xe hết, xe buýt từ từ chạy đi, trong trạm xe vắng tanh chỉ còn ngồi lại đúng một người có khuôn mặt thanh tú lạnh lợi, chính là Trương Huyền.

“Trương Huyền!”

Niếp Hành Phong gọi lớn chạy vội đến trước mặt Trương Huyền, tay Trương Huyền cầm một chiếc hamburger vừa mới cắn một miếng, nhìn thấy Niếp Hành Phong, cậu sững người rồi đột ngột đứng bật dậy.

“May quá, cậu vẫn chưa lên xe!”

Tim đập rất nhanh, nhưng không phải do mới chạy nhanh, loại cảm giác vui vẻ trong nháy mắt đã đè bẹp tinh thần sa sút ban đầu, tất cả đều do người đang đứng trước mặt này tạo nên, nhìn Trương Huyền vẫn đang ngẩng ngốc nhìn mình, Niếp Hành Phong càng khẳng định ý nghĩ đó.

“...Trong xe đông quá không lên được.” Trương Huyền chớp chớp mắt, đối với sự xuất hiện thiên ngoại phi tiên của Niếp Hành Phong dường như vẫn còn trong trạng thái mơ hồ, một lúc sau mới mở mồm nói.

“Có lúc xe quá đông cũng là một chuyện rất may mắn.” Niếp Hành Phong cười, anh thực sự rất muốn cảm ơn chiếc xe buýt chật ních người bằng không thiếu chút nữa anh lại để vượt mất Trương Huyền rồi.

Không, có lẽ anh cần bản không cần lo lắng đến hai chữ vượt mất này, giữa biển người mênh mông trong thành phố này bọn họ lại có thể thật khéo léo gặp nhau như vậy, anh có nên tự tin mà nghĩ rằng nếu đã nên gặp thì bất kể ra sao cũng sẽ gặp được, giống như giữa anh và Trương Huyền có một sự ràng buộc kì lạ nào đó?

“...Chủ tịch, anh đang tìm tôi sao?”

Chiều tài miêu đường như rất kích động, Trương Huyền thăm dò sắc mặt anh sau đó quay ra nhìn xung quanh không biết có cái gì khiến anh ta vui vẻ như vậy.

“Tôi vừa mới đến nhà cậu tìm mới biết chuyện chuyển nhà, gọi điện thoại đến văn phòng cũng không tìm được cậu, tại sao lâu như vậy cậu không gọi điện thoại cho tôi?” [sản phẩm 3n5b (1)]

(1) Thực sự cũng không hiểu tự dưng có dòng này là sao@@@...search baidu thì thấy hình như là một phim hay truyện gì đó tên là ” Ba năm năm lớp ” (.3n5b.com/forum.php)...nếu ai biết gì về cái này thì bảo nhé

Niếp Hành Phong vừa hỏi xong liền nhìn thấy đôi mắt bùng lên ngọn lửa màu xanh hung hăng trừng anh, đôi con ngươi màu lam nhạt xinh đẹp vì tức giận trong nháy mắt chuyển thành màu xanh sẫm (2), Trương Huyền tức giận hét lớn: “Không gọi điện cho anh sao? Vì tìm anh điện thoại của tôi đều gọi đến nổ tung rồi! Đến công ty tìm anh, anh giả bộ không quen tôi thì thôi lại còn gọi cảnh sát đến bắt tôi, bây giờ lại còn trách ngược lại, quá thể đáng!”

(2) nó là màu này đây:

“Tôi không có!” Anh làm sao có thể làm như vậy chứ? Không, anh tuyệt đối không thể làm như vậy.

Nhìn Trương Huyền một mình cô đơn ngồi trên băng ghế dài trong trạm xe, bên chân còn một vali hành lý không quá lớn càng làm tăng lên sự cô đơn của chủ nhân nó, con người tràn đầy ủy khuất khiến Niếp Hành Phong ngay lúc đó cũng không tự giác mà cảm thấy bản thân thực sự đã phạm một tội ác tày trời rồi.

“Cậu vẫn chưa ăn cơm?”

Gặp lại ngoài dự liệu, trong sự vui vẻ có một phần kiên định còn có một phần đau lòng. Ánh mắt Niếp Hành Phong đảo qua cái hamburger trên tay Trương Huyền, bây giờ đã quá giờ ăn sáng nhưng còn lâu mới đến giờ ăn trưa, xem ra tiểu thần còn là gộp bữa sáng với bữa trưa làm một rồi.

“Uhm”

Quả nhiên, Trương Huyền thừa nhận, cơn tức giận lại có dấu hiệu quay lại, nhưng nghĩ đến tức giận cũng không nên gây khó dễ cho khẩu vị của mình, chiêu tài miêu tự động hiện thân vừa đúng lúc có thể nhân cơ hội đánh anh ta một gậy vì vậy liền hỏi: “Anh là muốn mời tôi ăn hay sao?”

“Muốn ăn gì?” cho dù Trương Huyền nói muốn ăn Mãn Hán Toàn Tịch (3) Niếp Hành Phong cũng sẽ không hề do dự mà đáp ứng.

(3) Mãn Hán Toàn Tịch hay tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

Bữa trưa đã định xong, một chút không vui lúc ban đầu của Trương Huyền cũng biến mất không còn dấu vết, vội vàng cầm lấy cặp tài liệu với vali da ở bên cạnh cười hì hì nói: “Cái gì cũng được, trừ hamburger ra, hai ngày nay ngày nào tôi cũng ăn hamburger phát ngấy rồi.”

“Vây....”

Niếp Hành Phong nhìn hamburger mới cắn một miếng trên tay Trương Huyền, vết răng cắn hình trăng nhỏ xinh đẹp lưu lại trên bánh một cách hoàn mỹ.

Một giây sau, chiếc hamburger đã bị nhét vào tay anh, Trương Huyền cười tít mắt nói: “Anh ăn đi.”

Nửa tiếng sau, trong gian phòng sang trọng của một nhà hàng năm sao, Trương Huyền vừa ăn vừa nói sơ qua mấy ngày nay của cậu.

Bởi vì phòng thuê bị phá bỏ cậu bị ép đi tìm chỗ ở mới, thông tin thực ra đã có từ rất lâu rồi, nhưng đáng tiếc cậu là kiểu người mất bò mới lo làm chuồng, nước đến chân mới nhảy, đương nhiên không thể tìm được căn nhà phù hợp, vì vậy trước tiên tìm một nhà trọ đơn giản ở tạm một đêm lại cảm thấy quá đắt, tối qua lại đến nhà Hỷ Duyệt ở nhờ, nhưng hôm nay người ở cùng Hỷ Duyệt quay lại rồi, cậu cũng không còn cách nào đành phải sáng sớm đã chạy ra ngoài tìm nhà cho thuê, vốn đang định nếu vẫn không tìm được thì sẽ đến nhà ông chủ sống qua ngày.

Không được!

Trong lòng Niếp Hành Phong lập tức hoàn toàn gạt bỏ, tuyệt đối không thể để tiểu thân còn chạy đến nhà ông chủ văn phòng thám tử tuần tử nhỏ nhả ấy ăn cơm qua ngày được, một người ăn uống không nhiều anh vẫn có thể nuôi được.

“Anh nói, anh thực sự không dặn người nhà với cấp dưới từ chối nghe điện thoại của tôi? Xem tôi như kẻ lừa đảo?”

Cứ nghĩ đến bản thân bị nói là lừa đảo lại muốn phát hỏa, mọi việc đều nói xong, Trương Huyền bắt đầu khởi binh hỏi tội.

“Cậu không tin lời tôi nói hay sao?” Niếp Hành Phong không vui hỏi lại.

Cảm giác không được tin tưởng rất tồi tệ, đặc biệt đối phương còn là Trương Huyền, nghĩ đến thằng em ngu ngốc của mình loạn tiếp điện thoại của bạn anh đã không nói còn dám giấu diếm anh, Niếp Hành Phong quyết định tất cả mọi việc trong công ty mấy tháng sau đều giao hết cho tên nhóc đây xử lý, cho nó nếm thử mùi tuyệt vời khi bị công việc đuổi sát đất.

Niếp Hành Phong không vui nhưng Trương Huyền thì lại rất vui vẻ: “Vây thật không có a.”

Nói thế nào cũng là chiêu tài miêu mình nuôi hơn nửa tháng, Trương Huyền cảm thấy cho dù độ tín nhiệm thấp nhất cũng vẫn muốn tin tưởng, bằng không từ buổi tối sau khi bị đuổi khỏi Niếp thị cậu đã đi đánh tên tiểu nhân Niếp Hành Phong rồi.

Ngẩng đầu nhìn Niếp Hành Phong, anh vẫn đang ăn miếng hamburger còn lại của cậu lại còn mang một nét mặt rất hiển nhiên càng nhìn lại càng thấy có chút...đáng yêu!

Trương Huyền bị suy nghĩ đột nhiên xuất hiện của mình dọa sợ, nước không nuốt được xuống bị sặc ho sù sù.

“Cậu không sao chứ?”

“Không sao không sao.”

Trương Huyền cười nhẹ, lần đầu tiên phát hiện chiêu tài miêu mình nuôi ngoài có thể chiêu tài ra lại còn đẹp trai ngon mắt đến vậy.

“Nghệ đâu?” Niếp Hành Phong hỏi.

“Hi hi, bị tôi phái đi tìm nhà rồi.” ăn cơm xong, Trương Huyền uống nước, không quan tâm nói.

Niếp Hành Phong nhin xúc động muốn bật cười, thức thân hóa ra còn có công dụng này, tiểu thần côn quả nhiên rất biết cách tận dụng triệt để tài nguyên bỏ trống.

Nói đến tìm nhà ở, Trương Huyền vội vàng lấy từ cặp tài liệu ra một tờ báo mua ở trạm xe, mở ra, tìm đến mục quảng cáo bắt đầu tìm kiếm tin tức cho thuê nhà. Tin tức cho thuê nhà không ít nhưng một số căn không quá tốt, mấy căn tốt lại hơi đắt, căn nào vừa tốt tiền cũng vừa phải thì lại phải đặt cọc mấy tháng tiền nhà liền, thiên hạ quả nhiên không có bữa cơm nào miễn phí cả.

Nghe thấy cậu lẩm bẩm, Niếp Hành Phong không nhin được hỏi: “Cậu làm việc lâu như vậy, một chút tiền tiết kiệm cũng không có sao?”

“Có nha, nhưng là gửi định kì, nếu bây giờ muốn rút ra thì hoàn toàn không có lợi tức nữa.”

“Bối vậy cậu bữa nào cũng ăn hamburger sao!” Niếp Hành Phong nhú mày: “Loại đồ ăn này không tốt cho sức khỏe cậu có biết không?”

“Cái gì bữa nào chứ? Tôi bây giờ là một ngày hai bữa!” đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Trương Huyền ngẩng đầu trừng anh, “Đúng rồi, anh còn nợ tiền tôi nha, mau trả tiền đây nếu không tôi sẽ tăng tiền phạt đấy!”

Khóe miệng Niếp Hành Phong giật giật, nhìn thấy Trương Huyền lại cúi đầu nỗ lực tìm kiếm chỗ ở rẻ mồm vẫn còn lẩm bẩm: “Tại sao không có nhà ma cho thuê? Nếu thực sự không được đành phải bảo con dơi đi giả quỷ thuê được nhà đã rồi tính sau.”

“VẬY...Trương Huyền, thực ra tôi có nhà trống, không biết cậu có muốn ở không?” câu nói của Niếp Hành Phong giúp con dơi tránh được số phận phải đi giả thần giả quỷ.

Đầu Trương Huyền lập tức ngẩng lên, đôi con ngươi màu lam phát sáng, tràn ngập thần sắc vô cùng mong muốn.

“Sẽ không quá đắt nhỉ? Trước tiên nói rõ quá đắt tôi thuê không nổi.”

“Sẽ không, tuyệt đối trong phạm vi cậu có thể tiếp nhận.”

Căn nhà trống mà Niếp Hành Phong nói thực chất là một tòa biệt thự để không gồm ba tầng và một tầng hầm, trước nhà còn có một cái sân rất to với thảm cỏ xanh mướt, góc tường còn trồng một giàn nho cảnh nhỏ, không gian yên tĩnh thanh tịnh.

“Oa, vậy mà anh gọi là căn hộ nhỏ sao?”

Trương Huyền đi theo Niếp Hành Phong vào phòng khách, vừa nhìn bốn bức tường được trang trí lung linh lịch sự vừa thì thầm hỏi.

Định nghĩa về tiền bạc của người có tiền quả thực rất khác biệt, nhìn cách bày trí xa hoa trong phòng khách, Trương Huyền nghĩ thực sự đã làm khó chiêu tài miêu phải ở trong căn nhà nhỏ xíu của cậu lâu như vậy.

Nhìn thấy trên khuôn mặt tuần tú viết rõ ba chữ “Tôi rất thích”, Niếp Hành Phong liền xác định mình không chọn nhầm nhà. Vốn định để Trương Huyền đến ở trong khu nhà của mình, nhưng nghĩ đến nếu làm như vậy thì lộ liễu quá vì vậy cuối cùng quyết định đổi sang chỗ này.

“Tầng hai có bốn phòng ngủ, cậu có thể tự chọn phòng mình thích, tầng ba là phòng sách, tầng hầm là phòng tập thể hình với phòng xem phim.”

Niep Hành Phong mang Trương Huyền đi xem qua các tầng, cuối cùng quay về phòng khách rồi hỏi: “Chỗ này là bất động sản tôi đã mua rất lâu rồi, bình thường cũng không dùng đến, nếu cậu thấy thích hợp có thể chuyển đến đây ở, thuận tiện cũng có thể giúp tôi trông nhà, tôi cũng không lấy tiền thuê nhà của cậu.”

“Vậy làm sao được? Ở miễn phí như thế giống như tôi được anh bao dưỡng vậy.” Trương Huyền một mực từ chối.

Nhưng thành thật mà nói, cậu rất thích tòa nhà này, nghĩ một lúc rồi lại nói: “Vậy cứ tính bốn nghìn tệ đi, số tiền anh nợ tôi đợt trước chuyển thành tiền đặt cọc, anh xem như thế nào?”

Sớm biết chiêu tài miêu sẽ tới tìm mình thế này, cậu đã không xé đi tờ giấy nợ kia, nếu đã không đòi được tiền vậy làm ngân phiếu không cũng không tồi.

“Bốn nghìn tệ!” Niep Hành Phong có chút khó thở.

Còn dám nói! Tùy tiện cầm một đồ dùng trong nhà này lên cũng hơn bốn nghìn...đô la Mỹ a, Trương thiên sư!

“Làm sao? Anh thấy quá thấp sao?” không thỏa thuận được, Trương Huyền phiền não nhíu mày, cắn răng: “Căn phòng tôi ở trước đây mới ba nghìn tệ, tôi đã thêm một nghìn tệ nữa rồi, tối đa là thêm một nghìn tệ nữa, năm nghìn thì thế nào? Tôi nói này, mặc dù căn nhà này của anh rất được, nhưng lại không ở trong khu trung tâm đi đi lại lại rất phiền phức, tôi vừa nhìn rồi, gần đây không có trạm xe, siêu thị cũng cách khá xa đi mua đồ không thuận tiện chút nào, còn có, căn nhà này lớn như vậy lúc dọn dẹp cũng rất mệt...”

Trương Huyền bóp ngón tay nghiêm túc nói ra những khuyết điểm, Niep Hành Phong nghe đến mặt đầy hắc tuyến, tại sao lại cảm thấy bọn họ giống như mấy bà cô già cò kè mặc cả giá ở ngoài chợ, vì muốn được lời mà liều mạng ép giá.

“Năm nghìn tệ, thành giao.” cuối cùng không chịu được Niep Hành Phong đành cắt đứt mấy câu lảm nhảm của Trương Huyền.

“Anh đồng ý rồi?”

Giao dịch thành công khiến Trương Huyền rất vui, đôi lông mày vì cười mà nhẹ nhàng nhíu vào, vẻ mặt tràn đầy vui sướng sau khi đánh thắng trận, “Vậy tôi sẽ lập tức làm hợp đồng, không tốn quá nhiều thời gian đâu, anh cứ ngồi đây, chờ một lúc rồi kí tên là được rồi.”

Khẩu khí điềm nhiên coi như mình chính là chủ nhân của ngôi nhà này, dường như sợ rằng anh sẽ hối hận liền vội vàng từ cặp tài liệu lấy ra máy tính, bắt đầu đánh điều kiện hợp đồng. Niep Hành Phong có chút buồn cười nói: “Tôi đi pha trà.”

Mặc dù anh không thường đến đây nhưng thức ăn đồ uống đều được người làm định kì mang đến thay mới, bởi vậy đồ ăn thức uống đều rất đầy đủ. Nhìn thấy anh đi pha trà, Trương Huyền vội vàng gọi anh lại, “Chủ tịch, anh đến là khách, việc nhà cứ để con dơi đi làm là được rồi, tôi gọi nó quay về liền đây.”

Cậu đã làm huyết chú trên người Nghê, dùng bùa chú gọi về, cũng may pháp thuật không xảy ra vấn đề gì, con dơi nhỏ đã cảm ứng thấy, rất nhanh liền xuất hiện trong sân nhà, từ ngoài cửa sổ bay thẳng vào trong, cũng may gần đây có chằm chỉ tu luyện nên không đâm thủng cửa sổ.

“Đây là đâu a? Nhìn có vẻ rất xa hoa, lão đại đủ tiền ở sao?” bay xung quanh phòng khách một vòng, Nghê cảm thấy rất kì quái.

“Nhà của chủ tịch, ta phải tốn năm nghìn tệ mới thuê được đây.”

Trương Huyền nói qua về quá trình gặp lại Niep Hành Phong, Nghê không ngừng gật gù tấm tắc khen ngợi: “Như vậy cũng có thể gặp nhau, hai người thật sự rất có duyên.”

Lời này nói đúng tâm Trương Huyền, cậu quyết định rồi, ngày tháng sau này nhất định phải giữ chắc con chiêu tài miêu vàng rực này.

Nghê giúp đỡ pha trà xong, lại chia bánh ngọt Niep Hành Phong mua đến ra coi như là phần trà chiều đơn giản. Ăn uống xong xuôi, Trương Huyền cũng đánh xong hợp đồng, in ra thành hai bản rồi niềm nở mang ra cho Niep Hành Phong kí tên.

Niép Hành Phong nhìn qua một chút, trong một thời gian ngắn lại có thể soạn ra một bản hợp đồng rất tốt, quả nhiên dưới hiệu quả và lợi ích của tiền tài, năng lực làm việc của Trương Huyền có thể phát huy đến mức tối đa. Anh kí tên rồi nói: “Tôi có kí hợp đồng với người làm thuê theo giờ, bọn họ cách một ngày sẽ cử người đến dọn dẹp một lần, cậu chỉ cần duy trì là được; nếu lười nấu cơm thì bên cạnh điện thoại có thực đơn của các loại nhà hàng, cậu có thể đặt đồ ăn mang đến, chi phí sẽ tự động trừ vào tài khoản của tôi. Tôi gần đây khá bận, chưa thể đi mua đèn cậu xe Sheep mới, trong ga ra có hai chiếc xe, chìa khóa ở trong ngăn kéo, cậu có thể dùng tạm trước.”

“Không cần, có xe dùng là được rồi, không nhất định phải là xe Sheep.”

Xe của chiêu tài miêu cho dù thế nào cũng tốt hơn cái xe Sheep nhỏ, Trương Huyền quyết định sẽ sử dụng đồ bỏ không đó, không nhất thiết phải mua một cái xe mới.

Nhìn Trương Huyền vui vẻ cầm lấy hợp đồng, Niép Hành Phong do dự một chút rồi hỏi: “Công việc ở phòng thám tử của cậu có được không?”

“Tốt nha, sao vậy?”

“Bên cạnh tôi còn thiếu một trợ lý, có hứng thú đến giúp tôi không? Vấn đề tiền lương không cần lo lắng.”

Trương Huyền không thể là một trợ lý giỏi, ngay từ đầu Niép Hành Phong đã biết điều đó, nhưng anh cần người này ở bên cạnh, chế trụ cậu, có thể chặt bao nhiêu liên chặt bấy nhiêu.

Điều khiến anh bất ngờ là nghe xong đề nghị đó, Trương Huyền nhú chặt mày về mặt đầy phiền não, “Trợ lý a, cả ngày ngồi trong phòng làm việc, chán chết.”

Đây đều là những lời nói thật lòng của Trương Huyền, bị cự tuyệt Niép Hành Phong lại cảm thấy rất vui. Tiểu thần côn không nỡ xa những người bạn đã giúp đỡ cậu ở văn phòng thám tử, đây là đáp án anh tự đưa cho mình, rõ ràng là một người ham tài như vậy, có lúc lại có chọn lựa nằm ngoài dự liệu của anh, anh thực thích một Trương Huyền như vậy.

“Cậu không cần hàng ngày đều phải đến, có thời gian rồi thì đến là được rồi, tiền lương tôi sẽ theo đó mà trả, lúc nào muốn đi làm thì nói với tôi, vị trí đó tôi chỉ dành cho cậu mà thôi.”

Lúc Niép Hành Phong dời đi, Trương Huyền tiễn anh ra ngoài cửa, đột nhiên hỏi: “Chủ tịch, tại sao anh đối với tôi tốt như vậy?”

Đôi con ngươi xanh thẳm như biển dưới khúc xạ của ánh nắng chiều lộ ra một sắc thái mỹ lệ, tâm Niép Hành Phong không tìm được co rút lại không tìm được lời nào thích hợp.

Anh thực sự không biết nên trả lời như thế nào, cũng không biết trả lời sao mới là một câu trả lời hoàn mỹ, anh chỉ muốn đối tốt với cậu, chỉ vậy thôi.

Đầu vai bị nắm nhẹ, Trương Huyền cười, trong con ngươi tràn đầy ý cười vì thực hiện được trò đùa dai: “Vậy mà cũng là chủ tịch tập đoàn sao, ngay cả nói dối cũng không biết, nhớ kĩ nghĩ ra đáp án xong thì nói cho tôi nha.”

Tiến Niép Hành Phong về xong, Trương Huyền đóng cửa rồi quay vào phòng khách, con dơi nhỏ vẫn đang ngồi trên ghế massage hưởng thụ phục vụ, lười biếng nói: “Đáp án rất đơn giản nha, tôi nói cho cậu, chủ tịch là muốn bao dưỡng cậu đó.”

“Bao dưỡng cái gì chứ!” Trương Huyền tiến đến xách một cánh cửa Nghê lên, ném nó qua một bên còn bản thân lại ngồi xuống ghế, “Tôi có đưa tiền thuê nhà đằng hoàng!”

“Được thôi, nếu cậu cho rằng số tiền ít ỏi đấy có thể thuê được nhà này.”

Nghê cũng lười tranh cãi, vỗ cánh bay đến nhà bếp tìm lon bia yêu thích bỏ mặc Trương Huyền vẫn đang ngồi trên ghế massage miên man suy nghĩ.

Bị chiêu tài miêu bao dưỡng dường như cũng không phải là chuyện xấu, lại nói, cậu còn từng bao dưỡng chiêu tài miêu tận hơn nửa tháng đấy thôi, đây gọi là có đi có lại. Nghĩ đến một màn lúc Niép Hành Phong ra cửa bị cậu hỏi cho nghẹn lời, Trương Huyền phì cười, về mặt thật đáng yêu quá trời luôn, cùng với hình tượng lãnh đạm bình tĩnh trên tạp chí kinh tế tài chính hoàn toàn khác xa nhau.

Lần tới phải nhớ hỏi làm trợ lý chủ tịch tiền lương mỗi tháng là bao nhiêu, cho dù không làm việc nhưng thêm một chút vụ trên danh thiếp kể cũng không tồi.

Trương Huyền không có cơ hội hỏi Niếp Hành Phong về chuyện lương tháng bởi mấy ngày sau, cậu đã phải chạy đi xử lý một án kiện, cả ngày đều chạy hùng hục ở bên ngoài chỉ nói chuyện qua điện thoại với Niếp Hành Phong được mấy lần. Chờ đến lúc án được xử lý xong thì cũng là cuối tuần, Trương Huyền nhắc nhở ông chủ Tả Thiên không có việc gì thì đừng quấy rầy cậu rồi chuẩn bị đi tìm Niếp Hành Phong chơi cuối tuần.

“Dường như cậu rất chú ý đến chủ tịch a.” cảm thấy nhàm chán, Nghê vỗ cánh đến bên cạnh bát quái.

“Cũng tạm tạm a.” mắt Trương Huyền nhìn chằm chằm vào màn hình di động, do dự không biết nên gửi tin nhắn hay trực tiếp gọi điện thoại qua.

“Lão đại.” thấy chủ nhân căn bản không nghe mình nói, Nghê đành phải cất cao giọng, “Thực ra tôi cảm thấy cậu ít ở cạnh chủ tịch là tốt nhất, trên người anh ta cương khí rất nặng là người không cùng đường với chúng ta, chính tà không thể cùng tồn tại chính là nguyên tắc của người tu đạo chúng ta.”

“Ồ...” Trương Huyền cổ vũ một tiếng ngẩng đầu lên, mắt phượng liếc nhìn, tự tiểu phi tiêu (4) lườm Nghê, “Mày cho là mày ở trong này ăn của người ta, ở của người ta, còn lon bia đang ôm cũng là của người ta nốt, mày có tư cách gì nói loại chuyện này?”

(4) tự tiểu phi tiêu: cười mà như không cười

Lập tức phát hiện bản thân phạm một lỗi rất nghiêm trọng, con dơi nhỏ lại bắt đầu cắn móng tay, lon bia ôm chặt trong lòng, dùng lực lắc đầu.

Trương Huyền căn bản không để ý hồ ngôn loạn ngữ của nó, nghĩ đến hành động lúc bình thường của Niếp Hành Phong lại bật cười: “Chính tà không thể cùng tồn tại? Chủ tịch trông cũng rất tà mà?”

Cánh của Nghê tự nhiên run rẩy, rơi xuống đất đến cách một tiếng, Trương Huyền mới có phản ứng bắt đầu mắng: “Mày vừa nói tao tà sao? Tao đường đường chính chính là truyền nhân của thiên sư, tà chỗ nào hả!?”

Nghê bắt đầu dùng đầu đâm vào cửa thủy tinh, hi vọng có thể ngắt đi ngay lập tức. Vấn đề này quá khó trả lời, truyền nhân thiên sư không tà, người tà là Trương Huyền, bản năng trực giác của động vật nói với nó như vậy.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, thức thần dơi đáng thương từ chỗ nước sôi lửa bỏng đã được cứu thoát, chính là chủ tịch đại nhân.

“Ngày mai tôi định đi đánh golf, có hứng thú đi không?”

Trương Huyền không hề có hứng thú với trò thể thao thời thượng đánh golf nhưng cuối tuần có thể ở cạnh chiêu tài miêu thì thực sự rất hứng thú, người đang muốn gọi điện lại tự động gọi điện đến trước rõ ràng bọn họ là có thần giao cách cảm mà?

“Có, nhưng tôi không có gây đánh.”

“Tôi có rồi, có thể cho cậu mượn.”

Hai người hẹn thời gian xong tán gẫu một lúc rồi mới dập máy, Nghê đã từ trong cơn thất bại tỉnh lại, lượn một đường tuyệt đẹp rơi xuống trước mặt Trương Huyền, vui vẻ nói: “Đánh golf a, tôi cũng đi, tôi cũng đi.”

“Mày biết đánh golf sao? Hay là mày có thể biến thành hình người?” Trương Huyền cười nhạo xong rồi chốt: “Bối vậy, mày vẫn cứ nên ở nhà trông nhà thôi.”

“Nhưng mà, nhìn cậu cũng không giống người biết chơi golf nha.”

Con dơi nhỏ tự đào hố chôn mình, một giây sau liền bị Trương Huyền cầm cánh ném ra ngoài cửa sổ.

16. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 2

Trương Huyền thực sự không biết đánh golf, nhưng cậu cũng không ngại học một chút, nhất là bên cạnh còn có một giáo viên tốt như vậy, vừa hưởng thụ cuộc sống vừa được ngắm trai đẹp miễn phí đối với cậu mà nói là cảm dỗ tuyệt đối không cách nào cự tuyệt.

Sáng sớm, Niếp Hành Phong lái xe đến đón Trương Huyền, Nghệ cũng cố sống cố chết bám theo bằng được.

“Sủng vật kiên quyết muốn tới góp vui.” Trương Huyền bất đắc dĩ nói: “Nhưng cũng đừng lo lắng, nó đã dùng thuật ẩn thân người khác không nhìn thấy nó đâu.”

“Tôi chỉ lo lắng người khác nhìn thấy nó ôm lon bia trong lòng thôi.” Niếp Hành Phong nói đùa rồi lại hỏi: “Ồ đã quen chưa?”

“Không tồi.” trên mặt Trương Huyền lộ ra vẻ thỏa mãn vô cùng.

Việc nhà không phải làm, loa đài thoải mái dùng, muốn ăn gì chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là ok, điều đáng tiếc duy nhất là không thể đi hai chiếc xe xịn đó đi làm, truy án lại đi Ferrari, đi theo dõi kiểu vậy cũng quá chơi trội rồi. Bởi vậy chỉ có thể tiếp tục để chúng trong ga ra mà ngắm, còn mình thì vẫn cần mẫn lái con xe Sheep sắp được chuyển vào bãi phế liệu.

Đi tới câu lạc bộ golf Kim Thạch, Niếp Hành Phong lấy ra hai cây gậy đánh golf rồi đến quầy phục vụ giúp Trương Huyền mượn một ngăn tủ gửi đồ. Anh là thành viên VIP ở đây, có tủ chuyên dùng riêng còn Trương Huyền thì phải dùng ngăn tủ tạm thời.

Trong phòng nghỉ, Niếp Hành Phong mua hai cốc trà lạnh thuận tiện mua cho Nghê một chai bia ướp đá, con dơi nhỏ sớm đã quên mất suy nghĩ người không cùng đường gì đó, ôm chai bia vui vẻ chạy sang một bên hưởng thụ.

“Đây gọi là nguyên tắc của mày hay sao?” Trương Huyền trợn trừng mắt nhìn con vật không hề có chút lập trường.

“Không, nguyên tắc của tôi là – mọi nguyên tắc đều có thể thay đổi theo hoàn cảnh.” Nghê đồng dạc bỏ lại một câu rồi ngoảnh mặt bay đi mất dạng.

Uống xong cốc trà, Trương Huyền đi tìm ngăn tủ theo số trên chìa khóa, mở tủ ra rồi bỏ tất cả đồ không dùng đến vào. Lúc để giày vào đột nhiên nhìn thấy trong góc tủ có cái gì đó.

Cậu thò tay lấy ra, là một chiếc khăn lụa đỏ khá dài mà nữ sinh gần đây rất thích dùng, lại còn mang một mùi thơm nhẹ. Cầm trong tay, Trương Huyền nhú mày, tim đột nhiên đập mạnh mấy cái một cách kì quái.

Khăn lụa rất mỏng, dưới ánh sáng của đèn hiện ra một màu đỏ tươi đến chói mắt, giống như...một mảng máu lớn.

Trong lòng chợt hiện lên một ý nghĩ kì quái, ngay cả mùi thơm vốn có dường như cũng thay đổi thành một mùi khác, là cảm giác cậu chán ghét nhất.

“Làm sao vậy?” Niếp Hành Phong đi đến, nhìn thấy Trương Huyền cầm khăn lụa đứng phát ngốc, sắc mặt có chút khó coi liền vội vàng hỏi.

“Không có gì, vừa nhặt được cái này trong ngăn tủ.”

Niếp Hành Phong cầm lấy khăn lụa, bỗng nhiên có một cảm giác bất an kì lạ bao phủ lấy anh, anh chợt hiểu tại sao sắc mặt Trương Huyền lại khó coi như vậy nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Có thể là người trước đây dùng ngăn tủ này đã để quên, để tôi mang đến quầy phục vụ.”

Hội viên câu lạc bộ đều có ngăn tủ riêng, khách thỉnh thoảng mới đến một lần như Trương Huyền không nhiều bởi vậy chỗ này cũng không hay được dùng đến, có lúc đồ vật bị để quên rất lâu cũng không phát hiện ra.

Sau khi đem khăn lụa đến cho quầy phục vụ, Niếp Hành Phong mang Trương Huyền đến sân luyện tập. Loại gà mờ như Trương Huyền thực sự không vào nổi sân đánh bóng chính thức, chỉ có thể quăng mấy

gậy ở sân luyện tập cho đỡ nhàn. Niếp Hành Phong đứng bên cạnh hướng dẫn, dường như cảm thấy dạy Trương Huyền đánh bóng còn thú vị hơn là mình đánh.

“Cậu là lần đầu tiên đánh golf sao?” Nhìn tư thế cầm gậy của Trương Huyền liền biết cậu là lần đầu chơi, nhưng Niếp Hành Phong vẫn rất lịch sự xác nhận lại.

“Tôi thường xuyên chơi bowling.” Trương Huyền rất hưng phấn xoay gậy đáp.

“...thực ra, cũng không khác chơi bowling là mấy.”

Niếp chủ tịch buồn bực giải thích, để Trương Huyền đứng vào vị trí đánh rồi bản thân đứng ở một bên hướng dẫn: “Mũi chân trái hơi hướng ra ngoài, trọng tâm đặt trên chân trái, người hơi nghiêng, mắt nhìn bóng, người đứng cứng quá, thả lỏng một chút...”

Vừa nói cho Trương Huyền cách đánh bóng đúng tay vừa chỉnh lại tư thế cho cậu, thân hình hai người tương đương nhau lại dựa vào nhau rất gần, gần như tóc mai đều chạm vào nhau, thân thể đụng chạm rất tự nhiên lúc sửa lỗi lại trở thành một cảm giác khác.

Niếp Hành Phong ngửi thấy một mùi thơm thanh nhã của CK trên người Trương Huyền, không phải là một mùi nước hoa rất đặc biệt nhưng khi Trương Huyền dùng lại mang đến một sức quyến rũ chết người khiến anh không cách nào chống cự.

Dường như là một mùi rất quen thuộc vương vấn không thôi, nhưng nếu hỏi anh là đã tiếp xúc ở đâu anh lại không thể trả lời được, anh chỉ biết có một loại ràng buộc khiến anh buộc phải theo dù có phải trả bất kì giá nào.

“Chủ tịch?”

Niếp Hành Phong lấy lại tinh thần xong mới phát hiện bản thân thực sự đang dựa vào quá gần, anh có chút bối rối vội vàng lùi ra, Trương Huyền nhìn anh, nở nụ cười giảo hoạt: “Anh có phải đã quen đến mức thành tự nhiên rồi?”

“Sao cơ?”

“Thường mang phụ nữ đến đây, mượn việc hướng dẫn mà ăn đậu hũ có phải không?”

“Đánh golf!” Niếp Hành Phong sầm mặt, xoay người đi đến vị trí đánh bên cạnh.

Tại mào lại đổ sao, Trương Huyền hé miệng cười. Nếu đổi là người khác lúc này nhất định sẽ bị coi là quả bóng golf rồi bị cậu hung hăng đánh đi, nhưng đối tượng lại là chiêu tài miêu, dường như cảm giác không giống nhau. Thành thật mà nói, cậu cũng không ghét loại tiếp xúc thân mật vô cùng mờ ám này, ngược lại

còn cảm thấy an tâm kiên định.

Tiền bạc là hậu thuẫn mạnh mẽ nhất, câu này quả nhiên không sai a...

Niep Hành Phong đứng ở bên cạnh luyện tập đánh bóng, thuần túy là vì giúp đỡ Trương Huyền, nhưng thần kinh vận động của Trương Huyền rất phát triển, không tốn nhiều công phu đã có thể đánh được khá khá, vừa nhàn nhã vui vẻ vừa nói với anh: “Chủ tịch anh mời tôi đi đánh bóng, tối tôi mời anh đi ăn cơm nha?”

“Về nhà cậu, thử tay nghề của cậu xem.”

“Nhưng mà, tôi chỉ biết nấu mì gói thôi.”

“Cũng được.”

Ánh nắng có chút gay gắt, luyện tập một lúc, Niep Hành Phong bảo nhân viên đi mua hai chai nước rồi kéo Trương Huyền sang một bên nghỉ ngơi, Nghệ vẫn không thấy xuất hiện điều này khiến Niep Hành Phong cảm thấy rất kì quái.

“Nó đi đâu rồi?”

“Có thể là uống say nên quay về xe ngủ rồi.”

Thức thần cậu nuôi cũng là một người theo chủ nghĩa trời sinh hưởng lạc như cậu, Trương Huyền cũng không để ý, vừa uống nước vừa hỏi: “Chiều này đi đâu chơi đây?”

“Tôi cũng chưa nghĩ đến.”

“Đi bãi biển? Suối nước nóng? Phòng tập thể hình? A, đi xem phim cũng không tồi nha, không bằng đi về nhà tôi xem trong rạp chiếu gia đình?” Trương Huyền nói một hơi các lựa chọn.

Thật là một người có tinh thần, muốn làm gì Niep Hành Phong cũng không để ý, chỉ cần có thể ở cạnh Trương Huyền, tâm tình anh liền đặc biệt tốt, các trò giải trí chỉ là thứ yêu thôi.

Đang trò chuyện rất vui vẻ, bỗng nhiên có một tiếng nói truyền đến, “Hành Phong yêu quý, thì ra em đến đây đánh golf.”

Về mặt Niep Hành Phong bỗng chốc cứng đờ, quay đầu lại liền thấy một người mặc cả cây trắng nhạt đang vừa cười vừa đi đến, bên cạnh còn có một chàng trai trẻ rất tuấn tú nho nhã, chính là Ngao Kiếm và bác sĩ tư của hắn.

“Thật vui lại được gặp em ở đây.”

Ngao Kiếm tiến đến ôm nhẹ Niếp Hành Phong một cái, lễ nghi ưu nhã cao quý nhưng lại khiến anh thấy phản cảm vô cớ, tránh khỏi đôi con ngươi màu bạc tràn đầy ý cười, anh nhàn nhạt đáp lễ: “Thật khéo, Borgia tiên sinh.”

“Ngao Kiếm.” Ngao Kiếm mỉm cười sửa lại: “Hành Phong yêu quý, tại sao em không bao giờ nhớ tên Trung Quốc của anh vậy?”

Hắn còn muốn tiếp tục tiến đến ôm thì bị một người chen vào không đúng lúc, Trương Huyền tươi cười nhìn hắn: “Vị này là Ngao Kiếm tiên sinh phải không? Trước khi nhớ tên Trung Quốc của anh tôi giúp anh sửa lại cách nói tiếng Trung Quốc, bỏ định ngữ ở trước tên đi(1), đằng sau thêm tiên sinh vào, đó là cách xưng hô tương đối lịch sự.”

(1) Cái này theo t hiểu là tại vì Ngao Khiếm gọi Niếp Hành Phong là Hành Phong yêu quý (trong tiếng trung cái “yêu quý” nó ném lên đằng trước tên và gọi là định ngữ), Trương Huyền thấy ngứa tai nên bắt Ngao Kiếm phải bỏ chữ “yêu quý” đi thay vào đó phải gọi là Niếp Hành Phong tiên sinh.

“Vậy sao? Cảm ơn cậu đã nhắc nhở.” Ngao Kiếm nhướn mày, khóe miệng lộ ra nụ cười ý tứ sâu xa, quay đầu nhìn Niếp Hành Phong, “Từ bao giờ em lại quen được một người bạn thú vị như vậy? Giới thiệu một chút đi?”

“Trương Huyền.”

Trương Huyền tự động giới thiệu, Niếp Hành Phong muốn ngăn cản thì đã không kịp, chàng trai trẻ cũng tiến lên tự động giới thiệu: “Tôi là Lạc Dương, là bác sĩ riêng của Ngao Kiếm tiên sinh, bây giờ đang công tác ở bệnh viện Thánh An, xin được chỉ giáo thêm.”

Giọng nói nhàn nhạt thanh nhã, giống như cảm giác của mọi người đối với người tên Lạc Dương này. Y không cao lớn lại đứng bên cạnh Ngao Kiếm nhưng hoàn toàn không bị người khác xem nhẹ. Hoàn toàn khác kiểu đường hoàng của Ngao Kiếm, nụ cười của y nội liêm mà ôn hòa, ánh sáng trong mắt lưu động, là một màu tím nhạt thần bí xinh đẹp. Niếp Hành Phong nhìn Lạc Dương, anh biết người có thể ở bên cạnh Ngao Kiếm tuyệt đối không thể bị khí thế của anh áp chế, người này không hề đơn giản chút nào.

“Hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Trương Huyền hiển nhiên rất có thiện cảm với Lạc Dương, liền bắt tay y, sau khi chào hỏi xong mới quay sang Ngao Kiếm. Bàn tay xương cốt rõ ràng thể hiện khí phách giới giang thuộc về nam nhân, lúc hai bàn tay nắm lấy nhau, khí tức vô cùng bá đạo, âm lạnh của Ngao Kiếm truyền đến cậu, Trương Huyền rất bình tĩnh cười với hắn, dùng lực nắm lấy bàn tay nói: “Sau này xin chỉ giáo nhiều.”

“Chắc chắn rồi.” Ngao Kiếm cũng mỉm cười, môi tạo thành một hình cung nhẹ, càng thêm hứng thú nhìn chằm chằm Trương Huyền, dường như muốn nhìn xuyên thấu qua đôi con ngươi màu lam để đọc ra suy

nghĩ lúc này của cậu.

Niep Hành Phong không cho Ngao Kiếm cơ hội này, cầm lấy chai nước rỗng trên bàn rồi kéo Trương Huyền rời đi, “Tiếp tục luyện tập thôi.”

“Lạc Dương, không khí ở đây rất được, không bằng chúng ta cũng đến chơi thử?” Ngao Kiếm nhìn một vòng xung quanh rồi nói.

“Đề nghị không tồi chút nào.” tử quang trong con ngươi Lạc Dương xao động, cầm lấy gậy đánh golf, lúc đi qua Ngao Kiếm nhỏ giọng cười: “Xin lỗi, lúc này đã đoạt đi danh tiếng của anh.”

“Tôi hoàn toàn không thấy chút thành ý xin lỗi nào của cậu.” Ngao Kiếm cũng cười đáp lại: “Nhưng đối tượng là cậu nên tôi cũng không để ý.”

Ngao Kiếm chọn vị trí đánh bên cạnh Niep Hành Phong, khiến cho suy nghĩ muốn tránh đi của anh hoàn toàn bị xóa sổ đành phải tiếp tục luyện đánh nhưng cũng không thể tập trung nổi. Đúng lúc đó anh lại thấy Lạc Dương giảng giải cách đánh cho Trương Huyền, hai người giống như hai người bạn thân thiết, Lạc Dương có khí chất ấm áp như ngọc cho dù nhìn bề ngoài có vẻ rất lạnh đậm nhưng lại khiến người ta không kìm được muốn tiếp cận. Trương Huyền hiển nhiên bị vẻ trang nhã đó hấp dẫn, chỉ chăm chăm trò chuyện, ngay cả việc đánh bóng cũng quên mất, đúng là tên tiểu thần côn ngốc nghếch!

“Gần đây như thế nào?” Ngao Kiếm hỏi cắt ngang suy nghĩ của Niep Hành Phong.

“Công việc cũng khá thuận lợi.”

“Không, ý anh là sức khỏe của em.”

Ngao Kiếm đi đến cạnh Niep Hành Phong, ghé sát vào nhìn chăm chăm anh: “Khí sắc của em xem ra khá tốt, nhưng tinh thần có chút bất ổn, dường như đang buồn phiền về cái gì đó?”

Con người màu xám bạc rất ôn hòa nhưng cũng mang một nét sắc sảo có thể xuyên thấu qua tất cả. Trước đây Niep Hành Phong tiếp xúc với Ngao Kiếm cũng không nhiều, nhưng vẫn cảm thấy sau khi gặp lại người này khí phách của hắn càng ngày càng mãnh liệt, phần khí thế có thể áp đảo tất cả lại kết hợp với nụ cười nho nhã càng khiến cho người khác cảm thấy kính sợ, xem ra sự việc thoát chết trong gang tấc kia đã có ảnh hưởng rất lớn.

“Tôi không buồn phiền gì cả.”

Đối diện với anh mắt của đối phương cảm giác như có một cuộc đọ sức vô hình đang diễn ra vậy, Niep Hành Phong nhàn nhạt nói: “Một chút vấn đề nhỏ cũng không đáng để buồn phiền.”

Ngao Kiếm nhún vai, “Vậy nếu có chuyện gì không vui lúc nào cũng có thể đến tìm anh, chỉ cần anh có thể giúp anh sẽ tuyệt đối không chối từ.”

Tâm trạng lo lắng không yên của Niếp Hành Phong làm sao giấu được hẳn, nhưng người thông minh như hẳn cũng không hỏi thêm chỉ dừng lại chủ đề đúng lúc.

“Chủ tịch, Lạc tiên sinh muốn ra sân bóng đánh bóng.”

Đúng lúc đó Trương Huyền cũng đi đến, gậy đánh golf cầm không vững trùng hợp lại chặn giữa Niếp Hành Phong với Ngao Kiếm, đề nghị: “Không biết hai người có cùng đi không? Đánh thật ngoài sân thú vị hơn tập ở trong này nhiều.”

Niếp Hành Phong nhìn Lạc Dương đang đi đến, Lạc Dương cười xin lỗi anh: “Tôi chỉ là thuận miệng nêu ra thôi.”

Theo tính cách của Trương Huyền, chỉ là thuận miệng nói ra cũng đủ rồi, Niếp Hành Phong nói với Trương Huyền đang hăng hái bừng bừng: “Câu lạc bộ không cho phép người mới chơi đi vào sân đánh.”

“Không sao, anh sẽ đi nói với bọn họ, anh nghĩ hẳn bọn họ cũng nể chút mặt mũi này của anh.” Ngao Kiếm mỉm cười.

Niếp Hành Phong đột nhiên có một loại cảm giác, Lạc Dương tuyệt đối không hề đơn giản, Ngao Kiếm không thể vì một câu nói của vị bác sĩ riêng mà chấp nhận đi giúp đỡ. Đương nhiên cũng có thể ý kiến đẩy của Lạc Dương căn bản cũng giống với Ngao Kiếm, nhưng cho dù thế nào cũng có thể chứng minh, trình độ ăn ý của hai người này hoàn hảo không chê vào đâu được.

Có Ngao Kiếm đứng ra can thiệp, người còn gà mờ hơn cả những tay gà mờ Trương Huyền rút cuộc cũng được cho vào sân đánh, lúc đánh bóng cậu quay ra nói với Niếp Hành Phong: “Chúng ta nhất định phải thắng tên bạch mục đó!”

“Bạch mục?” Niếp Hành Phong nhất thời không hiểu.

“Chính là Ngao Kiếm, hẳn ta nghĩ mình là ai chứ, suốt ngày động tay động chân với anh mà anh cũng không thèm trở mặt.” dăm ở trước mặt cậu trắng trợn quấy rầy vật nuôi của cậu, Trương Huyền thực sự không có chút thiện cảm nào với người này.

Khóe miệng Niếp Hành Phong giật giật, con người bạc là dấu hiệu tự hào nhất của gia tộc Borgia lại bị Trương Huyền chế nhạo thành bạch mục, nói thực tiểu thần côn thực sự không có tư cách chê cười người khác là bạch mục(2).

(2) Bạch mục: mắt trắng còn có nghĩa là chỉ người không hiểu rõ ràng tình huống hiện tại mà trở thành người ngớ ngẩn, ngốc nghếch (baidu), nói chung là kiểu người không hiểu chuyện.

“Chuyện có liên quan đến hần để sau hăng nói.” Niếp Hành Phong bình tĩnh bắt đầu chấm dứt chủ đề.

Sự thực chứng minh, muốn thắng được Ngao Kiếm, lấy trình độ đánh bóng của Trương Huyền hiện này thì còn cách xa vời vợi, nhưng rất hiển nhiên, Ngao Kiếm không có ý muốn tranh thắng thua ở sân bóng, thành tích của hần đứng nhất nhưng cũng không cách mọi người quá nhiều, rất có nghĩa khí để lại mặt mũi cho bọn họ.

“Đừng quá coi trọng chuyện thắng thua, thực ra lái xe đi trên cỏ thường thức phong cảnh cũng là một kiểu hưởng thụ rồi.” Ngao Kiếm đánh nhẹ vào quả bóng golf, nhìn nó chậm rãi chui xuống lỗ cách đó không xa, nói: “Khung cảnh đẹp nhất là trên đường lúc đánh bóng, đáng tiếc đại đa số người đều vì muốn đánh bóng vào đúng hố mà quên mất đi dọc đường còn rất nhiều thứ tươi đẹp.”

Một câu nói rất triết lý khiến Niếp Hành Phong phải nhìn Ngao Kiếm với con mắt khác. Gia tộc Borgia là người không cùng đường với anh, nhưng không thể phủ nhận, có chỗ trong tính cách của Ngao Kiếm khiến anh rất thích.”

“Tôi chỉ biết là lần này anh phải bồi thường không ít tiền.” Trương Huyền ở bên cạnh lâu bầu làm cụt hứng.

Cảm giác ở sân đánh thật với chỗ luyện tập hoàn toàn không giống nhau, một đường đi bị gậy đánh golf của cậu xúc phá hỏng hết cả thảm cỏ, cho dù chưa bao giờ đánh golf nhưng cậu cũng biết cỏ ở đây chính là tấc đất tấc vàng, xem ra lần này Ngao Kiếm chắc chắn phải đền tiền rồi.

“Không sao, cứ từ từ.” Niếp Hành Phong an ủi cậu.

Đáp lại là một cú đánh dốc hết sức của Trương Huyền, cùng lúc bóng bị đánh đi trên thảm cỏ xanh cũng xuất hiện một hố lõm to tuyệt đẹp, cú đánh mạnh mẽ đó khiến Niếp Hành Phong cảm thấy dường như là do cậu cố ý, chỉ đành nhin cười tiếp tục đánh bóng của mình.

“Thôi rồi, tôi bỏ cuộc, mọi người cứ chơi tiếp đi.” sai lầm tiếp tục xuất hiện khiến Trương Huyền cũng cảm thấy rất xấu hổ.

Thực ra Ngao Kiếm nói rất đúng, so với đánh bóng, cậu càng thích thưởng thức phong cảnh ở đây. Hố cát hồ nước, bụi cây dây núi, còn có hồ nhân tạo, phong cảnh đầy đủ tất cả, nếu có thể lấp thêm một cái ô rồi cùng với chiều tài miêu ngồi uống trà ở đây thì thực là một chuyện hết sức vui vẻ.

Nhặt quả bóng lên rồi đặt ngay bên cạnh hố sau đó dùng gậy nhẹ nhàng đánh một cú, lách cách một tiếng, bóng thuận lợi rơi vào hố. Trương Huyền rất hài lòng nhặt bóng ra, quay đầu làm động tác chiến thắng với ba người còn lại ý là mình đã thắng rồi.

Lạc Dương bật cười: “Trực tiếp ném bóng vào hố chẳng phải đơn giản hơn sao?”

“Bởi vì cậu ấy muốn đi đường tắt nhưng lại vừa mong có được cảm giác vui vẻ khi thành công.” Ngao Kiếm

mỉm cười giải thích.

Hắn vốn chỉ có hứng thú với Niếp Hành Phong nhưng lúc này lại đột nhiên cảm thấy Trương Huyền còn thú vị hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn. Tính cách này hoàn toàn khác biệt với tính cách của Niếp Hành Phong, chỗ nào có bọn họ xuất hiện chỗ ấy dường như trở nên hoàn mỹ hơn rất nhiều, điều này khiến cho hắn cực kì chờ mong hành trình lần này của mình.

Ba người tiếp tục đánh bóng, Trương Huyền lại đứng một mình trên bãi cỏ làm động tác luyện tập, dần dần tách xa mọi người đứng một mình chỗ sườn dốc. Lực đánh bóng của cậu lại quá mạnh khiến bóng theo sườn dốc bay đi sau đó rơi ngay vào hồ nhân tạo ở phía trước.

Trương Huyền cũng chạy theo rồi đứng ở bờ hồ thò đầu ra nhìn. Mặc dù cậu cũng không hề hi vọng bóng có thể phá vỡ định luật Ác-si-mét tự động nổi lên trên mặt nước, nhưng trên đời này có lúc cũng có thể có kì tích xảy ra, trên mặt hồ mênh mông phủ đầy ánh sáng bỗng dưng nổi lên một vật thể màu trắng, sau đó còn chậm chậm trôi về phía cậu.

Trương Huyền vội vàng dùng gậy đánh golf khuấy mặt hồ để quả bóng có thể dễ dàng trôi gần vào, nhưng cậu lập tức liền phát hiện đó không phải là quả bóng mà là một vật thể không biết lớn gấp bao nhiêu lần so với quả bóng. Rất nhanh sau đó vật thể đã hoàn toàn nổi lên trên mặt nước.

Một bộ hài cốt người hoàn mỹ, trắng bệch dưới ánh sáng mặt trời...

Trương Huyền ngừng thở, sững người nhìn bộ xương tiến đến gần, rồi mới hồi hồn hét lên: “Chủ tịch! Chủ tịch mau đến đây!”

Nghe thấy tiếng hét khẩn thiết của Trương Huyền, Niếp Hành Phong lập tức chạy đến, từ xa nhìn thấy cậu sững người ở cạnh hồ, trên mặt hồ trước mặt còn nổi lên một bộ hài cốt, hốc mắt trống rỗng trừng trừng nhìn lên trời.

“Có chuyện gì vậy?” Niếp Hành Phong hỏi, trong lòng có cảm giác lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra rồi.

“Không biết, tôi đến nhặt bóng thì thấy vật này nổi lên trên.” Trương Huyền trưng ra vẻ mặt vô tội nhìn anh, “Chủ tịch, nếu tôi nói đây là khung xương tiêu bản của trường đại học y anh có tin không?”

“Về mặt tình cảm thì tôi rất muốn tin.”

Nhưng trên thực tế việc này căn bản không có khả năng, ai lại ném tiêu bản vào trong hồ nhân tạo trong sân golf đây?

Ngao Kiếm và Lạc Dương cũng chạy đến, nhìn thấy bộ hài cốt, mày Ngao Kiếm nhướn lên, ý tứ sâu xa nói: “Trên đời này quả thực là chỗ nào cũng có kinh hi.”

Lạc Dương lại không hề nói gì, vẻ mặt bình tĩnh nhìn bộ hài cốt, trong con người màu tím hiện lên một tia khó hiểu nhưng lập tức liền dấu đi.

“Có thể nào là do trượt chân ngã xuống nước không?” Trương Huyền tự an ủi bản thân, mặc dù cậu cũng không hề ôm hi vọng gì với khả năng này.

Ánh sáng chiếu xuống nước lấp lánh, trên tay thi thể chợt lóe lên kim quang, Trương Huyền hiểu kì chạy đến, dùng gậy đánh golf khều đồ vật đang móc vào xương tay lên, Niếp Hành Phong muốn ngăn cản cậu nhưng đã muộn rồi.

Là một hình hộp chữ nhật dài tầm bốn cm, treo vào một sợi dây vàng nho nhỏ, giống như dây chuyền mà cũng giống như móc điện thoại; hộp được mạ một lớp màu vàng, dưới sự lay động của Trương Huyền, mặt trên của hộp mở ra, hóa ra bên trong trống không, cả vật thể nhìn giống như một hộp dấu bình thường mua ngoài chợ, nhưng nhìn cấu tạo chiều dài chiều rộng lại chỉ khiến người ta liên tưởng đến quan tài.

Trương Huyền cầm mặt dây xem xét, phát hiện dưới đáy có khảm rất nhiều hạt kim cương nhân tạo. Đang lúc cậu còn muốn tỉ mỉ xem xét thêm thì bị Niếp Hành Phong quát bảo ngừng lại và bắt đặt xuống đất.

Nhìn vẻ mặt lưu luyến của Trương Huyền, Niếp Hành Phong cũng không biết làm sao. Chưa bao giờ nhìn thấy một tên thần kinh thô như thế này, vật móc trên thi thể người chết cũng dám dùng tay sờ loạn, mà nói không chừng đây còn là vật chứng, động vào nó chỉ rước thêm phiền phức vào người, mà cậu ta còn đang làm việc ở văn phòng thám tử, làm sao ngay cả điều hiểu biết thông thường này cũng không có.

“Theo tôi thấy vẫn là nên nhanh chóng báo cảnh sát thôi.” Lạc Dương bình tĩnh nói ra nhận xét của bản thân.

Sau khi báo cảnh sát, Ngao Kiếm lại liên lạc với người phụ trách câu lạc bộ, sau đó mọi người đều đứng ở bờ hồ chờ cảnh sát đến, Trương Huyền nhàm chán nhìn chằm chằm quan tài trang sức lấp lánh: “Đó rốt cuộc là cái gì chứ?”

“Nhìn quan phát tài, chỉ là mặt dây chuyền nhỏ giống như bùa hộ mệnh thôi.” Niếp Hành Phong nói.

Ngao Kiếm cười, trong giọng nói có pha chút cười nhạo: “Nhưng đại đa số trường hợp, thứ quan tài đại biểu cho không phải là tài vận.”

Tiếng điện thoại vang lên, Trương Huyền mở máy ra, là Tả Thiên gọi đến, vừa ấn nút nghe đầu dây bên kia đã tuôn ra một tràng: [Đại ca, đừng nói gì cả, tôi biết hôm nay là cuối tuần, biết cậu không muốn bị làm phiền, nhưng có sự vụ khẩn cấp, cậu lập tức đến đây đi, là đại án đấy, nếu vụ này thành không cuối tháng tôi sẽ đưa cho cậu một bao tiền thưởng thật dày.]

“Này, tiền thưởng cũng không phải vạn năng nha, còn phúc lợi nhân viên của tôi thì sao?”

[Tôi xin cậu, cứu người như cứu hỏa, tốt đa là sau khi kết thúc vụ này tôi sẽ cho cậu một kì nghỉ dài.]

“Tôi chỉ muốn ngay bây giờ được nghỉ ngơi! Người có thể xử lý án cũng không phải chỉ có mình tôi.”

Tả Thiên cũng không phải là mặt trời, muốn cậu hai tư giờ đều quay quanh, quan trọng nhất là bây giờ đang có việc thú vị hơn thu hút cậu, so ra thì án của ông chủ thực sự chẳng có hứng thú mấy.

[Người có thể xử lý án không ít nhưng người có sở trường về những chuyện kì dị không phải cậu hay sao? Tôi đều giúp cậu đi quảng cáo hết rồi, cậu đừng có nói với tôi là đầy đều là cậu ăn nói lung tung nhá!”

“Nhưng...”

[Cứ như vậy đi, lập tức đến đây, càng nhanh càng tốt.]

Sau đó điện thoại liền bị ngắt, Niếp Hành Phong vội vàng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Văn phòng thám tử có việc gấp, ông chủ giống như phát điên bắt tôi phải về đó.”

Lúc đầu chính bản thân khoe khoang mình có thể giải quyết chuyện kì quái, điểm trách nhiệm này Trương Huyền chắc chắn phải có, Tả Thiên tìm cậu gấp như vậy nhất định là có chuyện rất quan trọng, nói đi cũng phải nói lại, cậu cũng nên đến đó.

“Chủ tịch, tôi đi trước, chỗ này anh đảm đương được không?”

Cái gì? Người đầu tiên phát hiện ra hiện trường lại muốn rời đi? Để anh lại ứng phó với đám cảnh sát?

Niếp Hành Phong cười khổ, nhưng cũng không cách nào từ chối: “Được rồi, nếu có chuyện gì tôi sẽ liên lạc với cậu.”

Anh lấy chìa khóa xe đưa cho Trương Huyền, Trương Huyền từ chối: “Tôi bắt taxi là được rồi.”

Mặc dù tiền taxi đắt chết người nhưng sau này cậu sẽ tính toán đầy đủ với ông chủ.

“Cậu đang vội, cứ lấy xe đi cho tiện.”

Lạc Dương đi đến, cắt ngang màn nhường nhịn của hai người: “Ở bệnh viện còn có việc, không bằng để tôi đưa cậu Trương về công ty.”

“Làm sao không biết xấu hổ đi làm phiền anh được.” mồm Trương Huyền nói như vậy nhưng trên mặt lại hoàn toàn không có ý từ chối.

Lạc Dương cười, nụ cười làm nhạt đi khí tức lạnh vốn có, “Không có gì, chỉ là thuận đường thôi.”

Việc đi nhờ liên định như vậy, trước lúc đi Trương Huyền kéo Niếp Hành Phong sang một bên nhỏ giọng căn dặn: “Lúc nữa tôi sẽ gọi điện cho anh, còn nữa phải cẩn thận tên bạch mục kia.”

“Cậu cũng cẩn thận.” Niếp Hành Phong nhin cười nói.

Trương Huyền vừa rời đi xong thì Ngụy Chính Nghĩa liền mang người chạy đến hiện trường, nhìn thấy Niếp Hành Phong, cả mặt cậu ta đều biến đen, dùng lực vỗ vỗ trán, rên rỉ: “Chủ tịch, đừng nói với tôi hài cốt là do anh phát hiện đấy!”

Vì sao mới yên tĩnh được mấy tháng, cậu đã lại có cảm giác phiền phức bắt đầu quay lại rồi? Vị chủ tịch chiêu phiền phức còn giỏi hơn chiêu tài này, mới hôn mê tỉnh dậy sao không chịu yên tĩnh thêm mấy ngày?”

“Chính xác mà nói, người phát hiện sớm nhất là một người bạn của tôi tên là Trương Huyền, nhưng cậu ấy có việc phải đi trước rồi.”

“Trương Trương Trương... Trương gì cơ?” hai chữ tuyệt đối cấm kỵ làm vị cảnh sát cao cấp anh dừng quả cảm Ngụy Chính Nghĩa bắt đầu lắp bắp.

“Trương Huyền.” Ngao Kiếm đứng bên cạnh hảo tâm bổ sung.

Sợ Ngụy Chính Nghĩa truy cứu việc Trương Huyền rời đi, Niếp Hành Phong vội vàng giải thích: “Thực ra chúng tôi cũng tính là cùng lúc phát hiện, lúc vớt bóng lên bổng bộ xương này cũng nổi lên, chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Không, án anh phát hiện ra tuyệt đối không hề đơn giản.” Ngụy Chính Nghĩa nói như đinh đóng cột.

Bộ xương đã được vớt lên bờ, có thể nhìn thấy đã phân hủy hoàn toàn chỉ còn lại khung xương, trên đầu cũng không còn tóc nữa, hài cốt không hề có màu nâu đậm do ngâm nước lâu ngày mà là một màu trắng đến chói mắt, bộ xương trắng bóng giống như đã được đặc biệt xử lý qua, thực sự đúng như lời Trương Huyền nói nó giống hệt với tiêu bản xương người ở viện y học.

Mặt dây chuyền hình quan tài cũng được cho vào túi vật chứng, Ngụy Chính Nghĩa cầm đến hỏi Niếp Hành Phong, “Cái này phát hiện được ở trong xương sao?”

“Lúc đó nó được thi thể nắm chắc trong tay, Trương Huyền có cầm lên xem, sau đó tôi bảo cậu ấy để nó xuống đất.”

Niếp Hành Phong có chút lo lắng Ngụy Chính Nghĩa sẽ truy cứu Trương Huyền vì hành vi tự ý sờ vào vật chứng, nhưng sự thật chứng minh, tất cả lo lắng của anh đều là thừa. Vừa nghe thấy anh nói xong, trên mặt Ngụy Chính Nghĩa lộ ra một tia cười cổ quái.

“Haha, không sao cả, nó ở trong nước lâu như vậy rồi cũng không thể lưu lại dấu vân tay gì được, nhưng đồ vật này trông có vẻ rất tinh xảo.”

Ngụy Chính Nghĩa lắc lắc túi vật chứng, sau khi bị mở ra nắm hộp bị kẹt lại, không gian bên trong rất nhỏ, chỉ có thể để một số vật nhỏ như mảnh giấy, kẹp ghim các loại, nhưng bên trong lại hoàn toàn trống không chỉ có dưới đáy có viết một chữ “R” nho nhỏ bằng bút dạ.

“Chủ tịch, anh chắc hẳn rất có hứng thú với nó.” Ngụy Chính Nghĩa đưa cho Niest Hành Phong.

Không, anh tuyệt đối không có một chút hứng thú nào với loại chuyện ngoài ý muốn này!

Nhưng đồ cũng đã đưa đến trước mặt, Niest Hành Phong không có cách nào từ chối đành phải cầm lấy, xem xét đồ trang sức nhỏ này, chữ “R” màu đen đặc biệt nổi bật trên nền vàng.

“Mặt dây chuyền thật kì lạ, loại kiểu dáng quan tài này rốt cuộc là ý gì chứ?” Ngụy Chính Nghĩa kì quái hỏi.

Vị này không phải cảnh sát cao cấp sao? Tại sao lại muốn đi hỏi mình?

Niếp Hành Phong trả lại vật chứng, “Tôi không biết, loại đồ vật hiếm lạ cổ quái này chắc chỉ có Trương Huyền mới thấy hứng thú.”

Ngụy Chính Nghĩa lại run lên một cái, cười xấu hổ lui về một bên rồi đến một chỗ không có người lập tức gọi điện thoại cho Niest Duệ Đình, Niest Duệ Đình vừa nghe máy cậu ta liền nhỏ giọng hỏi: “Cậu chẳng phải đã nói tâm tình chủ tịch gần đây rất tốt sao? Tại sao lần này anh ấy tỉnh lại xong bệnh tình lại càng nghiêm trọng vậy?”

“Càng nghiêm trọng? Chỗ nào chứ?” Niest nhị công tử đang vui đầu xử lý đồng tài liệu nghe không hiểu lắm.

“Đều xuất hiện hoang tưởng rồi còn không nghiêm trọng? Anh ấy có phải đã nhớ lại đoạn kí ức đó rồi không? Hôm nay anh ấy lại phát hiện ra án còn ở trước mặt tôi không ngừng nhắc đến tên sự phụ!”

“A, anh hai lại gặp phải chuyện kì quái sao? Còn nhắc đến Trương Huyền?” Niest Duệ Đình không dám tin hét lên.

Hôm nay anh hai hình như nói là đi đánh golf nha? Đi đánh golf cũng có thể gặp phải chuyện kì quái? Niest Duệ Đình bắt đầu đau đầu, thậm chí bản thân phải chăng nên suy xét việc đi mua một cái công trực tiếp công anh hai ở nhà cho an toàn.

Nghĩ đến đoạn thời gian trước có mấy cuộc điện thoại giả mạo Trương Huyền, Niếp Duệ Đình hoài nghi có phải có người biết được chuyện trước đây của anh hai với Trương Huyền, có ý đồ muốn tiếp cận anh ấy.

“Đúng nhá, cứ Trương Huyền Trương Huyền không ngớt, còn về phần sự việc, nói quái thì cũng quái mà nói không quái thì cũng chẳng quái, chỉ là không cẩn thận phát hiện ra một bộ xương mà thôi.”

Phát hiện ra bộ xương không kì quái, chỗ kì quái ở đây là hiện trường, Ngụy Chính Nghĩa nhất thời cũng không biết nên giải thích như thế nào, cũng may sự việc xảy ra trong câu lạc bộ, ở mức độ nào đó có thể tránh khỏi mấy người phóng viên lúc nào cũng muốn xông vào, nếu không cậu lại phải đau đầu thêm rồi.

“Tóm lại đừng quá lo, tôi sẽ giúp cậu trông chừng cẩn thận chủ tịch, cậu tốt nhất nên khuyên anh ấy đi đến bác sĩ tâm lý nhiều hơn...”

Ngụy Chính Nghĩa đang nói thì thấy đằng sau có tiếng nói truyền đến: “Cậu đang gọi điện cho ai đấy?”

Quay đầu nhìn lại là Niếp Hành Phong, Ngụy Chính Nghĩa theo phản xạ lập tức ngắt máy, cười hì hì: “Đồng nghiệp đồng nghiệp, chủ tịch, tôi nói đồng nghiệp giúp các anh làm một bản lời khai đơn giản, mời đi qua bên này.”

Ánh mắt úp mở đã chỉ ra Ngụy Chính Nghĩa đang cực lực giấu giếm gì đó, giọng điệu nói chuyện vừa này không hề giống với đang nói chuyện với đồng nghiệp, nhưng Niếp Hành Phong cũng không hỏi nhiều, chỉ theo cậu ta rời đi.

Từ đầu đến cuối, Ngao Kiếm đều rất trầm mặc đứng ở một bên bình tĩnh quan sát cảnh sát khám nghiệm hiện trường, giống như một người ngoài cuộc đang đi xem kịch vậy.

“Anh dường như không hề bị ảnh hưởng chút nào.” Niếp Hành Phong không nhịn được hỏi.

Anh từ trước đến nay đều rất tự tin bình tĩnh, nhưng lúc gặp loại chuyện này tâm tình vẫn cảm thấy không dễ chịu, có cảm giác thương xót cho người chết hay là cảm thấy bất lực trước cái chết, so ra thì Ngao Kiếm thực sự là quá trấn định, mặc dù là một thành viên của gia tộc Borgia hai tay nhuộm đầy máu tươi nhưng lúc nhìn thấy bộ xương xuất hiện một cách kì dị như vậy cũng nên có chút phản ứng mới phải.

“Em cuối cùng cũng chú ý đến anh rồi.” Ngao Kiếm mỉm cười, “Cuộc đời lúc nào cũng sẽ xuất hiện một số việc ngoài ý muốn không phải sao? Chính vì có sự tồn tại của những việc ngoài ý muốn mà cuộc đời mới trở nên phong phú muôn màu.”

Không, cuộc đời anh phong phú muôn màu là từ sau khi gặp gỡ với Trương Huyền mới có.

Trên đường trở về văn phòng thám tử Tả Thiên, Lạc Dương dường như cũng vì Trương Huyền đang vội nên lái xe rất nhanh, nhưng y cũng không phải là người nhiều lời, vì vậy cả đường đi, trong xe vẫn luôn bảo trì trạng thái yên tĩnh.

“Anh quen với tên bạch mục kia lâu chưa?” Cuối cùng, Trương Huyền không chịu nổi kiểu yên tĩnh này bắt đầu bắt chuyện.

Lạc Dương kì quái nhìn cậu, Trương Huyền giải thích: “Chính là Ngao Kiếm ấy.”

“Xin hãy tôn trọng công tước Borgia.” Lạc Dương quay đầu, lời nói lạnh nhạt chứng tỏ y rất không hài lòng.

“Xin lỗi.”

Ngồi nhờ xe người ta, Trương Huyền cũng không muốn bầu không khí trở nên quá xấu hổ, lập tức chân thành xin lỗi, Lạc Dương có chút kinh ngạc nhưng cũng không làm mặt lạnh thêm được nữa.

“Anh ta là công tước ?”

“Công tước Spa Jorda- Borgia, ngài ấy là hậu duệ của công tước Valentino, cũng là một trong những vị công tước chính thống còn lại của Italia, tôi là bác sĩ riêng của ngài ấy, chúng tôi quen biết nhau rất lâu rồi.”

Trương Huyền không biết công tước Valentino từng là người mang tiếng xấu xa nhất trong lịch sử châu Âu thế kỉ mười bốn đến mười lăm, cũng đồng thời được hậu nhân ngợi khen là kẻ thống trị giỏi nhất, càng không thể biết hậu duệ của ông ta, Ngao Kiếm có vinh quang thế nào, chớp chớp mắt hỏi : “Nghe anh nói hẳn là rất lợi hại a?”

Lạc Dương có chút vô lực, chỉ có thể gật đầu, trực tiếp kết luận: “Rất lợi hại.”

Chẳng trách ngay cả chiêu tài miêu cũng có phần kiêng nể Ngao Kiếm, Trương Huyền hỏi: “Anh dường như rất sùng bái anh ta?”

“Là tôn kính.” Lạc Dương cười, đường nét lạnh lùng nghiêm nghị trên khuôn mặt cũng nhu hòa đi rất nhiều, “Tôi tôn trọng bạn của tôi.”

“Tôi chỉ tôn trọng kẻ thù của tôi.”

“Hử?” Lạc Dương không rõ ràng lắm, nghiêng đầu nhìn cậu.

Trương Huyền nhìn y cười cười, con ngươi màu lam giao hoạt, “Bạn bè là dùng để quan tâm, chỉ có kẻ thù mới đáng để tôn trọng. Có câu nói mãi mãi không được xem nhẹ kẻ thù, nếu không sẽ chết rất khó coi.”

“Cách nghĩ của cậu rất kì lạ, nhưng rất thú vị, đáng tiếc tôi không có kẻ thù.” Không có người nào dám đối địch với y, bởi vì sau lưng y có một vị hùng mạnh đủ để phá vỡ thiên địa vạn vật.

Trương Huyền lại hiểu sai ý của Lạc Dương, “Xem ra, người giống như anh, mọi người chỉ hi vọng có thể được làm bạn với.”

Lạc Dương bật cười, ý tứ bị xuyên tạc lại có một loại ầm áp khó hiểu. Chân thành ngay thẳng, đó là cảm giác Trương Huyền đem lại cho y. Y nghĩ Ngao Kiếm nhất định cũng rất có hứng thú với Trương Huyền, nếu không sẽ không ngần ngại đồng ý để y đưa cậu về.

“Anh cười lên trông rất được.” Trương Huyền ở bên cạnh khen ngợi: “Hiếm thấy người có con ngươi màu tím, nhưng màu tím này rất xứng với anh.”

Lạc Dương ngậy người, y không thích nhắc đến màu mắt của mình, đó vẫn là vết sẹo thống hận nhất trong lòng y. Mắt có chút tái nhợt, cũng may mái tóc dài che bớt đi phần xấu hổ đó, chỉ nhàn nhạt nói: “Màu mắt của cậu cũng không tầm thường.”

Con ngươi màu lam nhạt, không giống với sự tuyệt đẹp của màu tím, cũng không cách nào so sánh được với màu bạc tôn quý, nhưng nó có một loại sâu sắc trong trẻo riêng biệt; sắc thái không có cách nào đoán được, sóng xanh của đại dương nhìn thì có vẻ như yên tĩnh bình hòa, nhưng ngẫu nhiên cũng có thể dâng lên những cơn sóng động trời.

Trương Huyền, rốt cuộc là thuộc về dạng nào? Hay là cả hai dạng đều có?

“Thực ra tôi khá thích màu mắt đen của chủ tịch, loại sắc thái bình thường, đơn giản.”

“Cậu cũng không thích màu mắt của mình sao?” Lạc Dương có chút kinh ngạc.

“Sao có thể? Anh không biết bây giờ loại màu mắt tự nhiên như chúng ta được chào đón bao nhiêu a, bởi vậy, việc chúng ta thích hay không thích không quan trọng, chỉ cần có người thích là được rồi.” đặc biệt là người như chiêu tài miếu.

Ngừng một chút Trương Huyền lại nói: “Đương nhiên, ngoại trừ màu bạc.”

Lạc Dương phát hiện, Ngao Kiếm muốn Trương Huyền có ấn tượng tốt với mình sẽ là một quá trình rất khó khăn.

“Vậy cậu phải chăng muốn nói người có màu mắt đen bình thường thì cuộc đời mới hạnh phúc nhất?”

“Anh thực sự rất thông minh.” Trương Huyền búng tay, nhìn y cười hì hì: “Tôi quyết định sẽ làm bạn với anh. Nhưng ở bên cạnh chủ tịch sẽ không bao giờ phải lo lắng cuộc đời sẽ bình thường, mà kiểu không bình thường tôi nghĩ cũng là một loại hạnh phúc.”

Lạc Dương lặng người, y chưa bao giờ nghe thấy có người dùng giọng điệu thỏa mãn mà nói về hạnh phúc

bản thân, trong khoảnh khắc ấy, y có một loại cảm giác, người ngày đáng để quan hệ.

Đến dưới tầng của văn phòng Tả Thiên, Lạc Dương dừng xe lại, Trương Huyền nói cảm ơn rồi rời đi. Ngồi nhìn đến khi cậu đi hẳn vào trong rồi Lạc Dương mới rút điện thoại ra gọi.

“Tôi đã đưa Trương Huyền về công ty rồi.”

Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh đầy từ tính của Ngao Kiếm, [Nghe giọng của cậu, trên đường nhất định là nói chuyện rất vui vẻ.]

Tất cả mọi chuyện đều không cách nào giấu giếm được người này, cho dù chỉ là giọng điệu bình thường. Thời gian bọn họ ở bên nhau không hề ít chút nào, Ngao Kiếm hiểu y có lẽ còn hơn cả y hiểu về bản thân mình.

Nghĩ đến miêu tả bạch mục đỏ của Trương Huyền, Lạc Dương đột nhiên có một loại kích động muốn biết lúc Ngao Kiếm nghe thấy bản thân bị gọi như thế sẽ để lộ ra biểu tình như thế nào?

Nén xuống ý niệm về trò đùa dai đây, y bình tĩnh nói: “Ở cùng một chỗ với Trương Huyền cảm thấy giấy dễ chịu, hơn nữa tôi cùng cậu ấy còn học được một vài đạo lý làm người.”

[Có đạo lý nào tôi không thể dạy cho cậu sao?] Nam tử bên kia dường như có chút ghen tị.

Đôi mày của Lạc Dương hơi nhướn lên, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt Ngao Kiếm lúc này, khuôn mặt y cũng nhu hòa trở lại, không trả lời mà chỉ cười nhẹ hỏi ngược lại: “Ngài phải chăng là đang muốn chứng minh ngài cái gì cũng có thể làm được?”

[Tôi tại sao lại phải chứng minh một sự thật hiển nhiên ấy?] Ngao Kiếm cũng hỏi ngược lại y.

“Bởi vì Trương Huyền so với tưởng tượng của ngài còn phức tạp hơn rất nhiều.” Lạc Dương lấy yếu thắng mạnh, nhẹ nhàng hóa giải khí thế bức tới từ Ngao Kiếm, cười nhẹ: “So với đồn đại thì hoàn toàn không giống, cậu ta là một người vô hại ít nhất là lúc không chọc đến cậu ta.”

[Như vậy,] nam tử đầu dây bên kia nhàn nhạt nói: [Tôi bây giờ rất có hứng thú muốn biết, nếu bị chọc đến cậu ra sẽ phản ứng như thế nào.]

17. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trương Huyền đi vào văn phòng thám tử liền nhìn thấy một phụ nhân ngồi đối diện bàn làm việc của Tả Thiên. Người này rất xinh đẹp nhưng đường nét khuôn mặt hơi có phần sắc sảo quá, mặc một bộ tây trang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, vừa nhìn là biết là kiểu người phụ nữ vô cùng thành đạt.

“Tôi xin giới thiệu, đây là cô La Nhan còn đây là cậu Trương Huyền là thám tử chuyên phụ trách những vụ kì bí tiếng tăm lừng lẫy của văn phòng chúng tôi.”

Tả Thiên đứng dậy giới thiệu một chút, từ sự niềm nở của ông chủ Trương Huyền đoán cô La Nhan này không hề bình thường chút nào.

Cậu tiến về phía trước, giơ tay đến trước mặt La Nhan nhưng đối phương lại không hề có chút động tĩnh nào chỉ quan sát đánh giá cậu một hồi rồi sau đó nhìn Tả Thiên hoài nghi hỏi: “Trẻ như vậy, cậu ta liệu có làm được không?”

“Xin cứ tin ở tôi.”

“Tôi không phải không tin anh chỉ là ngay cả thám tử Tây Môn tiếng tăm lừng lẫy cũng không xử lý được, một cậu thanh niên trẻ như này khiến tôi rất khó để tin nhiệm.” La Nhan thẳng thắn nói.

Thám tử Tây Môn? Là ai a? Cậu chỉ biết một người có họ Tây Môn chính là Tây Môn Khánh.

Trương Huyền nhủ thầm trong lòng, trên mặt thì vẫn tươi cười như cũ: “Cô à, giữa mày của cô hắc khí bao phủ, xem ra mọi chuyện sắp tới sẽ không thuận lợi, người thân có bệnh phải không?”

La Nhan nhướn mày nhìn cậu, nhàn nhạt nói: “Tiên sinh, không cần lấy mấy câu đấy ra lừa gạt tôi, mọi việc thuận lợi thì tôi cần gì phải đến đây nữa.”

Trò lừa bị vạch trần, Trương Huyền đành sờ sờ mũi.

Cái gì a, cô nương bây giờ chẳng dễ thương chút nào hết, nghĩ tới nghĩ lui chiêu tài miêu của nhà mình vẫn là tốt nhất.

Bầu không khí có chút cứng ngắc, Tả Thiên vội vàng hòa giải, bảo Trương Huyền ngồi xuống rồi lại đem tài liệu La Nhan mang đến với mấy tấm ảnh đưa cho cậu.

“Là như vậy, em cô La đã mất tích hai tuần này rồi, cô ấy hi vọng chúng ta có thể tìm ra em cô ấy một cách nhanh nhất.”

La gia mấy đời nay đều xuất thân từ giới chính trị, La Nhan với chồng cô cũng vậy, em gái cô tên là La Kỳ, là sinh viên năm tư đại học Gia Hoài, hai tuần trước bỗng mất tích, cảnh sát cũng đành bó tay bởi vậy La Nhan mới tìm đến cao thủ thám tử Tây Môn Tuyết để nhờ điều tra nhưng cũng không có chút manh mối nào. Hai ngày trước Tây Môn Tuyết đột nhiên hôn mê, người của gia tộc Tây Môn đành phải từ chối vụ này, sau đó có người giới thiệu Tả Thiên với La Nhan.

“Hóa ra chúng tôi là người dự bị.” Trương Huyền nhỏ giọng lẩm bẩm.

Tả Thiên tự động lọc mấy câu kêu ca đi, nếu không phải có người dốc sức giới thiệu, lấy gia thế của nhà họ La đến cả dự bị văn phòng thám tử nhỏ bé như bọn họ cũng chẳng thể với tới được. Việc anh lo bây giờ là Trương Huyền có thể đảm đương nổi không.

Cũng may Trương Huyền không nói gì thêm, chỉ cầm lấy tài liệu xem qua một lần. Từ những bức ảnh có thể thấy La Kỳ rất đẹp, cười lên trông rất ngọt ngào, vậy nhưng lại học khoa chính trị, xem ra là theo chỉ định của gia đình, nhưng thành tích của cô cũng khá tốt, cộng thêm gia thế tốt đẹp, chắc chắn là rất nổi tiếng trong trường.

“Cô La, có thể nói cho tôi một chút việc trước khi La Kỳ mất tích không?”

Cũng có thể là do tâm lý có bệnh thì vái tứ phương, La Nhan không hoài nghi thêm về bản lĩnh của Trương Huyền nữa mà bắt đầu kể: “Trước khi mất tích nó cũng giống như bình thường, đi học, tham ra hoạt động xã hội, ngày đó lúc ra khỏi nhà cũng không nói đi đâu nhưng lại một đi không trở lại.”

Có thể nhìn thấy được tình cảm hai chị em bọn họ rất tốt, nhắc đến La Kỳ, mày La Nhan bắt đầu nhúu lại u buồn, tức giận nói: “Tôi báo cảnh sát nhưng mấy tên cảnh sát đó đều là phé vật, hoàn toàn không tìm ra được cái gì hết.”

“Thứ cho tôi hỏi thẳng, ngày cô ấy mất tích trong nhà có phải đã xảy ra chuyện gì không? Ví dụ như cãi nhau?”

La Nhan nhìn thấy trong ánh mắt Trương Huyền lộ ra một tia nghi hoặc, sắc mặt cuối cùng cũng nghiêm túc lại, do dự một lúc rồi nói: “Nó cãi nhau với chúng tôi một trận, bố tôi nhìn trúng con trai của một người đồng nghiệp, muốn nó đi tìm hiểu, nó lại nói với chúng tôi nó có bạn trai rồi còn nói chúng tôi hạn chế tự do của nó, bố tôi rất giận dữ tát nó một cái, sau đó nó liền rời đi không thấy quay lại.”

“Bạn trai của cô ấy thì sao ? Vị thám tử Tây Môn tiếng tăm lừng lẫy cô vừa nói kia vẫn chưa tìm ra được?”

“Bạn học đều nói không biết nó có bạn trai, nó giấu rất kĩ, không chỉ là chúng tôi mà ngay cả bạn thân nhất của nó cũng không biết gì. Em gái tôi rất ngoan ngoãn, bình thường chỉ tham gia một vài hoạt động xã hội với giao tiếp bình thường, ai cũng không nghĩ đến nó lại có bạn trai.” La Nhan vỗ trán, tràn đầy uể oải.

Trong tài liệu có một vài bức ảnh bạn học của La Kỳ, còn có một vài ảnh và tài liệu theo dõi, đều là Tây Môn Tuyết thu thập được. Người của gia tộc Tây Môn lúc từ chối vụ này đã đưa hết tài liệu tìm được cho La Nhan, giúp cho Trương Huyền lược bỏ rất nhiều phiền phức.

Trong lúc xem xét có một tấm ảnh rơi xuống bàn, Trương Huyền cầm lên muốn nhét lại vào tập tài liệu nhưng tay đột nhiên run rẩy, xúc cảm âm trầm quỵ dị từ bức ảnh trong nháy mắt truyền vào lòng bàn tay cậu, cậu chậm chậm rút bức ảnh ra.

Là hình ảnh chụp xa một nóc nhà trong đêm, sự trống trải càng tăng thêm phần âm lạnh. Cửa căn nhà có màu đỏ sậm, sát mép cửa có đóng đinh đồng, là kiến trúc giả cổ(1), nhìn thấy nó Trương Huyền hít vào một ngụm khí lạnh.

(1) đại khái là cái cửa này:

Trong bóng đêm cả mặt trước nhà đột nhiên trông giống như mặt cắt ngang của quan tài, gió lạnh xuyên qua tấm giấy mỏng lao đến cậu, Trương Huyền vội vàng lắc đầu, chăm chú nhìn lại phát hiện trong bức ảnh u ám dần dần hiện lên hình ảnh màu trắng lơ mơ kì dị cổ quái, giống như hình dạng một bộ phận cơ thể người.

Đó là những âm hồn lượn lờ quanh căn nhà, cho dù chưa nhìn thấy nhưng cậu cũng biết căn nhà này nhất định là xây theo kiểu thất hậu, loại kiến trúc này theo phong thủy gọi là quan vị, tiền tài không vào được, người trong nhà cũng không hòa thuận, là kiểu đại hung, dám ở trong loại nhà không may mắn này, nếu không phải người tu đạo thì là người trời sinh cực sát, mệnh căn quỷ thần khó chạm vào.

Tim không kìm được đập loạn lên, có một loại cảm giác tình cảnh của La Kỳ không ổn, thậm chí...

“Cậu có phải đã phát hiện ra gì rồi không?” Tả Thiên không thấy được điều cổ quái của bức ảnh chỉ thấy vẻ mặt Trương Huyền có điều kì lạ liền vội vàng hỏi.

Câu hỏi cắt đứt trống ngực bất an của Trương Huyền, cậu ổn định tâm thần, lắc lắc đầu rồi nói với La Nhan: “Xin cứ yên tâm, tôi sẽ trả lời cô một cách nhanh nhất, nếu có manh mối gì mới thì hãy báo cho tôi.”

Tiến La Nhan đi, Trương Huyền lập tức gỡ ra phần tiền thù lao ở cuối tài liệu, con người xanh lam của cậu bừng sáng, khó trách Tả Thiên vội vàng gọi cậu về. Giá cả thế này tuyệt đối là con số trên trời trong giới thám tử, cậu không nịn được hỏi: “Ông chủ, vụ này anh lấy về kiểu gì vậy?”

Ánh mắt Tả Thiên không tự nhiên nhìn sang một bên, “Còn không phải là bên đối thủ kia giới thiệu sao.”

“Sao vụ lớn nào cũng là bên đối thủ kia giới thiệu cho anh vậy?” nhìn thấy Tả Thiên rõ ràng là không muốn nói nhiều, Trương Huyền cũng không hỏi thêm, cười hì hì nói: “Án này tôi nhận, điều kiện là, cuối tháng đưa cho tôi hai phong bao tiền thưởng.”

“Ặc, cậu muốn giết ông chủ cậu đấy hả!”

“Làm sao? Anh cũng thấy án lần này không dễ làm chút nào, tuyệt đối đáng giá hai phong tiền thưởng!”

Nhắc đến thù lao, Trương Huyền tuyệt đối không nhường nhịn, Tả Thiên cũng không tiếp tục tính toán với cậu, gật đầu đồng ý rồi hỏi: “Lần này bảo Hỷ Duyệt Lai đến cùng phụ trách với cậu đi?”

Phải biết là thám tử họ Tây Môn giỏi giang bao nhiêu, lần này ngay cả Tây Môn Tuyết cũng trúng chiêu, Tả Thiên không tránh khỏi lo lắng cho Trương Huyền.

“Không cần, một mình tôi cũng ứng phó được rồi.”

Nếu là án mất tích bình thường, có thêm người hợp sức thì càng tốt. Nhưng bây giờ Trương Huyền đã biết đằng sau việc La Kỳ mất tích không hề đơn giản chút nào, người hộ trợ cùng không cần tránh cho đến lúc đó còn phải quan tâm đến cậu ta.

Ra khỏi văn phòng thám tử, Trương Huyền vào thang máy đi xuống, suy nghĩ về việc cần làm tiếp theo.

La Kỳ mất tích hai tuần nhưng chưa thấy bọn bắt cóc gọi điện đến vì vậy có thể loại bỏ khả năng bị bắt cóc. Một cô gái ngoan ngoãn như vậy cũng không quá có khả năng xảy ra chuyện trốn học bỏ nhà, trừ phi là bắt cóc dĩ hoặc đã xảy ra việc gì đó.

Trương Huyền bấm ngón tay, dựa theo sinh thần của Trương Huyền tính một chút, không phải là quẻ chết thảm, nhưng cũng không tính ra chỗ của cô ấy bây giờ. Cô gái đó giống như đã bốc hơi khỏi thế giới, khó trách cảnh sát không cách nào tìm ra được.

Thang máy cuối cùng cũng xuống đến tầng một, lúc Trương Huyền đi ra chuông điện thoại liên vang lên, người gọi đến là Niếp Hành Phong. Sau khi anh làm xong bản khai đơn giản ở hiện trường liền chạy qua đây, muốn hỏi tình hình bên này của Trương Huyền, Trương Huyền thở dài.

“Chủ tịch à cuộc hẹn chiều nay của chúng ta phải hủy rồi, ông chủ phái tôi đi xử lý một vụ lớn, mấy ngày tiếp theo tôi cũng bận rồi.”

Cuộc hẹn?

Hai chữ mờ ám khiến khóe miệng Niếp Hành Phong cong lên thành một nụ cười rồi nói: “Công việc quan trọng, bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Dưới văn phòng, tôi đang định đi đến đại học Gia Hoài một chuyến.”

Từ tư liệu có thể thấy, bạn cùng phòng của La Kỳ Cúc Thanh Thanh có quan hệ rất tốt với cô, bởi vậy Trương Huyền quyết định đi thử vận may, xem có thể hỏi ra được gì từ Cúc Thanh Thanh không.

“Vậy tôi đến đón cậu, chờ tôi.”

Trương Huyền muốn nói không cần làm phiền anh thì điện thoại đã ngắt rồi. Không lâu sau, một chiếc xe thể thao chạy như bay đến, Niếp Hành Phong dừng xe bên đường chỗ cậu đứng.

Trương Huyền ngồi lên xe, đường đường chủ tịch tập đoàn tài chính Niếp thị lại làm tài xế cho mình khiến cậu vui đến không ngậm mồm lại được, nhưng vẫn lễ độ hỏi thăm: “Khó có được một ngày nghỉ, bắt anh đèo tôi đi khắp nơi thế này thật ngại quá.”

Niếp Hành Phong liếc nhìn Trương Huyền, trên khuôn mặt tuấn tú không hề có chút nào gọi là ngại cả, anh hừ một tiếng: “Tôi xin cậu, lần sau có muốn diễn cũng nên nhập tâm một chút.”

“Này, mắt nào của anh bảo tôi đang diễn kịch chứ?”

“Cả hai mắt đều thấy.”

Được rồi, cậu thừa nhận, bất kỳ chuyện gì muốn giấu khỏi con mắt tinh anh của chiêu tài miêu đều không hề dễ dàng, Trương Huyền ngoan ngoãn chấp nhận vấn đề, hỏi: “Bên đây của anh như thế nào? Cổ thi thể đó rốt cuộc là tự sát hay là bị giết, hoặc là trượt chân ngã xuống nước?”

“Trước mắt chỉ biết bộ hài cốt là nữ, tuổi tầm từ hai mươi đến ba mươi, trước khi chết có dấu hiệu mang thai ngoài ra còn phải điều tra thêm.”

Về phần cô ta tự sát hay bị giết đó không phải là phạm vi bọn họ nên hỏi, nhưng có người mất tích lâu như vậy ở câu lạc bộ lại không có một ai phát hiện, sự việc dường như rất rắc rối, mà quản lí câu lạc bộ lại

khăng khăng nói không có hội viên nào mất tích cả, xem ra khoảng thời gian này vị cảnh sát Chính Nghĩa thích biến mọi chuyện thành thần bí kia sẽ phải đau đầu rồi.

Xe đi được nửa đường, Trương Huyền đột nhiên nhớ đến Nghê, “Tiểu động vật nhà tôi đâu? Sao nó không ở đây?”

“Tôi không thấy nó, tôi còn cho rằng nó đã đi cùng cậu.”

“Làm gì có, nó chắc chắn lại chạy đến chỗ nào đó lười biếng rồi!”

Trương Huyền lập tức gọi điện thoại cho Nghê. Không thể phủ nhận, biệt hiệu chiêu tài miêu này của Niếp Hành Phong quả thực đặt không sai. Từ sau khi quen biết anh, công việc thám tử của Trương Huyền như cá gặp nước, còn thuê biệt thự làm nhà ở, cậu vừa vui vẻ cũng liền mua cho con dơi nhỏ một chiếc điện thoại để thuận tiện liên lạc, dùng huyết chú gọi nó về quá mất sức, lúc bình thường không cần dùng thì không nên dùng.

Nhưng lần này điện thoại dường như hoàn toàn không có đất dụng võ, chuông kêu rất lâu mà cũng không thấy ai nhấc máy, Trương Huyền không còn cách nào khác, chỉ đành ngưng thần dùng suy nghĩ gọi về vậy mà cũng không thấy chút phản ứng nào, thông thường loại tình huống này, Nghê nhất định là uống say rồi, đem lời gọi về của chủ nhân như gió thoảng bên tai.

Nhìn thấy Trương Huyền nghiêng răng nghiêng lợi, Niếp Hành Phong không nhịn được đùa cậu: “Tuổi này mà đã có thể nuôi thức thần đã rất giỏi rồi, cậu không nên yêu cầu cao quá.”

Hai người ăn cơm trưa ở bên ngoài sau đó lái xe đến đại học Gia Hoài, nhưng rất không may, lúc gọi điện hỏi thăm ở phòng thường trực, bạn của Cúc Thanh Thanh nói hôm nay là cuối tuần, Cúc Thanh Thanh có việc ra ngoài rồi, có thể đến tối mới quay lại.

Trương Huyền đành phải nhờ người bạn học đó chuyển lời còn lưu lại thời gian hẹn gặp. Hai người rời khỏi phòng thường trực thì có người đuổi theo hỏi: “Xin hỏi, các anh là đến tìm Cúc Thanh Thanh sao?”

Một nam sinh thân hình cao lớn, tóc hơi dài, tùy tiện buộc vào sau đầu, mặc một bộ thể thao, nhìn dáng vẻ dường như vừa mới đi đánh bóng về.

“Cậu là...”

Trong đầu Trương Huyền thần tốc nghĩ lại danh sách sinh viên được cung cấp trong tài liệu, nam sinh cao lớn anh tuấn kiểu vận động, hình như gọi là Từ Hựu Niên, quan hệ với La Kỳ cũng không tồi, nhưng nghe nói cậu ta rất lẳng nhăng, đã có không ít bạn gái.

Quả nhiên, nam sinh rất cởi mở tự giới thiệu: “Em tên là Từ Hựu Niên, vừa mới đến phòng thường trực lấy thư, nghe các anh hỏi về Cúc Thanh Thanh, muốn hỏi xem các anh có quen biết La Kỳ không?”

Trương Huyền và Niếp Hành Phong liếc mắt nhìn nhau, Từ Hựu Niên chắc là đã phát hiện sự đường đột của bản thân, xấu hổ nói: “Bởi vì sau khi La Kỳ rời khỏi nhà có người của văn phòng thám tử đến hỏi Cúc Thanh Thanh về chuyện của cô ấy, em tưởng các anh là đồng nghiệp.”

“Chúng tôi là đồng nghiệp.” Trương Huyền nói bừa: “Vị thám tử đó xảy ra chút chuyện, tạm thời không đến được bởi vậy mới thay bằng chúng tôi. Cậu có phải đã biết chuyện gì không? Nhờ cậu nói một chút.”

“Những chuyện nên nói em đều đã nói trước đây rồi, thực ra cũng không có gì, em cảm thấy La Kỳ chỉ là nhất thời âm ỉ với gia đình bởi vậy mới tạm thời rời đi, anh không biết nhà bọn họ cũng nhắc truyền thống đến mức nào đâu, cũng may cô ấy có thể chịu được.”

Điểm này nhìn La Nhan liền biết được, Trương Huyền lại hỏi: “Vậy cậu có biết bạn trai của La Kỳ là ai không?”

“Không biết, chuyện cô ấy có bạn trai cũng là sau khi cô ấy mất tích mới truyền ra, bọn em mặc dù quan hệ khá tốt nhưng cũng chưa tốt đến mức ngay cả chuyện bí mật riêng tư cũng nói hết cho nhau.”

“Vậy cậu xem thử cái này, có ấn tượng gì không?”

Trương Huyền lấy từ cặp tài liệu ra bức ảnh căn nhà kia, Từ Hựu Niên vừa nhìn lập tức lắc đầu, “Chưa thấy bao giờ, có liên quan đến việc La Kỳ mất tích sao?”

“Không có, tôi chỉ hỏi bừa vậy thôi.”

“Học trưởng!” một vị học đệ chạy đến, đưa một cái đồng hồ vàng với một kẹp sách trong suốt cho Từ Hựu Niên, “Anh vừa đánh bóng xong liền chạy đi, ngay cả đồ cũng quên cầm theo.”

“Cảm ơn.”

Từ Hựu Niên cầm lấy, Trương Huyền liếc mắt nhìn, đặt ở phần trên cùng của kẹp sách dường như là một quyển sách về dự đoán học, mày của cậu nhướn lên, hóa ra cậu sinh viên này còn là người đồng đạo với mình.

Cuộc nói chuyện bị cắt đứt, Trương Huyền chào Từ Hựu Niên rời đi. Chờ hai người đi xa, Từ Hựu Niên vội vàng lấy điện thoại ra, sau khi bên kia có tín hiệu mới nhỏ giọng nói: “Người của văn phòng thám tử lại đến tra án rồi, làm sao bây giờ?”

Bên kia trầm mặc một lúc, đột nhiên cười to: “Xem ra bọn họ còn chưa thấm với bài học của Tây Môn Tuyết, cậu đến đây một chuyến, tôi lại đưa cho cậu mấy tấm đạo phù, nếu bọn họ còn đến cứ làm như trước đây là được.”

Ra khỏi cổng trường, Trương Huyền lập tức lấy ra tài liệu lật xem, Niếp Hành Phong hỏi: “Cậu xem cái gì đấy?”

“Một sinh viên đại học bình thường lại mặc hàng hiệu, đeo đồng hồ vàng, tôi đang xem thử gia thế của Từ Hựu Niên.”

Trên tư liệu viết hoàn cảnh gia đình của Từ Hựu Niên cũng khá giả, nhưng vẫn chưa đến trình độ xa xỉ, dù vậy cũng vẫn chưa nói lên điều gì cả, sinh viên đại học bây giờ đều có một bộ cách kiếm tiền, nói không chừng là làm việc bán thời gian kiếm được. Nhưng có một điểm có thể khẳng định, Từ Hựu Niên nói chưa bao giờ nhìn thấy tấm ảnh là giả, vừa rồi cậu ta trả lời quá nhanh, rất đúng kiểu giấu đầu hở đuôi. Nếu như là bình thường, lúc nhìn thấy tấm ảnh nên tí mỉm xác nhận một lúc mới phải.

Sau khi Trương Huyền nói ra hoài nghi của bản thân, đột nhiên phát hiện ánh mắt Niếp Hành Phong nhìn mình có gì đó không thích hợp.

“Có vấn đề gì sao?”

“Không.” Niếp Hành Phong cười, không nghĩ đến tiểu thần côn cũng có kiến thức ở phương diện nhìn người, không hổ là người của văn phòng thám tử.

Trương Huyền không hề tin tưởng, hoài nghi nhìn chằm chằm anh, “Tại sao tôi cảm thấy bây giờ anh đang nghĩ [Cũng may, cậu ta không quá ngu ngốc.]?”

“Cậu đừng lúc nào cũng nghi ngờ được không?” tâm tư bị nhìn thấu, Niếp Hành Phong day thái dương cười khổ: “Con mắt nào của cậu nhìn thấy chứ?”

“Cả hai đều thấy.”

Niếp Hành Phong cuối cùng cũng hiểu, có lúc lòng báo thù của Trương Huyền cũng mạnh mẽ như tính ham tiền của cậu.

Không hỏi được tin tức gì có ích, Trương Huyền liền đi về nhà, cầm lấy máy tính lên mạng tìm kiếm. Mục tiêu đầu tiên là tập trung vào tư liệu về phong thủy nhà cửa. Nói cho cùng loại nơi ở đại hung như thế cũng không nhiều hẳn là không khó kiếm.

Niếp Hành Phong đi pha hai cốc trà mang đến, đây cũng được tính là nhà của anh, làm các việc cũng khá quen thuộc, sau đó ngồi xuống bên cạnh Trương Huyền, lật xem tư liệu cậu mang về.

Phòng khách yên ắng một hồi, đột nhiên Trương Huyền ngẩng đầu hỏi Niếp Hành Phong: “Anh nói căn nhà quan tài kia có quan hệ gì với cái mặt quan tài trên hải cốt chúng ta tìm thấy sáng nay không?”

“Ý cậu là gì?”

“Một ý nghĩ rất hoang đường.” Trương Huyền nói: “Bộ hài cốt đó chắc hẳn không thể là La Kỳ đâu phải không?”

Chính xác là rất hoang đường, người mới mất tích hai tuần làm sao có thể biến thành xương trắng được? Niếp Hành Phong cười: “Về mặt tình cảm, tôi rất khâm phục cách suy nghĩ mạnh dạn đó của cậu.”

Vừa nói xong, ánh mắt anh liếc qua hồ sơ ở trong tay, nụ cười của Niếp Hành Phong chậm chậm cứng ngắt lại, bên trên có ghi rõ ràng bản ghi chép điều tra của Tây Môn Tuyết – chiều ngày La Kỳ mất tích đã đi đến câu lạc bộ golf Kim Thạch cũng chính là chỗ bọn họ đi hôm nay.

“Anh không thấy quá trùng hợp sao?” Trương Huyền cũng đến gần, nhìn thấy điểm trùng hợp này, con người màu lam lập tức sáng bừng lên.

“Nhưng mà, nếu La Kỳ mất tích ở câu lạc bộ, cảnh sát còn có Tây Môn Tuyết hẳn là sớm đã tìm ra được rồi mới phải.”

“Bất kể nói thế nào, cứ đi hỏi xem sao.”

Niếp Hành Phong một người chỉ thị một người làm, gọi điện thoại đến sở cảnh sát tìm Ngụy Chính Nghĩa, Ngụy Chính Nghĩa còn chưa quay về, viên cảnh sát trẻ nhận điện thoại nghe thấy anh là Niếp Hành Phong, không nói hai lời lập tức đưa số điện thoại di động của Ngụy Chính Nghĩa cho anh, Trương Huyền ngồi bên cạnh rất hâm mộ chép miệng: “Thân phận chủ tịch quả nhiên bất đồng, vừa nghe thấy là anh liền thẳng thắn cho ngay số điện thoại.”

Việc này hoàn toàn chẳng liên quan gì đến thân phận, người ở sở cảnh sát lúc nói chuyện với anh hăng hái thân thuộc đến mức ngay cả bản thân Niếp Hành Phong cũng cảm thấy rất khó tin, giống như mọi người đã sớm quen biết từ lâu vậy.

Gọi được cho Ngụy Chính Nghĩa, Niếp Hành Phong tự giới thiệu xong liền nhắc đến chuyện của La Kỳ, chỉ nói bọn họ là bạn bè, bởi vì trước khi La Kỳ mất tích có đến câu lạc bộ nên với muốn nhờ cậu giúp điều tra xem trong camera theo dõi có quay được hình La Kỳ rời đi không, Ngụy Chính Nghĩa rất sảng khoái mà đáp ứng anh.

Cúp điện thoại, Niếp Hành Phong đột nhiên nghĩ đến chiếc khăn lụa đỏ, đột nhiên có một dự cảm không lành.

“Không biết chiếc khăn lụa đỏ có quan hệ gì với La Kỳ không?” Trương Huyền tâm linh tương thông một cách kì dị với anh, trong khoảnh khắc đã nói ra ý nghĩ của anh.

“Hẳn là không có, khăn lụa để trong ngăn tủ bình thường, mà tủ La Kỳ dung chắc chắn là ngăn tủ cho hội viên.” Niếp Hành Phong giải thích như vậy nhưng không hiểu làm sao, cảm giác thấp thỏm trong lòng vẫn càng ngày càng mãnh liệt.

Nửa tiếng sau, Ngụy Chính Nghĩa gọi điện đến, nói với Niếp Hành Phong cậu ta đã xem qua băng theo dõi, sáu rưỡi tối La Kỳ đã rời đi, bởi vì thời gian khá muộn, trạng thái của La Kỳ lúc đó lại dường như không tốt thế nên nhân viên phục vụ có ấn tượng.

Những tư liệu sau khi La Kỳ mất tích đều đã kiểm tra qua nhưng án không phải do Ngụy Chính Nghĩa phụ trách, cậu ta cũng không quá rõ về tình hình, sau khi bị Niếp Hành Phong hỏi, vì để cẩn thận, cậu ta đặc biệt xem lại băng ghi hình của hôm ấy bởi vậy có thể khẳng định, La Kỳ là sau khi rời khỏi câu lạc bộ mới mất tích.

“Chủ tịch, anh không phải là hoài nghi bộ hài cốt đó là La Kỳ chứ? Từ góc độ y học mà nói thì hoàn toàn không có khả năng, nhưng tôi sẽ nói pháp y làm khám nghiệm AND, sau khi có kết quả sẽ lập tức báo cho anh.”

Ngụy Chính Nghĩa nói như cấp dưới đang báo cáo với cấp trên khiến Niếp Hành Phong rất lo lắng, cậu ta nói tắt cả tư liệu nội bộ cho mình liệu có tính là không làm tròn trách nhiệm không.

“Bất luận bộ hài cốt đó có phải là La Kỳ hay không, bọn họ đều có điểm giống nhau – quan tài, có lẽ đây là manh mối.”

Trương Huyền lảo bảo tiếp tục lên mạng tìm kiếm, đúng lúc đó, bên ngoài vang lên một trận tiếng kêu chít chít cổ quái, ngay sau đó một tiếng cạch truyền đến, hai người quay đầu ra liền nhìn thấy Nghê đột nhiên đâm đầu vào cửa thủy tinh, sau đó dán vào cửa chậm chậm trượt xuống góc xuống đất.

“Đồ ngu ngốc này lại quên mất dùng pháp thuật rồi.” Trương Huyền rất bất đắc dĩ vì lòng tham lúc đầu đã thu nhận thức thần ngu ngốc này.

Sau khi Nghê ngã xuống đất liền ngồi dậy lắc lắc đầu, bỏ qua mấy vòng sao đang bay vù vù trước mặt vỗ cánh lại đâm vào, cũng may lần này có dùng pháp thuật nên bình an mà chui vào phòng, bay vèo vèo xung quanh phòng khách.

“Mày nếu không muốn từ nay về sau không có rượu mà uống nữa thì lập tức trả lại yên tĩnh cho tao!” Trương Huyền đang làm việc bị nó quấy rối đến mức suy nghĩ đều loạn lên, tức giận nói.

Cậu nói này rất linh nghiệm với Nghê, nó lập tức yên tĩnh lại, vỗ cánh đứng trên tay vịn cầu thang, chai rượu từ trước đến nay vẫn ôm không thấy đâu mà lại không ngừng cắn móng run cầm cập.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” nhìn thấy Nghê không bình thường, Niếp Hành Phong hỏi.

“Không có chuyện gì lớn, chính là lúc ở chỗ đánh golf đột nhiên ngửi được một mùi rất đáng ghét liền chạy đi rồi tìm một hốc mà ngủ, sau khi tỉnh lại không tìm thấy hai người liền chạy về đây, thật đáng ghét đáng ghét!”

Nói lại những việc không vui đã trải qua, con dơi nhỏ lại bắt đầu kích động bay vòng vòng quanh phòng khách.

“Mùi đáng ghét?”

Trúc giác của động vật vượt rất xa con người, nhất là con dơi tinh đã tu hành nghìn năm, ngửi đến bộ hài cốt vớt lên từ trong hồ, Trương Huyền vội vàng hỏi: “Là âm khí của người chết?”

“So với cái đó còn mãnh liệt hơn, cuộc đời tôi ghét nhất ghét nhất là mùi vị đó!” trong lòng Nghê rất sợ hãi mà vỗ cánh.

Cảm ghét thêm cả thống hận, vì vậy nó tự phong bế trong hổ, đối với lời triệu gọi của Trương Huyền cũng làm như nghe mà không thấy, nhưng câu này thì nó không dám nói rõ ra.

“Chỗ đó quả nhiên có vấn đề, chủ tịch anh sau này không nên đến đó nữa, mệnh cách của anh cực âm, cương khí lại nặng, là thể chất bọn yêu ma quỷ quái thích nhất.”

Đối với lo lắng của Trương Huyền, Niếp Hành Phong có chút không đồng ý, anh vẫn hay đến đó đánh golf cũng chưa từng xảy ra chuyện gì, ngược lại từ sau khi quen biết với Trương Huyền, loại chuyện kỳ quái phiền phức cứ ùn ùn xuất hiện, nhưng...nhìn Trương Huyền, trong lòng anh thầm nghĩ, nếu cho anh chọn lại một lần, anh vẫn sẽ không hề do dự mà chọn một cuộc sống có Trương Huyền bên cạnh.

Trương Huyền ngoài tài vận ra, vận khí từ trước đến nay cũng rất tốt, lúc lên mạng tìm kiếm đồ trang sức vô tình nhìn thấy có người nhắc đến mặt dây hình quan tài, nghe nói người có duyên có thể tìm đến một vị thuật sĩ ở ngoại ô. Bên trên không có nói địa chỉ nhưng Trương Huyền từ miêu tả cũng đoán ra được địa điểm đại khái, liền đóng máy tính lại nói với Niếp Hành Phong: “Chủ tịch, tôi muốn đi ra ngoại thành một chuyến.”

“Tôi đi với cậu.” Có loại trực giác án mật tích lặn này không hề đơn giản chút nào, Niếp Hành Phong không yên tâm để Trương Huyền một mình đối mặt.

Trương Huyền nhìn anh, đang suy nghĩ muốn nói cảm ơn thì Niếp Hành Phong đã cầm lấy chìa khóa đi ra bên ngoài.

“Lời khách sáo thì không cần nói, thật giả tạo.”

“Tôi đã nói cái gì đâu chứ.”

“Mất cậu đã nói rồi.”

“Đồ chiêu tài miêu thù dai!”

Trương Huyền vốn muốn gọi Nghệ đi cùng, ở phương diện tìm người trực giác của động vật khá là linh mẫn, ai biết con dơi nhỏ chịu kích thích xong liền ngồi xổm ở góc tường tự phong bế bản thân, bất luận cậu gọi thế nào cũng lặng yên không trả lời.

“Rất cuộc là cái gì có thể khiến Nghệ kích động đến dạng đấy chứ?” trên đường ra ngoại ô, Niếp Hành Phong hỏi.

“Quý mới biết.”

Nuôi thức thần động một tí là tự phong bế bản thân, còn không bằng chủ tịch nữa, bất luận xảy ra chuyện gì đều tuyệt đối ở bên cạnh cậu.

Lúc đi đến ngoại ô đã là gần tối, xe con quanh quẩn tìm kiếm xung quanh đường, đợi đến lúc tìm thấy, trời đã hoàn toàn tối rồi. Trương Huyền bảo Niếp hành Phong đỗ xe ở xa xa một chút từ trong xe nhìn ra, bóng đêm nặng nề buông xuống, ở phía trước là một căn nhà rất bình thường, hai bên căn nhà đều bỏ không, khiến căn nhà lại càng trống trải, thực sự rất giống với trên bức ảnh chụp được, sân nhà rộng rãi, cửa lớn màu đỏ sậm, bên cạnh cửa có một cây Chi Hòe (2), cây lá sum xuê, che đi một góc cửa lớn. Niếp Hành Phong nhíu mày, rất không tình nguyện ngồi nhìn một vài vật thể bay lượn xuyên qua trước sau cửa lớn, trong lòng anh lạnh lại.

(3)Chi Hòe: search nát óc luôn, TQ nó gọi là Hòe Oai Bột (oai: xiêu vẹo, bột: cái cổ)

“Đó gọi là tử vị, là bị cây hòe thu hút, du hồn đã quỷ rất dễ bị trêu chọc, sau đó bị dẫn vào tử vị, quanh quẩn bên trong sân không đi, khiến cho âm khí trong này trở nên cực kì dày đặc.” Trương Huyền lẩm bẩm xong, nhìn sang Niếp Hành Phong rất kì quái hỏi: “Chủ tịch, anh làm gì mà lại dùng ánh mắt sùng bái như vậy nhìn tôi?”

“Loại ánh mắt này gọi là kinh ngạc.”

“Cũng không cần phải kinh ngạc, đều nói với anh rồi thiên sư cũng cần có thiên phú mà tôi trời sinh đã được rồi.” Trương Huyền nhảy xuống xe, “Đi, đi gặp chủ nhân bên trong, hỏi xem ông ta tại sao lại cố ý làm cho sân nhà trở nên âm khí ngút trời như vậy.”

Hai người đi đến, lại nhìn thấy có một cô gái tóc dài đang đứng trước cửa dùng lực đập then cửa, bóng đêm quá tối, bên trong lại cực âm, vừa rồi bọn họ ở trên xe không hề phát hiện có người ở đó.

“Tôi muốn gặp đại sư, vì sao bọn họ có thể gặp mà tôi thì không thể?” cô gái tức giận chất vấn.

Bên kia cửa có người nhàn nhạt nói: “Cô với bọn họ không giống nhau, không cần phải đến.”

“Nhưng tôi đều đến mấy lần rồi, xét về thành tâm cũng phải đủ rồi chứ.”

“Không liên quan gì đến thành tâm, cô không thuộc về nơi này.” hồi đáp mờ nhạt, đối lập rõ ràng với sự nóng nảy của cô gái.

Cô gái còn muốn phản bác thì nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân, vội vàng quay đầu rồi đi, dường như không muốn người khác biết cô đến chỗ này.

Trương Huyền kì quái nhìn bóng hình cô ta rời đi, “Tôi lần đầu tiên nhìn thấy đi đoán mệnh xem bói còn phải trốn trốn tránh tránh như vậy.”

“Đây cũng tính là việc riêng tư.”

Nhìn thấy cô gái bị từ chối, Niếp Hành Phong không ôm hi vọng quá lớn rằng bọn họ có thể thuận lợi đi vào, mấy âm hồn quanh quẩn xung quanh theo từng bước bọn họ đến gần mà tự động tản ra chỗ khác, có mấy con không biết sống chết muốn ở lại liền bị Trương Huyền bắn ra chỉ quyết lẳng lên trời, lập tức bay đi mất dạng.

Sau cửa lớn lặng yên không một tiếng động, Trương Huyền gõ cửa một lần nữa còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy bên trong có người nói: “Bất luận các người có chuyện gì, xin mời giữa trưa hãy đến.” Thanh âm bình đạm, chính là người vừa rồi.

“Có việc gấp liên quan đến tính mệnh còn người, có thể chậm chước không?”

“Đây là quy tắc, xin hãy thông cảm cho.”

“Nhưng mà...”

Lời chưa nói xong liền nghe thấy tiếng bước chân dần đi xa, người đó căn bản không thèm nghe cậu dong dài.

“Kiêu ngạo quá mức!”

Bị coi thường triệt để, Trương Huyền tức đến mức liên tục hừ mạnh, nhìn tường che bên cạnh, không quá cao, thật muốn trực tiếp nhảy vào tìm người. Nhìn ra ý đồ của cậu, Niếp Hành Phong vội vàng kéo cậu lại.

“Ngày mai chúng ta có thể đến tiếp, cũng đã biết chỗ rồi mà.”

Ra trận thất bại, trên đường về nhà, Trương Huyền gọi điện thoại cho Tả Thiên, hỏi chuyện Tây Môn Tuyết ngất xỉu, Tả Thiên nói anh ta cũng không rõ lắm, chỉ biết bây giờ Tây Môn Tuyết đang ở trong phòng điều trị tăng cường ở bệnh viện Thánh An. Trương Huyền cúp điện thoại xong nhìn sang Niếp Hành Phong đang lái xe bên cạnh. Niếp Hành Phong không nói hai lời quay xe hướng về phía bệnh viện.

“Chủ tịch, sao anh biết tôi muốn đi xem Tây Môn Tuyết? Thực giống như tôi...”

“Ngừng, tôi cũng không muốn làm con giun trong bụng cậu.”

“Hi hi, tôi chỉ muốn nói là chúng ra có thần giao cách cảm thôi mà.”

Niếp Hành Phong thực sự có thể được tính là khách quen của bệnh viện Thánh An, nghe thấy anh nói muốn vào thăm Tây Môn Khánh, cô hộ sĩ rất nhiệt tình nói cho bọn họ biết số phòng bệnh.

Tây Môn Khánh vẫn đang hôn mê, người chăm sóc ở bên cạnh anh ta là một cậu thanh niên trẻ, cậu ta tự nhận là Tây Môn Đình, là em họ của Tây Môn Tuyết, án của La Kỳ vốn là do bọn họ phụ trách.

“Tây Môn Tuyết là nam à ?” lúc nhìn thấy một nam tử anh tuấn nằm ở trên giường bệnh, Trương Huyền kêu lên.

Niếp Hành Phong trừng mắt nhìn cậu, “Tây Môn Tuyết tốt nghiệp trường cảnh sát, đã ba lần liên tiếp giành giải nhất trong cuộc thi võ thuật toàn quốc dành cho nam, cậu nói xem anh ta là nam hay nữ?”

“Chao ôi, chủ tịch anh thật là học rộng biết nhiều.” Trương Huyền mặt đầy sùng bái nhìn anh.

Không phải anh học rộng biết nhiều mà là gia tộc Tây Môn quá nổi tiếng, lẫn lộn trong nghề thám tử có thể không biết đại danh của Tây Môn Tuyết có lẽ chỉ có tiểu thần côn thần kinh thô này thôi.

“Bối vậy, lần này anh hai trúng chiêu khiến chúng tôi rất bất ngờ, đối phương nhất định là cao thủ mới có thể ra tay một cách dễ dàng như vậy, nói cái gì mà lời nguyên chứ, tôi không tin!” sau khi nghe Trương Huyền tự giới thiệu, Tây Môn Đình tức giận bất bình nói.

“Lời nguyên?” Niếp Hành Phong hỏi.

Ý thức được mình đã lỡ mồm, Tây Môn Đình không trả lời, hiển nhiên việc có quan hệ đến danh dự của gia tộc Tây Môn cậu ta cũng không muốn nói nhiều.

Niếp Hành Phong nhìn Tây Môn Tuyết đang trong trạng thái hôn mê, nói: “Tôi nghĩ, muốn làm một thám tử giỏi, điều quan trọng nhất không phải là mặt mũi mà là phơi bày sự thực để chân tướng sớm lộ ra khỏi mặt nước, nếu lúc này Tây Môn Tuyết có ý thức anh ta nhất định sẽ nói ra đã xảy ra những chuyện gì để chúng tôi không giẫm lên vết xe đổ đó nữa.”

Chiêu tài miêu không hổ là chủ tịch, nói chuyện thật quá hoàn hảo!

Con người màu xanh chứa đầy sự sùng bái của Trương Huyền không ngừng liếc sang Niếp Hành Phong, Niếp Hành Phong nhìn thấy cậu “liếc mắt đưa tình”, nhưng lại đang ở trước mặt người khác nên đành phải làm như không biết.

Quả nhiên, nghe Niếp Hành Phong nói xong, Tây Môn Đình bắt đầu trầm mặc. Cậu đang tuổi trẻ khí thịnh, cách suy nghĩ với xử lý công việc còn kém xa Niếp Hành Phong vì vậy nên mới nghe vài câu nói đã bị giao động.

“Thực ra chuyện này từ lúc bắt đầu đã rất kì dị rồi, về sau anh hai không cho tôi tham gia cùng nữa, nói rất là nguy hiểm, tôi nghĩ anh ấy nhất định là cảm thấy được cái gì đó rồi.”

Sau khi nhận án, chuyện kỳ lạ dần dần xuất hiện, ví dụ như thư đe dọa, phanh xe bị hỏng vân vân đều là những chuyện ngoài ý muốn, nhưng những chuyện này đối với bọn họ cũng là chuyện thường ngày rồi, căn bản cũng không để ý, nhưng kinh khủng hơn là, một tuần trước Tây Môn Tuyết đột nhiên bắt đầu ho ra máu, trên người còn không ngừng xuất hiện các loại vết tím bầm. Tối đó anh ta một mình ra khỏi nhà, Tây Môn Đình muốn đi theo cũng bị anh chặn lại, lúc đó sắc mặt của Tây Môn Tuyết rất khó coi, dứt khoát nói một câu “Bọn họ lại đến rồi, không thể để bọn họ thực hiện được mục đích”, sau đó, có người đi đường phát hiện anh ta ngất xỉu ở ven đường rồi biến thành tình trạng như hiện nay.

“Nếu đã nghi ngờ là lời nguyền vậy đã đi mời cao nhân đến xem chưa?”

“Có rồi, nhưng chẳng có chút hiệu quả nào, đều là mấy tên chuyên đi lừa người, tôi đoán anh hai là bị trúng độc, mấy ngày nay mời các chuyên gia đến hội chẩn xem có thể kiểm tra ra đó là độc gì không.”

Trương Huyền bước lên trước bắt mạch cho Tây Môn Tuyết, một cảm giác lạnh giá truyền đến, ba hồn bảy vía của anh ta đều đã tản ra rồi, tính mạng đã tiêu biến không còn chút nào. Ho ra máu là dấu hiệu hôn phách bắt đầu tan biến, sau khi toàn bộ đều tản ra, anh ta liền biến thành một cái xác không hồn, loại chú này trong đạo thuật gọi là tản hồn, về phần tắc mạch, Trương Huyền tạm thời không nghĩ ra nguyên nhân nhưng có thể khẳng định cũng là do chú ngữ của một người nào đó.

Niếp Hành Phong lại an ủi Tây Môn Đình thêm mấy câu rồi cáo từ rời đi. Ra khỏi phòng bệnh một đoạn không xa lắm, Tây Môn Đình đột nhiên chạy đến, gọi bọn họ lại rồi đưa ra một đồ trang sức nhỏ.

“Đúng rồi, đây là sau khi anh hai hôn mê tôi đã nhặt được trong thùng rác ở phòng anh ấy, các anh xem xem nó có liên quan gì đến vụ này không?”

Dưới ngọn đèn mờ mờ, một mảnh trang sức hình quan tài màu đỏ thẫm dao động giữa ngón tay của Tây Môn Đình, vòng cổ là màu đen nhưng theo lay động lại sáng lên một tia kì dị.

Trương Huyền cầm lấy, hình dạng mặt dây này rất giống với cái phát hiện trên hài cốt nhưng cái này được làm từ gỗ. Cậu mở nắp quan tài ra, bên trong trống rỗng nhưng dưới đáy có chạm khắc một vài đồ dạng, hoa văn cổ quái giống như một loại phù chú, đáng tiếc cậu học nghệ không tinh, nhìn không ra được, chỉ cảm thấy có một cảm giác lạnh buốt xuyên qua quan tài bằng gỗ truyền đến tay cậu.

Đang muốn giữ lại để từ từ nghiên cứu thì Niếp Hành Phong đã cầm lấy, sau khi xem qua thì trả lại cho Tây Môn Đình, nói: “Giống như là bùa hộ mệnh, cậu cầm theo bên người có lẽ có thể phù hộ cho cậu.”

Trong mắt Tây Môn Đình rõ ràng lộ ra thần sắc không tin nhưng cũng không nói gì. Sau khi chào tạm biệt cậu ta, ra đến sân bệnh viện, Trương Huyền oán trách Niếp Hành Phong: “Anh làm cái quái gì vậy? Vật đó rất u ám, Tây Môn Đình cầm lại nói không chừng sẽ xảy ra chuyện.”

“Vậy sao? Tôi không cảm thấy nó u ám.” Niếp Hành Phong kì quái nhìn cậu, “Cậu có cảm giác dị thường sao?”

“Chính xác là không quá thoải mái.”

Trương Huyền cho rằng việc Niếp Hành Phong không cảm thấy được điều kì dị là rất bình thường, cương khí trên người anh rất mạnh, áp chế được thể chất nguyên bản chí âm, nhưng cậu không cũng không cảm thấy quan tài đó là vật gì tốt, nếu không Tây Môn Tuyết sẽ không ném đi.

“Đói quá.” Trên đường về nhà, Trương Huyền nói.

Một ngày cuối tuần tốt đẹp liền bị hài cốt trong hồ còn có án nữ sinh mất tích trộn lại làm lung tung tung hết cả, lẫn lộn cả một ngày, cậu còn chưa ăn được bữa cơm nào tử tế.

Ý niệm tự mình nấu cơm sớm đã bị ném đi sạch sẽ, Trương Huyền gọi điện thoại cho Nghê bảo nó đặt cơm. Mấy này nay nếu đi làm về muộn cậu đều bảo Nghê đặt cơm ở các cửa hiệu, chiều tài miêu cũng nói rồi, chi phí đều trừ vào tài khoản của anh, có thể hưởng thụ phục vụ miễn phí thì cứ hưởng thụ thôi; đối với việc giao nhận đồ Nghê cũng đã rất quen thuộc rồi, biến hình trong một khoảng thời gian ngắn thì có có thể miễn cưỡng đối phó được.

“Chủ tịch, hôm nay cứ tạm thời như vậy, lần sau tôi sẽ nấu mì cho anh ăn.” gọi điện thoại xong, Trương Huyền xin lỗi Niếp Hành Phong.

Niếp Hành Phong thì chẳng sao cả, nhưng cách liên lạc bằng điện thoại giữa Trương Huyền với Nghệ khiến anh rất buồn cười, đôi này quả nhiên giống hệt nhau, pháp thuật cũng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Về đến nhà, thức ăn Nghệ gọi đã được mang đến rồi, là một đĩa sushi lớn cộng với một bát súp miso rong biển(4), Nghệ còn không quên lấy cho mình một chai rượu nhỏ, treo trên tường tự nhâm nhi.

(4) súp miso rong biển:

Ăn xong cơm, Trương Huyền nói: “Muộn quá rồi, chủ tịch tối nay anh cứ ở đây đi, phòng ngủ nhiều như vậy tùy anh chọn.”

Niếp Hành Phong đồng ý, lẩn lộn cả ngày trời, anh cũng cảm thấy hơi mệt mỏi. Sau khi ăn xong, anh vào căn phòng ngủ trước đây mình ở lấy quần áo ngủ rồi đi tắm.

Sau khi Trương Huyền đến ở, vì có rất nhiều phòng nên đồ dùng của anh cũng không phải chuyển đi mà duy trì nguyên trạng thái vốn có, không ngờ có thời điểm lại trở nên thật hữu dụng.

Trương Huyền quay về phòng ngủ xem tivi, sau đó cầm quần áo ngủ đi vào phòng tắm.

Đèn trong phòng tắm vẫn sáng, cậu lại cứ cho rằng lúc Niếp Hành Phong ra ngoài đã quên tắt đèn, ai biết được lúc đẩy cửa bước vào liền nhìn thấy Niếp Hành Phong đang đứng ở gian ngoài chỗ thay đồ, vì sự xông vào đột ngột của cậu mà sững người lại, trên tay vẫn đang cầm một cái khăn mặt, trên người không một mảnh vải che thân...rất hoàn mỹ.

Nào có thể bỏ qua bức tranh mỹ nam vừa tắm xong mê người như vậy, mắt của Trương Huyền quét nhanh trên người Niếp Hành Phong mấy lần.

Thân hình cường tráng rắn rỏi, trong làn sương mờ mịt lộ ra vẻ đẹp ẩn hiện, cực kì mê hoặc, nhưng nổi bật lên lại là sự dũng mãnh, nhịp tim cậu trong nháy mắt hụt mất nửa nhịp, không kìm lòng được mà nuốt nước miếng.

“Trương Huyền!”

Bị nhìn chằm chằm trực tiếp, Niếp Hành Phong có chút xấu hổ, cầm lấy khăn mặt che người, sau đó lại cảm thấy đều là nam giới cả làm như vậy hơi có phần chuyện bé xé ra to. Nhưng lúc muốn thản nhiên đối diện, anh lại cảm thấy lực bất tòng tâm, ánh mắt của tiểu thần côn thực sự quá lộ liễu, cái tên lỗ mãng này, lẽ nào ngay cả việc gõ cửa cơ bản cũng không biết sao?

“Ai, xin lỗi, tôi không nghĩ đến lâu như vậy anh còn chưa tắm xong.”

“Tôi có thói quen ngâm bồn mát xa, trên tầng cũng có phòng tắm, tôi còn cho rằng cậu đã lên trên đấy rồi.”

Niếp Hành Phong vừa nói vừa bình tĩnh lấy khăn tắm quấn quanh eo rồi đi ra, lúc này Trương Huyền mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, đóng cửa phòng tắm lại rồi dựa vào tường, trong lòng đột nhiên có chút khó chịu.

Vừa rồi hoàn toàn bị mê hoặc cậu lại có một ý nghĩ kích thích muốn tiến lên vuốt ve thân thể ấy. Một cảm giác vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, muốn tiến thêm một bước đến gần đối phương đồng thời lại có chút sợ hãi, nhưng rốt cuộc là sợ cái gì thì cậu không biết.

Trong khoảnh khắc đó một cảm giác mâu thuẫn hoảng hốt bám chặt vào trí óc cậu.

18. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày thứ hai, hai người theo giao hẹn lại đi đến đại học Gia Hoài, sau khi Cúc Thanh Thanh nghe điện thoại của bọn họ xong liền mời hai người đến kí túc xá mình đang ở.

Cúc Thanh Thanh là một nữ sinh cực kì xinh đẹp, dáng cao, cô mặc một cái áo bó với quần jean cạp tôn lên dáng vẻ mảnh mai thon thả. Lúc cô mở cửa đón Niếp Hành Phong với Trương Huyền vào phòng, hai người đều sững người, không hẹn mà gặp cùng nhìn chằm chằm chiếc khăn lụa đỏ trên cổ cô.

Màu đỏ diễm lệ rực rỡ giống với chiếc khăn hôn qua tìm thấy ở câu lạc bộ một cách dị thường.

“Tôi ghét màu đỏ.” Trương Huyền lẩm bẩm trong mồm.

Từ trước cậu đã không cảm thấy màu đỏ tốt đẹp gì, loại màu đỏ đấy chỉ khiến cậu liên tưởng đến màu của máu tanh, tràn đầy bạo lực, giết chóc, nhân tố tử vong.

Cúc Thanh Thanh lại hiểu nhầm sự sững sờ của hai người, hiển nhiên vị mỹ nữ này đã quen bị người khác nhìn chăm chú như thế, nhất là đối tượng còn là hai người nam nhân xuất sắc tương đương thế này.

Cầm lấy danh thiếp Trương Huyền đưa cho, cô cười hỏi: “Tại sao bây giờ thám tử đều đẹp trai như vậy chứ?”

“Mọi người cũng đều nói vậy cả.” mặt Trương Huyền vẽ ra một nụ cười mỉm hoàn mỹ, nhưng ngay sau đó đầu gối liền bị Niếp Hành Phong bắt động thanh sắc mà đẩy một cái.

“Thực ra em có thể không giúp được gì cho các anh cả, cái gì nên nói đều đã nói cho anh thám tử đẹp trai lần trước rồi.” Cúc Thanh Thanh mời hai người ngồi xuống, rót trà nói: “Mặc dù em rất thân với La Kỳ, nhưng chưa bao giờ nghe thấy cô ấy nói có bạn trai, em cảm thấy đó có thể là do lúc cô ấy cãi nhau nên nói bừa, tính của La Kỳ rất lạnh nhạt, căn bản không hứng thú với người khác giới.”

“Lạnh cảm?” Trương Huyền tưởng tượng dáng vẻ La Kỳ trong bức ảnh, nụ cười ngọt ngào đó nhìn thế nào cũng không giống người lạnh cảm.

Cúc Thanh Thanh hơi do dự, nhỏ giọng nói: “Có một bí mật, trước khi cô ấy xảy ra chuyện em chưa nói ra bao giờ. Cô ấy là thạch nữ(1) a, vậy nên sao có thể làm ra việc hoang đường là bỏ trốn theo bạn trai được.

(1) “Thạch nữ” bẩm sinh không có âm đạo và tử cung, nhưng buồng trứng, bầu vú và cơ quan sinh dục ngoài phát triển bình thường.

“Thạch nữ!” một đáp án bất ngờ khiến Trương Huyền rất kinh ngạc: “Em khẳng định?”

“Việc này sao có thể nhầm được chứ? Bọn em đã là bạn học từ trung học, em có nói với cảnh sát rồi nhưng bọn họ không nghe.”

Niếp Hành Phong hỏi: “Em vừa nói là trước khi xảy ra chuyện, lẽ nào em cho rằng La Kỳ đã gặp chuyện bất trắc sao?”

Mắt Cúc Thanh Thanh phủ một tầng lo lắng, “Đại sư nói cô ấy có nạn chỉ được ở trong nhà, ngày cô ấy mất tích lúc em nói chuyện điện thoại với cô ấy cũng khuyên cô ấy sớm quay về nhà nhưng cô ấy nói vừa cãi nhau với người nhà nên không muốn quay về, một mình ở sân đánh golf giết thời gian, lúc đó em liền có một cảm giác không tốt, sau đó thì nghe thấy tin cô ấy mất tích, em rất sợ, còn cố ý giúp cô ấy đi xem bói, là quẻ tử.”

Không nghĩ đến sinh viên trường cao đẳng cũng tôn sùng bói toán như thế, Niếp Hành Phong nhìn Trương Huyền không biết đối với tiểu thần côn mà nói có phải là chuyện tốt hay không.

“Các em rất hay đến câu lạc bộ Kim Thạch đánh golf sao?”

“Đúng a, còn là thành viên VIP nữa, nhưng gần đây em đang bận cuộc thi người mẫu nên không đi.”

Một ngọn gió thổi qua, thổi bay giấy chú thích ở trên bàn xuống đất, Cúc Thanh Thanh cúi xuống nhặt, một mặt dây chuyền lộ ra khỏi áo của cô, một màu vàng lấp lánh cũng lại là đồ trang sức quan tài.

“Dây chuyền em đeo cũng là đại sư đưa cho hay sao?”

Mặt dây chuyền bị phát hiện, Cúc Thanh Thanh có chút khó xử.

“Sau khi La Kỳ mất tích, em giúp cô ấy đi bốc quẻ, thuận tiện cầu cứu đại sư, nghe bảo chỉ cần mang theo cái này bên người thì có thể vạn sự thuận lợi, các anh có phải cảm thấy tin tưởng loại thuyết pháp mê tín này rất buồn cười?”

“Không a, rất tốt đẹp.” Trương Huyền ngay lập tức tăng bốc rồi hỏi: “Có thể nói cho anh biết tên vị đại sư đấy không? Trùng hợp anh cũng là người thích xem bói, nếu có thời gian cũng muốn tự mình đi một chuyến.”

“Đại sư tên là Mộc Thanh Phong, ở ngoài ngoài ô, nhưng tính cách của ông ấy rất kỳ quái, không phải ai cũng chịu gặp phải có duyên mới được.” Cúc Thanh Thanh nói địa chỉ của Mộc Thanh Phong cho Trương Huyền, đúng là chỗ tối qua hai người đã đến.

“Từ đâu mà em biết được chuyện có quan hệ đến vị đại sư ấy?”

Tối qua cậu ở trên mạng tìm kiếm lâu như vậy cũng chỉ tìm thấy mấy chuyện ngoài lề, Trương Huyền rất buồn bực, xem ra kỹ thuật hack của mình còn phải tăng cường thêm.

“Là La Kỳ nói cho em. Hơn một tháng trước khi cô ấy xảy ra chuyện vẫn luôn thần thần bí bí, sau đó em phải truy hỏi mấy lần, cô ấy mới nói cho em là đi đến chỗ của Mộc đại sư.”

Vụ mất tích của La Kỳ có quan hệ gì với Mộc Thanh Phong không ? Nhưng bản thân không tính ra được hành tung của cô, chứng minh là có người đã đụng tay đụng chân vào, là một người tu đạo, Mộc Thanh Phong có bản lĩnh này ?

“Có thể cho anh xem mặt dây chuyền đó của em không ?”

Cúc Thanh Thanh lấy mặt quan tài xuống đưa cho Trương Huyền. Đó là một đồ trang sức rất tinh xảo, giống hệt với cái ở trên bộ hài cốt, cậu đang muốn mở nắp quan tài ra thì bị Cúc Thanh Thanh ngăn lại.

“Không thể xem, là bí mật a.”

Niếp Hành Phong nhớ đến chữ R được viết bên trong quan tài của hài cốt, trong lòng khẽ động hỏi: “La Kỳ cũng có một mặt dây chuyền như thế này sao?”

“Có a, cũng là màu vàng như thế này, là do em phát hiện ra mặt dây chuyền này, truy hỏi ra mới biết chuyện của Mộc đại sư, nhưng cô ấy cũng không chịu nói cho em biết bên trong mặt dây chuyền có để cái gì.”

“Có phải là viết nguyện vọng vào bên trong thì có thể thành hiện thực?”

“Đại sư không nói, nhưng hẳn là như thế, sau khi em đeo nó lên thì tất cả mọi chuyện đều thuận lợi, ngay cả vòng đầu loại người mẫu vô cùng nghiêm ngặt ngày hôm qua cũng đã thông qua rồi, quả là không mất tiền oan.”

“Mất tiền?” đối với chữ này đặc biệt mẫn cảm, Trương Huyền lập tức truy hỏi.

“Đương nhiên phải mất tiền rồi, như vậy mới chứng tỏ lòng thành.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Đại sư vốn không muốn đưa, em cầu rất lâu mới mua được, mất năm vạn.”

“Năm vạn!” Trương Huyền hét lớn.

Ai ya, một vật trang sức nhỏ liền mất năm vạn, không biết còn cho rằng nó là vàng nguyên chất. Người tên Mộc Thanh Phong kia ăn cướp sao?

Niếp Hành Phong trợn trừng mắt nhìn Trương Huyền, đất thì có đất một chút nhưng cũng không nên ngạc nhiên đến vậy chứ?

“Những việc này em có nói với Tây Môn Tuyết không?”

“Đương nhiên không, người đó vừa nhìn liền biết là loại cứng như thép, làm sao có thể tin những chuyện kia chứ? Các anh cũng ngàn vạn lần không nên nói ra ngoài, đại sư đã dặn dò qua là không thể nói cho người ngoài biết.”

Tây Môn Tuyết không hỏi Cúc Thanh Thanh chuyện xem bói, xem ra anh ta là thông qua đường khác mà tra ra được Mộc Thanh Phong, như vậy việc anh ta đột nhiên ngắt xỉu có phải có quan hệ với Mộc Thanh Phong không?

Trương Huyền bắt đầu cảm thấy con đường làm thám tử của bản thân có thêm gách nặng.

Lại nói chuyện thêm một lúc, Cúc Thanh Thanh hiển nhiên rất có thiện cảm với hai vị nam tử anh tuấn này, chủ động nói: “Em sẽ giúp hai anh liên hệ các bạn bè khác của La Kỳ xem có thể hỏi ra gì nữa không.”

Cô gọi điện thoại cho mấy bạn học, hẹn gặp ở phòng nghỉ dưới lầu, không lâu sau, bạn học đều lần lượt chạy đến. Từ Hựu Niên cũng đến, khí chất của cậu ta rất tốt, lại thêm một phần cá tính thoải mái, xem ra rất được chào đón ở trường, trong lúc nói chuyện còn không ngừng có nữ sinh đi qua chào hỏi cậu ta.

Bất luận lúc nào, mọi người vĩnh viễn không có sức chống cự với diện mạo xuất chúng, điều này khiến cho việc đặt câu hỏi của Trương Huyền rất thuận lợi, mọi người đều hỏi một đáp mười, bầu không khí rất sôi nổi, nhưng đáng tiếc không có đầu mối nào đáng truy xét cả, Tây Môn Tuyết là một thám tử giỏi, chuyện gì nên tra đều đã tra qua rồi, lớn nhỏ đều ghi hết ở trong tài liệu.

Đang nói chuyện, một cô nữ sinh đi ngang qua cửa phòng nghỉ, nhìn thấy bọn họ liền lập tức dừng chân rồi đi vào, sau đó kéo lấy một cái ghế ngồi xuống bên cạnh Từ Hựu Niên, cười hỏi: “Các anh ghé vào đây nói chuyện gì vậy?”

Sắc mặt Từ Hựu Niên đột nhiên có chút khó coi, không trả lời, Cúc Thanh Thanh rất có năng lực bắt đầu giảng hòa, giới thiệu Trương Huyền với Niếp Hành Phong cho cô, rồi nói: “Cô ấy là Vệ Tiểu Huệ, cùng với La Kỳ đều là thành viên của ban âm nhạc, kéo vi ô lông rất cừ.”

Trương Huyền lại ngây người, cậu phát hiện Vệ Tiểu Huệ đúng là cô nữ sinh tối qua xuất hiện ở trước cửa Mộc gia, nhưng Vệ Tiểu Huệ dường như không nhận hai hai người, chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái coi như là chào hỏi, lực chú ý rất rõ ràng đều đặt ở trên người Từ Hựu Niên.

Vóc dáng Vệ Tiểu Huệ không cao, hơi béo một chút, tướng mạo không tính là xuất chúng, mặc dù quần áo khá là xa xỉ, nhưng mặc trên người cô, bởi vì phối hợp không hài hòa nên khiến cho người khác có cảm giác rất đáng tiếc, nước hoa cũng xức hơi nồng, xem ra cô ta cũng không quá hiểu cách trang điểm cho bản thân.

Trương Huyền vốn đang ngồi ngay cạnh Từ Hựu Niên, bởi vì Vệ Tiểu Huệ cố chen vào nên cậu phải tận lực dịch ghế sang bên cạnh, một loại khí tức quái dị theo đó truyền đến, cậu nhú mày, cũng không phải là âm khí nhưng tuyệt đối không phải cảm giác cậu thích, cũng may khí tức đó rất nhanh đã biến mất, là bị mùi nước hoa ngọt ngào che lại.

Hiểu nhầm cái nhú mày của Trương Huyền, Từ Hựu Niên cười xin lỗi cậu, Trương Huyền cũng cười lại, hoàn toàn đồng cảm với tính cảnh của Từ Hựu Niên – quả nhiên, có lúc quá đẹp trai cũng là một chuyện thật phiền phức a.

Nghe giải thích của Cúc Thanh Thanh, Vệ Tiểu Huệ kì quái hỏi: “Lần trước không phải cảnh sát đã đến điều tra qua rồi sao? Tại sao lại đến tra tiếp?”

“Muốn xem xem có dấu vết nào lưu lại nữa không.” Trương Huyền trả lời.

“Cứ cho là có cũng không thể ở trong trường được, gia thế La Kỳ rất tốt, có lẽ các anh nên tra ở đây.”

Vệ Tiểu Huệ nói rất chân thành nhưng Trương Huyền lại thấy trong lời đó có chút vị chua, cậu nhìn nữ sinh này, đích xác, so với La Kỳ và Cúc Thanh Thanh, Vệ Tiểu Huệ thực sự quá bình thường.

“Xin lỗi, tôi còn có việc phải đi trước.”

Cắt ngang đoạn hội thoại của hai người, Từ Hựu Niên vội vã từ biệt rời đi. Cả người cậu ta dường như rất hoảng loạn, ngay cả áo khoác vắt lên ghế cũng quên mang đi, Cúc Thanh Thanh cầm lấy đuổi theo đưa cho cậu ta, vóc người hai người đều cao gầy, tuấn nam mỹ nữ đứng cạnh nhau đặc biệt chói mắt.

“Trông bọn họ rất xứng đôi nha, có phải là người yêu không?” nhìn Vệ Tiểu Huệ, Trương Huyền cố ý chỉ.

Sắc mặt Vệ Tiểu Huệ lập tức trầm xuống, các bạn học khác cười nói: “Mới không phải, người theo đuổi Thanh Thanh rất nhiều.”

Lại tán gẫu thêm một lúc nữa, thấy không hỏi thêm được gì nữa, hai người cáo từ rời đi, đi theo con đường rợp đầy bóng cây trong vườn trường, Niếp Hành Phong cười nói: “Xem ra Vệ Tiểu Huệ rất thích Từ Hựu Niên, nhưng khả năng là sẽ không có kết quả gì.”

Anh luôn cảm thấy Từ Hựu Niên dường như rất sợ Vệ Tiểu Huệ, lúc một nam tử sợ nữ nhân như một tai họa ghê gớm, vậy có thể chứng minh, Vệ Tiểu Huệ thực sự không có chút hi vọng nào.

Trương Huyền không nói chỉ cúi thấp đầu không biết là đang nghĩ gì.

Niếp Hành Phong ngừng nói đùa, vẻ mặt nghiêm túc lại, “Sao vậy?”

“Vừa rồi Vệ Tiểu Huệ đem đến cho tôi một cảm giác rất kì quái.”

Đó là loại khí tràng quái dị không cách nào giải thích được, Trương Huyền nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra cái gì. Chuyện liên quan đến Vệ Tiểu Huệ, trên tài liệu của Tây Môn Tuyết cũng không có quá nhiều ghi chép, dường như chỉ có thành tích ưu tú, những việc không liên quan nhiều lắm đến La Kỳ các loại mà thôi.

“Cậu sẽ không nói cô gái đó là quỷ nha?” Niếp Hành Phong đùa.

Đôi lam quang lập tức sáng lên, Trương Huyền cười lạnh: “Chủ tịch, anh sẽ không cho là tôi thân là thiên sư môn hạ đệ tử mà ngay cả người với quỷ đều không phân biệt được?”

Được rồi, coi thường truyền nhân thiên sư chính tông, là anh không đúng, Niếp Hành Phong ngừng phê bình mà giơ hai tay lên, chứng minh bản thân có lỗi, sau đó rất thông minh chuyển sang chủ đề khác.

“Tại sao Vệ Tiểu Huệ cũng biết nhà của Mộc Thành Phong? Cô ta cũng muốn cầu cái gì?”

“Nếu là cô ta, việc muốn đi cầu khá là nhiều đó.”

Gia thế bình thường, vóc dáng bình thường, tướng mạo bình thường, nếu muốn thay đổi bản thân chắc hẳn cần rất nhiều tinh lực? Trương Huyền không để ý vấn đề này, bây giờ cậu rất uể oải, bộ hài cốt ở sân golf kia không phải là La Kỳ, thân là thạch nữ, cô ấy căn bản không thể có thai, cũng chính là nói bản thân đã nói hai điểm không liên quan thành một đường, suy nghĩ muốn tìm thêm manh mối đã thất bại.

“Vậy, vậy khăn lụa đỏ anh thấy như thế nào? Cúc Thanh Thanh trùng hợp cũng có một cái.”

“Năm nay màu đỏ đang mốt.”

Mặc dù nói như vậy nhưng nghĩ đến mảnh khăn lụa đỏ tươi, Niếp Hành Phong liền có cảm giác không thoải mái, dường như đó là manh mối, thông qua màu sắc đỏ tươi muốn nói cho anh cái gì đó.

Nhưng, cho dù mảnh khăn lụa ở câu lạc bộ là do La Kỳ lưu lại cũng không thể nói lên điều gì cả. La Kỳ là sau khi rời khỏi câu lạc bộ mới xảy ra chuyện, hơn nữa, bọn họ cũng biết bộ hài cốt đó không phải là La Kỳ rồi, không phải sao?

“Tôi mãi mãi không hiểu được cách nghĩ của nữ sinh.” một lúc lâu sau, Trương Huyền lầm bầm: “Mùa đông lạnh thì mặc loại váy ngắn đến mức không thể ngắn hơn được nữa, còn giữa trời nóng nực lại thích quàng khăn quanh cổ, anh nói đây là mốt hay là có bệnh?”

Trên trán Niếp Hành Phong lập tức nổi lên ba đường hắc tuyến hoàn mỹ, anh đang cố gắng suy đoán đủ loại khả năng, tiểu thần còn lại đảo quanh nữ sinh với thời trang.

“Cậu vĩnh viễn không cần phải hiểu.” anh tức giận nói.

Bởi vì bản thân sẽ không cho cậu cơ hội đó.

“Còn có a, chủ tịch, anh nói Cúc Thanh Thanh viết gì trong quan tài đó? Nữ sinh giống như cô gái đó cũng cần gửi gắm hi vọng vào quan tài hay sao?”

Gia thế Cúc Thanh Thanh rất tốt, từ cá tính với cách ăn nói của cô ấy có thể thấy, nam sinh theo đuổi nhất định không ít, cuộc sống của cô dường như đã rất hoàn mỹ rồi, Trương Huyền không nghĩ ra cô còn truy cầu cái gì nữa.

“So với cô gái ấy, cậu hẳn là càng nên quan tâm xem tại sao La Kỳ hay đi xem bói như vậy? Cô ấy mới là nhân vật chính của vụ này.”

“Nói cũng phải.” Trương Huyền đột nhiên kéo kéo Niếp Hành Phong, ghé sát vào nhỏ giọng nói: “Có người đang theo dõi chúng ta.”

Niếp Hành Phong thực ra sớm đã chú ý thấy rồi, hai người còn chưa ra khỏi sân trường, sinh viên đi lại rất nhiều nhưng người theo dõi kia hiển nhiên không thành thạo, bị phát hiện rất dễ dàng. Niếp Hành Phong cầm lấy miếng gương nhỏ Trương Huyền đưa cho, muốn đưa lên trên vai để nhìn ra sau, đó là đạo cụ nhỏ Trương Huyền hay dùng, không nghĩ đến ở đây lại dùng tới.

Người theo dõi bọn họ là một nam sinh cao cao gầy gầy, tướng mạo thanh tú đơn thuần, cậu ta bây giờ nói là theo dõi không bằng nói là theo đuôi, chưa bao giờ nhìn thấy người nào theo đuôi ngu ngốc đến vậy, Trương Huyền cười nói: “Có cần bắt cậu ta qua đây hỏi không?”

“Thôi đi, chúng ta còn có việc, lần sau nói tiếp.”

Cũng đã biết diện mạo của nam sinh đó, muốn tra ra cậu ta cũng không khó khăn gì, sắp đến giữa trưa rồi, bọn họ còn phải đến Mộc gia, không có thời gian nán lại ở đây, Niếp Hành Phong nghĩ một chút, đột nhiên quay người, thấy bản thân bị phát hiện, nam sinh sợ đến mức quay người vội chạy đi.

“Chủ tịch, không nghĩ đến anh cũng có thể đùa dai như vậy.” Trương Huyền ở bên cạnh phì cười.

“Gần mực thì đen.” Cả ngày ở cùng với tiểu thần côn, Niếp Hành Phong rất bất đắc dĩ phát hiện bản thân đã bị ảnh hưởng rất nhiều.

Lúc đến nhà Mộc Thanh Phong thì mặt trời đang chiếu những tia nắng chói chang rồi, xung quanh cửa không có một chút dấu vết của âm hồn, thấy tình cảnh này, Niếp Hành Phong mới rõ ràng nguyên nhân vì sao tới qua đối phương từ chối gặp mặt.

Trương Huyền đập then cửa, cửa chỉ khép hờ nên kết một tiếng liền mở ra, bên trong lộ ra một con đường rải sỏi rất dài. Cuối con đường là một cánh cửa gỗ màu đỏ sẫm đang mở, mái cong ngói đỏ, như chim trĩ sải cánh bay(2), chính là kiểu kết cấu kiến trúc của trăm năm trước; trong sân cây liễu rủ xuống, cho dù có ánh nắng tươi đẹp của mặt trời chiếu xuống vẫn không xóa hết được sự âm hàn trong sân, khiến Niếp Hành Phong không khỏi rung mình một cái.

(2)

“Mời theo tôi.”

Đột nhiên một giọng nói vang lên từ phía sau dọa hai người sợ nhảy dựng lên, quay đầu lại thì nhìn thấy một chàng trai trẻ đang đứng ở chỗ râm mát trước tường, nhưng do ngược sáng nên không thể nhìn rõ gương mặt của cậu ta, chỉ biết hình dáng ngũ quan rất thanh tú, một cổ khí tức đặc biệt lạnh giá theo từng bước chân tiến gần của cậu ta mà kéo đến bọn họ.

Nghe giọng nói là người tới hôm qua nhưng Trương Huyền rất nghi hoặc, tên này là từ chỗ nào bốc lên vậy?

Chàng trai trực tiếp đi đến phía trước, cả sân dường như là xây theo một kiểu bố cục kì dị nào đó, chín khúc vòng quanh đậm chất cổ điển. Lúc đi qua một căn phòng, mặt Trương Huyền đảo qua cửa sổ khép hờ thấy bên trong đặt rất nhiều bình gốm giống như bình đựng tro cốt bên trên còn dán những mảnh hoàng phù phong ấn.

“Cậu chính là Mộc đại sư?” Trương Huyền hỏi.

“Không, đó là sư phụ của tôi Mộc Thanh Phong, tôi chỉ là người hầu thôi, gọi là Nhã Diệp Trường Không(3), các anh cứ gọi tôi là Nhã Diệp.” chàng trai trả lời rất khách khí, cũng rất xa cách, giọng nói dường như là ướp trong ngăn đá tủ lạnh ra mang theo lãnh ý thâm trầm.

(3) cái này không chắc lắm tại chữ có hai âm hán việt một là Nhã hai là Nhược (thích chữ Nhã hơn nên tạm thời để thế:p)

Tên rất kì lạ a. Trương Huyền nghiêng đầu nghĩ, không nhớ trong trăm họ của Trung Quốc có họ nào là họ Nhã Diệp cả, nhưng nhìn vẻ lãnh đạm của đối phương thì liền xóa đi ý nghĩ muốn hỏi.

Đến phòng khách, Nhã Diệp mời hai người ngồi xuống xong liền quay người rời đi. Cửa lớn đóng lại, dường như cũng đem âm quang ở bên ngoài chặn lại, bên trong phòng rất tối, còn có mùi vị ẩm thấp nhàn nhạt.

Thấy phía sau ghế chủ tọa có một tấm màn, Trương Huyền đi đến xốc lên, bên trong là một gian phòng rất lớn, âm khí ngút trời, bày song song dựa vào tường mấy cái quan tài, bên trên dán một vài đạo phù màu trắng, bùa chú không giống với những cái bình thường cậu hay viết nên cậu không hiểu được ý nghĩa trong đó.

“Tại sao lại có cảm giác chúng ta giống như đi vào cửa hàng quan tài vậy?” Trương Huyền cười tự giễu, đi đến trước một cái quan tài gỗ, đẩy nắp quan tài nói: “Chủ tịch, anh nói trong này có thể nào sẽ đặt một bộ xương khô không?”

“Đừng càn quấy.”

Niếp Hành Phong cũng bị màn quỷ dị này làm kinh động, theo trực giác muốn bắt Trương Huyền ngừng lại, nhưng Trương Huyền hoàn toàn không coi cảnh cáo của anh ra gì, trong nháy mắt đã gõ gõ nắp quan tài, vô tư cười: “Quan tài làm từ gỗ lim thượng đẳng, có thể nằm được ở trong này cũng tính là chết có ý nghĩa.”

“Không được nói nữa!”

Cái miệng quạ đen này, cái gì khó nghe nhất thì cậu ta nói cái đó, lúc này, Niếp Hành Phong đột nhiên rất ghét ngữ điệu coi thường sinh mệnh của Trương Huyền, dường như có loại điềm báo không may vậy.

“Không được làm phiền chủ nhân nghỉ ngơi!”

Một tiếng hét nhỏ truyền đến từ sau lưng hai người, tiếng nói chói tai trong không gian âm u đặc biệt kinh người. Hai người quay đầu, phát hiện là một cô gái trẻ tuổi tóc dài qua vai, cô ta không biết bước vào phòng từ khi nào lại còn đứng ngay sát sau lưng hai bọn họ, sắc mặt trắng bệch, hai con mắt hung hăng nhìn chằm chằm hai người.

Trong lòng Niếp Hành Phong đột nhiên nảy lên một cổ âm lãnh. Anh luyện võ từ nhỏ, không có khả năng người khác đến gần như vậy cũng không có cảm giác gì, thậm chí là cách nhau trong gang tấc, anh cũng không nghe thấy tiếng hít thở của cô gái đó.

Trương Huyền đi đến, cùng cô gái nhìn chằm chằm nhau, xuyên qua người cô gái dường như có thể nhìn thấy bên trong trống không, thần sắc thờ ơ, mang theo khí tức thối rữa. Mắt cậu liếc xuống bên dưới, nhìn thấy rất rõ ràng chân của cô gái thực ra không hề chạm xuống đất, một hồn ba phách quá nhẹ, không giữ được thân thể của cô.

Niếp Hành Phong đứng bên cạnh, thấy Trương Huyền không nói gì liền đùa: “Tại sao người trong này đi đường đều giống hết quỷ, không có chút âm thanh nào hết?”

“Ra ngoài!” không hề có phản ứng với lời của anh, cô gái kia chỉ thờ ơ lặp lại.

“Cô thật không có phép tắc gì hết, nói thế nào chúng tôi cũng là khách của chủ nhân cô.”

Trương Huyền vừa dứt lời, đầu vai đã bị cô gái nắm lấy, sức lực của cô ta rất lớn, chỉ dùng một tay trái liền có thể kéo ngã Trương Huyền.

“Không được vô lễ.”

Đúng lúc đó một thanh âm nhàn nhạt vang lên, cô gái lập tức buông lỏng tay, thờ ơ lùi về...nên nói là bay về bên cạnh mới phải. Không gian truyền đến tiếng ma sát kỳ dị, Trương Huyền nhìn đến chỗ âm thanh phát ra liền thấy nắp quan tài ở gần nhất bị mở ra, một lão nhân tóc bạc chậm rãi ngồi dậy.

Xác chết bật dậy?

“Cậu thanh niên này, ta vẫn sống rất tốt, đây chỉ là cách nghỉ ngơi của ta mà thôi.” Cảm thấy được nghi hoặc của Trương Huyền, lão nhân cười nhẹ nói.

“Ngủ trong quan tài? Đông ấm hè mát, ý tưởng rất hay.”

Trương Huyền bật cười, cậu rất muốn đề nghị lão nhân mặc thêm một bộ áo liệm cho hợp với khung cảnh chứ không phải là quần áo bình thường như thế này.

“Ta có thói quen ngủ trong này, hi vọng không dọa đến hai cậu, hơn nữa chỗ này là nơi cuối cùng ai cũng phải vào, không phải sao?”

Lão nhân ra khỏi quan tài, dẫn bọn họ ra ngoài phòng khách. Vóc dáng của ông ta rất cao, râu tóc bạc trắng, ánh mắt nhìn qua có chút đục, nhìn dáng vẻ dường như cũng tám mươi chín mười tuổi, nhưng vẻ mặt lại hồng nhuận, bước đi vững vàng giống một người vẫn đang tráng niên. Sau khi ngồi xuống ngoài phòng khách, Nhã Diệp bê trà lên, tay trái của Nhã Diệp dường như có tật, lúc châm trà chỉ dùng mỗi tay phải.

Hai người tự giới thiệu trước, nghe thấy tên của Niếp Hành Phong, đầu mày lão nhân hơi nhướn lên, hiện ra mấy phần thất vọng, lẩm bẩm nói: “Họ Niếp a.”

Lẽ nào ông già quái dị này nhìn ra cái gì? Trương Huyền nhìn Niếp Hành Phong, cố ý nói: “Thực ra chúng tôi đều rất nghèo, muốn đến hỏi ông cách phát tài.”

“Vậy sao?”

Lão nhân nhàn nhạt nói một câu, cũng không nói tiếp mà có chút nhàm chán, Trương Huyền đành phải cúi đầu uống trà, phát hiện cô gái vừa rồi không biết từ lúc nào đã biến mất, cậu đột nhiên rất muốn biết cái người nói là cường thi thì không phải, nói là quỷ cũng không đúng kia rốt cuộc là cái gì? Người có thể đường ra một vật kì quái như thế nhất định không phải là người tu đạo bình thường.

“Xin lỗi, mắt của ngài dường như không quá thuận tiện?”

Vừa rồi lúc đối mặt Niếp Hành Phong liền nhìn ra mắt Mộc Thanh Phong có tật, nhưng thấy hành động của ông ta giống hệt với người bình thường nên không khỏi có chút kì quái.

“Ta sinh ra mắt đã bị mù rồi, chỉ có thể nhìn thấy những thứ mọi người không thể nhìn thấy.” Lão nhân cười nhẹ nói, trong đôi mắt mờ dần lộ ra một tia cơ trí.

“Nhìn thấy được những thứ mọi người không thấy? Ví dụ như?”

“Ví dụ hai người gần đây huyết quang rất mạnh, mỗi ngày quỷ hồn xuất hiện bên cạnh hai người nhiều hơn so với người khác, hai người không có mệnh cách lại hết lần này đến lần khác sống ở thế gian, một người chí canh chí dương, một người chí âm chí tà, hai người ở với nhau, về sau nhất định phong ba bão táp không ngừng, tự thu xếp cho ổn thỏa đi.”

Mày Trương Huyền nhíu chặt vào.

Lại có một người nói cậu có tà khí, cậu là nội tức không đủ, nhưng tốt xấu gì cũng tính là thiên sư môn hạ, tại sao liền thành tà đạo? Phong ba không ngừng câu này thì đoán đúng rồi, nhưng cậu tuyệt đối không vì điều này mà rời xa chiêu tài miêu đầu!

“Quên mất nói cho ông, lão tiên sinh, tôi là thiên sư, nói ra cũng tính là người đồng đạo với ông, loại thuật ngữ bói toán này tôi cũng quá quen rồi!” ý nói là lời của Mộc Thành Phong cậu căn bản không hề tin.

“Ta không phải đồng đạo với cậu, ta cũng không phải thiên sư gì cả.”

Không phải thiên sư còn đoán mệnh cho người khác, lại còn bán vật trang sức quan tài với giá cắt cổ? Trương Huyền lẩm bẩm, đang muốn phản bác thì Niếp Hành Phong đã ra nháy mắt ra hiệu bảo cậu bình tĩnh, sau đó mới nói với Mộc Thanh Phong: “Thực ra hôm nay chúng tôi đến là muốn hỏi thăm hành tung của một người. La Kỳ ông còn nhớ không? Cô ấy hai tuần trước đã mất tích rồi, nghe nói trước khi mất tích đã đến chỗ này của ông rất nhiều lần.”

Thần sắc Mộc Thanh Phong ngây ra, trầm mặc một lúc rồi nói: “Là Cúc Thanh Thanh nói cho các cậu phải không? Cô ta cuối cùng cũng không nghe lời khuyên cáo của ta. La Kỳ rất tốt, cô ấy có thể bình an rồi đi, các cậu đừng tiếp tục quản chuyện này, cũng đừng đến chỗ này nữa.”

Một câu nói liền ngăn cản tất cả, Trương Huyền rất không cam tâm, cười hì hì hỏi: “Nghe nói vật trang sức quan tài các ông bán rất linh nghiệm a, có thể cho bọn tôi mở mang kiến thức một chút không?”

“Đó chỉ là Nhã Diệp làm lúc giết thời gian, trên bàn bên cạnh cậu cũng có một cái, thích thì có thể mang về.”

Trương Huyền quay đầu, quả nhiên phát hiện trên góc bàn có một mặt trang sức hình quan tài màu đỏ sẫm, vòng dây màu đen, giống hệt với cái của Tây Môn Tuyết. Cậu cầm lấy, cho dù dưới ánh nắng chói chang, mặt trang sức vẫn khiến cậu cảm thấy âm trầm.

Đang nhìn trước mắt đột nhiên có một bóng người nhoáng lên, nữ quỷ bay đến trước mặt cậu, nhìn chăm chăm cậu, còn ngửi ngửi không ngừng, Trương Huyền bị nhìn đến hơi hoảng, trong lòng nghĩ cô ta không phải quá đói nên muốn ăn người?

Đổi lại là bình thường, nếu bị nữ quỷ quấy rầy một cách lộ liễu như vậy, nắm tay đuổi quỷ của Trương Huyền sớm đã vung ra, nhưng bây giờ đang ở chỗ của người ta, không thể phát uy mà chỉ có thể rời mắt, coi nữ quỷ như vô hình mà cười ha ha nói: “Tận năm vạn tệ, tôi cũng không có nhiều tiền như vậy để mua.”

“Tặng cho cậu đây, khí tức của cậu rất kém, đủ các loại hỗn độn bám lên người, hi vọng vật nhỏ này có thể giúp cậu ngăn cản tai họa.”

Khóe miệng Trương Huyền giật giật, những lời này đều là lúc đoán mệnh bình thường cậu hay dùng, một chút sáng tạo cũng không có, nghe thì hay đấy nhưng ngay cả đồ mạ vàng cũng không nỡ tặng chỉ tặng mỗi cái đồ bằng gỗ này.

“Cảm tạ.”

Dù sao cũng là miễn phí, cho thì lấy. Trương Huyền bỏ quan tài nhỏ vào túi áo, lại hỏi: “Cầm cái này thực sự có thể thăng quan phát tài sao?”

“Cậu nói xem?” Mộc Thanh Phong không nói đúng hay sai chỉ cười nhẹ rồi trả lời.

Thực sự là một lão hồ ly, quá mức cẩn thận, không thể hỏi ra cái gì được. Trương Huyền tức giận đứng dậy cáo từ, nữ quỷ lập tức cũng bay đuổi theo, Nhã Diệp thấy thế vội vàng quát cô ta lui ra, nhưng nữ quỷ lùi ra rồi nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hai người khiến Trương Huyền có một loại cảm giác bất an không yên.

19. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 5

“Cô gái đó dường như đã nhìn trúng cậu rồi.” Khởi động xe, Niếp Hành Phong trêu ghẹo.

Cuộc viếng thăm hoàn toàn không có thu hoạch gì mà lại còn có cảm giác bị xếp đặt một đường, Trương Huyền đang ủ rũ nghe thấy câu đó liền dùng lực vỗ trán.

“Tôi quả nhiên đẹp trai đến mức người quỷ đều thích a, chủ tịch, xin lỗi đã đoạt mất danh tiếng của anh rồi.”

“Không sao.” Niếp Hành Phong nín cười: “Tôi không hề để ý chút nào hết.”

“Nhưng mà tôi để ý a.” ngón tay thon dài của Trương Huyền gõ gõ lên đầu gối như đang đánh piano, than thở: “Lão già ấy quá xảo quyệt, chẳng hỏi được cái gì hết.”

“Ông ta nói ông ta không phải là thiên sư, nhìn dáng vẻ không giống như nói dối.”

“Tôi cũng thấy không phải, làm gì có thiên sư nào đi xây nhà âm u như thế, còn cúng bái bình tro, nuôi quỷ, tôi lại cảm thấy cách làm này giống ngự quỷ sư (1) hơn, trang sức quan tài ông ta đưa cho La Kỳ với Tây Môn Tuyết rất tà môn.”

(1) ngự quỷ sư: người khống chế, chỉ huy quỷ

“Ngự quỷ sư?”

“Ngự quỷ sư cũng là một loại người tu đạo, nhưng là theo tà đạo, thông qua việc khống chế những oan hồn tà ác đi giết người hoặc để đạt được một mục đích nào đó, tôi thấy Nhã Diệp cũng không hề đơn giản.”

Nghe Trương Huyền nói như vậy, Niếp Hành Phong có chút lo lắng, “Vậy cậu còn nhận mặt quan tài đó sao?”

“Cái này là dùng quan tài gỗ người chết đã nằm qua để tạo nên, phải có duyên mới gặp được, tôi muốn biết ông ta đang chơi trò gì.”

Trương Huyền đứng đưa sợi dây chuyền, mặc cho chiếc quan tài nhỏ thoát ẩn thoát hiện trong không trung, Niếp Hành Phong nhìn lướt qua, “Cậu có phát hiện ra không, mặt dây chuyền Mộc Thanh Phong đưa cho La Kỳ với Cúc Thanh Thanh là mạ vàng, còn cậu với Tây Môn Tuyết là gỗ?”

“Đó chính là sự khác nhau giữa thu phí với miễn phí.” Trương Huyền không vui lắm lắm.

Nhưng, nếu Mộc Thanh Phong thực sự là ngự quỷ sư vậy thì việc này khó giải quyết rồi. Thông thường người có thể đạt đến cảnh giới ngự quỷ thì bản thân đã mang rất nhiều âm khí, giống như Mộc Thanh Phong, trên người hoàn toàn không có sinh khí của con người, nhưng muốn nói ông ta là quỷ thì lại không có tử khí, cái loại nằm giữa người và quỷ này là khó chơi nhất, hơn nữa, cậu cũng không dám khẳng định La Kỳ với Tây Môn Tuyết xảy ra chuyện có phải có quan hệ với Mộc Thanh Phong không.

Muốn gọi điện thoại cho Cúc Thanh Thanh, bảo cô rút cái mặt dây chuyền quan tài đi, nhưng cậu biết Cúc Thanh Thanh nhất định sẽ không đồng ý. Khi trong lòng một người đã có chấp niệm thì sẽ giống như một cái cốc đầy nước, không thể nhét thêm vào bất cứ thứ gì khác, nhưng nếu Tây Môn Tuyết cầm mặt dây chuyền không có việc gì, Trương Huyền chỉ có thể lạc quan nghĩ tạm thời Cúc Thanh Thanh cũng sẽ không có chuyện.

“Đừng nghĩ quá nhiều, mọi việc sẽ đều có cách giải quyết.” đưa Trương Huyền về nhà, lúc rời đi Niếp Hành Phong dặn dò cậu.

“Biết rồi, có chuyện sẽ gọi điện thoại cho anh.” Sau khi xuống xe, Trương Huyền cười hì hì nói.

Tại sao cứ cảm thấy sự tồn tại của anh sẽ mãi mãi gắn liền với sự việc này? Niếp Hành Phong bất đắc dĩ lắc lắc đầu, khởi động xe rời đi.

Xe đi được nửa đường thì chuông điện thoại reo lên, là Ngụy Chính Nghĩa, cậu ta báo với anh kiểm tra thi thể đã có kết quả, hỏi anh có muốn đến sở cảnh sát xem một chút không, Niếp Hành Phong do dự một chút rồi đồng ý.

Mặc dù biết bộ xương không phải là La Kỳ, nhưng tính tò mò vẫn thúc giục anh muốn tìm hiểu sâu hơn sự việc bên trong. Nhất định là gần đây ở cùng tiểu thần côn quá lâu nên lấy thêm tính hiếu kỳ của cậu rồi, trên đường đi đến sở cảnh sát, Niếp Hành Phong bất đắc dĩ nghĩ.

Đến sở cảnh sát, Ngụy Chính Nghĩa đã ở phòng làm việc chờ anh, lúc cậu ta mang anh đi đến phòng giám định, Niếp Hành Phong hỏi: “Những việc này thuộc về tư liệu nội bộ, cậu nói cho tôi có gì phiền phức không?”

“Không đâu, mọi người đều biết mà, giống hết hồi trước thôi.”

“Giống hết hồi trước?”

Phát hiện bản thân đã lỡ lời, Ngụy Chính Nghĩa cười trừ, đồng thời đưa báo cáo khám nghiệm tử thi cho Niếp Hành Phong, nghiêm túc chuyển chủ đề: “Nguyên nhân khiến thi thể bạch cốt hóa là do khí hậu sự ô xy hóa và theo thời gian bất đồng, phân tích từ trạng thái của bộ xương này, cô ta ít nhất đã chết hơn nửa năm rồi.”

Nói là báo cáo khám nghiệm tử thi trên thực tế thứ để kiểm tra là bộ xương, bởi vì thời gian đã lâu, rất nhiều những chi tiết cụ thể đã không thể kiểm chứng được, chỉ có một vài số liệu đại khái – nữ, tuổi từ hai mươi đến ba mươi, nhóm máu AB-RH(-), từ hình dáng xương thai nhi trong bụng có thể suy đoán trước khi chết cô ta đã có thai ít nhất bốn tháng, xương cột sống hơi lệch, xương tay phải hơi lớn, chứng tỏ người chết là học sinh hoặc là nhân viên văn phòng, thường xuyên dùng tay phải.

“Nhóm máu RH(-) là một nhóm máu hiếm, đây là một đầu mối rất quan trọng, đáng tiếc hôm nay tôi đã tra danh sách những người mất tích trong vòng một năm để lại nhưng lại không thấy người phù hợp, bên câu lạc bộ cũng không hỏi được cái gì, bộ hài cốt giống như bỗng nhiên xuất hiện vậy.” Ngụy Chính Nghĩa cười khổ.

Xem ra hài cốt nữ kia không hề có quan hệ gì với La Kỳ, tối qua Niếp Hành Phong đã xem qua tư liệu, nhóm máu của La Kỳ là nhóm máu O.

“Ngay cả là tự sát hay bị giết cũng không nhận ra sao?”

“Tôi không dám chắc chắn nhưng ít nhất cô ấy không chết trong nước. Trong xương sọ không có cát nên có thể loại bỏ khả năng giãy giụa sau khi nhảy xuống hồ tự sát, nhưng cô ấy là sau khi tự sát xong vì một nguyên nhân nào đó mới rơi xuống hồ hay là sau khi bị giết rồi bị ném xuống hồ thì vẫn còn phải chờ điều

tra thêm, trước mắt tôi tập trung vào nội bộ của câu lạc bộ Kim Thạch.”

Bộ xương được phát hiện ở sân golf dẫn đến những nhân viên trong câu lạc bộ là người bị tình nghi nhiều nhất, Ngụy Chính Nghĩa nghĩ như vậy rất hợp lý, nhưng mặt quan tài vẫn cứ lay động trước mặt Niếp Hành Phong khiến anh có cảm giác, vật chứng đó rất quan trọng, thậm chí có khả năng là chìa khóa mở ra tất cả những bí ẩn.

Cách nghĩ của Ngụy Chính Nghĩa với cách nghĩ của anh tuy khác đường nhưng đều quy về một đích, “Còn có mặt dây chuyền cũng đầy kì quái, chữ R rốt cuộc đại biểu cho cái gì? Tên người, tên địa danh hay là một loại biểu tượng nào đó?”

Bất luận đại biểu cho cái gì, đối với người chết nó nhất định là rất quan trọng bởi vậy đến chết cũng nắm chặt trong tay.

Niếp Hành Phong lại bất giác nghĩ đến mặt dây chuyền trên cổ Cúc Thanh Thanh, màu vàng kim sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, cô ấy rốt cuộc đã viết gì bên trong đấy?

Trước cuộc thi Cúc Thanh Thanh đi luyện tập để tham gia trận chung kết tuyển chọn người mẫu lúc về đã là mười hai giờ đêm, theo quy định của trường sinh viên không được phép tham gia những cuộc thi như thế này bởi vậy cô làm rất cẩn thận, hôm nay về muộn như vậy là bởi vì tạm thời có chút việc, mọi người đều ở chỗ luyện tập, cô cũng không thể không có ý tứ mà về trước.

Lấy ra chìa khóa mở cửa lớn tầng dưới của kí túc xá rồi đi vào, lên tầng bảy không có cầu thang máy chỉ có thể từng bước từng bước một đi lên trên. Cuối tuần sinh viên ở lại trường vốn rất ít, tòa nhà ban ngày náo loạn âm ỉ bây giờ lại an tĩnh đến dị thường, chỉ có tiếng bước chân của một mình cô lộc cộc lộc cộc trong không gian vọng lại, đi được hai tầng, cô đột nhiên nghe thấy một tiếng bước chân khác cùng đi lên.

Không giống như âm thanh đi lại bình thường của bạn học mà là rất thông thả, không nhanh không chậm tiếp cận từng chút từng chút một. Trong lòng Cúc Thanh Thanh có chút sợ hãi, cẩn thận quay đầu lại nhưng không thấy ai cả, cô ló đầu nhìn xuống phía dưới cũng không thấy ai, chỉ có bóng của chính cô chiếu lên tường bị ánh đèn kéo ra rất dài.

Có lẽ là nghe sai rồi, Cúc Thanh Thanh tự trấn an, nhưng không gian vắng lặng khiến cảm giác thấp thỏm nhanh chóng tăng lên, cô không dám dừng lại lâu, dùng hết sức chạy lên lầu. Cô không quay đầu lại nữa nên không nghe thấy chỗ vốn lặng im lại truyền đến tiếng bước chân, trong không gian không thấy bất kì dấu chân nào, chỉ có một cái bóng đen kéo dài trên tường theo tiếng bước chân nhẹ nhàng mà di chuyển.

Cúc Thanh Thanh chạy một mạch lên gian phòng cuối cùng trên tầng cao nhất, bởi vì lúc vội vàng mở cửa nên chìa khóa bị rơi xuống đất, cũng may thuận lợi mở được cửa ra. Cô chạy vào trong, đang chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên cả người cứng đờ lại.

Có một cô gái tóc dài đang đứng ở đầu giường của La Kỳ, cúi thấp đầu tìm kiếm cái gì đó. Trong phòng không bật đèn, nhưng ánh trăng lạnh giá khiến bóng của cô in lên rất rõ ràng trên mặt đất, ánh mắt rơi xuống cái bóng đó, Cúc Thanh Thanh thở phào, vì sự nhát gan của mình mà thấy rất buồn cười, thử kêu

lên: “Kỳ Kỳ?”

Cô gái đó không để ý đến cô, chỉ nhỏ giọng lầm bầm: “Không thấy rồi, không tìm thấy bùa hộ thân của tôi...”

Giọng điệu thờ ơ chẳng giống với giọng nói của La Kỳ, nhưng cảm giác của cô đó rõ ràng là La Kỳ, Cúc Thanh Thanh có chút sợ hãi, nhưng lại không có dũng khí gọi cô gái kia, vì vậy liền mò tay lên tường muốn bật đèn.

Cô gái đột nhiên xông đến, xuyên qua Cúc Thanh Thanh mà chạy đi, Cúc Thanh Thanh vội vàng đuổi theo. Lá gan của cô cũng không lớn, nhưng đã làm bạn với La Kỳ rất nhiều năm rồi, cũng rất muốn biết cô ấy đã xảy ra chuyện gì, ai biết lúc đuổi đến đầu hành lang lại phát hiện La Kỳ đã biến mất rồi.

Đứng ở trước cửa thoát hiểm, Cúc Thanh Thanh do dự một chút rồi đẩy cửa đi xuống, sau khi chạy đến bậc cầu thang thứ hai thò đầu ra nhìn xuống vẫn không thấy bóng dáng của La Kỳ, ngay cả một tiếng bước chân cũng không nghe thấy.

Cho dù cô ấy có chạy cực nhanh cũng không thể ngay đến âm thanh cũng không phát ra chứ?

Nghĩ đến từ lúc bản thân đuổi theo đã không nghe thấy tiếng bước chân, Cúc Thanh Thanh cứng đờ người lại. Không gian vô cùng u ám khiến cô bắt đầu sợ hãi, muốn quay người trở về thì đằng sau đột nhiên truyền đến mùi nước hoa, ngay sau đó chiếc khăn lụa đỏ buộc quanh cổ bị một người ở phía sau dùng lực thật chặt, trong nháy mắt hô hấp bị tắc lại trong cổ họng, cô cất lực vùng vẫy muốn thoát ra khỏi, nhưng do đứng bậc thang dưới, khí lực hoàn toàn không sử dụng được chỉ cảm thấy hai tay càng xiết càng chặt, khăn lụa như dây thắt cổ khiến cho tất cả hô hấp đều quay ngược về trong lồng ngực.

Mọi thứ trước mắt do thiếu khí mà mờ đi, Cúc Thanh Thanh liều mạng tránh khỏi hai tay kia, ngực giống như muốn nổ căng ra, huyết sắc khiến khuôn mặt trắng sáng của cô đỏ bừng. Trong lúc tùy tiện vùng vẫy, tay dường như sờ thấy một vật cứng rắn, cô theo bản năng nắm lấy ném về phía sau, chính giữa mặt người kia.

Đối phương kêu đau một tiếng, lực tay hơi thả lỏng, Cúc Thanh Thanh nhân cơ hội vùng ra, lúc đẩy ra người kia chạm vào mặt quan tài trên cổ cô, trong tiếng kêu sợ hãi liền bị một ánh sáng xanh đánh văng ra, cả người không đứng vững bị Cúc Thanh Thanh từ phía trên đẩy xuống, đầu đập mạnh xuống đất rồi bất động.

Cúc Thanh Thanh vẫn đang hoảng hồn chưa định thần lại được, dựa vào lan can cầu thang không ngừng run rẩy, rất lâu sau mới chú ý đến thứ vừa dùng để đánh đối phương là điện thoại, cô vội vàng mở ra, gọi điện thoại cho Trương Huyền. Tất cả đều xảy ra quá nhanh, cô ngơ ngác nhìn thân thể bất động dưới lầu không biết bản thân có phải đã giết người rồi không, loại tình huống này cô không dám gọi ai khác mà chỉ nghĩ đến Trương Huyền.

Đáng tiếc, chuông vang lên rất lâu nhưng không có ai nghe máy cả, Cúc Thanh Thanh sợ đến mức bật khóc, hoảng hốt lo sợ khiến tay chân càng run mạnh. Nhìn cơ thể ở dưới lầu, mái tóc dài che đi khuôn mặt

của cô ta nên không thấy được dung mạo, một thân váy dài màu trắng xô lệch, dường như La Kỳ cũng có một cái như vậy, ngay mùi nước hoa vừa ngửi thấy cũng là của hiệu Gucci La Kỳ thích dùng, nhưng, người này không phải La Kỳ, trực giác bản năng nói cho Cúc Thanh Thanh, cô ta không phải là La Kỳ.

Vậy, cô ta là ai? Tại sao muốn tấn công mình?

Vừa run rẩy Cúc Thanh Thanh vừa từ từ đi xuống dưới, bởi vì căng thẳng nên nắm rất chặt chiếc điện thoại ở trong tay, trong không gian yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng hít thở đứt quãng của cô.

Cô rất sợ, nhưng lại càng muốn biết đối phương là ai, kích thích muốn giải tỏa nghi vấn đã lấn án nỗi sợ vốn có.

Cuối cùng cũng đi đến trước mặt cơ thể đó, Cúc Thanh Thanh kiềm chế hoảng loạn, vươn tay ra, muốn gạt mái tóc đang che lại khuôn mặt ra, cô rất sợ hãi, không cách nào không chế đầu ngón tay đang run bần bật.

Mái tóc dài bị vén lên, nhưng không đợi Cúc Thanh Thanh nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, đằng sau đột nhiên truyền đến một tiếng gió mạnh, một vật cứng đánh mạnh lên đầu cô, trong nháy mắt tất cả đều rơi vào bóng đêm, cô cong người ngã xuống bên cạnh người kia.

Trương Huyền bị một hồi chuông điện thoại dồn dập đánh thức, cậu mở mắt ra cho là tiếng chuông điện thoại di động nhưng sau khi tỉnh táo lại mới phát hiện là tiếng chuông điện thoại bàn dưới tầng, nhưng kì lạ là, máy phụ ở cạnh giường lại không hề kêu tiếng nào.

Một lúc lâu sau, tiếng chuông vẫn không có dấu hiệu muốn ngừng lại, một tiếng lại một tiếng, trong đêm an tĩnh cực kì chói tai. Mộng đẹp cuối cùng cũng hoàn toàn bị đuổi đi, thấy con dơi nhỏ hoàn toàn không có ý định đi nghe điện thoại, Trương Huyền buồn bực lầu bầu ngồi dậy.

Mở cửa phòng ngủ ra, lúc đi qua hành lang, cậu đột nhiên nghe thấy tiếng chuông đồng hồ quả lắc vang lên, quay đầu lại, kim đồng hồ dạ quang trên mặt đồng hồ đang chỉ đúng mười hai giờ, ánh sáng xanh nhạt lơ mơ trong đêm giống như khuôn mặt một thẳng hề quái dị.

Tiếng chuông điện thoại ở dưới tầng vẫn thúc giục vang lên không ngừng, Trương Huyền đành phải quay người xuống dưới. Vừa đi được hai bước, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, từ lúc mình dọn đến đây, hình như chưa bao giờ nghe thấy tiếng chuông đồng hồ quả lắc?

Ý niệm vừa mới hiện ra, một cơn gió mạnh bỗng nhiên kéo đến từ phía sau, không kịp nghĩ ngợi, cậu vội vàng khom người tránh đi, có một đồ vật nào đó xượt qua đỉnh đầu cậu đập vào vách tường bên cạnh đến âm một tiếng.

Trương Huyền vội vàng quay đầu nhưng hoàn toàn không thấy gì cả, chỉ cảm thấy lại có một cơn gió tiếp tục kéo đến trực tiếp đập lên ngực cậu khiến cậu đau đến mức khom người lại, lập tức cơn gió lại quay lại ném cậu vào không trung rồi kéo qua lan can tầng hai định ném xuống, cũng may cậu phản ứng rất nhanh, lúc rơi xuống đất đã giữ vững được thăng bằng, rơi mạnh lên ghế sofa ở tầng dưới.

“Chiêu tài miêu phù hộ.”

Chỉ kịp lẩm bẩm một câu đã lại cảm thấy trong phòng khách âm phong kéo đến, đèn trang trí bằng thủy tinh trên trần nhà bị gió thổi lay động dữ dội. Trương Huyền chuyển người đứng dậy, căng thẳng nhìn xung quanh nhưng chỉ thấy một mảng đen kịt, mắt âm dương tạm thời mất đi công hiệu, không nhìn thấy người cũng chẳng nhìn thấy quỷ.

Không thấy được hình bóng của đối thủ, Trương Huyền không dám chậm trễ, ngón út móc lấy ngón áp út, ngón cái đè lên ngón giữa gấp vào giữa lòng bàn tay, ấn xuống ấn đường của bản thân, hi vọng đạo thuật mắt khai thiên (2) mới học có thể có công dụng. Ai biết còn chưa đợi cậu đọc khẩu quyết thì đã nghe thấy tiếng gió từ sau lưng truyền tới, một vật nặng đập mạnh vào lưng cậu, phổi bị đập đau đến không thở nổi, cậu đổ người xuống đất, cũng may lại tránh được cú truy kích tiếp theo của đối thủ.

(2) Mắt khai thiên giống như con mắt thứ ba của Nhị lang thần ý.

“Lão đại, xảy ra chuyện gì vậy?”

Nghe thấy tiếng động, Nghê giật mình tỉnh dậy bay đến, lúc nhìn thấy một mình Trương Huyền liền tiếp bị đánh ngã ở trong phòng khách liền hoảng hốt kêu lên.

“Có quỷ tấn công tao, mau mang đạo phù của tao đến đây!”

Có thể tấn công đều là lệ quỷ hơn nữa không chỉ có một con còn ra tay rất độc ác, hoàn toàn không cho cậu có thời gian thở dốc, cũng may cậu kịp thời móc chỉ quyết bảo trụ chân khí, khiến cho yêu ma khó mà tiếp cận nếu không chắc chỉ có thể ngoan ngoãn nhận đòn mất.

Một tiếng ra lệnh, con dơi nhỏ bay vèo đến phòng ngủ của Trương Huyền cầm lấy đạo phù rồi lại cấp tốc bay trở về. Trương Huyền thuận tay cầm lấy một tờ, ném lên cao, trên đạo phù phù chú viết bằng chu sa sáng lên kim quang, bóng tối bỗng sáng bừng lên, trong không gian âm hàn tức thì truyền đến tiếng rít, hai ngón tay Trương Huyền dựng thẳng dậy, chú ngữ trong đạo phù hóa thành một vòng lửa, hét lớn: “Yêu ma quỷ quái, phân tán chân hình, phá!”

Ánh lửa chợt tản ra, trong tiếng thét thê thảm, không gian mơ hồ hiện lên mười mấy quỷ ảnh màu trắng dữ tợn, trong tay mỗi con đều cầm gậy răng sói đang bay toán loạn trong phòng khách không ngừng muốn kéo đến chỗ cậu.

“Chết tiệt, dám dùng đạo thuật Mao Sơn hạ lưu này chơi với mình!”

Đạo thuật mặc dù rách nát nhưng quỷ quái đa phần không chịu được, bọn tiểu quỷ đã hiện nguyên hình khiến lệ khí càng nặng, vừa rít vừa vung gậy. Mấy cây gậy âm đó rõ ràng đã được thêm pháp lực vào, mỗi gậy đánh xuống đều mang theo trận trận âm phong, Trương Huyền đối phó không xuể, trong lúc đối phó không cẩn thận lại trúng thêm vài phát.

Nghệ sốt ruột đứng nhìn rồi cũng vội vàng xông lên ngăn cản. Đạo hành của nó không cao minh nhưng bọn tiểu quỷ nhìn thấy nó đều tránh đi theo bản năng, quay ra cùng nhau tấn công Trương Huyền. Nghệ tức đến liên tục lượn vòng trên không rồi đột nhiên lượn một cái, ngân quang bắn ra, thân hình con dơi đã biến thành một thiếu niên tóc trắng, đoản đao hình trăng khuyết sáng lên, phân chia nắm ở hai tay, hét lớn một tiếng rồi lao vào giết bọn quỷ hồn, nhất thời hàng loạt tiếng gào khóc thảm thiết vang lên, bạch quang quét qua, quỷ ảnh lập tức tiêu tán rơi đầy mặt đất hóa thành những người giấy màu trắng nho nhỏ.

Trương Huyền thừa cơ niệm chỉ quyết, hai bàn tay úp vào nhau, hai ngón tay mở ra hai bên rồi dần dần khép lại, tạo ra thiên la địa võng rồi hét lớn: “Càn Khôn tá vị, lôi điện tề hành, thần binh tặc hỏa như pháp lệnh, kỳ hỏa, chu tà!(3)”

(3 : Mượn chỗ Càn Khôn, sấm sét cùng nhau xuất hiện, thần binh tặc(bệnh tặc) hỏa(ngọn lửa) như lệnh, thỉnh cầu thần lửa, trừng phạt quỷ quái.

Lửa cháy bùng lên kim quang theo tiếng hét bay lên, nhốt hết số ma quỷ còn lại vào, tiếp theo một trận những tiếng rít thê lương vang lên, từng cái bóng trắng tiêu tan đi trong lửa, đến khi ngọn lửa tắt thì trên mặt đất đã phủ đầy những mảnh nhỏ không toàn vẹn của người giấy.

Kim quang khiến Nghệ có chút sợ hãi, lệ khí lập tức tiêu tán lại biến trở về hình dáng con dơi nhỏ. Nó vỗ cánh bay đến cạnh Trương Huyền vội vàng hỏi: “Lão đại, cậu sao rồi?”

Trương Huyền không trả lời mà chỉ dựa vào tường chậm chậm trượt xuống, rồi đột nhiên ho khan dữ dội, phun ra một búng máu, cảm giác mệt mỏi đã rời cuốn lấy toàn bộ thần trí của cậu. Lần này bị thương không nhẹ đều là nhờ mấy con người giấy đáng chết ban tặng.

Cậu bảo Nghệ đi rót một chén nước đến rồi lấy ra một lá bùa trị thương tung lên đốt, sau khi uống hết chén nước hòa tro phù cậu lại dựa vào tường.

Trong lúc mơ hồ một hồi chuông lại vang lên, lần này dường như là tiếng chuông điện thoại di động, Trương Huyền bảo Nghệ,

“Lấy điện thoại của ta qua đây.”

Điện thoại rất nhanh đã được mang đến, con dơi nhỏ nói: “Là chủ tịch.”

Vừa nghe thấy là chiêu tài miêu, Trương Huyền lập tức lấy lại mấy phần tinh thần, vội vàng ấn nút nghe thì liền nghe thấy thanh âm gấp gáp của Niếp Hành Phong từ đầu dây bên kia truyền đến, [Trương Huyền, cậu không sao chứ?]

Cả tối nay Niếp Hành Phong không tài nào ngủ được, nằm mãi trên giường, trong lòng cứ thấy thấp thỏm không yên, trong lúc hoảng hốt anh dường như cảm thấy Nhan Khai đi đến nhưng lại lập tức rời đi. Nhan Khai là thân thủ hộ của Niếp Duệ Đình, không bao giờ rời khỏi nó, anh ta đến chỗ này của mình nhất định là đã cảm thấy điều gì đó, điều này khiến Niếp Hành Phong càng bất an, vì vậy lập tức gọi điện thoại cho

Trương Huyền.

Quả nhiên cậu với chiêu tài miêu có thần giao cách cảm mà, Trương Huyền nghe thấy rất thoải mái, cười nói: “Không tốt lắm, vừa mới vật lộn một trận với đám quỷ.”

[Có bị thương không?]

Chữ “Không” vừa nói ra thì liền ho khan một trận, Trương Huyền oán hận lau đi vết máu chảy ra ở khóe miệng, nói: “Vẫn ổn, tôi không dễ hỏng vậy đâu.”

[Đưa điện thoại cho Nghệ!]

Trương Huyền khó hiểu đưa điện thoại cho Nghệ, nhìn con dơi nhỏ liên tục gật đầu sau đó ngắt điện thoại, cậu hỏi: “Chủ tịch nói cái gì?”

“Nói tôi chăm sóc cậu cẩn thận, anh ta sẽ đến ngay.”

“Đã nửa đêm rồi, anh ta còn đi đến đây làm gì?”

Trong mồm thì oán giận mặt lại hiện lên ý cười, Trương Huyền nhắm mắt lại phân phó: “Tao ngủ một chút đã, chủ tịch đến nhớ gọi tao dậy.”

Niép Hành Phong dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến biệt thự, lấy thẻ từ dự bị mở cửa. Anh vừa mới đi vào liền bị lệ khí tràn ngập bên trong làm cho hô hấp bị đình trệ. Phòng khách giống như bị một cơn bão quét qua, một mảng hỗn độn, Trương Huyền cuộn tròn dựa vào góc tường, Nghệ ở bên cạnh bồi cậu.

“Xuýt, cậu ấy ngủ rồi.” Nhìn thấy Niép Hành Phong đi vào, Nghệ vội vàng dùng tay ra hiệu dừng lên tiếng.

Niép Hành Phong đi đến bên cạnh Trương Huyền, cậu ngủ rất sâu, trán và khóe miệng đều dính máu, căn bản không hề giống với từ “vẫn ổn” cậu vừa nói.

“Cậu ấy bị thương sao?”

“Bị một chút nội thương, nhưng cậu ấy uống nước bùa rồi hẳn là không có việc gì.”

Trên vạt áo có dính mấy vết máu nhìn cực kì chói mắt, cứ tưởng tượng đến cảnh nguy hiểm khó chống đỡ được lúc Trương Huyền một mình đối mặt với địch thủ, Niép Hành Phong vừa đau lòng vừa tức giận, trừng mắt nhìn Nghệ rất muốn mắng nó.

Đường như cảm thấy cơn giận của Niếp Hành Phong, Nghê sợ đến mức lập tức vỗ cánh bay đến góc tường, cấn móng tay nhỏ giọng nói: “Tôi cũng đã tận lực rồi a, nhưng mà mấy con quỷ ấy rất hung...”

Niếp Hành Phong thở dài cảm thấy bây giờ giận cá chém thớt lên người khác cũng chẳng được cái gì, anh khom lưng ôm lấy Trương Huyền, bế cậu lên phòng ngủ ở tầng hai.

Lúc lên lầu Trương Huyền dường như tỉnh lại, mơ mơ màng màng hỏi: “Chủ tịch?”

“Đừng nói gì, ngủ đi, tôi trông cậu.”

Trương Huyền không nói nữa, một lần nữa nhắm mắt vào, tùy cho Niếp Hành Phong ôm đến giường ngủ, lại nặng nề ngủ thiếp đi.

Nghê cẩn thận bay vào, nhìn thấy Niếp Hành Phong không có dấu hiệu muốn nổi giận nữa mới kể lại đại khái chuyện xảy ra vừa rồi một lần, cuối cùng lại do dự nói: “Trước đây lão đại dường như đã bị trọng thương, nội tức của cậu ấy yếu hơn rất nhiều so với người bình thường, bởi vậy cho dù khẩu quyết thuật pháp dùng đúng cũng không cách nào phát huy hiệu lực chân chính, cường ép vận công trái lại càng làm tăng thêm gánh nặng cho cơ thể cậu ấy.”

“Đã từng bị trọng thương sao?” lúc nghe thấy mấy chữ đó, tâm Niếp Hành Phong bị tác động vội vàng hỏi: “Phải trị thương như thế nào?”

Nghê lắc đầu liên tục: “Thương tổn tôi nói là chỉ nội tức, chỉ có người tu đạo mới có thể cảm thấy, từ bên ngoài không nhìn thấy gì cả. Lão đại chỉ là yếu một chút thôi từ từ rồi sẽ khỏe lên, không có chuyện gì được đâu, nhưng nếu anh lo lắng, có thể chuyển cho cậu ấy mấy ngụm khí cũng được đó, anh cương khí rất nhiều vừa đúng lúc có thể bù đắp cho nhau.”

Lần trước lúc Trương Huyền cố gắng vận công ngắt đi, con dơi nhỏ cũng nói như vậy, mặc dù Niếp Hành Phong không biết biện pháp độ khí có hiệu quả thật không nhưng có thử cũng hơn. Đợi Nghê bay đi xong, anh cúi đầu phủ lên đôi môi của Trương Huyền, chậm chậm truyền khí tức vào miệng cậu.

Người đang ngủ say phát ra những câu nói mê khe khẽ, chiếc lưỡi mềm mại run run hơi vươn ra, quăn lấy lưỡi của anh. Trong lòng Niếp Hành Phong rung động theo bản năng nghênh tiếp nụ hôn đó, nhưng lập tức lại nghĩ đến bản thân là đang độ khí nên vội vàng thoát khỏi sự dây dưa của Trương Huyền, tỉnh tâm rồi lại bắt đầu độ khí tiếp.

Một lúc lâu sau, đôi mày đang chau vào của Trương Huyền dần giãn ra, khí tức cũng dần dần trầm ổn lại. Thấy cậu đã ngủ say rồi, Niếp Hành Phong mới yên tâm nằm lên giường dựa vào cậu.

Ngày mai sẽ bảo tiểu thần côn từ bỏ vụ án của La Kỳ, anh không muốn thấy cậu lại bị thương nữa, càng không dám tưởng tượng đến cảnh cậu sẽ giống với Tây Môn Tuyết ngủ say không tỉnh lại nữa.

“Sau này cho dù có xảy ra chuyện gì, tôi đều sẽ ở bên cạnh bảo vệ cậu, không để cậu chịu thêm thương tổn nào nữa.” Dựa vào bên cạnh Trương Huyền, Niếp Hành Phong nhẹ giọng nói.

Chiêu tài miêu đang hôn cậu!

Sáng sớm Trương Huyền tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy cảnh mình bị hôn, hình ảnh quá mức chấn động khiến đại não của cậu không kịp thích ứng, nhưng công năng tự động phục hồi lập tức liền khởi động, thần trí vốn đang hỗn độn lập tức tỉnh lại, đôi mắt trợn trừng lên muốn xác nhận bản thân có phải đang gặp ảo giác không.

Xác nhận không có lầm, chiêu tài miêu quả thực đang hôn cậu, Trương Huyền trong nháy mắt cứng đờ, ngạc nhiên trước sự to gan của Niếp Hành Phong, lại càng ngạc nhiên bản thân không những không thấy không vui vì bị chiếm tiện nghi mà còn có loại hưng phấn nóng lòng muốn thử.

“Chủ, chủ tịch...”

“Cậu tỉnh rồi?”

Phát hiện Trương Huyền đã tỉnh lại, Niếp Hành Phong vội vàng lùi ra, bề ngoài tỏ ra bình tĩnh che giấu đi sự hoảng loạn trong nội tâm, giải thích: “Nghệ nói độ khí có thể khiến cậu sớm chuyển biến tốt, bởi vậy...nên như thế.”

Con dơi nhỏ có nói độ khí cấp cứu nhưng cũng không nói độ khí giống như hôn môi, lúc đầu anh thực sự chỉ có ý muốn cứu người nhưng tiếp xúc hoàn toàn giản đơn lúc độ khí lại chậm chậm biến chất.

“À, hóa ra là độ khí.” Trương Huyền nhắc lại, trong lòng đột nhiên có một cảm giác mất mát khó nói, nhưng lập tức lại cười, đôi mày cong lên một cách láu lỉnh: “Vậy tôi có phải cảm ơn anh không?”

“Không cần, nhớ đóng tiền thuê nhà đúng hạn là được rồi.”

Sự xấu hổ trong tiếng cười chìm xuống, nhìn thấy Trương Huyền không để ý, Niếp Hành Phong đoán có thể cậu không để ý thật mới bắt đầu thấy yên tâm, tiến lên sờ sờ trán cậu hỏi: “Cảm thấy tốt lên chưa?”

“Khá hơn rất nhiều rồi, do hiệu quả của độ khí mà.”

Trương Huyền ngồi dậy, cảm thấy thực sự đã tốt hơn tối qua nhiều lắm, xem ra cương khí của chiêu tài miêu thật sự có hiệu quả, sau này phải tiếp tục tìm cơ hội độ khí mới được.

Niếp Hành Phong bê bữa sáng Nghệ đã làm xong lên phòng ngủ, nhìn Trương Huyền rất có tinh thần ăn sạch hết, những thứ vẫn luôn canh cánh trong lòng mới dần dần chìm xuống.

“Tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên có quỷ đến tập kích cậu?”

“Là thuật ngự quỷ của đạo thuật Mao Sơn.”

Người làm phép lấy máu làm chất dẫn, lấy những âm hồn chết oan trôi lên trên những người giấy thì có thể khiến những thức thần giấy nghe theo mệnh lệnh của hắn đi làm bất cứ việc gì, bao gồm cả giết người. Lệ khí của âm hồn càng lớn, sức mạnh của thức thần cũng càng cường, Tây Môn Tuyết hẳn là cũng gặp phải cảnh như cậu, biết đối thủ lợi hại bởi vậy mới cảnh cáo Tây Môn Đình không được nhúng tay vào; nhưng người làm phép lần này đối với cậu càng thêm âm độc, công kích tối qua không chỉ muốn làm phân tán hồn của cậu mà căn bản là muốn trực tiếp lấy mạng của cậu luôn.

Phá tan sự an bình của âm hồn, cứng rắn ép buộc bọn chúng làm việc cho mình không phải là việc người tu đạo bình thường có thể làm được mà phải là một ngự quỷ sư rất mạnh. Việc này càng khiến Trương Huyền chắc chắn sự việc tối hôm qua có quan hệ với Mộc Thanh Phong, xung quanh cậu chỉ biết mỗi một tên ngự quỷ sư ấy thôi!

Niếp Hành Phong kiểm tra lời nhắn ở máy để bàn nhưng không có bất kì hiện thị nào, đồng hồ quả lắc cũng không thể vô duyên vô cớ kêu lên được, con dơi nhỏ đi theo anh áo: “Tối qua tôi không nghe thấy gì hết á, xem ra ngự quỷ sư chỉ muốn đối phó với lão đại bởi vậy mới dùng pháp lực không chế suy nghĩ của cậu ấy.”

“Dem quan tài nhỏ kia đi thiêu hủy ngay.” Trương Huyền đem mặt dây chuyền quan tài vứt cho Nghệ.

Niếp Hành Phong kì quái hỏi: “Tại sao?”

“Thứ ngự quỷ sư dùng đều là hồn phách chết oan, lệ khí có thừa, đạo hành không đủ, nếu không có đồ vật dẫn đến bọn nó căn bản không cách nào phân biệt được đối phương để công kích, tối qua lệ quỷ chỉ đối phó với tôi, đối với con dơi nhỏ đều xem như không thấy chính là xuất phát từ nguyên nhân này. Đồ vật có thể dẫn dắt, ngoài cái quan tài nhỏ kia ra, tôi thực sự không nghĩ ra cái gì khác, Tây Môn Tuyết bị tấn công nhất định cũng là do chỉ dẫn của quan tài gỗ.”

Nghệ dùng móng nhỏ loạng choạng ôm lấy mặt dây chuyền hình quan tài bằng gỗ, có chút không muốn nhỏ giọng giải bày: “Tối qua lệ quỷ không công kích tôi, giống như là sợ tôi vậy, nếu không nhờ cái quan tài đầy âm khí này tôi có lẽ không thể hóa thành hình người như mong muốn đâu.”

Lúc đó mặt quan tài để ngay trong phòng khách, do đó trong phòng khách mới tràn đầy âm khí.

Loại đồ trang sức được làm ra từ gỗ của quan tài mà người chết đã nằm qua, Niếp Hành Phong không biết âm lực của nó rốt cuộc lớn bao nhiêu nhưng lời con dơi nhỏ nói cũng rất có lý, nghĩ ngợi một hồi rồi nói: “Vậy cứ lưu lại đã, để sau này thiêu hủy sau.”

Sau khi nghe thấy những lời này, Nghệ lập tức đem mặt quan tài nhét vào túi bảo bối dùng pháp thuật tạo ra, trình độ nghe lời đến mức dường như đã quên ai mới là chủ nhân thật sự của nó.

Ăn xong, Trương Huyền lại uống nước bùa tự điều hòa, sắc mặt trông có vẻ đã khá hơn rất nhiều, Niếp Hành Phong do dự một chút rồi mới khéo léo nói với cậu:: “Thế chất của cậu dường như không quá thích hợp làm thiên sư, vẫn chuyên tâm làm thám tử là được rồi.”

“Tôi cũng không muốn cả ngày tiếp xúc với quý, vấn đề là mỗi lần phiền phức đều cứ tự động tìm đến cửa.”

Giống như lần này, đi đánh golf cũng có thể gặp hài cốt, chẳng nhẽ cậu mong muốn sao? Nhưng Trương Huyền cũng không để ý, mặc dù từ sau khi quen biết chiêu tài miêu, phiền phức lớn nhỏ không ngừng xuất hiện nhưng cậu cũng không dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Tùy tiện mở xem cuộc gọi đến tối qua trong điện thoại di động cuối cùng lại bất ngờ phát hiện trước khi Niếp Hành Phong gọi đến Cúc Thanh Thanh cũng có gọi một cuộc.

Thời gian hiển thị là hơn mười hai giờ, chính là lúc cậu bị tập kích, nếu không có việc gấp Cúc Thanh Thanh nhất định sẽ không gọi đến muộn như vậy, Trương Huyền cảm thấy không ổn, vội vàng gọi điện thoại cho Cúc Thanh Thanh, rất lâu sau mới có người nghe máy.

“Tối qua em gọi điện cho anh hả? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

[Cho dù xảy ra chuyện, đợi anh liên lạc thì cũng không kịp rồi.] Cúc Thanh Thanh ở đầu dây bên kia tức giận nói: [Tối qua em suýt chút nữa đã chết rồi!]

“Anh lập tức qua đó.”

[Không cần nữa.] chần chờ một lúc, Cúc Thanh Thanh nói: [Em không ở trường mà đang ở nhà người thân.]

Hỏi địa chỉ nhà xong, Trương Huyền lập tức mặc áo khoác, Niếp Hành Phong không hỏi gì cả chỉ cầm lấy chìa khóa rồi đi ra với cậu.

“Tôi chờ cậu.”

“Hôm nay anh hẳn là phải đi làm chứ?”

“Tôi mới gọi điện đến công ty, mấy ngày tới không cần phải đến nữa, công việc sẽ có người khác phụ trách.”

Ông trời ban cho anh một đứa em không phải là vì để cho anh lợi dụng đúng lúc sao?

20. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 6

Cúc Thanh Thanh đang ở trong một tòa nhà cao tầng, sau khi cô mời Trương Huyền và Niếp Hành Phong vào nhà, nói cho bọn họ biết đây là phòng cho thuê của người thân, một hộ gia đình mới rời đi xong hiện giờ vẫn còn trống nên cô tạm thời chuyển đến đây.

Nghe xong những lời tự thuật lại của Cúc Thanh Thanh, Trương Huyền hỏi: “Vậy sau khi em hôn mê đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết nữa, sau khi em tỉnh lại đã thấy mình đang nằm trên giường ở kí túc xá rồi, vì quá sợ hãi nên mới tạm thời quyết định chuyển đi.” Nghĩ lại cảnh hôm qua, Cúc Thanh Thanh vẫn rùng cả mình, sờ sờ sau ót vẫn còn rất đau chứng minh tất cả đều không phải là ảo giác.

“Bởi vậy em không thấy người ngã xuống là ai.”

“Vâng, nhưng em dám khẳng định đó không phải là La Kỳ.”

Mặc dù trên người người đó có mùi nước hoa La Kỳ thường dùng, còn về phần cô gái xuất hiện trong phòng kí túc xá có phải là La Kỳ hay không, Cúc Thanh Thanh cũng có chút mơ hồ, mới đầu nhìn dường như là đúng nhưng La Kỳ không thể mang đến cho cô một loại cảm giác quỷ dị như vậy được.

“Cô ta nói bùa hộ thân mất rồi, muốn tìm lại sao?”

Cúc Thanh Thanh gật đầu, tay vô ý thức nắm chặt lại mặt trang sức quan tài trên cổ, dường như là đang cảm thấy may mắn vì được nó che chở; Trương Huyền vốn muốn khuyên cô tháo nó ra, nhưng nhìn tình hình này chỉ đành ngậm mồm lại.

“Em có quen người này không?”

Niếp Hành Phong cầm lấy một bức phác họa đơn giản đưa cho Cúc Thanh Thanh.

Đây là do sáng nay anh tranh thủ vẽ ra, chính là cậu sinh viên hôm qua đã theo dõi bọn họ ở trường, Cúc Thanh Thanh nhìn xong lập tức nói: “Cậu ta là Phó Vũ khoa lịch sử, có lần đã gặp ở hội ái hữu, sau này La Kỳ có nhắc đến cậu ta nhưng cậu ta quá hướng nội, không hay nói chuyện, vì vậy bọn em cũng rất ít khi liên lạc. Cậu ta có vấn đề gì sao?”

“Không có, tùy tiện hỏi vậy thôi.”

Hỏi thăm xong, Trương Huyền lại dặn dò Cúc Thanh Thanh phải cẩn thận với mọi chuyện, sau đó mới cùng Niếp Hành Phong cáo từ rời đi. Cúc Thanh Thanh khóa cửa xong, do dự một chút rồi lại móc khóa xích dự bị vào, dựa trên cửa ngăn người.

Cô thông minh đoán ra được Trương Huyền có rất nhiều chuyện che giấu không nói ra. La Kỳ không phải đã mất tích rồi sao? Vì sao đêm khuya còn cố ý quay về tìm bùa hộ thân? Trong đầu hiện lên phác họa của Phó Vũ, cô chợt nghĩ đến một đoạn thời gian La Kỳ đã nhắc đến nam sinh này không chỉ một lần nhưng sau đó lại không nói gì nữa, bây giờ nhớ lại, cô dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Cúc Thanh Thanh quay về phòng ngủ, bật laptop lên ấn vào ô bộ tộc của La Kỳ, nhưng xem một lúc lâu cũng không thấy manh mối nào. Cô hơi ủ rũ, nếu mà có thì cảnh sát với thám tử đã phát hiện ra từ sớm rồi nào đến lượt cô chứ?

Lại tùy tiện mở ra mấy trang mạng La Kỳ hay vào nhưng cũng không có thu hoạch gì, Cúc Thanh Thanh đang định từ bỏ thì đột nhiên nhớ đến một tài khoản cá nhân trước đây cô với La Kỳ dùng chung, bên trong có một vài bài hát hai người bọn họ thích với mấy ghi chép nhật kí, sau đó La Kỳ quá bận, trang mạng cũng hoàn toàn giao cho cô, nhưng cô cũng không tiếp tục dùng nên trang mạng đã bị vứt vào xó. Bây giờ lúc Cúc Thanh Thanh muốn đăng nhập mới phát hiện mật mã đã bị đổi rồi, cô thử mấy cái cũng đều bị nói là sai mật khẩu.

Có thể là gì đây? Cúc Thanh Thanh trầm tư suy nghĩ. Theo thói quen của La Kỳ thì đa phần là dùng họ tên ngày sinh người làm mật mã, không thể thay đổi khác hẳn đi, nhưng tên người ngoài mấy cái hay dùng ra cô thực sự không nghĩ ra cái gì khác.

Không có manh mối, Cúc Thanh Thanh tùy ý di chuột rồi chợt nghĩ đến Phó Vũ. La Kỳ đã từng nói cho cô biết tên tiếng Anh của Phó Vũ, cô thử thêm chữ rain đằng sau tên của La Kỳ rồi ấn đăng nhập, trang mạng cuối cùng cũng vào được như ý nguyện.

Nhật kí từng bài từng bài một hiện ra, Cúc Thanh Thanh vội vàng kích vào để đọc, càng đọc cô càng kinh ngạc, đến cuối cùng tay run lên khiến con chuột suýt chút nữa rơi xuống đất.

Trấn tĩnh lại, cô lập tức lấy điện thoại muốn gọi cho Phó Vũ nhưng nhớ đến bản thân vốn không biết số của cậu ta, do dự một lúc cô ấn nút gọi cho Vệ Tiểu Huệ, Vệ Tiểu Huệ là bạn học cùng khoa với Phó Vũ hẳn là sẽ biết số.

Sau khi nghe Cúc Thanh Thanh muốn biết số điện thoại của Phó Vũ, Vệ Tiểu Huệ có chút kì quái, “Cậu tại sao muốn tìm cậu ta? Điện thoại của tôi có số nhưng đang nói chuyện với cậu nên không xem được, cậu cứ dập máy đi đợi tôi nhớ rồi sẽ nói cho cậu.”

Sau khi dập điện thoại, chờ một lúc, Vệ Tiểu Huệ gọi điện lại nói cho cô số. Cúc Thanh Thanh nói cảm ơn rồi ấn số điện thoại gọi đi, sau khi nghe thấy giọng của đối phương, cô vội vàng nói: “Là Phó Vũ phải không? Tôi là Cúc Thanh Thanh bạn cùng phòng với La Kỳ, tôi vừa tìm thấy một số chuyện liên quan đến vụ mất tích của La Kỳ muốn nói chuyện với cậu, phiền cậu đến đây một chuyện có được không?”

Phó Vũ đáp ứng hỏi địa chỉ của Cúc Thanh Thanh rồi nói sẽ lập tức đến ngay. Dập điện thoại xong, Cúc Thanh Thanh lại tìm số điện thoại của Trương Huyền chuẩn bị gọi điện cho anh nhưng nghĩ một hồi rồi lại từ bỏ, cô nghĩ trước khi nhận được sự đồng ý của La Kỳ với Phó Vũ cô không có quyền nói chuyện của bọn họ cho người khác.

Trên đường đến đại học Gia Hoài, Trương Huyền gọi điện thoại bảo Nghệ đi bảo hộ Cúc Thanh Thanh rồi lại hỏi Niếp Hành Phong: “Anh nói xem, bùa hộ thân La Kỳ muốn tìm có phải là mặt quan tài đó không?”

Bất luận nữ sinh xuất hiện ở kí túc xá kia là người hay là quỷ, Trương Huyền đều cho rằng đó là La Kỳ. Lẽ nào cô ấy làm mất mặt dây quan tài rồi nên mới quay về tìm kiếm? Nếu không thì là vì cố ý muốn dọa sợ bạn cùng phòng sao?

“Hẳn là vậy.”

Nhớ lại động tác nắm chặt mặt dây chuyền lúc hoang mang của Cúc Thanh Thanh, Niếp Hành Phong phỏng đoán, nữ sinh nhiều hay ít đều có chút tố chất thần kinh, bọn họ thà tin mấy thứ cợt nhả tinh thần hư vô như bùa hộ mệnh chứ không thêm tin vào sự cố gắng của bản thân. Từ số lần La Kỳ đến chỗ Mộc Thanh Phong thì có thể thấy, cô rất tin vào ông ta, nếu đánh rơi mất mặt dây chuyền, vậy bất luận xảy ra chuyện gì cũng sẽ tìm về bằng được.

“Nhưng Phó Vũ thì có liên quan gì đến chuyện này chứ?”

“Đừng hỏi tôi, đầu của tôi sắp nổ tung rồi.” Trương Huyền khoa trương kéo tóc, rên rỉ: “Cũng đừng nói với tôi hài cốt ở sân golf có liên quan đến vụ án tôi đang tra, tôi sẽ nổ tung mất.”

Tiểu thần côn quả nhiên một lời liền trúng, giẫm lên đúng điểm mấu chốt của vụ án, Niếp Hành Phong có cảm giác, bộ hài cốt đó tuyệt đối liên quan đến vụ mất tích của La Kỳ, chỉ là bọn họ nhất thời không tìm ra được chỗ liên kết mà thôi.

Đi vào đại học Gia Hoài, Trương Huyền tìm một cái cốc trà trộn vào kí túc xá nữ rồi đi đến phòng trên cùng của Cúc Thanh Thanh. Cửa bị khóa rồi nhưng việc này không thể làm khó cậu được, cậu móc chìa khóa vạn năng mà một khi đã lẫn lộn trong nghề thám tử thì phải có ra mở cửa, Niếp Hành Phong cũng chẳng biết làm sao với hành động tùy tiện làm bậy của Trương Huyền, lúc này ngoài trầm mặc ra thì chỉ có thể là phối hợp thôi.

Bên trong gian phòng vẫn còn lưu động khí tức âm lệ nhàn nhạt, rất giống với âm khí của Mộc gia, điều này khiến Trương Huyền càng thêm khẳng định Mộc Thanh Phong nhất định biết nội tình La Kỳ mất tích, nói không chừng còn là người làm ra.

Bầu không khí bên trong cầu thang thoát hiểm ngược lại rất trong sạch nhưng rất tối, có thể tưởng tượng ra tối hôm đó, học sinh đi qua đây nhất định không nhiều càng đừng nói đến cuối tuần mọi người đều đi hết. Người đã đưa Cúc Thanh Thanh về phòng sau khi bị đánh ngất không thể là bạn học của cô, nói không chừng lại chính là người đã tấn công cô.

Trương Huyền bước từng bước một theo dọc cầu thang xuống dưới, trên thành lan can dường như có dấu vết cọ sát, góc tường cũng có dấu vết bị đập vào, trên mặt đất còn có mấy vết chấm chấm màu đỏ sẫm, là vết máu, xem ra lúc đó tên đánh lén đã bị đập rất mạnh. Tên đánh lén đầu tiên muốn giết Cúc Thanh Thanh, tên thứ hai chỉ là muốn đánh ngất cô, ngăn cản cô phát hiện ra chân tướng cũng chính là nói bọn họ dù không phải là đồng bọn thì cũng nhất định là có quan hệ.

Đầu Trương Huyền lại bắt đầu đau. Bình thường cậu đã từng oán giận án mình nhận lúc nào cũng quá tầm thường, nhưng cậu cũng không hề thích loại án phức tạp so sánh được với những quyền tiểu thuyết suy luận. Điểm mạnh của cậu là bắt quỷ chứ không phải là bắt người.

Cậu lấy ra điện thoại gọi cho Hỷ Duyệt Lai. Sự việc xảy ra tối qua quá li kỳ, tạm thời không cách nào báo cho cảnh sát được, bởi vậy Trương Huyền nghĩ đến Hỷ Duyệt Lai đầu tiên. Khuôn mặt búp bê của Hỷ Duyệt Lai có thể dễ dàng trà trộn vào đây, quân cờ thực tập pháp y có lợi như vậy không thể lãng phí được.

Hỷ Duyệt Lai nghe máy, Trương Huyền kể đại khái tình hình rồi bảo cậu cầm đồ đến đây làm xét nghiệm hiện trường. Dặn dò xong, Trương Huyền đi đến khoa lịch sử tìm Phó Vũ nhưng bạn học Phó Vũ nói tối qua cậu ta ra ngoài đến giờ vẫn chưa quay lại, cuối tuần loại chuyện này vẫn thường xảy ra nên không ai để ý cả. Trương Huyền nói dối mình là anh họ xa của Phó Vũ, sau khi nói mấy câu khách sáo thì liền có ngay số điện thoại của cậu ta.

Rời khỏi lớp học, Trương Huyền gọi điện thoại cho Phó Vũ nhưng không có ai nghe máy cả, thử đi thử lại mấy lần cũng giống nhau.

“Có cần quay lại thăm dò thêm bạn học của cậu ta không?” Không liên lạc được với Phó Vũ, Trương Huyền hỏi ý kiến của Niếp Hành Phong.

Niếp Hành Phong đồng ý, vì vậy hai người lại quay về tiếp tục nói chuyện với đám bạn học. Vừa lúc đến giờ cơm trưa, trong bữa cơm dứt lớt thêm mấy chai bia vào khiến cho đám bạn học nhao nhao kể lại những chuyện mình biết, nhưng đáp áp không bao giờ như ý nguyện. Tính cách Phó Vũ khá là quái gở, bạn học đều không quá hiểu cậu ta, chỉ biết rằng vì không hợp với gia đình nên bình thường cậu ta rất ít khi về nhà, ngày nghỉ lễ cũng đều dùng để đi làm việc, có một khoảng thời gian hình như là có quen bạn gái nên thường hay hỏi bạn cùng phòng con gái thích quà gì, nhưng bạn gái là ai thì cậu ta không nhắc đến, bạn cùng phòng cũng không hỏi thêm.

Nghe đến đây, Trương Huyền và Niếp Hành Phong nhìn nhau, hai người cùng lúc đều nghĩ đến một khả năng.

Vừa chào tạm biệt đám bạn học xong thì Hỷ Duyệt Lai cũng gọi điện đến nói là đã lấy mẫu xong xuôi rồi, giờ sẽ đi về làm xét nghiệm.

“Lần sau loại chỗ ở của nữ sinh đừng tìm tôi đến nha, lúc này đang lấy mẫu thì bị nữ sinh phát hiện còn cho rằng tôi là sắc lang, cũng may tôi viện được có là kiểm tra sửa chữa định kì nên mới thoát. Nói thế nào thì tôi cũng là một tinh anh pháp y tương lai, làm sao có thể có danh hiệu sắc lang được chứ?” Sau khi thông báo xong, Hỷ Duyệt Lai bắt đầu phàn nàn.

“Đừng có cầu nhàu nữa, ông chủ nói án này nếu xử lý tốt cuối tháng mỗi người hai phong bao tiền thưởng.”

Dù sao tiền cũng không phải mình chi, Trương Huyền vui vẻ thuận nước giong buồm, quả nhiên nghe nói có tận hai phong bao tiền thưởng, Hỷ Duyệt Lai không hề oán giận nữa câu, nói sẽ lập tức quay về cảnh cục làm xét nghiệm rồi tắt máy.

“Về nhà thôi.”

“Nhưng mà, tôi rất muốn đến cửa hàng quan tài của Mộc gia hỏi thăm a.”

Nhìn sắc mặt Trương Huyền, Niếp Hành Phong rất lo lắng thân thể cậu không chống đỡ được, vì vậy coi như không thấy câu lẩm bẩm của cậu, kéo cậu lên xe đi về nhà. Quả nhiên xe đi đến nửa đường, Trương Huyền liền dựa vào ghế ngồi ngủ, đầu gật gật như già gạo. Niếp Hành Phong thấy rất buồn cười, kéo cậu qua cho cậu dựa miễn phí vào bả vai.

Bị Niếp Hành Phong bắt ép, sau khi về nhà Trương Huyền liền ngoan ngoãn cuộn người trên sofa nghỉ ngơi, Niếp Hành Phong ở bên cạnh lên mạng xem qua tình hình giá cổ phiếu của công ty. Nhưng anh có chút không tập trung, buổi chiều trời quang, ánh nắng chiếu lên người Trương Huyền đang hơi cuộn tròn lại giống như một con mèo lười, khung cảnh yên tĩnh này khiến Niếp Hành Phong miên man suy nghĩ.

Làm việc tiện thể ngắm nhìn mỹ nam nghỉ ngơi, quả nhiên là một chuyện khiến người ta rất vui vẻ. Đáng tiếc cảnh đẹp không kéo dài, đang yên tĩnh thì Trương Huyền chợt mở mắt, Niếp Hành Phong nhìn thấy trong con ngươi của cậu một tia lam quang xẹt qua, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, ngồi bật dậy.

“Sao vậy?”

“Cúc Thanh Thanh xảy ra chuyện rồi.”

Là lúc này trong lúc nửa tỉnh nửa mơ Nghệ dùng tâm ngữ liên lạc với cậu. Pháp thuật hai người đều không cao minh, dùng tâm ngữ khá là hao tổn sức lực, nếu không phải có việc gấp, Nghệ sẽ không dùng loại phương thức này tìm cậu, bởi vậy lúc nghe nói Cúc Thanh Thanh xảy ra chuyện, Trương Huyền có một dự cảm xấu.

Trực giác của Trương Huyền từ trước đến nay đều là tốt thì không linh mà xấu thì linh, hơn nữa còn trăm phần trăm chính xác, bởi vậy, lúc bọn họ chạy đến khu nhà Cúc Thanh Thanh đang ở, nhìn thấy một đám người quây lại phía dưới, cậu liền biết lần này, trực giác lại chứng minh độ chuẩn xác của nó.

Cùng Niếp Hành Phong đi lên tầng Cúc Thanh Thanh ở, nhìn thấy trước cửa nhà cô có khóa sớ dây ngăn cách màu vàng, Trương Huyền vội vàng chạy đến; cảnh sát muốn kéo cậu lại nhưng nhìn thấy Niếp Hành Phong đi theo nên bỏ qua, nhìn được tình cảnh này, Trương Huyền hăm mộ nói: “Chủ tịch, anh thực lợi hại, cảnh cục giống như nhà anh mở ý.”

Niếp Hành Phong cười khỏ, anh cũng có loại cảm giác này. Ngụy Chính Nghĩa không cần nhắc đến rồi, nhưng những huynh đệ khác trong sở cảnh sát cũng giống như đã quen biết anh từ lâu, bây giờ ngay đến vị cảnh sát nhỏ này cũng bị lây nhiễm, còn đối với anh kính cẩn lễ phép khiến anh không nhận được hoài nghi, bản thân rất cuộc là chủ tịch tập đoàn tài chính hay là giám sát cấp cao.

“Chủ tịch anh đến rồi.”

Ngụy Chính Nghĩa cũng đang ở bên trong làm xét nghiệm hiện trường, ngẩng đầu nhìn thấy Niếp Hành Phong đi vào thì vội vàng chào hỏi. Lúc nhìn thấy Trương Huyền ở đằng sau anh, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch lại, nhìn chăm chăm vào Trương Huyền, liều mạng thuyết phục bản thân đang nằm mơ, nếu không thì cũng là bị bệnh của chủ tịch truyền nhiễm nên đã xuất hiện ảo giác.

Bị nhìn đến kì quái, Trương Huyền vô ý thức sờ sờ mặt, quay đầu nhìn Niếp Hành Phong, “Trên mặt tôi có gì cổ quái sao?”

“Không có.” Xinh đẹp không chút tỳ vết nào.

“Vậy tức là tên kia trúng tà rồi.”

Trương Huyền kết luận, đẩy Ngụy Chính Nghĩa vẫn đang phát gốc sang một bên rồi đi vào.

Ngụy Chính Nghĩa hồi hồn, lập tức dùng lực đập thật mạnh lên chân vị cảnh sát cấp dưới bên cạnh, một tiếng thét chói tai truyền đến, cậu gật đầu.

“Sẽ đau, không phải là mơ.”

Trong phòng dường như đã trải qua một trận vật lộn dữ dội, lộn xộn không thể tả nổi, máy tính ti vi trên bàn đều bị đập vỡ nát, Cúc Thanh Thanh quỳ rạp trên mặt đất, khuôn mặt trắng bệch cứng nhắc chứng minh cô đã chết rồi, một dòng máu chảy từ người cô xuống phía dưới, lan đầy ra sàn nhà xung quanh, cả không gian tràn đầy mùi máu tanh ngọt, Trương Huyền cau mày, không thể nghĩ ngờ gì nữa đây chính là mùi cậu ghét nhất.

“Tôi vốn đang canh ngoài cửa, sau đó không biết tại sao, có một luồng âm khí cường đại truyền đến khiến tôi hôn mê, sau khi tôi tỉnh lại liền biến thành như thế này, xin lỗi...”

Con dơi nhỏ ẩn hình lui vào góc tường, ôm lấy lon bia giải thích một cách đáng thương, một vẻ mặt tự bế “tất cả là lỗi của tôi, xin hãy nghiêm khắc trừng phạt tôi đi!”, dường như chỉ cần Trương Huyền nói một câu, nó sẽ lập tức lấy cái chết tạ tội.

Trước khi Trương Huyền đi vào cũng không cảm thấy có âm khí cường liệt nào, nhưng Nghê sẽ không nói dối. Đây có lẽ là ưu điểm duy nhất của con dơi nhỏ, hơn nữa việc đã đến nước này có mắng chửi nó cũng không để làm gì, cậu lắc đầu làm động tác phẩy tay bỏ qua.

Nghê như được đại xá, ôm lon bia cố sức lui vào góc tường tiếp tục tự phong bế.

“Anh là sư phụ...à không, Trương Huyền phải không?”

Ngụy Chính Nghĩa đến bắt chuyện, thuận tiện mượn cơ tiếp tục quan sát Trương Huyền một vòng.

Giống, thực sự rất giống, phục chế phẩm cũng không thể chân thật như thế này, chủ tịch rút cuộc đào được từ đâu vậy?

Trương Huyền gật đầu, thực sự đoán không ra vì sao từ lúc nhìn thấy mình, vị hình cảnh mặc thường phục này lại trưng ra vẻ mặt như trứng thương lớn...không, chính xác mà nói, là khuôn mặt ngờ nghệch sau khi trứng gió.

Cậu nhìn Niếp Hành Phong, Niếp Hành Phong cũng không rõ, chỉ đành giới thiệu hai người: “Vị này là tổ trưởng tổ trọng án cảnh quan Ngụy Chính Nghĩa, hình sự trọng án đều do cậu ấy phụ trách, còn vị này là Trương Huyền, là bạn của tôi.”

Vừa nghe thấy cảnh sát tổ trọng án, Trương Huyền lập tức cảm thấy hứng thú, kéo Ngụy Chính Nghĩa sang một bên móc ra đủ loại đạo phù tùy thân, bắt đầu trắng trợn chào hàng.

“Chào Ngụy cảnh quan, tôi đang làm việc ở văn phòng thám tử Tả Thiên, văn phòng thám tử của chúng tôi ngoài nghiệp vụ thông thường ra còn phụ trách chiêu hồn bắt quỷ, định thần thu kinh các loại chuyện thần bí đều phục vụ. Làm cảnh sát, nhất là cảnh sát phụ trách trọng án như cậu, cả ngày tiếp xúc với người chết án oan, dễ nhìn thấy quỷ nhất, hai đạo định an phù này thế nào? Có tai ngăn tai, vô tai cầu phúc, du lịch trong nhà cũng phải chuẩn bị đồ dùng tốt, không đắt chút nào, một đạo phù hai ngàn tám, mua hai cái tính cậu năm ngàn, mua nhiều tặng nhiều, ưu đãi giảm giá...”

Niếp Hành Phong rất muốn một cước đá Trương Huyền xuống dưới, Ngụy Chính Nghĩa lại nghe không chớp mắt. Ai ya, đây tuyệt đối không phải phục chế phẩm, cậu chắc chắn nghĩ, người này chắc chắn là sư phụ, trên đời này sẽ không có người thứ hai có thể giống sư phụ lừa gạt...à không, kiếm tiền như vậy.

Ngụy Chính Nghĩa vừa vui vừa kích động cũng không nghĩ thêm Trương Huyền rút cuộc nhảy từ đâu ra, giống như trứng tà thò tay vào lấy ví ra.

“Sư phụ, tôi mua!”

Cùng lúc Niếp Hành Phong rất muốn đuổi cả Trương Huyền lẫn Ngụy Chính Nghĩa đi.

Cũng may hiện trường giết người đã bị phong tỏa, phóng viên không thể đến gần nếu không chỉ nhìn cảnh này thôi, mọi người nhất định sẽ cho rằng cảnh sát đang làm giao dịch bất lương nào đó.

Coi thường hai người bạch mục, Niếp Hành Phong đi đến bên cạnh Cúc Thanh Thanh, dưới thân cô gái đáng thương tràn đầy vết máu, pháp y lật người cô lại, ngực bụng của cô bị đâm mấy nhát, mặt dây quan tài theo sự di chuyển rơi ra ngoài cổ áo, dưới ánh mắt trời hiện ra kim quang nhàn nhạt. Mặt đất chỗ ngón tay phải của cô vừa chạm vào có một chữ phù viết bằng máu, không quá rõ ràng, dường như là trước lúc chết cô đã dùng chút sức lực còn lại lưu lại, nhìn qua giống như chữ “R”.

Theo bản năng, Niếp Hành Phong nghĩ đến chữ “R” bên trong mặt quan tài của bộ hài cốt kia.

Hai người có phải đang ám chỉ cùng một ý?

“Phần đầu, mặt người chết có vết đập nhẹ, vết thương chí mạng là một dao ở phần bụng, dấu vết vật lộn ở hiện trường là ngụy trang, trên thực tế, người chết sau khi bị đâm vào bụng vì mất một lượng máu lớn nên không thể có khí lực vật lộn như thế.”

Lão pháp y vừa nói vừa cầm những đồ vật có liên quan cho vào túi vật chứng. Hung khí là con dao găm hai lưỡi bình thường bị ném bên cạnh thi thể, vết máu trên lưỡi dao đã khô lại, chính là con dao đã lấy mạng Cúc Thanh Thanh.

Niep Hành Phong nhìn chỗ Cúc Thanh Thanh vốn nằm, chỗ đó không có mảnh vụn đánh nhau để lại, nhưng sau lưng cô lại dính đầy mảnh vụn, sự thực đúng như pháp y nói, hiện trường vật lộn là do hung thủ ngụy tạo, nhưng hẳn ta vì sao phải ngụy tạo như thế? Đã có thời gian ngụy tạo tại sao không xóa đi manh mối Cúc Thanh Thanh lưu lại, là sơ ý sao?

“Đáng tiếc điện thoại đã bị đập vỡ rồi, không cách nào lần theo để tra xét cả.” Trương Huyền “giao dịch đạo phù” với Ngụy Chính Nghĩa xong, chạy đến phát biểu ý kiến.

“Không cần phải tra xét nữa.” Ngụy Chính Nghĩa tiếp cận như tay sai giải thích: “Hung thủ đã bị bắt rồi, là bạn học của người chết, Phó Vũ.”

“Gi?”

Phó Vũ là bị hàng xóm phát hiện ở hiện trường hung án, lúc đó hai tay cậu ta đều là máu, về mặt kinh hoàng chạy ra ngoài, người hàng xóm đó sợ đến mức lập tức báo cảnh sát, sau đó lúc thẩm vấn cậu ta giải thích là do Cúc Thanh Thanh gọi điện thoại bảo cậu ta đến, nhưng cậu ta vừa vào liền nhìn thấy Cúc Thanh Thanh ngã trong vũng máu, máu trên tay cậu ta là do muốn cứu người mà dính phải, về phần nguyên nhân Cúc Thanh Thanh hẹn cậu ta đến, cậu ta nói là La Kỳ.

Phó Vũ khai báo một sự thực khiến mọi người kinh ngạc, cậu ta là bạn trai của La Kỳ, hai người xuất phát từ sự gò bó của gia đình giống nhau, ngoài ý muốn lại trở nên thân thiết với nhau, quan hệ cũng đã hơn nửa năm rồi nhưng vì thân phận khác xa nhau nên vẫn không công khai. Sau khi La Kỳ vô duyên vô cớ mất tích, cậu ta rất lo lắng, lại không biết nên làm thế nào, hai tuần nay vẫn cứ luôn hoảng loạn, Cúc Thanh Thanh gọi điện đến nói là có liên quan đến chuyện La Kỳ mất tích, cậu ta lập tức chạy đến, ai ngờ lại phát hiện một cảnh quá kinh khủng.

“Tôi thực sự không giết người, xin hãy tin tôi!” trong phòng thẩm vấn, Phó Vũ ôm đầu thảm thiết nghẹn ngào nói.

Vệ Tiểu Huệ chứng thực lời nói của Phó Vũ. Lúc Cúc Thanh Thanh đột nhiên hỏi số điện thoại của Phó Vũ, cô cũng thấy rất kì quái, bởi vậy sau khi nghe thấy Cúc Thanh Thanh xảy ra việc thì lập tức chạy đến sở cảnh sát, trong nhật kí điện thoại của cô xác thực việc trước khi Cúc Thanh Thanh xảy ra chuyện đã gọi cho cô.

“Phải tiếp tục thẩm vấn Phó Vũ sao?” xem ghi hình trong phòng thẩm vấn, Niếp Hành Phong hỏi Ngụy Chính Nghĩa.

“Uhm, đến giờ thì tình nghi lớn nhất là Phó Vũ, tôi hoài nghi vụ mất tích của La Kỳ cũng có liên quan tới cậu ta, Cúc Thanh Thanh hẳn là đã phát hiện ra quan hệ của bọn họ, tìm đến cậu ta, vì vậy mới bị giết người diệt khẩu, cũng thuận tiện đập bể máy tính với điện thoại của Cúc Thanh Thanh, mưu đồ muốn hủy đi chứng cứ, chữ R chính là minh chứng tốt nhất, đó là chữ bắt đầu của tên tiếng anh Rain của Phó Vũ.” Ngụy Chính Nghĩa giải thích.

Cái khiến anh mê muội khó hiểu nhất chính là chữ R đó a.

Niếp Hành Phong nhìn kĩ Phó Vũ trong phòng thẩm vấn, rất rõ ràng, Phó Vũ là người hướng nội hay ngại ngùng, chưa bao giờ gặp phải loại tình hình đột phát này cả, sau khi bị luân phiên đặt câu hỏi, sắc mặt cậu ta đã trở nên trắng bệch, ánh mắt có chút dại ra, đã sắp không chống đỡ được nữa rồi.

Người như thế này, cứ cho là đưa cho cậu ta một con dao, cậu ta cũng chưa chắc đã dám giết người.

“Chủ tịch, đừng để vẻ ngoài của tội phạm lừa, án giết người hiện nay tám mươi phần trăm đều là những tên đường như thành thật thiện lương này gây ra. Sư phụ, uống trà.”

Ngụy Chính Nghĩa chậm rãi nói xong, lại cầm lấy cốc trà nóng cấp dưới đưa cho, hiểu kinh đưa cho Trương Huyền đang bận rộn phát đạo phù ở bên cạnh, cốc của Niếp Hành Phong hiển nhiên là tiện tay.

Không để ý loại đãi ngộ không bình đẳng này, Niếp Hành Phong quay đầu nhìn Vệ Tiểu Huệ đang cung cấp lời khai ở một gian phòng khác. Cô gái đó hôm nay mặc một chiếc váy dài màu hồng phấn nhạt, cái váy trông có vẻ xa xỉ, cũng rất đẹp, nhưng mặc trên người hơi thấp béo của cô rõ ràng có chút không hợp, gần đây hình như loại váy dài này rất thịnh hành, trước đây anh đã nhìn thấy ở đâu đó rồi.

Biểu hiện của Vệ Tiểu Huệ rất bình tĩnh, đối đáp trôi chảy, Niếp Hành Phong nhíu mày, một loại trực giác, sự việc không đơn giản như Vệ Tiểu Huệ nói, nhưng mà cô ta có gì phải giấu diếm sao?

Ngụy Chính Nghĩa đem mặt dây chuyền quan tài của Cúc Thanh Thanh cho Niếp Hành Phong xem, cái được đặt bên trong mặt quan tài là một mẩu giấy rất nhỏ, được để riêng trong một túi vật chứng khác, trên mảnh giấy viết – thuận lợi vào được trận trung kết người mẫu.

Hóa ra, đây là nguyện vọng của cô ấy a.

Niếp Hành Phong bất giác nghĩ đến dáng vẻ bướng bỉnh lúc Cúc Thanh Thanh yêu cầu bọn họ giữ bí mật, nhưng cô gái đó đã không có khả năng tỉnh lại nữa rồi.

Mặt quan tài hiện ra kim quang mê người, và bảy viên kim cương dưới đáy cùng nhau tỏa sáng, quan tài quan tài, rốt cuộc là nhìn quan phát tài? Hay là quan tài lấy mạng gọi hồn?

“Chủ tịch, đều xem xong rồi, chúng ta về đi?”

Lúc Niếp Hành Phong đang quan sát cảnh sát thẩm vấn, Trương Huyền cũng không nhàn rỗi, phát đạo phù cho mọi người tạm thời chưa có chuyện gì trong sổ cảnh sát, đi hết một vòng lại còn không có đủ để bán, không khỏi vô cùng hối hận lúc ra khỏi nhà không mang thêm nhiều chút, vì vậy mới quay ra nói với Niếp Hành Phong, chuẩn bị về nhà lập tức viết thêm mấy đạo phù, lần sau đến sổ cảnh sát bán tiếp.

Trong lòng Niếp Hành Phong mơ hồ có một vài suy nghĩ nhưng lại không cách nào nói vào với nhau, bị Trương Huyền kéo ra khỏi sổ cảnh sát, khởi động xe rời đi. Trên đường Trương Huyền rất vui vẻ, kẻ hát một tiểu khúc, quấy nhiễu tâm tính đang buồn bực của anh.

Anh liếc nhìn Trương Huyền, “Cậu rất vui?”

“Đó là đương nhiên, tôi lại tìm thấy con đường mới mở ra sự nghiệp thần bí a, sau này phải nghiên cứu thêm bùa trừ tà bùa linh chú, nhập gia tùy tục, học rồi chắc chắn sẽ có chỗ dùng đến.” Trương Huyền cười hì hì nói.

Những cảnh sát đó thực sự là quá nhiệt tình, đối với thái độ của cậu giống như là đã quen thuộc từ lâu rồi, Trương Huyền tự động quy kết việc đó là do duyên phận, giống như duyên phận giữa cậu với chiêu tài miêu vậy.

Mây Niếp Hành Phong không kìm được nhú vào, sự không vui không chủ ý xẹt qua, người thần kinh từ trước đến nay vẫn thô lại có thể nhìn thấy, nghi hoặc nhìn anh, “Chủ tịch, anh dường như không vui lắm.”

Anh đương nhiên là không vui rồi, cô gái mấy tiếng trước còn nói chuyện cùng bọn họ vừa mới mất, anh sao có thể vui được đây?

“Cúc Thanh Thanh chết rồi.” Niếp Hành Phong nhấn mạnh.

“Vậy nên?”

Trong con ngươi lam nhạt của Trương Huyền lộ ra thần sắc không hiểu, rõ ràng là không cách nào hiểu được nhau, Niếp Hành Phong thở dài: “Một người chúng ta quen mới chết, cậu không thấy bi thương sao?”

“Tôi bi thương, cô ấy sống lại được sao?”

“Cho dù không có cảm giác, nhưng cũng đừng ở hiện trường tử vong chào bán đạo phù với Ngụy Chính Nghĩa chứ, điều đó là không tôn trọng với người chết.” ngữ khí Niếp Hành Phong không tự giác nặng thêm.

Thực ra anh không hề để ý tính ham tài không phân biệt hoàn cảnh của Trương Huyền, nhưng tình cảnh hôm nay cho anh một cảm giác rất không tốt, nếu người chết là một người bọn họ hoàn toàn không quen,

vậy còn dễ nói, đằng này cô nữ sinh đó vừa mới nói chuyện với bọn họ, còn rất nhiệt tình cung cấp manh mối, anh không cách nào hiểu Trương Huyền sao có thể hoàn toàn thờ ơ với cái chết của cô gái ấy như vậy.

“Tại sao tôi bán đạo phù lại là không tôn trọng cô ấy? Cô ấy đã chết rồi mà.” Nhìn thấy Niếp Hành Phong rõ ràng không vui, Trương Huyền ở bên cạnh nhỏ giọng giải thích: “Lại nói, con người rồi sẽ phải chết, chỉ là sớm muộn mà thôi.”

Nếu bây giờ nói những lời này là người khác, Niếp Hành Phong nghĩ nắm đấm của bản thân nhất định lập tức sẽ vung ra, nhưng lại là Trương Huyền. Anh thực sự không hiểu nổi người này, có lúc cậu trọng tình cảm như vậy nhưng có lúc lại lạnh lùng đến mức khiến người khác không tưởng tượng nổi.

“Có lẽ, nếu lúc đầu chúng ta không tìm cô ấy, cô ấy sẽ không chết.” không muốn mắng Trương Huyền, Niếp Hành Phong chỉ đành tự oán giận.

Nghe thấy những lời ý tại ngôn ngoại của anh, Trương Huyền nhìn anh, một lúc sau đột nhiên nhẹ giọng hỏi: “Anh đang trách tôi?”

“Không.”

Anh biết Trương Huyền đã cố gắng hết sức rồi, cậu đang theo án, tìm kiếm chứng cứ là việc rất bình thường, lúc phát hiện Cúc Thanh Thanh có nguy hiểm, cậu cũng lập tức phái Nghê đi bảo hộ cô ấy, xuất hiện kết quả này là hoàn toàn ngoài ý muốn, không ai có thể dự liệu được việc ngoài ý muốn không phải sao? Hơn nữa, bây giờ bọn họ có bị thương, người chết cũng không thể sống lại được, Trương Huyền nói không sai, anh chẳng qua là đang trình bày một hiện thực thôi.

Trương Huyền không hỏi nữa, điều này khiến Niếp Hành Phong rất hoảng loạn: “Nghe tôi nói, tôi không phải có ý đó đâu.”

Trương Huyền dường như vẫn không vui, không khí trong xe rất cứng ngắc, không gian trầm mặc khiến Niếp Hành Phong rất không thích ứng, anh cố gắng tìm chủ đề để làm dịu đi không khí nhưng đáng tiếc đối phương hoàn toàn không có ý đáp lại anh chỉ nhắm mắt dưỡng thần, đến khi về nhà cũng không mở miệng thêm lần nào.

Đến trước cửa nhà, Trương Huyền xuống xe, thấy cậu không mời mình vào như mấy lần trước, Niếp Hành Phong thực sự không cách nào chủ động nhắc đến yêu cầu được vào nhà, do dự một chút anh gọi cậu lại.

Trương Huyền quay người, đôi con người màu lam nhìn anh một cách kì quái.

“Cẩn thận thân thể.” Lúc này, lời xin lỗi cùng dường như không quá thích hợp, Niếp Hành Phong trong lúc vội vàng chỉ có thể nghĩ ra cậu này.”

“Uhm.”

“Cái đó...vừa rồi, thực ra tôi không phải đang mắng cậu đâu, tôi chỉ là nhìn thấy cái chết của người quen biết nên trong lòng không được tốt, tôi...”

Niep Hành Phong cố gắng tìm từ ngữ uyển chuyển nhất có thể, bầu không khí áp lực thấp cả đường đi ép tâm anh nặng trĩu, đó hoàn toàn không phải cảm giác anh thích.

Trương Huyền chăm chú nhìn anh, đột nhiên bật cười, trong con ngươi lóe ra màu xanh sứ xinh đẹp.

“Tôi không tức giận a, tôi vừa rồi là đang suy nghĩ manh mối, yên tâm, tôi sẽ không để Cúc Thanh Thanh chết vô ích đâu, có tin tức sẽ lập tức gọi cho anh.”

Hòn đá nặng đang đè lên ngực dường như trong nháy mắt đã được chuyển đi, Niep Hành Phong gật đầu.

“Đừng vất vả quá, liên lạc sau.”

Xe rời đi, Trương Huyền nhún nhún vai, khoe miệng lộ ra nụ cười gian xảo. Chiêu tài miêu quả thực là đã lo lắng thừa, cậu làm sao có thể làm khó dễ thần tài chứ? Vừa rồi đúng là có chút tức giận nhưng là tức cái tên dám khiêu chiến với cậu.

Huyết sáo bước vào nhà, con dơi nhỏ đóng giữ trong phòng lập tức lao đến nghênh tiếp. Trong sở cảnh sát có thờ Quan Công, nó không sợ nhưng cũng không thích đến gần bởi vậy được Trương Huyền cho phép bay về trước, nhìn thấy Niep Hành Phong lại chỉ đi ngang qua cửa mà không vào, nó ngửi ra mùi không bình thường bên trong, vội vàng hỏi: “Cậu cãi nhau với chủ tịch sao? Có phải là muốn giải tán không?”

“Muốn tao với chiêu tài miêu giải tán, cả đời này, không, kiếp sau cũng không có cửa đâu!” Trương Huyền trừng mắt ngoan hận nhìn thức thần không biết nói chuyện.

Không thể phủ nhận, vừa rồi cậu thực sự rất mất hứng với mấy lời Niep Hành Phong nói, nhưng sau đây thái độ căng thẳng của Niep Hành Phong lại khiến cậu rất hưởng thụ, bởi vậy, cậu sẽ quản vụ này đến cuối để còn ăn nói với người chết.

“Thực ra, tôi cảm thấy hai người các cậu hợp tác cũng không tồi a.”

So với chính tà hai bên không thể cùng tồn tại, Nghê càng quan tâm đến vấn đề đãi ngộ cuộc sống sau này của bản thân, nếu sau khi uống qua rượu cao cấp XO rồi lại phải quay về với chai bia, nó có lẽ cũng sẽ có chút không thích ứng được.

“Đưa cái quan tài gỗ nhỏ kia cho tao coi.”

Không rõ nguyên do, Nghê lấy mặt quan tài bằng gỗ trong túi bảo bối ném cho Trương Huyền.

“Có chuyện gì sao? Đầu tiên phải nói rõ, nó đã là của tôi rồi không thể đốt đi đâu đấy.”

Nhận thức của con dơi nhỏ, đồ đã vào túi bảo bối của nó thì tức là của nó, hàng đã vào tay sao có thể trả lại.

Không để ý đến tên đang cãi nhai, Trương Huyền quan sát tỉ mỉ quan tài một lần nữa, phát hiện điểm khác nhau lớn nhất giữa mặt quan tài của La Kỳ, Cúc Thanh Thanh với cái quan tài gỗ này không phải là chất liệu gỗ mà là bảy viên pha lê khảm dưới đáy quan tài. Đó không phải là vật trang sức đơn thuần mà là một loại biểu tượng.

Thất tình định quỷ.

Hóa ra lúc Mộc Thanh Phong đưa mặt trang sức quan tài cho hai cô gái đã biết hai người không còn sống được lâu nữa, bởi vậy mới dùng thất tình canh vị giữ lại hồn phách của bọn họ, ở một mức độ nào đó có thể giúp bọn họ tránh khỏi tai kiếp, cho dù hai người có không may chết đi, hồn phách cũng sẽ theo thất tình về Mộc gia.

Trên thế gian này lại có quỷ quỷ sư có thể đoán trước được sách mệnh, hôm đó hạ âm hồn còn không mặc hấn lấy thứ hấn cần? Trương Huyền run lên, trực giác cho thấy Mộc Thanh Phong rất khó đối phó đồng thời lại có một chút chút tò mò, Mộc Thanh Phong thấy được vận mệnh của người khác bằng cách nào vậy?

“Lão đại, cậu lại muốn đi đâu đấy?” thấy Trương Huyền xoay người rời đi, Nghê thấy kỳ quái đuổi theo hỏi.

“Đi tra manh mối.”

“Có cần tôi giúp không?”

“Cứ ngoan ngoãn ở nhà trông nhà đi, đó là giúp đỡ lớn nhất rồi.”

Bị vớt lại, con dơi nhỏ tức đến ôm chai bia trong không trung cổ sức lắc: “Người ta tốt xấu gì cũng là thức thần, có tội như vậy không? Có tội như vậy không?”

21. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 7

Niếp Hành Phong lái xe về khu nhà của mình, trước mắt thỉnh thoảng lại hiện lên một vài hình ảnh không tốt, nhất là lúc lái xe, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, sự việc xảy ra liên tiếp trong hai ngày qua vẫn tràn ngập trong đầu anh không gạt đi được.

Xe chạy đến trước một ngã tư lớn, trong lúc đợi đèn đỏ, màn hình lớn ở trên tường tòa nhà phía trước đang

phát quảng cáo thời trang, nhìn những cô cái mặc trên mình đủ các loại trang phục khác nhau, Niếp Hành Phong sững sốt, đột nhiên nhớ đến một chuyện.

Anh nhớ ra vì sao lại cảm thấy rất quen mắt với cái váy Vệ Tiểu Huệ mặc hôm nay, chính là vì trước đó anh đã xem qua tài liệu của La Kỳ, trong một bức ảnh, La kỳ cũng mặc một cái váy y hệt thế, giống như là loại đồ này đang là mốt, mọi người đổ xô đi mua...

Chuông điện thoại vang lên cắt đứt phỏng đoán nhất thời của Niếp Hành Phong, ánh mắt liếc qua chỗ Trương Huyền vừa mới ngồi, là điện thoại của Trương Huyền đang không ngừng chớp nháy báo có điện thoại gọi đến.

Niếp Hành Phong cầm lấy, màn hình hiển thị là điện thoại của Hỷ Duyệt Lai, anh dọ dứ một lúc rồi ấn nút nghe máy.

“Tôi là bạn của Trương Huyền, cậu ấy vừa để quên điện thoại trên xe của tôi, xin hỏi tìm cậu ấy có việc gì không?”

Vừa nghe thấy không phải là Trương Huyền, Hỷ Duyệt Lai đang chuẩn bị cúp điện thoại, Niếp Hành Phong chợt nhớ đến cái gì đó, vội vàng hỏi: “Có phải kết quả giám định cậu ấy nhờ cậu làm có phát hiện?”

“Ồ? Anh biết chuyện này sao?” Hỷ Duyệt Lai thấy rất kỳ quái hỏi.

“Án này tôi làm cùng cậu ấy.”

“Như vậy a.”

Trương Huyền xử lý án trước giờ đều là một mình làm, nghe nói có người cùng làm với cậu ta, Hỷ Duyệt Lai kinh ngạc tẩm tặc: “Vậy tôi nói với anh là được rồi, nhờ anh báo cho cậu ấy, tôi đã tìm thấy mấy dấu tay không rõ lắm ở lan can cầu thang, từ phân tích so sánh khái quát có thể đoán đó là của nữ sinh, vết máu ở dưới đất thuộc nhóm RH(-)AB, là nhóm máu hiếm nên có thể thu hẹp phạm vi hung thủ...”

“Cậu vẫn đang ở cảnh cục chứ? Tôi lập tức qua đó.”

“Này, tôi vẫn chưa biết anh là ai.”

“Tôi là Niếp Hành Phong, mười lăm phút sau sẽ tới nơi, nhờ cậu nói qua với cảnh quan Ngụy của tổ trọng án, bảo cậu ta đợi tôi.”

Tin tức Hỷ Duyệt Lai đem đến giống như một tia sáng trong đêm đen, khiến trước mắt Niếp Hành Phong đột nhiên sáng lên, không nói gì thêm lập tức quay đầu xe hướng đến sở cảnh sát.

Mười lăm phút sau, Niếp Hành Phong đứng giờ chạy đến cảnh cục, Ngụy Chính Nghĩa được báo đến đã ngồi đợi trong phòng làm việc của tổ trọng án, Hỷ Duyệt Lai cũng ở đấy tò mò nhìn vị nam tử trẻ tuổi anh tuấn chạy vào.

“Phiền cậu phát lại băng ghi hình hôm La Kỳ mất tích được không?”

Vào tổ trọng án, Niếp Hành Phong không kịp chào hỏi mà trực tiếp nói với Ngụy Chính Nghĩa. Ngụy Chính Nghĩa tuyệt đối coi lời của anh là mệnh lệnh, vội vàng phân phó cấp dưới mang ra hồ sơ ghi hình ngày hôm đó.

Ba người đứng trước màn hình cùng xem hình ảnh, đây là lần thứ ba xem lại sau khi La Kỳ mất tích và bộ xương xuất hiện, Ngụy Chính Nghĩa xem một lúc lâu cũng không phát hiện ra có vấn đề gì, nhưng nhìn thấy sắc mặt nghiêm túc của Niếp Hành Phong nên cũng không dám nhiều lời, chỉ ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh.

Theo đoạn băng phát, La Kỳ đã xuất hiện, cô đi rất chậm, hành động có chút cứng nhắc, sau khi cô ấy xuất hiện hình ảnh trên màn hình bắt đầu dữ dội chớp động ra những đường vân, giống như ti vi cũ bị nhiễu sóng, những hạt, đường vân cứ xuất hiện lặp đi lặp lại khiến người ta có loại cảm giác hình ảnh bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

“Tình huống quan trọng như vậy mà cậu không nói cho tôi.” Nhìn những hình ảnh quái dị, Niếp Hành Phong lẩm bẩm.

Ngụy Chính Nghĩa vò đầu, “Hắn ra do đĩa từ không tốt gây ra đi? Cái này rất quan trọng sao? Mặc dù hình ảnh rất tồi nhưng cô gái này hẳn đúng là La Kỳ nha.”

Đúng là La Kỳ, nhưng có thật là cô ấy ban đầu không?

Người khác có lẽ không nhìn anh, nhưng đối với Niếp Hành Phong có kinh nghiệm thông linh mà nói, vừa nhìn là biết La Kỳ có gì đó không thích hợp. Khí tràng của cô rất yếu, thậm chí không thể tụ thành hình thể hoàn chỉnh, bởi vậy băng ghi hình mới có trạng thái nhiễu sóng như vậy.

Niếp Hành Phong lập tức tua băng đến một tiếng trước khi La Kỳ xuất hiện, sau đó ấn phím phát, hình ảnh bắt đầu chuyển động, nửa tiếng sau, một cô gái vội vàng chạy đến, đi vào trong phòng gửi đồ bình thường, Niếp Hành Phong chuyển hình ảnh đến bên trong gian phòng liền nhìn thấy cô gái đó chạy đến trước một ngăn tủ, sau khi mở ra liền lấy vật đang đặt ở trong ngăn ra rồi quay người rời đi, cô ta trông có vẻ rất rối loạn, lúc rời đi còn làm rơi điện thoại xuống đất, sau khi nhặt lên thì vội vàng rời khỏi.

Niếp Hành Phong ấn tạm ngừng, băng ghi hình quay rất rõ chính diện của cô gái, Ngụy Chính Nghĩa đột nhiên hét lớn: “Đây không phải là Vệ Tiểu Huệ sao?”

“Có thể phóng to hình ảnh của ngăn tủ đựng đồ thêm được không?” Niếp Hành Phong lại tua băng về mấy phút trước, dừng ở cảnh Vệ Tiểu Huệ mở cửa tủ, hỏi.

Hỷ Duyệt Lai thuần thực ấn nút, rất nhanh hình ảnh đã được phóng đại lên, mặc dù do góc quay của máy theo dõi không thể nhìn thấy hết bên trong ngăn tủ nhưng trong góc tủ lưu lại một cái bóng mờ chứng thực suy đoán của Niếp Hành Phong.

Chiếc khăn lụa đỏ là do Vệ Tiểu Huệ trong lúc hốt hoảng để quên, bị người sử dụng sau là Trương Huyền phát hiện, loại trùng hợp này anh có thể coi như là thiên ý được không, La Kỳ trên trời linh thiêng đang mượn tay bọn họ để tìm ra hung thủ chẳng?

“Chủ tịch, có phải anh đã phát hiện ra cái gì không?” Ngụy Chính Nghĩa ở bên cạnh hỏi.

Niếp Hành Phong không trả lời, trong lòng sóng lớn cuộn trào.

Chữ R bên trong mặt quan tài của bộ hài cốt là chữ viết tắt tên tiếng Anh của Phó Vũ, đó hẳn là đồ của La Kỳ, nhưng bộ xương đó không phải là La Kỳ, ngay từ đầu anh đã phạm một lỗi trí mạng – trên người có mặt trang sức quan tài, chưa chắc đã là chủ nhân của đồ vật đó.

“Lập tức điều tra nhóm máu với dấu vân tay của Vệ Tiểu Huệ.”

“Cái này đơn giản, trường học mỗi năm đều có khám sức khỏe, muốn tra nhóm máu không khó, về phần dấu vân tay tôi sẽ nghĩ biện pháp khác.”

Trong khẩu khí và hành động của Niếp Hành Phong có mang theo khí thế không thể kháng cự, Hỷ Duyệt Lai trả lời theo bản năng.

Đã nhận ra được điểm không thích hợp, Ngụy Chính Nghĩa bất an nói: “Tôi đã cho Vệ Tiểu Huệ về rồi, có cần lập tức phái người theo dõi cô ta không?”

“Trước cứ đợi có kết quả rồi hẵng nói sau.”

Mặc dù Niếp Hành Phong gần như có thể khẳng định Vệ Tiểu Huệ đã làm những chuyện đó, nhưng chưa đến phút cuối cùng thì vẫn chưa thể đưa ra đánh giá chính thức.

Nhân lúc Hỷ Duyệt Lai đi kiểm chứng, Ngụy Chính Nghĩa hỏi Niếp Hành Phong: “Tại sao anh lại hoài nghi Vệ Tiểu Huệ? Cô ta giống như không liên quan chút nào đến vụ án này?”

“Có, hơn nữa còn liên quan rất lớn. Hôm nay Cúc Thanh Thanh mới chuyển nhà, người biết địa chỉ trừ tôi, Trương Huyền với Phó Vũ ra, còn có một người có khả năng chính là Vệ Tiểu Huệ, hung thủ nhanh như vậy đã tìm ra được Cúc Thanh Thanh, khiến tôi không thể không hoài nghi cô ta.”

“Nhưng Cúc Thanh Thanh cũng không nói địa chỉ cho Vệ Tiểu Huệ, cô ấy là trực tiếp gọi điện thoại cho Phó Vũ mà.” Nói được một nửa, Ngụy Chính Nghĩa chợt dừng lại, dường như nghĩ ra điều gì đó, “Lẽ nào

số điện thoại Vệ Tiểu Huệ đưa cho Cúc Thanh Thanh không phải là của Phó Vũ?”

Nếu như giả thiết được thành lập, như vậy nguyên nhân điện thoại Cúc Thanh Thanh bị đập vỡ nát sẽ không khó giải thích nữa, máy tính nói không chừng cũng là vì Cúc Thanh Thanh tra được điều gì đó liên quan đến manh mối, mà khiến hung thủ không thể không làm như vậy, còn về phần những đồ điện khác trong nhà cũng bị đập vỡ chẳng qua là để che đậy khỏi tai mắt mọi người thôi.

Ngụy Chính Nghĩa tiếp tục nói: “Cũng chính là nói Vệ Tiểu Huệ còn có một đồng bọn là nam nữa, sau khi nghe điện thoại của Cúc Thanh Thanh, biết được địa chỉ của cô rồi đi đến nơi hẹn, Vệ Tiểu Huệ thì đóng giả Cúc Thanh Thanh gọi điện cho Phó Vũ, hẹn gặp một thời gian khác, vừa hay lại có thể vu oan giá họa, nhưng giả thiết này là căn cứ vào tiền đề Phó Vũ là người vô tội, tại sao anh tin Phó Vũ là người bị hại?”

“Bởi vì quá trùng hợp, nếu Phó Vũ có thể bình tĩnh xử lý hiện trường, tiêu hủy chứng cứ, vậy sao có thể để người khác phát hiện hai tay đầy máu?”

Niếp Hành Phong rất hối hận, nếu anh có thể xem máy theo dõi của sân golf sớm một chút, nói không chừng có thể phát hiện sự xuất hiện của Vệ Tiểu Huệ, Cúc Thanh Thanh có thể cũng đã không chết oan.

Rõ ràng, ngày đó Vệ Tiểu Huệ đã giết La Kỳ ở sân golf, rồi đẩy cô xuống dưới hồ, lúc đó sắc trời đã tối, xung quanh cũng đều là gò đất nhấp nhô, bởi vậy không có ai phát hiện ra tất cả những việc cô ta làm, sau đó cô ta vội vàng rời đi, vì kinh hoàng mà để quên chiếc khăn lụa, sau đó rời đi chính là hồn phách của La Kỳ, chính hồn phách này đã làm nhiễu loạn suy nghĩ của mọi người.

Về phần nguyên nhân hành hung của Vệ Tiểu Huệ, bây giờ Niếp Hành Phong vẫn chưa biết. Vệ Tiểu Huệ dường như rất hướng tới vẻ ngoài của La Kỳ với Cúc Thanh Thanh, cho dù là phẩm vị, váy dài, khăn lụa, nước hoa đều vô tình hoặc tận lực mô phỏng lại bọn họ, một sự hướng đến có phần cực đoan có lẽ cũng là ghen ghét.

Hỷ Duyệt Lai rất nhanh đã mang đến tin tức mới, trong ngữ khí tràn đầy sùng bái với Niếp Hành Phong: “Nhóm máu của Vệ Tiểu Huệ chính là RH(-)AB, tôi cũng thông qua bạn học của cô ta lấy được dấu vân tay, bây giờ đang kiểm tra. Chủ tịch, anh thực sự quá lợi hại! Nhưng mà có chút tôi không hiểu, theo cú ngã lúc đó, trên mặt Vệ Tiểu Huệ hẳn là phải lưu lại vết thương rất nặng, nhưng trên mặt cô ta lại hoàn toàn không làm sao a.”

“Việc này...không quan trọng.” Niếp Hành Phong không cách nào trả lời vấn đề này mặc dù anh đã nghĩ ra đáp án.

“Lập tức phái người theo dõi Vệ Tiểu Huệ, bao gồm cả người tiếp xúc với cô ta.”

Ngụy Chính Nghĩa truyền mệnh lệnh xuống, lại bảo đồng nghiệp lọc lại một lần nữa băng theo dõi nội bộ của tòa nhà Cúc Thanh Thanh ở, trước đây bọn họ chỉ xem băng ghi có cảnh Phó Vũ đi thang máy, hi vọng lần lọc lại này có thể tìm thấy hình ảnh của Vệ Tiểu Huệ hay một người khả nghi khác, như vậy liền có chứng cứ xác thực để khởi tố cô ta.

Bàn giao xong, Ngụy Chính Nghĩa nói với Niếp Hành Phong: “Xem ra chữ R ở hiện trường là Vệ Tiểu Huyền cố ý mượn tay Cúc Thanh Thanh viết lại, dùng để giả họa cho Phó Vũ, suýt chút nữa tôi đã bị cô ta lừa.”

Nếu thực sự là như vậy, chữ viết sẽ không viết một cách đứt quãng giống như nét chữ cuối cùng của người sắp hết khí lực, nhưng Niếp Hành Phong không nghĩ thêm về chi tiết này, anh gọi điện thoại cho Trương Huyền, muốn báo cho cậu phát hiện mới này, nhưng máy bàn ở biệt thự kêu rất lâu mà không ai bắt máy cả.

“Tôi đi tìm Trương Huyền, có tin gì gọi điện báo tôi.”

Chào Ngụy Chính Nghĩa, Niếp Hành Phong lái xe về biệt thự. Trời đã hoàn toàn tối rồi, trong một ngày đã phát sinh rất nhiều chuyện, nhưng cũng may án tình đã có manh mối, nghĩ đến án Trương Huyền phụ trách lập tức có thể lộ chân tướng, Niếp Hành Phong thở phào, tưởng tượng sau khi thuận lợi cầm tiền tướng, khuôn mặt rạng rỡ của tiểu thần côn, trên mặt anh cũng không nhịn được lộ ra nụ cười nhẹ.

Đến biệt thự, rất bất ngờ, bên trong là một mảng tối om, loại cảm giác rất giống tối hôm Trương Huyền bị ác hồn tấn công khiến tim Niếp Hành Phong nảy lên, anh vội vàng nhảy xuống xe, dùng thẻ từ mở cửa đi vào.

“Trương Huyền!”

Anh bật đèn, tìm trong nhà một vòng, không thấy Trương Huyền mà Nghệ cũng không biết đã đi đâu, nghĩ một lúc, anh lại quay người đi xuống tầng hầm. Trương Huyền rất thích xem phim ở dưới tầng hầm, đối là người khác, trong thời gian này có lẽ sẽ không thể nhàn hạ thoải mái như vậy, nhưng là Trương Huyền, Niếp Hành Phong cam đoan, bất kì chuyện không có khả năng nào ở trên người cậu đều có thể hóa thành có khả năng.

Phòng chiếu phim dưới tầng hầm quả nhiên có ánh sáng, Niếp Hành Phong đẩy cửa bước vào liền nhìn thấy Nghệ cấp tốc bay đến, vỗ cánh trước mặt anh dùng lực lắc đầu ý bảo anh chớ lên tiếng.

Liếc mắt liền nhìn thấy Trương Huyền nằm ở chính giữa phòng, tim Niếp Hành Phong đập mạnh, vội vàng chạy đến, nhìn thấy cậu nằm ngửa trên bát quái phù dùng mực đỏ thắm viết bằng chữ triện, Niếp Hành Phong nhìn không hiểu nhưng cũng biết là phù chú, xung quanh thấp rất nhiều nệm, trong không khí có cổ mùi tùng hương nhàn nhạt, Trương Huyền hai mắt nhắm nghiền, không hề biết đến sự xuất hiện của anh.

“Đã xảy ra chuyện gì?” trong lòng biết không ổn, Niếp Hành Phong vội vàng hỏi.

Con dơi nhỏ vò đầu, “Không biết a, lão đại nói muốn giúp anh tìm hung thủ, sau khi ra ngoài một chuyến, quay lại liền bày pháp trận này, bảo tôi ở bên hộ pháp.”

“Đây là trận gì? Vì sao Trương Huyền lại biến thành thể này?”

“Loại đạo gia pháp trận này tôi không quá hiểu a, nhưng hẳn là loại nguyên thần xuất khiếu, nên đồ trường minh, từng hương dẫn hồn, có thể giúp nguyên thần của lão đại an toàn quy vị.”

Trên thân nên có vẽ bùa chú màu vàng, ánh nền sáng lập lòe khiến sắc mặt Trương Huyền phủ kín một tầng u ám, tâm Niếp Hành Phong rất loạn, lại không dám đụng vào cậu, hỏi: “Pháp trận này có phải rất hung hiểm không?”

“Còn phải xem đạo hạnh của người đó.”

Quý cũng biết đạo hạnh của tiểu thần còn kém như thế nào, nhất là bây giờ cậu ấy còn đang bị thương!

[Yên tâm, tôi sẽ không để Cúc Thanh Thanh chết uống đâu.]

Lúc chia tay Trương Huyền đã nói với anh như vậy, anh không nghĩ tới tên ngu ngốc này lại vì muốn tra án mà thực sự không màng sống chết. Nhắm mắt, Niếp Hành Phong tưởng tượng sau khi mình rời đi, Trương Huyền đi tìm Mộc Thanh Phong, sau đó xảy ra biến cố nào đó khiến cậu phải dùng nguyên thần để đi truy xét đầu mối.

Từ trước đến nay Niếp Hành Phong chưa bao giờ hối hận như vậy, anh không nên vì cái chết của Cúc Thanh Thanh mà oán trách Trương Huyền, anh biết nếu không có lời trách cứ của mình, theo tính cách của Trương Huyền, tuyệt đối không thể dùng cách hung hiểm như vậy, anh nghĩ đến lúc Trương Huyền nói không để ý trong cơn người lộ ra ý cười.

Tên này lại nói dối, đối với lời nói của mình, cậu ta căn bản rất để ý!

Niếp Hành Phong đứng bật dậy, quay người đi ra, Nghệ vội vàng đuổi theo hỏi: “Chủ tịch, anh đi đâu vậy?”

“Đi tìm tên ngu ngốc kia về!”

Niếp Hành Phong dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến nhà Mộc Thanh Phong, đại môn Mộc gia đóng chặt, không quần được nhiều như vậy, anh nhấc chân đá văng cửa rồi xông vào, âm hồn ở hai bên bị lệ khí của anh chặn lại, đổ xô né qua một bên.

Sau khi đi vào, Niếp Hành Phong lập tức hiểu nguyên nhân làm phép của Trương Huyền. Cũng là công trình kiến trúc như vậy nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không giống, xung quanh lờ mờ không ít bóng hồn mờ nhạt, âm trầm đáng sợ, nhưng hành lang cổ quái bất luận anh có đi như thế nào cũng không đi hết được, giống hệt như quỷ đả tường, đi vài vòng cuối cùng cũng vẫn quay về trước cửa.

Trương Huyền khả năng cũng là không vào được mới chọn cách lấy nguyên thần trực tiếp đi vào không gian bên trong. Nếu ngay cả Trương Huyền truyền nhân đạo gia cũng khoanh tay chịu trời trước loại bố cục này, bản thân càng không cần phải nói, Niếp Hành Phong từ bỏ nỗ lực vô nghĩa, ra ngoài cửa, lái xe đi về.

Chuyện tôi tệ hơn còn đang ở phía sau, trên đường Nguyễn Chính Nghĩa gọi điện cho anh báo cho anh biết Vệ Tiểu Huệ phát hiện ra hình cảnh theo dõi cô ta, đột nhiên tấn công, sau khi đâm bị thương bọn họ liền nhảy từ tầng năm xuống rồi chạy trốn, cậu đã xin lệnh bắt giữ, phát lệnh truy nã toàn diện Vệ Tiểu Huệ; bên cạnh đó, đã có kết quả kiểm tra của Hỷ Duyệt Lai, dấu vân tay trên cầu thang thoát hiểm hoàn toàn trùng khớp với dấu vân tay của Vệ Tiểu Huệ.

“Điều kì quái là, từ trạng thái của Vệ Tiểu Huệ lúc ngã xuống có thể thấy khả năng bị thương ở trán và cánh tay của cô ta là rất lớn, nhưng trên người trên mặt cô ta hoàn toàn không có dấu vết bị thương, hơn nữa lúc cô ta tấn công cảnh sát trạng thái hung ác độc địa hoàn toàn không giống việc nữ sinh bình thường có thể làm ra, cô ta thậm chí ngay đến súng cũng không sợ, tôi nghi ngờ cô ta đã bị oan hồn bám vào, chủ tịch, anh nói có phải không?”

Nguyễn Chính Nghĩa đã từng học qua một ít pháp thuật từ Trương Huyền, nhưng đạo hạnh không cao, chỉ bằng trực giác suy đoán; bây giờ Niếp Hành Phong nào có tâm tình trả lời loại vấn đề này, ừ một tiếng, nói nếu cậu ta có tin gì mới lập tức phải báo cho anh rồi dập máy.

Tâm rất loạn, anh không biết bản thân bây giờ nên làm gì mới có thể tìm thấy Trương Huyền, Vệ Tiểu Huệ cũng được, hung phạm khác cũng được, anh căn bản không để tâm, người anh lo bây giờ chỉ có Trương Huyền, so với Trương Huyền, mọi thứ khác đều trở nên không quan trọng.

Trở về biệt thự, Niếp Hành Phong đỗ xe, đang định đi vào thì chợt nghe thấy có người gọi anh.

“Hành Phong.”

Quay đầu, một chiếc xe thể thao màu đen đỗ ở ven đường, anh biết, đó là xe của Ngao Kiếm, chiếc Lamborghini phong cách, giống như chủ nhân của nó mang theo một khí thế đường hoàng, quả nhiên Ngao Kiếm xuống xe đi đến trước mặt anh.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Vừa rồi trên đường nhìn thấy em phóng xe điên cuồng, hơi lo lắng nên theo em đến đây.”

Niếp Hành Phong liếc nhìn xe của Ngao Kiếm, ngồi trên ghế phó lái là một cô nàng ngoại quốc xinh đẹp, xem ra Ngao Kiếm đang chuẩn bị đi cuồng hoan với mỹ nữ, phía sau còn có một chiếc xe cũng đang chậm chậm dừng lại.

“Xảy ra chút chuyện nhỏ.”

Con người màu bạc của Ngao Kiếm sáng đến mức ngay cả ánh trăng cũng phải nhạt đi mấy phần, bị hấn nhìn chằm chằm, Niếp Hành Phong cảm thấy nói dối dường như là một chuyện không có khả năng.

“Có quan hệ với Trương Huyền sao?” trên mặt Ngao Kiếm lộ ra nụ cười ôn nhã, hoàn toàn nhìn không ra sự ngoan lệ nên có của gia tộc Borgia.

Niep Hành Phong nhướn mày, hỏi lại: “Anh đang điều tra tôi?”

“Không có, em quá đa nghi rồi, anh chỉ là có một chút chút giác quan thứ sáu thôi, em cũng biết, mẹ anh trước đây là một vị thông linh sư rất có tiếng.”

“Lần đầu nghe được.” nói xong, Niep Hành Phong quay người rời đi, anh không có tâm tình nói chuyện thêm với Ngao Kiếm, nhất là trong lúc Trương Huyền chưa biết sống chết này.

“Có lẽ, anh có thể giúp được em.” Đi theo sau anh, Ngao Kiếm không nhanh không chậm nói.

Niep Hành Phong quay đầu nhìn hắn, muốn từ trong con ngươi kia nhìn ra người này có bao nhiêu phần thành ý, Ngao Kiếm nhún vai, “Bệnh đa nghi của em rất nặng, nhưng anh có thể nói cho em, tình hình của bạn em không quá tốt đâu, thông linh cảm nói cho anh biết, cậu ta đang ở trong một không gian không thuộc về bản thân mà đau khổ giãy dụa.”

“Đi theo tôi.”

Được cho phép vào nhà, trên mặt nam nhân lộ ra nụ cười nhẹ, con ngươi màu bạc lóe sáng, phát ra quang mang khiến bóng tối cũng phải thối lui vài phần.

Cá rất thông minh, không dễ cắn câu, nhưng không sao cả, hắn là một người đi câu rất nhẫn nại, hoặc là thời gian đối với hắn mà nói chỉ là những con số mà thôi, hắn thích cảm giác có thể khống chế tất cả trong lúc chậm rãi thả câu.

“Cảm ơn em đã tín nhiệm anh, Hành Phong yêu quý.”

Anh không phải tín nhiệm Ngao Kiếm mà là không còn lựa chọn nào khác, có lẽ anh nên tìm Nhan Khai đến giúp, nhưng có một loại trực giác, Nhan Khai sẽ ngăn cản anh mạo hiểm, bởi vậy anh đành phải làm như thế này.

Đi đến tầng hầm, tình hình bên trong không khác mấy so với lúc anh rời đi, Nghệ đang treo ngược lên tường ngủ gà ngủ gật, nghe thấy có tiếng động liền vỗ cánh bay đến, nhưng sau một giây, lon bìa ôm trong lòng đã bị ném bay đi hướng về phía đầu của Ngao Kiếm.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, Niep Hành Phong không kịp phản ứng, nhưng lúc lon bìa bay đến cách Ngao Kiếm mấy cm thì lại giống như đụng phải một khối thủy tinh trong suốt, đập ngược lại rồi rơi xuống đất.

“Ai cho anh đem người lạ vào trong này? Tôi ghét nhất khí tức trên người hắn ta!” con dơi nhỏ vỗ cánh, tức giận hét lớn.

“Cũng vậy, tao cũng không thích mày.” Ngao Kiếm không để ý, nhướn mày cười nhẹ.

“Fuck you!” móng vuốt nhỏ sáng lên, giơ ra ngón giữa.

Niếp Hành Phong vỗ trán, rất bất đắc dĩ với thức thần so với chủ nhân còn có khí thế hơn.

Mặc dù cá tính và yêu ghét của Nghê đều rất cực đoan, nhưng nó cho dù không thích mình cũng chưa bao giờ nói ra những lời hung dữ như vậy, xem ra nó cực kì ghét Ngao Kiếm, càng tồi tệ là Ngao Kiếm lại có thể nhìn thấy nó.

“Xin lỗi, vật nuôi của nhà tôi bình thường bị chiều hư rồi.”

“Không sao, việc quản lý vật nuôi anh rất thạo, đối với người không biết nghe lời anh biết rõ nhất nên dạy bảo như thế nào.”

Trên mặt Ngao Kiếm vẫn giữ nguyên nụ cười nhẹ, nhưng ý cười tụ lại ở sâu trong đáy mắt, nhìn chăm chăm Nghê, hắn không nói gì nhưng Nghê nghe thấy rất rõ ràng một thanh âm lạnh lùng ở bên tai – Lâu rồi không gặp, Yên Bắc Bức.

Cả người run lên, con dơi nhỏ cảm thấy một luồng khí lạnh vọt đến, vội vàng vỗ cánh hướng về Niếp Hành Phong tìm bảo hộ.

Một tiếng búng ngón tay truyền đến giống như sét đánh, cánh của nó bị một tia chớp đánh tới, cách một tiếng, Nghê từ giữa không trung ngã xuống sàn nhà; Niếp Hành Phong đang cúi người nhìn Trương Huyền, lúc nghe thấy có tiếng động mà ngẩng đầu lên, con dơi nhỏ đã nằm giữa trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

“Anh làm nó ngủ mê đi rồi, lúc này không cần đến sự tồn tại của nó.”

Ngao Kiếm cười nhẹ, vươn tay xoa lên thiên âm của Trương Huyền, giữa hai đầu mày hơi nhíu lại, nội tức rất yếu lại ẩn chứa sức mạnh cực đại, bản lĩnh hạng ba nhưng công lực lại hạng nhất, nếu bỏ đi phong ấn của cái xác này, sức mạnh của cậu ta sẽ rất mạnh, cũng nhất định sẽ sống càng thêm tự tại, nhưng cậu ta lại cam tâm tình nguyện ở lại cái xác tầm thường này.

Tại sao?

Ngao Kiếm nghĩ không ra nên cũng không nghĩ nữa, thứ hắn cần không phải đáp án mà là một cái kết quả, người này hữu dụng với mình mà quân cờ có thể lợi dụng hắn chưa bao giờ bỏ qua cả.

Con người lưu động, nhìn sang Niếp Hành Phong ở bên cạnh, cậu ta rất khẩn trương thậm chí đã quên mất dùng sự bình tĩnh để che dấu nỗi bất an bên trong khiến cậu ta trông có vẻ yếu hơn rất nhiều, Ngao Kiếm không thích con mồi quá yếu, điều đó khiến hắn mất đi hứng thú đi săn.

“Anh không thấy được ý niệm của Trương Huyền, không gian cậu ta đang ở âm khí quá mạnh, áp chế đi

“tinh thần nguyên khí vốn có của con người.”

“Cậu ấy có thể thuận lợi trở về không?”

“Anh chỉ biết rất hung hiểm.” Ngao Kiếm tránh nặng tìm nhẹ nói, thương thức sự căng thẳng của đối thủ đối với hắn mà nói cũng là một hứng thú.

“Vậy,” Niếp Hành Phong nghĩ rồi hỏi: “Nếu biết được địa điểm, anh có thể đưa tôi vào được không?”

Ngao Kiếm hơi nhú mồm nhưng lại lập tức cười lên, “Rất nguy hiểm, em phải nghĩ kĩ đi.”

“Tôi quen rồi.”

Quen nguy hiểm cũng quen bên cạnh phải có Trương Huyền, anh biết tối nay sự xuất hiện của Ngao Kiếm chắc chắn không phải là ngẫu nhiên, nhưng trong lúc này, anh chỉ có thể chọn tin tưởng, anh lấy mạng của mình đi đánh cược, cược Ngao Kiếm sẽ không chọn kết quả hai bên đều thua, ít nhất hắn ta sẽ không vô duyên vô cớ khiến mình chết.

“Nếu em đã quyết tâm, vậy cũng không ngại thử một chút, anh nghĩ mẹ anh trên trời linh thiêng có thể phù hộ cho anh thuận lợi sử dụng phần thông linh thuật.”

Niếp Hành Phong giúp Trương Huyền thấp thêm mấy cây nến mới, lại đi đến phòng của cậu lấy ra một vài đạo phù bình thường cậu hay dùng, sau đó mang Ngao Kiếm rời khỏi biệt thự. Xe của Ngao Kiếm vẫn đỗ bên đường nhưng cô gái ngồi ở ghế phó lái đã không thấy nữa, Ngao Kiếm rất lịch sự mở cửa xe cho anh, lúc Niếp Hành Phong lên xe mới phát hiện người ngồi ở phía sau là Lạc Dương.

Sự tồn tại của Lạc Dương dường như rất đột ngột nhưng cũng rất tự nhiên, dường như chỗ nào có Ngao Kiếm nếu như không có y thì sẽ bớt đẹp đi rất nhiều.

Ngao Kiếm mời Niếp Hành Phong lên xe, lái xe đi rồi nói: “Từ sau khi xảy ra tai nạn, thân thể anh liền trở nên rất kém, bởi vậy bất luận đi đâu cũng đều quen có bác sĩ cùng đi.”

Hắn thực ra không cần giải thích gì, vì Niếp Hành Phong sớm đã nhìn ra sự bất đồng của Lạc Dương, có lúc cách nghĩ của người trong gia tộc Borgia anh có lẽ không thể hiểu được, nhưng nếu đối tượng là Lạc Dương thì còn phải xem lại. Ngao Kiếm rất tín nhiệm Lạc Dương, mà người này cũng đáng để tín nhiệm, xem ra, cô gái vừa rồi là bị Lạc Dương đuổi đi, hiểu biết của y với Ngao Kiếm đã sớm vượt qua mức của một bác sĩ, nếu nói y là bác sĩ của Ngao Kiếm chẳng bằng nói là vũ khí của hắn thì đúng hơn.

“Em đang lo lắng.” vừa lái xe, Ngao Kiếm dùng khóe mắt liếc nhìn Niếp Hành Phong rồi nói: “Không cần phải lo lắng, nhân sinh lúc nào cũng xảy ra rất nhiều việc ngoài ý muốn, nhưng đại đa số những việc ngoài ý muốn đây chỉ khiến chúng ta hơi bối rối mà thôi, không thể thay đổi được phương hướng cuộc đời chúng ta.”

Nếu thực sự là như vậy, Niếp Hành Phong nghĩ, quen biết giữa anh với Trương Huyền tuyệt đối là việc ngoài ý muốn lớn nhất trong cuộc đời anh, hơn nữa sinh mệnh của anh cũng vì cậu mà thay đổi.

“Anh giúp tôi, tôi muốn biết điều kiện là gì?” không để Ngao Kiếm nhìn ra bất an của bản thân, Niếp Hành Phong đổi chủ đề.

“Chỉ là giúp chút việc mà thôi, hơn nữa còn không biết có thành công hay không, em hỏi như vậy giống như chúng ta đang đàm phán làm ăn vậy.”

“Mọi chuyện vẫn là nên nói rõ từ trước, tôi không quen nợ nhân tình của người khác.”

“Vậy...” trong lời nói của nam tử mang theo ngả ngớn: “Nếu anh nói, lấy em ra làm điều kiện trao đổi, em có đồng ý không?”

Niếp Hành Phong quay đầu nhìn Ngao Kiếm, bên mặt cương nghị góc cạnh dường như nổi lên ý cười, anh không biết lời của Ngao Kiếm là đang đùa hay là còn có thâm ý khác, nhưng rất kiên định từ chối: “Không!”

Ý cười trên mặt Ngao Kiếm thêm đậm: “Em xem, cho dù anh nói ra điều kiện em không thích cũng sẽ cự tuyệt như vậy? Bởi vậy, lần này cứ như vậy là được rồi, đợi lúc nào em thực sự thiếu anh nhân tình, anh sẽ đòi em trả.”

Xe theo chỉ dẫn của Niếp Hành Phong rất nhanh đã đến Mộc gia, hai người xuống xe, đi đến trước cửa bị Niếp Hành Phong đập nát, Ngao Kiếm nhìn xung quanh nói: “Chỗ này rất âm.”

Thực ra mùi ẩm thấp so với lúc Niếp Hành Phong đến đã nhạt đi rất nhiều rồi.

Anh rất kì quái, đã sắp nửa đêm rồi, lúc này không phải là lúc âm hồn hung hăng nhất sao? Nhưng vì sao xung quanh lại là một mảng trong vắt kì quái? Yêu quái âm hồn đều không biết đã lẩn đi đâu, ánh trăng xuyên qua cành cây chiếu xuống, yên tĩnh nhu hòa.

“Đi vào thôi.” Ngao Kiếm đẩy cửa, then cửa đã bị đập gãy, cửa hoàn toàn đổ xuống đất.

Niếp Hành Phong nhìn hẩn một cách kinh ngạc, Ngao Kiếm nói: “Anh đã làm phép ở bên ngoài, em có thể vào rồi, bên trong âm khí rất nặng, chúc em thuận lợi.”

Sau khi Niếp Hành Phong đi vào, Lạc Dương đi đến bên cạnh Ngao Kiếm, nhàn nhạt nói: “Ngài vốn có thể trực tiếp thi pháp ở biệt thự đưa anh ta đến đây.”

“Có thể, nhưng làm như thế sẽ mất đi rất nhiều lạc thú, nhìn người khác rơi vào trong tình trạng lo lắng bất an không cách nào tự thoát khỏi, đối với tôi mà nói là hưởng thụ lớn nhất.”

Chỉ đáng tiếc Niếp Hành Phong so với trong tưởng tượng của hắn thì trần tĩnh hơn rất nhiều, còn có loại biết rõ không thể tin tưởng hắn, nhưng vẫn quả quyết đem bảo bối thể chấp cho hắn, hắn rất tán thưởng phần dũng khí này, bởi vậy, cuộc đời sau này, hắn sẽ tạo thêm một vài chuyện ngoài ý muốn nho nhỏ khác, xem xem điểm cực hạn của người này rốt cuộc đến mức độ nào.

Lạc Dương nhìn Ngao Kiếm một cách bất đắc dĩ, “Ngài lúc nào cũng như vậy.”

Trong bóng đêm gió lạnh thổi qua, có đạo nhân ảnh do dự đến gần, sau khi nhìn thấy bọn họ lại dường như muốn chạy trốn, Ngao Kiếm mở miệng gọi lại.

“Nếu mục đích của ngươi là muốn đi vào thì ta có thể giúp.”

Giọng nói từ tính trầm thấp, mang đến sức mê hoặc khiến người ta không thể cự tuyệt, người kia rốt cuộc không nhịn được đi đến gần, nhưng vẫn cẩn thận hỏi: “Ngươi muốn thù lao như thế nào?”

“Không cần, mấy việc này đối với ta mà nói chỉ là nhấc tay một chút thôi.”

Ánh trăng chiếu xuống, chiếu sáng gương mặt của nam nhân, trong con ngươi màu bạc ánh lên nụ cười ôn hòa, khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết trong chớp mắt khiến người ta cho rằng đã nhìn thấy thiên sứ, nếu như thế giới này thực sự có thiên sứ.

22. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 8

Niếp Hành Phong đi vào Mộc gia, phát hiện bố cục bên trong đã quay về giống lúc ban đầu, xung quanh âm u, gió xuyên qua các chạc cây, phát ra những tiếng xào xạc quỷ dị, âm hồn đặc biệt nhiều, giống như đều từ bên ngoài tụ vào trong này, khắp nơi trong sân tràn ngập âm khí khiến người ta ngạt thở, cảnh vật phẳng phát mơ hồ, giống như một không gian bóp méo.

Đi không xa, đằng sau truyền đến tiếng lệt xệt khe khẽ, vang lên rồi lại ngừng lại trong đêm yên tĩnh mang đến cảm giác kinh hãi, Niếp Hành Phong tự thấy lá gan mình không nhỏ, nhưng lúc này đầu cũng tê dại, không đơn giản chỉ là do âm thanh kích thích mà hơn thế trong này không khí đầy u ám khiến anh rất khó chịu.

Niếp Hành Phong nghiêng người núp vào sau cửa, rất nhanh, âm thanh quỷ dị chậm chậm lại gần khiến anh hiểu ra, âm thanh vang lên rồi ngừng lại là vì người kia lúc đi lúc ngừng, người đó cũng đang sợ hãi giống anh.

“Là ai?” Niếp Hành Phong bỗng nhảy từ sau cửa ra, quát hỏi.

Người kia sợ hét lên, đợi đến lúc mượn ánh trăng nhìn ra là Niếp Hành Phong mới thở phào, “Chính là tôi,

Từ Hựu Niên, anh thám tử.”

“Cậu?” rất bất ngờ, Niếp Hành Phong hỏi: “Hơn nửa đêm cậu đến đây làm gì?”

Từ Hựu Niên mặc một bộ quần áo thể thao, sau lưng đeo một cái túi lớn, giống như đồ mang theo khi đi ra ngoài ô chơi trong tiết thanh minh, bị hỏi đến, cậu ta cười khổ: “Tôi đến tìm người a, trường học truyền tin truy nã Vệ Tiểu Huệ, tôi từng nghe cô ấy nói muốn đến đây nên thử đến tìm xem.”

Ánh mắt liếc qua trang phục của Từ Hựu Niên, mấy manh nôi hoàn toàn không liên quan trong đầu Niếp Hành Phong lập tức nổi lại với nhau, anh mặt không biến sắc nói: “Tôi cũng đến đây tìm bạn, nếu đã gặp rồi không bằng cùng đi đi.”

“Được a, tôi cũng rất sợ nơi âm khí dày đặc thế này, cũng may bây giờ có người đi cùng.”

Từ Hựu Niên thẳng thắn đáp ứng, đi song song với Niếp Hành Phong, Niếp Hành Phong hỏi: “Chuyện của Vệ Tiểu Huệ các cậu đều biết sao?”

“Cô ấy giết Cúc Thanh Thanh lại làm hai cảnh sát bị thương, sớm đã truyền khắp trường học rồi, dù sao cùng từng là bạn học, cho dù cô ấy giết người, tôi cũng hì vọng cô ấy sớm ra đầu thú, cho bản thân một cơ hội.”

“Tôi không biết tình cảm bạn học của các cậu lại sâu đậm như vậy.” Niếp Hành Phong cười nhạt.

“Anh nói cái gì?”

Niếp Hành Phong đột nhiên nắm lấy tay Từ Hựu Niên, sau đó lôi ra mảnh giấy cậu ta muốn giấu vào túi của mình, là một tấm đạo phù, nhưng hoàn toàn không giống với đạo phù bình thường Trương Huyền hay viết mà bên trên đều là đồ hình bùa chú quái dị.

“Hi hi, trong này u ám như vậy, tôi chỉ muốn đưa cho anh đạo phù trừ tà thôi, anh căng thẳng như vậy làm gì chứ?” Từ Hựu Niên cười xấu hổ, nhưng giọng nói suy yếu để lộ ra sự lo lắng của cậu ta.

“Là trừ tà hay là dẫn quỷ đến giết tôi?” Niếp Hành Phong xé đạo phù, nhàn nhạt nói: “Tối đó ác quỷ đến đối phó với Trương Huyền thực ra cũng là mấy đạo phù này của cậu dẫn tới phải không?”

“Tôi không hiểu.”

“Hôm đó lúc nói chuyện ở trường, cậu ngồi ngay bên cạnh Trương Huyền, là người có cơ hội nhét loại quỷ phù này cho cậu ấy nhất!”

Niep Hành Phong vốn đối với ý kiến cái gọi là quan tài dẫn quỷ đến của Trương Huyền nửa tin nửa ngờ, vừa rồi sau khi nhìn thấy Từ Hựu Niên xuất hiện, một ý nghĩ kỳ lạ chợt xuất hiện. Việc dẫn quỷ giết người Từ Hựu Niên cũng có thể làm được, Trương Huyền từng tìm cậu ta, Tây Môn Tuyết cũng từng tìm cậu ta, cậu ta cũng có nghiên cứu đạo học, chỉ cần đem tín vật lôi kéo đặt trên người bọn họ, ngự quỷ thuật liền có thể làm rồi.

“Tại sao tôi phải làm như vậy? Người giết La Kỳ với Cúc Thanh Thanh là Vệ Tiểu Huệ!”

“Là ai nói La Kỳ với Cúc Thanh Thanh chết rồi? Cảnh sát bắt giữ Vệ Tiểu Huệ dường như chỉ nói cô ta tấn công cảnh sát thôi mà?”

Ngụy Chính Nghĩa lấy cớ gì truy nã Vệ Tiểu Huệ Niep Hành Phong còn không biết sao, nhưng là để thuận tiện lừa gạt Từ Hựu Niên thôi, Từ Hựu Niên quả nhiên biết là không ổn, sắc mặt sợ hãi, không ngừng lùi về phía sau.

“Cậu liên thủ với Vệ Tiểu Huệ lừa Cúc Thanh Thanh, trong lúc Cúc Thanh Thanh kinh hoảng, không thể nghe ra giọng nói trong điện thoại là của cậu, cho rằng cậu là Phó Vũ, sau khi lừa biết được địa chỉ cậu liền đi giết người. Chữ R Cúc Thanh Thanh viết trước khi chết không phải là chữ đầu tiên của từ Rain mà là chữ tiếng anh của từ Hựu, trong cổ văn Hựu từ chữ Hữu(1) mà ra, cái này cậu không biết sao?”

(1) chữ Hựu có gốc từ chữ Hữu mà hữu có nghĩa là bên phải, bên phải tiếng anh là Right (.=.)

“Nói vậy, đó đều là do Vệ Tiểu Huệ làm, cô ta điên rồi, cô ta nói thích tôi bởi vậy những người con gái đến gần tôi đều phải chết, giết La Kỳ không tính, tối đó còn chạy đi giết Cúc Thanh Thanh, nếu không phải tôi kịp thời đến ngăn lại, đánh ngất Cúc Thanh Thanh, cô ta đã sớm bị phát hiện rồi. Khó khăn lắm tôi mới đạt được mục tiêu đều bị cô ta phá nát, con ngu vừa xấu vừa dâm!” dưới sự dọa dẫm của Niep Hành Phong, Từ Hựu Niên bị kích động thoáng cái đã phun ra hết.

Thực ra Niep Hành Phong cũng là sau khi Từ Hựu Niên xuất hiện mới nghĩ tới ý nghĩa chữ R Cúc Thanh Thanh lưu lại. Anh đoán lời Từ Hựu Niên nói hẳn là đúng, Vệ Tiểu Huệ có thể cho rằng Cúc Thanh Thanh đến lúc chết vẫn cho rằng người hại chết cô là Phó Vũ, bởi vậy mới không xóa đi chữ R, vừa đúng lúc có thể giá họa cho Phó Vũ, có lẽ đây là manh mối duy nhất Cúc Thanh Thanh trước lúc chết nghĩ đến có thể lưu lại, nhưng bây giờ nói gì cũng không cần thiết nữa rồi, cứ coi như kẻ giết người không phải là Từ Hựu Niên, thì cậu ta cũng có liên quan trực tiếp đến mấy án giết người đó.

Muốn tiến lên bắt người, Từ Hựu Niên lại nhanh hơn anh một bước, rút khẩu súng lục từ trong túi áo ra chìa vào anh.

Thật bất ngờ Từ Hựu Niên đang là sinh viên mà trên người lại mang theo súng, Niep Hành Phong lạnh lùng quát: “Cậu nếu đã không giết người, vậy có biết hậu quả của việc nổ súng không!”

“Giết người rồi, tôi đã giết người rồi, anh đừng ép tôi, tôi cũng sẽ giết anh!”

“Giết ai?” trong lúc hỏi, Niếp Hành Phong lại tiến gần một bước.

“Vệ Tiểu Huệ a, nhưng mà giết thế nào cũng không chết, anh nói cô ta có phải rất đáng sợ không? Cô gái điên rồi đó, cô ta còn bắt tôi đến đây, anh nói tôi dám không đến sao?”

Nhưng là bị bầu không khí âm y xung quanh kích động, áp lực Từ Hựu Niên vẫn kìm ném trong phút chốc đều bộc phát ra, vừa hét lớn vừa bóp cò súng, Niếp Hành Phong vội vàng núp vào sau một cái cột nhà, đạn xuyên qua cửa sổ bay vào một gian phòng, tiếng vỡ vụn của bình sứ truyền đến, Niếp Hành Phong theo bản năng cảm thấy không ổn, kêu lớn: “Dừng tay!”

Nhưng đã không kịp rồi, theo tiếng súng, những tiếng rít tiếng va đập dữ dội từ trong phòng truyền đến, ngay sau đó Niếp Hành Phong nhìn thấy rất nhiều âm hồn đủ loại hình dáng kì quái tranh nhau bay ra ngoài đến gần bọn họ.

Không giống với những âm hồn vô chủ hay lang thang trong sân, những linh hồn này mang theo lệ khí sát ý rõ ràng, Từ Hựu Niên không nhìn thấy cái gì, chỉ nghe thấy những âm thanh quái dị vang lên khắp bốn phương tám hướng, sau đó cửa sổ bằng gỗ ầm ầm sụp đổ, đặc biệt chấn động trong đêm lạnh.

“Mau rời khỏi!”

Niếp Hành Phong chạy vội vào một căn phòng, Từ Hựu Niên sợ hãi theo bản năng cũng chạy vào theo, nhưng hai người rất nhanh đã bị âm hồn đuổi theo bao vây xung quanh. Cương khí trên người Niếp Hành Phong quá nặng, bọn nó không dám tới gần, vì vậy cùng nhau tấn công Từ Hựu Niên, cánh tay phân xé, hình dạng ngoan lệ, dường như muốn tách cậu ta ra để cắn nuốt, Từ Hựu Niên không nhìn thấy gì chỉ cảm thấy cả người đau nhức, không nhịn được hét lên đau đớn.

“Thối lui!”

Trong tiếng hét trong trẻo lạnh lùng, Nhã Diệp từ bên trong chạy ra, nhìn thấy cảnh tượng này vội vàng niết quyết, trong miệng lầm bầm, ác linh kêu gào lùi ra ngoài, Nhã Diệp lập tức nhặt lấy một miếng đạo phù, ném trên không trung, trấn bọn chúng lại, quay đầu quát hỏi: “Ai cho các anh nửa đêm đến đây!?”

“Trương Huyền đang ở đâu?” cùng lúc đó, Niếp Hành Phong hỏi lại.

Nhã Diệp có chút mờ mịt, “Cậu ta có đến đâu, sư phụ đang tĩnh tu, các anh lập tức rời khỏi đây, âm khí trong này quá nặng, người bình thường nửa đêm đến đây, nhẹ thì nằm trên giường mấy ngày nặng thì phải mất mấy tháng.”

Vừa dứt lời, nòng súng đen ngòm hướng đến án đường của cậu ta, Từ Hựu Niên lạnh lùng nói: “Lập tức mang tôi đi gặp sư phụ anh!”

“Không.” mặt Nhã Diệp không đổi sắc trả lời, dường như trong mắt cậu ta, khẩu súng đó chỉ như đồ chơi

dọa người.

“Đi ngay!”

Tiếng quát mặc dù hung ác, nhưng Nhã Diệp hoàn toàn không có ý định thỏa hiệp.

Niếp Hành Phong không cho rằng Nhã Diệp có thể đuổi ma bắt yêu thì có bản lĩnh dao súng không vào được, thấy trạng thái điên cuồng của Từ Hựu Niên, thực sự sợ cậu ta quá tức giận mà nổ súng, vội vàng nói: “Dừng tay, cậu muốn xông vào không sợ bị quỷ đuổi nữa sao?”

Từ Hựu Niên dùng tay còn lại lấy ra mấy tấm đạo phù trong túi, hươ hươ trước mặt Niest Hành Phong. So với không nhìn thấy quỷ hồn, hậu quả của việc không hoàn thành nhiệm vụ càng khiến cậu ta sợ hãi hơn.

Vệ Tiểu Huệ nói giúp cậu tìm được đồ cậu muốn, bảo cậu đến, cậu ta mặc dù sợ nhưng không thể không đến, nhưng trước khi đến đây cũng đã có chuẩn bị, vừa rồi chỉ là bất ngờ nên không kịp phòng bị, không kịp lấy ra đạo phù mà thôi.

“Anh đi trước dẫn đường nếu không tôi sẽ giết anh ta!” cậu đe dọa Niest Hành Phong.

Nhìn hòng súng đen ngòm, Niest Hành Phong không nói nhiều, quay người bước vào trong, Từ Hựu Niên kéo Nhã Diệp đi ở phía sau.

“Không thể đi!”

Phản đối của Nhã Diệp bị hai người không để ý đến.

Niếp Hành Phong đã đi qua một lần, đi rất nhanh, Nhã Diệp ở phía sau lạnh lùng nói: “Anh lại có thể đi trong cửu cung bát quái.”

“Chỉ là trí nhớ của tôi có hơi tốt thôi.”

Niếp Hành Phong nhớ đường lần trước đi, nếu đổi thành một kiểu bố trí khác, có thể sẽ khiến anh luống cuống đồng thời cũng may Ngao Kiếm đã phá vỡ thuật quỷ đả tường ở trong này, nếu không tối nay anh cũng không thể đi vào được.

Đến chỗ Mộc Thanh Phong tiếp khách, Niest Hành Phong trực tiếp đi vào bên trong màn trướng, Mộc Thanh Phong đang nghỉ ngơi trong quan tài gỗ, anh đoán Nhã Diệp vừa rồi cũng là ở trong quan tài bởi vậy mới không lập tức nghe thấy tiếng tranh cãi giữa anh với Từ Hựu Niên.

“Chính là trong này!”

Nhìn thấy quan tài gỗ, trên mặt Từ Hựu Niên nổi lên hưng phấn cổ quái, đẩy Nhã Diệp ra, đi đến trước một cái quan tài ở giữa phòng, vồ lấy xé xuống mảnh giấy niêm phong trên mặt, Nhã Diệp muốn ngăn lại cũng đã không kịp.

Niep Hành Phong đẩy ra quan tài hôm đó Mộc Thành Phong đã nằm nhưng bên trong trống không, nhìn về mặt kính hoảng của Nhã Diệp, tim anh khẽ động, muốn chạy sang bên của Từ Hựu Niên nhưng lại bị Nhã Diệp nắm chặt lại.

“Không thể qua, đó là thế giới của người chết, không phải là nơi chúng ta có thể đi!”

“Hóa ra thứ bọn họ muốn tìm chính là trong này, đem đồ vật giấu trong quan tài, thảo nào tìm không thấy.”

Từ Hựu Niên lẩm bẩm, thò đầu nhìn vào bên trong quan tài, không gian bên trong dường như rất lớn, trong phòng cũng không bật đèn, đen ngòm không thấy gì hết, cậu đang nghi hoặc đột nhiên bị đẩy mạnh một cái từ phía sau, cậu không phòng bị, cắm đầu ngã vào trong, nhìn thấy tình huống ấy, Nhã Diệp kinh ngạc.

“La Kỳ?”

Trước quan tài đã không còn nhìn thấy hình bóng của Từ Hựu Niên, đứng ở chỗ đó là một cô gái sắc mặt đỏ dẫn, cô lạnh lùng nhìn Nhã Diệp với Niep Hành Phong, đột nhiên người nhoáng lên, cũng ngã vào bên trong quan tài gỗ, dường như là bị cái gì đó kéo vào. Niep Hành Phong kinh ngạc, vội vàng chạy đến trước quan tài, thò đầu vào nhìn, chỉ thấy bên trong một mảng tối đen, âm khí lạnh băng đập vào mặt, nhưng làm gì còn hình bóng của Từ Hựu Niên với cô gái kia?

Đây là đâu? Trương Huyền đang ở đâu?

Trong nháy mắt, trong đầu truyền đến mấy ý nghĩ, đột nhiên trước mắt lóe lên ngân quang, Niep Hành Phong mơ hồ nhìn thấy vật thể ngân sắc từ trong tay mình rơi ra, chính là chiếc chuông lần trước lúc cảm ơn con dơi nhỏ đã tặng anh.

Không hề do dự, Niep Hành Phong đẩy Nhã Diệp đang ngăn cản anh ở phía trước ra, thả người nhảy vào. Nhìn bọn họ đều không cần mạng mà nhảy vào bên trong, Nhã Diệp tức đến giậm chân, sự phụ đang tính tu, dựa vào sức lực của một mình hấn căn bản không thể phong ấn cửa vào thế giới người chết, khế căn môi, chỉ có thể cùng nhảy vào trong, trong lúc nhảy xuống, tay đem một vài miếng đạo phù dán ở hai bên sườn quan tài, tạo ra kết giới để phòng âm hồn xâm nhập âm thế.

Hi vọng bát tự của mình trọng, có thể thuận lợi phá giải một kiếp này.

Không gian bên trong quan tài dường như sâu đến không có tận cùng, trong lúc không ngừng rơi xuống âm khí cũng càng ngày càng nặng, lúc chân của Niep Hành Phong có cảm giác đã chạm được vào mặt đất thì thấy cái chuông nhỏ xinh xắn không hề rơi xuống đất mà lơ lửng ngay trước mắt anh phát ra những ánh sáng yếu ớt nhưng vẫn không phát ra một chút âm thanh nào. Niep Hành Phong vội vàng nắm lấy nó, thấy

nó lóe lên hai tia sáng trong lòng bàn tay anh rồi biến mất.

“Đây là đâu?”

Trong không gian tối tăm truyền đến tiếng hỏi kinh hoàng của Từ Hựu Niên, anh bật bật lửa lên nhưng ngay sau đó liền có một tiếng rít chói tai, bật lửa bị tuột khỏi tay rơi xuống đất.

Một đồ vật quái dị hình đầu lâu ngay trước mặt nhìn chăm chăm anh, mơ hồ lại dữ tợn, nói không sợ là giả nhưng cảm giác tiếp tục rơi vào bóng đêm lại càng đáng sợ hơn. Từ Hựu Niên hốt hoảng khom lưng xuống mò tìm cái bật lửa rồi lại bật lên. Đầu lâu biến mất nhưng xung quanh xuất hiện càng nhiều thứ cổ quái kì dị, khuôn mặt xanh lá âm u, giống hệt như những mặt quỷ thường hay diễn khiến người ta muốn đổi lòng phủ định đó không phải là quỷ cũng khó.

“Tôi vừa mới nói rồi, đây là thế giới người chết, không phải nơi các anh có thể đến.” Nhã Diệp đứng bên cạnh nói.

“Làm sao mới có thể tìm thấy Trương Huyền?” đây mới là vấn đề Niếp Hành Phong quan tâm.

“Tôi cũng nói rồi, cậu ta không đến đây.”

Nhìn Nhã Diệp là thực sự không biết, nhưng Niếp Hành Phong rất tự tin đối với việc Trương Huyền đang ở trong này vì Ngao Kiếm từng nói không gian cậu ấy đang ở âm khí rất nặng hơn nữa vừa rồi chiếc chuông cũng chỉ đường cho anh, anh giờ chỉ hi vọng có thể tìm thấy Trương Huyền càng nhanh càng tốt.

“Nhân lúc âm hồn vẫn chưa hoàn toàn cắn nuốt hết chúng ta, các anh lập tức theo tôi dời đi.” Nhã Diệp nói.

Công lực của hắn không cường đại như sư phụ hơn nữa cho dù có là sư phụ cũng chưa chắc có đủ tự tin toàn mạng từ trong này đi ra, nếu còn tiếp tục kéo dài, bọn họ đều không thể rời khỏi.

“Trong này, nhất định là trong này, haha...”

Từ Hựu Niên không để ý đến lời khuyên của Nhã Diệp, lăm bắm một mình tiến về phía trước, Niếp Hành Phong đi sau cậu ta, Nhã Diệp không ngăn được bọn họ cũng không tìm thấy La Kỳ đành phải đi theo.

Ba người lần mò trong bóng đêm đi về phía trước, không gian nhìn thì có vẻ rất rộng nhưng thực sự lại rất chật hẹp. Ánh sáng của bật lửa chớp chờn yếu ớt chiếu sáng không xa, tiếng khóc tiếng kêu gào âm u thê lương vang lên không ngừng khiến cho người ta sợ hãi đến tận đáy lòng mà tiếng cười của Từ Hựu Niên lúc này cũng u ám thêm mấy phần.

Nhớ tới trước đó cậu ta nói muốn tìm đồ vật, tìm Niếp Hành Phong khẽ động, hỏi: “Là ai thuê cậu đến đây phải không?”

“Không!”

“Vậy tại sao nửa đêm cậu lại cố tình chạy đến đây?”

Từ Hựu Niên trầm mặc nhưng cuối cùng cũng không địch nổi với không gian âm u này, nheo nửa mắt lại, cực lực không nhìn đến những quỷ ảnh tán loạn trước mặt, nói: “Tôi giết Vệ Tiểu Huệ là muốn nhanh chóng chấm dứt chuyện này.”

“Cô ta vẫn còn sống, đó chỉ là phán đoán của cậu thôi.”

Đó đương nhiên không phải là phán đoán của Từ Hựu Niên, Niếp Hành Phong rất rõ ràng Vệ Tiểu Huệ đã không phải là người bình thường nữa rồi, đây cũng là nguyên nhân cô ta đến kính thăm Mộc Thanh Phong rồi bị từ chối một cách khéo léo đi, Mộc Thanh Phong bị mù nhưng so với bất kì ai cũng đều thấy rõ ràng hơn.

“Không, cô ta chết rồi, vì tôi đã giết cô ta rất nhiều lần rồi.” Từ Hựu Niên rầu rĩ nói: “Tất cả đều không bình thường, đợi sự việc kết thúc xong, tôi muốn chuyển trường, rời khỏi chỗ chết tiệt này, còn có con đáng chết kia nữa!”

“Người bảo cậu đi làm việc nhất định cho cậu không ít lợi ích đi?”

Nếu không Từ Hựu Niên không thể đeo đồng hồ vàng, mặc hàng hiệu, Niếp Hành Phong bình tĩnh hỏi.

Lúc đối thủ căng thẳng hay phẫn nộ đều là lúc dễ dàng hỏi ra tin tức nhất, quả nhiên, Từ Hựu Niên không cảnh giác với lời của anh, trả lời theo bản năng: “Bắt đầu thì không nhiều nhưng tiền loại đồ này càng tiêu càng nghiện, đợi đến lúc muốn ngừng tay thì đã không dừng lại được nữa rồi. Tôi phải giúp bọn họ biết được đồ bọn họ cần đang ở đâu, vốn còn cho rằng rất đơn giản nhưng sau khi đến mấy lần đều bị từ chối cho vào mới biết việc không hề dễ làm chút nào.”

“Bởi vậy cậu tìm La Kỳ nhờ giúp đỡ, tại sao không tìm Vệ Tiểu Huệ?”

“Anh không biết Vệ Tiểu Huệ cô ta có bao nhiêu tử triền lạn đả⁽²⁾, mới ngủ có mấy lần liền gào thét bắt tôi chịu trách nhiệm đến cuối cùng, tôi sớm đã muốn vứt cô ta đi rồi, vừa may đột nhiên thấy La Kỳ với Phó Vũ bí mật gặp gỡ, La Kỳ rất đau khổ với thân phận thạch nữ của cô ấy, bởi vậy tôi mới bảo cô ấy đến đây xin giúp đỡ.”

(2) Tử triền lạn đả: không để ý ý nguyện của người khác mà lúc nào cũng bám riết lấy người ta đến khi đạt được mục đích của bản thân mới thôi.

Con gái trong lúc yêu đương là ngu ngốc nhất, sau khi nghe thấy chỉ cần đến Mộc gia cầu khẩn liền có thể có thai như con gái bình thường, La Kỳ hầu như coi cậu ta là ân nhân. Cô ấy đến tìm Mộc Thanh Phong mấy lần, những chuyện nhìn thấy nghe thấy bên trong đều nói hết cho cậu ta, còn nghe lời cậu ta giấu Phó

Vũ chuyện đi xem bói, Từ Hựu Niên lừa cô nói là vì để cho Phó Vũ một ngạc nhiên lớn, thực ra là có một dự định khác, nếu sự việc không thành công, có thể tìm cơ hội qua lại với La Kỳ cũng không tồi, cậu tin dựa vào bản lĩnh của mình có thể cướp được La Kỳ từ trong tay của Phó Vũ.

Nhưng cậu đã đánh giá quá thấp lòng ghen tuông của con gái, tới đó cậu đi đến chỗ hẹn gặp La Kỳ, không nghĩ đến người xuất hiện lại là Vệ Tiểu Huệ, Vệ Tiểu Huệ đem mặt quan tài của La Kỳ cho cậu xem, còn dương dương tự đắc nói cô ta đã giết được đứa con gái dám đoạt đi tình yêu của cô ta. Cậu nghe xong, gần như muốn phát điên, La Kỳ đã nói trong điện thoại là nhìn thấy rất nhiều việc quái dị trong Mộ gia, muốn nói trực tiếp với cậu, nhưng đứa con gái chết tiết kia lại dám giết cô ấy đúng lúc này.

Lúc đó cậu rất sợ, sợ cảnh Vệ Tiểu Huệ giết người ở sân golf bị người khác phát hiện, rồi liên lụy đến mình, nhưng nhiều hơn là phần nộ, rõ ràng nhiệm vụ lập tức đã có thể hoàn thành rồi lại bị người khác quấy nhiễu làm thất bại, trong lúc phần nộ, cậu đè Vệ Tiểu Huệ xuống đất, dùng lực bóp chặt cổ cô ta, đợi đến lúc cậu hồi thần thì tất cả đều đã kết thúc rồi, cậu chỉ thấy máu từ người cô ta chậm chậm chảy ra, lan đầy trên mặt đất...

“Cậu cũng biết Vệ Tiểu Huệ lúc đó đang có thai chứ?” Niếp Hành Phong lạnh lùng hỏi.

Anh rất ghét ý kiến chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, nếu không thích một người, vậy ngay từ lúc đầu tiên đừng có trêu chọc cô ấy, nếu không thì phải có trách nhiệm cho cô ấy hạnh phúc, nhưng tên này chỉ ích kỷ nghĩ đến bản thân mà thôi.

Bị hỏi đến, Từ Hựu Niên có chút không dám trả lời, nhưng lập tức lại hoảng sợ nói: “Nhưng mà, cô ta vẫn còn sống, ngày hôm sau còn rất hoạt bát ở trước mặt tôi, anh tưởng tượng nổi lúc đó tôi sợ đến mức nào không? Tôi rõ ràng đã sờ mạch đập của cô ta khẳng định là đã chết rồi!”

Trong lúc hoảng sợ, cậu chạy đến chỗ giấu xác, kinh hoàng phát hiện xác chết đã không còn nữa, mà Vệ Tiểu Huệ dường như cũng quên hết tất cả chuyện xảy ra trước đó, đối đãi với cậu giống hệt lúc trước. Cậu vô cùng sợ hãi, lại không dám nói với người thuê mình, dứt khoát đã làm phải làm cho trót lại đi giết cô ta, ai biết cách ngày sau cô ta vẫn xuất hiện như cũ, cố chấp như oan hồn đòi mạng.

“Có lẽ cô ta chỉ là không biết mình đã chết rồi.”

Có lúc chấp niệm có thể lớn đến mức không thể khống chế, mặc dù Niếp Hành Phong không biết tại sao Vệ Tiểu Huệ có thể sống ở dương gian như người bình thường, nhưng có một điểm anh có thể khẳng định, lý do cố chấp của Vệ Tiểu Huệ chính là Từ Hựu Niên.

“Cậu tốn nhiều tâm tư như vậy, rốt cuộc muốn tìm cái gì từ Mộ gia?”

“Là một quyển thập thế mệnh thư.” Do dự một chút, Từ Hựu Niên mới trả lời: “Bọn họ nói Mộ Thanh Phong chính là xem quyển sách này mới có thể biết số phận của thế nhân, nhưng bọn họ không dám trực tiếp đến tìm ông ta bởi vì ông ta là ngự quỷ sư.”

“Thập thể mệnh thư?” Niếp Hành Phong cười nhạt: “Biết thì sao? Cậu có thể thay đổi số phận sao?”

“Có thể, bọn họ nói, dùng dây thiên thu thì có thể đổi.”

Niếp Hành Phong thấy tên này điên rồi, không là mấy người thuê cậu ta đi làm việc này cũng điên luôn rồi, chỉ có người điên mới có thể bất chấp tất cả đi tìm đồ vật vô vọng như vậy.

Đang muốn hỏi tiếp người chủ điên cuồng kia là ai, đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp. Từ Hựu Niên đi rất chậm, vốn đang đi song song với anh bây giờ lại rút lại cách anh một khoảng khá xa, hơn nữa, anh vẫn không nghe thấy tiếng của Nhã Diệp, trong không gian âm lạnh chỉ có tiếng kêu kì quái, giống như rít gào mà cũng giống như cười nhạo.

“Các cậu sao đi chậm như vậy?” anh đang vội đi tìm Trương Huyền, nhưng tốc độ bước chân của hai người kia khiến anh rất bất đắc dĩ.

“Lội nước đi vốn đã không thể đi nhanh rồi a.” Từ Hựu Niên trả lời một cách đương nhiên.

Sau lưng Niếp Hành Phong lập tức toát ra mồ hôi lạnh, anh rất khẳng định dưới chân vốn không có nước.

Xoay người lấy bật lửa trong tay Từ Hựu Niên, soi xuống dưới chân, một khuôn mặt âm u thảm thiết đột nhiên đập vào mắt, Vệ Tiểu Huệ đang ôm chặt lấy hai chân của Từ Hựu Niên, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào cậu ta, máu không ngừng chảy xuống dọc theo gương mặt đang ngẩng lên, lúc thấy rõ cảnh này, Từ Hựu Niên hét lên một tiếng chói tai, theo bản năng ra sức vung chân muốn đá thứ đang cuốn lấy chân cậu ta đi.

Thấy gương mặt trắng bệch của Vệ Tiểu Huệ, Niếp Hành Phong suýt chút nữa cũng ném bay cái bật lửa đi, dạo này gan anh đã được tôi luyện rất lớn rồi nhưng ngoài tình huống đặc biệt ra, ai có thể nghĩ đến Vệ Tiểu Huệ bọn họ đang tìm lại lấy trạng thái kinh sợ này xuất hiện?

Từ Hựu Niên còn đang gào thét như bị tâm thần, không ngừng đá chân, ánh sáng lay lắt của bật lửa vốn không thể chiếu rõ dưới chân của Từ Hựu Niên, tiếng la hét khiến Niếp Hành Phong rất khó chịu, cuối cùng không nhịn được mới nói với Vệ Tiểu Huệ: “Cô không phải nữ quý của Nhật Bản, có thể không cần dùng đến trạng thái bò lên như vậy mà xuất hiện không?”

Một lúc sau, Vệ Tiểu Huệ đột nhiên hỏi: “Tôi chết rồi phải không?”

Niếp Hành Phong im lặng, anh biết mấy câu lúc này anh với Từ Hựu Niên nói Vệ Tiểu Huệ đều nghe thấy rồi.

Bật lửa dùng lâu có chút nóng lên, Niếp Hành Phong tắt đi, trong bóng tối lại nghe thấy Vệ Tiểu Huệ cười hì hì nói: “Không sao, tôi chết rồi cũng vẫn ở bên người anh ấy.”

Trong lúc loạn đá Vệ Tiểu Huệ dường như đã bị đá bay đi chỗ khác, Từ Hựu Niên lập tức móc ra súng bắn loạn xạ, Niếp Hành Phong vội vàng tắt đi ngọn lửa vừa bật lên, tránh cho trong lúc phát điên Từ Hựu Niên cũng cho anh mấy phát.

“Mau bật lửa lên!” Từ Hựu Niên hét lớn.

“Trước bỏ súng xuống đã.”

Đáp lại Niếp Hành Phong là mấy tiếng súng nổ, Từ Hựu Niên thở gấp, hét kêu anh bật lửa lên, nhưng rất nhanh một thanh âm bình thản cắt đứt tiếng gào của Từ Hựu Niên: “Trong này súng không có tác dụng gì đâu, cậu còn nổ súng lung tung thì chỉ làm nhiễu loạn không gian ổn định thôi.”

Một vòng ánh lửa lam nhạt sáng lên, Nhã Diệp cầm đao phù đứng giữa bọn họ, lam quang chớp chờn lay động nhưng sáng hơn nhiều so với dùng bật lửa. Lửa cháy rất chậm giống như một cây nến, một vòng lửa lấy đao phù làm trung tâm, chậm chậm tản ra xung quanh, khiến âm hồn lệ quỷ không dám đến gần.

Từ Hựu Niên vội vàng nhìn xung quanh nhưng không còn thấy khuôn mặt khiến người ta sợ hãi liền thở phào, trong lòng vẫn còn chút sợ hãi hỏi: “Cô gái kia đi đâu rồi?”

Ở ngay sau lưng cậu.

Nhìn quỷ ảnh đứng sát ngay sau lưng Từ Hựu Niên, Niếp Hành Phong không biết phải nói thế nào mới được. Vệ Tiểu Huệ bị thương, trên mặt đỏ trắng tôn nhau, càng âm trầm thêm mấy phần, nếu Từ Hựu Niên tiếp tục nhìn thấy, nói không chừng sẽ thực sự hôn mê trong này luôn.

Anh chỉ đành hỏi Nhã Diệp: “Vừa rồi cậu đi đâu vậy?”

“Cách không xa, chỉ là bị âm khí tạm thời tách ra mà thôi. Thế giới người chết là không gian sự phụ tôi mượn linh tạo ra, bất cứ lúc nào cũng sẽ theo tập hợp của âm hồn mà di động, tôi vừa tìm thấy La Kỳ liền nghe thấy tiếng súng vì vậy mới vội vàng chạy qua đây.”

Nhìn thấy hình dáng một cô gái tóc dài đang bay bay bên cạnh Nhã Diệp, Từ Hựu Niên không kìm được hét lên một tiếng rồi lùi ra sau, Niếp Hành Phong rất lo cậu ta sẽ đụng phải nữ quỷ ở đằng sau, cũng may nữ quỷ cũng lùi lại, tránh được một lần gào thét điên ra tiếp.

“Cô ấy là La Kỳ?” nhưng mà khuôn mặt của nữ sinh kia căn bản không phải là La Kỳ a.

“Lần đầu tiên La Kỳ đến, sự phụ đã nhìn ra thiên mệnh của cô không dài bởi vậy mới đưa cho cô ấy quan tài vàng để trấn giữ vận mệnh, đáng tiếc cô ấy vẫn không tránh thoát được.”

Lúc La Kỳ chết quan tài vàng bị lấy đi mất nhưng vì vẫn luôn đeo nó nên vài hồn phách được tạm

thời tụ lại, theo bản năng đi đến Mộc gia. Thân thể này là do Mộc Thanh Phong gom nhặt về, làm chỗ để những linh hồn tạm thời không luân hồi được sử dụng, bởi vì hồn phách không giống nhau, Nhã Diệp đành lấy tạm một hồn một phách của mình cho cô ấy mượn bởi vậy thần trí của cô nhìn có vẻ mờ mờ, giống như con rối gỗ vẫn luôn đi theo Nhã Diệp.

“Hóa ra quan tài vàng là dụng ý như vậy.”

Nhớ đến cái Trương Huyền cầm là quan tài gỗ, Niếp Hành Phong thở phào, xem ra lão nhân đưa cho bọn họ quan tài gỗ là xuất phát từ ý tốt chứ không phải ý đồ muốn lấy mạng như Trương Huyền nói.

“Đừng nói nhiều nữa, mau rời đi với tôi, đạo hạnh của tôi còn thấp, nếu chúng ta còn tách ra tôi không chắc có sức lực để tìm lại hai người nữa đâu.” nếu không phải là vì tìm mọi người, hẳn đã không dùng canh hỏa nhiên phù, nhìn xem ngọn lửa của đạo phù đã yếu hơn so với vừa rồi, Nhã Diệp biết sức lực của mình đang giảm dần vì vậy mới vội vàng thúc giục.

“Tôi nhất định phải tìm được Trương Huyền đã.”

“Cậu ta không thể ở trong này, người vào thế giới người chết trừ khi vào bằng đường quan tài còn không có đường nào khác...”

“Có.” Thanh âm lạnh lùng cắt ngang lời nói của Nhã Diệp, là Vệ Tiểu Huệ. “Tôi là từ sinh thể tu hành của Mộc Thanh Phong đến, chút nữa là lấy được quyển sách kia nhưng lại bị một tên vừa ngu ngốc vừa cổ quái quấy rối làm thất bại, còn dùng đạo phù đả thương tôi!”

Thanh âm lạnh lẽo bị thương đột nhiên vang lên từ đằng sau, Từ Hựu Niên sợ đến mức gào thét liên tục, quay đầu liền nhìn thấy Vệ Tiểu Huệ cả mặt toàn máu, cậu theo bản năng núp ra sau người Nhã Diệp nhưng lại đối mặt với La Kỳ, bị La Kỳ vươn tay bóp chặt lấy cổ, người cô ấy dường như có thể co giãn, trong nháy mắt liền vươn dài ra, dễ dàng nắm lấy Từ Hựu Niên.

“Là cậu hại tôi, cậu hại tôi!”

La Kỳ lặp đi lặp lại kêu lên, tay càng thêm lực, Từ Hựu Niên bị bóp sắp không thở nổi, súng cũng nắm không nổi rơi thẳng xuống đất, Nhã Diệp muốn kéo La Kỳ ra nhưng phát hiện tay cô bóp rất chặt, không thể kéo ra nổi.

“Buông anh ấy ra!”

Nhìn thấy Từ Hựu Niên bị tấn công, Vệ Tiểu Huệ cũng xông lên, vươn tay bóp lấy cổ của La Kỳ. Gặp lại tình địch lại càng thêm tức giận, tình cảnh rất nhanh đã chuyển thành hai con quỷ nắm bóp lẫn nhau, Nhã Diệp nhân cơ hội vươn tay tách hai người bọn họ ra, Niếp Hành Phong kéo Từ Hựu Niên đến nơi an toàn, hỏi Nhã Diệp: “La Kỳ bây giờ không phải là con rối sao? Tại sao lại có thể biến thành thể này?”

“Không biết, hồn phách chiếm được chỗ cư ngụ tạm thời, hẳn là không có năng lực tư duy mới phải, tôi cũng không hiểu tại sao La Kỳ lại nhớ được chuyện trước đây.”

Nhã Diệp rất đau đầu, trực giác cảm thấy La Kỳ có thể biến thành thế này là có liên quan rất lớn đến Niếp Hành Phong với Trương Huyền. Lần trước sau khi bọn họ đến, La Kỳ đã bắt đầu có dấu hiệu bất thường, cô ấy dường như đã nhớ lại một vài việc trước đó, nên nửa đêm còn chạy về kí túc xá tìm mặt quan tài vàng, cũng may hắn kịp thời chạy đến, dùng thuật ẩn thân đem người về, nếu không không biết còn có bao nhiêu phiền phức nữa đến.

Từ Hựu Niên tạm thời đã an toàn, lập tức đem lực chú ý chuyển đến quyển sách Vệ Tiểu Huệ mới nói. Mục tiêu có hi vọng, cậu ta rất căng thẳng, miễn cưỡng nén lại cảm giác sợ hãi với Vệ Tiểu Huệ, điều chỉnh ánh mắt ra giữa không trung, tận lực để bản thân tránh tiếp xúc với ánh mắt của Vệ Tiểu Huệ, kinh hãi run rẩy hỏi: “Quyển sách cô nói là gì?”

“Chính là vật anh vẫn luôn muốn tìm đó, em muốn giúp anh lấy về nhưng tên kia nói em đã chết rồi, vốn không dùng được vật đó, vừa rồi các anh cũng nói em...”

Nói đến đây, Vệ Tiểu Huệ rất đau lòng, đi đến chỗ Từ Hựu Niên hỏi: “Em chết rồi, có phải không đẹp nữa không?”

“Không, em vẫn giống hệt trước đây.”

Nhìn thấy Vệ Tiểu Huệ đi đến, Từ Hựu Niên sợ muốn chết luôn, rất muốn nói cô ta vốn đã không xinh đẹp rồi, không hề liên quan đến việc chết hay sống, nhưng bây giờ đang cần đến cô ta, không dám nói ẩu, nói xong một câu lập tức hỏi: “Quyển sách đó thì sao?”

“Sách bị người tên Trương Huyền đoạt đi rồi, em đuổi theo anh ta không ngờ lại gặp các anh.”

“Là em bảo anh đến, anh đương nhiên phải đến rồi.”

Những lời trái với lương tâm khiến Niếp Hành Phong muốn lập tức vạch trần lời nói dối của Từ Hựu Niên, nhưng nhìn thấy đạo phù đang cháy trong tay Nhã Diệp, ánh sáng càng tối thêm nên cũng không muốn làm phức tạp thêm. Nhã Diệp muốn vận công khổng chế lệ tính của La Kỳ nhưng cương khí không đủ, dẫn đến ngọn lửa cháy càng nhanh, âm hồn xung quanh không tiếp tục kiêng kỵ nữa mà bắt đầu dần dần xúm lại quanh bọn họ, Niếp Hành Phong biết còn không nhiều thời gian nữa, anh phải mau chóng tìm ra Trương Huyền mới được.

Điểm này suy nghĩ của Từ Hựu Niên với Niếp Hành Phong tuy khác đường nhưng đều cùng về một mục tiêu, hỏi: “Làm thế nào mới tìm thấy tên thiên sư hạng ba đấy?”

“Dừng nán lại thêm nữa, tôi chống đỡ không được lâu nữa đâu.”

Nhã Diệp vừa mới nói xong, sắc mặt đột nhiên cứng ngắc, cả người ngây ra. Một cánh tay trực tiếp đâm qua từ sau tim hắn, rõ ràng xuyên qua lồng ngực, cả người hắn lắc lư, theo rút về của cánh tay đó mà ngã nhào xuống đất, Vệ Tiểu Huệ vươn tay cầm lấy đạo phù phát sáng của hắn, dưới ngọn lửa chập chờn là cánh tay dính đầy máu lộ ra màu sắc yêu dị.

23. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ Hựu Niên bị dọa sợ đến mức cả mặt tái xanh, hét lên: “Cô làm cái gì vậy?”

“Nếu hắn đã không chống đỡ thêm được bao lâu nữa vậy thì giữ lại để làm gì? Hắn ta chết rồi, nữ nhân kia cũng biến mất theo, vậy sẽ không thể đối đầu với chúng ta nữa.”

“Nhưng mà, nhưng mà chúng ta còn cần sức lực của hắn ta.”

Từ Hựu Niên thật muốn khóc luôn, cậu biết Vệ Tiểu Huệ làm như vậy hơn nửa là xuất phát từ lòng đố kỵ với La Kỳ dù cô ấy bây giờ chỉ là một con rối không đủ hồn phách, bởi vậy nên vừa sợ sự ác độc của Vệ Tiểu Huệ cũng vừa lo lắng cho an nguy của bản thân.

“Đừng lo, chúng ta còn có thứ tốt hơn.” Vệ Tiểu Huệ cười âm hiểm, ánh mắt hướng đến Niếp Hành Phong.

Niếp Hành Phong tiến lên nâng Nhã Diệp dậy, ngực của hắn bị đâm thủng một lỗ lớn, máu chảy ra xối xả, sắc mặt trắng bệch, dường như muốn nói gì đó nhưng lại lực bất tòng tâm, La Kỳ giống như con rối đã mất đi điều khiển đúng như lời Vệ Tiểu Huệ nói, chỉ biết nắm lấy tay Nhã Diệp ngẩn người.

“Không sao, tôi lập tức đưa cậu đi chữa trị, sẽ tốt lên thôi.” Niếp Hành Phong không hề thân thiết với Nhã Diệp, nhưng nhìn thấy hắn ta đau đớn như vậy, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, luôn miệng an ủi.

“Đừng lo cho người chết nữa, nếu anh còn muốn sống thì nhanh đến giúp bọn tôi.” Vệ Tiểu Huệ đến trước mặt Niếp Hành Phong, cười nhẹ nói: “Tôi nghe lão già đó nói với thần côn cương khí của anh rất mạnh, đủ để giúp bọn tôi cầm đạo phù, ngoan ngoan hợp tác, anh cũng không mất gì.”

Đạo phù được đưa đến nhưng Niếp Hành Phong không cầm mà chỉ nhìn Vệ Tiểu Huệ, nụ cười cực kỳ gian ác này khiến người ta lạnh cả người, giống như là đã bán linh hồn cho ma quỷ vậy, thứ còn lại chỉ là dục vọng điên cuồng thuộc về dã thú mà thôi.

“Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một cô gái nào xấu xa như cô!” anh lạnh lùng nói.

Nụ cười trên mặt Vệ Tiểu Huệ cứng lại, đột nhiên hét lên một tiếng, vươn tay đến trước trán Niếp Hành Phong cào, “Người chết đi!”

Không thể tránh né, dưới tình thế cấp bách Niếp Hành Phong đột nhiên nghĩ đến đạo phù vừa thuận tay nhét vào túi, vội vàng lấy ra chặn lại bàn tay đang vung đến của Vệ Tiểu Huệ, hét lớn: “Trương Huyền!”

Niếp Hành Phong không hiểu phù chú, nhưng với anh mà nói, phù chú nào cũng không thể chấn động bằng cái tên Trương Huyền được, có lẽ, Trương Huyền hai chữ này bản thân đã là phù chú cường đại nhất chỉ cần bản thân cho là như vậy là được rồi.

“A...”

Đạo phù đập lên tay Vệ Tiểu Huệ phát ra một đạo kim quang sáng rực, cô ta kêu thảm thiết rút tay về, lửa vẫn tiếp tục bốc lên, trong nháy mắt tay phải của cô ta chỉ còn lại xương, các khớp xương lúc vẩy đạo phù ra không ngừng phát ra tiếng rắc rắc quái dị.

“Chạy mau!”

Nhã Diệp dồn lực kéo Niếp Hành Phong, ngón tay vẽ lên không gian, Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy trước mặt dường như có vẩn nước chảy ra, sóng rung động xong thì đã không thấy Vệ Tiểu Huệ với Từ Hựu Niên đâu nữa rồi.

“Đây là sao?”

“Tôi tạm thời mượn sức mạnh của âm hồn đem bọn họ tách ra rồi.”

Nhã Diệp đã rất suy yếu, hần nằm trên mặt đất ngửa đầu nhìn Niếp Hành Phong, nắm chặt lấy tay anh rồi chậm rãi nói: “Tôi đã tính sai rồi, không nghĩ đến một linh hồn đã chết lại có pháp lực lớn như vậy, nhưng cô ta cũng không nói sai, cương khí trên người anh đích thực là rất mạnh.”

Máu trên người Nhã Diệp vẫn đang chảy không ngừng, sắc mặt cũng vẫn trắng bệch biểu thị dấu hiệu sắp chấm dứt sinh mệnh, ngực bị đâm một lỗ lớn khiến Niếp Hành Phong muốn tìm cách giúp hắn cầm máu cũng lực bất tòng tâm.

Nhìn La Kỳ đang đỡ đỡ ngồi xổm bên cạnh Nhã Diệp, Niếp Hành Phong cười khổ, anh hơi trầm tư rồi móc ra một tấm đạo phù, dùng bật lửa đốt lên, không để ý đến bọn âm hồn ma quỷ đang vây lấy xung quanh mà chỉ không ngừng lầm nhảm tên của Trương Huyền, bây giờ hi vọng duy nhất là Trương Huyền có thể nghe thấy lời triệu hoán của mình.

Một lúc lâu sau, đột nhiên có tiếng gõ đập truyền đến, bức tường của âm hồn lung lay muốn đổ, kèm theo tiếng hét chói tai của Vệ Tiểu Huệ là tiếng rống hưng phấn của lũ ma quỷ dường như là đang giúp cô ta nỗ lực xông vào. Đạo phù đã cháy hết, Niếp Hành Phong không hề do dự tiếp tục đốt lá bùa thứ hai.

Anh không mang theo nhiều đạo phù nhưng trước tình thế như bây giờ, anh chỉ có thể làm như vậy thôi, còn về việc sau khi Vệ Tiểu Huệ xông vào nên đối phó thế nào thì đến lúc đó hẵng nói vậy.

Ông trời không cho Niếp Hành Phong thời gian để lo lắng, theo ngọn lửa cháy không ngừng của đạo phù, rất nhanh, một trận tiếng bước chân lẹ xep truyền đến, không khí xung quanh đột nhiên âm lạnh thêm mấy phần, gió lạnh thổi vù vù, ngọn lửa của bật lửa trong nháy mắt bị dập tắt, người Niếp Hành Phong bắt giắc run lên, còn cho là do âm hồn quấy phá, ai biết trong không gian tối đen rất nhanh liền truyền đến tiếng kêu vui mừng.

“Chủ tịch, đúng là anh sao, không phải tôi hoa mắt đúng không!”

Là Trương Huyền, bùa chú của anh đã có tác dụng rồi!

Niếp Hành Phong bước đi theo hướng âm thanh truyền đến liền nhìn thấy Trương Huyền từ xa xa lết xết chạy đến, kết giới âm hồn đối với cậu mà nói chỉ là thùng rỗng kêu to, cậu chạy thật nhanh, ánh sáng màu xanh lục lấp lánh không ngừng lay động trong bàn tay, đằng sau còn kéo theo một đám lớn quỷ hồn mặt xanh nanh vàng.

Tim Niếp Hành Phong đập mạnh, hô hấp bắt đầu khó khăn, suy nghĩ vui mừng còn chưa hoàn toàn lộ ra thì đã phát hiện sự thực tàn khốc trước mặt – tiểu thiên sư của nhà anh đang bị quỷ đuổi, cũng may những ánh sáng xanh kia không phải là quỷ mà chỉ là gậy phát sáng trong đêm.

Chuẩn bị thật đầy đủ.

“Chủ tịch anh có đạo phù? May quá, đưa đây cho tôi.”

Nhìn thấy đạo phù trong tay Niếp Hành Phong, Trương Huyền rất vui mừng, sau đó thuận tay với lấy ném ra ngoài không trung, chu sa rồng bay phương mua trên bùa chú hóa thành kim quang rực cháy, hoàn toàn vây lấy đám lệ quỷ đang nhe nanh múa vuốt ở giữa không cách nào tiếp cận bọn họ lại cũng không thể dời đi mà chỉ có thể nhe răng phát ra tiếng rít gào căm phẫn, trong không gian tràn ngập tiếng gào khóc thảm thiết.

Thời khắc mấu chốt pháp thuật cuối cùng cũng thuận lợi triển khai, Trương Huyền thở phào, vỗ vỗ tay, quay đầu hỏi Niếp Hành Phong, “Chủ tịch, sao anh cũng đến nữa?”

“Tôi sợ cậu gặp nguy hiểm nên đến tìm.”

“Tôi chỉ là chơi đùa với đám a phiêu xem ai đi nhanh hơn thôi, bây giờ người gặp nguy hiểm đường như là anh...các anh nha?” nhìn đến người đang hấp hối dưới đất, Trương Huyền lập tức đem số ít chuyển thành số nhiều.

Lúc này không có tâm trạng nào đấu võ mồm với Trương Huyền, Niếp Hành Phong kéo cậu đến bên cạnh Nhã Diệp rồi hỏi: “Cậu có thể cứu hắn không?”

“Ách, Thiết bố sam ưng thảo a, đâm lỗ to như vậy, anh bảo tôi cứu như thế nào? Tôi là thiên sư chứ không phải là thiên sứ.” liếc nhìn Niếp Hành Phong một cái, Trương Huyền nói.

Thực sự không cứu được sao?

Nghĩ đến Nhã Diệp là vì giúp bọn họ mà tự nguyện nhảy vào thế giới người chết, Niếp Hành Phong rất hối hận, Anh sớm đã nhìn ra sự hung ác và tàn nhẫn của Vệ Tiểu Huệ, nếu anh sớm nhắc nhở Nhã Diệp, hẳn có lẽ sẽ không làm sao cả.

“Trước cứ cầm máu cho hắn đã, người thường tuyệt đối không sống được, nhưng tên này là đồ đệ của lão già kia, nói không chừng không có tim cũng có thể sống được.”

Trương Huyền điểm liên tục lên trước ngực Nhã Diệp, theo chuyển động của ngón tay cậu, một đường kim tuyến nổi lên lại, tạo thành hình dáng bắc đẩu thất tinh.

“Thất tinh định hồn, tôi vừa mới học xong.” cậu dương dương tự đắc nói.

Bỏ qua sự khoe khoang của Trương Huyền, Niếp Hành Phong hỏi: “Tại sao lại dùng nguyên thần xuất khiếu đi làm chuyện nguy hiểm như vậy? Lại cũng không nói cho tôi nữa?”

“Tôi muốn tìm ra hung thủ thôi mà.” cảm thấy được sự tức giận của Niếp Hành Phong, Trương Huyền ngẩng đầu nhìn anh, trong con ngươi màu lam nổi lên một tầng nước ủy khuất mờ ảo, “Vốn muốn đi nhanh về nhanh, ai ngờ lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn nên mới bị lưu lại lâu như vậy.”

“Ngoài ý muốn?” Tim Niếp Hành Phong lại nảy lên.

Trương Huyền đang muốn nói đột nhiên nghe thấy tiếng gào thét của Vệ Tiểu Huệ, cậu nghi hoặc hỏi: “Đó không phải Vệ Tiểu Huệ sao? Chủ tịch, tôi tìm thấy hung thủ rồi, vốn không phải lão già kia mà là Vệ Tiểu Huệ, cô ta không phải là người...”

Những việc này anh đều đã biết rồi.

Niếp Hành Phong rất bất đắc dĩ nhưng nhìn thấy bộ dạng hưng phấn của Trương Huyền đành không nỡ cắt đứt mà hỏi: “Vậy cậu rốt cuộc gặp phải cái gì trong này?”

“Rất nhiều, hơn nữa còn phát hiện ra một bí mật rất lớn.”

Trương Huyền thần kinh thô đến mức hoàn toàn có thể đem bọn quỷ hồn đang nhe răng trợn mắt xung quanh coi như không tồn tại, vui vẻ báo cáo với Niếp Hành Phong những chuyện đã trải qua sau khi nguyên thần xuất khiếu.

Sau khi Trương Huyền thi pháp làm lệch không gian vào được Mộc gia xong, vốn muốn đi tìm quan tài Mộc Thanh Phong nằm sau đó trực tiếp lôi ông ta từ trong quan tài ra rồi đánh cho một trận, nhưng rất nhanh liền phát hiện vị trí bây giờ của bản thân không phải là Mộc gia mà là một không gian hoàn toàn không biết tên. Nhưng cậu cũng rất may mắn, bên trong không gian đi loạn một phen lại đụng đúng Mộc Thanh Phong, Mộc Thanh Phong đang ngồi tu luyện, ông ta thấy rất kì quái với việc cậu lại đến đây, cũng nói cho cậu biết mặt đây chuyện quan tài là hộ thân chứ không phải là rước họa. Trương Huyền đương nhiên không tin, hai người ông nói gà bà nói vịt một hồi thì Vệ Tiểu Huệ đột nhiên xuất hiện tấn công Mộc Thanh Phong, mồm kêu gào muốn sách mệnh gì đó, Mộc Thanh Phong lại nói sách mệnh đang ở trong thế giới người chết không ai có thể mang ra được, khuyên cô ta không nên tiếp tục cố chấp.

Lúc đó Trương Huyền đã nhìn ra Vệ Tiểu Huệ không phải người bình thường, cậu không rõ tình hình cho lắm nên lùi sang một bên, ai ngờ không cẩn thận đụng vào chân đèn ngọc lưu li bên cạnh, đèn đổ...không, có lẽ nên nói là may mắn đã mở ra phong ấn của con đường đến thế giới người chết. Vừa nhìn thấy cửa thế

giới người chết mở ra, Vệ Tiểu Huệ vươn người nhảy vào, cậu cũng theo sát phía sau, cùng nhau nhảy vào đây.

“Cậu rõ ràng biết đây là thế giới người chết còn nhảy vào?” Niếp Hành Phong kích động muốn xỉu.

“Tôi nhìn thấy Vệ Tiểu Huệ liều mạng muốn tìm đồ vật đó, nhất định là rất có giá trị, mạo hiểm chút cũng đáng giá, tục ngữ nói rồi phú quý là từ trong nguy hiểm lấy ra a.” Chớp chớp mắt, Trương Huyền bình tĩnh trả lời.

Dây thần kinh bình tĩnh trong đầu bị kéo đến đứt luôn rồi, Niếp Hành Phong cười lạnh: “Phú quý là từ trong nguy hiểm lấy ra hả, thế cậu đã lấy được chưa?”

“Đương nhiên là được rồi, nếu không anh cho rằng tại sao tôi lại bị bọn quỷ đuổi chứ?” Trương Huyền vừa cười hì hì vừa lấy ra một quyển sách từ trong túi, nói một cách rất tự hào.

Sau khi vào thế giới người chết, cậu liền phát hiện quyển sách được đặt trên một cái bàn ở chỗ khuất, vì lấy nó, cậu còn đánh nhau với Vệ Tiểu Huệ rất lâu, sau khi cướp được đến tay lại bị đám lệ quỷ liên tục đuổi theo, rất rõ ràng đó là bọn quỷ sứ bảo hộ sách mệnh, trừ phi lấy được đồ lại bằng không sẽ không bao giờ rời đi, đạo phù của cậu đều dùng hết rồi, đang suy nghĩ cách quay về nhân gian thì lại gặp được Niếp Hành Phong.

Vậy mới nói, chủ tịch tuyệt đối là thần hộ mệnh không thể thiếu trong cuộc đời cậu.

Tên này rốt cuộc là đi truy án hay là đi đoạt bảo vật?

Niếp Hành Phong bóp bóp trán, tâm tình hưng phấn của Trương Huyền hoàn toàn không lây sang anh, nghĩ đến cậu ấy vì một quyển sách không biết gọi là gì mà đi loạn trong thế giới người chết, hại bản thân mình lo lắng lâu như vậy, Niếp Hành Phong thực muốn giáo huấn cậu một trận để cậu sau này không dám làm loạn như thế nữa.

Sách bị nhét vào trong tay, đôi mày Trương Huyền vì quá vui vẻ đã cong lên thành một hình cung rất đánh yêu, nói: “Trước xem qua cho thỏa đã.”

Niếp Hành Phong rất muốn nói bây giờ bọn họ nên rời khỏi đây thật nhanh, nhưng lại không nhẫn tâm đá kích nhiệt huyết của Trương Huyền nên chỉ đành phải thuận theo ý kiến của cậu, mở sách ra.

Sách được đóng buộc chỉ nhìn rất cổ xưa cũng rất mỏng, nhưng lúc gỡ ra Niếp Hành Phong phát hiện bất luận anh gỡ thế nào cũng đều không thể gỡ đến cuối, trang giấy giống như có thể tự tăng lên không ngừng xuất hiện bên trong. Từng tia sáng xuất hiện theo từng trang sách được lật ra, từ trong những khe hở hiện ra trong nháy mắt chiếu sáng cả một không gian, trên bốn vách tường hiện ra kim tự, ẩn hiện theo động tác lật gỡ sách, giống như máy chiếu phim cứ dần dần hiện ra những hình ảnh chữ viết không giống nhau, nhưng thể chữ rất khó hiểu, giống như đồ đằng chữ triện thời thượng cổ, trừ danh nhân ra thì không ai có thể phân biệt được.

“Oa, thần kì quá!” Trương Huyền ngẩng đầu nhìn kim tự trên tường, nói ra lời ca ngợi từ đáy lòng nhưng rồi lại lập tức thở dài nói: “Đáng tiếc đều không hiểu được a, chủ tịch, anh hiểu không?”

Tâm Niếp Hành Phong nảy lên một cái, mơ hồ cảm thấy có chút ấn tượng nhưng nhất thời không nghĩ ra được đã nhìn thấy ở đâu. Đang muốn đóng sách lại thì đột nhiên nghe thấy có tiếng rít gào thảm thiết truyền đến: “Đưa sách đây!”

Tiếng vang ầm ầm truyền đến, Vệ Tiểu Huệ phá vỡ kết giới Nhã Diệp tạo ra rồi lao đến, nhìn thấy quyển sách trong tay Niếp Hành Phong liền xông đến cướp, Trương Huyền muốn ngăn lại thì bị cô ta một chưởng đẩy ra, bàn tay của cô ta đã bị đạo phù đốt lộ ra cả xương, trên khớp xương ở mu bàn tay có in hình vẽ hình ngọn lửa màu đen giống như có thể đựng đầy cháy bùng bùng, đặt trên nền xương trắng cực kì kinh hãi.

Trương Huyền bị đẩy kéo theo cả hai người cũng ngã nhào xuống, cậu nghĩ muốn nứt óc cũng không nghĩ ra tại sao Vệ Tiểu Huệ lại đột nhiên có sức lực vô tận như vậy, mắt thấy Niếp Hành Phong gặp nguy hiểm liền vội vàng hét: “Chủ tịch cẩn thận!”

Niếp Hành Phong lập tức né tránh công kích của Vệ Tiểu Huệ, áo sơ mi bị xương tay sắc nhọn của cô ta xé rách, trong lúc né sách mệnh bị rơi xuống đất, Từ Hựu Niên đang muốn chạy đến nhặt nhưng lại nhìn thấy bọn quỷ hồn mặt xanh nanh vàng ở xung quang nên cuối cùng vẫn không dám động mà chỉ gọi Vệ Tiểu Huệ: “Mau nhặt sách đưa cho anh!”

Vệ Tiểu Huệ đang muốn đi nhặt lại bị Niest Hành Phong đẩy ra, cuối cùng một tấm đạo phù được ném ra, dán trên cánh tay kia của cô ta. Tất cả đều xảy ra quá đột ngột, anh không thể hiểu cái gọi là sách mệnh kia rốt cuộc là cái gì, nhưng rất rõ ràng một việc là không thể đưa nó cho Vệ Tiểu Huệ.

Vệ Tiểu Huệ kêu lên một tiếng thảm thiết, ngọn lửa của bùa chú vọt lên, trong nháy mắt cánh tay trái của cô ta cũng bị đốt cháy, chỉ lưu lại xương trắng âm u. Cô ta thẹn quá hóa giận, hai tay chộp đến trước ngực Niest Hành Phong nhưng lại bị Trương Huyền kịp thời xông đến chặn ở phía trước, xương bàn tay chụp được vào ngực Trương Huyền, ngọn lửa quỷ dị đó lại nhanh chóng mở rộng ra, trong nháy mắt đã lan ra toàn bộ xương tay, xương ngón tay sắc nhọn, so với lưỡi dao còn sắc cứng hơn mấy phần đâm xuyên qua ngực cậu.

Trước mắt Niest Hành Phong tối sầm, đợi đến lúc thần trí quay về thì Trương Huyền đã ngã trên mặt đất, ngực không có dấu vết bị thương nhưng thân ảnh lại đang nhạt dần, bọn lệ quỷ bị đạo phù của cậu vảy khôn đã mất đi không chế, kêu gào chạy đến vây quanh bọn họ giống như là muốn cắn nuốt cho no bụng.

Trong đầu Niest Hành Phong một mớ hỗn loạn, cúi người muốn ôm lấy Trương Huyền nhưng tay lại bổ nhào vào không khí. Nguyên thần bị thương nặng, không thể tiếp tục tụ lại thành hình, khóe miệng Trương Huyền tràn ra máu tươi, thân ảnh lúc ẩn lúc hiện, suy yếu đến mức giống như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

“Trương Huyền!” Niest Hành Phong liều mạng hét lớn giống như muốn gọi nguyên thần bị đánh tơi tả của Trương Huyền quay về.

Anh không thể chạm được vào Trương Huyền, tay run rẩy lướt qua giữa mày của cậu như muốn chịu một phần đau khổ giúp cậu nhưng lại phát hiện bản thân hoàn toàn bất lực. Tim đập một cách hoảng loạn mờ mịt, một cảm giác quen thuộc đột nhiên bao chặt lấy anh, trước mắt mơ hồ xẹt qua một vài hình ảnh lộn xộn, đau thương, tuyệt vọng, bị đoạn tuyệt rồi đi, khiến cho anh ngay cả dũng khí nghĩ lại cũng không có.

“Đừng rời đi, xin cậu...” anh lẩm bẩm nói.

Trước mắt lại mơ hồ, thủy quang không theo không chế che đi tầm nhìn của anh, sau đó rơi xuống.

“Chủ tịch...”

Gọt nước nhẹ nhàng rơi trên lông mi của Trương Huyền, hàng lông mi tinh xảo khẽ run lên rồi mở ra, Trương Huyền giơ tay lên, Niest Hành Phong vội vàng nắm lấy, kinh hãi phát hiện hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau.

Hóa ra, nước mắt không chỉ là thương tâm, có những lúc nó cũng thể hiện cho hi vọng.

“Tôi biết cậu nhất định sẽ không có chuyện gì.” Anh nói mang theo vui sướng tưởng đã mất đi lại có thể lấy lại.

“Sẽ không.” nắm chặt tay của Niest Hành Phong, bật người dậy hí hửng cười nói: “Trước khi bắt chẹt được hết tiền trên người anh tôi làm sao cam tâm chết được?”

Nụ cười trên mặt Niest Hành Phong cứng lại, được rồi, anh thừa nhận, bất kể lúc nào cũng không nên quá mong đợi ở Trương Huyền.

“Đưa sách mệnh đây!” Trương Huyền đi lên phía trước, vươn tay đến Vệ Tiểu Huệ.

Vệ Tiểu Huệ với Từ Hựu Niên đã cầm được sách, đáng tiếc lại bị bọn ma quỷ canh giữ bao vây xung quanh căn bản không thể chạy thoát, thấy Trương Huyền bình an vô sự, Từ Hựu Niên vội vàng nói với Vệ Tiểu Huệ: “Cô mau đi đuổi hắn ta đi.”

Nhân lúc Vệ Tiểu Huệ tấn công Trương Huyền, Từ Hựu Niên nhặt sách lên rồi chạy, nhưng lại bị Niest Hành Phong tiến lên ngăn cản, “Đây không phải là đồ của cậu, cậu còn muốn chấp mê bất ngộ đến bao giờ?”

“Cút đi!”

Từ Hựu Niên vùng quyền nhưng lại bị một quyền của Niếp Hành Phong đánh vào mặt trước, cậu ta đau đến hét lên nhưng vẫn cố sống cố chết nắm lấy quyền sách.

Thấy người yêu bị đánh, Vệ Tiểu Huệ bất chấp việc mình đang tấn công Trương Huyền, ngay lập tức vọt tới bên cạnh Niếp Hành Phong, ngọn lửa màu đen bùng cháy trên xương tay giống như lân tinh âm phủ gắt gao quấn lấy Niếp Hành Phong. Âm khí quá nặng khiến Niếp Hành Phong phải ngưng khí một hồi, rồi vội vàng trốn tránh nhưng mặt không cẩn thận vẫn bị xương ngón tay dài dài vạch lấy một đường máu.

“Dừng tay!” nhìn thấy Niếp Hành Phong bị thương, Trương Huyền phát hỏa hét lớn.

Chiêu tài miêu cậu nuôi béo tốt sao có thể tùy ý cho người khác làm bị thương chứ! Ánh mắt Trương Huyền lạnh xuống, cổ tay gấp xuống, dây tơ vàng nhàn nhạt cuộn trong tay được ném ra, ngân long song phù vọt ra cuốn quanh Vệ Tiểu Huệ.

“Đi luân hồi đi thì tôi tha cho cô!”

Nữ nhân không nói gì mà chỉ ngoan hận nhìn cậu, rồi đột nhiên hét lên một tiếng, né sợi dây tơ xông đến chỗ cậu.

Không do dự thêm, Trương Huyền vùng tay, dây bạc trong không trung cắt ngang cô ta, ngay sau đó lập tức niêm chỉ quyết, vẽ lên không trung, hét lớn: “Càn Khôn tá vị, sấm sét tề hành, thần binh tạt hỏa như pháp mệnh, kỳ hỏa, chu tà(1)!”

(1) Câu này có dịch qua ở chương Trương Huyền bị tấn công ở nhà rồi há ^^

Hỏa long viền vàng bay về phía Vệ Tiểu Huệ, nhanh chóng bao quanh cô ta, lệ quỷ yêu ma ở hai bên không chịu được khí phách canh hỏa nhao nhao tránh đi, trong ánh sáng của ngọn lửa, Vệ Tiểu Huệ rất nhanh đã hóa thành một khung xương trắng, vừa kêu gào thảm thiết vừa nhìn sang Từ Hựu Niên giống như muốn cầu cứu, Từ Hựu Niên lại nhân lúc Niếp Hành Phong không chú ý, cầm lấy quyền sách xoay người chạy đi, không hề nhìn đến cô ta.

Vệ Tiểu Huệ kêu lên một tiếng tuyệt vọng, rồi đột nhiên vùng vẫy thoát khỏi trói buộc của ngọn lửa, lao đến Từ Hựu Niên, ôm chặt lấy cậu ta, ngọn lửa màu đen bùng bùng nhảy ra khỏi xương tay cô ta, cùng lúc bao phủ lấy cả hai người.

“Cứu mạng a...”

Tiếng cầu cứu thê thảm của Từ Hựu Niên từ trong ngọn lửa truyền ra, Trương Huyền vội vàng ném ra Sách Hồn Ti, cuốn lấy Từ Hựu Niên nhưng thế nào cũng không thể kéo cậu ta ra khỏi ngọn lửa. Thứ kéo ra được chỉ có quyền sách kia, trang ngoài đã bị đốt hết, cũng may bên trong chưa bị hủy, Trương Huyền huyết sáo, đem quyền sách giấu vào bên trong túi áo.

Ngọn lửa vẫn đang tiếp tục thiêu đốt, ánh sáng màu đen hoa mỹ của ngọn lửa giống như ngọn lửa lấy ra từ âm phủ, âm trầm quỷ dị lại cũng đầy mê hoặc.

“Trời ạ, chưa bao giờ tôi nhìn thấy ngọn lửa nào đẹp thế này.”

Trương Huyền vừa ca ngợi xong liền bị Niếp Hành Phong vỗ nhẹ một cái, “Cứu người!”

“Từ bỏ thôi.”

Vệ Tiểu Huệ quá chấp nhất, phản chấp niệm đó hoàn toàn vượt qua sự lôi kéo của Sách Hồn Ti, Trương Huyền lẩm bẩm: “Nếu tương lai pháp thuật của tôi có thể luyện cao thêm chút, nói không chừng có thể cứu được, nhưng lần này, chúng ta give up thôi.”

Niếp Hành Phong cũng không nói thêm, thực ra anh rất rõ ràng kết quả này, chỉ có thể nói, tất cả đều do sự tham lam của Từ Hựu Niên mà ra.

Sau khi ngọn lửa cháy một màn tuyệt đẹp cuối cùng cũng dần dần tắt, gây phát sáng ban đêm sớm đã bị đốt đến biến dạng, Trương Huyền lại bật lên hai cây, nhìn thấy Vệ Tiểu Huệ đã biến thành một đồng tro bụi, Từ Hựu Niên ngã trên mặt đất, toàn thân đều bị bỏng nhưng may mắn là chưa biến thành than.

Xem ra lân tinh kia không có tác dụng quá lớn với con người, nhưng có một điểm rất kì quái, hồn phách của Vệ Tiểu Huệ không thấy đâu cả, là do cô ta đã sớm mất đi hồn phách? Hay là pháp thuật của mình quá mạnh, đem hồn phách của con nhà người ta đốt hết rồi?

Con người Trương Huyền đảo quanh, cảm thấy chuyện này vẫn là không nên nói cho chiêu tài miêu thì tốt hơn.

“Xem ra chúng ta có thể thuận lợi rời đi rồi.”

Tận cùng phía trước xuất hiện ánh sáng, một điểm sáng không lớn nhưng là tắt cả hi vọng trong đêm đen, Niếp Hành Phong mơ hồ cảm thấy, đó là có người đang chỉ dẫn cho bọn họ.

Nhã Diệp đã bị ngắt đi, Niếp Hành Phong muốn tiến lên công hấn nhưng lại bị Trương Huyền ngăn lại, lầm bầm: “Tôi không muốn công lợn nường.”

Nhìn Từ Hựu Niên ở bên cạnh đang trong trạng thái lợn nường, Niếp Hành Phong cam chịu số phận. Công Từ Hựu Niên lên còn Trương Huyền phụ trách Nhã Diệp, sợ La Kỳ đi mất lại dùng Sách Hồn Ti buộc một tay cô ấy lại, rồi theo hướng ánh sáng đi. Quỷ hồn bảo hộ sách mệnh đã bị canh hỏa lúc này dọa sợ, không dám đến gần bọn họ nhưng cũng không cam tâm rời đi nên đành cách xa xa đi theo.

Con đường có vẻ không dài nhưng lại đi rất lâu, mãi đến lúc đi đến chỗ điểm sáng, bọn họ mới phát hiện hóa ra đó là một cánh cửa, ánh sáng xuyên qua những khe hở xung quanh cửa chiếu vào, từ đằng xa nhìn lại thì giống như một vòng ánh sáng.

Niếp Hành Phong vươn tay đẩy cửa, cảm thấy một cảm giác rất ấm áp, sóng nước lăn tăn khiến anh bất giác bị hút vào, đợi đến lúc đứng vững mới phát hiện đây đúng là sân của Mộc gia, chân dẫm lên trên âm vị của cá âm dương(2), ánh nắng ban mai phía trước hơi mơ hồ, thì ra đã hừng đông rồi.

(2) Cá âm dương:

(Suy ra chỗ a Phong đứng chính là phần đen đen đó ~)

“Tại sao chúng ta lại ở đây?”

Trương Huyền đứng bên cạnh Niếp Hành Phong quan sát xung quanh, khó hiểu hỏi, lúc cậu rời đi rõ ràng là ở chỗ tu luyện của Mộc Thành Phong.

“Cảm ơn cậu đã mang bọn họ về.”

Theo câu nói, Mộc Thanh Phong đi ra từ trong phòng, vẻ mặt ung dung giống như sớm đã biết bọn họ sẽ xuất hiện ở đây.

Trương Huyền đột nhiên có chút không vui: “Này, bọn tôi ở bên dưới đánh đến khí thế ngắt trời, ông lại ở trong quan tài mơ giấc mộng thanh thu, quá đáng vậy.”

“Kiếp nạn của mỗi người phải tự mình hóa giải, người khác không giúp được các cậu.”

Mộc Thành Phong bị mù nhưng lúc này Niếp Hành Phong lại cảm thấy thực ra cái gì ông ta cũng nhìn thấy được, trong nụ cười của lão nhân tràn đầy cơ trí giống như đang tán gẫu cũng giống như là thức tỉnh bọn họ.

“Ngài thực sự là ngự quỷ sư sao?” anh kính cẩn hỏi.

Trong mắt Mộc Thanh Phong không hề gợn sóng, thản nhiên nhìn về phía trước: “Đây là số mệnh của chúng ta, từ lúc sinh ra vận mệnh đã được định rồi, tôi là như vậy, Nhã Diệp cũng thế, người có dây dưa với các cậu đã định trước là sẽ có phiền phức đến thân, bởi vậy tôi mới nói, đây không phải là nơi các cậu nên đến.”

“Vậy, vậy những tro cốt được thờ phụng kia?” Trương Huyền không kìm được lòng hiếu kì.

“Đều là cô hồn từ nam tới bắc, trong này chỉ là chỗ bọn chúng tạm thời nghỉ ngơi, ngự quỷ sư có lúc cũng là người dẫn đường, hướng dẫn cho chúng đi đến nơi nên đến.” Mộc Thanh Phong cười nhẹ, đỡ lấy Nhã Diệp rồi lại hỏi Trương Huyền: “Cậu đã xem quyển sách mệnh rồi đúng không?”

Rõ ràng biết lão nhân không thể nhìn thấy nhưng Trương Huyền vẫn không dám chống lại ánh mắt của ông, vội vàng lắc đầu phủ định: “Sách mệnh gì cơ? Không biết.”

“Là quyển sách mệnh theo truyền thuyết có thể thông hiểu trên dưới mười kiếp của thể nhân, tiền nhân vì tránh cho hỗn loạn không cần thiết mà đem nó thờ trong thế giới người chết, nhưng vẫn có người tham lam muốn có được nó.”

“Chính là chỗ mà chúng tôi đã đi sao? Nếu ngài đã sợ sách bị người bụng dạ khó lường đoạt lấy, tại sao không triệt để phong bế nó?” Niếp Hành Phong hỏi.

“Đó là không gian cho những âm hồn trong lòng còn vương bận không thể thuận lợi đi đầu thai tạm thời mượn đỡ, thế gian có thể giới cho người sống thì cũng phải có thể giới cho người chết, không thể hủy được, mà làm ngự quỷ sư, chúng tôi cũng cần không gian đó để trao đổi với âm hồn, đừng lo, không thể có ai lấy được sách mệnh, nhưng...” Mộc Thanh Phong hỏi Niếp Hành Phong: “Tôi có thể biết là ai đưa cậu đến đây không?”

Niếp Hành Phong hơi dọ dự, theo bản năng anh cho rằng nói ra tên của Ngao Kiếm không phải là một lựa chọn thông minh.

Mộc Thanh Phong cũng không hỏi thêm, chỉ cười nhẹ: “Không nói cũng được, nhưng, người có thể đưa cậu vào không đơn giản đâu, cậu phải để ý đến hần.”

Ông ta đỡ Nhã Diệp rồi quay người rời đi, Niếp Hành Phong vội vàng hỏi: “Ngài đã từng xem qua quyển sách đó chưa?”

Mộc Thanh Phong không quay đầu, chỉ cười mà không đáp, hỏi ngược lại: “Cậu nói xem?”

Niếp Hành Phong không biết, nếu Mộc Thanh Phong đã xem qua quyển sách, tự nhiên sẽ biết vận mệnh của tất cả bọn họ, nhưng theo cảm giác, ông ấy dường như không hoàn toàn rõ ràng.

Mộc Thanh Phong đi xa rồi, ống tay áo Niếp Hành Phong bị Trương Huyền tóm lấy, “Chủ tịch, tôi muốn quy hồn rồi, mau tóm lấy tôi, tôi cho anh đi nhờ, cùng nhau quay về.”

Niếp Hành Phong giờ mới phát hiện thân hình của Trương Huyền đang nhạt dần, anh nhìn Từ Hựu Niên vẫn đang nằm trên đất, muốn hỏi cậu nên làm thế nào, nhưng đã không còn thời gian nữa rồi, chỉ đành vội vàng tóm lấy tay Trương Huyền, ngay sau đó trước mắt xoay tròn dữ dội, bóng tối vụt đến rồi phịch một cái rơi ngay xuống đất.

Lưng đập mạnh xuống sàn nhà, Niếp Hành Phong đau đến nhú mào, sau đó anh mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy là hoa văn trên trần nhà, hương từng xung quanh thanh nhã, nến đã cháy sắp hết, Trương Huyền nằm ngay bên cạnh bản thân, cũng đang chớp mắt nhìn lên trần nhà trên đầu.

“Lần sau hồi hồn có thể ôn nhu chút được không!” Niếp Hành Phong hơi tức giận nói.

Anh cũng không phải là thần cơ phi hiệp, bị ngã mạnh như vậy gần như muốn ngất luôn, khiến anh cực độ hoài nghi bản thân có thể bị ngã đến chấn động não nhẹ không.

“Hehe, lần sau nhất định sẽ cải thiện.”

Mang theo một người lớn, có thể thuận lợi hồi hồn đã là rất tốt rồi, nhưng làm chiêu tài miêu bị ngã hồng cũng không phải là chuyện vui vẻ gì. Trương Huyền căng thẳng sắp lại gân, vươn tay xoa bóp khắp người Niếp Hành Phong, rõ ràng là xoa bóp nhưng giống quấy rối hơn.

Nghệ đã tỉnh lại bay qua hỏi: “Lão đại, hai người về rồi, có phát hiện gì đặc sắc không? Kể chút đi.”

“Phát hiện đặc sắc? Đương nhiên có.”

Được hỏi đến, Trương Huyền tạm thời không quấy rối Niếp Hành Phong nữa, móc ra quyển thập thể mệnh thư từ trong túi áo, dương dương tự đắc nói: “Ai nói không thể lấy được sách mệnh? Tôi này không phải là lấy được à! Đến xem xem, vận mệnh của chủ tịch với con dơi nhỏ như thế nào?”

“Thập thể mệnh thư? Đó là thứ gì?” con dơi nhỏ hiếu kỳ lại gần.

Trương Huyền cẩn thận mở sách ra. Trải qua trăm cay nhìn đấng mới đoạt được thứ này, đương nhiên phải nhẹ nhàng một chút, ai ngờ còn chưa đợi cậu mở ra hết liền nhìn thấy trang sách đang khô vàng dần, giống như sau khi bị đốt cháy vậy, góc giấy cuộn lên, dần dần biến đen, sau cùng hóa thành một đám tro tàn, tiêu tan trong tay.

“Chuyện gì vậy? Đây là sao chứ?”

“Có lẽ...” nhìn Trương Huyền đang phát điên ở bên cạnh với con dơi nhỏ không hiểu gì hết, Niếp Hành Phong rút cuộc cũng hiểu hàm ý trong lời nói của Mộc Thanh Phong, nhẹ giọng nói: “Đồ của thế giới người chết căn bản không thể mang đến nhân gian, nó lại quay về với nơi thuộc về nó rồi.”

Sách mệnh không lấy được, đối với Trương Huyền mà nói thực ra cũng không phải đã kích gì quá lớn, dùng lời của cậu nói – tương lai không thể đoán trước mới càng kích thích.

“Vậy tại sao cậu còn liều mạng muốn đem sách về như vậy?”

Điều Niếp Hành Phong thích nhất chính là cá tính vĩnh viễn có thể chuyển bi thương thành vui vẻ của Trương Huyền, nhưng đồng thời cũng không nhịn được muốn trêu đùa cậu.

“Có thể kiếm tiền a, có sách mệnh, nói không chừng tôi có thể trở thành nhà tiên tri vĩ đại nhất thế kỉ này.”

Giấc mơ này, Niếp Hành Phong nghĩ tiểu thần côn hẳn là không bao giờ có thể thực hiện rồi.

Buổi chiều thứ hai sau khi mọi chuyện kết thúc, trong hồ nhân tạo ở sân golf Kim Thạch lại nổi lên một thi thể nữ, sau khi giám định đã xác nhận người chết là La Kỳ, nguyên nhân chết là do xương sọ bị vật cứng đánh mạnh vào, điều kì lạ là lâu như vậy mà mặt mày thân thể người chết vẫn hoàn toàn không có biến hóa gì, chỉ giống như đang ngủ mà thôi.

Niếp Hành Phong và Trương Huyền nghe được tin lập tức chạy đến sở cảnh sát, gặp ngay đúng người nhà đến nhận xác, La Nhan nghẹn ngào khóc nức nở, không ngừng nói nếu lúc đầu không nói quá nặng lời với em gái thì sẽ không xuất hiện kết quả như thế này.

“Trên đời này không có nếu như mà chỉ có nhân quả.” một màn cực kì bi thương nhưng lại không hề cảm động đến Trương Huyền, cậu dựa vào tường nhỏ giọng nói.

Mọi chuyện có nguyên nhân thì ắt có kết quả, chứ không phải là đến lúc hối hận mới nhìn lại thì có thể bắt đầu lại một lần nữa.

Phó Vũ cũng đến, đứng ở bên cạnh ngây ngốc nhìn, vì Ngụy Chính Nghĩa không nhắc đến quan hệ giữa cậu ta và La Kỳ với người nhà họ La nên không ai chú ý đến cậu ta, chỉ có Ngụy Chính Nghĩa đi đến, đem mặt quan tài bằng vàng đưa cho cậu ta, vỗ vỗ vai nói một tiếng nén bi thương.

Phó Vũ mở nắp quan tài ra, lúc nhìn thấy chữ được viết ở bên trong, sắc mặt lập tức tái nhợt, vành mắt đỏ lên, nhưng lại nhịn được không khóc.

Nhã Diệp cũng đến, còn mang theo nữ quỷ như hình với bóng, Niếp Hành Phong phát hiện nữ quỷ sau khi nhìn thấy Phó Vũ xong, biểu tình vốn đỡ dần lại nhu hòa đi, ngay sau đó một tia hồn phách từ trong thân thể bay ra, dung mạo nhợt nhạt, mơ hồ là hình dạng của La Kỳ.

Cô bay đến bên người Phó Vũ, nhìn cậu đầy dịu dàng còn vươn tay muốn chạm vào nhưng lại không chạm được, Nhã Diệp đứng đằng sau, nhẹ giọng niệm thần chú vãng sinh rồi nói: “Tâm nguyện đã đạt được rồi, nên lên đường thôi.”

Ánh mắt La Kỳ nhìn Phó Vũ có chút không nỡ, nhưng thân hình đã theo lời niệm chú dần dần nhạt đi, cô hơi cúi đầu với Nhã Diệp còn có Trương Huyền, Niếp Hành Phong tỏ ý cảm ơn, cuối cùng biến mất trong không gian.

Độ nhân vãng sinh thành công, Trương Huyền đi đến trước mặt Nhã Diệp, nhỏ giọng hỏi: “Anh không sao rồi? Ngực bị móc một lỗ lớn, bị trọng thương vậy mà trông vẫn khỏe mạnh a.”

Nhã Diệp bất động như núi chỉ cười nhẹ: “Nhã Diệp kia đã chết rồi.”

“Chết rồi?”

“Tôi trời sinh có bốn hồn tám phách chín mạng, có chín cơ hội phục sinh, bây giờ còn lại bảy lần.”

“Mèo chín mạng?” Trương Huyền nghiêm túc ngưỡng mộ, chăm chú quan sát Nhã Diệp một vòng rồi hiểu kì hỏi: “Trừ lần tối qua, cậu còn từng chết lúc nào nữa?”

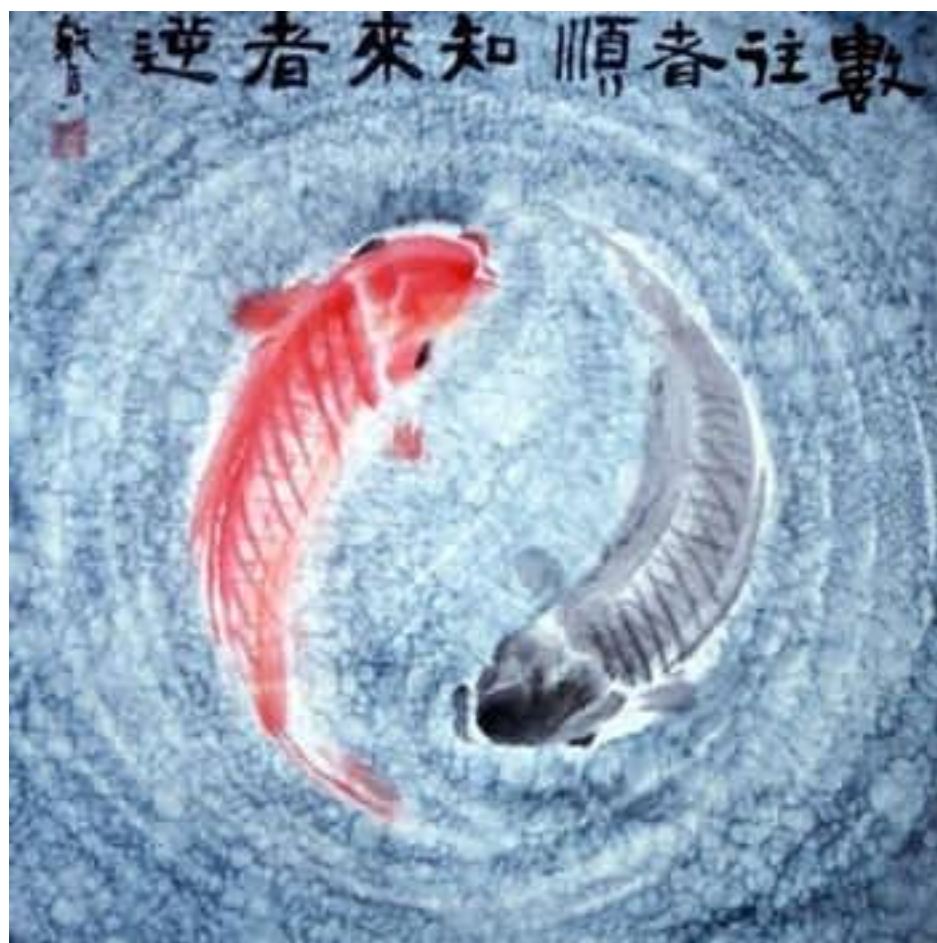
Sắc mặt Nhã Diệp khê biến nhưng chỉ cười nhẹ mà không nói gì.

Tiểu thần côn đúng là chỉ toàn nhắc đến chuyện không nên nhắc, Niếp Hành Phong đi đến, mặt không biến sắc giẫm lên chân cậu ta một cái, Trương Huyền bị đau đến nhúu mày nhưng vẫn không chịu buông tha, cố truy hỏi: “Bốn hồn tám phách chín mệnh rất lợi hại nha, loại dị năng này sau này học có kịp không?”

Nhã Diệp đang muốn rời đi, nghe thấy câu này liền quay đầu lại hỏi: “Nếu bốn hồn tám phách chín mệnh đổi lấy vô tâm, cậu còn ham mộ không?”

Trương Huyền theo bản năng vỗ vỗ ngực bản thân, lại nhìn lại Nhã Diệp, rất muốn hỏi hắn có thật là không có tim không, nhưng đáng tiếc Nhã Diệp đã quay người rời đi rồi.

“Vô tâm?” cậu lẩm bẩm: “Vậy vẫn là thôi đi, tôi cảm thấy người có tim thì sống vẫn vui vẻ hơn.”

24. Phần 2 - Quyển 2 - Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vụ án La Kỳ mất tích coi như bỏ ngõ, thậm chí chuyện bộ xương Niếp Hành Phong cũng không nhắc đến Vệ Tiểu Huệ, Ngụy Chính Nghĩa dường như cũng đã đoán được, vì vậy mọi người cũng ngầm hiểu nhau không nói ra, nếu người chết là Vệ Tiểu Huệ vậy lại sinh ra một quá trình rất khó giải thích. Đầu tiên, xác chết bị Từ Hựu Niên chôn ở nơi khác lại chuyển thành trạng thái xương cốt trong một thời gian ngắn rồi xuất hiện trong hồ, bản thân nó đã không hợp lý rồi; còn có, sau khi bộ xương xuất hiện, Vệ Tiểu Huệ vẫn lấy hình dạng người bình thường sống cùng với mọi người, nếu chỉ lấy chấp niệm để giải thích thì thực vẫn quá gượng ép, hơn nữa loại giải thích này cũng không thể viết vào trong báo cáo.

Bởi vậy, vẫn là đem án xương người để lại thành án chưa giải quyết thôi, trên thế giới này ngày nào cũng có người phạm tội, vụ án hài cốt li kì xuất hiện rất nhanh sẽ bị rơi vào quên lãng, nhiều nhất là trở thành đề tài cho mọi người thảo luận sau bữa cơm mà thôi.

Về phần cái chết của La Kỳ với Cúc Thanh Thanh, Ngụy Chính Nghĩa viết trên báo cáo là vì Vệ Tiểu Huệ đổ kị nên đã hành hung, sau đó Vệ Tiểu Huệ lại bị Từ Hựu Niên sát hại, còn về Từ Hựu Niên, bởi vì đã bị điên nên không thể giải thích về cái chết của Vệ Tiểu Huệ, bởi vậy đành lập án đợi điều tra. Sau đó bác sĩ điều trị chính của bệnh viện tâm thần nói với bọn họ, tâm trí Từ Hựu Niên hẳn là cả đời này cũng không thể phục hồi được.

Phần báo cáo hơn một nửa là do Trương Huyền chỉ điểm, đương nhiên là cũng thuận tiện hung hăng lấy thêm phụ phí. Ra khỏi sở cảnh sát, Niếp Hành Phong nói: “Ngụy Chính Nghĩa thật đúng là rất tin tưởng cậu, luôn miệng sư phụ mà gọi.”

“Đó là vì tôi rất đáng để người khác tin tưởng.” Trương Huyền tràn đầy tự tin.

Niếp Hành Phong bóp bóp trán, vô lực mà đổi chủ đề: “Cậu nói, Từ Hựu Niên là thực sự bị điên hay là giả điên?”

“Có gì khác nhau chứ?” Trương Huyền nhún vai, “Điên thật thì vào bệnh viện tâm thần, điên giả thì vào nhà giam.”

Về Từ Hựu Niên, Trương Huyền không hề đồng tình với cậu ta chút nào, ích kỉ, tham lam, vô tình, cậu thật không hiểu Vệ Tiểu Huệ coi trọng người con trai đó ở điểm nào.

“Tình cảm loại chuyện này rất khó nói.” Nhìn Trương Huyền, Niếp Hành Phong nói đầy ẩn ý.

Vệ Tiểu Huệ là một cô gái ác độc, vì Từ Hựu Niên có thể không ngừng giết người, anh không biết loại tình cảm này là sai hay đúng, nhưng nếu cô ta không quá chấp nhất, đổi lấy một cách sống khác có thể có một cuộc đời hoàn toàn khác hay không?

“Tôi vẫn luôn cho rằng chấp nhất là đúng, nhưng nhìn Vệ Tiểu Huệ lại cảm thấy sự chấp nhất của cô gái này khiến người khác phải sợ hãi.”

“Đó không gọi là chấp nhất mà là cố chấp.” Trương Huyền phản bác, “Nữ nhân một khi đã cố chấp thì rất đáng sợ, bởi vậy tốt nhất là không nên đụng vào.”

Niếp Hành Phong bật cười: “Câu này của cậu nói quá chuẩn.”

Anh nghĩ, cuộc đời sau này của tiểu thần côn chắc chắn sẽ không có cơ hội này.

Sau khi sự việc xảy ra, Niếp Hành Phong hẹn Ngao Kiếm, chuẩn bị đến nhà cảm ơn. Thay một bộ Tây phục hoàn hảo rồi đi đến phòng khách đã thấy Trương Huyền với Nghê đang dựa vào nhau thì thắm.

“Hai người đang nói gì đấy?”

“Cái này a, con dơi nhỏ nhất được ở góc sofa, không biết là cái gì nữa.” Trương Huyền đưa một mảnh giấy bị xé nát cho Niếp Hành Phong.

Giống như là giấy vàng để viết đạo phù, bên cạnh còn lưu lại một ít vết bút, mặt sau của tờ giấy có in một thủy ấn hoa mai mờ mờ, bình thường cậu vẽ đạo phù cũng không dùng đến giấy tốt như thế này.

Niếp Hành Phong nhìn, nghĩ đến đạo phù tối đó Từ Hựu Niên trộm bỏ vào túi của anh sau đó bị anh xé nát rồi thuận tay ném đi, có thể có mảnh giấy vô tình rơi vào túi rồi bị mang về.

“Người giặt dây Từ Hựu Niên quả nhiên có chút đạo hạnh.”

Nhớ lại buổi tối bị quỷ đánh, Trương Huyền tức giận, “Chủ tịch nếu anh không xé đi thì tốt rồi, nói không chừng có thể tìm hiểu được lai lịch, tìm ra người giặt dây.”

Nhìn đường vân hoa mai chín cánh đằng sau đạo phù, Niếp Hành Phong nhíu mày. Lúc đó trời tối, anh không để ý, bây giờ tỉ mỉ xem xét, đột nhiên cảm thấy đường vân này có chút quen mắt, anh đã nhìn thấy nó ở chỗ nào đó không lâu trước.

“Nhưng lại nói, đạo phù in thủy ấn rất đặc biệt nha, không biết còn cho rằng là giấy vẽ tranh.”

Lời lảm bảm của Trương Huyền làm tim Niếp Hành Phong nảy lên một cái, nhưng không đợi anh nghĩ sâu thêm đã bị Trương Huyền cắt đứt, một mặt nghi hoặc quan sát trên dưới anh.

“Anh ăn mặc đẹp như vậy là định đi đâu hả?”

“Tôi có hẹn với Ngao Kiếm.”

“Tôi cũng đi.” Không thể mặc kệ chiêu tài miêu của cậu một mình đi gặp tên bạch mục đó được, Trương Huyền lập tức tự đề cử.

Niếp Hành Phong không muốn cho Trương Huyền tiếp xúc quá nhiều với Ngao Kiếm nên nhẹ nhàng từ chối.

Trên thực tế nếu có thể, bản thân anh cũng không muốn qua lại với Ngao Kiếm, Ngao Kiếm có thể làm Nghê dễ dàng ngất đi, điều này khiến Niếp Hành Phong nghĩ đến lúc Nghê bảo hộ Cúc Thanh Thanh cũng từng bị người đánh ngất, Vệ Tiểu Huệ và Từ Hựu Niên có thể thuận lợi vào Mộc gia cũng đều khiến anh theo bản năng mà liên hệ tới Ngao Kiếm, nhưng lại vẫn không hiểu được mục đích của Ngao Kiếm là gì.

Không thấy rõ được mục đích làm việc mới càng khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Bị từ chối, Trương Huyền có chút ghen tức: “Mộc lão tiên sinh có dặn dò anh phải cẩn thận với người đó, con dơi nhỏ cũng không thích hấn ta, tôi khuyên anh tốt nhất là ít liên hệ với hấn ta thôi.”

“Chỉ là muốn nói lời cảm ơn mà thôi.” tiểu thần côn có vẻ như đang ghen, chuyện này khiến Niếp Hành Phong rất vui vẻ, nói: “Nếu không thì chúng ta cùng đi, cậu ở trong xe đợi tôi được không?”

Đề nghị này Trương Huyền chấp nhận được, vì vậy lái xe chở Niếp Hành Phong đến nhà Ngao Kiếm. Nhìn từ bên ngoài, Ngao gia tường cao sân rộng, đem tất cả trời đất trong ngoài dễ dàng ngăn ra, bảo vệ đứng cạnh cánh cửa bằng đồng đen biết tin Niếp Hành Phong đến thăm hỏi liền rất cung kính mở cửa lớn mời anh vào.

Người hầu mời Niếp Hành Phong đến phòng tiếp khách, bưng lên tách cà phê rồi nói chủ nhân sẽ lập tức đến, mời anh chờ một chút.

Niếp Hành Phong vừa uống cà phê vừa quan sát phòng khách. Bàn ghế làm từ gỗ đàn hương, bốn bức bình phong, trong không khí còn có mùi huân hương nhàn nhạt, một cách bài trí theo kiểu Trung Quốc cổ điển rất chính thống, chợt nhìn lại, anh không thể đặt nơi này với một Ngao Kiếm của gia tộc phương Tây cùng một chỗ được.

Bên trái bức tường treo một bức tranh thủy mặc cổ, là bức tranh < ngư=“” trang=“” thu=“” tể=“” đồ(1)=“”>> của Nghệ Toàn, giá cả có lẽ thuộc loại xa xỉ. Trên tranh cuộn lộ ra thủy ấn hoa mai chín cánh mờ mờ, thanh nhã nhu hòa, nhìn đến thủy ấn này, trong lòng Niếp Hành Phong chấn động.

(1) bức tranh làng chài sau cơn mưa mùa thu

Trên đạo phù Từ Hựu Niên dùng cũng có thủy ấn hoa mai, đây không thể là trùng hợp được, hơn nữa Niếp Hành Phong cuối cùng cũng nghĩ ra bản thân vì sao lại có ấn tượng với đường vân hoa mai này. Trong vụ việc nhận phẩm lần trước anh đã nhìn thấy nó ở trong nhà Tần Chiêu bán đồ cổ, lúc đó anh và Trương Huyền cùng nhau thưởng họa, lớp lót bức tranh trúc bằng mực tàu của Văn Đồng cũng là thủy ấn hoa mai, còn là hoa mai chín cánh rất hiếm gặp.

Tất cả vấn đề trong nháy mắt liên kết lại với nhau mà căn nguyên lại tập hợp trên người vị công tước thần bí này.

“Hành Phong yêu quý, chào mừng em đến nhà anh.”

Giọng nói tràn đầy từ tính vang lên sau lưng anh, Ngao Kiếm cười đi vào, vị bác sĩ Lạc Dương luôn luôn như hình với bóng với hắn lại không thấy xuất hiện.

“Tôi là đến nói lời cảm ơn.” chặn lại nghi ngờ trong lòng, Niếp Hành Phong thản nhiên nói đồng thời cũng đem hộp quà đưa qua.

“Giữa chúng ta không cần loại xã giao này.”

Ngao Kiếm cười thật ôn hòa, nhưng Niếp Hành Phong nhìn thấy tính toán ẩn sau đôi con ngươi bạc. Nếu nói trước khi nhìn thấy tranh cuộn anh mới chỉ là hoài nghi thì bây giờ anh đã có thể khẳng định mà nói mục đích Ngao Kiếm giúp đỡ anh tuyệt đối không hề đơn thuần.

“Mọi việc đều nên rõ ràng thì hơn.” Anh thản nhiên đáp lời.

Câu nói rất bình thường nhưng lại ẩn hàm sắc bén, Ngao Kiếm cân nhắc nhìn Niếp Hành Phong. Người này bình thản nho nhã giống hệt bình thường nhưng mũi dao nhọn đằng sau sự ôn hòa đã giương lên, con ngươi híp lại, là dấu hiệu chuẩn bị tiến công sẵn mỗi, mày Ngao Kiếm nhướn lên, theo ánh mắt của Niếp Hành Phong nhìn ra sau.

“Em thích bức tranh thủy mặc này? Là trước đây không lâu anh mua từ chỗ Tần Chiêu. Tần Chiêu người này em hẳn biết phải không? Ông ta trong giới buôn bán đồ cổ cũng được coi là có tiếng.”

Khóe môi Ngao Kiếm nhếch lên nụ cười nhẹ, một nụ cười xảo trá âm hiểm, trước khi Niếp Hành Phong còn chưa thắc mắc đã lật ngay con át chủ bài ra mang theo khí thế khiêu khích.

Niếp Hành Phong không va chạm chính diện với Ngao Kiếm mà chỉ nói: “Trước đây Trương Huyền đã bị một người có đạo thuật công kích.”

“Vậy sao.” Ngao Kiếm ngồi xuống chậm chậm uống cà phê rồi hỏi: “Em có muốn để anh điều tra giúp không?”

“Việc đó thì không cần, vì trong những người tôi quen, người biết đạo thuật cũng không nhiều.” con ngươi màu đen nhìn chằm chằm Ngao Kiếm, Niếp Hành Phong lạnh lùng nói: “Bất luận mục đích của anh là gì, đừng có động thủ với Trương Huyền, công tước Borgia!”

“Em hoài nghi là anh? Hành Phong, anh phát hiện hơn một năm không gặp, em đã biết kể chuyện cười rồi.” đối với lời nói sắc bén của Niếp Hành Phong, Ngao Kiếm tỏ ra rất nhàn nhã, vừa cười vừa hỏi ngược lại: “Anh tại sao phải làm hại một thần côn chỉ biết một vài đạo thuật hạng ba mới gặp qua một lần?”

Niep Hành Phong chưa từng tưởng tượng sự sáng suốt của mình lại đem lại may mắn thế này, hôm nay nếu mang theo Trương Huyền thì anh dám đảm bảo chỉ với câu này của Ngao Kiếm Trương Huyền nhất định sẽ hủy luôn căn nhà này.

“Lại nói, nếu anh muốn hại em, thì sẽ không giúp em có phải không?” Ngao Kiếm buông tay, cười vô tội: “Bởi vậy, Hành Phong, em hẳn là không nên nói như vậy, nếu anh là em, dưới tình huống không có bất kì chứng cứ nào, tuyệt đối sẽ không nói bừa, như vậy sẽ chỉ làm loạn mất vị trí của mình, lợi ích nào cũng không đạt được.”

Cái gì mà không có chứng cứ? Kí hiệu hoa mai chín cánh tương đồng chính là chứng cứ tốt nhất! Niep Hành Phong không tin đây là trùng hợp, anh nghĩ Ngao Kiếm nhất định sẽ phát hiện ra chỗ sơ suất nhỏ này, bởi vậy mới dứt khoát nói thẳng tên của Tần Chiêu, nhưng về mặt không hề sợ hãi của Ngao Kiếm đã nói cho anh biết, cho dù anh biết chuyện này có liên quan đến Ngao Kiếm thì cũng không thể làm gì được.

“Cảm ơn đã nhắc nhở.”

Niep Hành Phong nói cảm ơn xong liền đứng dậy rời đi, Ngao Kiếm cũng không giữ anh lại mà chỉ nói: “Thực ra, trên đời này người biết đạo thuật rất nhiều, là ở những chỗ em không biết. Vẫn nên lo lắng một chút về Tần Chiêu nữa.”

Niep Hành Phong quay đầu nhìn hắn, muốn biết rõ hơn hàm ý bên trong câu nói này nhưng Ngao Kiếm lại chỉ nhún vai ý tứ sâu xa nói: “Nhưng, có lẽ cũng đã không còn kịp rồi.”

Có một loại dự cảm xấu tràn đến, Niep Hành Phong vội vàng từ biệt. Trương Huyền đang ngồi trong xe đợi anh, nhìn thấy sắc mặt anh không tốt liền vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đi đến nhà Tần Chiêu.”

“Nhà ai cơ?” Trương Huyền nhất thời không kịp phản ứng.

“Người buôn bán đồ cổ đó.”

Trương Huyền nhớ ra rồi, Tần Chiêu buôn bán đồ cổ đã làm ra vụ việc nhận phẩm. Mặc dù không rõ tại sao Niep Hành Phong lại đột nhiên muốn đến chỗ đó nhưng cậu không hề hỏi gì mà chỉ nghe theo chỉ thị, lái xe đến Tần gia.

Xe đi được nửa đường, phía đối diện chạy đến một chiếc xe thể thao hiệu Lamborghini, màu sắc đỏ rực gần như muốn bốc cháy luôn được. Niep Hành Phong không hề có chút sức chống cự nào với loại xe thể thao phong cách tuyệt đẹp này, lúc đi lướt qua anh theo bản năng quay đầu nhìn, người lái xe là một cậu thanh niên mang kính viền vàng, nhìn thấy anh, khoe miệng câu lên một nụ cười đầy ẩn ý rồi mấp máy môi nói – Sau này sẽ gặp lại.

Lướt qua trong thoáng chốc nên Niep Hành Phong không nhìn thấy câu mấp máy của cậu ta, nhưng nụ cười quái dị của đối phương khiến anh cảm thấy rất không thoải mái, sau khi xe đi qua lại vẫn không nhìn được quay đầu nhìn.

“Sao vậy?” Trương Huyền cũng chú ý đến chiếc xe thể thao nổi bật.

“Không có gì.” chỉ là người kia đem lại cho anh một cảm giác rất kì quái mà thôi.

Trong nháy mắt hai chiếc xe thể thao lướt qua nhau rồi đi về hai hướng hoàn toàn trái ngược, đợi xe của Trương Huyền chạy xa, người con trai lái xe Lamborghini dừng xe ở bên đường, sau khi kết nối điện thoại thì cười hì hì nói: “Sự phụ, con nhìn thấy Niep Hành Phong rồi, người thật đẹp trai hơn nhiều so với trên tạp chí a.”

“Anh ta không phải là người dễ đối phó đâu, đừng có mạnh động.” bên kia truyền đến tiếng nói trầm thấp của người già.

“Biết rồi a, mặc dù lần này sách mệnh không thuận lợi về tay nhưng bọn họ cũng giúp chúng ta thử nghiệm rồi, coi như là báo đáp, tạm thời con sẽ không đi làm phiền.” người con trai cười một cách rất gian tà: “Nhưng sớm muộn con sẽ thượng anh ta, không phải là năm lên mà là thực sự thượng anh ta một lần, thân thể cường khí dồi dào như vậy, không dùng thì thực sự quá lãng phí rồi.”

Thân hình lão nhân ngồi trên ghế lái phụ chấn động một cái, hiển nhiên là vẫn không thích ứng được với lời nói sôi sục như vậy.

Người ở đầu dây bên kia lại giống như đã sớm quen với loại lời nói này của chàng trai, chỉ nói: “Trước hãy làm xong chuyện của Mộc Thanh Phong rồi nói.”

“Vậy đây thiên thu thì sao? Nó vẫn đang ở trong tay Niếp Hành Phong.”

“Cái đó không vội, đồ vật quý giá như thế, ta tin anh ta sẽ thay chúng ta bảo quản cẩn thận.” Lão nhân rất tin tưởng phán đoán của bản thân, lại nói: “Trong coi kĩ Tần Chiêu, ông ta hiểu rõ đồ cổ, rất có lợi với chúng ta.”

“Đã biết.”

Cúp điện thoại, nhìn sang lão già bị mình nhìn đến đứng ngồi không yên ở bên cạnh, chàng trai ngả ngón cười nhạt: “Yên tâm, tôi không có hứng thú với người già.”

“Vậy, tiếp theo chúng ta đi đâu?” nam nhân kính cẩn hỏi.

“Chúng tôi kinh doanh không ít phi vụ bán đấu giá ngầm, tôi nghĩ, ở chỗ đó, ông có thể trở tài.”

Chàng trai nở nụ cười, giống như bày tỏ hữu hảo, nhưng Tần Chiêu lại không nhin được mà run lên. Có loại cảm giác, sau khi ông ta kí kết khế ước với ma quỷ có những chuyện sẽ không thể quay lại được nữa.

Trương Huyền lái xe đến Tần gia, kinh ngạc phát hiện tòa nhà trước kia đã biến mất, trước mắt là một mảng phế tích, cả tòa nhà bị cháy sạch chỉ còn khung sắt, mang theo sự thê thảm sau khi bị cháy, một vài người dân xung quanh cũng đang đứng ở gần đây quan sát.

[Nhưng, có lẽ cũng đã muộn rồi.]

Bên tai Niếp Hành Phong vang lên tiếng nói ưu nhã mang theo sự tự phụ nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay của Ngao Kiếm, trong nháy mắt, anh hiểu ra hàm ý chân chính của câu nói, ánh mắt lướt qua đồng hồ nát, sắc mặt anh âm trầm lại.

“Tôi đi hỏi xem có chuyện gì xảy ra.”

Trương Huyền muốn xuống xe tiếp cận đám đông nhưng Niếp Hành Phong lại kéo cậu lại, “Thôi đi, về thôi.”

Nếu chuyện này là do Ngao Kiếm làm, hẳn tuyệt đối có thể đem tất cả xử lý cẩn thận, bởi vậy đi tra tin tức chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

Về đến nhà, Niếp Hành Phong gọi cho Ngụy Chính Nghĩa, bảo cậu ta giúp điều tra nguyên nhân gây cháy của Tần gia. Năm phút sau, Ngụy Chính Nghĩa gọi điện thoại đến nói nguyên nhân hỏa hoạn trước mắt vẫn còn đang điều tra, nhưng bước đầu khẳng định là sự cố ngoài ý muốn, Tần Chiêu là do bị ngạt khói mà chết.

“Mùa này, đất trời hanh khô, rất dễ dẫn đến hỏa hoạn a.”

Nghệ chuyển sang kênh tin tức, rất nhanh ti vi bắt đầu đưa tin về vụ cháy ở Tần gia, nó xem một lúc, rồi đột nhiên a lên một tiếng, chỉ màn hình nói: “Kì quá nha, hai người xem này.”

Trong tin tức hiện trường hỏa hoạn, ống kính lia qua một cái bàn rất lớn ở trong sân, người tu đạo đều biết đó là đàn tế dùng khi làm phép, Nghệ thấy rất kì quái: “Lần trước lúc tôi đi Tần gia theo dõi không nhìn thấy đàn tế này a.”

[Trên đời này người biết đạo thuật rất nhiều.]

Lời của Ngao Kiếm có ý chỉ ra nhưng lại cố ý không chỉ rõ, bắt anh phải tự mình suy đoán, anh không biết lời của Ngao Kiếm có mấy phần chân thật nữa. Người làm phép làm hại Trương Huyền với Tây Môn Tuyết rốt cuộc là ai? Tần Chiêu, Từ Hựu Niên, có quan hệ gì với Ngao Kiếm? Còn có nguyên nhân Tần Chiêu bất ngờ chết, anh đều không thể biết được, dường như tất cả mọi chuyện đều hạ màn theo cái chết của Tần Chiêu.

Niếp Hành Phong phát hiện, anh nhìn như là đã giải khai được bí ẩn án quan tài, nhưng trên thực tế đằng sau còn có càng nhiều bí ẩn không thể giải khai, cái này nối với cái kia, quấn chặt lại với nhau giống như một mớ hỗn loạn không thể gỡ ra.

Nhìn ra được sự hoang mang của Niest Hành Phong, Trương Huyền đứng dậy, phỉ phỉ tay, ung dung tổng kết: “OK, hai vị thích suy nghĩ, vụ án quan tài lần này đã kết thúc rồi, tiếp tục nghĩ nữa chỉ là tự tìm phiền phức thôi. Nếu sự việc đã kết thúc rồi chúng ta hẳn là nên đi ăn mừng chứ? Chủ tịch cùng tôi ra ngoài mua đồ ăn, con dơi nhỏ ở nhà chuẩn bị cơm tối.”

“Nhưng mà, không cần phải phiền phức như vậy chứ? Chúng ta có thể gọi điện thoại đặt cơm a.”

Con dơi nhỏ nêu ra ý kiến khác, phải biết trong ba người bọn họ không có cao thủ nấu nướng nào a.

“Tôi thích ăn cơm chủ tịch nấu hơn.”

Không để cho Niest Hành Phong có thời gian từ chối, Trương Huyền kéo anh đi. Không muốn nhìn bộ dạng anh nhíu mày suy nghĩ, chiêu tài miêu dùng tâm chiêu tài là được rồi, bây giờ công việc hình cảnh cũng không dễ làm, anh cũng không cần đi đoạt bát cơm của người ta.

Cuối tháng, Trương Huyền lấy được hai bao tiền thưởng như ý nguyện, trong buổi trà chiều cùng ngày, Tả Thiên còn đặc biệt mua bánh vòng Mister Donut ngọt ngọt số lượng có hạn về mời mọi người ăn, đồng nghiệp khó có dịp tụ tập cùng nhau nên vừa ăn bánh ngọt vừa bắt đầu đồng loạt oán giận.

“Ông chủ cũng quá ki bo rồi, đại án này kiếm được không ít lại chỉ mời ăn bánh vòng.”

Tả Thiên quay ra trừng mọi người: “Tôi kiếm được rất nhiều lúc nào? Mọi người đi làm việc tôi làm sao không biết xấu hổ lấy nhiều được?”

“Rốt cuộc kiếm được bao nhiêu Vi Vi tỷ là người biết rõ nhất có phải không?”

Lương Lương ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Đỗ Vi Vi, làm thư kí kiêm giám sát tài chính, loại chuyện này giấu được ai chứ không thể giấu được cô ấy.

“Nhưng nói thật, án này cũng thật cổ quái, còn rất nhiều chỗ chưa làm rõ được, cuối cùng Vệ Tiểu Huệ rốt cuộc là sống hay chết cũng không biết được.” Hỷ Duyệt Lai vừa xem báo vừa lẩm bẩm.

Án hài cốt ở sân golf sớm đã được đám nhà báo viết ba hoa chích chòe, liên tiếp mấy ngày đều kín đặc cả mặt báo, cái gì mà giết người vì tình lời nguyền giết người vân vân, thần trí của Tây Môn Tuyết cũng vô cùng thần kì hồi phục ngay sau một đêm khiến cho vụ án càng thêm thần bí, nhưng anh ta vẫn luôn từ chối gặp mặt phỏng vấn, bởi vậy tin tức trên báo phần lớn đều là bịa đặt, dùng để lừa các bà các mẹ còn được chứ như Hỷ Duyệt Lai là pháp y thực tập, vừa nhìn là đã thấy được bên trong còn có ẩn tình.

Chủ đề được chuyển hướng, trong lòng Tả Thiên cảm ơn Hỷ Duyệt Lai không ngừng, lập tức hỏi Trương Huyền: “Báo cáo của cậu viết quá quy cách, bên trong nhất định còn có nội tình khác, không bằng nói ra cho mọi người nghe?”

“Không có a, chỉ là tình tay ba vô cùng nhạt nhẽo mà thôi.” mồm Trương Huyền đang nhồm nhoàm bánh vòng, quét mắt nhìn qua con dơi nhỏ mồm cũng đầy chặt bánh vòng ngồi trong góc tường, lẩm bẩm.

Muốn câu giải thích gì mà quan tài, thập thê mệnh thư, quỷ hồn giết người sao? Đảm bảo trước tiên sẽ bị đám đồng nghiệp vô lương tâm này đẩy xuống dưới lầu hủy thi diệt tích.

Đỗ Vi Vi đẩy đẩy gọng kính thời trang trên sống mũi, nhìn chằm chằm Trương Huyền, hoài nghi nói: “Bình thường lúc cậu nói như vậy đều có nghĩa là chắc chắn có vấn đề, thành thật khai ra mau!”

“Thực sự là không có gì a, Vi Vi tỷ.”

Đang tranh cãi âm ỉ bỗng điện thoại di động đổ chuông, cứu thoát Trương Huyền khỏi vòng bao vây của đồng nghiệp. Mở điện thoại, là chiêu tài miêu yêu quý, cậu lập tức tươi cười hỏi: “Chủ tịch, tìm tôi có việc gì?”

“Giờ cậu có bận không?”

“Không bận không bận.” chồng văn kiện cao ngất ở trước mặt bị Trương Huyền cố tình bỏ qua.

“Là thế này, người nhà tôi nghe thấy chuyện của cậu, muốn mời cậu đến nhà tôi làm khách.” Niếp Hành Phong cẩn thận lựa lời, “Có làm phiền cậu không?”

Đều là do tên Ngụy Chính Nghĩa to mồm gây ra, hại anh tối qua bị người nhà luân phiên vặn hỏi, thiếu nước tìm thám tử đi điều tra tổ tông tám đời của Trương Huyền, tức đến mức Niếp Hành Phong rất muốn bảo với mọi người, Trương Huyền chính là thám tử, có cần bọn họ ngay lập tức lấy tài liệu, trực tiếp mời xem?

Tức thì tức nhưng Niếp Hành Phong vẫn làm theo ý nguyện của mọi người, mời Trương Huyền đến nhà làm khách. Trong chờ mong căng thẳng còn có một chút chút kì quái, bạn bè của anh rất nhiều nhưng chưa bao giờ thấy người nhà lại căng thẳng như vậy, thái độ đó như là anh đang bị người khác lừa vậy, nhưng cũng may ông nội khó có được cũng có hứng thú với Trương Huyền, chỉ cần tiểu thần côn đối đáp tốt chút, qua được cửa của ông nội, sau này việc gặp gỡ liền thuận lợi rồi, điều kiện tiên quyết là ngàn vạn lần không được cho cậu nói đến tiền.

Vừa nghe thấy được đi đến nhà chiêu tài miêu làm khách, Trương Huyền lập tức gật đầu lia lịa: “Sẽ không sẽ không, theo lễ tiết tôi cũng nên đi thăm hỏi một lần, chủ tịch, anh đang ở đâu? Tôi đến tìm anh.”

“Đang đứng dưới lầu văn phòng của cậu.”

Trương Huyền chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống, quả nhiên nhìn thấy một chiếc Porche màu bạc sáng xinh đẹp đỗ ở dưới, Niếp Hành Phong cầm điện thoại đứng ở bên cạnh, nhìn thấy cậu liền vẫy vẫy tay.

Rất ít khi nhìn thấy Trương Huyền tung tăng như vậy, đồng nghiệp đều vây xung quanh xem. Dưới lầu xe thể thao thêm anh đẹp trai, quả nhiên là một khung cảnh vô cùng đẹp đẽ, đợi đến lúc nhìn rõ diện mạo của Niếp Hành Phong, Đỗ Vi Vi kích động hét lớn: “Vị đó hình như là chủ tịch Niếp thị phải không? Tôi xem qua bài báo về anh ta rồi, đẹp trai quá đi!”

“Xe thể thao là dòng xe mới nhất trong năm nay của Porche a.” đối với Lương Lương mà nói, xe thể thao càng hấp dẫn hơn so với trai đẹp.”

Tả Thiên bắt lấy Trương Huyền: “Tiểu tử thôi, cậu quen với đại nhân vật kia từ bao giờ thế?”

“Chính là không lâu trước a, tôi đang vội, sau này nói tiếp nha.”

Bỏ qua đám đồng nghiệp đang muốn tiếp tục thăm dò tin tức, Trương Huyền chạy như bay xuống dưới, nhìn mọi người đều kích động như vậy, Hỷ Duyệt Lai thấy rất kì quái, lẩm bẩm: “Anh ta rất nổi tiếng sao? Tôi nhìn thấy anh ta mấy lần, người này thực sự rất thông minh.”

“Nhìn thấy ở đâu?”

Nghe thấy nguồn gốc tình báo, mọi người lập tức đem lực chú ý chuyển qua người Hỷ Duyệt Lai, đẩy cậu xuống ghế, đưa lên bánh vòng với trà sữa ngọt ngào, nhìn từng con mắt của đồng nghiệp lộ ra vẻ gian tà, vị pháp y thực tập bé nhỏ đáng thương mới phát hiện bản thân đã rơi vào trong bẫy sắp bị đem ra hội thẩm tam đường.

Trương Huyền chạy một mạch xuống dưới tầng, ngồi lên xe của Niếp Hành Phong, con dơi nhỏ nhắm mắt theo đuôi, từ phía sau lập tức lao vào trong xe.

Xe chuyển bánh, Trương Huyền hỏi: “Tôi có phải nên mua một ít lễ vật mang đến tặng ông nội?”

Xưng hô gọi thật trôi chảy, Niếp Hành Phong cười: cái tên tinh thần lúc nào cũng vui vẻ, vết thương bọn quỷ hồn gây ra trước đây cũng đã biến mất sạch sẽ, điều này khiến Niếp Hành Phong hoàn toàn yên tâm, chỉ ra đằng sau: “Đừng lo, tôi đã mua hết rồi, đến lúc đó cậu chỉ cần nói là cậu mua là được.”

“Cảm ơn chủ tịch.”

Không cần tiêu tiền, Trương Huyền thở phào, nhìn thấy đôi lông mày của cậu cong lên, Niếp Hành Phong liền hiểu trong lòng cậu đang nghĩ cái gì, vì vậy liền thêm một phần điều kiện: “Nhưng bộ quần áo này của cậu hơi cũ rồi, tôi đưa cậu đi mua một bộ mới.”

“Được a.” hẳn là cũng không phải tiêu tiền, Trương Huyền sáng khoái đồng ý.

Có thể lộ liễu thưởng thức mỹ nam thanh tú, Niếp Hành Phong rất thỏa mãn, nhìn Nghệ đang ngồi ở phía sau rồi hỏi: “Nghệ cũng đi cùng chứ?”

“Vật nuôi nhỏ nhà tôi ăn hình mà, sẽ không dọa người.”

“Không phải, tôi chỉ muốn nói, Nghệ không cần ăn hình, hơn nữa nó có thể sẽ rất thích chỗ đấy.”

Bên trong nhà đã có rất nhiều động vật kì quái, thêm một con nữa cũng không sao cả.

Trương Huyền vui vẻ ngồi trên xe thể thao, nghĩ đến kế hoạch kiếm tiền mấy ngày trước liền hỏi: “Chủ tịch, tôi đột nhiên nghĩ đến a, có thể dùng danh nghĩa của anh...”

“Tôi phản đối.”

“Ý của tôi là bù a hộ thân...”

“Phản đối.”

“Này, tôi đã nói cái gì đâu!”

“Phản đối.”

Chưa cần phải nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt hai mắt sáng ngời của tiểu thần côn, Niếp Hành Phong liền biết cậu đang nghĩ cái gì, còn định học người ta dùng chiêu tài miêu làm bù a hộ thân hãm hại lừa gạt? Đừng có mơ!

Hoàn toàn không thể nói chuyện, Trương Huyền có chút tức giận, con người đảo vòng, đột nhiên lại bật cười hì hì: “Đúng rồi, chủ tịch, ngày đó lúc anh cho rằng tôi đã chết, hình như còn khóc a.”

Sắc mặt Niếp Hành Phong cứng lại, ánh mắt không tự nhiên nhìn chằm chằm về phía trước.

“Cậu nhìn nhầm rồi, tôi không khóc.”

“Thị lực của tôi 10/10 đấy, làm sao có thể nhìn nhầm được? Anh rõ ràng có khóc!”

“Không khóc!”

“Có khóc!”

“Không khóc!”

“Có khóc!”

Vấn đề mang tính quan trọng này Trương Huyền tuyệt đối không nhượng bộ, cuối cùng vẫn là Niếp Hành Phong từ bỏ loại đối đáp vô nghĩa này quay sang hỏi: “Trương Huyền, tôi muốn hỏi cậu một vấn đề.”

“Gì vậy?”

“Nếu tôi chết, cậu có giống như đối với những người khác, cười nhìn sinh tử?”

Trương Huyền nghiêng đầu nhìn Niếp Hành Phong, con ngươi màu xanh xinh đẹp híp lại. Đây là một vấn đề rất gay go, gay go đến mức cậu đột nhiên muốn vùng vẫy đánh chiêu tài miêu.

“Không có loại nếu như đấy, bất kể ai muốn giết anh, tôi sẽ giết người đấy trước!”

Trương Huyền khó có dịp nghiêm túc như vậy, con ngươi màu lam nhạt trong nháy mắt chuyển thành màu xanh sâu thẳm, một vòng màu vàng ở chỗ sâu trong con ngươi màu xanh phân li mang theo lạnh táp ngoan lệ.

Con dơi nhỏ cũng cảm thấy, lập tức ôm lấy lon bia chui xuống dưới gầm xe, đáng tiếc Niếp Hành Phong đang lái xe không nhìn thấy biến động trong mắt Trương Huyền, nhưng câu trả lời kiên quyết kia khiến anh rất vui, lệ khí tràn đầy sát khí nhưng lại không hề khiến anh thấy phản cảm.

Khóe môi cười nhẹ, Niếp Hành Phong nói: “Nhưng mà, con người luôn có sinh lão bệnh tử, đó không phải chuyện cậu có thể khống chế.”

“Ít nhất, tôi sẽ không để anh chết trước mặt tôi.”

Giọng điệu Trương Huyền hòa hoãn lại, cười nhẹ. Nếu có thần chết dám đến dẫn hồn chiêu tài miêu đi, vậy thì cứ thử xem, con mèo cưng nhà cậu, nói thế nào cũng không dễ dàng buông tay như vậy.

“Hóa ra, trong lòng cậu, tôi với những người khác không giống nhau.” Ý cười trên mặt càng đậm, Niếp Hành Phong nghiêng đầu nhìn Trương Huyền.

Tránh khỏi ánh mắt tìm tòi, Trương Huyền không tự nhiên đem ánh mắt chuyển ra chỗ khác.

“Đương nhiên không giống a, người khác đều là người bình thường, chỉ có anh, là chiêu tài miêu sống sờ sờ vàng rục rở.”

“Không phải chứ?”

“Phải!”

“Không phải!”

“Phải!”

Trong tiếng máy của xe thể thao cuộc đối thoại không có dinh dưỡng liên tục nóng lên, lần này hai người không có ý niệm ngừng lại, so sức chịu đựng nha, ai sợ ai? Đường đi vẫn còn rất dài nha.

Tiểu tiểu tiểu phiên ngoại: Hồ thuyết quỷ ngữ của người trong Niếp gia

Cuối tuần, năm giờ sáng.

Chuông điện thoại vang lên, Trương Huyền mơ mơ màng màng nghe máy.

Ngụy Chính Nghĩa vui vẻ giàu sức sống: “Sự phụ, cuối tuần có sắp xếp gì chưa?”

“Có...” có thể, đại khái, có lẽ có... “Có chuyện gì sao?”

“Không có gì.” dập máy.

Năm phút sau, Trương Huyền phẫn nộ nghe điện thoại: “Sáng sớm cuối tuần cậu gọi morning call cho tôi, có phải là rảnh rồi quá không!?”

Ngụy Chính Nghĩa cẩn thận: “Con không có việc gì, bởi vì người có việc.”

Trương Huyền càng phẫn nộ: “Tôi rất tốt, không có việc gì! Cậu mới có chuyện!”

Kinh hãi run rẩy: “Con thực sự không có chuyện gì a...”

Phẫn nộ: “Có!”

Sợ hãi: “Không có...”

Một vòng tuần hoàn vô tận cứ như thế tiếp tục...

25. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 1: Văn Án - Khế Ước

Trong quán bar, khói sương xa hoa lượn lờ,

Quỷ ảnh hồng y chấp chờn như ẩn như hiện,

Sự cố bên người Niếp Hành Phong liên tục xuất hiện,

Nhưng bọn họ đều biết đó hoàn toàn không phải là việc ngoài ý muốn đơn thuần.

Lệ quỷ đòi mạng còn chưa giải quyết được,

Ngao Kiếm thì vẫn tùy thời mà hành động,

Trương Huyền bất đắc dĩ thấy rõ được,

Chiêu tài miêu nhà cậu căn bản là một tên chiêu phiên phức giỏi hơn cả chiêu tài,

Xem ra cậu phải làm thiên sư hai tư trên hai tư giờ mới có thể bảo đảm an toàn cho anh ta!

“Chủ tịch, sự phụ, hai người ở cùng nhau là chuyên môn gây họa cho nhân gian phải không?”

Hừ! Cái tên không có lễ phép gì cả,

Cậu thực sự chỉ là đang theo dõi án bắt cóc mà thôi a!

26. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 1-2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Anh thật muốn lập tức giết tên tiểu thần côn kia!

Đây là ý nghĩ duy nhất lúc này của Niếp Hành Phong.

Mây kiếm hoàn mỹ hơi nhú, tay cầm ly nắm chặt lại, biểu hiện rõ tâm tình hiện giờ của anh tòi bao nhiêu, tiếng nhạc jazz du dương đã không còn công hiệu làm cho tâm tình con người ta trở nên thông thả hòa hoãn, mà ngược lại còn giống như là chất xúc tác, làm ngọn lửa buồn bực trong lòng anh càng ngày càng bốc lên.

“Trương Huyền đáng chết!”

Nếu tâm linh tương thông thì lúc này Trương Huyền sẽ rất vinh hạnh phát hiện, bản thân tối nay đã được chủ tịch đại nhân thân yêu hỏi thăm không dưới hai chục lần.

Mông dường như bị một bàn tay không an phận “vô ý” chạm vào, sống lưng Niếp Hành Phong theo bản năng cứng lại, nhưng chỉ uống một ngụm đồ uống mà không có thêm phản ứng gì khác.

Trong loại quán bar nhiệt tình đến gần như có thể nói là thối nát này, rất khó trông chờ được loại gần bần mà chẳng hôi tanh mùi bần, huống hồ anh còn đang ăn mặc thành dáng vẻ này.

Kiểu tóc vốn đang hoàn hảo lại trở thành kiểu đầu bị nhuộm màu lòe loẹt, còn có kiểu khuyên đinh(1) đủ để làm giả hóa thật này, cùng với bộ quần áo bó sát người ôm chặt lấy đường cong thắt lưng với mông, nhưng thứ khiến anh bức nhất là áo sơ mi bán trong suốt, cổ áo trễ đến mức da thịt bên trong ngực đều không hề che giấu mà lộ ra ngoài, dưới những ánh mắt lộ liễu quan sát khiến anh có loại kích động muốn cài kín khuy áo lên tận cổ luôn.

(1) khuyên kiểu này này

Nhưng, hiển nhiên đó là không thể được, vì trước khi Niếp Hành Phong ra khỏi nhà, Trương Huyền đã tiên liệu trước trực tiếp đem khuy áo phía trên ngực giắt đứt hết, gọi hoa mỹ thì là – gọi cảm. Nhưng anh bây giờ còn... gọi cảm cái con mẹ nó!

Đầu mày Niếp Hành Phong xoắn lại, rất không có phong độ đem mấy lời thô tục hỏi thăm tên thần côn đầu têu ra trò này.

Sao anh lại có thể đáp ứng loại yêu cầu quá đáng này của Trương Huyền chứ? Lại uống một ngụm đồ uống, Niếp Hành Phong trầm tư suy nghĩ – nếu lúc đó anh không lên cơn thì chắc chắn là Trương Huyền đã dùng pháp thuật gì đó với anh, tên thần côn chết tiệt!

Bánh xe thời gian tự động xoay trở về một vòng, đến buổi sáng cuối tuần.

Niếp Hành Phong bị Trương Huyền gọi điện thoại kêu đến biệt thự, lúc anh còn đang vì có thể cùng tên đó trải qua cuối tuần mà vui vẻ thì một bộ quần áo liền được ném ra, mà sau đó, Trương Huyền ghé sát vào anh, cười nịnh nọt.

Chuông cảnh báo trong lòng Niếp Hành Phong kêu to, cảm thấy suy nghĩ của bản thân trước đó tuyệt đối là tự mình đa tình.

Quả nhiên, sau một trận ân cần hỏi thăm, mời trà, niềm nở nịnh nọt, Trương Huyền chấp tay trước ngực, vẻ mặt chân thành trình bày sơ lược mục đích của cậu – nhờ anh ăn mặc gọi cảm một chút thay mình đi một quán bar nào đó theo dõi mục tiêu.

Sau khi nghe xong, ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu Niếp Hành Phong chính là tát cho tên này một cái ngã từ trên tầng xuống. Có thể cũng nhìn ra tâm tình không tốt của anh, Trương Huyền tiếp tục cẩn thận van xin: “Chủ tịch giúp tôi đi mà, chỉ một lần này thôi, tuyệt đối không có lần thứ hai!”

Nếu có thể, cậu cũng không muốn để chiêu tài miêu đi bán sắc a, nhưng đáng tiếc bản thân lần trước không cẩn thận đã bị lộ thân phận, các đồng nghiệp khác trong văn phòng thám tử cũng đều không có thời gian giúp đỡ, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ nghĩ được ra chủ tịch đại nhân thân yêu, không chỉ là bởi vì ngoại hình khiến cho việc theo dõi không dễ bị phát hiện, mà chủ yếu là, dựa vào tướng mạo phong thái của Niếp Hành Phong, muốn điều tra cái gì thì tuyệt đối dễ như trở bàn tay.

Lúc đó là thấy lợi tối mắt cũng được, là bị sắc đẹp của Trương Huyền dụ dỗ cũng được, nhưng Niếp Hành Phong từ nhỏ đã lăn lộn trong thương giới xảo quyệt đầy biến động liền thực sự không chống lại được một màn khấn cầu đó nên đã gật đầu đáp ứng, sau đó đêm đó phải mặc lên bộ quần áo gọi cảm, đến quán bar Trương Huyền chỉ định ôm cây đợi thỏ.

Nhưng, đến tận sau này, Niếp Hành Phong mới phát hiện mình bị xỏ mũi. Anh không để ý việc giúp Trương Huyền đi theo dõi nhưng tuyệt đối cảm ghét phải nằm vùng trong loại quán bar tình dục tự do này, đặc biệt còn là lấy thân phận MB(2).

(2) MB = money boy = trai bao (chắc ai cũng biết rồi:p)

Đây là sau một giờ chủ tịch Niếp đại ôm cây ở quán bar bị hơn mười vị cả nam lẫn nữ quấy rầy mới hậu tri hậu giác nghĩ đến – hóa ra trong một số trường hợp một bộ trang phục có thể đại biểu cho một loại hàm ý riêng biệt.

“Trương Huyền, nợ này tôi sẽ từ từ tính với cậu!”

Đang ân cần hỏi thăm Trương Huyền thì tay cầm ly đột nhiên run lên, khí tức cổ quái ngoan lệ mạnh mẽ tiếp cận Niếp Hành Phong. Trong lòng không kìm được hoảng sợ, mi mắt của anh nâng lên, phát hiện trong quầy bar mơ hồ hiện lên bóng hình một cô gái mặc hồng y, máu tươi từ trên trán xối xả chảy xuống, khiến cho mái tóc dài ướt đầm gần như hoàn toàn dán chặt vào da đầu, khuôn mặt vì bị máu che khuất nên không thể nhìn rõ mà chỉ nhìn thấy đôi con ngươi xám trắng đang hung hăng nhìn chằm chằm anh.

Đồ uống trong ly thủy tinh đột nhiên lắc lư dữ dội, là do tay của anh run rẩy đến không khống chế được tạo thành. Cho đến giờ, Niếp Hành Phong cũng tiếp xúc với một số chuyện ma quái nhưng chưa bao giờ thất thố như bây giờ, oán hận cường đại xuyên qua bóng tối trực tiếp truyền đến anh.

Sống lưng đột nhiên bị chọc một cái, Niếp Hành Phong hồi thần, ảo ảnh trước mặt bỗng biến mất, nhưng trong nháy mắt, mồ hôi lạnh đã đầy trán, không hề lưu tâm đến sự trêu chọc từ phía sau.

Không thấy anh có phản ứng, bàn tay kia càng thêm suồng sã, ngón tay nhẹ nhàng trượt xuống theo xương sống của anh, sau đó ngay lập tức một làn gió thơm thoï đến, một cô gái mặc váy dài đỏ thắm ngồi xuống ngay bên cạnh anh, cô gái dựa vào rất gần khiến Niếp Hành Phong gần như không thể không nhìn thấy phong tư ngạo nhân dưới cổ áo trễ của cô ta.

“Vóc dáng của anh thật đẹp.” cô ta nịnh nọt, con ngươi màu lam như nước lộ ra nụ cười diễm tình: “Trước đây chưa từng thấy anh ở đây nha, tên là gì?”

Không thể phủ nhận, đây là một cô gái rất đẹp, tóc xoắn dài gọn sóng, lông mi tinh xảo vừa dài vừa cong, ngũ quan sâu sắc, đường nét khuôn mặt mang theo vẻ đẹp Âu Mỹ đang thịnh hành, đáng tiếc cô ta dựa vào quá gần đến nỗi Niếp Hành Phong có thể nhìn rõ miếng kính sát trùng màu xanh trong mắt cô ta. Không nhận được nhử nhử này, cái anh thích là kiểu con ngươi xanh tự nhiên của Trương Huyền, có thể tùy theo tâm trạng mà tự động biến đổi màu chứ không phải là loại tận lực trang điểm này.

“Có chuyện gì?”

Tâm tình còn chưa hoàn toàn hồi phục lại sau cảnh tượng bất ngờ vừa rồi, Niếp Hành Phong không muốn quan tâm đến cô ta nên liền cầm ly thủy tinh, bình tĩnh tách bàn tay vẫn còn đang suồng sã vuốt ve đằng sau lưng ra, nhưng bàn tay kia lại lập tức chạm lên đùi anh, cô gái nghiêng đầu nhìn anh, giọng nói khiêu khích giống như mùi nước hoa trên người của cô ta tràn đầy mê hoặc.

“Bạn tôi vừa lỡ hẹn rồi, nhưng tôi dường như đã tìm thấy món điểm tâm ngọt còn ngon hơn, có hứng thú không?”

“Hứng thú?”

“Nhà anh hay nhà tôi? Yên tâm, sẽ không trả ít hơn chủ của anh đâu.”

Cô gái này chắc chắn là người to gan nhất trong những người đến bắt chuyện tối nay, nhưng Niếp Hành Phong không hề có hứng thú với người tự động đưa đến cửa này, nghiêng người tránh khỏi bàn tay đang khiêu khích, lạnh lùng nói: “Mời cô tự trọng một chút!”

Mặt cô gái biến sắc, nổi giận đùng đùng đứng dậy, cười lạnh với anh: “Đã ra đây bán rồi còn giả bộ thanh cao gì nữa!”

Nói xong liền vung túi xách lên rồi xoay người rời đi. Giọng nói của cô ta không lớn nhưng người xung quanh đều có thể nghe rõ ràng, Niếp Hành Phong nhìn thấy trong nháy mắt liền có một số ánh mắt hướng về phía mình.

Nghiến răng ken két, anh có phải nên cảm ơn tên tiểu thần côn kia đã cho bản thân có một hồi ức vô cùng tuyệt vời – chủ tịch Niếp thị bán thân, anh ngược lại còn đang muốn xem ai có thể mua được đây!

Ngồi đợi cả buổi tối, người muốn đợi thì không xuất hiện mà người không đợi thì lại liên tiếp chạy đến mời...chính xác mà nói là quấy rối, ngoài ra còn nhìn thấy quý nữa, sau khi về anh nhất định sẽ không tha cho tên kia, không, bây giờ đã không thể tha rồi!

Hỏa khí ngất trời, Niếp Hành Phong không nhìn được, móc ra điện thoại, gọi điện cho Trương Huyền đang thành thoi hưởng thụ ở biệt thự.

Đầu dây bên kia ngay lập tức bắt máy, tiếng nói tràn đầy nguyên khí của Trương Huyền truyền đến: [Chủ tịch, anh vất vả rồi!] “Mục tiêu không xuất hiện, cậu rút cuộc còn muốn tôi đợi ở đây đến bao giờ?” nhìn xuống cơn tức, Niếp Hành Phong hỏi.

Nếu lúc này là video call(3), Niếp Hành Phong sẽ nhìn thấy rất rõ trán Trương Huyền toát ra mấy hạt mồ hôi lạnh, cũng may điện thoại đã ẩn đi hình ảnh này, Trương Huyền vươn tay lau mồ hôi, cười xòa: [Tiếp tục đợi, tiếp tục đợi, chủ tịch, bình tĩnh chờ vội, sau này tôi giúp anh xoa bóp được không?] âm cuối tràn đầy nịnh nọt khiến tâm tình Niếp Hành Phong trong nháy mắt dễ chịu hơn rất nhiều, anh hỏi: “Cậu đang làm gì thế?”

(3) tiếng trung của nó là nói chuyện có hình nên t chuyển sang video call nhá

[Nghiên cứu án.] Trương Huyền vừa nói vừa tắt tiếng của màn hình chiếu phim trong nhà.

Hoắc Ly ở bên cạnh đang muốn tiết lộ lời nói dối của cậu liền bị bàn tay mèo của Tiểu Bạch vung qua, lập tức im bật, Nghệ ôm chai bia dựa vào cạnh loa rất thông minh nhận thức được tình hình nên đã án binh bất động.

Niếp Hành Phong cười lạnh một tiếng, cũng lười vạch trần lời nói dối của Trương Huyền, “Tiểu Ly với Tiểu Bạch có chơi vui không?”

[Rất vui nha, từ trước đến nay tôi đều rất yêu động vật.] Trương Huyền khoác lác xong lại cẩn thận hỏi: [Chủ tịch, bầu không khí ở quán bar có phải cũng không tệ lắm đúng không?] “Cũng được quan tâm, tôi được mười mấy người mời rồi.”

Giọng điệu bình thản, nhưng Trương Huyền tuyệt đối cảm nhận được mùi thuốc súng ẩn bên trong, chiêu tài miêu nhất định phát hiện mình làm trò gì rồi, trong lòng cậu rơi lộp bộp, mồ hôi lạnh lại không ngừng chảy ra, cười hì hì nói: [Bị bắt chuyện, vậy chứng minh sức quyến rũ của chủ tịch là vô hạn a, nhưng phải nhớ rõ, nhất định không được để bị chiếm tiện nghi nha.] trong lời dặn dò còn mang theo mùi vị độc chiếm, tâm tình uất ức của Niếp Hành Phong hơi được xoa dịu, nhìn quanh quán bar cũng không thấy hành tung của nữ quý kia nữa, hi vọng chỉ là hồn phách qua đường, anh tự an ủi bản thân rồi nói: “Yên tâm, tiện nghi của tôi cũng không dễ chiếm như vậy, có tình hình gì tôi sẽ liên lạc sau.”

[Được a được a, phải thật cẩn thận, theo dõi cũng đừng quên hưởng thụ, thích cái gì cứ việc gọi, tôi mời, đừng khách sáo.] tên này, vậy mà biết lấy tiền của công ty đi làm lễ vật.

Niếp Hành Phong bật cười, sau khi tắt máy mới nghĩ đến bản thân gọi cho Trương Huyền là muốn khởi binh hỏi tội cậu ta, nhưng vừa mới nghe thấy giọng cậu ta thì đem luôn dự định ban đầu quên sạch sành sanh.

Vỗ vỗ trán, anh bắt đắc dĩ nghĩ, bản thân quả nhiên không có cách nào đối phó với tiểu thần côn a.

Trong biệt thự, Trương Huyền vừa mới cúp điện thoại liền nhìn thấy ba con động vật với sáu ánh mắt lên án trừng mình, Hoắc Ly tức giận bất bình nói: “Đại ca anh quá quá đáng rồi, không phải nói hôm nay mục tiêu tạm thời hủy bỏ kế hoạch sao? Tại sao lại không cho Niếp đại ca về?”

Tiểu Bạch với con dơi nhỏ đồng thời gật đầu, tán đồng lời nói của Hoắc Ly.

“Bây giờ thông báo cho anh ta có bị anh ta truy sát không?”

Có lẽ nên bỏ từ nghi vấn đi, là tuyệt đối sẽ bị truy sát, bởi vậy, cậu vừa rồi không phải không nói mà là không dám nói a. Lừa chủ tịch Niếp thị đóng vai MB, cuối cùng đối tượng theo dõi còn chưa đi, chiêu tài miêu không bạo phát núi lửa mới là lạ, lương tâm cậu vừa rồi cũng là đấu tranh rất lâu mới quyết định không nói.

“Bọn mày...sẽ không bán đứng tao chứ?” ánh mắt đảo qua ba con vật, Trương Huyền hoài nghi hỏi.

Con dơi nhỏ là thức thần của cậu, tạm thời không cần lo lắng, nhưng tiểu hồ ly với con mèo nhỏ, đặc biệt là con mèo, thành thật mà nói Trương Huyền thực sự không ôm quá nhiều hi vọng.

Hoắc Ly và Tiểu Bạch là lần trước lúc cậu đến Niếp gia thăm hỏi gặp được, nói về sự việc xảy ra ngày đó, đến bây giờ Trương Huyền vẫn có chút cảm thán, không phải là vì tòa nhà kia có bao nhiêu xa hoa mà là kinh ngạc với rất nhiều du hồn ở xung quanh ngôi nhà, thậm chí người Niếp gia thần kinh thô đến trình độ coi mấy a phiêu đó như nhìn mà không thấy.

Mỗi nhà nhiều hay ít đều có du hồn ở xung quanh nhưng cũng không phải toàn bộ âm hồn đều sẽ mang đến bất lợi cho con người, thậm chí đại bộ phận trong đó có thể nói là người bảo hộ, nhưng việc khiến cậu ngạc nhiên là, những linh hồn bảo vệ xung quanh tòa nhà không phải nhiều bình thường, khiến cậu cảm nhận được triệt để chân lý có tiền mua tiên cũng được.

Sau khi vào nhà, Trương Huyền mới hiểu ra nguyên nhân có rất nhiều âm hồn. Phía sau em trai Niếp Duệ Đình của Niếp Hành Phong có một linh hồn sau lưng âm đến mức không thể âm hơn, không cần phải nói, chắc chắn bọn âm hồn kia đều là bị khí tràng của hắn ta thu hút, điều này khiến Trương Huyền xóa ngay ý niệm ban đầu muốn báo thù Niếp Duệ Đình, mặc dù tên này từng vu oan cho cậu là lừa đảo, nhưng thức thần của người ta lợi hại hơn thức thần của mình rất nhiều, chạy đi khiêu khích nhất định sẽ không chiếm được chút tiện nghi nào.

Cung cung kính kính chào hỏi ông nội Niếp, sau đó dưới những con mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm của mọi người đưa ra quà gặp mặt, cậu tuyệt đối không tự kỷ đến mức cho rằng diện mạo của bản thân có thể khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhưng trạng thái lúc đó thực sự quá quý dị, giống như mọi người nhìn thấy một vật không thể nhìn thấy được, kinh ngạc đến mức không nói lên lời.

Sau đó cậu liền được Niếp Duệ Đình rất thân thiết ôm lấy, Tiểu Ly xông lên vui mừng gọi cậu là đại ca, ông nội Niếp cũng cười nhẹ gật đầu, Tiểu Bạch và linh hồn phía sau gọi là Nhan Khai lại chạy đến trước mặt cậu, quan sát từ trên xuống dưới, ánh mắt giống như đang đánh giá cổ khí xem có phải là đồ giả hay không.

Nhìn thấy trong hình người của Hoắc Ly ẩn hiện thân hình hồ ly, Trương Huyền rất bất đắc dĩ, cậu là một đệ tử thiên sư chân chính, tại sao lại cùng một con hồ ly xưng huynh gọi đệ?

Tóm lại, bữa tiệc hôm đó trải qua trong bầu không khí đặc biệt sôi nổi, Nghệ cùng bọn nó chơi cũng rất vui, vì vậy sau này Hoắc Ly với Tiểu Bạch liền trở thành khách quen của nhà cậu, rảnh rỗi liền chạy tới chơi.

“Chi phí ngày mai tao bao.”

Câu hỏi dò không được hưởng ứng, Trương Huyền chỉ đành nhịn đau tung ra đòn sát thủ, tiêu tiền thì tiêu, miễn là qua được cửa bị chủ tịch truy sát sau khi biết rõ chân tướng.

“Lão đại yên tâm, là một thức thần đạt tiêu chuẩn, tôi đảm bảo sẽ không làm trái phẩm đức, bán đứng cậu.” có được lợi ích, Nghệ lập tức lên tiếng nói rõ lập trường.

Trương Huyền chưa bao giờ tin phẩm đức của thức thần nhà cậu.

Hoắc Ly cũng lập tức gật đầu: “Đại ca, ngày mai em muốn ăn vịt quay của nhà hàng Victoria.”

Hồ ly không phải đều ăn gà sao? Tại sao hồ ly nhà cậu lại khác vậy?

Nghĩ đến tiêu chuẩn chi phí trong nhà hàng Victoria, tâm can của Trương Huyền liền đau một hồi, sau đó ánh mắt hướng đến Tiểu Bạch, trong ba con vật con mèo này là âm hiểm nhất, chỉ sợ một con vịt quay không mua chuộc được nó.

Bị nhìn chằm chằm, Tiểu Bạch ngáp một cái, lười biếng nói: “Yên tâm, tôi cũng không lắm mồm như vậy, loại chuyện này hai người một người nguyện đánh một người nguyện chịu, liên quan gì đến bọn tôi đâu?”

Thuận lợi qua cửa, Trương Huyền yên tâm, vỗ tay một phát, “Vậy chúng ta tiếp tục xem phim nha, các quý ngài.”

Niếp Hành Phong thì không có được vận khí tốt như vậy, trong lúc Trương Huyền đang hưởng thụ nhân sinh ở biệt thự thì anh lại phiên muội uống đồ uống trong quán bar kiêm việc tiếp tục bị người lạ quấy rối.

Đợi tiếp nữa tiếp, nếu sau nửa tiếng mục tiêu không xuất hiện thì anh sẽ về. Uống đồ uống trong quán bar, thực sự là không còn mặt mũi nào... không, chỉ cần bộ trang phục này thôi cũng đã rất không có mặt mũi rồi, thậm chí nữ quý, haizzz, thật không muốn nghĩ đến.

“Tôi có thể ngồi ở đây không?”

Thanh âm nhu hòa cắt đứt suy nghĩ của Niếp Hành Phong, anh ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một cô gái mặc trang phục thanh nhã, cô ta rất đẹp nhưng vượt lên trên là ý vị văn nhã, giữa lông mày dường như có chút buồn bã nhàn nhạt, không giống như người hay đến chỗ này.

“Mời ngồi. “ nếu chỉ là nói chuyện bình thường, anh cũng không để ý, với cả ngồi đợi người cũng rất buồn chán.

Cô gái ngồi xuống, cười nhẹ nói: “Cảm ơn anh cho tôi cơ hội này, tôi mời anh rượu, coi như là cảm ơn.”

“Cảm ơn, nhưng tôi thích uống cái này hơn.”

Cô gái cũng không miễn cưỡng, quay sang nói với bartender muốn một ly rượu vang, sau đó cụm ly với Niếp Hành Phong, “Anh đang đợi bạn sao? Vừa rồi tôi nhìn thấy mấy người đều bị anh từ chối rồi.”

“Có thể người đó sẽ không đến.”

Niếp Hành Phong phát hiện nụ cười của cô gái rất lễ độ, khéo mắt khi cười không hề có nếp mà chỉ là cười theo nói quen.

“Cô là lần đầu tiên đến?” anh hỏi.

“Đúng vậy, tôi ra ngoài đi dạo, nhìn thấy quán bar này nên mới thuận đường vào.” Cô gái nhìn xung quanh rồi nói: “Vốn cảm thấy trong này không quá thích hợp với tôi, nhưng sau đây lại thấy có người còn không thích hợp hơn cả tôi.”

“Có người còn không thích hợp hơn cả cô?”

“Chính là anh nha, anh thấy một nam nhân trưởng thành nào uống đồ uống không cồn trong quán bar chưa?”

Cô gái nhìn Niếp Hành Phong, phì cười, Niếp Hành Phong chỉ đành cười khổ. Có cách nào chứ? Trước khi đến đây Trương Huyền dặn đi dặn lại anh không được uống rượu, nói uống rượu sẽ làm hỏng việc vì vậy anh liền ngoan ngoãn nghe lời tên đó.

“Tôi lái xe, không thể uống rượu.”

“Thực sự là một cái cơ tời.”

Cô gái tiếp tục cười, lần này là một nụ cười thật lòng, Niếp Hành Phong cũng cười: “Quả là rất tời.”

Trong tiếng nhạc nhẹ nhàng, hai người tùy tiện nói chuyện phiếm, nhưng lại có thể nói đến rất vui vẻ, Niếp Hành Phong nhìn ra cô gái có rất nhiều điều không vui nhưng lại không nói gì cả, khuôn mặt tươi cười nhàn nhạt giống như một kiểu giáo dục lâu thành thói quen.

Rất nhanh, ba mươi phút liền trôi qua, Niếp Hành Phong uống hết đồ uống trong ly, đang muốn chào từ biệt cô gái thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gào thét chói tai, anh quay đầu liền nhìn thấy một bóng đen chọt vọt qua bên ngoài thủy tinh có hoa văn, sau đó, tiếng va đập ầm ầm vang lên ngoài quán bar.

Tiếng hét xé rách tâm can trong nháy mắt phá vỡ sự tĩnh mịch của ban đêm, trên đường vang lên tiếng kêu gào hỗn loạn, ngay sau đó, có rất nhiều người chạy tới bên này. “Có chuyện gì vậy?”

Quán bar nằm ở tầng một của trung tâm thương mại, tiếng kêu gào ồn ào quá lớn, kinh động tất cả khách bên trong quán, một vài người nhiều chuyện lập tức chạy ra ngoài, cô gái kì quái quay đầu nhìn ra ngoài hỏi: “Sao vậy?”

“Để tôi đi xem sao.”

Nhớ lại cảnh thoáng hiện lên ngoài cửa sổ vừa rồi, trong tim Niếp Hành Phong có loại dự cảm không tốt, liền đứng dậy vội vàng đi ra.

Trước quán bar là một con đường gạch đỏ rất rộng dành cho người đi bộ nhưng lúc này xung quanh toàn là người, trong đám người không ngừng truyền ra tiếng báo cảnh sát, gọi xe cứu thương vùn vụt, Niếp Hành Phong chen vào trong đám người liền nhìn thấy một cô gái nằm nghiêng trên mặt đất, dưới mái tóc là khuôn mặt trắng bệch, thân hình gầy yếu co quắp, máu từ trong mái tóc xoăn không ngừng chảy ra, đèn đường ở đây rất sáng nên đã đem tất cả chiếu sáng rất rõ ràng.

Chính là cô gái vừa rồi đến bắt chuyện với anh, mặc dù mái tóc rũ xuống che gần hết nửa khuôn mặt cô ta nhưng chiếc váy dài màu đỏ, mái tóc xoăn đều có thể chứng minh thân phận của cô ta. Ánh mắt Niếp Hành Phong nhìn lướt qua một chiếc giày cao gót rơi bên cạnh, đột nhiên nghĩ đến lời Trương Huyền nói – nếu trong tai nạn mà giày bị rơi ra chứng tỏ người này hết hi vọng cứu chữa, bởi vì lòng bàn chân là vị trí cuối của ngũ âm, hôn phách mất đi áp chế thì sẽ tản ra từ ngũ âm.

“Ai ya, vừa rồi tôi nhìn thấy cô ấy quanh quẩn trên mái nhà, cảm thấy không tốt liền gọi điện báo cảnh sát, ai ngờ vừa mới gọi điện thoại xong thì cô ấy đã nhảy rồi.”

Bên cạnh truyền đến một tiếng nói thì thầm, Niếp Hành Phong ngẩng đầu nhìn tầng thượng. Tòa nhà nay cao năm, sáu tầng, đèn ở xung quanh rất sáng, tình hình ở trên tầng thượng có thể nhìn rõ ràng từ phía dưới, cô gái sau khi chơi ở quán bar liền đi lên tầng thượng rồi nhảy xuống từ đó.

“Oe...”

Âm thanh kim nén khó chịu vang lên bên cạnh, Niếp Hành Phong quay đầu liền nhìn thấy cô gái vừa cùng mình nói chuyện, cô ấy có thể là bị cảnh máu me kích thích nên có chút không chịu được, che miệng chạy đến góc tường nôn ra.

Niếp Hành Phong vội vàng chạy ra theo, giúp cô gái vỗ lưng, đợi đến khi cô gái hơi tốt lên thì chạy vào quán bar lấy một cốc nước rồi đưa cho cô, sau khi uống xong, cô gái mỉm cười cảm ơn anh.

“Xin lỗi đã làm phiền anh rồi.”

Uống hết nước, khuôn mặt trắng bệch của cô gái cũng dần hồng trở lại, ánh mắt lướt qua hiện trường vụ án, xe cấp cứu đã đến, bác sĩ vội vàng cấp cứu người tự sát, cô thở dài: “Thật là đáng thương, tại sao lại nghĩ không thông muốn tự sát chứ?”

Niếp Hành Phong muốn ngắt lời cô thì đã không kịp rồi, Trương Huyền đã nói trước mặt người chết kị nói những từ như thế này, rất dễ bị theo, bây giờ chỉ hi vọng cô gái nhảy lầu kia không nghe được những lời này.

Đỡ cô gái vào trong quán rượu, vì đột nhiên xảy ra sự việc nhảy lầu nên trong quán bar hơi hỗn loạn, Niếp Hành Phong trả tiền, đang muốn chào từ biệt thì lại thấy cô gái dựa vào trước quầy bar không ngừng bóp đầu giống như là đang rất khó chịu, anh do dự một chút rồi hỏi: “Hình như cô không được khỏe, có cần tôi đưa cô về nhà không?”

“Không cần phiền như vậy, giúp tôi gọi một chiếc taxi là được rồi.”

“Vừa mới xảy ra sự cố, bây giờ sợ là không dễ bắt được xe, xe của tôi đỗ gần đây thôi, không phiền gì đâu.”

Niếp Hành Phong không phải là một người rất tốt bụng, nhưng đáng về khó chịu của cô gái khiến anh không thể bỏ mặc, chỉ là đưa một đoạn đường mà thôi, sẽ không mất quá nhiều thời gian.

Cô gái cũng không kiên trì nữa mà đáp ứng đề nghị của Niếp Hành Phong, trên đường đi ra chỗ để xe, Niếp Hành Phong nhìn thấy hiện trường sự cố có rất nhiều cảnh sát, anh vội vàng quay đầu, chỉ sợ Ngụy Chính Nghĩa cũng ở đây, nhìn thấy anh lại lỗi anh ra phân tích án tình.

Đến chỗ để xe, Niếp Hành Phong mở cửa chỗ pho lái mời cô gái lên xe, sau đó đi về vị trí lái, khởi động động cơ đi đến địa chỉ cô gái nói.

Hôm nay anh đi chiếc xe Ferrari mới ra năm nay, cô gái không hiểu biết lắm về xe nhưng cũng có thể nhìn ra giá trị không nhỏ của chiếc xe này, lại quay đầu sang nhìn Niếp Hành Phong. Không thể không nói người đàn ông này rất đẹp trai, nhưng điều thu hút người khác không phải chỉ là diện mạo của anh ta mà là phong độ cử chỉ ôn nhã cùng với sự quan tâm chăm sóc, một người như thế lại đi làm cái nghề này khiến cô chỉ biết nói quá đáng tiếc rồi.

“Anh làm nghề này, thực ra cũng là thân bất do kỉ(4) phải không?” cô cẩn thận chọn lọc từ ngữ.

(4) Thân bất do kỉ: bất đắc dĩ, làm điều mình không muốn

“Làm nghề này?” Niếp Hành Phong sững người rồi mới hiểu được ý tứ của cô gái, nghĩ đến bị Trương Huyền xỏ mũi, anh nghiêng răng nói: “Thân bất do kỉ.”

“Tình nhân của anh đối với anh rất tốt, đây là một điều rất may mắn.” nếu không tốt cũng sẽ không mua chiếc xe thể thao đắt tiền như thế này cho anh ta, cô gái nghĩ.

“Tôi không có tình nhân.”

Niếp Hành Phong nghiêng răng, anh vẫn rất muốn đem tiểu thần côn làm tình nhân nhưng tên đó đến bây giờ vẫn chẳng tỏ vẻ gì, thật sự là quá buồn.

“Nói vậy cũng là cái đó...cũng không được tính là tình nhân.”

Nhìn thần tình lãnh đạm của Niếp Hành Phong, nữ nhân nghĩ chỉ là quan hệ bao dưỡng, danh xưng tình nhân đích thật không phù hợp, thở dài nói: “Kỳ thực làm nghề đó cũng không phải không có gì tốt, để sống nhiều lúc vẫn phải làm một vài việc cho dù không muốn cũng không thể không làm.”

Cả mặt Niếp Hành Phong đều đen lại, nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy cũng không cần phải giải thích, nghe ngữ điệu ưu thương của cô gái, xem ra gia cảnh của cô gái dù tốt nhưng thực ra lại không quá vui vẻ, vì vậy cũng mặc cô nghĩ loạn.

Nửa tiếng sau, Niếp Hành Phong đi theo đường cô gái chỉ dừng lại trước một khu nhà cao cấp ở sườn núi.

“Nhà tôi ở trước mặt, tôi xuống xe ở đây là được rồi.”

Hiển nhiên là cô gái không muốn để người khác nhìn thấy cô ngồi xe người khác về nhà, Niếp Hành Phong dừng xe, muốn xuống xe giúp cô mở cửa thì tay lại bị kéo lại, cô gái nói: “Cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà.”

“Chỉ là thuận đường thôi.”

“Thực sự là một cái cơ tời.”

Cô gái bật cười, hai người cách nhau rất gần, Niếp Hành Phong có thể nhìn rõ trong con ngươi của cô toát ra sự nhiệt tình và chờ mong, sau đó, bờ môi tiến lại gần, giống như muốn hôn anh, Niếp Hành Phong vội vàng nghiêng mình tránh đi.

“Cô gái, đến nhà rồi.”

“...anh là quân tử.”

Tuy là hôn hụt nhưng lại có cảm giác nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, cô gái lại dựa vào ghế, nhẹ giọng nói: “Nói chuyện cả một buổi tối, anh vẫn không có hỏi tên của tôi.”

Dường như là không cần thiết đi?

Niếp Hành Phong xuống xe, đi đến trước cửa bên ghế phó lái, giúp mở cửa, sau khi cô gái xuống xe mới quay sang cười nhẹ nói: “Tôi là Nguyễn Hồng Lăng, hi vọng sau này chúng ta còn có thể gặp lại, tiên sinh thích uống đồ uống không cồn.”

Theo tiếng lộc cộc của đôi giày cao gót, thân ảnh Nguyễn Hồng Lăng dần dần đi xa, Niếp Hành Phong quay xe đi về. Đã rất muộn rồi, giờ anh chỉ muốn sớm quay về nhà mà thôi, thậm chí câu nói gặp lại sau của Nguyễn Hồng Lăng sớm đã bị anh vứt qua sau đầu.

Về đến nhà, chính xác mà nói, là về đến nhà của Trương Huyền, trong biệt thự một mảng tối om, Niếp Hành Phong mở cửa, cũng không bật đèn mà quen thuộc đi vào rạp chiếu phim gia đình dưới tầng hầm, nếu anh đoán không sai, Trương Huyền nhất định đang xem phim ở trong này.

Vừa mới mở cửa ra một trận mùi rượu liền bay đến trước mặt, bên trong chỉ bật một chiếc đèn nhỏ, màn hình lớn phía trước vẫn đang chiếu bộ phim mới ra năm nay, nhưng bốn vị đại nhân xem phim thì... Niếp Hành Phong nhìn lướt qua căn phòng, Hoắc Ly đã hóa về trạng thái hồ ly cuộn đuôi ngủ ở giữa phòng, Tiểu

Bạch ngửa mặt nằm trên lưng Tiểu Ly, Nghê ôm chai bia dựa vào bên cạnh chân bàn, Trương Huyền thì nằm úp sấp trên thảm mà ngủ.

Vỏ hoa quả, đồ ăn nguội, đồ ăn vặt, hoa quả khô, còn có chai bia chất đống trên bàn chứng minh, trong mấy tiếng mình đi ra ngoài, bốn tên này đã phung phí hưởng thụ một trận.

Niép Hành Phong rất bất đắc dĩ, bật đèn, dọn bát đĩa đi, lại mở điều hòa rồi tiến lên đá nhẹ vào chân Trương Huyền.

“Về phong mà ngủ.”

Người đang ngủ say lầm bầm vài câu không rõ ràng, Niép Hành Phong đang muốn đá tiếp thì Trương Huyền trở mình, sắc mặt ửng hồng chứng tỏ cậu đã uống say rồi.

Hai gò má phồng hồng mê người, Niép Hành Phong đột nhiên cảm thấy cổ họng có chút khô, xoay người ấn nút ở trên tường, sô pha gắn vào tường mở ra trở thành một cái giường ngủ rất lớn, anh ôm eo Trương Huyền, đặt lên giường rồi đi lấy thảm lông đắp cho cậu.

“Chủ tịch...”

Tiếng lẩm bẩm khe khẽ thành công ngăn lại bước chân đang chuẩn bị bước ra ngoài của Niép Hành Phong, anh ngồi lại bên giường nhưng rất nhanh liền phát hiện đó chỉ là lời nói mơ của Trương Huyền, đôi môi hé mở, lông mi tinh mịn rung động nhẹ theo hô hấp, hoàn toàn không có dấu hiệu mở mắt.

“Tôi lại bị cậu lừa rồi.”

Biết rõ Trương Huyền sẽ không tỉnh, Niép Hành Phong vươn tay càn rỡ vén phần tóc phía trước trán của cậu, để cho bản thân có thể nhìn cậu rõ ràng hơn, chỉ có lúc này, anh mới không cần che giấu tình cảm trong lòng, yên tâm nhìn chăm chú khuôn mặt này.

Là từ khi nào bắt đầu chú ý đến cậu ấy? Hay là, căn bản đã không có bắt đầu, phần thân thiết vốn đã tồn tại rất sâu đậm trong lòng anh rồi, có một vài kí ức có thể quên được nhưng phần cảm giác yêu thích để ý này giống như là bản năng, không cần bất kì kí ức nào dẫn ra.

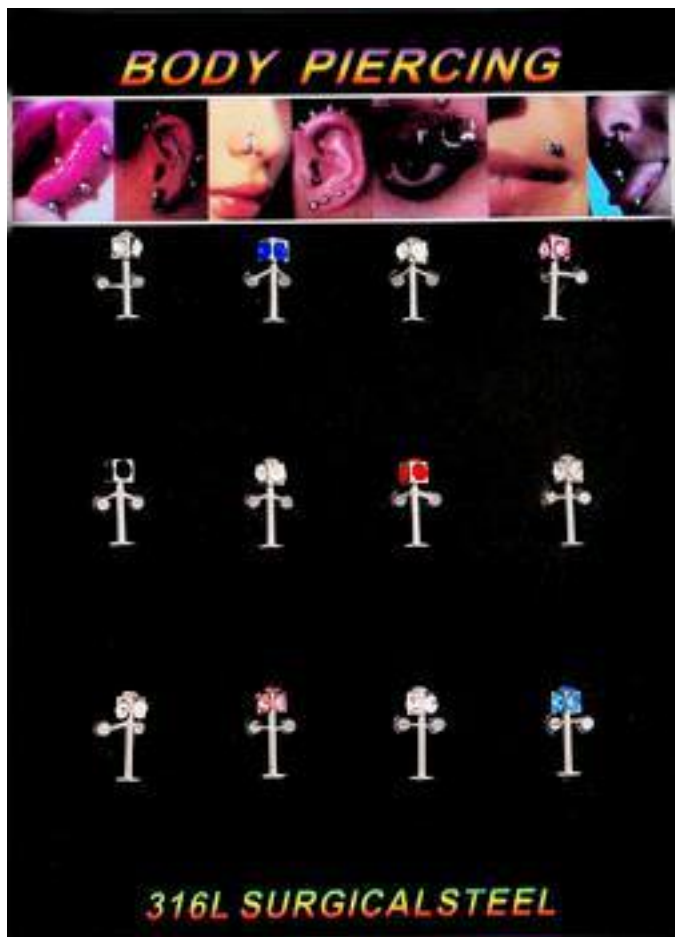
Nhớ lại tình cảnh hôm Trương Huyền đến thăm ông nội, Niép Hành Phong nhú mày, có một loại trực giác, trước đây người nhà anh đã biết Trương Huyền; nhất là ông nội, đối với người lần đầu tiên đến thăm, ông sẽ không vui vẻ ôn hòa như vậy, thậm chí có thể nói là cứng chiều, đó là thái độ chỉ có thể biểu hiện ra với người nhà.

Nhưng, anh không hỏi gì cả, cũng có thể là không dám hỏi, có một vài thứ có lẽ vạch trần ra thì sẽ làm mất đi vẻ đẹp vốn có của nó, anh sợ sẽ xảy ra kết quả như thế, hơn nữa, như bây giờ cũng rất tốt không phải sao? Thậm chí Trương Huyền đã chiếm được sự đồng ý của người nhà.

Vuốt mái tóc của Trương Huyền, cảm thấy mùi thơm đặc biệt thuộc về cậu, Niép Hành Phong phát hiện cảm giác khô khát ở cổ họng càng ngày càng mãnh liệt, tay dần dần di chuyển xuống phía dưới, theo sợi tóc lướt đến xương quai xanh tinh xảo dưới cổ áo, anh cười nhẹ, cúi thấp đầu hôn lên đôi môi đang hé mở rồi tiện đà xâm nhập vào, trắng trợn chiếm lấy.

Theo nụ hôn nhẹ nhiệt độ cơ thể cấp tốc tăng lên, Niép Hành Phong khó khăn lắm mới khắc chế được tình cảm của bản thân, từ khóe môi của Trương Huyền rời đi, tim đập thình thịch, anh cười khổ, là ai nói anh là quân tử? Nhìn người vẫn đang chìm trong giấc mộng, không hề biết đến sự khiêu khích của anh, Niép Hành Phong oán hận nghĩ, anh bây giờ chỉ hận không thể lột da rút xương, ăn hết tên này vào bụng.

Anh cẩn nhẹ lên giữa cổ cậu coi như là trừng phạt, sau đó mới đứng dậy ra khỏi phòng. Đối với người thần kinh siêu thô, anh thực sự là không có cách nào cả, không muốn buông ra nhưng lại không dám quá bộc lộ tình cảm của bản thân, chỉ sợ dọa cậu sợ chạy, bởi vậy vẫn là từ từ thôi, bọn họ cũng không thiếu thời gian.

27. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm, Hoắc Ly đã đứng chuẩn bị bữa sáng ở phòng bếp, chỉ cần nó có thời gian rồi đến đây công việc nấu cơm liền do nó phụ trách, trù nghệ của con dơi nhỏ cũng chỉ hơn Trương Huyền một xú xú, vì vậy tự động thối lui ra ngoài, ngồi xem ti vi ở phòng khách với Tiểu Bạch.

Bữa sáng rất nhanh đã chuẩn bị xong, đến giờ ăn Trương Huyền vẫn chưa xuất hiện, ba con vật trăm miệng một lời nói tối qua cậu ta uống nhiều nhất bởi vậy Niếp Hành Phong không gọi cậu dậy, theo án rất mệt nên cuối tuần cứ để cậu ngủ thêm chút nữa vậy.

Sau khi ăn xong, Niếp Hành Phong ngồi trong phòng khách đọc báo, ba con vật thì ghé vào nhau cùng chơi cờ nhảy. Trước đây lúc chỉ có Hoắc Ly với Tiểu Bạch đa phần chúng nó đều chỉ đánh điện điện tử, bây giờ có thêm con dơi nhỏ, vì vậy đánh điện tử liền chuyển thành cờ nhảy, cờ nhảy có thể chơi tối đa sáu người, Niếp Hành Phong tự giễu nghĩ nhà bọn họ ít nhất còn có thể thu thêm ba con nữa cũng không có vấn đề gì.

Bên ngoài mưa rất lớn, khó có được một cuối tuần mà lại mưa to, so với âm thanh mưa gió bên ngoài bên trong phòng khách hơi có phần tĩnh lặng.

“Chín giờ rồi, tại sao không gọi tôi dậy, muộn mất rồi!”

Một tiếng hét lớn đánh vỡ sự yên lặng nhất thời, ngay sau đó Trương Huyền lấy tốc độ nhanh nhất vọt vào, Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy nhoáng một cái, liền thấy cậu chạy vào nhà vệ sinh xong rất nhanh lại quay

ra, vừa chỉnh sửa đầu tóc vừa nhào vào bàn ăn, tiện tay lấy một cái bánh mì trong khay, cắn hai miếng rồi lại chạy vội ra ngoài.

“Tiểu Biên Bức(1), mang cặp tài liệu lại đây.” Lúc âm thanh truyền đến thì Trương Huyền đã chạy đến huyền quan rồi.

(1) Tiểu Biên Bức chính là con dơi nhỏ đó, bình thường toàn để con dơi nhỏ nhưng thấy nếu gọi dơi nhỏ thì thấy kì kì nên đổi thành âm Hán Việt nhé ^^.

Không có ai xê dịch, ba con vật đang chơi cờ nhảy tạm thời ngừng tay, đồng loạt quay đầu nhìn đồng hồ, ngày hiện trên đồng hồ rõ ràng là cuối tuần nha.

“Trương Huyền, cuối tuần cậu tăng ca sao?” Niếp Hành Phong xem lướt qua tờ báo, thuận miệng hỏi.

“A! Hahaha, tôi ngủ đến hồ đồ rồi, cứ nghĩ hôm nay là thứ hai.”

Được nhắc nhở, Trương Huyền sững lại mấy giây rồi cũng tỉnh táo lại, vui vẻ quay người vào, “Hóa ra là cuối tuần, tự dừng lại trông ra một ngày a.”

Niếp Hành Phong ngẩng đầu lên, Trương Huyền hiển nhiên còn chưa tỉnh ngủ hẳn, con người mit mờ, thủy lam dao động, cười hì hì ngồi lại bàn ăn bắt đầu ăn sáng.

Tên này vĩnh viễn lúc nào cũng lạc quan như vậy.

Niếp Hành Phong cảm thấy phải đả kích cậu một chút vì vậy liền gấp lại tờ báo, thản nhiên hỏi: “Tối qua mục tiêu không hề xuất hiện, tin tình báo của cậu có phải sai rồi không?”

Không phòng bị, lực cắn bánh mì của Trương Huyền theo bản năng tăng lên, không cẩn thận cắn ngay vào đầu lưỡi, đau đến mức ngay lập tức rớt nước mắt, nhai hai ba cái ăn hết cái bánh mì rồi chạy đến nằm lên sofa.

“Mệt quá đi, nhất định là vẫn chưa tỉnh rượu rồi, chủ tịch, để tôi ngủ thêm chút nữa nha.”

Nhất định là có quỷ!

Nhìn người đang lui vào bên cạnh đùi mình chuẩn bị ngủ bù, lại nhìn bọn Tiểu Ly, ba con vật lập tức quay đầu nhìn ra chỗ khác, loại phản ứng đồng loạt đó đã chứng thực suy đoán của Niếp Hành Phong, mi gian xẹt qua ý cười lạnh, anh cảm thấy phải nói chuyện với tiểu thần côn một lúc rồi, uhm, phương thức trừng phạt về kinh tế có vẻ không tồi?

Trương Huyền ngủ cũng không lâu, trên thực tế cậu căn bản không mệt, đi ngủ chỉ là vì trốn tránh việc giải thích mà thôi, nghỉ ngơi một lúc, cơn mưa lớn bên ngoài đã hơi hơi ngớt, Hoắc Ly đề nghị đi ra ngoài chơi, tối qua đã hẹn rồi, Trương Huyền không thể không đứng lên ứng phó.

Niếp Hành Phong còn đang đọc báo, dường như không hề tức giận với chuyện tối qua, trong lòng Trương Huyền nhẹ nhàng thở phào, nhìn anh, đột nhiên lại cảm thấy không đúng, liền lại gần bên cạnh anh, hỏi: “Chủ tịch, sắc mặt của anh không quá tốt, tối qua trúng tà sao?”

Niếp Hành Phong sững người, nhớ lại quỷ ảnh nhao lên trong quán bar, gật gật đầu.

Gần đây, pháp thuật của tiểu thần côn tăng lên trông thấy, chỉ là quỷ hồn tình cờ gặp mà cũng có thể cảm thấy được.

“Cái này cho anh.”

Vừa nghe thấy vậy, Trương Huyền không dám chậm trễ chạy ngay vào phòng ngủ, lúc đi ra, trong tay cầm một sợi dây chuyền mặt đá Hắc Diệu(2) đeo cho Niếp Hành Phong, “Cái này là tôi vừa mới mua, trên đó còn thêm bảo hộ trừ tà, theo thể chất của anh mà nói thì không thể bị quỷ hồn làm hại nhưng có thể khiến bọn nó tránh xa cũng là tốt.”

(2) đá Hắc Diệu

Mặt đá Hắc Diệu xinh đẹp, soi ra ánh sáng có thể nhìn thấy lờ mờ đồ văn phù chú bên trong, Niếp Hành Phong biết thêm vào phù chú bảo hộ trừ tà rất tiêu hao công lực, đây hẳn là thứ Trương Huyền dùng để bán nhưng lại vì lo lắng mà đưa cho mình.

Trong lòng nảy lên tình cảm ấm áp, anh không động tùy cho Trương Huyền đeo lên cổ mình rồi hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Khó có được tiểu thần côn quan tâm một lần, cho dù là bị chém đứt cổ Niếp Hành Phong cũng cam tâm tình nguyện.

“Tặng anh, chủ tịch, anh đừng có lúc nào cũng nói đến tiền tầm thường như thế, phải nói đến tình cảm!” con người màu lam xinh đẹp trừng anh.

Trán Niếp Hành Phong nổi lên mấy đường hắc tuyến, Trương Huyền cũng dám nói loại lời này sao? Là vị nào lúc nào cũng nói đến tiền chứ?

Đá Hắc Diệu đeo xong lên cổ, Trương Huyền vừa lòng gật đầu. Rất xứng với chiêu tài miêu, miễn phí tặng anh mặc dù có chút đau lòng nhưng cứ coi như là đền bù cho tối qua đi, để cho đường đường là chủ tịch tập đoàn tài chính xuyên quốc gia vào quán bar làm MB, cậu cũng biết bản thân có chút quá phận rồi.

Chuẩn bị xong xuôi, cả nhà bắt đầu đi chơi, đầu tiên là đi tắm suối nước nóng, đây là đề nghị của Tiểu Bạch, tiếp theo là đi mua sắm, bị Tiểu Bạch lừa mua một đôi vòng kim cương hàng hiệu, Trương Huyền tức đến nghiến răng trèo trẹo, con mèo này quá phá gia rồi, nuôi một con vật thế này, gia sản sớm muộn cũng sẽ bị nó phá sạch; buổi trưa đi ăn vịt quay ở nhà hàng Victoria, đây là đề nghị của tiểu hồ ly, trong bữa cơm Nghệ còn muốn một chai rượu mạnh XO, từ sau khi biết Hoắc Ly với Tiểu Bạch, khẩu vị của Nghệ cũng càng ngày càng tăng.

Nhìn bọn nó phung phí gọi món, Trương Huyền nghiến răng kèn kẹt, mèo tắm suối nước nóng, hồ ly ăn vịt quay, còn thêm con dơi uống rượu XO đắt tiền, bọn nó tuyệt đối là cố ý mượn dịp bắt chẹt mình, sau hôm nay tuyệt đối không thể để Tiểu Biên Bức ở cùng hai con vật này nữa, nếu không cậu làm sao có thể nuôi được thức thần kiểu đó?

Phục vụ và hương vị đồ ăn ở nhà hàng năm sao tuyệt đối là hạng nhất, đáng tiếc Trương Huyền lại không nuốt nổi. Ăn xong cơm, uống một ngụm nhỏ đồ uống, ánh mắt không ngừng liếc Niếp Hành Phong, bình thường ra ngoài ăn cơm đều là chủ tịch trả tiền, tại sao hôm nay lại chẳng có tí biểu hiện nào? Lẽ nào lại thực sự muốn trở mặt nhìn mình bị chèn ép?

Lại đợi một lúc, nhìn Niếp Hành Phong hoàn toàn không có biểu hiện gì, Trương Huyền cam chịu số phận, cầm hóa đơn đi tính tiền, hi vọng có thể yêu cầu giảm giá hai mươi phần trăm, nếu không được thì đưa mấy thẻ giảm giá miễn phí cũng được.

Nhìn Trương Huyền ủ rũ rời đi, Niếp Hành Phong bật cười, Tiểu Bạch bọn nó đang bắt chẹt cậu anh sao có thể không nhìn ra? Hơi động não liền có thể đoán ra nguyên nhân bên trong, bởi vậy cố ý giả vờ tỏ ra là chuyện không liên quan đến mình, thỉnh thoảng nhìn tiểu thần côn ủ rũ, cảm giác cũng không tồi, xem sau này cậu còn dám lấy mình ra trêu đùa nữa không.

Trương Huyền rất nhanh đã quay lại, nhìn vẻ mặt liền biết là không được phục vụ giảm giá, trong lòng Niếp Hành Phong âm thầm thở dài, yêu cầu giảm giá ở nhà hàng năm sao, chắc cũng chỉ có tiểu thần côn là có dũng khí nhắc đến đi.

“Tiếp theo đi đâu chơi?” anh cố tình hỏi.

“Tôi mệt rồi, đi về.”

Sau một ngày đi dạo, hai phong bì mới kiếm được chẳng còn lại bao nhiêu, Trương Huyền quyết định về nhà, nếu không tiền lương tháng này cũng sẽ bị ép sạch.

Mọi chuyện cũng nên một vừa hai phải, Niếp Hành Phong đồng ý về nhà, không để cho ba con vật nêu ra yêu cầu gì nữa.

Trên đường đi qua một tiệm bánh ngọt, ngó thấy Trương Huyền vẫn đang ủ rũ, Niếp Hành Phong quẹo xe vào chỗ đỗ. Tiểu thần côn thích đồ ngọt, có thể dùng bánh ngọt hong cậu vui trở lại.

Để mọi người đợi trong xe, Niếp Hành Phong đi vào, mua mấy thứ bánh ngọt theo sở thích của bọn họ, nhìn bên trong tủ bày vẫn còn bánh kem đại phúc(3) số lượng có hạn, đó là đồ ngọt Trương Huyền thích nhất, bèn gọi nhân viên đi lấy, chính trong lúc đó, một cô gái vội vàng chạy vào nói với nhân viên cửa hàng: “Tất cả bánh kem đại phúc tôi đều lấy, phiền anh gói hết vào cho tôi.”

(3) Thực sự là k biết món này @@...search baidu nó ra ảnh như thế này cũng đành biết vậy:p

“Cô này, tôi mua trước rồi.”

Nhân viên gật đầu phụ họa theo lời Niếp Hành Phong, cô gái không vui nói: “Tôi đặc biệt đợi mua đến đây mua, để anh ta đợi lần sau đi.”

“Số lượng có hạn.” nhìn bánh kem đại phúc còn có sáu cái, Niếp Hành Phong nói: “Không bằng chúng ta mỗi người một nửa được không?”

“Tôi muốn mua hết, anh là đàn ông lại tranh cái gì với một cô gái? Muốn ăn ngày mai có thể đến mua nha.”

Thái độ vênh váo hung hăng của cô gái khiến Niếp Hành Phong hơi khó chịu, nhưng không muốn làm khó nhân viên cửa hàng nên anh đành từ bỏ tranh chấp.

Không mua được bánh kem đại phúc, Niếp Hành Phong chỉ đành chọn hai cái bánh kem dâu tây, đang định trả tiền đột nhiên cảm thấy gió lạnh lướt qua, tay anh run lên, ví tiền không cầm chắc rơi xuống dưới đất; lúc anh khom lưng nhặt ví tiền lên, đột nhiên nhìn thấy một đôi chân lơ lửng sát mặt đất phía trước mặt, lãnh ý đúng là từ đó truyền đến.

Tay lại không tự giác run lên, Niếp Hành Phong ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy một đôi mắt màu xám trắng, khuôn mặt quỷ hồn bị máu che kín, nhìn không rõ, nhưng có loại trực giác cô ta là quỷ ảnh đã xuất hiện ở quán bar tối qua.

Nữ quỷ đứng ở trước tủ bày hàng, thẫn thờ nhìn vào bên trong, khí tức băng lạnh truyền đi theo ánh mắt hai người nhìn nhau; nhìn thấy quỷ nhiều rồi, Niếp Hành Phong cũng không thấy sợ nhưng bàn tay vẫn vô thức run lên, phần oán khí mạnh mẽ đó ảnh hưởng đến anh, dường như còn có thể làm gián đoạn linh lực của đá Hắc Diệu.

Ở cùng Trương Huyền khá lâu, Niếp Hành Phong biết đây là linh thể trong tim còn có oán niệm không thể vãng sinh, nhưng không hiểu sao cô ta lại cứ xuất hiện trước mặt mình? Nếu nói là xin giúp đỡ để vãng sinh thì Trương Huyền mới là lựa chọn chính xác.

Trong lúc hoảng hốt suy nghĩ thì quỷ ảnh đã biến mất rồi, cô gái kia cũng đã thanh toán xong, lúc rời đi còn cười nói với Niếp Hành Phong: “Anh đẹp trai, sắc mặt của anh khó coi quá, không mua được bánh cũng không phải tức đến vậy chứ? Ngày mai nhớ đến sớm chút nha.”

Không có biện pháp với loại người này, Niếp Hành Phong chỉ cười rồi đi đến trước quầy hàng tính tiền. Lúc nhân viên tìm tiền trả lại, anh vô ý thức nhìn ra ngoài cửa hàng, bên ngoài mưa mù mênh mông, cái gì cũng không thấy rõ, chỉ nhìn thấy bóng hình phản chiếu của mình trên cửa kính, Niếp Hành Phong sững lại, đột nhiên cảm thấy một chuyện.

Tối qua anh nhìn nhầm rồi, bóng quỷ trường mắt nhìn anh trong quán bar không phải đứng trước mặt anh mà là đằng sau lưng anh, cái anh nhìn thấy là bóng hình phản chiếu lại từ cửa sổ thủy tinh ở quầy bar, mà lúc đó đằng sau anh chỉ có cô gái đến bắt chuyện với anh rồi sau đó nhảy lầu tự sát, cũng chính là nói người quỷ ảnh nhìn chằm chằm ngoạn hạnh không phải là anh mà là cô gái kia.

Có lẽ vừa rồi người quỷ anh nhìn cũng không phải anh mà là người đang trả tiền ở trước mặt anh.

Niếp Hành Phong quay người đi ra khỏi tiệm bánh, tiếng nhân viên gọi trả lại tiền thừa bị anh ném ra sau lưng, đẩy cửa chạy ra ngoài, nhìn trái phải xung quanh, cô gái vừa cùng anh giành bánh đang đi sang đường. Đường đang tắc khiến người ta rất dễ nảy sinh suy nghĩ muốn đi nhanh qua, nhìn cô gái nâng lên chiếc ô màu đỏ biến mất giữa dòng xe cộ, tim Niếp Hành Phong đập mạnh vội vàng hét lớn: “Quay lại!”

Một tiếng hét chói tai lập tức át đi tiếng hét của Niếp Hành Phong, anh vội vàng chạy qua thì nhìn thấy thấy cô gái bị một chiếc xe trong dòng xe đâm trúng, nhưng dường như là không bị thương, rất nhanh đã

có thể đứng dậy, lái xe vội vàng xuống xe xin lỗi, cô gái lại không chịu buông tha mà cứ đứng phần nộ gào thét.

Niep Hành Phong thở phào, cảm thấy buồn cười với chứng đa nghi của mình, quay người đang muốn rời đi thì chợt nghe thấy tiếng đồ ầm vang lên đằng sau, anh vội vàng quay đầu, lái xe vẫn còn đang ngây ngốc đứng ở chỗ đó nhưng cô gái thì lại không thấy, một cành cây cắt ngang dòng xe, xung quanh nhất thời im lặng nhưng rất nhanh những tiếng hét kinh hoàng vang lên liên tục.

Niep Hành Phong đi đến, lập tức liền bị một cành phía trước làm cho sợ ngây người – cành cây bị gãy vẫn còn cành lá một nửa đè lên kính chắn gió bên cạnh xe, một bên đổ lên trên người cô gái, cô gái đổ gục trên đất, lá cây rậm rạp che khuất hơn nửa thân thể cô, máu bắn tung tóe không ngừng chảy ra từ trong đám cành lá theo nước mưa lan ra đầy đất, màu đỏ chói mắt lạnh lẽo, ngưng tụ lại khi tức tử vong.

“Chuyện không liên quan đến tôi!”

Người lái sẽ cuối cùng cũng hồi hồn, nhìn thấy Niep Hành Phong giống như chết đuối vớ được cọc, chạy đến nắm lấy tay anh hét lớn: “Chuyện thực sự không liên quan đến tôi, cô ta là do bị cành cây rơi xuống!”

“Báo cảnh sát cứu người!”

Niep Hành Phong bỏ qua người đàn ông đang hoảng loạn, tiến lên nhắc cành cây đang đè lên cô gái lên, lúc đụng vào một cảm giác phần nộ thù hận trong nháy mắt truyền đến đại não, tay anh run lên, theo bản năng buông cành cây ra.

Cô gái đã không còn cứu được nữa, cành cây không to nhưng lại có cành sắc nhọn đâm xuyên qua đầu cô ta, màu xanh nhạt của cành lá bị máu nhuộm đỏ sẫm, cô gái vẫn mở hé mắt, khuôn mặt xinh đẹp vì hoảng sợ mà vận vẹo dữ dội.

“Chủ tịch, xảy ra chuyện gì vậy?”

Từ lúc thấy Niep Hành Phong xông ra từ tiệm bánh, Trương Huyền đã cảm thấy không bình thường nên cũng chạy theo ngay sau; lúc nhìn thấy cảnh thảm khốc giữa đường thì giật mình, lập tức kéo Niep Hành Phong đang đứng ở giữa đường vào ven đường.

Cảnh sát với xe cứu hộ rất nhanh liền tới. Cảnh sát giao thông hướng dẫn thay đổi hướng đi, tách hiện trường sự việc với dòng xe ra, tình trạng tắc đường được giảm bớt, trừ chiếc xe bị cành cây do gió thổi gãy đè lên kính chắn gió ra thì những chiếc xe khác đều đã bắt đầu từ từ di chuyển.

Nhưng cảnh sát khác phụ trách dọn dẹp hiện trường, mưa to như trút khiến cho vết máu rất nhanh đã được rửa sạch trôi xuống cống nước gần đó, những người chứng kiến đang nói tung nước miếng kể lại quá trình tai nạn cho đám phóng viên tin tức, rất nhanh Niep Hành Phong nhìn thấy một miếng vải trắng được đặt xuống che đi khuôn mặt của cô gái, trên mặt đất chỉ còn lưu lại mỗi chiếc ô màu đỏ.

Biết cô gái đã không thể cứu được nữa, trong lòng Niep Hành Phong có loại khó chịu không nói ra được, thân chết giống như thích chơi trốn tìm với anh vậy, cứ đợi lúc anh lơ đãng thì thoáng qua khiến anh cảm nhận được cái gì gọi là sinh tử vô thường.

“Chỉ là ngoài ý muốn thôi, đừng buồn.”

Cánh tay bị bóp nhẹ, bên tai truyền đến tiếng an ủi không thuần thực của Trương Huyền, tâm tình u ám của Niep Hành Phong đột nhiên tốt lên. Trương Huyền không phải là người giỏi an ủi người khác, đối lại trước đây, cậu nhất định sẽ không quan tâm như vậy, loại săn sóc này có lẽ chính là một loại biểu hiện của yêu thích đi.

“Cảm ơn.” Niep Hành Phong nói khẽ.

Xung quanh quá âm ỉ nên Trương Huyền không nghe thấy được, ánh mắt quét qua phía trên hiện trường vụ án. Hai bên đường trồng rất nhiều cây nhãn, do thời gian dài không được cắt tỉa, một vài cành cây gần như đã vươn ra đến tận khoảng không của con đường, mùa hè màu xanh che phủ mặt đất, có thể che bớt ánh mặt trời chói chang, nhưng đồng thời cũng mang đến rất nhiều ẩn họa, ví dụ như sự việc vừa rồi, cành cây mục không chịu nổi mấy ngày mưa bão liền tiếp liền bị gãy rơi xuống đất, đâm trúng vào đầu cô gái đang đứng ở phía dưới.

“Nhưng cành cây này cũng không quá to, vậy mà có thể xuyên qua gậy chết người?” Hoắc Ly đứng bên cạnh Trương Huyền khó hiểu hỏi.

Niếp Hành Phong nhìn cành cây cũng được coi như là hung thủ của vụ án, chỉ to bằng hai ngón tay, nếu như bình thường thì có khi còn chẳng thể làm bị thương được nhưng lại có thể lấy mạng cô gái kia.

Nhớ đến cảnh tượng vừa rồi gần như có thể nói là máu chảy thành sông, trong lòng Niếp Hành Phong một trận quay cuồng, đó không giống như là cành cây tự nhiên rơi xuống dẫn đến sự cố ngoài ý muốn mà giống như là có người cầm cành cây, ngoan hận đâm xuyên qua đầu người chết, mỗi hận ấy cho dù anh chỉ là đứng bên cạnh người chết cũng có thể cảm thấy rất mãnh liệt.

“Đi thôi đi thôi, nếu như đồ đệ đến lại nói chúng ta là sứ giả tử vong.”

Nhìn thấy sắc mặt Niếp Hành Phong không tốt, Trương Huyền không nói nhiều mà trực tiếp kéo anh rời đi. Khí tức âm lạnh Niếp Hành Phong cảm thấy cậu đương nhiên cũng cảm nhận được, chính vì vậy, cậu càng không muốn để Niếp Hành Phong đứng ở đây lâu, những chuyện tiếp nhận phỏng vấn nào động kia cứ để cho người khác làm là được rồi.

Kéo Niếp Hành Phong quay về xe rồi cầm lấy luôn chìa khóa của anh. Trương Huyền lái xe về, Tiểu Bạch dường như cũng nhận ra có việc không ổn nên cũng không nói gì, Hoắc Ly với Nghê sau khi giao lưu tâm đắc xong liền đề nghị: “Xuất môn thấy đỏ, không quá may mắn đâu mọi người về phải nhớ thấp hươu nha.”

“Được, tôi phụ trách giúp mọi người trừ tai, giá hữu nghị mỗi người một nghìn, thế nào?”

Trương Huyền vừa lái xe vừa hưởng ứng, đáng tiếc không khí vẫn lạnh băng, tiểu hồ ly liếc liếc Tiểu Bạch, không dám tiếp lời, Nghê lẩm bẩm: “Vậy tôi vẫn là tự thấp hươu cầu cho bản thân là được rồi.”

Về đến nhà, Trương Huyền kéo Niếp Hành Phong vào trong phòng ngủ rồi đưa cho anh một cốc trà, lại tự giúp anh đầm bóp, thuận tiện nói về án đang theo. Thực ra nói cái gì cũng được chỉ cần chiêu tài miếu đừng phân tâm nghĩ về chuyện vừa rồi, đây là người chiêu phiên phúc tuyệt đối vượt qua chiêu tài a, ngay đến đi mua bánh ngọt cũng gặp phải sự cố ngoài ý muốn, xem ra sau này cậu phải làm thiên sư hai tư trên hai tư giờ mới có thể bảo đảm an toàn cho anh ta sao?

Niếp Hành Phong vừa uống trà vừa hưởng thụ phục vụ ấm áp khó có được, thực sự là thỏa lòng thỏa dạ, trong lòng nghĩ kỹ thuật đầm bóp của Trương Huyền cũng không tệ, tên này trừ chức vụ hiện tại làm không tốt ra, những cái khác đều rất thông minh tinh tường.

“Trương Huyền.” cắt đứt lời nói dông dài của Trương Huyền, Niếp Hành Phong nói: “Chuyện vừa rồi không phải là sự cố ngoài ý muốn.”

Động tác xoa bóp của Trương Huyền ngừng lại, con mắt hí lại nhìn anh, Niếp Hành Phong tiếp tục nói: “Thực ra tối qua tôi cũng gặp một chuyện ngoài ý muốn.”

Anh kể lại việc tối qua gặp phải chuyện có người ngoài ý muốn ngã xuống dưới lầu. Thực ra từ lúc bắt đầu anh đã biết cô gái kia không phải là tự sát, chỉ là không muốn dẫn đến phiền phức không mong muốn bởi vậy mới tận lực lánh đi, nhưng chuyện hôm nay xảy ra khiến anh không thể tránh né được nữa, bởi vì lại có một sinh mạng vô cùng yếu đuối biến mất trước mặt anh, anh không thể ngồi yên không để ý được.

“Ồ.”

Nói nửa ngày, chỉ đổi lại một trợ từ ngữ khí cực kì đơn giản, Niếp Hành Phong quay lưng lại với Trương Huyền nên không nhìn thấy được vẻ mặt của cậu, chỉ đành hỏi: “Cậu thấy sự việc sẽ là thế nào?”

“Chẳng thế nào cả.”

Ngón tay Trương Huyền ấn bóp thuần thực sau lưng Niếp Hành Phong, sống lưng dẻo dai vững chắc lộ ra sức mạnh thuộc về nam nhân thực sự khiến người ta có những suy nghĩ bậy bạ, lần trước đụng phải trong phòng tắm quá đột ngột, cậu đều không kịp quan sát tỉ mỉ...

“Trương Huyền!”

“Hử?” hồi hồn, Trương Huyền vội vàng nuốt nước miếng, nói: “Chính là tối qua có một cô gái vì bị anh cự tuyệt nên đau lòng mà nhảy lầu tự sát, hôm nay lại có một cô gái vì cùng tranh giành bánh kem đại phúc với anh mà bị cành cây đâm trúng có đúng không?”

“Không phải!”

Tên này nghe cái kiểu gì vậy? Niếp Hành Phong bắt đắc dĩ nói: “Tôi là muốn nói với cậu, một cô gái mới mấy phút trước còn muốn cùng qua đêm với cậu làm sao có thể đột nhiên muốn đi tự sát? Hơn nữa, cậu nhìn thấy người nào bị cây đè chết chưa? Lúc bọn họ xảy ra chuyện bên cạnh đều từng xuất hiện quỷ anh, tôi hoài nghi là oan hồn đòi mạng.”

“Vậy anh định làm gì?”

Câu hỏi rất bình thường nhưng lại khiến Niếp Hành Phong sững lại, anh đích thực là không biết nên làm thế nào, trên thực tế, cứ cho chân tướng đúng như những gì anh nghĩ, anh cũng vẫn không thể làm gì cả.

“Có lẽ... cậu...”

Muốn nhờ Trương Huyền xem xem có cách nào có thể ngăn cản loại sự việc này xảy ra không nhưng lại phát hiện bàn tay vốn đang xoa bóp phía sau lưng đã rời khỏi, Niếp Hành Phong quay đầu liền nhìn thấy Trương Huyền đứng dậy giống như đang chuẩn bị rời đi.

“Này, hình như cậu vẫn chưa đấm bóp xong đâu hử?”

Đấm bóp mới được một nửa, anh còn đang hưởng thụ nha, tiểu thần còn lại có thể muốn chuẩn.

“Tôi mệt rồi, không muốn bóp nữa, muốn xuống dưới nghỉ ngơi.” Trương Huyền tùy hứng nói: “Đã miễn phí rồi anh còn muốn yêu cầu phục vụ toàn bộ sao?”

“Đường như sớm nay có người nào đó nói mọi việc đừng nhắc đến tiền mà phải nói đến tình cảm.”

“Lúc đó là lúc đó, bây giờ tôi chỉ nói đến tiền thôi. Chủ tịch, từng tìm phiền phức cho tôi nữa, nhất là loại oan hồn lệ quỷ, anh để tôi tránh được càng xa càng tốt, nếu không, nhớ rõ phải viết chi phiếu trước tiên!” Trương Huyền hung dữ nói.

Cương khí trên người Niếp Hành Phong rất mạnh, có thể khiến anh cảm thấy tâm thần bất định, có thể nhìn thấy oán khí đó nặng bao nhiêu, loại lệ quỷ đó, người khác trốn còn chẳng kịp anh lại còn muốn chạy đi tâm sự với quỷ, như vậy cậu làm sao không tức giận đây? Thiên sư không phải là vạn năng, nhất là loại thiên sư gà mờ như cậu.

Lời nói xong, Trương Huyền ngênh ngang rời đi, để lại Niếp Hành Phong một mình cười khổ. Anh hiểu được ý của Trương Huyền cũng biết cậu đang lo lắng cho mình, chỉ là, có thể đổi cách nói ôn nhu một chút có được không?

Tối đến, Ngụy Chính Nghĩa gọi điện tìm Trương Huyền, tin tức buổi chiều đã đưa tin sự cố ngoài ý muốn xảy ra trên đường quốc lộ, Niếp Hành Phong với Trương Huyền cũng bị quay đến, mặc dù chỉ là lộ mặt trong thoáng chốc nhưng vẫn là bị cậu ta phát hiện vì vậy mới gọi điện thoại đến hỏi thăm, lại dặn đi dặn lại hai người ít đi tìm phiền phức thôi, lải nhải nói cả nửa này đến cuối cùng Trương Huyền đều nghe đến nhàm tai.

“Bọn tôi chỉ là tình cờ đi qua gặp được mà thôi, cậu căng thẳng cái gì? Cứ cho là có chuyện, đừng quên nghề phụ của tôi là làm gì, có ai dám tìm phiền phức của tôi chứ?”

[Con biết hai người chỉ là ngẫu nhiên đi qua, nhưng sự phụ, ngài có biết ngài với chủ tịch hai người ở với nhau khí tràng chiêu quỷ lớn bao nhiêu không? Án tử nhỏ không đáng vào mắt để hai người gặp được, vậy cũng là chuyện nhỏ thành chuyện lớn, chuyện lớn thành tang sự, cho tận đến giờ vẫn vậy, không hề có một ngoại lệ. Con không sợ hai người có phiền phức mà là sợ hai người cho tổ trọng án bọn con thêm phiền phức, công việc của bọn con thực ra cũng rất nặng nhọc, thỉnh hãy hạ thủ lưu tình...] Trương Huyền đã dập điện thoại, nhìn Niếp Hành Phong đang ngồi bên cạnh, “Anh thấy rồi đấy, đồ đệ cũng lo anh chiêu phiền phức nên mới đặc biệt gọi điện thoại đến căn dặn.”

“Hiểu rồi, chuyện này tôi không nhắc đến nữa còn không được sao?”

Thực ra Niếp Hành Phong rất hiểu suy nghĩ của Trương Huyền, mọi chuyện có nhân mới có quả, là điều bọn họ không thể xoay chuyển được, hơn nữa, dường như cũng không cần thiết phải vì loại chuyện này mà cùng Trương Huyền giận dỗi.

Nghe thấy Niếp Hành Phong nói như vậy, Trương Huyền hài lòng gật đầu, chiêu tài miêu chiêu tài miêu, vẫn là ngoan ngoãn yên tâm chiêu tài là tốt rồi.

Một tuần sau đấy, Niếp Hành Phong cũng không liên lạc được với Trương Huyền, mấy lần gọi điện đều là Nghệ nhắc máy. Trương Huyền vừa mới nhận án mới, cả ngày vội vàng đi theo dõi, không rảnh nghe điện thoại, điện thoại di động cũng đều trong trạng thái nhấc lại, để lại lời nhắn cho cậu cũng không thấy trả lời, căn bản liền đem anh coi như là người vô hình.

Theo dõi cần phải liên tục hai tư giờ vậy sao? Niếp Hành Phong không vui nghĩ, cứ coi như là không thể nghe điện thoại, thậm chí thời gian nghe lời nhắn hử cũng là có đi, làm gì đến mức ngay cả chút thời gian vậy cũng keo kiệt chứ.

Suy nghĩ này khiến Niếp Hành Phong cuối cùng cũng rõ ràng, hóa ra anh đã quen có người tồn tại bên cạnh mình, cho dù chỉ là tồn tại nho nhỏ nhưng cũng có thể cho anh cảm giác an ổn, có lẽ anh vẫn không thể giải thích loại cảm giác ấy là gì, nhưng có thể khẳng định, trong đó có để ý, có thích, còn có nhiều hơn nữa là quan tâm và yêu.

Anh tại sao có thể yêu tên thần côn tính tình bạch mục ham tài không thận trọng hay làm bậy kia chứ, Niếp Hành Phong cam chịu nghĩ, hơn nữa giống như còn là yêu theo kiểu nhất kiến chung tình.

Lại đến cuối tuần, Niếp Hành Phong được mời tham gia một bữa tiệc rượu của thương giới, địa điểm là một nhà hàng năm sao gần hải cảng. Anh vốn muốn từ chối nhưng lại nghĩ đến Trương Huyền từng nói muốn đi đến tầng cao nhất của nhà hàng đó ngắm biển, tìm khe động vì vậy liền đáp ứng. Sau khi nhận được thiệp mời, anh lập tức gọi điện thoại cho Trương Huyền, khó có được, lần này điện thoại lại có người nghe máy.

“Trương Huyền, tôi...”

[Đợi một chút.] lời bị cắt ngang, Niếp Hành Phong lảng máng nghe được Trương Huyền đang nói chuyện cùng người khác, đối phương dường như còn là một cô gái. Rất nhanh, tất cả đều yên tĩnh trở lại, Trương Huyền trầm giọng nói: [Chủ tịch, tôi đang bận, anh có chuyện gì thì nói mau.] “Tối nay có tiệc rượu, tôi nghĩ cậu có thể có hứng thú nên mới gọi điện hỏi.”

[Tôi không có thời gian, lần sau đi, anh không có chuyện gì thì đừng gọi điện cho tôi, cứ vậy đi.] Trương Huyền nói vừa vội vừa nhanh, giọng nói còn nhỏ giống như đang làm gián điệp, sau khi nói xong lập tức ngắt điện thoại, hoàn toàn không để cho Niếp Hành Phong có cơ hội phản ứng.

Cái gì gọi là không có chuyện gì thì đừng gọi điện cho cậu ta? Đối với anh mà nói, việc mời Trương Huyền cùng tham gia tiệc rượu có ý nghĩ rất quan trọng được chưa! Ai cũng đều biết trong trường hợp đó, mang theo người đi cùng đến bữa tiệc là có ý gì, tên kia lại có thể dám từ chối? Cậu ta rốt cuộc là đang theo án gì, quan trọng đến trình độ này sao?

Niếp Hành Trong trầm mặc ném điện thoại sang một bên.

Sau khi hết giờ làm, Niếp Hành Phong lập tức lái xe đến nhà Trương Huyền, anh không cho rằng giờ này Trương Huyền sẽ ngoan ngoãn đợi ở nhà nhưng anh sẽ đợi cậu quay về. Một tuần không gặp, là chuyện chưa từng có từ lúc anh quen thân với Trương Huyền, cũng khiến anh đột nhiên phát hiện hóa ra nhớ nhưng có thể khiến con người ta phát điên như vậy, rõ ràng là người quen biết chưa lâu lại có thể dễ dàng khiến anh để ý đến mức độ như thế này.

Nếu như lúc đầu cưỡng ép tiểu thần côn đến công ty anh làm thì tốt rồi, vậy cậu sẽ không giống như bây giờ mỗi ngày đều chơi trò mất tích. Trên đường đi đến nhà Trương Huyền, Niếp Hành Phong oán hận nghĩ.

Rất nhanh đã đến nhà Trương Huyền, một chiếc xe màu đỏ rất phong cách hiệu Ferrari đi lướt qua Niếp Hành Phong, rất giống chiếc xe anh đang để ở biệt thự. Anh vội vàng quay đầu nhìn liền nhìn thấy Trương Huyền đang ngồi trong xe, trên ghế phó lái là một cô gái rất xinh đẹp, xe thể thao chạy nhanh như chớp, nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu rồi.

28. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 3

Tối đến, Niếp Hành Phong đúng hẹn đi đến tiệc rượu, một tiệc rượu thiết lập quan hệ vô cùng buồn tẻ, nếu như không phải có thể từ lan can nhìn ra cảnh biển mênh mông thì loại tiệc gặp mặt này có thể nói là tồi tệ, nhưng Niếp Hành Phong cũng không hề có hứng thú với việc thưởng thức cảnh biển, tâm tư trôi nổi

đều bị cảnh chấp tôi này nhìn thấy chiếm giữ.

“Hành Phong, thật là khéo.”

Giọng nam trung ưu nhã đầy từ tính vang lên, Niếp Hành Phong nhướn mày, anh biết lại gặp phải người không muốn gặp rồi, gần đây Ngao Kiếm thật đúng là như hình với bóng, đi đâu cũng có thể gặp phải hấn ta.

Đối với Ngao Kiếm, Niếp Hành Phong khó nói là có hảo cảm hay là chán ghét. Ngao Kiếm đã giúp đỡ anh, nhưng cùng lúc cũng có thể làm tổn thương đến Trương Huyền, bởi vậy từ sau sự kiện quan tài, anh đều tận lực tránh tiếp xúc với Ngao Kiếm, anh không muốn dây dưa cùng người này quá nhiều, gia tộc Borgia giống như loài rắn đuôi chuông, diễm lệ mà ưu nhã nhưng một khi đã bị vẽ đẹp bên ngoài của bọn họ mê hoặc thì kết quả có bao nhiêu thê thảm tuyệt đối khó có thể tưởng tượng nổi, anh không sợ Ngao Kiếm nhưng nếu có thể cũng không muốn đối địch với hấn ta.

Quay người, trên mặt tràn đầy kinh ngạc bất ngờ, “Công tước?”

“Ngao Kiếm!” con người màu bạc của nam nhân xẹt qua tia bất đắc dĩ, tiến lên phía trước ôm Niếp Hành Phong coi như là chào hỏi, “Hành Phong yêu quý, trí nhớ siêu việt của em mãi mãi không chịu bỏ thí cho anh nửa phần hay sao.”

Đối với quý tộc giới thượng lưu châu Âu ôm nhau là một lễ tiết khi gặp mặt rất bình thường nhưng Niếp Hành Phong lại luôn có cảm giác cái ôm của Ngao Kiếm mang theo ham muốn chiếm giữ cường liệt. Anh cũng bình tĩnh tiếp nhận sau đó lùi hai bước rồi nói: “Thực sự là quá bất ngờ, tôi nghe nói anh gần đây đã về Italia rồi.”

“Là quay về nhưng bên đó cũng không có chuyện lớn gì nên lập tức quay lại đây.”

Hôm nay Ngao Kiếm mặc một bộ lễ phục dạ tiệc màu trắng. Trắng là một loại màu sắc trang trọng đến lóa mắt, không phải ai cũng có thể mặc được lễ phục màu trắng, nhưng không hề nghi ngờ gì, nó rất xứng với Ngao Kiếm, phần ưu nhã kiêu ngạo xuyên qua lớp áo màu trắng hoàn toàn biểu hiện ra bên ngoài, trong lúc giờ tay nhắc chân cũng mang theo tư thái ưu nhã của nhân vật nổi tiếng trong giới thượng lưu châu Âu, tất cả đều quá mức hoàn mỹ, nhưng bởi vì quá hoàn mỹ mà lại khiến người ta có ảo tưởng không thật.

Ngao Kiếm cười nhẹ, dường như không hề để ý đến sự không vui của hai người lần trước, nhìn Niếp Hành Phong đầy hàm ý nói: “Vì so với bên đó, thứ khiến anh hứng thú ở đây lại càng nhiều hơn, nhưng anh thấy tôi nay tâm tình em có vẻ không được tốt, có phải có liên quan đến người bạn đạo sĩ hạng ba đáng yêu đó của em không?”

Tâm Niếp Hành Phong trầm xuống, không thể không nói, Ngao Kiếm có lực quan sát rất lợi hại, anh tự cho rằng bản thân đã ẩn giấu rất kĩ rồi, đáng tiếc vẫn không thể qua mắt đối phương.

“Anh nghĩ nhiều rồi, chúng tôi ở với nhau rất vui.”

“Vậy sao?” nam nhân hơi nâng giọng lên, ánh mắt xẹt qua phía sau Niếp Hành Phong, cười nói: “Vậy tại sao cậu ta lại thân thiết với nữ nhân khác mà không hề để ý đến em?”

Niếp Hành Phong sững người, theo ánh mắt của Ngao Kiếm nhìn về phía sau, lập tức kinh ngạc phát hiện tên tiểu thần côn bị anh hỏi thăm không biết bao nhiêu lần lại cũng đang xuất hiện ở hội trường, đang cùng người khác nói chuyện, bên người còn một mảnh màu sắc rực rỡ. Cô gái chàng vạng anh nhìn thấy cũng ở đó, còn rất thân thiết ôm lấy khuỷu tay Trương Huyền, ví trên tay màu đỏ tươi trong mắt Niếp Hành Phong lại phi thường chói mắt.

Một tia âm trầm xẹt qua trong mắt, trước mặt Ngao Kiếm anh phải bảo trì bình tĩnh. Bình tĩnh, là điều kiện hàng đầu quyết định thắng bại.

“Lực tự chủ của em mạnh hơn anh nghĩ rất nhiều.” tiếng cười nhẹ vang lên bên tai, Ngao Kiếm dựa sát vào anh, nhẹ giọng nói: “Nếu đổi là anh, cô gái kia bây giờ đã thành người chết rồi, bất kì ai dám có mơ ước với đồ của anh đều không có tư cách sống tiếp!”

“Giết chóc không phải là cách giải quyết duy nhất.” Niếp Hành Phong cười nhẹ trả lời.

Có khách nhân đi đến bắt chuyện với Ngao Kiếm khiến cho Niếp Hành Phong có thể thoát ra khỏi áp lực vô hình từ Ngao Kiếm, hít một hơi thật sâu, sau đó điều chỉnh một nụ cười ôn hòa rồi chậm rãi đi đến trước mặt Trương Huyền, những cô gái nổi tiếng rất quen thuộc với anh, lập tức nhiệt tình tiến lên chào hỏi.

Niếp Hành Phong cũng lịch sự đáp lễ, ánh mắt hướng đến thân người Trương Huyền, tây trang GIANFRAN COFERRE sẫm màu, cà vạt màu tro nhạt, kiểu tóc tùy tiện bình thường được chỉnh sửa thành hình dáng cố định, khóe môi hơi nhếch lên phác thành một nụ cười nhàn nhạt, lúc giờ tay nhấc chân lộ ra vẻ trang nhã phóng khoáng của người thành công, nhưng lại khiến Niếp Hành Phong càng nhin đến nghiêng rằng trèo trẹo. Anh không nhìn nhầm, đây chính là bộ quần áo ảnh để ở biệt thự, tên tiểu thần côn đáng chết này lại dám mặc đồ của anh chạy đến đây diễn kịch!

“Ngài Niếp, để tôi giới thiệu, đây là bậc thầy thiết kế thời trang vừa mới từ Mỹ về Trương Huyền tiên sinh.”

Hiểu lầm ánh mắt nhìn chăm chăm Trương Huyền của Niếp Hành Phong, cô gái bên cạnh vội vàng giới thiệu bọn họ với nhau. Tiếp xúc ở cự ly gần Niếp Hành Phong mới phát hiện mình có chút ấn tượng với cô gái này, cô ta gọi là Mạch Lan, là viên ngọc thiết kế, từng xuất hiện mấy lần trên bìa tạp chí thời trang, nhưng Niếp Hành Phong không có hứng thú với cô ta mà chỉ nhìn chăm chăm Trương Huyền.

Bậc thầy thiết kế thời trang từ Mỹ về?

Niếp Hành Phong cười lạnh, thật đúng là dám nói, nhưng chỉ nhìn tướng mạo phong thái, nói một cách công bằng, Trương Huyền thực sự có tư cách đi trên người.

Đột nhiên nhìn thấy Niếp Hành Phong, Trương Huyền cũng rất kinh ngạc, trong con ngươi màu lam lộ ra vẻ chột dạ nhất thời, ngay sau đó trên mặt liền hiện lên nụ cười nhẹ, rất nhiệt tình vươn tay ra.

“Là chủ tịch Niếp của tập đoàn Niếp thì phải không? Rất vui được quen anh.”

“Vô cùng vinh hạnh.” Niếp Hành Phong vươn tay ra nắm lấy, cười nhẹ nói: “Bộ quần áo hôm nay của cậu rất vừa vặn hóa ra là tự thiết kế.”

Chiêu tài miêu cười thật âm hiểm a.

Trương Huyền mượn cơ hội mời Niếp Hành Phong uống rượu đem anh kéo sang một bên, vừa đưa rượu cho anh vừa nhỏ giọng nói: “Chủ tịch, tôi đang xử lý án, xin anh đừng quấy rối làm lộ ra.”

“Hóa ra tuần nay cậu đều cùng mỹ nữ xử lý án, chúc mừng.”

“Anh giống như căn bản không có ý chúc mừng thì phải?”

Trương Huyền nhìn Niếp Hành Phong, không chỉ không chúc mừng thiếu chút nữa còn muốn giậu đổ bìm leo nữa, nhưng nhìn khuôn mặt âm lãnh của anh, trong lòng lại rất vui vẻ, lần đầu tiên phát hiện tính độc chiếm của chiêu tài miêu cũng mạnh như vậy.

Mạch Lan cũng đi đến, Trương Huyền vội vàng nhéo nhéo cánh tay Niếp Hành Phong, trưng ra ánh mắt cầu xin; thật sự là hết cách với tên này Niếp Hành Phong chỉ đành nói: “Cẩn thận.”

Nhìn Trương Huyền bị kéo đi, cũng không muốn làm cậu khó xử nên Niếp Hành Phong đi ra một chỗ khác, đứng uống rượu nói chuyện với đám người khác, nhưng ánh mắt vẫn không kìm được hướng về phía Trương Huyền, cậu đang nói chuyện rất thân thiết với Mạch Lan, nữ nhân dựa vào rất gần, vẻ mặt tràn đầy mờ ám.

Tiểu thần côn rốt cuộc đang theo án gì? Niếp Hành Phong rất buồn bực.

Mạch Lan là thành phần trí thức độc thân, lại còn là nhà thiết kế, ai lại muốn thuê thám tử điều tra cô ta? Hơn nữa nhìn sự thân mật giữa Trương Huyền và cô ta, đó căn bản không phải là xử lý án mà là yêu đương đi?

Niếp Hành Phong có chút không tập trung, nói chuyện một lúc lại mới phát hiện không biết đang nói về cái gì, trong lúc đợi lần nữa để đi xem Trương Huyền thì bỗng phát hiện cậu cùng Mạch Lan đã biến mất rồi. Người trong hội trường không ít, Niếp Hành Phong thử tìm một lần nhưng cũng không tìm được.

Đang băn khoăn, một quả bóng cao su màu đỏ đột nhiên lăn đến đụng vào chân Niếp Hành Phong, ngay sau đó một cô bé tám tuổi đuổi đến, nhìn thấy anh lập tức dừng lại, đứng ở một chỗ không xa chăm chú nhìn anh nhưng cũng không lại gần.

“Là bóng của em hả?”

Cô bé đáng yêu mặc một chiếc váy màu hồng phấn, nhưng nhìn có vẻ hơi sợ người lạ. Niếp Hành Phong cười ôn hòa chào hỏi cô bé, lại cúi người nhặt lên quả bóng, ngay lúc ấy, gió lạnh đột nhiên thổi đến, quả bóng cao su màu đỏ bị thổi lăn vòng vòng về phía trước, cùng lúc nhặt quả bóng lên, Niếp Hành Phong lại nhìn thấy quỹ ảnh mờ nhạt cả mặt đầy máu đứng đối diện.

Là nữ quỷ xuất hiện ở hiện trường trước lúc xảy ra sự cố, nhưng hôm nay sát khí của cô dường như không quá nặng, chỉ là đứng ở trong này, hai mắt đờ đẫn nhìn về phía trước, hình bóng mờ nhạt, có loại cảm giác yếu ớt bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, người đi lại không ngừng xuyên qua thân thể của cô lại càng tăng lên cảm giác đó.

“Xin lỗi, con gái của tôi không hiểu chuyện, đã làm phiền anh rồi.”

Một đôi vợ chồng vội vàng vàng chạy đến, người đàn ông xấu hổ chào hỏi Niếp Hành Phong rồi kéo con gái đến trước mặt, muốn bắt nó cúi đầu xin lỗi, cô bé lại chỉ nhìn qua Niếp Hành Phong, lấy quả bóng trong tay anh rồi lặng lẽ rời đi.

Ánh mắt cô bé rất lạnh nhạt, mang theo địch ý rõ ràng, không giống như vẻ mặt đứa trẻ bình thường nên có, nhưng cách ăn mặc của cha mẹ cô bé không hề tầm thường, người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, phong độ nhanh nhẹn, trong nụ cười mang theo sự khôn khéo đặc biệt của thương nhân, đáng tiếc sắc mặt lại hơi khó coi. Trong lúc chào hỏi, Niếp Hành Phong nhìn đến người vợ đang nắm lấy tay cô bé kéo về, động tác rất thô bạo, nhưng cô bé không nói gì cả chỉ ôm quả bóng cúi đầu nhu thuận đứng ở bên cạnh bọn họ.

Đợi bọn họ rời đi, Niếp Hành Phong lại nhìn quanh hội trường, hát hiện quỹ ảnh đã không còn, tâm có chút hoảng loạn, trực giác cảm thấy, sự xuất hiện của nữ quỷ thể hiện sắp có tử vong, nhưng lần này không giống với hai lần trước, trong hội trường nhiều người như vậy, anh căn bản không biết mục tiêu đòi mạng của nữ quỷ là ai.

Nếu Trương Huyền đang ở đây có lẽ có thể nhìn ra được...

“Đang tìm Trương Huyền?” Ngao Kiếm đứng lúc đó xuất hiện, nhìn Niếp Hành Phong kèm theo một nụ cười hiểu rõ lòng người: “Cậu ta đi thuê phòng với cô gái kia rồi, nếu muốn đi tìm, anh có chìa khóa căn phòng đó đấy.”

Đối mặt với đôi con ngươi màu bạc của Ngao Kiếm suy nghĩ muốn phủ định của Niếp Hành Phong ngay lập tức biến mất.

Anh không cho rằng Trương Huyền sẽ vì tra án mà không có giới hạn cùng cô gái kia quần lầy nhau, nhưng không hề nghi ngờ, những lời kia của Ngao Kiếm đã thành công đụng đến phần khó chịu của anh. Trong lòng đang rất mâu thuẫn giằng co, một bên cho rằng bản thân nên tin tưởng Trương Huyền, một bên lại có ngọn lửa ghen ghét đang không ngừng đốt căn lý trí của anh.

“Đi theo anh.”

Ngao Kiếm hất đầu rồi trực tiếp đi về phía trước. Hắn không quay đầu lại, dường như chắc chắn được Niếp Hành Phong nhất định sẽ đi theo, thực tế cũng đúng như hắn dự đoán, Niếp Hành Phong thực sự đi theo.

Không phải anh không thể từ chối sự cảm dỗ của Ngao Kiếm mà là anh quá để ý đến mối nhử kia, về phần quỹ ảnh mới hiện lên vừa rồi đã bị anh vút thật xa ra sau đầu.

Thang máy chậm chậm đi lên trên, Ngao Kiếm cười nhẹ hỏi Niếp Hành Phong, “Nhìn thấy cậu ta, em định nói gì?”

“Chúc ngủ ngon.” Niếp Hành Phong nhàn nhạt nói.

Tâm tình đã bình tĩnh hơn rất nhiều so với vừa rồi, anh đoán Trương Huyền cho dù có to gan lớn mật cũng không dám coi thường mình mà đi thuê phòng với nữ nhân.

Mặc dù anh với Trương Huyền chỉ là quan hệ chủ nhà và người thuê, cho dù Trương Huyền có đi thuê phòng khách sạn anh cũng không có tư cách nói gì cả, nhưng, cho dù có nhận thức như thế, anh vẫn là chắc chắn Trương Huyền sẽ không dám, ngay đến bản thân anh cũng không biết phần tự tin đấy từ đâu mà có.

Ý cười nhẹ của Ngao Kiếm biến thành tiếng cười lớn: “Hành Phong, anh rất thích sự hóm hỉnh của em, thực sự hi vọng có một ngày em cũng mở cửa phòng anh ra nói chúc anh ngủ ngon.”

“Chỉ sợ sẽ phải để anh thất vọng rồi.”

“Chưa chắc, chuyện sau này ai dám nói trước chứ.”

Đi đến trước một gian phòng ở tầng ba mươi, Ngao Kiếm mở cửa phòng, Niếp Hành Phong cũng đi vào theo, nhưng lập tức liền phát hiện có gì đó không đúng. Trong phòng rất yên tĩnh, căn bản không giống có người ở, anh quay người muốn rời đi nhưng Ngao Kiếm đã nhanh hơn một bước đóng cửa phòng lại.

“Trung Quốc không phải có câu [Đã đến rồi thì cứ an tâm ở lại] sao? Cần gì phải vội vàng rời đi như vậy?”

Nụ cười trên mặt của nam nhân tràn đầy sự giảo hoạt khi thực hiện được mưu kế, đi đến trước tủ rượu, rót ra hai ly rượu mạnh, một cốc đưa đến trước mặt Niếp Hành Phong.

“Không để ý bởi anh uống cốc rượu chứ? Hành Phong yêu quý.”

Niếp Hành Phong nhắm mắt, lãnh ý tràn ra trong con ngươi: “Anh lại lừa tôi!”

Nụ cười của Ngao Kiếm vẫn không đổi chỉ có mảy kiếm hơi nhướn lên: “Từ lúc chúng ta quen biết nhau, anh đã lừa em bao giờ chưa?”

Niep Hành Phong bình tĩnh nhìn hấn, hai người đứng rất sát nhau, anh có thể nhìn rõ ràng sự chiếm hữu và bá lệ tản ra trong đôi con ngươi màu bạc, nếu có thể, người này nhất định rất hi vọng có thể áp chế được mình, đạt được ham muốn chinh phục. Hấn vẫn không động tay, không phải là không muốn mà là đang hưởng thụ cảm giác vui vẻ khi bắt được con mồi, đợi đến lúc con mồi bị truy kích mệt mỏi đến không chịu đựng nổi nữa thì sẽ không chút lưu tình mà sẵn giết.

Sẽ không để cho hấn có được cơ hội đấy, trong trận đấu này, bản thân tuyệt đối sẽ không là người thua cuộc!

Nhìn cốc rượu của Ngao Kiếm đã hết sạch, Niep Hành Phong cũng ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó tay vung lên, cốc thủy tinh bay một đường vòng cung tuyệt đẹp trong không trung rồi rơi xuống đất vỡ tan.

“Đây là phép tắc của gia tộc Borgia các anh không phải sao?” nhìn Ngao Kiếm, anh bình tĩnh nói.

“Em rất hiểu anh.”

Ngao Kiếm gật đầu, vươn tay ra, sau đó một tiếng vỡ trong trẻo truyền đến, cổ tay Niep Hành Phong bị Ngao Kiếm nắm chặt kéo đến ép vào tường, thân thể đè sát vào anh, trong con ngươi màu bạc lập lòe thần sắc mờ ám chấp nhất, mỉm cười tự đắc.

“Uống rượu một cách yên tâm như vậy, không sợ anh bỏ thêm gì vào trong rượu sao?”

Giọng nói từ tính tràn đầy mê hoặc, nhưng Niep Hành Phong không thêm quan tâm, chỉ nhàn nhạt nói: “Tôi tin anh sẽ dùng sự dễ tiện một cách cao minh hơn.”

“Anh có thể coi đó là lời tán thưởng không?”

Nam nhân mỉm cười tiếp tục áp sát, Niep Hành Phong dường như có thể cảm thấy hơi thở ngay sát bên tay mình lúc hấn nói chuyện. Thấy anh không tránh né, Ngao Kiếm có chút đắc ý, đang chuẩn bị tiến hành động tác thân mật hơn thì đột nhiên cảm thấy bên sườn đau nhói, thân thể không khống chế được lùi ngay ra sau, đợi hấn đứng vững được thì Niep Hành Phong đã đứng đối diện với hấn, ngón tay nâng lên một dây chìa khóa đang lắc lư nhẹ nhẹ.

Ngao Kiếm vô ý thức sờ xuống túi áo bên trái, hiển nhiên bên trong đã không còn gì, giờ mới hiểu được dụng ý khi Niep Hành Phong tùy ý để hấn dựa vào gần lúc này. Bị lừa nhưng hấn lại bật cười, khoe miệng đầy từ tính cong lên: “Sao em biết chìa khóa ở trong túi áo anh?”

“Anh nói anh không lừa tôi.” Ý cười nhàn nhạt xuất hiện trên mặt Niep Hành Phong: “Tôi nhớ anh có thói quen nhét những đồ vật nhỏ vào trong túi áo trái.”

“Cảm ơn em đã để ý đến anh.” Ngao Kiếm nhún vai: “Em thắng rồi, Hành Phong yêu quý.”

“Như vậy, chúc ngủ ngon, công tước.” Niếp Hành Phong lịch sự nói lời chúc ngủ ngon sau đó xoay người rời đi.

Nhìn thân hình anh biến mất sau cửa, ý cười trên mặt Ngao Kiếm càng đậm: “Hi vọng lần sau em cũng có thể thắng.”

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Lạc Dương đi ra từ trong phòng sách, Ngao Kiếm không quay đầu nói: “Cậu thấy rồi đấy, Niếp Hành Phong hoàn toàn không dễ đối phó.”

“Đó là do ngài hạ thủ lưu tình.” Lạc Dương nhàn nhạt nói: “Có thể khiến anh ta ngoan ngoãn đi đến đây chứng tỏ ngài đã thắng rồi, anh ta có nhược điểm trí mạng, mà ngài thì không có.”

“Vậy sao?” Ngao Kiếm xoay người, đi đến trước mặt người nho nhã lễ độ nhưng không mất đi sự lạnh lùng, nhìn y rồi nói: “Có lẽ cậu ta cũng không có, đợi sau khi cậu ta có được sức mạnh to lớn trên người của Trương Huyền, người đó đối với cậu ta mà nói là không còn tác dụng gì nữa rồi.”

Con ngươi màu tím xinh đẹp của Lạc Dương đột nhiên co rút lại, nhưng mi mắt buông xuống đã che khuất đi chút biến hóa tức thời, nói: “Như vậy ngài phải đoạt được Trương Huyền trước khi anh ta lấy được về tay, điều này đối với ngài mà nói không hề khó.”

“Có lẽ so với Niếp Hành Phong, Trương Huyền mới càng giống người chung đường, cậu nói xem?”

Nam nhân lại tiến lên đi sát lại mấy phần, trong nụ cười mang theo mấy phần lưu manh, nhưng khuôn mặt tuấn mỹ đủ để khiến người khác say mê điên cuồng hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng nào với Lạc Dương, sớm đã quen với sự thân cận quá mức này, sắc mặt Lạc Dương không hề biến hóa.

“Tôi tạm thời đứng ở trung lập.”

“Đáp án này chẳng thú vị tí nào.” Không được hưởng ứng, Ngao Kiếm cũng không để ý mà chỉ tiếp tục nhìn Lạc Dương, lúc y bắt đầu cảm thấy bản thân có chút không chịu nổi, đột nhiên hắn nói: “Bao nhiêu năm như vậy rồi, con ngươi của cậu vẫn đẹp y như năm đó.”

Chủ đề chuyển quá nhanh khiến Lạc Dương ngẩn ra, mi mắt giương lên, đối diện với ánh mắt cười đùa của Ngao Kiếm. Mắt trái đột nhiên có chút nóng lên, y biết màu sắc đôi mắt đỏ đã thay đổi rồi, con ngươi chịu qua thân lực của Ngao Kiếm đã không chống đỡ được với khí tràng cường đại ép tới của đối phương, dưới ánh đèn chuyển hóa thành màu hổ phách, màu mắt xinh đẹp trong sáng như ngọc, đáng tiếc bên ngoài lại toàn vết nứt vỡ chẳng chịt như mạng nhện, đột nhiên nhìn lại giống như là một miếng ngọc đẹp bị vỡ do không cẩn thận, tạo nên thiếu sót không thể bù đắp được.

“Xin lỗi, đã để cậu nhớ lại chuyện không vui trước đây.”

Đầu lông mày của Ngao Kiếm khó có được dịp nhíu lại, vươn tay vuốt ve mắt trái của Lạc Dương, đợi đến

lúc bỏ xuống vết nứt vỡ trên con người màu hổ phách đã biến mất, châu ngọc trong suốt, xinh đẹp không hề có chút tí vết nào.

“Lúc nào cậu nghĩ thông, tôi sẽ đem con mắt còn lại cũng chuyển thành màu này.”

“Nếu muốn đổi thì màu lam có vẻ tốt hơn.”

Ngao Kiếm không rõ nguyên do, nhướn mày, rồi lại nhìn thấy nụ cười khó có được nổi lên trên mặt Lạc Dương: “Màu lam với màu hổ phách, là màu mắt chuẩn của mèo Ba Tư.”

“Lạc Dương, từ lúc đến đây, cậu cũng học được cách đùa rồi.” Ngao Kiếm thở dài, quay người rời đi: “Theo tôi đi xuống dưới hội trường, xem có thể thu hoạch được cái gì ngoài ý muốn không.”

Nhìn bóng lưng Ngao Kiếm, nụ cười của Lạc Dương chuyển lại thành sự sâu xa, y không phải là nghĩ không thông mà là không muốn nghĩ thông, hai con người đều hóa thành màu sắc thuộc về Ngao Kiếm, vậy sẽ thể hiện sự thần phục hoàn toàn với hắn, cũng tức là bản thân không thể tiếp tục theo hắn bao lâu nữa. Không có ai hiểu hắn hơn y, người này, mãi mãi chỉ hứng thú với sự chinh phục, bởi vậy, trước khi mình chưa đạt được mục đích thì sẽ không thể đáp ứng lời đề nghị kia.

Sau khi Niếp Hành Phong đi ra khỏi phòng của Ngao Kiếm, nụ cười trên mặt lập tức trầm tĩnh lại, nhìn mắt chìa khóa, theo số trên đó đi đến phòng khách khác. Nếu không phải vì để lấy được chìa khóa, anh mới không có tâm tư độ sức với Ngao Kiếm, tên tiểu thân côn hồn dẫn, cậu ta tốt nhất nên cho mình một lý do hợp lý nếu không đừng hi vọng mình sẽ dễ dàng bỏ qua!

Đi đến trước một gian phòng ở tầng cao nhất, lấy ra chìa khóa mở cửa, cũng may, bên trong không khóa trái nên càng khiến cho Niếp Hành Phong dễ dàng đi vào trong. Trong phòng khách bày biện xa hoa chỉ có một ngọn đèn nhỏ đang bật sáng, anh đang do dự có nên đi vào trong hay không thì liền nghe thấy trong phòng ngửi truyền đến giọng nói của Trương Huyền.

“Tắm xong rồi?”

Âm thanh như sợi dây lôi kéo, thành công dẫn Niếp Hành Phong đi đến phòng ngủ, đẩy cửa ra, mặt lập tức đen đi một nửa. Trương Huyền lỏa thể phần trên đang dựa vào trên giường king size, cả mặt tràn đầy nụ cười dụ dỗ, ánh mắt nhìn lướt qua phía dưới, Niếp Hành Phong càng tức giận, quần âu nổi tiếng cũng đã bị cởi ra, chỉ mặc mỗi quần lót, hình như quần lót đó cũng là của anh, tiểu thân côn mới không nỡ tiêu tiền mua quần lót đắt như thế.

Tên này lại dám mặc quần lót của anh đi ăn chơi trác táng với nữ nhân!

Dây cung bình tĩnh bị kéo căng đến mức đứt phụt, lúc này Niếp Hành Phong chỉ có một ý nghĩ, chính là đá Trương Huyền từ tầng cao nhất xuống dưới.

“Chủ...chủ tịch?”

Nhìn thấy Niếp Hành Phong, nụ cười quynh rũ trên mặt Trương Huyền lập tức chuyển thành kinh hoàng, nhảy vọt xuống giường, căng thẳng hỏi: “Anh anh anh, anh tại sao lại tìm được đến đây?”

“Mười phút, mặc hết quần áo vào rồi lập tức đi theo tôi!” Niếp Hành Phong lạnh lùng ra lệnh.

Nữ nhân kia không ở đây, nhưng cho dù có ở, Niếp Hành Phong cũng sẽ coi như cô ta không tồn tại. “Nhưng, tôi còn chưa...”

“Một, hai, ba!”

Số bốn còn chưa nói ra, Trương Huyền đã ngay lập tức nghe theo, lấy tốc độ ánh sáng mặc lại quần áo, không đợi thắt xong cà vạt liền bị Niếp Hành Phong nắm lấy kéo đi, cậu không nhận được kêu lên thảm thiết: “Cứ như vậy rời đi sẽ bị phát hiện mất, án của tôi...”

“Shut up!”

Tức giận ngập đầy trong bụng lại không nở phát ra nửa phần với Trương Huyền, Niếp Hành Phong nghiêng răng kèn kẹt, trầm mặc kéo cậu ra khỏi phòng. Hai người đi quá nhanh, ai cũng không chú ý đến đầu khác của hành lang, một thân hình đang treo lơ lửng trong không trung; đợi đến lúc bọn họ rời đi, quỷ ảnh mới đến trước phòng, bảng số màu vàng kim trên cửa phòng theo sự tiếp cận của cô mà nháy mắt hóa thành mây đỏ tươi, sau đó, càng ngày càng lan rộng rồi ôm trọn lấy thân ảnh.

Mạch Lan tắm xong, tùy tiện mặc một bộ đồ ngủ rồi trực tiếp đi vào phòng ngủ, nam nhân anh tuấn đang đợi cô, cô có dự cảm tối nay sẽ có được một thể nghiệm mới đầy tuyệt vời.

Nhưng, trong phòng ngủ không có ai, cô có chút kì quái, quay người đi đến phòng khách nhưng vẫn không thấy ai, kêu lên hai tiếng, đáp lại cô chỉ là một trận tiếng đóng cửa mạnh mẽ, là cửa phòng khác. Tiếng động kịch liệt dọa Mạch Lan sợ nhảy dựng lên, vội vàng quay người, đột nhiên, một khuôn mặt đầm đìa máu thành linh xuất hiện trước mặt cô.

“A...”

Tình bạn bao nhiêu năm, cho dù lúc này đối mặt chỉ là một khuôn mặt mơ hồ, nhưng cô vẫn có thể dễ dàng nhận ra đối phương là ai. Chột dạ, còn có sợ hãi đồng thời kéo đến, Mạch Lan sợ đến mức khụy ngay xuống đất, muốn đứng dậy để chạy thoát nhưng lại không đứng dậy nổi, giống như có một sợi dây thừng vô hình buộc chặt lấy cô. Cô run rẩy, sợ hãi nhìn quỷ ảnh bay chậm chậm đến gần mình, gần đến mức chỉ cách nhau trong gang tấc.

“Cậu, cậu không phải đã... cậu muốn thể nào? Đừng giết tôi, cái gì tôi cũng đồng ý...”

“Tôi đến lấy lại thứ thuộc về tôi.”

Sau câu trả lời lạnh nhạt, lập tức những ngón tay lạnh băng phủ lên tay của cô, một con dao găm bị nhét vào trong bàn tay. Mạch Lan trợn trừng mắt nhìn, con người vì quá sợ hãi mà trợn lên như muốn rớt ra ngoài, cô kinh hoàng phát hiện có một sức mạnh kì dị đang khống chế cô, khống chế suy nghĩ của cô, bàn tay đang nắm chặt lấy con dao găm giờ lên, sau đó, đột liên đâm xuống...

Niếp Hành Phong kéo Trương Huyền một mạch từ phòng khách xuống bãi đỗ xe, sau đó nhét cậu vào ghế phó lái như nhét hàng hóa, sau khi đóng cửa đến ầm một cái, bản thân cũng lập tức ngồi lên xe, khởi động động cơ lái xe phóng vút đi.

“Ặc, chủ tịch, anh sao lại chơi đùa xe rồi? Chậm chút, có thể chậm chút được không... Ồ, vừa rồi là đèn đỏ, anh bị mù màu à?”

Trong chuỗi âm thanh gào thét của Trương Huyền, chiếc xe thể thao lấy tốc độ ánh sáng phóng về phía trước, tạt đầu xe, ba loại màu xanh đỏ vàng của đèn tín hiệu đều trở thành một màu, hoàn toàn sáng lên như nguyện vọng của Niếp Hành Phong; sau khi phóng điên cuồng khoảng mười mấy phút, trong xe bắt đầu yên tĩnh trở lại, Trương Huyền cong người ở ghế không nói lời nào.

Niếp Hành Phong bây giờ mới bình tĩnh lại, nhìn sắc mặt trắng bệch của Trương Huyền, vội vàng đỗ xe vào lề đường, hỏi: “Không thoải mái à?”

“Đây không phải kết quả anh muốn sao?”

Xe cuối cùng cũng dừng lại, Trương Huyền lúc này mới dám tháo dây an toàn, dựa vào ghế yếu ớt nói. Cả đời này cậu sợ nhất là ngồi xe của chiêu tài miêu lúc phóng như điên, đặc biệt là lúc anh tức giận.

Ý nghĩ này đột nhiên nhảy ra từ trong não, mặc dù cậu cũng không biết bản thân tại sao lại nghĩ như vậy.

“Xin lỗi, không phải tôi cố ý.”

Sắc mặt của Trương Huyền khiến Niếp Hành Phong vừa đau lòng vừa hối hận. Trước đây anh phóng xe điên cuồng đã quen rồi, lúc tức giận hay vui vẻ đều lấy xe phóng giải tỏa tâm tình, lần này cũng may là Trương Huyền, nếu đổi là người khác, lúc này chỉ sợ sớm đã không ngừng nôn ọe rồi.

Trương Huyền xuống xe, sau khi dựa vào thân xe hít sâu mấy ngụm mới từ từ bình tĩnh lại, cau mày nhìn Niếp Hành Phong, “Đại ca, tôi đang theo án a, anh kéo tôi ra đây làm gì? Cũng may tin tình báo đã đến tay, nếu không lần này sẽ không để yên cho anh!”

“Giả mạo làm nhà thiết kế, lên giường với phụ nữ, đây chính là án cậu đang theo hả?”

Nhớ lại nét phong tình của Trương Huyền trên giường lúc nãy, mấy phần án náy của Niếp Hành Phong trong nháy mắt lại chuyển thành lửa giận, xuống xe, đi đến bên người cậu, cười lạnh: “Vì theo án, ngay cả bản thân cũng có thể bán rẻ?”

“Bán rẻ?” Trương Huyền nhìn Niếp Hành Phong, trong đôi con ngươi xanh lam xinh đẹp tràn đầy khó hiểu, nhưng ngay lập tức trên mặt dần dần nổi lên nụ cười quỷ dị: “Chủ tịch, không phải anh thực sự nghĩ là tôi với cô gái kia đi thuê phong khách sạn đó chứ?”

Không phải anh nghĩ thế mà là hai người bọn họ không phải vốn đã thuê phòng rồi sao?

Niếp Hành Phong tức giận nghĩ, nhưng không trả lời, nhìn khuôn mặt hậm hực của anh, nụ cười trên mặt Trương Huyền càng ngày càng đậm, cuối cùng không nhịn được mà phì cười.

“Xin anh, tôi thế nhưng là một thần thám rất có phẩm đức a, anh mà nghĩ vậy quả thực là quá sỉ nhục nhân phẩm của tôi rồi.” Cậu cười nói: “Phòng kia là do Mạch Lan đặt dài ngày, bên trong có tài liệu mà tôi đang cần, tôi chỉ là thừa dịp lúc cô ta đang tắm tìm tài liệu mà thôi.”

Phiền muộn của Niếp Hành Phong ngay lập tức tan thành mây khói, anh vốn không tin Trương Huyền sẽ làm ra những chuyện quá giới hạn như vậy, chỉ là lúc nhìn thấy cậu ở trạng thái đang nằm trên giường, lý trí lập tức bị lửa giận đốt sạch sành sanh.

“Như vậy, thần thám có phẩm đức, tìm tài liệu có cần phải cởi áo cởi thắt lưng nằm lên giường đợi không?”

“A a.” Trương Huyền đến gần anh, trong con ngươi hiện lên tia sáng rạng rỡ: “Chủ tịch, hình như anh đang ghen a.”

Vừa nói, một lọ nước hoa tinh xảo xinh xắn xuất hiện trước mặt Niếp Hành Phong, nhẹ nhàng ấn xuống, mùi nước hoa lập tức bay đến, trước mặt Niếp Hành Phong một mảng mơ hồ, thần trí nhất thời bay lên, đợi đến khi bình tĩnh lại, liền nhìn thấy Trương Huyền đã quay về dựa vào bên thành xe, mỉm cười với anh.

“Đó là cái gì?”

“Là tinh dầu khiến con người bị ảo giác tạm thời. Yên tâm, tôi chỉ cho anh thử nghiệm một chút chút thôi.” Trương Huyền nhét lọ nước hoa vào túi áo, xem thường Niếp Hành Phong, “Anh cho rằng tôi để hai tay trống không đi lấy tin tình báo sao? Vốn là định sau khi lấy được tài liệu thì dùng tinh dầu làm Mạch Lan mê đi, ai biết anh đột nhiên lại xông vào, rồi cứ vậy mà đi, chuyện sau này nhất định sẽ bị cô ta phát hiện.”

Hóa ra, tất cả đều là bản thân lo lắng vớ vẩn, anh sớm nên biết Trương Huyền mặc dù có chút ham tài nhưng làm việc chắc chắn có nguyên tắc, anh hi vọng người này có thể nhìn được hoàn toàn bản thân mình.

“Xin... lỗi.” Niếp Hành Phong ảo não nói.

“Thôi đi, dù sao cũng lấy được tin rồi, thấy anh ghen vậy tôi cũng tha thứ cho anh.”

Trương Huyền cười độ lượng, nhưng Niếp Hành Phong lại có cảm giác cậu ta sẽ không bỏ qua cho mình đơn giản như vậy, khoảng thời gian tương đối dài về sau hẳn là sẽ bị cậu ra bóc lột đi?

Vậy thì... cứ tiếp tục tùy cậu ấy bóc lột vậy.

“Nói đi cũng phải nói lại, tại sao anh biết tôi ở trong phòng đó?”

Đối diện với anh mắt kì quái của Trương Huyền, Niếp Hành Phong không cách nào trả lời được, anh không quá muốn nhắc đến Ngao Kiếm trước mặt Trương Huyền, cũng may Trương Huyền cũng không hỏi nhiều mà chỉ tiếp tục cười khúc khích, bị cậu cười đến có chút giận, Niếp Hành Phong giả vờ: “Cậu rất cuộc đang cười cái gì?”

“Không có gì, tôi chỉ nghĩ, vẻ mặt tức giận lúc anh đi vào trong phòng lúc này giống như là đi bắt gian vậy.”

Mặt Niếp Hành Phong lập tức đen xì, rất muốn nghiêm mặt lại nhưng nhìn thấy nụ cười vui vẻ của Trương Huyền cuối cùng nhịn không được cũng bật cười.

Lúc đó thực sự là đầu óc phát điên rồi mới có thể không xem xét hậu quả xông thẳng vào, nếu Trương Huyền thực sự cùng phụ nữ ở trên giường, như vậy, người chỉ là bạn như anh phải lấy lý do gì để ngăn cản đây?

“Không được cười nữa.”

Hiển nhiên, loại quát đùa này hoàn toàn không có bất kì tác dụng nào với Trương Huyền. Cậu vẫn cứ cười không ngừng, vừa nghĩ đến chiêu tài miêu bình thường bình tĩnh trấn định lại có bộ dạng phát điên như vừa rồi, liền không nhịn được mà muốn cười, đàn ông lúc ghen xem ra cũng đáng yêu phết, đoán được vì sao anh ghen, đáp án kia khiến Trương Huyền rất vui, liếc mắt trêu ghẹo Niếp Hành Phong.

Chưa bao giờ có cảm giác được người khác để ý như thế, thật vui vẻ, thật thỏa mãn, cũng có cảm động chút chút.

“Bầu trời đêm mùa hạ thật đẹp a.” dựa vào thân xe ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm rực rỡ đầy sao, Trương Huyền khen ngợi.

Niếp Hành Phong cùng cậu đứng sóng vai nhau cùng nhìn bầu trời: “Rất đẹp.”

Cơn gió mùa hè nhẹ nhàng thổi qua, cùng lúc làm nhiễu loạn tâm tư hai người, hiểu lắm được giải thích rõ ràng, đồng thời cũng kéo ra một chút tâm tình không để người khác biết, có chút xấu hổ, cũng có chút hưng phấn, tâm tư chìm nổi, không ai dám nói gì trước, sợ sẽ phá tan phần yên tĩnh này.

Cuối cùng, sau một hồi trầm lặng, Niếp Hành Phong hỏi: “Muốn ngắm sao không?”

“Chúng ta bây giờ không phải đang ngắm sao?”

“Không phải thế này mà là dùng kính viễn vọng ngắm.” Niếp Hành Phong nói: “Trong nhà tôi có, muốn đi xem không?”

“Được a.”

Có thể được ngắm nhìn vẻ đẹp của những ngôi sao trong đêm mùa hạ ở khoảng cách gần, Trương Huyền không nói nhiều lời lập tức đồng ý.

29. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Niếp Hành Phong chở Trương Huyền về khu nhà của mình rồi đi nấu cơm. Tiệc rượu tối nay cả hai người đều có tâm tư khác nên vẫn chưa ăn uống gì tử tế, bởi vậy anh làm hai đĩa cơm rang trứng theo yêu cầu của Trương Huyền, còn Trương Huyền thì nhân cơ hội đi một vòng xung quanh nhà của anh, cuối cùng trở lại phòng ăn, tặc lưỡi: “Nhà có hai tầng mà diện tích lại cực kì lớn, thật là có phong thái.”

“Tôi vốn muốn ở chỗ bình thường thôi, nhưng sau đó lại xảy ra một số chuyện, tinh thần vẫn luôn không tốt, bởi vậy Niếp Duệ Đình mới khuyên tôi chuyển đến nơi có tầm nhìn tương đối rộng thế này.”

Phía trong tầng trên cùng được thiết kế thành hai tầng, diện tích hai tầng tương đối lớn, mái nhà được thiết kế hoàn toàn bằng thủy tinh, tầm nhìn rất đẹp, đứng ở tầng áp mái có thể nhìn thấy rất xa, buổi tối còn có thể nằm trên ghế dựa ngắm bầu trời đêm, ở đó còn đặt một ống nhòm chính là do Niếp Hành Phong đặc biệt mua để ngắm sao.

Cơm rang trứng làm xong, Niếp Hành Phong đưa thìa bạc cho Trương Huyền, Trương Huyền lại không cầm chắc khiến cho thìa bạc bị rơi xuống bàn, trong một khắc ấy, tim dường như bị một thứ gì đó đâm trúng, cực kì đau đớn.

“Tinh thần không tốt, là xảy ra chuyện gì sao?” cậu lẩm bẩm hỏi.

“Xảy ra tai nạn xe cộ, cụ thể thì không nhớ rõ.”

Không để ý thấy nét căng thẳng vừa thoáng qua trên mặt Trương Huyền, Niếp Hành Phong cười, “Nhưng đều đã qua rồi.”

Phần tâm tình bất an, sợ hãi, thấp thỏm đó đều đã qua đi rồi, từ sau khi quen biết Trương Huyền, anh không còn cảm thấy như vậy nữa.

Có lẽ, cho dù trải qua bao nhiêu đau khổ, thời gian cũng đã lâu rồi, đều có thể bỏ qua, thứ quen không được chính là cách gần nhau thân nhiên giống như lúc này.

Tinh thần Trương Huyền trấn định khó có được, có một loại cảm giác, bây giờ cậu đang nghĩ về chuyện của mình, đang tưởng tượng xem mình đã trải qua những việc gì, một người từ trước đến nay không bao giờ để tâm đến bất cứ thứ gì lại quan tâm đến lời thuận miệng nói ra của mình, Niếp Hành Phong thích tính cách

vui vẻ thẳng thắn của Trương Huyền, nhưng không thể phủ định, Trương Huyền lúc này thực sự khiến anh rất cảm động.

“Ăn thôi.” Anh nói khẽ.

Ăn xong, Niếp Hành Phong lại mở một chai rượu vang, Trương Huyền vội vàng đi ngắm sao, uống mấy ngụm hết rượu trong cốc, để Niếp Hành Phong cầm hai chai bia ướp lạnh mang lên tầng hai.

Một phần mái ở phòng quan sát hoàn toàn là kính thủy tinh, vì vậy cho dù có không dùng kính viễn vọng cũng có thể nhìn rõ bầu trời sao sáng rực, nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên vui mừng của Trương Huyền, Niếp Hành Phong không kìm được, cười nhẹ nói: “Nếu nhìn thấy mưa sao băng, cậu sẽ càng cảm thấy đẹp.”

“Đẹp thì đúng là đẹp, nhưng mái là làm bằng thủy tinh à? Nếu thiên thạch mà rơi xuống liệu có bị đập vỡ không?”

Khóe miệng Niếp Hành Phong giật giật, rất muốn nói cho Trương Huyền biết, mặc dù mái làm bằng thủy tinh nhưng tuyệt đối cứng y như đá cẩm thạch, cái khả năng vỡ vẫn kia sẽ không thể xuất hiện được; nhưng không muốn phá hỏng bầu không khí ấm áp lúc này nên anh chọn im lặng là vàng.

Trương Huyền đem chai bia để sang bên cạnh, bắt đầu di chuyển kính viễn vọng quan sát cảnh đêm, Niếp Hành Phong dựa vào ghế bên cạnh, bia lạnh ướp đá giải nhiệt, anh vừa uống vừa ngắm Trương Huyền đang vui vẻ di chuyển ống kính, khóe miệng không kìm được lộ ra nụ cười nhẹ.

Tại sao trước đây anh lại không phát hiện ra ngắm trời đêm lại là một chuyện thoải mái như thế chứ?

“Chủ tịch, chòm Đại Hùng ở đâu?” uống hết bia rồi mà Trương Huyền vẫn chưa mò ra thứ muốn quan sát, vì vậy mới quay đầu hỏi Niếp Hành Phong, “Tôi muốn nhìn sao Bắc Đẩu rồi cuộc là nằm ở chỗ nào của con gấu.”

Thiên sư không biết xem sao Bắc Đẩu, Niếp Hành Phong rất muốn cười. Chòm sao Đại Hùng thực ra là chòm sao khá thích hợp để quan sát vào mùa xuân, nhưng anh không muốn đả kích nhiệt huyết của Trương Huyền nên đi đến, kéo tay cậu, dạy cậu cách điều chỉnh ống kính chính xác, nói cho cậu biết và của chòm sao Đại Hùng chính là vị trí của sao Bắc Đẩu, Trương Huyền vừa nghe vừa gật gù.

Tâm tư của cậu lúc này đều đặt ở việc ngắm sao, không hề phát hiện thấy tiếp xúc quá mức thân mật của hai người, nhưng Niếp Hành Phong lại chú ý đến, loại hướng dẫn tay nắm tay này rất giống với hôn ở sân golf, dựa vào gần khiến mùi hương nhàn nhạt của nam nhân không ngừng bay đến chỗ anh, mê hoặc hoàn mỹ khiến tâm anh bắt đầu say.

“Ngôi đó là sao sáng, dịch kính sang bắc một chút, cậu sẽ thấy hệ tinh ALCOR...”

Tay ôm nhẹ lên hông Trương Huyền, giúp cậu sửa tư thế đứng, thắt lưng mảnh khảnh khiến người ta sau khi ôm lấy thật không nỡ rời khỏi mà ngược lại còn trở thành khe vuốt ve; dựa vào bên tai cậu nói cho cậu phương vị tiếp theo nên dịch chuyển đến, tâm tư sớm đã hỗn loạn, ngửi được mùi hương từ tóc cậu, cuối cùng cũng không nhịn được, khẽ hôn nhẹ lên vành tai cậu.

“Tiếp tục hướng về phía bắc, kia chính là hệ thống song tinh do hai chòm sao hằng tinh màu vàng tạo thành, hai bên lấy chu kì sáu mươi năm vận hành...”

Môi đặt bên tai Trương Huyền, nói là thuyết minh chẳng bằng nói chính là hôn. Trương Huyền dường như hoàn toàn chìm đắm trong việc quan sát những chòm sao, không hề có bất kì phản kháng nào, điều này như khích lệ Niếp Hành Phong, giúp điều chỉnh tiêu cự động tác sớm biến chuyển sang thứ khác, tay lần theo cánh tay Trương Huyền chuyển qua bên hông rồi nhẹ nhàng xoa nắn, lấy tư thế nửa ôm ấp, hơi liếm nhẹ lên vành tai cậu, âm thanh giải thích hơi khàn khàn mang theo khí tức khiêu khích.

Thân hình ôm trong lòng bắt đầu cứng ngắc, mặc dù vẫn là tư thế quan sát chòm sao, nhưng Trương Huyền cảm thấy rất rõ ràng tâm tình anh muốn truyền đến, Niếp Hành Phong có chút căng thẳng, nhưng nhiều hơn chính là sợ hãi, sợ sẽ bị đẩy ra, sợ sẽ bị cự tuyệt.

Vốn không muốn nhanh như vậy đã bẫy tổ lòng mình nhưng việc Trương Huyền ở cùng với Mạch Lan tối nay khiến anh cảm thấy nguy cơ, không thể đợi tiếp được, nếu cứ để như thế, nói không chừng một ngày nào đó, anh sẽ mất đi đối phương.

“Biết không? Lần trước ở sân golf, tôi đã muốn ôm cậu như thế này rồi.”

Sự khoan nhượng của Trương Huyền vô hình trung đã kích lệ Niếp Hành Phong, tay anh bắt đầu càn rỡ vượt ve cơ thể cậu, cảm nhận độ ẩm của cơ thể, cẩn thận hôn lên mặt cậu, thăm dò muốn tiếp xúc xâm lược càng nhiều.

“Chủ tịch...”

Cuối cùng Trương Huyền cũng đem ánh mắt đang nhìn kính viễn vọng chuyển lên người anh, sóng nước dịu dàng, ngọn đèn trong bóng đêm bỗng sáng chói một cách kì quái, cậu không hề trốn tránh mà sau khi do dự một chút liền đáp lại Niếp Hành Phong. Nụ hôn mang theo mùi rượu thoảng thoảng là mê hoặc tốt nhất, trong nháy mắt liền bị Niếp Hành Phong ép vào bức tường bên cạnh, bốn mắt nhìn nhau dường như đều muốn nhìn xuyên qua ánh mắt tìm kiếm phần tình cảm của đối phương.

“Anh cũng biết, một vài chuyện, nếu bước về phía trước rồi thì sẽ không bao giờ có thể quay đầu lại.” dựa vào tường, Trương Huyền nhẹ giọng nói. Trong mắt gợn sóng, giống như say mà cũng lại nghiêm túc chưa từng thấy.

“Cho dù phía trước là vách núi, nên bước đi thì vẫn cứ nên bước đi.” Không hề do dự, Niếp Hành Phong trả lời.

Thời gian như ngừng lại trong chốc lát, ngay sau đó hai người lại tiếp tục lao vào hôn nhau. Không nói được là ai chủ động trước, mà điều đó cũng đã không còn quan trọng nữa rồi, điều quan trọng chính là lúc này bọn họ chỉ có nhau, thân thể kề sát, ôm ấp không hề có khe hở.

Chế trụ hai tay Trương Huyền ra sau lưng, ấn ký S trên cổ tay Trương Huyền khẽ sáng lên, nhưng hai người đều không hề chú ý đến. Hôn, triền miên mà nóng bỏng, quấn lấy hai người, tìm kiếm đòi hỏi phần tình cảm bản thân muốn, đó là loại chấp nhận sự tồn tại của người mình thích, đồng thời cũng là xác nhận, xác nhận người ấy đang ở bên cạnh mình, xác nhận người ấy sẽ không biến mất.

Vừa hôn, Niếp Hành Phong vừa cởi nút áo sơ mi của Trương Huyền, tay khẽ run rẩy, mất một lúc mới có thể cởi nút ra, Trương Huyền bật cười: “Anh căng thẳng thế, giống như là lần đầu tiên làm loại chuyện này vậy.”

Là một nam nhân trưởng thành, đó đương nhiên không phải là lần đầu tiên của Niếp Hành Phong, nhưng thực sự như Trương Huyền nói, anh đang cực kì căng thẳng, căng thẳng đến mức không biết phải làm sao.

Anh có khát vọng khẩn thiết muốn tiếp xúc thật nhiều với Trương Huyền, nhưng đằng sau khát vọng cũng có mấy phần sợ hãi, sợ sẽ làm cậu bị thương, sợ sẽ mất đi cậu, phần tình cảm yêu thương đến cực điểm này cực kì quen thuộc, quen thuộc đến mức anh không cần phải suy nghĩ nhiều mà chỉ cần dựa theo trực giác thì đã có thể tìm thấy điểm mẫn cảm của Trương Huyền, dễ dàng lấy lòng cậu.

Hai tay ôm lấy hông Trương Huyền, thắt lưng hơi mảnh nhưng lại lộ ra vẻ dẻo dai của nam nhân, Niếp Hành Phong có chút ác ý véo lên thắt lưng cậu, sau đó liền nghe thấy tiếng thở dốc trầm thấp của Trương Huyền theo đó truyền đến.

Nụ hôn dần trượt xuống dưới, nhẹ nhàng cắn lấy cảm của cậu rồi tiếp tục chuyển đến xương quai xanh dưới cổ, cảm giác tình cảm thúc giục khiêu khích khiến Trương Huyền không nhịn được phát ra tiếng rên khẽ; mi mắt hơi khép lại, cảm nhận đầu lưỡi linh hoạt lưu lại từng dấu vết ẩm nóng trên cơ thể của mình, tìm đập một cách dữ dội, có loại ảo giác không thể chống đỡ được, thân thể không theo không chế khẽ run lên trong cái ôm chặt của Niếp Hành Phong.

Rất nhanh, áo đều đã bị cởi ra hết, dưới ánh đèn, da thịt của Trương Huyền hơi ửng hồng, giống như một bức tượng tình xảo bằng gốm sứ nhưng lại ấm áp hơn nhiều so với đồ sứ, Niếp Hành Phong thương tiếc hôn lên tô điểm thêm cho thân thể, lấy sự tiếp xúc của nụ hôn dẫn lên nhiệt tình càng mạnh.

Nụ hôn rất nhanh đã chuyển xuống trước ngực Trương Huyền, lúc tiếp xúc với nơi chứa đựng trái tim cậu, động tác của Niếp Hành Phong hơi dừng lại.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn, anh nhìn thấy rõ ràng một vết sẹo rất sâu ở chính giữa ngực, vết sẹo không dài, nhưng từ hình dạng có thể thấy tuyệt đối là bị đâm rất sâu, sâu đến mức khiến người ta phải kinh ngạc

vì bị đâm vậy mà còn có thể sống được.

Trong nháy mắt, Niếp Hành Phong hoàn toàn ngây người, đầu tiên là cảm thấy đau lòng, một dao đó dường như cũng đâm trúng vào tim anh, khiến tim anh đau không thể khống chế, tiếp theo là phần nộ khó có thể kiềm chế, không ngừng muốn biết là ai đã gây ra, là ai có thể độc ác đâm một dao sâu đến như vậy.

“Ồ?”

Cảm thấy Niếp Hành Phong ngừng lại, Trương Huyền mở mắt, nhìn thấy anh đang nhìn chăm chăm ngực mình, vẻ mặt âm trầm phức tạp. Cậu có chút xấu hổ, theo bản năng đứng vững lại, tự giấu nói:

“Có phải là rất khó coi hay không?”

“Vết thương này là...”

“Không nhớ nữa, lúc tôi được Tả Thiên cứu đã có rồi, vết sẹo lúc đầu còn sâu hơn cơ.” Trương Huyền cười nhìn anh: “Dọa anh sợ sao?”

Niếp Hành Phong lắc đầu, anh là kinh ngạc vì Trương Huyền vẫn còn có thể sống tiếp sau khi đã chịu một dao ngoan lệ như thế, còn có chính là rất đau lòng. Có lẽ thân thể Trương Huyền thực sự là không thể chết được, nhưng anh vẫn cứ rất đau a, Niếp Hành Phong không dám tưởng tượng, lúc bị đâm một dao sâu như vậy, trong tim Trương Huyền là loại cảm giác gì. Giờ tay vuốt ve vết sẹo, không dám quá dùng lực vì sợ rằng sẽ làm cậu đau.

“Lúc đó nhất định là rất đau?”

Không có hồi đáp, mãi sau Trương Huyền mới khẽ lắc đầu.

Đôi con ngươi màu lam thoáng chốc âm đạm lại, Niếp Hành Phong đột nhiên phát hiện câu hỏi của bản thân rất tàn nhẫn. Đó nhất định là đau đến đến khắc cốt ghi tâm mới có thể khiến Trương Huyền chọn quên đi, bởi vì trong nháy mắt đó, anh bắt được một tia bi thương thoáng qua trong đôi con ngươi màu lam đó, có thể ngay cả bản thân Trương Huyền cũng không cảm thấy được, nhưng ánh mắt đã bắn đúng tình cảm ẩn bên trong của cậu.

“Xin lỗi.”

Niếp Hành Phong giữ lấy cằm của Trương Huyền, dùng nụ hôn vỗ về cậu. Lúc này không cần phải nói gì nhiều, anh chỉ cần Trương Huyền cảm thấy sự tồn tại của bản thân mình là được rồi, phá vỡ xiềng xích của kí ức đối với Trương Huyền mà nói bản thân nó chính là một loại làm thương tổn, hơn nữa bất cứ chuyện gì có thể làm thương tổn đến đối phương, anh đều sẽ không làm, điều anh muốn làm chính là giúp Trương Huyền một lần nữa tạo nên những hồi ức vui vẻ, hồi ức chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Nụ hôn rơi xuống, so với trước lại càng nóng bỏng, liếm mát vết sẹo trên ngực Trương Huyền, muốn cực lực vuốt ve vết thương đã từng tổn hại đến cậu. Vùng mẫn cảm trước ngực bị chiếc lưỡi mềm mại liếm mát, khoái cảm rất nhanh đã truyền đến, thân thể Trương Huyền khẽ run lên theo sự kích thích, bên hông lập tức buông lỏng, Niếp Hành Phong đã cởi thắt lưng của cậu ra, bàn tay trượt theo vùng bụng dưới trơn nhẵn chạm vào bộ vị yếu đuối bên dưới.

Phần thân sớm đã hăng hái ngẩng cao, tinh dịch tràn ra ở phần đầu thấm ướt tay của Niếp Hành Phong, một mảnh nồng đậm, chứng minh sự hưng phấn của chủ nhân nó lúc này, điều này khiến Niếp Hành Phong rất yên lòng, Trương Huyền không hề bài xích sự tiếp xúc của anh, mà ngược lại còn rất quyến luyến, con người xanh thắm như nước, khẽ cười nhìn anh giống như đang cổ vũ anh tiếp tục.

Đem dương vật cứng rắn trong tay bắt đầu luật động, khiêu khích cảm giác của đối phương, mạch máu phần thân trên đập mạnh giống như đáp lại sự âu yếm từ anh, rất nhanh, thắt lưng của Trương Huyền theo tần suất xoa bóp của anh chậm chậm lay động, đôi mắt khẽ khép lại, hưởng thụ khoái cảm.

“Chủ tịch, kĩ thuật tay của anh rất lão luyện a, có phải thường giúp người khác làm chuyện này không vậy?” Dưới từng đợt thổ độc, câu hỏi của Trương Huyền mang theo giọng mũi nồng đậm, giống như lời rên rỉ lúc hưởng thụ hoan ái.

“Tôi có thể coi như là lời tán thưởng không?” Niếp Hành Phong ghé vào tai cậu cười hỏi.

“Đồ chiêu tài miêu không có tiết tháo!” Trương Huyền khó chịu nhíu chặt mày.

Cậu vốn cho rằng chiêu tài miêu rất thuần khiết, nhưng nghĩ thế nào thì chuyện đó cũng không có khả năng, nhìn kĩ thuật tán tỉnh vô cùng thuần thực kia, dường như còn hiểu thân thể của cậu còn hơn chính cậu, đó chắc chắn là kinh nghiệm nhiều năm hoan ái tích lũy ra, có được nhận thức đó, Trương Huyền đột nhiên cảm thấy hứng thú nháy mắt đã biến thành thứ khác.

“Trương Huyền, tôi chỉ có cậu thôi.” Cảm thấy Trương Huyền không vui, Niếp Hành Phong ôm lấy cậu, nhẹ giọng nói: “Loại chuyện này, chỉ làm với cậu mà thôi.” Lời nói giống như giải thích mà cũng giống như hứa hẹn, hứa hẹn rằng sau này, Trương Huyền là duy nhất của mình.

Tốc độ luật động của tay tăng lên, kích thích nóng bỏng như sóng vỗ truyền đến đại não của Trương Huyền khiến có cậu không còn thời gian nghĩ đến vấn đề khác, trong tiếng thở dốc, rất nhanh đã đem nhiệt tình phát tiết trong lòng bàn tay của Niếp Hành Phong.

Cảm giác sảng khoái trong nháy mắt bao trùm lấy đại não, mắt Trương Huyền nửa mở nhìn Niếp Hành Phong tự cởi bỏ quần áo của bản thân, phần thân sẫm đã trướng căng, hiển nhiên là đã nhịn rất lâu rồi.

“Có cần tôi giúp anh không?” dựa trên tường, Trương Huyền cười đến mị nhân như tơ: “Nhưng kĩ thuật của tôi rất tồi a.”

“Dương nhiên cần, dùng thân thể của cậu.”

Niếp Hành Phong cười nhẹ, tay đã thăm dò vào hậu đình của cậu, nơi mềm mại đột nhiên bị vật lạ xâm nhập, thân thể Trương Huyền run lên, con người lập tức cứng đờ.

“Tôi không nói anh có thể làm gì thì làm với tôi.”

“Muộn rồi.”

Niếp Hành Phong phủ hôn lên môi Trương Huyền, thừa dịp thần trí cậu hỗn loạn, ngón tay đã xâm nhập vào trong cơ thể cậu.

“Đáng chết, loại chuyện này đáng nhẽ là tôi làm!”

Trương Huyền rất tức giận, không phải là tức vì sự vô lễ của Niếp Hành Phong mà là tức chính bản thân mình, bộ vị riêng tư đột nhiên bị xâm phạm, cậu lại không hề có chút cảm giác không vui nào, mà chỉ có hưng phấn với vui sướng, sự vui sướng đối với việc hai người có thể quan hệ một cách thân mật như vậy, đương nhiên, trong tiềm thức cũng có ý niệm muốn xâm chiếm đối phương nhưng rất rõ ràng đó là điều không thể, trong hồi ức số lần cậu có thể chiếm được tiện nghi của chiêu tài miêu chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Thần trí Trương Huyền hơi ngờ ngợ, tại sao trong hồi ức của cậu lại có hồi ức thân mật với chiêu tài miêu?

Nghi hoặc bị nhiệt tình bất ngờ chôn vùi, chỗ nào đó bên trong bị ngón tay Niếp Hành Phong đụng phải, thân thể Trương Huyền mạnh mẽ co giật lại, thở dốc dồn dập, vùng mẫn cảm bí ẩn lại dễ dàng bị tìm thấy, cậu rít lên chữ mắng: “Chiêu tài miêu đáng ghét, anh nhất định không phải lần đầu tiên!”

“Cho dù không phải lần đầu tiên, người từng làm với tôi nhất định là cậu.” bị mắng, Niếp Hành Phong thuận miệng đáp trả, hôn mút Trương Huyền rồi cười nhẹ nói: “Là ở kiếp trước.”

Trừ cái đó ra, anh không tìm thấy lý do nào khác giải thích cho việc anh hoàn toàn quen thuộc với thân thể Trương Huyền, loại cảm giác đó dẫn dắt anh, khiến anh rất tự nhiên chạm đến được nơi mẫn cảm của Trương Huyền, đó có lẽ là bản năng, có lẽ là hồi ức, nhưng bất kể như thế nào, đối với bọn họ mà nói đều là sự dẫn dắt thấu đáo nhất.

Bộ vị mẫn cảm bị đụng một cách ác ý, Trương Huyền không nhịn được phát ra tiếng rên khẽ, phần thân rất nhanh đã lại hăng hái trở lại; ái dịch không ngừng chảy ra mang theo tình sắc mị hoặc, lập tức hậu đình lại căng lên, lần này là phần thân của Niếp Hành Phong. So với ngón tay, dương vật của nam nhân trắng kiện hơn rất nhiều, lúc xâm nhập vào mang đến cho Trương Huyền cảm giác đầy chặt, cảm giác kì quái mà lại quen thuộc trong nháy mắt chiếm giữ mọi giác quan của cậu, so sánh ra thì cơn đau nhất thời chỉ còn là thứ yếu.

Thắt lưng bị nâng lên, nghênh tiếp nam nhân kịch liệt tiến nhập, không hề ngừng nghỉ, mãnh liệt đến mức khiến cậu bị xuyên đến hít thở không thông, thần trí chao đảo, hưởng thụ khoái cảm Niếp Hành Phong mang đến, thể nghiệm tuyệt vời cậu chưa bao giờ trải qua. Cậu vẫn cho rằng bản thân không hề nhiệt tình với việc làm tình, nhưng bây giờ đột nhiên lại phát hiện không phải là như vậy, cậu rất thích loại cảm giác mà chỉ có Niếp Hành Phong mới có thể đem lại khoái cảm cho cậu.

“Chủ tịch...” giọng nói hơi run run, cậu gọi.

“Tôi ở đây.”

Niếp Hành Phong hôn Trương Huyền, lưỡi hai người dây dưa kịch liệt, cố gắng tìm kiếm nhiệt tình của đối phương, tiếng hôn nút nóng bỏng khiêu khích không gian yên tĩnh, lưu luyến tiêu hồn, bao trùm quanh cái ôm của hai người.

Cầm Trương Huyền nhấc lên, tiếng rên rỉ trầm thấp phát ra cùng lúc bị đụng chạm mang theo vui sướng, phát ra chậm chậm lúc dây dưa, khoái ý vui sướng khó có thể nói ra lời, vô cùng rõ ràng xâm chiếm lấy trái tim cậu, tất cả mọi giác quan dưới sự vuốt ve của Niếp Hành Phong đều trở nên tê liệt, chỉ còn lại mỗi hưng phấn và vui sướng, bởi vì kỹ thuật tán tỉnh tuyệt vời của đối phương cũng có thể chỉ vì đối phương là Niếp Hành Phong.

Nhắm mắt lại, chỉ dùng xúc giác để cảm nhận phần vui sướng, tình cảm mãnh liệt xông đến rất nhanh đã đạt đến đỉnh điểm, Niếp Hành Phong muốn rút phần thân ra nhưng Trương Huyền lại ngăn anh lại.

“Bắn ở trong người tôi.”

“Sẽ khó chịu...”

“Tôi thích vậy.”

Từ ngữ giản dị nhưng lại nóng bỏng hơn so với bất kỳ lời tán tỉnh nào khác, đó là một loại cho phép, cho phép anh có thể chiếm giữ lấy mà không phải lo lắng gì, Niếp Hành Phong cảm thấy lồng ngực co rút mạnh, không hề do dự mà đem phần thân mình xuyên vào càng mãnh liệt, anh muốn hoàn toàn chiếm giữ lấy con người này, khiến cậu thừa nhận tất cả của mình.

Rất nhanh, trong tiếng rên rỉ, cả hai người cùng đem nhiệt tình bùng nổ, Niếp Hành Phong ôm Trương Huyền, điểm nhẹ môi lên cổ cậu, âu yếm cậu sau khi đã được thỏa mãn. Tình sắc khiến da thịt Trương Huyền bị nhuộm màu hồng nhạt, dường như chiếc bình cổ dưới ngòi bút tinh xảo của người họa sĩ được khoắc lên mình những màu sắc xinh đẹp trở nên sống động hơn bao giờ hết.

Ôm chặt Trương Huyền, thỏa mãn nồng đậm tràn đầy trong tim Niếp Hành Phong. Đây có thể chính là cảm giác anh vẫn luôn muốn có. Cả hai người đều không nói gì mà chỉ ôm chặt lấy đối phương, trong lúc này, Niếp Hành Phong mới hiểu, thứ anh vẫn luôn tìm kiếm, cuối cùng đã tìm được rồi, hơn nữa, từ nay về sau tuyệt đối sẽ không để vượt mất cậu ấy, không tiếc giá nào!

Sáng sớm, Niếp Hành Phong từ trong mộng tỉnh lại, chuyện đầu tiên làm chính là xác nhận xem Trương Huyền có ở bên cạnh mình không.

Giấc mộng đêm qua quá đẹp quá kích tình, khiến anh hoài nghi có phải là do công hiệu của lọ nước hoa gây mê không, nhưng người bên cạnh đang ngủ say đã chứng minh anh lo lắng thừa rồi.

Trương Huyền cuộn tròn người nằm quay lưng về phía anh, trên thân thể xích lõa tràn ngập những dấu vết mờ ám, đó là kiệt tác của anh, nhìn lại mình cũng không ít hơn là bao, Niếp Hành Phong mỉm cười, tối qua bọn họ thực sự là rất kịch liệt, trong trí nhớ anh chưa bao giờ phóng túng như vậy.

Trương Huyền vẫn còn cuộn tròn ngủ thật sâu, một động tác nhỏ như vậy thôi cũng tràn đầy mê hoặc, Niếp Hành Phong không dám nhìn tiếp, nhẹ nhàng giúp cậu kéo chăn lông lên, rồi rời giường đi đến buồng tắm.

Tối qua vận động lâu như vậy, đến cuối cùng vẫn chưa rửa sạch liền trực tiếp ôm Trương Huyền ngủ, vẫn cứ cảm thấy thứ kia lưu lại trong người sẽ không tốt, nhưng Trương Huyền lại cứ muốn anh làm như thế, nhưng phần cổ chấp kia khiến anh rất thích.

Niếp Hành Phong tắm xong, quay lại phòng ngủ, Trương Huyền đã tỉnh rồi. Cậu vừa ngồi dậy, đầu tóc bị lẫn qua lẫn lại rối tung, con ngươi xanh thẳm như biển nhìn thấy anh hơi hơi nheo lại, giống như là một con mèo vẫn chưa ngủ đủ mà đã phải rơi giường.

“Tỉnh rồi?”

Nói thừa, nhớ lại chuyện kích thích ngày hôm qua, tim Niest Hành Phong đột nhiên đập thành thịch, đối diện với ánh mắt của Trương Huyền anh bỗng dưng có chút chột dạ.

Tối qua là anh mời Trương Huyền đến nhà mình, mời cậu uống rượu, mời cậu ngắm sao, sau đó lại cứ vậy đem người ta ăn sạch, loại cảm giác đó giống như là anh có mưu tính từ trước vậy.

“Cái đó...chuyện tối qua...”

Sợ Trương Huyền hiểu nhầm, Niest Hành Phong cẩn thận tìm từ, nhưng lập tức liền bị cắt đứt, “Chủ tịch, không phải giải thích gì hết, rượu say loạn tình thôi mà, tôi có thể hiểu được.”

“Rượu say loạn tình?” đường hắc tuyết rất không vui nhảy ra từ trán Niest Hành Phong.

“Đúng vậy, đều là nam cả, loại chuyện này anh không phải phí tâm đi giải thích, mà chuyện đã đến nước này, anh chuẩn bị trả bao nhiêu tiền a?”

“Trả...tiền?” Niest Hành Phong hoàn toàn mơ hồ, đường hắc tuyết rơi xuống như mì sợi(1).

(1) Sở mn k hiểu ném cái tranh minh họa ~ (tưởng tượng nha~~)

“Sao vậy? Anh sẽ không định xù chứ?” nhìn thấy vẻ mặt không vui của Niest Hành Phong, Trương Huyền phát hỏa, đôi con ngươi màu lam hung hăng nhìn chằm chằm anh: “Ê, anh sao lại không thêm chịu trách nhiệm như thế chứ, cho dù anh tìm MB cũng cần phải tiêu tiền mà? Dù sao tôi cũng là lần đầu tiên, anh định ăn chùa sao?”

“Lần đầu?”

Tia X màu lam càng thêm ngoan lệ: “Anh dám hoài nghi lời tôi nói sao!?”

“Không phải, tôi chỉ là...”

Tối qua bọn họ phối hợp rất ăn ý, loại cảm giác đó giống như cảm tình đã có với đối phương vô số lần mà tích lũy thành, nhưng hiện tại Niest Hành Phong làm sao dám nói đây không phải lần đầu tiên của Trương Huyền? Vì vậy đành vội vàng trấn an: “Cậu đừng cắt câu lấy nghĩa, tôi không có ý đó.”

“Vậy còn không chịu xỏ tiền ra!”

Hoàn toàn hết nói nổi, Niest Hành Phong cười khổ: “Nhưng tối qua dường như cậu cũng rất hưởng thụ mà?”

Lần này đổi lại là Trương Huyền không còn gì để nói, đôi con ngươi màu lam chớp chớp, xẹt qua vài tia ngưng ngưng mờ ám.

Tối quá? Tối qua cậu đương nhiên rất thoải mái, hơn nữa, hình như còn rất phối hợp, cảm giác thỏa mãn tràn đầy chưa bao giờ có được, là do chiêu tài miêu đem đến cho cậu, không chỉ về mặt thể xác mà còn cả tinh thần, loại cảm giác đó là thích? Là yêu? Hay là một loại tình cảm còn sâu đậm hơn thế nữa?

“Đó, đó...” cậu cắn cắn môi, lẩm bẩm: “Giảm cho anh 20% được chưa.”

Niếp Hành Phong rất kính phục bản thân mình bây giờ vẫn còn có thể bình tĩnh nghe mấy lời nói bậy nói bạ của tiểu thần côn, điều tốt duy nhất lúc ở cùng với Trương Huyền chính là – độ kiềm chế của anh ngày càng được nâng cao.

Đi đến bên cạnh Trương Huyền, nhìn gương mặt cậu vì mình lại gần mà hơi phấp hờn, trong lòng Niest Hành Phong lại dậy lên kích động muốn trêu chọc cậu.

Trả tiền không thể giải quyết hết vấn đề, bởi vì trong tim anh, Trương Huyền là vật báu vô giá.

“Thực ra, vừa nãy tôi muốn nói, chúng ta quen nhau đi?”

“Hả?” Con người màu lam nhìn anh một cách kinh ngạc, Trương Huyền tiếp tục căn môi, đau khổ vò vò đầu, “Chủ tịch, vì sao anh lại cho tôi lựa chọn khó khăn thế này?”

Chiêu tài miêu vừa đẹp trai vừa nhiều tiền, lại còn cực kì ngây thơ, cậu sao nở đẩy ra chứ? Nhưng mà, như vậy có quá nhanh hay không? Bọn họ hình như là mới quen biết nhau có mấy tháng thôi a, nhưng, mặc dù thời gian quen biết không nhiều, nhưng cậu thực sự rất quan tâm đến người này, nếu không sẽ không tiếp nhận anh ta một cách dễ dàng như vậy, nhưng mà...

“Bởi vì tôi thích cậu!” không để cho Trương Huyền có không gian tiếp tục phiền não, Niếp Hành Phong ngay lập tức nói.

Trương Huyền ngẩn ra, mi mắt nhướn lên, đối diện với ánh mắt của Niếp Hành Phong, sự chân thành không hề che giấu trong con người khiến cậu động tâm, cậu mỉm cười, cũng thực sự chân thành nói: “Nếu anh đối xử với tình nhân không quá keo kiệt vậy thì tôi đồng ý.”

30. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quan hệ tình nhân cứ đơn giản vậy liền được xác lập, đối với tính cách rộng rãi của Trương Huyền, Niếp Hành Phong không biết là nên vui hay buồn, nói chung là tạm thời đã nhốt được người vào chuồng rồi. Tranh thủ lúc Trương Huyền đi tắm, Niếp Hành Phong chuẩn bị sẵn sàng bữa sáng, lật chân giò hun khói với trứng ốp trong chảo rán, trong lòng nghĩ, có lẽ bản thân nên thỉnh giáo Tiểu Ly một ít trù nghệ mới được.

Ăn xong, Niếp Hành Phong đưa Trương Huyền vào phòng đựng đồ chọn áo khoác, bộ quần áo hôm qua Trương Huyền mặc lúc làm một số chuyện mờ ám đã bị vò nát rồi, không thể tiếp tục mặc nữa.

Trong phòng đựng đồ có một vài tủ quần áo, được sắp xếp theo từng kiểu loại trang phục, Trương Huyền mở cửa tủ ra, nhìn thấy bên trong từng hàng từng hàng quần áo, hóa đá luôn ba mươi giây.

Ặc, cửa hàng quần áo cũng không nhiều quần áo bằng nhà của chiêu tài miêu, hơn nữa, dường như đều là chưa từng mặc đến, thật quá xa xỉ, xem ra, làm thiên sư kiếm tiền thế nào cũng không bằng làm người nhà chủ tịch a.

Con người màu lam quét qua, hung hăng trừng Niếp Hành Phong, “Anh quá quá đáng rồi, quần áo chưa mặc nhiều như vậy lại đem cho tôi mặc bộ quần áo cũ!”

Lúc sáng Niếp Hành Phong đưa nội y cho Trương Huyền quả thực là đồ cũ, nhưng đó là anh cố ý vì nhìn tình nhân mặc đồ mình đã từng mặc qua có một cảm giác tiếp xúc rất thân thiết.

Tự động bỏ qua lời lên án của Trương Huyền, Niếp Hành Phong nói: “Quần áo trong này cậu có thể tùy ý chọn, nếu cậu có quần áo cũ cũng có thể mang đến đây, tôi cũng sẽ sẵn sàng mặc nó.”

Thật sao? Câu nói cuối cùng không hề nghi ngờ gì đã đánh trúng tâm lý của Trương Huyền, lửa giận hoàn toàn biến mất, vui vẻ cầm lấy bộ áo khoác thể thao Niếp Hành Phong chọn cho mình.

“Hôm nay cậu có tiết mục gì?”

Niếp Hành Phong dựa vào bên cạnh trắng trợn thưởng thức màn thay quần áo của người yêu, Trương Huyền không xấu hổ, Niếp Hành Phong lại càng không biết xấu hổ là gì, đứng trước mặt người mình thích anh cũng không phải muốn làm quân tử.

“Dem tin tình báo cho ông chủ.”

“Nghỉ ngơi trước đã, buổi chiều hằng đi.”

Một đêm vận động, Niếp Hành Phong cũng không muốn để Trương Huyền sáng sớm đã đi chạy án vất vả, Trương Huyền cũng đồng ý, đi vào phòng khách, ngồi uống ca cao Niếp Hành Phong pha cho cậu, thuận tiện đem USB bên trong có tài liệu mới thu được cắm vào máy tính, bên trong USB là hình ảnh các kiểu dây chuyền kim cương được làm thủ công rất độc đáo, bên dưới còn có một loạt bản vẽ thiết kế có liên quan, xem ra đó là các kiểu đồ trang sức Mạch Lan mới thiết kế xong.

Niếp Hành Phong nhú mày. Ăn trộm ảnh thiết kế, việc này vượt quá phạm vi nghiệp vụ của văn phòng thám tử, chính xác mà nói, đây là phạm tội, anh không để ý Trương Huyền theo mấy án thông dâm vô vị, nhưng không hề muốn cậu nhúng tay vào những loại việc nguy hiểm như này.

“Sau này đừng có làm mấy loại chuyện này nữa, nếu bị phát hiện sẽ phải ngồi tù.”

“Yên tâm, bọn tôi đã điều tra rồi, một vài danh hiệu khen thưởng thiết kế của Mạch Lan có vấn đề, cho dù bị phát hiện, cô ta cũng không dám đi báo án đâu.”

“Có vấn đề?”

“Chính là có khả năng cô ta nhờ người khác làm hộ. Anh nhìn xem, phong cách các tác phẩm của cô ta rất khác nhau, thiết kế loại đồ vật này có lẽ phải không ngừng sáng tạo nhưng phong cách thì không thể thay đổi được.”

Trương Huyền mở vài tấm hình thiết kế trước đây của Mạch Lan cho Niếp Hành Phong xem, quả nhiên so với những thiết kế dây chuyền kim cương bây giờ kém rất xa, Tả Thiên thực ra cũng vì biết được điểm này mới nhận án, vừa đúng lúc Trương Huyền cũng là loại hình Mạch Lan thích nên liền để cậu theo án, án trước đó của cậu đem cho Hỷ Duyệt Lai làm.

Đang nói chuyện, đột nhiên bên ngoài truyền đến mấy âm thanh chít chít, hai người quay đầu nhìn, bên ngoài cửa kính thủy tinh xẹt qua bóng hình của Nghệ, sau đó vụt một cái lại đâm thẳng vào trong phòng, vỡ cánh lượn vòng thấp xung quanh phòng khách, thuận tiện không quên quan sát bố cục của căn nhà.

“Không phải chứ? Toà nhà cao mấy chục tầng nó cũng có thể bay lên sao?” Trương Huyền khó tin nói.

“Nó là thức thần.”

Niếp Hành Phong nhin cười, đi vào nhà bếp lấy ra một chai bia lạnh, Tiểu Biên Bức nói cảm ơn rồi rất không khách khí cầm ngay lấy, lượn vòng vòng hưng phấn nói: “Căn nhà này thiết kế rất được, là nhà của chủ tịch sao? Lão đại, đêm qua cậu không về, tôi còn lo lắng cậu đã xảy ra chuyện gì mới đi tìm cậu, hóa ra là cậu ở đây a.”

Không ai đáp lại, Nghệ rất kì quái nhìn hai người, gãi gãi đầu, cảm thấy giữa hai người bọn họ có gì đó rất cổ quái.

“Lão đại, cậu không sao chứ?”

“Không sao, tao đang thảo luận tình hình án với chủ tịch, đừng có ồn ào.”

Bị rống, Tiểu Biên Bức tự giác chạy vào góc tường uống bia, nhưng rất nhanh liền phát hiện việc càng không hợp lý, một màu hồng phấn bao trùm khắp không gian phòng khách, nơi bắt nguồn không hề nghi ngờ chính là từ hai người đang thảo luận tình hình án phát ra. Nó dựng thẳng đứng hai tai, rất không quân tử mà nghe trộm một chút, sau đó...

“Tối qua, các các các các cậu không phải là đã giao phối rồi chứ?” phấn hồng pháp phối kết hợp với nội dung nghe được, Nghệ đột nhiên tỉnh ngộ, hét lên một tiếng: “Con người vẫn nói làm làm làm...”

Đôi mắt thanh tú của Trương Huyền quyết qua mang theo sát khí nồng đậm, Nghệ tự biết là không tốt liền cuống quýt đem móng nhét vào mồm, nhưng lời đã nói ra không thể quay lại, vì vậy chỉ đành ba mươi sáu kế, vỗ cánh bay vọt lên trần nhà, nấp trên chùm đèn thủy tinh.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, Sách Hồn Ti phóng vút ra, đem Tiểu Biên Bức tự cho là mình đã ẩn nấp rất kĩ trối lại, tay Trương Huyền vung lên, nó liền giống như con diều bị kéo về, ném đến trên bàn trước mặt hai người, còn rất đen đui ngả lộn nhào hai cái.

“Tôi thề sẽ tuyệt đối không tiết lộ!”

Sinh tử trong chớp mắt, Nghệ lập tức giơ chân xin thề, cũng may chân không bị Sách Hồn Ti trối nên lập tức có thể vươn ra.

“Mày, tự phong bế cho tao!”

Đôi con ngươi màu xanh của Trương Huyền hơi híp lại, Sách Hồn Ti lại vung lên khiến Nghệ lại bị ném đi, lập bập đập ngay vào bức tường thủy tinh trước mặt, Nghệ không dám nhiều lời nữa chỉ đành ôm chai bia ngoan ngoãn chạy đến góc tường tự bế.

Sao cậu lại có thể thu nhận loại thức thần ngu ngốc như vậy a, Trương Huyền rất muốn thổ huyết, rất muốn giải trừ huyết khế với nó, nhưng đánh tiếc chủ ngữ giải trừ đã quên mất tiêu rồi, sau này nhất định phải tra lại, mau chóng giải trừ quan hệ chủ tớ, đóng gói nó tặng cho người khác.

Cũng may còn được nhận sự chăm sóc từ tình nhân chiêu tài miêu, vui vẻ hưởng thụ sự phục vụ chu đáo của chủ tịch đại nhân, tâm Trương Huyền nở hoa, cảm thấy làm thiên sư thực ra cũng không phải không tốt, chỉ cần tìm được một tình nhân là chủ tịch, đồng thời có thể hưởng thụ đãi ngộ cấp bậc chủ tịch.

Chiều đến, Niếp Hành Phong lái xe chở Trương Huyền đến văn phòng thám tử, Tiểu Biên Bức không chịu cô đơn cũng chạy theo muốn đi nhờ xe nhưng lại bị Trương Huyền búng sang một bên, thế giới của hai người, sao có thể để cho một con vật chui vào chứ? Bị đối đãi bằng vũ lực, Nghệ đành phải ôm chai bia nhịn đau thương chạy vào ngồi chồm hổm trong một góc nhà.

Đi được nửa đường, điện thoại của Trương Huyền vang lên, là Tả Thiên, nghe thấy cậu định đến văn phòng liền vội vàng nói: “Tôi đang ở nhà người thuê, có người bị bắt cóc rồi, cậu lập tức qua đây ngay.”

Trương Huyền hỏi rõ ràng địa chỉ xong gác máy, Niếp Hành Phong hỏi: “Là người thuê các cậu đánh cắp tư liệu bị bắt cóc sao?”

“Không biết, đi xem rồi nói.”

Vì thời gian gấp rút mà kỹ thuật lái xe của Niếp Hành Phong được phát huy, rất nhanh đã đi đến địa điểm Tả Thiên nói – một khu nhà xa hoa ở lưng chừng núi. Mày của anh nhướn lên, một tuần trước anh đã từng qua đây để đưa Nguyễn Hồng Lăng về nhà.

Xe đỗ ở trước một căn nhà có vườn hoa, sau khi bọn họ xuống xe, người hầu rất kính cẩn mời bọn họ vào, thuận tiện hiểu kì quan sát chiếc xe đua của Niếp Hành Phong, thám tử đi siêu xe, thật lợi hại!

Bày biện trong phòng rất xa hoa, nhưng khoảng thời gian này dưới ảnh hưởng của Niếp Hành Phong, Trương Huyền cũng được tính là khá quen thuộc với cách bài trí phô trương này nên chỉ tùy tiện quét mắt một cái rồi liền đem ánh mắt đặt vào ba người đang ở trong phòng khách.

Ông chủ của mình, không quan trọng, trực tiếp bỏ qua, vị nam nhân khoảng hơn ba mươi tuổi ngồi bên cạnh ông chủ, mày kiếm sắc bén, không giận mà uy, vừa nhìn là biết là người không dễ chọc, cũng bỏ qua; lại tiếp tục nhìn sang bên cạnh, là một người đàn ông tuổi tác hơi lớn, dáng vẻ đường đường chính chính, đáng tiếc ánh đường ảm đạm, khuôn mặt lo lắng, một bộ dạng đen đui bị quỷ triền lâu ngày, nếu trong này xảy ra án bắt cóc, vị này chắc chắn là người nhà của người bị hại.

“Đến thật nhanh!”

Tả Thiên khen ngợi sự thần tốc của Trương Huyền, lập tức nhìn qua Niếp Hành Phong ở bên cạnh. Tuyệt đối không bỏ qua bất kì cơ hội nào, Tả Thiên lập tức rút ra danh thiếp chuẩn bị giới thiệu bản thân, nhưng lại bị nam nhân bên cạnh kéo lại.

“Đều là bạn cả cậu không cần làm mấy trò uống công đó.” Trình Duệ cười nhìn Tả Thiên, “Cậu thật giỏi, lại có thể lôi kéo được tình nhân của Niếp tổng dưới trướng mình.”

Tình nhân?

Tả Thiên không hiểu, quay đầu nhìn Niếp Hành Phong với Trương Huyền. Hai người này có gian tình sao? Ý niệm vừa trôi lên đã lập tức được khẳng định, nếu không phải là gian tình, vậy người đường đường là chủ tịch tập đoàn tài chính sao có thể làm tài xế miễn phí cho một tiểu thám tử chứ. Nhưng tin tình báo này sao Trình Duệ lại có thể biết được?

“Hai người biết nhau sao?” Tả Thiên kì quái hỏi Trình Duệ.

“Đương nhiên là biết a, lần trước chúng tôi đã cùng nhau...”

Nhìn thấy Niếp Hành Phong cùng Trương Huyền đều trưng ra vẻ mặt kinh ngạc, lời Trình Duệ nói được một nửa lập tức ngừng lại, mọi người đều có phản ứng quái dị kiến anh ý thức được có một số lời có lẽ không nên nói.

“Mắt của anh thật độc...”

Trương Huyền nhỏ giọng rên rỉ, chuyện tối qua mới xảy ra, hôm nay liền bị người khác nói toạc ra, hơn nữa còn là người lần đầu tiên gặp mặt, lẽ nào mối quan hệ giữa cậu với chủ tịch thực sự rất rõ ràng sao?

“Nếu mọi người đều đã quen biết, vậy thì không cần nói nhiều nữa.”

Tả Thiên chỉ người đàn ông mặt mày lo âu nói: “Vị này là ngài Dương Di, bà nhà của ông ấy chiều qua sau khi ra ngoài thì bị người ta bắt cóc, bọn bắt cóc không cho ông ấy báo cảnh sát nên anh Trình đây mới mời chúng ta đến.”

Nhà Trình Duệ với Dương Di có quan hệ nhiều đời với nhau, lại cũng có giao tình tương đối lớn, nên sau khi Dương Di nhận được điện thoại của bọn bắt cóc xong liền nghĩ ngay đến tìm y giúp đỡ; vì để đảm bảo sự bình an của vợ, ông từ chối báo cảnh sát vì vậy Trình Duệ mới liên lạc với Tả Thiên, sau đó liền gọi cho Trương Huyền.

Sao cậu lại có cảm tưởng cả văn phòng thám tử này chỉ có mình cậu là nhân công, tìm người lấy cắp, theo dõi chuyện thần quái, toàn bộ đều giao cho cậu làm, cậu có thể sẽ vì làm việc quá độ mà đứt mất.

Nhìn thấy Trương Huyền không vui, Tả Thiên nhỏ giọng nói: “Mấy tên kia đều có công vụ ở xa, giờ chỉ có thể liên lạc với cậu, yên tâm, cuối tháng...”

Trương Huyền lập tức giơ lên ba ngón tay, Tả Thiên nắm chặt tay, mặt đầy đau khổ nói: “Được, ba cái thì ba cái.”

Tiểu thần côn thực sự là bất kì lúc nào cũng không quên kiểm soát a. Niếp Hành Phong nhìn đến tức cười, anh biết Trương Huyền nói là muốn có hồng bao chẳng bằng nói là thích thú bắt nạt người khác thì đúng hơn.

Giao dịch xong, Trương Huyền không nhiều lời, lập tức bắt đầu làm việc. Tả Thiên đã đem máy nghe lén lắp đặt xong hết rồi, vừa rồi bọn bắt cóc có gọi điện đến một lần, yêu cầu một nghìn vạn tiền chuộc, Dương Di đáp ứng lập tức chuẩn bị, điều kiện là bọn họ phải bảo đảm an toàn cho vợ ông ta, bọn bắt cóc cũng đã đồng ý.

“Bọn bắt cóc là mấy tay mơ, nhưng ngài Dương tốt nhất là nên hạn chế hành động của người hầu.” nghe Dương Di nói vợ ông ta bị bắt cóc lúc đi ra ngoài mua sắm, Trương Huyền liền kiến nghị.

Bọn bắt cóc có kinh nghiệm sẽ không chọn bắt cóc vào cuối tuần, nhất là còn yêu cầu một nghìn vạn tiền chuộc, bởi vậy đối phó với bọn chúng, Trương Huyền cũng không quá lo lắng, nhưng loại chuyện này sợ nhất là có nội gián, bọn bắt cóc hiểu rất rõ hành tung của bà Dương bởi vậy chú ý đến hành động của người hầu là chuyện rất quan trọng.

Dương Di ra ngoài phân phó, Trương Huyền thừa cơ hỏi thăm gia thế Dương gia từ Tả Thiên. Trình Duệ bói cho bọn họ biết Dương Di là bác sĩ tâm lý, danh tiếng rất lớn, hơn nữa đất đai gia sản tổ tiên của Dương

gia cũng rất nhiều, lại đều là ở những khu vực hot, chỉ riêng thu nhập từ cho thuê mỗi tháng cũng đã gần trăm vạn, bởi vậy số tiền chuộc một ngàn vạn bọn bắt cóc đòi ông ta cũng không phải là quá nhiều.

Vợ của Dương Di ít tuổi hơn ông ta rất nhiều, hai người không có con, nhưng tình cảm rất tốt, từ sau khi vợ ông ta bị bắt cóc sự lo lắng của ông ta có thể nhìn thấy rất rõ ràng, Trình Duệ còn đem ảnh chụp người vợ cho bọn họ xem, nói bọn họ có bao nhiêu ân ái hòa thuận.

“Đây là vợ của ông ta sao?”

Nhìn thấy ảnh, Niếp Hành Phong rất ngạc nhiên, người phụ nữ trên bức ảnh chính xác là Nguyễn Hồng Lăng anh gặp tối hôm trước.

Có lúc thế giới thực sự quá nhỏ bé, nhưng đồng thời cũng nói cho anh biết, nếu Nguyễn Hồng Lăng chính là bà Dương, vậy cái gọi là ân ái hòa hợp đều là giả hết, tối đó biểu hiện của Nguyễn Hồng Lăng rất cô đơn, thậm chí còn phát sinh mối gọi với người lần đầu quen biết.

Dương Di rất nhanh liền quay trở lại, người hầu vì chứng minh sự trong sạch của bản thân nên cũng đều rất hợp tác, tiền chuộc cũng đã chuẩn bị xong xuôi, vốn cuối tuần muốn điều động tiền cũng không dễ dàng nhưng cũng may sắp cuối tháng, thu nhập từ tiền cho thuê bất động sản đã giúp được rất nhiều. Nghe được tin tình báo, Trương Huyền nhủ nhủ mày, nhưng lại không nói gì hết mà chỉ định máy theo dõi tung tích lên vali đựng tiền, chuẩn bị sẵn sàng theo dõi.

Tả Thiên phụ trách an ủi Dương Di, nói theo kinh nghiệm thì bọn bắt cóc chỉ vì tiền thôi, sau khi nhận được tiền sẽ không làm khó vợ của ông vân vân, Trình Duệ thì ngồi ở bên cạnh nhìn Niếp Hành Phong, vẻ mặt dường như có chút đăm chiêu.

“Anh Trình này, trước đây chúng ta đã từng gặp nhau sao?” cuối cùng Niếp Hành Phong không nhịn được hỏi.

Mặc dù cùng ở trong thương giới, nhưng Niếp Hành Phong chưa tiếp xúc trực tiếp với Trình Nghệ bao giờ, nhưng vừa rồi lại phát hiện ánh mắt lúc y nhìn mình với Trương Huyền rất kì quái, giống như là rất thân quen với bọn họ vậy.

“Không, chưa gặp bao giờ, có thể gặp mặt Niếp tổng ở đây, thực sự là hạnh ngộ.”

Sau một hồi thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, Trình Duệ phát hiện Niếp Hành Phong với Trương Huyền rất không bình thường, bọn họ dường như đã quên mất một vài chuyện, bởi vậy, dưới tình huống không rõ ràng, y vẫn là nên bảo trì trầm mặc thì tốt hơn.

Thấy Trình Duệ không nói, Niếp Hành Phong cũng không hỏi thêm, vì đối với anh mà nói, chuyện đó cũng không phải quá quan trọng.

Rất nhanh bọn bắt cóc lại gọi điện thoại đến, nói cho bọn họ địa điểm và thời gian giao tiền, lại cảnh cáo bọn họ đừng có giở thủ đoạn nếu không sẽ lập tức giết chết con tin vân vân.

Tả Thiên đem vali nhét đầy tiền chuộc đưa cho Trương Huyền, căn dặn cậu phải cẩn thận. Hắn vốn muốn đi cùng Trương Huyền nhưng lại bị Trình Duệ kéo lại, có Niếp Hành Phong ở bên cạnh Trương Huyền, y tin bọn họ có thể ứng phó với tất cả mọi chuyện, Tả Thiên lưu lại ngồi chỉ đạo là được rồi.

Lúc xuất phát Trương Huyền muốn lấy chìa khóa xe của Tả Thiên, xe thể thao của chủ tịch chơi thì được chứ đi theo dõi thì không thể dùng được rồi, vẫn là nên sử dụng xe cũ của ông chủ thì hơn.

Sau khi ra ngoài, Trương Huyền đưa chìa khóa cho Niếp Hành Phong, về kĩ thuật lái xe, Niếp Hành Phong tuyệt đối có ưu thế, nhưng vẫn là căn dặn một câu: “Chỉ là đi theo dõi thôi, đừng có chơi đua xe đấy.”

“Tôi có chừng mực.”

Đến một bách hóa tổng hợp khá lớn trong một khu dân cư dưới núi mà bọn bắt cóc đã chỉ định, đặt vali vào ngăn tủ gửi đồ như yêu cầu của bọn chúng, chìa khóa tủ gửi đồ thì đặt ở bên cạnh một gian hàng, sau khi tất cả đều được sắp xếp xong, Trương Huyền dựa vào góc phòng cách đó khá xa tự giễu: “Nhờ phúc của bọn bắt cóc, tôi cuối cùng cũng hiểu được một nghìn vạn nặng như thế nào.”

Rất nhanh, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đi đến mở tủ gửi đồ ra, cầm lấy vali rồi vội vàng ra khỏi cửa hàng; Trương Huyền với Niếp Hành Phong theo sát phía sau, nhìn thấy hắn đi một mạch xuống bãi gửi xe ngầm rồi ngồi vào trong một chiếc xe bánh mì(1) nhỏ.

(1) Là xe này này, bn k biết rõ về các loại xe nên vẫn để nguyên là xe bánh mì như raw ^^

Niếp Hành Phong để Trương Huyền theo dõi còn mình thì đi lái xe đến, vừa đúng lúc chiếc xe bánh mì cũng bắt đầu khởi động, Trương Huyền nhảy lên xe của Niếp Hành Phong, hai chiếc xe một trước một sau bắt đầu ra khỏi bãi đậu xe.

Xe bánh mì đi rất chậm, vì không muốn bị phát hiện, Niếp Hành Phong cũng không dám theo quá sát, nhưng chiếc xe kia giống như là cố ý lượn lờ, lòng vòng trên đường cầu trong khu phố náo nhiệt.

“Trương Huyền, chiếc xe kia có vấn đề.”

“Không thể a, máy theo dõi báo vali vẫn đang ở trên xe.”

Trương Huyền cũng cảm thấy hành vi của bọn bắt cóc rất cổ quái, nhưng lại không đoán được dụng ý của bọn chúng, nhưng ít nhất bọn họ vẫn chưa lạc mất tiền.

Lại đi theo thêm mười phút nữa, trực giác Niếp Hành Phong cảm thấy rất không bình thường, vì vậy liền từ bỏ việc theo dõi, trực tiếp đạp ga phóng lên trước mặt chiếc xe kia, cắt ngang đầu nó, người lái xe không phòng bị, sợ đến mức vội vàng phanh xe lại.

“Các các người muốn ăn cướp sao?”

Không thèm quan tâm đến tên lái xe lắp bắp, Trương Huyền trực tiếp mở cửa xe, nhưng nhìn khắp mọi góc ngách của chiếc xe cũng không thấy vali ở đâu.

Cậu lập tức cảm thấy việc lớn không ổn liền vươn người ra tóm lấy tên tài xế, hét lớn: “Tiền đâu? Cái vali này lấy được từ bách hóa đâu rồi?”

“Tôi không biết gì cả, có người đưa cho tôi tiền, bảo tôi đi lấy...” bị đối đãi thô bạo, tên tài xế hoang mang luống cuống giải thích.

Người này vẫn luôn ngồi trên xe của hắn, đợi hắn lên xe xong liền lấy hết đồ bên trong vali ra rồi nhét vào túi vải của y, sau đó liền xuống xe, hắn cũng biết đó không phải là chuyện tốt đẹp gì, nhưng lại không chống đỡ được trước sức mê hoặc của tập tiền đối phương trả.

Trương Huyền lấy ra máy theo dõi trong túi áo của tài xế rồi quay ra nhìn Niếp Hành Phong, bọn họ đều biết đã bị bọn bắt cóc chơi rồi.

Hình dáng của xe bánh mì khá cao, xe ở bãi đỗ xe ngầm cũng rất nhiều, nếu tên bắt cóc đi xuống từ ghế phó lái, sau đó trốn vào sau một chiếc xe khác, bọn họ ở khoảng cách khá xa căn bảo là không thể nhìn thấy được, đối phương còn rất thông minh lưu lại máy theo dõi, thừa dịp bọn họ đang bị quay vòng vòng thì bỏ chốn mất dạng.

“Chết tiệt!”

Sớm biết vậy thì đã mang Nghê theo rồi, để Biên Bức đi theo dõi tuyệt đối tốt hơn nhiều so với máy theo dõi. Nhìn người đàn ông trước mặt đã sợ đến mức run lấy bẩy, nhìn thế nào cũng không giống là tên bắt cóc. Làm mất dấu vết, Trương Huyền cực kì tức giận, nắm tay đấm lên thành xe.

Một nghìn vạn a, ngay đến cơ hội sờ qua cũng không có liền bị người khác tráo mắt rồi lấy đi, sao cam tâm chứ!

“Giờ không phải lúc tức giận, nghĩ xem chúng ra còn có cách nào khác không?”

Không biết Trương Huyền thực ra là vì đánh mất tiền mà tức giận, Niếp Hành Phong an ủi cậu, bây giờ quan trọng nhất là mau chóng tìm ra người để phòng bọn bắt cóc sẽ giết con tin.

“Có!” Trương Huyền lăm bầm cười lạnh, lấy ra máy theo dõi bọn bắt cóc bỏ lại.

Chú tìm người mới học được còn chưa thử bao giờ, vậy nhân cơ hội này thử thử xem. Trên máy theo dõi có lưu lại khí tức của tên bắt cóc, cậu không tin làm vậy còn không tìm được người, đúng rồi, còn có Nghệ, thức thần của cậu, lúc này không dùng thì còn đợi đến lúc nào nữa?

Chạng vạng, ngoại thành, trong một tòa biệt thự rộng lớn.

Nắng chiều chiếu vào trong nhà, chiều sáng bốn bức tường bằng một màu đỏ thẫm kì dị, hai người bên trong phòng đang khấn trương đi lại. Đây không phải là lần đầu đi bắt cóc nhưng không biết vì sao, lần này trong lòng luôn có một sự sợ hãi không nói ra được, không khí âm lạnh trong phòng lại càng gia tăng phần bất an đó.

“Mẹ nó, căn nhà này nhất định có vấn đề, ngày nóng như thế mà lại thấy thật lạnh.”

Tên râu quai nón lăm lăm quan sát xung quanh, gian phòng trang trí sa hoa, lại luôn cảm thấy có chút âm u, nếu không phải là nhà có vấn đề, căn biệt thự ở vị trí tốt như thế này sao lại bán đi với giá thấp như thế?

“Lão đại vẫn chưa về, có cần đi tiếp ứng hay không?”

“Đợi thêm chút nữa. Tên kia không có báo cảnh sát mà chỉ nhờ hai tên thám tử, lão đại muốn cắt đuôi bọn chúng là rất dễ dàng.” một tên tướng mạo trắng nõn trấn an.

Bên ngoài truyền đến tiếng động cơ, hai người đã đợi đến sốt ruột đồng loạt chạy đến trước cửa sổ, liền nhìn thấy một chiếc xe nhỏ đỗ vào trước biệt thự, sau đó, lão đại cầm một túi vải lớn đi xuống xe. Hai người vui mừng vội vàng mở cửa chờ đón.

“Thành rồi?” tên râu quai nón hỏi.

Lão đại không nói gì chỉ vứt túi đến trước mặt bọn chúng.

Tên râu quai nón mở ra, nhìn thấy từng cục tiền mặt bên trong, hẩn vui sướng lấy ra một tập, sau khi xác nhận liền cười lớn: “Không phải tiền giả, bà nó, một nghìn vạn lấy được thật dễ.”

Tiền chuộc không hề ít, lúc lên kế hoạch bọn chúng đều không nhìn đến có thể lấy về một cách thuận lợi như vậy, bây giờ nhìn cả bao tiền, rồi lại nhìn nhau, tên râu quai nón chỉ chỉ lên tầng, hỏi: “Sao giờ?”

“Xử lý.” Tên mặt trắng nõn lật đi lật lại đồng tiền, nhàn nhạt nói.

“Không giống với kế hoạch, nếu truyền ra ngoài...”

“Người chết không thể nói gì cả.” lão đại nói.

Kế hoạch không phải do bọn chúng định nhưng người thực hiện là bọn chúng, dựa vào cái gì một nhọc một phen, bọn chúng lại chỉ nhận được ba phần?

Lão đại nói xong, tên râu quai nón cũng không tiếp tục phản bác, trên mặt lộ ra nụ cười dâm dăng: “Có lẽ trước khi động thủ còn có thể tận dụng một phen.”

“Thằng này, chỉ nhớ được mỗi việc đấy.”

Tiền đã thuận lợi lấy được, trong biệt thự ở nơi hẻo lánh này, chờ đợi bọn họ chính là một bữa thịnh yến tuyệt vời, tưởng tượng đến cảnh đó, ba người đều trắng trợn bật cười lớn, không ai chú ý đến một bóng đen bay vào từ cánh cửa đang được mở rộng.

Nắng chiều kéo dài hình bóng khiến cho gian phòng càng trở nên âm u, gió lạnh thổi qua, phiến đá màu trắng nhạt ngoài cửa nổi lên màu đỏ sẫm, rồi tràn ra xung quanh giống như bị một thứ chất lỏng nào đó làm bắn, mặc dù đã được lau chùi tỉ mỉ nhưng vẫn không thể tẩy sạch hoàn toàn dấu vết lưu lại.

Nghĩ đến mỹ thực thanh tú sắp được ăn, bọn đàn ông tạm thời bỏ qua việc chia chác tiền chuộc mà xông lên trên lầu. Rất nhanh, trên lầu đã truyền đến tiếng hét của phụ nữ, ngay sau đó là tiếng đồ dùng bị đập, bóng đen lơ mơ vốn đang đứng ở cửa lập tức biến thành màu đỏ, theo tiếng hét của nữ nhân quý ảnh run rẩy dữ dội, sau đó rít lên rồi bay lên trên lầu.

Vừa vặn đúng lúc Nguyễn Hồng Lăng chạy ra ngoài hành lang, nhưng lập tức liền bị tên râu quai nón đuổi kịp ném xuống đất. Lúc cô ngã xuống đất theo bản năng dùng tay che lại bụng dưới, đầu đập xuống sàn

nhà, rồi lại bị tên đàn ông kéo lại hung hăng tát một cái, hai người kia cũng theo sát phía sau, giữ lấy hai tay đang vùng vẫy, xé hết quần áo trên người cô xuống.

“Xin các người bỏ qua cho tôi, tôi không cần gì hết...”

“Tiểu mỹ nữ, bây giờ nói gì cũng đều đã muộn rồi.” lão đại cười khà khà.

Hắn thích nhất là thưởng thức cảnh kẻ yếu bị lăng nhục mà không thể phản kháng, mang đến cho hắn một khoái cảm vô biên. Vươn tay ra lại tát Nguyễn Hồng Lăng một cái, nhìn cô ta đã bị đánh đến nửa tỉnh nửa mê, đang định tiếp tục thì chợt thấy hai bên mặt lạnh đi, hàn phong thổi đến, mang theo hàn khí lạnh thấu xương, không khỏi giật mình run lên.

Tất cả cửa sổ đều đóng chặt, cơn gió kia thổi đến thật cổ quái, hắn ngẩng đầu, đột nhiên phát hiện cả không gian âm u đến phát sợ, không trung phía trước còn có một quỷ ảnh màu huyết đỏ bay lơ lửng, không phải là ảo giác, mắt quỷ ảnh màu đỏ tròng lên dữ tợn giống như ác quỷ từ địa ngục chui lên, hung ác nhìn chằm chằm mình.

“Có quỷ!”

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của lão đại, hai người kia buông Nguyễn Hồng Lăng ra, quay đầu nhìn, ngay lập tức liền nhìn thấy một khuôn mặt đầy máu đột ngột xuất hiện trước mặt, gió lạnh âm lãnh kéo đến, tên râu quai nón đứng mũi chịu sào, bị kéo lên không trung rồi hung hăng ném xuống dưới tầng.

“Mọi chuyện đều có thể thương lượng, không cần dùng vũ lực giải quyết a...”

Người nói không phải là bọn bắt cóc mà là Nghê mới vừa chạy đến. Nhận được triệu hoán của Trương Huyền, dựa theo trực giác của động vật, nó tìm đến đây đầu tiên, vừa mới xông vào từ cửa sổ thủy tinh đã nhìn thấy một màn ngoạn lệ này, trơ mắt nhìn đầu đại hán trực tiếp đập xuống nền nhà, nó muốn giúp đỡ nhưng lại hữu tâm vô lực, xung quanh nữ quỷ tràn đầy khí tức oán hận bạo lực, nó thực sự không dám tiến đến quá gần.

Nhìn thấy người bị hại là người xấu, Tiểu Biên Bức cũng yên tâm, may mà đó không phải là Nguyễn Hồng Lăng. Trương Huyền chỉ bảo nó cứu trợ Nguyễn Hồng Lăng, không có nói phải cứu cả người xấu, bởi vậy, bây giờ tối đa là dùng đầu lưỡi nói giúp thôi a.

“Giết người sẽ chỉ tăng thêm nghiệp chướng của cô, sau này sẽ không thể thuận lợi đầu thai được.”

Lời khuyên bảo gần như chẳng có chút tác động nào, trong lúc Tiểu Biên Bức đang dong dài, tên mặt trắng nõn đã kêu lên thảm thiết, hai cánh tay bị bẻ gãy trực tiếp, tiếp đó cổ cũng bị bẻ tới một góc độ kì dị; lão đại nhìn thấy huyết quang bắn tung tóe trước mắt, quỷ ảnh dữ tợn, sợ đến mức mắt luôn cảm giác, muốn chạy nhưng chân sớm đã không còn khí lực, gắng gượng bò lên mấy bước, chân liền bị tóm lại rồi quăng đi, cả người đập vào cửa sổ tầng hai rồi ngã ra ngoài.

“Không nhìn thấy, không nhìn thấy gì hết.”

Nghê lấy cánh che mắt lại, tự thôi miên bản thân, nhưng động tác tiếp theo của nữ quỷ khiến nó không thể làm lơ được nữa. Âm phong cuộn cuộn, tiếp cận Nguyễn Hồng Lăng đã ngất đi, quỷ ảnh thò tay ra, Nghê nhìn thấy âm khí theo đầu ngón tay của cô ta truyền vào người của Nguyễn Hồng Lăng.

“Không được!” không thể tiếp tục giả chết, Nghê hét lớn rồi xông đến, “Cô giết đám người xấu thì được, còn người này chính là cái lòng của tôi, nếu không rời khỏi, tôi sẽ đánh cho cô hồn phi phách tán!”

Nữ quỷ trừng mắt nhìn, thoáng chốc hàn quang băng lãnh, oán niệm truyền đến khiến Nghê không kìm được run mình, nhưng cũng không thể lùi bước. Khẩu quyết tâm pháp, ngân quang đột nhiên lan ra, thân hình Biên Bức đã hóa thành thiếu niên tóc trắng, hai thanh đoản đao nằm ở hai bên, thủ thế chuẩn bị ra tay.

“Nếu còn không rời đi, tôi sẽ thực sự động thủ!”

Nữ quỷ đột nhiên trợn trừng mắt, trong con ngươi huyết sắc tràn đầy nộ khí lẫn sát khí, Nghê sợ đến mức liền tiếp lùi lại phía sau, lúc đang lo sợ bất an nghĩ bản thân có thể đánh thắng được đối phương không thì liền nghe thấy có người cao giọng quát: “Dừng tay!”

Một đạo kim quang của bùa chú bay đến, thoáng chốc đã chiếu sáng không gian vốn đang u ám, thân hình nữ quỷ nhất thời tiêu thất không còn dấu vết. Nghệ quay đầu nhìn thấy Trương Huyền đang vất vả chạy vào, mặt trắng như nước, giữa ngón tay vẫn còn kẹp một tấm đạo phù.

Khí tức chí tà ngoan lệ trong nháy mắt đã chặn lại âm khí trong phòng, Nghệ lại run lên một cái, lập tức biến về hình dạng con dơi nhỏ, ôm lấy chai bia chui vào góc tường. Nó thích khí tràng của Trương Huyền nhưng phần tà khí lúc này thực sự quá lớn khiến nó không thể không tránh đi.

Thuận lợi đánh tan oán linh, Trương Huyền âm thầm thở phào. Đạo hạnh của cậu theo đồ thị hình sin, mạnh mẽ yếu yếu hoàn toàn không do bản thân khống chế, vừa rồi nhìn thấy tình hình khẩn cấp, không kịp nghĩ nhiều liền ra tay, cũng may còn có chủ tịch đi theo bên cạnh, mặc dù bản lĩnh chiêu tài của chiêu tài miếu không ra gì nhưng phần cương khí trên người thì không phải nói, nếu không có anh ta ở bên cạnh, công lực của bản thân tuyệt đối không thể phát huy một cách mạnh mẽ như vậy được.

Trương Huyền là chạy theo chú tìm người đến đây, do tắc đường mà đến chậm hơn Nghệ, vừa mới bước chân vào biệt thự liền ngừng thở.

Oán khí mãnh liệt tràn ngập mỗi góc ngách trong biệt thự, có người từng chết ở trong này, oán niệm không thể hóa giải dẫn đến càng dồn càng nặng, đến mức chỉ mới chạng vạng tối trong này đã âm u lạnh lẽo, nếu không bật đèn thì hầu như là không thể nhìn rõ cảnh tượng trong phòng.

Sắc mặt Niếp Hành Phong cũng không tốt hơn Trương Huyền là bao. Anh không tu luyện đạo gia tâm pháp như Trương Huyền, rất nhanh đã có thể chuyển dời sự khó chịu đi, mặc dù âm khí không thể tạo thành ảnh hưởng gì không tốt với anh nhưng tâm tình vẫn luôn cảm thấy không thoải mái, cũng may Trương Huyền kịp thời vươn tay ra, hai bàn tay nắm lấy nhau, vô hình trung đã giúp anh giảm bớt sự khó chịu.

Đi qua cầu thang đầy máu lên tầng hai, cảnh tượng lại càng đẫm máu, hai cánh tay bị cắt đứt, còn có cơ thể người chết, rải rác thể thảm trên mặt đất. Niếp Hành Phong không dám nhìn tiếp, liền đi lên trước nâng Nguyễn Hồng Lăng dậy, âm khí trên người cô rất nặng, hai tay ôm bụng dưới, đã hoàn toàn ngắt đi.

“Xem ra chúng ta bắt buộc phải gọi điện cho đồ đệ rồi.” bật đèn lên, nhìn máu tanh đầy đất, Trương Huyền nói.

Tiếp được điện thoại báo án, Ngụy Chính Nghĩa rất nhanh đã dẫn người chạy đến, phía sau còn có cả xe cấp cứu.

Hiện trường quá đẫm máu khiến cho mấy vị cảnh sát mời vào nghe vừa vào liền nôn đến thất điên bát đảo, nhưng công việc của cấp cứu lại rất đơn giản, trừ Nguyễn Hồng Lăng chỉ là quá kinh hãi mà ngất xỉu, ba tên bắt cóc đều đã chết, nhân viên y tế trước tiên đem Nguyễn Hồng Lăng nâng vào phòng ngủ kiểm tra đơn giản, ba cỗ thi thể thì tự động phân đến công việc của tổ trọng án.

Ngụy Chính Nghĩa sau khi nhìn thấy hiện trường toàn máu, thần sắc bình tĩnh đi đến trước mặt Niếp Hành Phong với Trương Huyền.

Sau một hồi nhìn chăm chú đầy thâm tình, Ngụy Chính Nghĩa đột nhiên ôm lấy Trương Huyền khóc lớn: “Con biết rồi, chủ tịch, sư phụ, hai người hợp lại với nhau nhất định là muốn gieo rắc tai họa cho nhân gian, tiền lương của đồ đệ thực sự không cao, hai người xin hãy giơ cao đánh khẽ, đừng có ba ngày thì hai ngày gây ra huyết án có được không?”

“Tôi thề tôi chỉ là truy án bắt cóc thôi.” Trương Huyền cũng trưng ra vẻ mặt muốn khóc.

Mặc dù cậu là thiên sư, nhưng cũng không hề có khát vọng nhìn thấy quỷ như vậy a! Nghề nghiệp này thực sự không dễ làm, chỉ nhìn qua khí tràng ngoan lệ của nữ quỷ lúc này liền biết, nếu như sớm biết truy án bắt cóc cũng có thể truy ra quỷ, cậu ngay từ đầu nhất định sẽ đem án này giao cho Hỷ Duyệt Lai.

“Con cũng thề, hai người kiếp trước nhất định có cừ oán với con!”

Cũng may, một nhân viên y tế kịp thời xuất hiện ngăn lại màn thổ lộ của sư đồ hai người, Ngụy Chính Nghĩa nghe xong, sắc mặt liền biến đổi, nói với bác sĩ: “Lập tức đưa cô ấy đến bệnh viện.”

“Xảy ra chuyện gì?” Niếp Hành Phong hỏi.

“Nguyễn Hồng Lăng đang có thai, bác sĩ lo rằng va chạm với kích thích lúc này có thể dẫn đến sinh non.”

Dương Di theo Tả Thiên với Trình Duệ chạy đến biệt thự, vừa vào liền nhìn thấy Nguyễn Hồng Lăng nằm trên cáng cứu thương, không hề để ý đến túi đầy tiền chuộc; lúc nghe thấy bác sĩ nói Nguyễn Hồng Lăng có thai hơn hai tháng, ông ta ngậy người, khước miệng không ngừng co giật, nói không ra là khóc hay cười.

“Trông ông ta như bị động kinh ị.”

Tiểu Biên Bức bay đến bên cạnh Nguyễn Hồng Lăng, quan sát cô lại quay ra nhìn vị chuẩn bị được làm cha, rất hảo tâm nhắc nhở: “Đừng lo, mặc dù trên người vợ ông âm khí hơi nặng, nhưng sẽ không chết được đâu, có điều tôi thấy hình như ông già hơn vợ rất nhiều, vẫn là nên chiếu cố bản thân trước tiên, cẩn thận đừng để đứa trẻ trở thành trẻ mồ côi từ trong bụng mẹ a...”

“Nghệ, mày tự phong bế cho tao!”

Rõ ràng là dơi, tại sao trời sinh ra một cái miệng quạ đen? Mắt Trương Huyền như dao xẹt qua, Tiểu Biên Bức lập tức rất tức giận vỗ cánh trốn mất dạng.

Nguyễn Hồng Lăng được đưa đến bệnh viện, Trương Huyền và Niếp Hành Phong ở lại chờ rồi theo Ngụy Chính Nghĩa đi đến cảnh cục lấy khẩu cung.

Thân phận ba tên bắt cóc rất nhanh đã được tra ra, đều là trong một bang phái hắc đạo khá vô danh nào đó, đã từng ngồi tù vì tội trộm cướp, cưỡng hiếp vân vân. Từ dụng cụ giám sát được bố trí trong xe có thể suy đoán, lần này là hợp tác bắt cóc tổng tiền có kế hoạch, nhưng sau khi lấy được tiền chuộc xong lại có dục vọng muốn cưỡng bạo cô gái, nhưng, về cái chết li kì của ba người sau đó, Ngụy Chính Nghĩa có chút không nắm được đầu mối.

Một người ngã từ tầng hai xuống cổ gãy đứt lìa, một người hai cánh tay và cổ bị bẻ gãy, người còn lại thì bay ra khỏi biệt thự, đầu đập vào góc cạnh của bồn hoa, xương sọ vỡ vụn mà chết, hiện trường đó nhìn thế nào cũng không phải là người bình thường có thể làm được, Nguyễn Hồng Lăng đang có thai lại càng không thể đột nhiên bạo phát tiêu vũ trụ, giết chết ba người sau đó thì ngắt xi.

Quả nhiên, có chủ tịch với sự phụ tham gia vào án mạng, báo cáo tuyệt đối không dễ viết.

Một trận tiếng gầm rống va vào nhau vang lên, Ngụy Chính Nghĩa nhìn theo âm thanh phát ra, là Thường Thành đến giao tài liệu.

“Có quý, nhất định là có quý! Tôi vừa điều tra qua, nữ chủ nhân trước đây của tòa biệt thự chính là bệnh chết trong này, sau đó biệt thự vẫn luôn để không, hai năm trước mới được người khác mua, nữ chủ nhân mới mua nhà hơn tháng trước cũng nhảy lầu tự sát trong biệt thự lại còn ôm theo cả đứa con.”

Nếu nói trong sở cảnh sát gan ai nhỏ nhất, không ai khác chính là Thường Thanh Mạc, nhưng lời của cậu ta cũng khiến cho Niếp Hành Phong chú ý.

Trước khi cảnh sát đến, anh cũng nhìn qua hiện trường một lượt, nhớ rõ phiến đá trên mặt đất trước huyền quan có dấu vết màu nâu tối, đó hẳn là nơi nữ chủ nhân đã rơi xuống, có khả năng cùng là vì nguyên nhân này mà biệt thự mới có thể bán với giá thấp như vậy, sau đó lại bị bọn bắt cóc nhìn trúng, lợi dụng căn nhà trống làm cứ điểm bắt cóc.

Khẩu cung lấy xong, Ngụy Chính Nghĩa quyết định trực tiếp viết ba tên bắt cóc sau khi lấy được tiền chuộc vì chia tiền dẫn đến xung đột rồi cùng đồng vu quy tội. Bản báo cáo này rất kịch nhưng so với oán quỷ thì hẳn là có sức thuyết phục hơn, dù sao mấy lời mượn cớ như vậy cũng không phải là viết lần đầu, hẳn là có thể lừa gạt trót lọt.

Sau khi Nguyễn Hồng Lăng được đưa đến bệnh viện, rất nhanh đã tỉnh lại, cũng may là không bị động thai nhưng Dương Di vẫn từ chối không để vợ mình tiếp nhận điều tra.

Hiểu được lo lắng của ông ta, Ngụy Chính Nghĩa cũng không miễn cưỡng, chuẩn bị cứ như vậy kết thúc án, với tư cách là bên bị hại, sau này lời chứng của bọn họ tùy tiện viết một phần là được rồi.

“Đây cũng coi là khổ tận cam lai, Dương Di đã sắp bốn mươi vợ mới có thai lần đầu, sao có thể không quý đây? Xem ra trong khoảng thời gian ngắn không thể ép xuống sự hưng phấn của ông ta đâu, tôi nói cho

cậu, cậu có thể mượn cơ hội đòi một khoản khá khá, ông ta sẽ tuyệt đối sẽ coi tiền như rác mà đồng ý” ra khỏi sở cảnh sát, Trình Duệ cười nói với Tả Thiên. Là bạn của Dương Di, nhưng lại cho Tả Thiên chủ ý xấu, Niếp Hành Phong có chút buồn cười, anh đoán Tả Thiên vì trả cho Trương Huyền ba hồng bao nhất định sẽ không chút do dự đi lừa đảo một phen.

Mọi người chia tay trước cửa sở cảnh sát, Trình Duệ muốn đến bệnh viện thăm Nguyễn Hồng Lăng, Tả Thiên cũng bị y cứng rắn lôi đi, Trương Huyền đem tin tình báo lấy được tối qua đưa cho Tả Thiên rồi thuận tay đưa cho anh hai miếng phù bình an, để anh đưa cho Dương Di.

“Người này gần đây bị quỷ triền, vận khí rất kém, bảo ông ta mang theo bên người, có lẽ lúc quan trọng có thể giúp ông ta ngăn trở một kiếp.”

“Nói như thật.” Tả Thiên hoàn toàn không tin vào đạo thuật của Trương Huyền, lầm bầm nhận lấy.

Sau khi chia tay, Trương Huyền trước tiên về Dương gia lấy xe. Trên đường lái xe về nhà, Niếp Hành Phong nói: “Cũng may Nguyễn Hồng Lăng không làm sao.”

Kĩ thuật theo dõi của Trương Huyền quá kém, mình có đi lấy xe một xíu vậy mà cũng làm mất dấu bọn bắt cóc được, cũng may mặc dù quá trình hơi kinh sợ một chút nhưng vẫn tính là có kết cục trọn vẹn.

Trương Huyền không đáp lại, chỉ nghiêng đầu liếc anh, “Chủ tịch, anh biết Nguyễn Hồng Lăng có đúng không?”

Vô-lăng trong tay Niếp Hành Phong hơi trượt. Không thể phủ nhận, giác quan thứ sáu của Trương Huyền rất mạnh trong một số chuyện, anh đều không biết tại sao Trương Huyền lại chú ý được đến.

“Lần trước bị cậu lừa đi đến quán bar theo dõi, đã từng gặp cô ấy.”

Nghe xong lời nói của Niếp Hành Phong, mày Trương Huyền hơi nhíu lại: “Chuyện này anh chưa hề nhắc đến với tôi.”

Không phải ảo giác, trong xe tràn đầy một loại khí chua nồng đậm, Niếp Hành Phong cười khổ. Anh không phải cố ý không nhắc mà là cảm thấy căn bản không hề quan trọng, nếu không phải do án bắt cóc lần này, anh với Nguyễn Hồng Lăng tuyệt đối sẽ không gặp lại nhau, nhất là chuyện Nguyễn Hồng Lăng muốn hôn anh, có giết chết anh cũng không dám nói cho Trương Huyền.

Sẽ bị đánh sao? Từ độ chua trong xe lúc này có thể phỏng đoán.

Cũng may Trương Huyền không để ý đến hành vi giấu diếm của anh, chỉ nói: “Nghe anh nói như vậy, tình cảm của vợ chồng bọn họ dường như cũng không tốt lắm, nhưng tôi thấy Dương Di rất để ý đến cô ta, biểu hiện hôm nay của Dương Di không giống đang làm trò, mà cũng không cần thiết phải làm trò.”

Vấn đề tình cảm của hai vợ chồng cũng chẳng liên quan gì đến văn phòng thám tử, Niếp Hành Phong hỏi: “Nữ quỷ xuất hiện trong biệt thự đó có phải chính là nữ chủ nhân một tháng trước nhảy lầu tự sát hay không?”

Lúc anh đi vào quỹ ảnh đã bị kim quang từ đạo phù của Trương Huyền đánh tan, không nhìn thấy rõ, nhưng Trương Huyền lại không hề hứng thú với vấn đề này: “Có thể đi, kể ra cô ta cũng cứu Nguyễn Hồng Lăng một mạng, âm khí trên người Nguyễn Hồng Lăng là do nữ quỷ giúp cô ta trấn kinh mà lưu lại, có thể cô ta muốn giúp Nguyễn Hồng Lăng bảo vệ thai nhi.”

“Nói như vậy, cô ta cũng coi như là quỷ tốt.”

Trương Huyền nhún vai, “Không thể nói là tốt hay xấu được, chỉ là có duyên phận mà thôi.”

Nộ khí của nữ quỷ rất nặng, nếu không phải là quỷ hồn chưa chết được trăm ngày sẽ không có được sức mạnh cường đại như vậy.

Oán khí nặng như vậy là không thể đi đầu thai, có lẽ là không cần thận mà hóa thành oán linh, nhưng, điều thiên sư cậu đặt ra và tin theo là quỷ không phạm mình thì mình cũng không phạm quỷ, nếu người ta nhìn thấy cậu xuất hiện đã nhường đường, vậy cậu hà tất phải tiếp tục đuổi cùng giết tận?

Hai người ăn cơm ở ngoài xong lại quay về căn hộ của Niếp Hành Phong, đã là mười giờ tối rồi, Tiểu Biên Bức giống như là đoán được Trương Huyền nhất định sẽ về đây nghỉ đã quay về trước, đang ngáy ngủ trên chòm đèn thủy tinh treo trên trần.

Nhìn thấy chai bia trong lòng Nghệ đã được đổi, Niếp Hành Phong hỏi: “Không biết nó đã ăn gì chưa?”

“Anh thấy nó sẽ để bản thân chịu đói sao?” Trương Huyền cười lạnh.

Tên thức thần đang chìm vào giấc mộng trên đỉnh đầu bị ngó lơ, Niếp Hành Phong kéo Trương Huyền lên phòng tắm ở tầng hai, nói: “Đi tắm trước đã, tối nay nghỉ ngơi sớm một chút.”

Trương Huyền dựa vào cánh cửa không hề nhúc nhích nhìn anh, ý cười nổi lên trong con ngươi màu lam: “Chủ tịch, tôi có thể coi đó là lời mời gọi không?”

Niếp Hành Phong thực ra không có ý sâu sa như vậy, một đêm phong tình tối qua, hôm nay lại đụng phải đại án, anh lo thân thể Trương Huyền không trụ nổi, nhưng bây giờ nhìn, lo lắng của bản thân là hoàn toàn không cần thiết rồi, tinh thần của Trương Huyền rất rất tốt, mày hơi nhướn lên, sóng mắt dập dờn, lộ ra phong tình khó thấy.

Tim trong nháy mắt chậm đi nửa nhịp, lực kiềm chế bị vắt cạn, tay vươn ra kéo Trương Huyền sát lại, dựa vào trên cánh cửa thủy tinh của phòng tắm, cùng cậu dán sát vào nhau.

“Có lẽ, tắm uyên ương cũng là một sự lựa chọn không tồi.” ghé vào bên tai Trương Huyền, Niếp Hành Phong nhẹ giọng nói.

31. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 6

Sáng sớm, Trương Huyền bị một trận tiếng kêu chít chít làm tỉnh giấc, sau khi biết được tạp âm đó là do con dơi gây ra liền thuận tay rút đạo phù Thiên Canh ở bên cạnh gối ném ra. Từ sau khi bị ác quỷ đạo thuật Mao Sơn truy sát lần trước, Trương Huyền liền để đạo phù theo sát bên mình, cho dù đi ngủ cũng tuyệt đối đặt mấy tấm đạo linh phù trấn hung ở bên gối.

Có biết bây giờ mới sáu giờ sáng không hử, cuối tuần là thời gian duy nhất được ngủ nướng mà lại dám náo loạn đánh thức cậu dậy, cho dù là thức thần cũng giết không tha. Trong tiếng lẩm bẩm chửi bới, đạo phù dường như có linh hồn băng qua cửa phòng ngủ bay ra ngoài truy sát vị thức thần đen đủi kia.

Bên hông bị một cánh tay ở bên cạnh vươn ra ôm lấy, kéo thân thể đang nằm nghiêng của Trương Huyền về lại giường, Niếp Hành Phong cười nói: “Gần đây đạo thuật của cậu mạnh lên rất nhiều, có phải là do chăm chỉ tu luyện không đấy?”

Hoàn toàn không phải, nhưng cũng không thể phủ nhận, từ sau khi quen biết Niếp Hành Phong, đạo thuật của cậu có thể nói là ngày đi nghìn dặm, bởi vậy mới nói, chiêu tài miêu tuyệt đối là bảo bối của cậu, trừ việc không biết chiêu tài ra thì mọi thứ đều tinh thông, ngay cả chuyện giường chiếu cũng phối hợp ăn ý một cách hoàn mỹ khiến cậu thoải mái đến ngay cả ý niệm phản kháng cũng không có.

“Ngủ thêm một chút nữa đi, tôi đi làm bữa sáng.” Hôn nhẹ lên má Trương Huyền, Niếp Hành Phong nói.

Anh ngồi dậy mặc quần áo, nhìn thấy thân thể xích lõa của anh, Trương Huyền lập tức mở to mắt ra nhìn, cơn buồn ngủ hoàn toàn tiêu tan. Thời gian hoan ái nhiệt tình cậu quá nhập tâm, không có thời gian thường thức nhiều, bây giờ nhìn mới thấy, thân hình chiêu tài miêu quả nhiên dẻo dai cường kiện, đẹp đến mức khiến người khác phải chảy nước miếng. Thân hình cơ bắp hoàn mỹ nhưng lại không tạo cảm giác quá cường tráng, sáng sớm đột nhiên có một mỹ nam tuần tú như vậy, tâm tư Trương Huyền nhìn không được lại bắt đầu rục rịch.

Quá thất thố, vội vàng nhắm mắt lại, cũng may Niếp Hành Phong không chú ý đến, mặc xong quần áo ngủ liền đi xuống lầu.

Sau khi xuống dưới, Niếp Hành Phong sững người. Vẫn sớm mà trong phòng khách đã tụ tập rất nhiều người, em trai với Nhan Khai, Tiểu Hồ Ly với Tiểu Bạch, khó trách Nghê lại âm ỉ như vậy, tám đạo phù Trương Huyền vừa ném ra đã bị Nhan Khai thu lại, nhìn thấy mình, liền cung kính dâng hai tay đưa ra.

Xem ra Nhan Khai đã biết mình có thể nhìn thấy hắc rồi, hơn nữa... nhìn mọi người đều trưng ra vẻ mặt quái dị, Niếp Hành Phong đột nhiên có chút lúng túng, Tiểu Biên Bức vội vàng chỉ Niếp Duệ Đình, lắc đầu thanh minh: “Không phải do tôi tiết lộ, tôi chưa nói gì hết, là em trai anh tự phát hiện ra.”

“Hi hi, là Nhan Khai cảm ứng được, anh hai, lần này tay chân anh cũng thật nhanh nha.”

Trong lời giải thích có ẩn giấu cả huyền cơ nhưng Niếp Hành Phong vẫn đang trong trạng thái ngượng ngùng nên không chú ý đến mà chỉ mượn cớ làm bữa sáng chạy vào nhà bếp. Anh vừa rời đi, mấy người ở phòng khách liền quay ra nhìn nhau, Tiểu Bạch giơ móng mèo lên, gõ gõ trên sàn nhà: “Những ai cá cược thua rút tiền hết ra đây.”

“Tiểu Bạch thật lợi hại a, đúng như lời cậu nói, Niếp đại ca với đại ca nhanh như vậy đã ở cùng nhau.”

Giao tiền thua cược, Hoắc Ly cũng không hề để ý mà còn rất sùng bái nhìn Tiểu Bạch, Nghê cũng rất kì quái: “Tại sao người dám khẳng định bọn họ nhanh như vậy đã có tiến triển?”

Tiểu Bạch vẫy vẫy tai, tàn khốc trả lời: “Bí mật kinh doanh, xin lỗi không thể trả lời.”

“Cảm thấy mọi người dường như biết rất nhiều chuyện bí mật a.” Câu hỏi không được trả lời, Tiểu Biên Bức cắn móng tay than thở.

Niép Duệ Đình rất không tình nguyện móc tiền ra, nói: “Mày là một con mèo, cần nhiều tiền vậy để làm gì?”

Dưới sự khai sáng của Nhan Khai, cậu đã dần dần quen với hiện thực mèo và dơi có thể nói chuyện, cũng hưng phấn tham gia trò cá cược. Vốn cá rằng anh hai với Trương Huyền sau khi gặp nhau ít nhất phải tiếp xúc mấy năm, sau khi kìm ức hồi phục mới lại yêu nhau, không nghĩ tới chưa đầy mấy tháng bọn họ đã lăn lên giường rồi, đường đường là em trai thân thiết, vậy mà lại không hiểu anh trai mình bằng một con mèo, tiền thua lần này thực sự là rất rất không cam tâm.

“Chẳng làm gì cả, nhưng dùng để xếp hạc chơi cũng vui mà.” Tiểu Bạch vui vẻ chăm chú cầm lấy tiền của Niép Duệ Đình, thuận miệng nói.

Niép Duệ Đình lão đảo. Lấy tiền để gấp hạc, vậy mà con mèo này cũng nghĩ ra được, nhìn thấy nó thu cả tiền âm phủ của Nhan Khai, Niép Duệ Đình hoàn toàn vô lực, trong lòng âm thầm thề, sau này bất luận thế nào cũng tuyệt đối không để con mèo ham tiền này vào nhà của bọn họ.

Cuối cùng đến lượt Nghệ, nó rất xấu hổ chớp chớp mắt: “Nhưng, tôi không có tiền a, mặc dù tôi cũng là thức thần như Nhan Khai nhưng mọi người cũng biết chủ nhân nhà tôi keo kiệt như thế nào.”

Trương Huyền keo kiệt như thế nào không cần nói mọi người đều biết, Tiểu Bạch cũng không làm khó nó: “Vậy đồ vật cũng được.”

“Vậy, cái này tặng người.”

Nghệ lục lọi trong túi bảo bối một lúc lâu rồi mới móc ra một đồ vật hình bán nguyệt màu bạc, đưa cho Tiểu Bạch, “Đây là lần trước theo án lấy được, lão đại đưa cho tôi, nghe nói rất lợi hại, nếu dùng đúng cách có thể đem mọi đồ vật phục chế ra một bản giống hệt với đồ cũ.”

“Ồ, xem ra dường như rất thần kì.”

Tiểu Bạch cầm lấy, mọi người cùng quây vào nhìn nhưng không ai hiểu được đồ đằng trên đó. Thấy Nhan Khai cũng lắc đầu, ý muốn sử dụng cổ khí phục chế nhận phẩm của Tiểu Bạch đành phải gác lại, nhưng nói thế nào đây cũng là cổ vật, thu lấy là tốt rồi.

“Đồ vật quá lớn sao có thể thể đựng được a, cái túi nhỏ của người dùng như thế nào vậy?” nó liếc cái túi nhỏ trong tay của Nghệ, hỏi.

“Là túi bảo bối dùng pháp thuật tạo ra, dùng rất tốt, dù to dù nhỏ, có thể chứa rất nhiều đồ vật, lúc bình thường nó ẩn hình, lúc muốn dùng thì dùng pháp thuật triệu hoán. Pháp thuật này rất đơn giản, nếu muốn

học thì tôi dạy cho.”

“Nếu không khó tao cũng muốn học.”

Tinh thần ham học của Niếp Duệ Đình khó có được phát huy, Hoắc Ly cũng gật đầu lia lịa. Nhan Khai thấy rất vô vị, thân hình nhoáng lên rời khỏi, dù sao ở địa bàn của thiên sư tên ngu ngốc kia cũng không thể xảy ra chuyện gì, linh hồn sau lưng như hấn vẫn là tạm thời đi nghỉ ngơi thôi.

Niếp Hành Phong làm bữa sáng xong, lúc bùng ra, mọi người đều đã rời đi, trên sô pha chỉ có Trương Huyền vừa mới tỉnh dậy.

“Người đâu?”

“Người nào?” bị hỏi, đôi con ngươi xanh thẳm chuyển qua, khó hiểu hỏi lại.

Thôi kệ, đi hết rồi thì càng tốt, anh còn đang sợ Trương Huyền nhìn thấy đám người kia sẽ cảm thấy không tự nhiên.

“Ăn thôi.”

Câu nói căn bản là không cần nói, vừa nhìn thấy cơm nước bày đầy trên bàn, Trương Huyền đã tự động chạy qua, trong mắt tràn đầy ý cười, khiến Niếp Hành Phong đột nhiên phát hiện, hóa ra người này thật dễ dàng thỏa mãn.

Mặc dù là cuối tuần nhưng Trương Huyền cũng không quên chức vụ của mình, sau khi ăn cơm liền gọi điện thoại cho Tả Thiên.

Từ trang bị giám sát của bọn bắt cóc và việc nắm rõ hành tung của Nguyễn Hồng Lăng như lòng bàn tay, cậu hoài nghi trong Dương gia có nội gián, muốn nhắc nhở ông chủ dừng để cho cá lọt lưới, ai biết Tả Thiên nói cho cậu đã để cho Lương Lương với Tề Ngộ đến Dương gia điều tra, quả thật đã tìm được một máy theo dõi rất nhỏ được đặt ở một nơi khó thấy trong phòng khách, nhưng Dương Di nói dù sao cũng không có tổn hại gì, bọn bắt cóc cũng đã chết hết rồi, chuyện này cứ để như vậy đi, tin rằng bọn người hầu cũng không dám làm chuyện ngu xuẩn như thế nữa bởi vậy không định tiếp tục báo án.

[Đúng rồi, Trương Huyền, tối đó lúc lấy tài liệu từ chỗ của Mạch Lan có xảy ra tình huống gì ngoài ý muốn không?]

“Không có a, sao vậy? Tài liệu có vấn đề gì sao?”

[Tài liệu không có vấn đề gì cả, tôi đã giao cho người thuê điều tra rồi, người có việc là Mạch Lan, cậu không xem tin tức sao?]

Xem tin tức? Hai ngày nay không tra án thì cũng lẩn trên giường, đừng nói là xem tin tức, ngay cả tivi đường như cũng không đụng tới.

Ngó sang Niếp Hành Phong đang đọc báo ở bên cạnh, nhưng trong tay anh ta chắc chắn là nhật báo tài chính kinh tế, hoàn toàn không trông cậy được gì.

“Có tin tức giải trí gì mới sao, ông chủ?”

[Rất giải trí, Mạch Lan điên rồi...]

“Gì?”

[Đừng lo đừng lo, tôi vừa nghe thấy chuyện này liền lập tức tìm người đem băng giám sát trong hành lang của nhà hàng tối hôm đó lấy ra, cậu cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ không dính dáng gì đến cậu. Tối qua bận theo án, quên không nói cho cậu, sao? Ông chủ nhà cậu đủ nghĩa khí không?]

Điều cậu lo lắng không phải cái này.

“Sao lại bị điên vậy?”

Cậu tiếp xúc với Mạch Lan một tuần, không dài nhưng cũng không tính là ngắn, có thể nhìn ra được cô gái đó tuyệt đối là một người rất khôn ngoan, sao lại có thể hóa điên trong nháy mắt như thế được?

[Không chỉ điên mà còn tự cắt đi bốn ngón tay của mình nữa! Nghe nói nếu nhân viên phục vụ không đến kịp, con người của cô ta cũng không thể giữ được rồi, nhưng chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta nên không cần nói nhiều nữa. Thực ra cái tôi muốn nói là, vừa có người ủy thác một án mới, tiền công gấp hơn chục lần so với vụ án của Dương Di, tôi vốn muốn từ chối nhưng vừa đúng lúc cậu gọi điện đến, nên cũng muốn hỏi cậu có muốn nhận hay không.]

“Anh là tên phá gia chi tử, tiền công cao như vậy lại muốn từ chối? Án gì? Tôi nhận!”

Tiền hoa hồng án của Dương Di là bao nhiêu, Tả Thiên không nói, nhưng từ gia thế của Dương gia có thể thấy tuyệt đối rất hậu hĩnh, tiền công gấp mười lần số tiền kia, Trương Huyền cảm thấy án này không nhận thì thực sự là thiên lý khó dung.

Bị mắng, Tả Thiên cười khổ: [Trên đời này không có bữa cơm nào là miễn phí cả, người đó nói là án thần quái nên tôi mới do dự.] Tiền công cao như vậy chứng minh thứ muốn bắt tuyệt đối là ác quỷ, anh không cho rằng đạo thuật mèo cào của Trương Huyền có thể trấn được ác quỷ, không, có lẽ nào đạo thuật của tên này vẫn là một ẩn số chẳng.

Nghe nói là án thần quái, Trương Huyền lại càng có tinh thần, đó là điểm mạnh của cậu nha, sao lại không

nhận chứ?

“Nói địa điểm cho tôi, tôi đi xem qua rồi nói tiếp.”

Bình thường đây là biểu thị đồng ý tiếp nhận án, Tả Thiên còn muốn khuyên tiếp thì nghe thấy bên kia điện thoại truyền đến tiếng lầm bầm hồng bao hồng bao, anh tức đến đau đầu, cũng lười nói tiếp nên sau khi nói cho Trương Huyền địa chỉ của người thuê thì lập tức dập máy.

“Xảy ra chuyện gì?” thực ra hơn phân nửa tâm tư của Niếp Hành Phong vẫn đang đặt trên người Trương Huyền, đợi cậu nói điện thoại xong liền đặt tờ báo đang xem xuống rồi hỏi.

Trương Huyền chạy đi tìm báo sớm, tìm thấy bài báo viết về việc Mạch Lan phát điên tự sát trong chuyên mục sự kiện, đưa cho Niếp Hành Phong xem, sau khi xem xong, sắc mặt Niếp Hành Phong khê biến.

“Sao lại có thể như vậy?”

Trên bài báo có nói nhân viên phục vụ lúc đi qua hành lang nghe thấy trong phòng Mạch Lan truyền ra âm thanh rất dữ dội bèn đẩy cửa bước vào thì nhìn thấy Mạch Lan đang cầm dao gọt hoa quả chuẩn bị đâm vào mắt mình, tay phải đầy máu, trên mặt bàn bên cạnh cũng có một vũng máu hình như còn có đoạn ngón tay bị cắt ra.

Nhân viên phục vụ suýt chút nữa bị dọa sợ ngất ngay tại chỗ, vội vàng kêu người đến cứu viện, sau đó dưới sự khống chế của mọi người mới dừng được hành động tự hại mình của Mạch Lan, nhưng một con mắt của cô ta đã bị thương nhẹ còn không ngừng gào thét có người muốn hại cô ta, nhưng rồi sau đó kết quả điều tra đã chứng minh lúc đó trong phòng ngoài Mạch Lan ra thì không còn một ai khác, mà từ độ mạnh yếu vết thương của ngón tay bị chặt đứt có thể thấy, vết thương là do cô ta tự gây nên, còn về nguyên nhân, bởi vì trạng thái tinh thần của Mạch Lan cực kỳ bất ổn nên vẫn còn đợi điều tra tiếp.

“Thật khoa trương, làm gì có ai tự hại mình như thế chứ? Cũng may chủ tịch kịp thời xách tôi ra, nếu không người đen đủi có lẽ chính là tôi đi, tôi đã nói rồi anh chính là chiêu tài miêu của tôi mà.” Trương Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Mặt Niếp Hành Phong trở nên nghiêm túc: “Đối với một nhà thiết kế mà nói, mất với tay chính là tính mạng, cho dù trạng thái tinh thần của Mạch Lan có vấn đề cũng không thể làm như vậy.”

“Sai!” Trương Huyền lắc ngón tay sửa lại: “Đối với một nhà thiết kế mà nói, điều quan trọng nhất chính là linh cảm, không có một phần trăm linh cảm đó thì chín mươi chín phần mô hôi công sức chỉ là một thùng nước thải.”

Niếp Hành Phong hết chỗ nói, anh cũng biết muốn thực sự tâm linh tương thông với tiểu thần còn vẫn còn một đoạn đường rất dài nữa phải đi.

Trong đầu đột nhiên hiện lên quỹ ảnh xuất hiện trong chớp mắt ở tiệc rượu, sự điên cuồng của Mạch Lan có phải là do cô ta gây nên hay không? Hay chỉ là trùng hợp đơn thuần?

Anh thực sự hi vọng là về sau, như vậy...

“Chủ tịch, anh đừng có trưng vẻ mặt như sắp tận thế đến nơi vậy, đó chỉ là ngoài ý muốn thôi, hoàn toàn không liên quan đến chúng ta!” Niếp Hành Phong hồi thần liền nhìn thấy Trương Huyền đang dính sát bên cạnh hung hăng nhìn anh.

“Tôi chưa nói gì hết...”

Màu lam X quang lại ngoan lệ thêm mấy phần, Niếp Hành Phong đành phải giơ tay đầu hàng, được rồi, anh thừa nhận bản thân có nghĩ như vậy.

Chạng vạng, Trương Huyền thay quần áo xong, mang theo pháp khí đuổi quỷ cần thiết, theo địa chỉ Tả Thiên đưa cho đi đến nhà người thuê.

Tả Thiên nói với cậu đối phương hi vọng cậu đến càng sớm càng tốt, nhưng Trương Huyền vẫn gần như nằm nhà lười biếng cả ngày mới ra ngoài. Mấy ngày nay theo án liên tục nên đã có chút ăn không tiêu, mặc dù thân thể cậu bất tử nhưng không có nghĩa là không biết mệt, về phần ác quỷ cũng sẽ không xuất hiện vào ban ngày ban mặt, chạng vạng đi là thực sự hợp lý, nói không chừng vận khí tốt còn có thể trực tiếp gặp được rồi thu hồi.

Theo lệ cũ, Niếp Hành Phong lái xe, Nghệ ngồi phía sau. Đối với kiểu bám riết không tha của Tiểu Biên Bức, Trương Huyền đành phải chịu, cũng không thể nói nó phiền toái được, nói không chừng sẽ dă kích đến tâm hồn yếu ớt đáng thương của nó xong lại chạy đi tự bể, sau này lại bị Tiểu Ly với Tiểu Bạch nói cậu ngược đãi động vật; còn về Niếp Hành Phong, Trương Huyền thực ra cũng không muốn anh đi cùng, chiêu tài miếu mặc dù có cương khí hộ thân nhưng mệnh cách lại thuần âm, là thể chất ma quỷ yêu thích nhất, nếu không cẩn thận mà bị hút đi chân khí, vậy thì chẳng phải là lợi bất cập hại rồi.

Nhưng Niếp Hành Phong cũng giống hệt Nghệ không thể thuyết phục nổi, vì vậy Trương Huyền chỉ có thể cam chịu để cho hai bọn họ đi cùng.

Bên ngoài đang mưa, bầu trời u ám, nhưng cũng may địa chỉ không khó tìm, cũng là một ngôi nhà ở lưng chừng núi nhưng cách khá xa với nhà của Dương Di, gần như sắp lên đến đỉnh núi.

Đỗ xe cẩn thận xong, Trương Huyền xuống xe, phóng tầm mắt nhìn ra xa, trong mưa bụi, đỉnh núi xanh xanh xa xa, phong cảnh tuyệt mỹ, đáng tiếc ngôi nhà này lại hoàn toàn không được sơn gian linh khí chiếu cố, căn nhà ba tầng bao trùm bởi tử khí, ngay cả bầu trời phía trên ngôi nhà cũng âm u hơn chỗ khác rất nhiều, ngày mưa quả nhiên là thời tiết mà bọn âm hồn thích nhất.

Tiếp đón bọn họ là một người đàn ông trí thức tầm hơn ba mươi tuổi, nhìn thấy anh ta, Niếp Hành Phong sửng người.

Chính là người đàn ông anh nhìn thấy trong bữa tiệc rượu, anh ta còn có một cô con gái rất nhu thuận nữa. Nhưng điều thực sự khiến Niếp Hành Phong kinh ngạc không phải là phần ngẫu nhiên đó mà là khí sắc của người đàn ông: thần sắc ảm đạm mệt mỏi, hốc mắt trũng sâu xuống, giống như người bị bệnh nặng mới khỏi. Sắc mặt ngày đó của anh ta cũng không quá tốt nhưng tuyệt đối không kém tới mức độ thế này.

“Là cậu?” Người đàn ông cũng nhận ra Niếp Hành Phong liền chào hỏi.

“Tiên sinh đây là thầy đuổi quỷ sao? Xin hãy nhanh chóng đem ác quỷ trong nhà chúng tôi đuổi đi, chỉ cần các anh có thể đuổi cô ta đi, tiền không thành vấn đề!”

Người nói chính là vợ của người đàn ông kia, sau khi người phụ nữ đó bước vào không đợi ngồi xuống đã bắt đầu nói liên tục. Cô ta cũng tiều tụy đến lợi hại, lớp trang điểm tỉ mỉ xinh đẹp không che dấu được phần kinh hoàng bên dưới, giọng nói vừa vội vàng vừa khàn khàn, một người phụ nữ khá béo nữa theo cô ta đi vào cũng gật đầu lia lịa.

Một quả bóng đỏ bỗng lăn từ ngoài vào, người phụ nữ không phòng bị bị dọa sợ hét lên thất thanh, ngay sau đó một bé gái chạy vào trong, nhìn thấy hai người bọn họ, có chút sợ hãi đứng sững lại ở cửa.

“Cút sang một bên!”

Người phụ nữ đang phiền muộn lại bị sự quấy nhiễu của bé gái dọa sợ, tức giận mắng; người phụ nữ béo vội vàng nhặt quả bóng lên, kín đáo đưa cho cô bé rồi thuận tay túm cô bé đi, động có có phần thô bạo.

Niếp Hành Phong nhíu mày, người đàn ông cũng rất không vui nói: “Tiểu Uyển còn nhỏ, cô mắng nó làm gì?”

“Gia giáo phải dạy từ nhỏ.” Phát hiện mình thất thố, người phụ nữ nhỏ giọng giải thích.

Trương Huyền phát hiện âm khí theo những lời đối thoại của bọn họ lại giảm thêm mấy phần. Cậu không phải chưa từng có kinh nghiệm đuổi quỷ nhưng chưa bao giờ có cảm giác mãnh liệt như lúc này, khí tức hung ác thù hận, giống như ngọn lửa cháy bùng bùng muốn thiêu đốt tất cả mọi người có liên quan đến không còn một mảnh tro.

Mi mắt giương lên, cậu liền nhìn thấy nữ quỷ đã đứng ở đằng sau hai vợ chồng.

Cô ta đứng rất gần, gần như đến mức dán sát vào, cả mặt đầy máu không ngừng rơi xuống, đến mỗi ngay cả mái tóc dài cũng bị máu làm cho ướt đầm, con người u ám vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Bốn phía xung quanh phòng khách dán rất nhiều đạo phù, trên người vợ chồng hai người cũng mang theo ngọc khí trừ tà nhưng đều không thể ngăn trở nữ quỷ lại gần, có thể thấy phần oán khí kia đã đạt đến trình độ như thế nào.

Đối diện với ánh mắt của nữ quý, trong đầu Trương Huyền bỗng nhiên hiện lên cảnh có người bị vật nặng đập vào, trong nháy mắt máu tràn ra khắp sàn nhà, tim cậu nảy lên, phát hiện người bị thương chính là Niếp Hành Phong, thần trí lập tức quay lại, tim vẫn đập thành thịch không ngừng. Đáng chết cậu lại có thể bị oán khí của nữ quý đầu độc.

“Mọi chuyện bắt đầu từ nửa tháng trước, ác quỷ đột nhiên chạy đến nhà của chúng tôi làm loạn, còn không ngừng làm chúng tôi bị thương, tôi đã mời mấy vị chuyên gia đến, đạo phù cũng mua không ít nhưng đều không có quá nhiều tác dụng.

Người đàn ông tên là Hứa Đức Khải, là giám đốc một chuỗi siêu thị, nửa tháng trước trong nhà bắt đầu bị ma quỷ lộng hành, ông ta với vợ là Diêu Y Y còn có quản gia, chính là người phụ nữ béo kia đều bị thương vô số lần, Hứa Đức Khải xắn ống tay áo lên, trên cánh tay chi chít những vết thương tím bầm, xem ra đều là tác phẩm của nữ quý kia.

Ai nói mấy cái đạo phù kia không có tác dụng? Nếu không có nó che chở, bọn họ căn bản không thể chống đỡ được đến bây giờ, Trương Huyền cười lạnh.

“Hai người có đầu mối nào về nguyên nhân xảy ra việc này không?”

Niếp Hành Phong cũng nhìn thấy nữ quý dán sát sau người bọn họ, chính là nữ quý anh đã gặp vô số lần trước đó, mặc dù khắp mặt nữ quý đều bị máu làm bẩn, không nhìn rõ được hình dạng, nhưng chiếc váy đỏ sẫm như máu còn có khí tức oán độc đã chứng minh anh không nhận nhầm.

“Không có.” Ba người đồng thời phủ định nhưng lại giấu đầu hở đuôi thể hiện chắc chắn còn có ẩn tình khác trong đó.

“Âm khí rất nặng, bọn họ không thể cứu được rồi.” Nghệ đứng trên vai Trương Huyền bình luận.

Đôi vợ chồng này với người phụ nữ béo đều thiên âm u tối, trên mặt mang theo hắc khí, là dấu hiệu của cái chết, quý ngay cạnh đó mà không cảm ứng được thì lại càng vô phương cứu chữa, Nghệ là một người tu đạo mặc dù pháp thuật chỉ bình thường nhưng nhãn lực thì vẫn có.

“Các cậu bao giờ thì bắt đầu thi pháp thế?” Hứa Đức Khải nhìn bọn họ, tha thiết hỏi.

Thờ ơ nhìn lướt qua khuôn mặt xanh xao của người đàn ông, Trương Huyền đứng dậy, bình tĩnh nói: “Xin lỗi, vụ này chúng tôi không thể nhận được.”

“Kia là ý gì?”

Vừa nghe thấy không nhận, Hứa Đức Khải vội vàng đứng bật dậy, Diêu Y Y vội vàng nói: “Tiền không thành vấn đề, các anh muốn bao nhiêu cứ việc nói, chỉ cần là trong phạm vi chúng tôi có thể gánh vác được.”

“Tôi nghĩ hai người đã hiểu nhầm ý của tôi rồi.”

Trương Huyền nhìn quỷ hồn đang bay lơ lửng phía sau hai vợ chồng, oán khí theo sự tiến đến của cô ta mãnh liệt ép tới, cô ta không hề sợ mình, phần kiêu ngạo đó dường như muốn cảnh cáo cậu, đừng có xen vào việc của người khác.

Khí tức tử vong mãnh liệt bao quanh vợ chồng Hứa Đức Khải, là điềm báo mệnh bọn họ sẽ không kéo dài được lâu nữa, xem ra thù hận giữa bọn họ chỉ có thể lấy cái chết để hóa giải, bản thân không có khả năng nhúng tay vào, Trương Huyền nói: “Tôi không có bản lĩnh cứu được mấy người, chỉ xin khuyên nhủ một câu, ăn năn cầu khẩn nhiều một chút có lẽ còn có cơ xoay chuyển.”

Nói xong, không để ý đến sự ngăn cản của Hứa Đức Khải, liền kéo Niếp Hành Phong rời đi, sau khi ngồi lên xe liền dùng ánh mắt chỉ huy Niếp Hành Phong lái xe.

Tiểu thần còn càng ngày càng độc tài, Niếp Hành Phong rất bất đắc dĩ, nhưng không muốn tranh chấp với cậu trước mặt người ngoài nên sau khi lái xe rời đi xong mới hỏi: “Tại sao lại từ chối?”

“Không giúp được, thiên sư cũng không phải là vạn năng.”

Mọi chuyện có nhân ắt có quả, từ lời lẽ của vợ chồng Hứa gia có thể thấy, bọn họ nhất định đã làm chuyện trái với lương tâm, ác quỷ có lẽ có thể đuổi đi được nhưng lời nguyện rửa thì chỉ đành bó tay, lời nguyện rửa mang theo tuyệt vọng căm hận lại càng không thể hóa giải được, cậu không cần thiết phải hao tâm tổn sức vì loại người đó.

“Nữ quỷ đó tôi có biết, kẻ giết người trong quán bar và giữa đường đều là cô ta, giờ cô ta lại theo vợ chồng Hứa Đức Khải nhất định là muốn hại bọn họ, chúng ta nhất định phải ngăn cô ta lại.” Niếp Hành Phong nói.

Nữ quỷ xuất hiện trước mặt anh hết lần này tới lần khác, có lẽ trong tâm tôi có một cỗ lực lượng nhắc nhở anh phải đi ngăn cản tai họa phát sinh, mà Trương Huyền rõ ràng là thiên sư, Niếp Hành Phong không rõ tại sao cậu muốn từ chối.

Thực ra nữ quỷ xuất hiện trong án bắt cóc của Nguyễn Hồng Lăng cũng là cô ta, thấy Niếp Hành Phong không phát hiện ra, Trương Huyền cũng không giải thích mà chỉ nói: “Tôi thực sự bó tay, trên đời này có một loại người không thể cứu được chính là những người đáng phải chết, tôi không nhận tiền của người sắp chết, đây là quy tắc của tôi.”

Cậu không muốn Niếp Hành Phong dây dưa quá nhiều với những người sắp chết đó, lại càng không muốn để anh nhúng tay vào chuyện này, thế giới quỷ quái bọn họ có thể ngẫu nhiên nhúng tay vào chứ không thể quán tất cả mọi chuyện, đây giống như thế giới động vật vậy, chuỗi thức ăn là thuộc về bọn nó, nếu phá vỡ một mắt xích trong đó, nhìn thì có vẻ như là giải cứu nhưng trên thực tế có thể sẽ dẫn đến càng nhiều hỗn loạn.

Một điểm quan trọng hơn nữa là cậu không muốn Niếp Hành Phong xảy ra chuyện.

“Cái gì là người đáng phải chết? Sinh tử là thứ thiên sư có thể quyết định sao?”

Từng người từng người một chết trước mặt bọn họ, tiểu thần còn lại nhấn mạnh cái gọi là quy tắc của cậu ta, Niếp Hành Phong rất tức giận bởi vậy mới không nhận ra một tầng ý sâu xa trong lời nói của Trương Huyền.

Bị chất vấn, Trương Huyền cười nhạt, “Tôi đương nhiên không thể quyết định được sống chết, tôi cũng không phải là lão Diêm vương!”

Khó thấy một trận cãi nhau, Nghê thức thời ôm lấy chai bia cẩn thận nép vào phía dưới của hàng ghế sau, cảm thấy vẫn là không gian tối tăm chật hẹp tương đối an toàn a.

Vừa mới cảm thán xong liền nghe thấy Trương Huyền ở phía trước gọi: “Tiểu Biên Bức, mày cũng thấy tử khí trên mặt bọn họ rồi, mày nói tao nói có đúng hay không?”

“Nghê, lẽ nào trừ ma vệ đạo không phải là bốn phận của người tu đạo hay sao?” lần này đến lượt Niếp Hành Phong truy hỏi.

“Đừng hỏi tôi, tôi chỉ là một con vật mà thôi.” Tránh không được, Nghê cắn móng tay trả lời lí nhí.

Giờ thức thần cũng thật khó làm a, hai bên đều không thể phạm đến.

Cũng may Trương Huyền đã tiếp lời, cười nhạt: “Trừ ma vệ đạo, đó cũng cần xem đối tượng là ai!”

Cậu không cho rằng mấy vị Hứa Đức Khải mời trước đó đạo hạnh thấp hơn cậu, bọn họ đều bó tay chịu trói, chỉ có thể chứng minh nữ quỷ đến lấy mạng là có đạo lý của cô ta, đối với loại người làm việc ác, cậu cũng không muốn chơi mấy trò lừa đảo nghịch thiên cải mệnh gì gì đó.

Niếp Hành Phong không tiếp tục phản bác, nhưng ngay đến Tiểu Biên Bức cũng cảm thấy được áp lực trong xe bây giờ nặng như thế nào, vì vậy càng lui người về góc sâu hòng ẩn núp bản thân.

Sau một trận trầm mặc, Niếp Hành Phong nói: “Nếu không, tiền đuổi quỷ cứ để tôi chi, nếu cậu lo sức lực của một người không đủ, chúng ta có thể liên hệ với những người khác...”

“Đừng cho rằng tiền là vạn năng!” đôi con người màu lam của Trương Huyền liếc xéo anh, vẻ mặt giận dữ khó thấy: “Nếu anh thấy bản thân thực sự có năng lực trách trời thương dân, vậy tự mình đi cứu người đi, đừng có lôi tôi vào!”

“Trương Huyền...”

“Dừng xe!”

Xe dừng lại ở ven đường, Trương Huyền nhảy xuống khỏi xe, rồi vung tay, cửa xe sập mạnh vào, căn bản không thềm để ý đến Niếp Hành Phong đang gọi, cậu xoay người rời đi.

Tiểu Biên Bức vội vàng vỗ cánh đuổi theo, “Hai người giải tán rồi?”

Trương Huyền trầm mặt không trả lời, sau khi đi một đoạn đường ổn định tinh thần, đột nhiên nhớ ra lần này vì đi ra ngoài với Niếp Hành Phong nên cậu không mang tiền theo, hơn nữa đây có vẻ cách biệt thự rất xa...

“Tiểu Biên Bức, mày nhìn coi, xe của chủ tịch còn ở đó không?” không thể quay đầu, cậu chỉ đành cầu cứu Nghê.

“Sớm đi rồi, cậu vừa xuống xe anh ta liền lái xe đi luôn.”

Đồ chiêu tài miêu đáng chết!

Trương Huyền oán giận nghĩ, lập tức lại chuyển ánh mắt lên người Nghê, “Tao không mang tiền, mày thì sao?”

“Có chút, nhưng không đủ để ngồi taxi đâu, chỉ đi xe bus được thôi.”

Bị hỏi đến, Nghê đáng thương rút ra mấy đồng tiền xu trong túi bảo bối. Đây cũng là tiền lần trước chơi cờ nhảy với Tiểu Bạch và Tiểu Ly kiếm được, mặc dù nó không cho rằng Trương Huyền sẽ trả lại số tiền này nhưng chủ nhân gặp khó khăn, là một thức thần đương nhiên hai đôi cánh phải xuyên đao có đúng không?

Dựa vào tiền tích góp của Tiểu Biên Bức, Trương Huyền rốt cuộc cũng tránh được vận mệnh phải đi bộ về nhà. Về đến biệt thự, lấy ra một chai bia ướp lạnh rồi tu hết một hơi.

“Thực ra những lời lúc nãy của chủ tịch cũng không phải không có đạo lý, tại sao cậu lại tức giận đến vậy?” Tiểu Biên Bức trước tiên hỏi vấn đề an toàn một chút để tránh lại bị Sách Hồn Tì trói gô.

Tại sao lại tức giận?

Thực ra cậu cũng không hiểu, có lẽ cậu chỉ là không muốn Niếp Hành Phong thực sự cho là cậu coi trọng tiền đến như vậy. Nếu đổi là trước đây, cho dù biết Hứa Đức Khải không thể cứu được, nói không chừng thấy tiền của hắn, cậu cũng sẽ nhận vụ đấy, thế nhưng, lúc đã lo lắng đến một người, mọi suy nghĩ đều trở

nên khác biệt.

Cậu sợ ảo giác mình nhìn thấy sẽ trở thành sự thực, lệ quỷ không hề sợ hãi là đáng sợ nhất, vì báo thù ngay cả sẽ bị hồn phi phách tán cũng không sợ, cậu không thể lấy sinh mệnh của Niếp Hành Phong đi mạo hiểm được.

“Lão đại, nếu muốn gọi điện thì cứ gọi đi.” thấy Trương Huyền không ngừng tắt bật điện thoại, Nghê rất quan tâm nói.

Tâm tư bị nhìn ra, Trương Huyền trừng mắt nhìn Nghê. Thôi được rồi, vừa rồi tức giận là cậu không đúng, gọi điện thoại nhận sai vậy.

Nhanh chóng ấn phím số điện thoại của Niếp Hành Phong, âm thanh truyền đến lại là tiếng máy bận không thể kết nối, Trương Huyền thử mấy lần đều không thành công đành phải từ bỏ, có lẽ chiêu tài miêu vẫn còn tức giận nên không muốn nghe.

Bữa tối Trương Huyền gọi điện thoại đặt cơm thuận tiện lại gọi cho Niếp Hành Phong nhưng vẫn là âm thanh máy bận, điều này khiến tâm tư cậu có chút trầm lại, Niếp Hành Phong không phải là người dễ tức giận, trừ phi là cực kỳ nổi giận, nổi giận đến mức ngay cả điện thoại cũng không muốn nghe.

Lúc đó cậu có nói gì nặng lời không? Không phải là cãi nhau vài câu mà thôi sao, làm gì có đôi tình nhân nào không cãi nhau bao giờ? Làm gì có ai như chiêu tài miêu nói trở mặt là trở mặt luôn? Ngay cả cơ hội xin lỗi cũng không cho?

Ăn xong bữa tối không có mùi vị gì hết, trước khi đi ngủ Trương Huyền lại kiên nhẫn gọi điện, tiếng truyền đến vẫn là âm thanh máy bận kiên nhẫn. Nằm trong chăn, nhớ đến lúc triền miên ấm áp tối qua, tim cậu có chút trống rỗng, lại có thể trải nghiệm cảm giác mất ngủ khó thấy. Không ngủ được vì vậy đành đứng dậy đi bộ Thiên Cương, còn kéo Nghê tập cùng, lẩn qua lẩn lại cả buổi tối, hừng đông mới bắt đầu đi ngủ.

Hai ngày sau đó, Niếp Hành Phong cũng không gọi điện đến, số lần gọi điện của Trương Huyền cũng càng ngày càng ít, vốn lo lắng chiêu tài miêu thực sự không biết tự lượng sức đi tìm người khác đuổi quỷ, muốn để Nghê đi nhìn xem, nhưng sau đó lại nghĩ, anh ta bên đó còn có một thức thần bảo vệ cực kỳ lợi hại là Nhan Khai, sao có thể xảy ra chuyện chứ? Vì vậy liền từ bỏ.

Đến ngày thứ ba, Trương Huyền nhìn thấy trong mục sự kiện của tờ báo đăng tin có người trong lúc đi mua sắm bị trượt chân ngã xuống cầu thang, tin tức ngay tại hiện trường cho biết người chết chính là quản gia của Hứa gia, cậu không đọc hết liền ném tờ báo sang một bên.

Không biết Hứa Đức Khải có cầu khẩn theo kiến nghị của cậu không nhưng rất hiển nhiên, nữ quỷ kia không muốn bỏ qua cho bọn họ.

Nếu ngày đó cậu đáp ứng tiếp nhận, có lẽ người phụ nữ đó sẽ không chết, chủ tịch đọc bài báo này xong nhất định sẽ rất tức giận. Mặc dù quen biết Niếp Hành Phong không lâu nhưng cậu cảm thấy mình rất

hiếu người này, hiếu tính cách của anh ta, còn có lòng nhiệt tình với sinh mệnh mà bản thân mình không có.

“Lão đại, cậu đây là muốn làm gì? Sẽ không thực sự muốn giải tán đây chứ?” thấy Trương Huyền không nói lời nào lấy ra vali da rồi thu thập hành lý, Nghệ kinh ngạc.

Trương Huyền liếc xéo nó, “Không giải tán? Chẳng nhẽ là đi du lịch?”

“Sao có thể nói chia là chia? Chỉ là chết một người mà thôi, cậu gọi điện nói xin lỗi là được rồi.”

Nó không muốn tách ra a, cuộc sống giờ đang tốt như vậy, có tiền có rượu, còn có bạn để chơi, nếu chủ tịch với chủ nhân chia tay, nó lại phải trở lại thành một con dơi vừa cô độc lẻ loi vừa nghèo khổ.

Trương Huyền cười, sinh mạng quá nặng, một câu xin lỗi không thể giải quyết được, nếu thực sự đơn giản như vậy, hai ngày nay chủ tịch sẽ không ngại đến nghe điện thoại cũng không chịu.

“Thôi đi, người tu đạo chúng ra chú trọng thanh tâm quả dục, lại nói mày không phải cũng nói chủ tịch không phải người đồng đạo với chúng ta hay sao?”

“Nhưng mà, các cậu đã giao phối rồi, vậy sẽ không còn giống nữa...”

“Mày đi tự bế cho tao!”

Bị đâm đúng chỗ đau, Trương Huyền phát hỏa, ném ra một tấm đạo phù, Tiểu Biên Bức sợ đến mức lập tức ôm lấy lon bia bay xa.

Chạng vang, Trương Huyền cầm lấy vali ra khỏi cửa, Nghệ rất không tình nguyện đi theo sau, lẩm bẩm: “Chia tay cũng không cần vội vã đêm hôm chuyển nhà chứ? Tối như vậy rồi, chúng ta sẽ ở đâu đây?”

“Đến nhà ông chủ.”

Trước tiên đi đến nhà Tả Thiên ở hai ngày, đợi tìm được nhà mới rồi sẽ thỉnh thần án của tổ sư gia qua đây sau, dù sao cũng chia tay rồi, nói không chừng sau này chiêu tài miêu sẽ qua đây bắt cậu rồi đi, cậu cũng không muốn bị người ta đuổi đi, rất mất mặt.

“Nhưng mà, người ta mới vừa quen ở đây xong.”

Không thèm để ý đến lời oán thán của Nghệ, Trương Huyền nhấc vali lên đi ra ngoài cửa biệt thự muốn gọi taxi, đáng tiếc khu nhà ở này rất yên tĩnh, đến tối xe lại càng ít qua đây, đợi rất lâu cũng không thấy bóng xe nào vọt qua.

“Nếu không chúng ta cứ vào trong ở một đêm đã?”

“Đừng có nháo!”

Vừa nói xong, trước mặt bỗng có ánh đèn vụt qua, ban đầu Trương Huyền còn cho là xe taxi nhưng lập tức liền phát hiện đó là chiếc xe thể thao màu bạc sáng rất quen thuộc. Rất nhanh, chiếc xe thể thao đã dừng lại bên cạnh cậu, Niếp Hành Phong từ trong xe đi ra.

Thực sự không muốn gặp chiêu tài miêu lúc này, Trương Huyền không nhịn được quay sang mắng Nghê, “Đều là tại mày cứ chần chừ chừ chừ, bây giờ người ta đến đuổi người rồi, mày thấy vui chưa?”

Lại là lỗi của tôi!

Tiểu Biên Bức ghen lời nhìn trần trối, mấy cái móng nhỏ vươn ra rồi nhét vào miệng cắn, nó ngẩng đầu nhìn trời, thực sự hy vọng tuyết tháng sáu mau rơi, có lẽ vậy có thể khiến chủ nhân nhìn ra nó oan uổng biết bao nhiêu.

“Cậu...đây là làm cái gì?”

Niếp Hành Phong vừa xuống xe liền nhìn thấy vali hành lí đặt cạnh chân Trương Huyền, khung cảnh giống như đã từng thấy qua khiến phản ứng đầu tiên của anh chính là – tiểu thần còn lại muốn đi tìm nhà sao? Cậu đang ở đây không tốt sao?

“Chuyển nhà a.” Trương Huyền mỉm cười với anh: “Đều đã chia tay rồi, tôi cứ ở ý đây cũng không có ý nghĩa gì.”

“Chia tay gì cơ?” Niếp Hành Phong càng chẳng hiểu gì, cảm thấy vô cùng kì quái.

“Chia tay a, anh đặc biệt chạy đến đây không phải là muốn đuổi tôi đi sao?”

“Tôi nói chia tay lúc nào?”

“Anh vẫn luôn không nhận điện thoại không phải muốn chia tay sao?”

“Là cậu vẫn luôn không nhận điện thoại của tôi chứ!”

Nếu không phải do tiểu thần còn vẫn luôn không nghe điện thoại, anh còn lo cậu vẫn đang giận nên mới không dám đến tìm cậu chứ? Anh sao có thể nói chia tay được? Thậm chí đến nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua. Nhìn đôi mắt vì tiếng hét lớn của mình mà nổi lên ury huyết, Niếp Hành Phong rất vô lực, cảm thấy phải nói chuyện rõ ràng với Trương Huyền một phen.

“Nghệ, chuyển vali vào nhà.”

“Không được chuyển!” Trương Huyền trừng Niếp Hành Phong, vali hành lí thực sự rất nặng, cậu cũng không muốn phải chuyển đến chuyển đi làm gì cho phiền phức, có gì cứ nói ở đây là được rồi.

“Chuyển!”

“Không chuyển!”

Não nhỏ của Nghệ bị đảo quanh giữa hai người, siêu cấp khó xử, có ai làm thức thần mà khổ sở như nó không? Một bên là chủ nhân một bên là chủ tịch còn lớn hơn chủ nhân, dường như... không, tuyệt đối đều không phạm vào được.

“Tôi... khiêng vào nhé.”

Xem xét một hồi, thân hình Nghệ nhoáng lên, biến thành một người trẻ tuổi rồi tiến lên nhấc vali vào trong nhà, Niếp Hành Phong cũng kéo Trương Huyền vào theo. Sau khi đóng cửa, anh ép Trương Huyền vào bức tường bên cạnh huyền quan rồi vươn tay vuốt tóc cậu, Trương Huyền không động đây mặc kệ hành động càn rỡ của anh, chỉ là vuốt ve đơn giản nhưng lại mang theo cảm giác vô cùng quen thuộc, một lúc sau Niếp Hành Phong mới nói: “Tôi sẽ không chia tay, mãi mãi sẽ không.”

“Quản gia của Hứa gia chết rồi.” Trương Huyền nhỏ giọng nói.

Mày Niếp Hành Phong nhướn lên, “Bởi vậy...”

Trương Huyền nhìn anh, ánh mắt nam nhân sâu xa vô bờ, ngoại trừ kinh ngạc thì không thể hiểu được bất kì nội dung nào khác khiến cậu đột nhiên tức giận vô cớ.

“Thế nên chia tay!”

“Tôi không thể hiểu được mối quan hệ nhân quả này.”

“Chính là nói...” Nghệ đứng bên cạnh quan tâm giải thích: “Anh sẽ trách lão đại không ra tay giúp đỡ, mà dẫn đến cái chết của người phụ nữ kia, bởi vậy mới muốn chia tay với anh.”

Mắt Trương Huyền như đao liếc qua, ác khí xông đến khiến Nghệ sợ phát run, lập tức lại hóa thành con dơi nhỏ vỗ cánh bay đi mất dạng.

Trong không gian tối tăm chỉ còn lại hai người bọn họ bốn mắt nhìn nhau, Niếp Hành Phong nói: “Tôi cũng không cho là cách làm của cậu là sai, càng không có trách cậu, chúng ta chỉ là quan điểm không giống

nhau mà thôi, tôi không đến tìm cậu vì cậu vẫn luôn không nghe điện thoại của tôi, tôi sợ cậu vẫn còn đang tức giận...”

“Sao lại không nghe điện thoại? Tôi còn liên tục gọi điện thoại cho anh nữa, điện thoại cũng sắp bấm nát rồi!” Trương Huyền rút ra điện thoại đưa cho Niếp Hành Phong, để anh nhìn nhật kí trò chuyện của mình, “Đền tôi một cái điện thoại mới!”

“Tôi rõ ràng là có gọi.”

Niếp Hành Phong sau khi nhìn thấy nhật kí trò chuyện trong máy của Trương Huyền xong thì phì cười. Lúc cậu gọi cho anh cũng cùng lúc anh gọi cho cậu, không chỉ là một lần mà còn hết lần này đến lần khác, sự trùng hợp khó tin lại xảy ra giữa hai người bọn họ.

Nên giải thích thế nào đây? Là do tâm linh tương thông hay là thiên ý trêu người?

“Có gọi nhiều một chút nhưng cũng không đến mức buồn cười như vậy chứ?” Trương Huyền tức giận trừng anh.

“Tôi cười không phải vì cái này, cậu nhìn nhật kí trò chuyện của tôi đi.”

Niếp Hành Phong đưa điện thoại cho Trương Huyền, sau khi Trương Huyền nhìn xong liền không nói gì, nhưng tâm tình buồn bực vẫn luôn nhiễu loạn hai ngày nay đã tan thành mây khói trong nháy mắt, ngay sau đó liền bị Niếp Hành Phong ôm chặt vào lòng rồi hôn lên môi.

Thần trí Trương Huyền mơ hồ nhưng sau khi ngửi thấy mùi thuốc lá trong mồm Niếp Hành Phong liền vùng quậy ra, “Anh lại hút thuốc! Tôi ghét nhất là người hút thuốc!”

Niếp Hành Phong bị đánh đau nhưng cũng không tránh: “Tôi chỉ là lúc tâm tình không tốt mới hút.”

Cũng chính là nói, chiêu tài miêu hai ngày qua cũng không hề vui vẻ, có được thông tin này, tâm tình phiền muộn của Trương Huyền hoàn toàn dễ chịu, khoe miệng chậm chậm nhếch lên cười.

Thực ra mùi thuốc lá cũng không quá khó ngửi a.

“Giường gần nhất ở đâu?” Niếp Hành Phong ghé vào tai cậu hỏi.

“Sô pha.”

“Quá chật.”

“Vậy thì sàn nhà.”

Bóng đêm là tên tòng phạm kích tình, tràn ngập khí tức nóng bỏng suông sã, chứa đựng và được chưa đựng, đều chỉ thuộc về không gian của hai người.

32. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Chiêu tài miêu, chiêu tài miêu, chiêu tài miêu...”

Sáng sớm trong lúc Niếp Hành Phong đang làm bữa sáng Trương Huyền cũng không nghỉ ngơi mà nằm lăm lăm trên giường. Nào cậu tối qua thực sự là có bệnh rồi, ma xui quỷ khiến thế nào lại muốn rời đi, con mèo vừa hiền lành vừa vàng chói như thế sao có thể dễ dàng buông tay như vậy được? Vì để tránh chuyện như vậy xảy ra lần nữa, cậu đã nghĩ được một cách trói chặt chiêu tài miêu lại.

“Cậu đang gõ gì vậy?” làm bữa sáng xong, nhìn thấy Trương Huyền đang gõ máy tính không ngừng, Niếp Hành Phong hỏi.

“Không có gì a.” đùa à, trước khi kế hoạch còn chưa được thực hiện sao cậu có thể để chiêu tài miêu phát hiện ra được chứ? Trương Huyền hỏi lại: “Hai ngày qua anh không xem xét vụ của Hứa gia sao?”

“Không.”

Hai ngày nay tâm tình anh không tốt, ngay cả việc của công ty cũng giao hết cho cấp dưới càn đừng nói đến người Hứa gia chẳng có chút quan hệ nào.

Ngày đó anh để cho Trương Huyền một mình rời đi, chính là hi vọng bản thân có thể tĩnh tâm suy nghĩ kĩ càng về những lời Trương Huyền nói. Anh biết thực ra Trương Huyền nói không sai hơn nữa mỗi người làm việc đều có quy tắc riêng, anh không có quyền bắt Trương Huyền phải làm mọi chuyện theo ý mình được.

Bởi vậy anh tôn trọng quyết định của Trương Huyền không nhúng tay vào chuyện này nữa. Sự việc ngoài ý muốn của vị nữ quản gia đích thực là có khiến anh cảm thấy tiếc nuối nhưng đúng như những gì Trương Huyền hi vọng anh có thể hiểu – mỗi thế giới đều có quy tắc vận hành của nó, có lúc liều lĩnh nhúng tay vào chỉ có thể khiến kết quả trở nên càng tồi tệ, nhất là lúc Nhan Khai nói với anh sắp tới nên tránh xa âm địa, những chuyện ma quái, anh mới hoàn toàn hiểu được vì sao lúc đầu Trương Huyền lại từ chối án kiện đó.

Cậu đang dùng cách thức gian tiếp mà lo lắng cho anh, rất ngốc nghếch nhưng lại khiến anh rất thích.

“Tôi quyết định nhận vụ đó rồi.” Trương Huyền nhẹ giọng nói, đầu không ngẩng lên còn tay thì vẫn lướt nhanh trên bàn phím.

“Trương Huyền, cậu không phải...”

“Không phải gì cơ?” cậu ngẩng đầu lên, ánh mắt xanh thẳm rơi trên người Niếp Hành Phong, “Việc có thể kiếm tiền tại sao lại không kiếm?”

“Nhưng mà...”

Trương Huyền vươn tay ra, ngoắc ngoắc rất có khí thế, “Đưa ví cho tôi.”

Không hiểu ý của Trương Huyền là gì nhưng Niếp Hành Phong vẫn rút ví ra đưa cho cậu, Trương Huyền cầm lấy xong, căn cứ môi, ví da được thiết kế khéo léo thực muốn lấy làm của riêng mà, đáng tiếc quy tắc của thiên sư không cho phép a.

Ngón tay thon dài sờ sờ ví da rồi mở ra, sau khi rút ra hai tờ tiền mặt thì vút trả lại ví cho Niếp Hành Phong. Hai tờ tiền được kẹp giữa hai ngón tay giống như động tác cầm đạo phù khi đuối quỷ lúc bình thường, vẻ đẹp trai khiến Niếp Hành Phong có chút lỗi giác.

“Tôi không lấy tiền của người chết nhưng không nói là không lấy của anh.” Ngón tay khua khua, Trương Huyền cười nói: “ Tiền đuối quỷ lần này là anh trả, đây là tiền đặt cọc, sau khi xong án thì thanh toán nốt chỗ còn lại, tính cho anh giá của tình nhân, giảm ba mươi phần trăm.

Nhìn đôi con người màu xanh sứ lưu động dưới ánh sáng sớm mai, tim Niếp Hành Phong bỗng thất lại. Anh biết dụng ý của Trương Huyền, cậu không muốn anh thấy hối tiếc bởi vậy mới quay lưng lại với quy tắc làm việc của bản thân. Kỳ thực cậu căn bản không cần làm như vậy, bởi vì cho dù cậu chọn cái gì anh chắc chắn cũng sẽ ủng hộ cậu.

“Cảm ơn.” Không phải cảm ơn cậu đã nhận án mà là cảm ơn cậu đã thông cảm với anh.

“Không cần cảm ơn, dù sao tôi cũng nhận tiền làm việc thôi.”

Tiền đã cầm rồi, Trương Huyền lập tức bắt đầu công việc, đầu tiên là điều tra Hứa gia, xem nữ quỷ có quan hệ gì với nhà bọn họ.

Hứa gia có chút danh tiếng nên không khó điều tra, rất nhanh Trương Huyền đã tìm ra tư liệu có liên quan, còn có một vài bức ảnh trước đây của nhà bọn họ. Cậu chỉ vào một người phụ nữ trong bức ảnh gia đình rồi hỏi Niếp Hành Phong.

“Anh xem người này có phải rất quen mắt hay không?”

“Là nữ quỷ đó.”

Người gầy nhỏ, tóc dài, không được tính là xinh đẹp nhưng có loại cảm giác rất dịu dàng, Niếp Hành Phong vẫn không nhìn rõ mặt của nữ quỷ nhưng trực giác nói cho anh biết, nữ quỷ chính là người phụ nữ ở bên trong ảnh. Tiểu Uyển đứng giữa cô ta và Hứa Đức Khải, một nhà ba người đều cười rất tươi, nhất là người phụ nữ, hoàn toàn khác hẳn với hình ảnh đầy oán hận căm phẫn bây giờ.

“Hóa ra cô ta là vợ trước của Hứa Đức Khải.”

Người phụ nữ tên là La Tú Châu, là một cái tên rất bình thường nhưng trong giới thiết kế đồ trang sức cô ta lại không tầm thường chút nào. Trương Huyền lật xem những thiết kế của cô rồi chép chép miệng, “Trong ý tưởng thiết kế của cô ta có thiên phú rất đặc biệt, giống như tôi có thiên phú với bùa chú vậy.”

Câu sau cùng Niếp Hành Phong tự động bỏ qua, nói: “Những tác phẩm thiết kế của Mạch Lan rất giống với phong cách của La Tú Châu.”

“Anh nghi ngờ Mạch Lan ăn cắp ý tưởng tác phẩm của cô ta sao?”

Nếu thực sự là như vậy, nguyên nhân nữ quỷ xuất hiện ở buổi tiệc rượu sẽ không khó giải thích nữa. Đối với một nhà thiết kế mà nói, con mắt và tay là tính mạng, bởi vậy La Tú Châu mới chọn cắt đi tay của Mạch Lan, bởi vì đó là chuyện còn đau khổ hơn cả giết cô ta luôn.

“Có lẽ so với đánh cắp còn xấu xa hơn chính là sau khi lấy cắp xong còn đem đi dự thi.” Sau khi xem xong tư liệu Niếp Hành Phong nói.

Cùng là nhà thiết kế, quan hệ giữa La Tú Châu với Mạch Lan rất tốt, bị bạn tốt trộm mất tác phẩm tâm huyết đem đi dự thi, điều này đối với La Tú Châu vừa mới ly hôn mà nói chắc chắn là đòn đả kích mãnh liệt thứ hai, bởi vậy cô ta mới biến thành lệ quỷ rồi đi báo thù, như vậy, người ủy thác văn phòng thám tử Tả Thiên đi trộm lại bản vẽ thiết kế là ai?

“Hứa Đức Khải thực sự là một tên cặn bã, sau khi ngoại tình liền ép La Tú Châu ly hôn, còn lấy lý do La Tú Châu thân kinh suy nhược mà giành lấy quyền nuôi Tiểu Uyển, dẫn đến việc La Tú Châu trong lúc tuyệt vọng liền ôm lấy con nhẩy lầu tự sát, may mắn là đứa trẻ không sao nhưng vì sợ hãi quá độ mà dẫn đến bị câm.”

“Nhảy lầu tự sát?”

Nhớ lại tin đồn của tòa biệt thự ngoài ngoại ô, Niếp Hành Phong vội vàng hỏi Trương Huyền, “Nữ quý xuất hiện lúc Nguyễn Hồng Lăng bị bọn bắt cóc bắt là La Tú Châu sao?”

“Đúng vậy, ơ, tôi chưa nói với anh sao?” Trương Huyền chớp chớp mắt, nhìn anh rất vô tội.

“Cậu không nói!”

“Hi hi, vậy chắc là do tôi quên mất.”

Sợ Niếp Hành Phong phát hiện bản thân có ý giấu diếm, Trương Huyền cười xòa cho qua, cũng may Niếp Hành Phong không hỏi nhiều mà chỉ nói: “Vây tiếp tục xem xem hai người chết còn lại có quan hệ gì với La Tú Châu.”

Thân phận hai người kia cũng rất dễ tìm, người phụ nữ nhảy lầu ở quán bar là thư kí của Hứa Đức Khải, mà người còn lại là luật sư ông ta đã mời lúc giành quyền nuôi con. Niếp Hành Phong nhớ lại người mồm miệng sắc bén ở cửa hàng bánh ngọt, không khó tưởng tượng, để có thể thắng kiện trên tòa, cô ta có thể nói ra những lời khó nghe đến mức nào. Gia đình không còn, thậm chí ngay cả thân sinh cốt nhục cũng bị người khác lấy mất, mối hận của La Tú Châu với vị luật sư kia không cần nói cũng rõ; còn về vị thư kí và quản gia, hẳn cũng nhận được không ít từ vị nam chủ nhân nên đã giúp hắn ta làm nhân chứng giả, điều này với La Tú Châu mà nói đều là hành vi không thể tha thứ được.

Nhưng mà một con quỷ mới chết hơn một tháng cho dù oán niệm có sâu hơn đi nữa cũng không thể hung hãn đến mức độ tùy tâm sở dục đi giết người được, Trương Huyền ngẫm nghĩ rồi gọi điện cho Ngụy Chính Nghĩa, bảo cậu ta điều tra những chuyện đã xảy ra ở biệt thự lúc trước.

Rất nhanh Ngụy Chính Nghĩa đã gọi điện thoại lại nói cho cậu tư liệu tra được – mười năm trước nữ chủ nhân của biệt thự bệnh chết bên trong, chồng của bà ta là một tên công tử bột, sau khi vợ chết, vì không biết kinh doanh nên gia nghiệp ngày càng lụi bại, không còn cách nào khác đành phải bán đi từng cái bất động sản một, nghe đâu cuối cùng vị nam chủ nhân đó vừa nghèo khó khốn cùng vừa bị người ta không ngừng siết nợ nên đã nằm lên đường ray tự sát.

“Cậu nghi ngờ là do oán khí của nữ chủ nhân đó làm hay sao?” sau khi Trương Huyền đập máy, Niếp Hành Phong hỏi.

“Cũng có khả năng này, tâm nguyện chưa thành không thể đi đầu thai, lâu dần sẽ hóa thành oán linh, sau đó lại gộp cùng với oán khí của La Tú Châu, khó trách lại cường đại đến như vậy.” Trương Huyền quét mắt nhìn sang lịch vạn niên, đứng dậy sắp xếp đồ đạc, “Trước tiên đi đến Hứa gia bố trí đã, mỗi lần giết một người, sức mạnh của nữ quỷ sẽ mạnh thêm một phần, theo lịch âm bây giờ đang là giữa thánh, trăng tròn cực âm, oán niệm của cô ta sẽ đạt đến đỉnh điểm, nếu cô ta muốn ra tay thì nhất định sẽ là đêm nay.”

“Một mình cậu sao?” thấy Trương Huyền hùng hùng hổ hổ, nói làm liên làm luôn, Niếp Hành Phong rất lo lắng.

Đôi con ngươi màu xanh quét qua, “Ai nói là tôi đi một mình, không phải còn có anh sao?”

“Nhưng tôi không thể đuổi quỷ.”

“Có thể chi tiền là được.” Trương Huyền kéo cánh tay Niếp Hành Phong, cười hi hi nói: “Đó chính là cội nguồn năng lượng của tôi.”

Hứa Đức Khải rất ngạc nhiên trước cuộc viếng thăm đột ngột của Niếp Hành Phong và Trương Huyền, nhưng nhìn thấy khí sắc của người này, tổ bất quỷ hai người lại càng ngạc nhiên hơn. Chỉ mới ba ngày không gặp, Hứa Đức Khải đã gầy sắp thành bộ xương khô, Điều Y Y cũng không trang điểm nữa, trên người đeo đầy trang sức trừ tà, đáng tiếc là không hề có chút tác dụng nào, âm khí trên mặt bọn họ nặng hơn mấy ngày trước rất nhiều, chính là dấu hiệu cận kề cái chết.

Nữ quỷ không xuất hiện, có thể là đang ngưng tụ sức mạnh nên tạm thời ẩn thân, nhưng khắp nơi trong phòng đều tràn ngập khí tức u ám yên ắng, chính là oán hận cô ta lưu lại.

Trương Huyền từ chối tiền Hứa Đức Khải đưa ra để lấy lòng, “Không cần phải đưa tiền, giá tiền tôi đưa ra các người không trả được đâu.”

Rút ra đạo phù dán lên xà nhà vách tường những nơi âm khí nặng nhất, sau đó lại vẽ lên tay hai vợ chồng phù chú trừ tà, vốn còn muốn vẽ cho Tiểu Uyển nhưng cô bé lại sợ người lại, nhìn thấy cậu liền chạy ngay vào phòng ngủ, gọi như thế nào cũng không chịu mở cửa.

Nữ quỷ hẳn là sẽ không hại con của chính mình nếu không lúc nhảy lầu đã không liều mạng ôm lấy con vào trong lòng. Trương Huyền không có nhiều thời gian dây dưa với Tiểu Uyển, ngay lập tức liền quay lại phòng khách, điểm chu sa rồi bắt đầu thi pháp trong phòng khách, vẽ xuống phù chú Thiên Canh Bắc Đẩu, trong lúc cậu lẩm nhẩm đọc phù chú ấn ký chu sa đỏ tươi dần dần hóa thành kim quang rồi tản ra.

“Kết giới này có thể ngăn cản oan hồn tiến vào, nếu hai người cảm thấy khó chịu thì tạm thời hãy vào trong kết giới để lánh nạn còn không thì mang hết tất cả vật màu đỏ bên trong nhà ra đây.”

“Đồ vật màu đỏ?”

Trương Huyền liếc mắt nhìn Hứa Đức Khải, “Vợ trước của ông chẳng phải rất thích màu đỏ hay sao?”

Lúc La Tú Châu nhảy lầu tự tử chính là mặc một bộ váy đỏ, mấy người chết một cách ly kỳ trên người ít hay nhiều cũng có đồ vật màu đỏ, Trương Huyền nghĩ đó có thể là yếu tố dẫn dắt lệ tính của nữ quỷ, mặc dù không dám khẳng định nhưng có thể tránh được đương nhiên vẫn nên tận lực tránh.

Mặt Hứa Đức Khải thoáng chốc trắng bệch, thấy Trương Huyền xoay người rời đi liền hoang mang đuổi theo hỏi: “Ngài Trương Huyền không ở lại đuổi quỷ sao?”

“Còn có việc khác cần làm, chạng vạng sẽ quay lại. Đừng lo, pháp chú trong này có thể tạm thời trấn giữ oán khí của quỷ, cô ta sẽ không động được vào các người.”

Lạnh nhạt nhìn bộ dạng hoảng sợ của người đàn ông, Trương Huyền rất muốn nói nữ quỷ nếu muốn giết các người thì đã sớm động tay rồi, cô ta là đang thương thức bộ dạng các người giãy dụa chờ chết, đồ ngu!

Ra khỏi Hứa gia, sau khi lên xe, Trương Huyền thấy Niếp Hành Phong phì cười liền nhướn mày hỏi: “Chủ tịch, có chuyện gì đáng cười sao?”

“Không, chỉ là lúc nãy động tác bày kết giới của cậu rất đẹp trai.”

“Đó là đương nhiên!” được tán thưởng, Trương Huyền rất đắc ý: “Chưa có ai nói với anh, nam nhân lúc nghiêm túc làm việc là hấp dẫn nhất sao?”

Khóe miệng Niếp Hành Phong giật giật, mặt không biến sắc điều chỉnh đài to lên hồng át đi mấy câu Trương Huyền tiếp tục lẩm nhẩm.

Lái xe đi đến trước cửa biệt thự Hứa gia, Niếp Hành Phong xuống xe liền nhìn thấy vùng màu đen kia ngoài cửa, mày hơi nhíu lại, Trương Huyền lại trực tiếp vượt qua giới tuyến đi tới trước cửa rồi rút ra chìa khóa vạn năng mở cửa.

“Vừa rồi quên lấy chìa khóa của Hứa Đức Khải, cũng may đạo cụ có mang theo đầy đủ.”

Trong tiếng lẩm bẩm cửa được mở ra, Tiểu Biên Bức vỗ cánh bay vào trước tiên ngay lập tức liền bị âm khí đập vào phải liệng một vòng rồi lại bay vào trong.

Hiện trường mặc dù đã được dọn dẹp qua nhưng phòng khách với hành lang vẫn đầy rẫy vết máu li ti, thông qua những vết máu đỏ sẫm ấy có thể tưởng tượng ra hiện trường lúc đó có bao nhiêu thê thảm. Nguyễn Hồng Lăng vẫn chưa bị hạ độc thủ, may là cô ta đang có con nên đã kích thích tình mẫu tử của La Tú Châu.

“Cậu cho rằng đồ vật của người chủ trước còn lưu lại sao?”

Cho dù đã qua trưa nhưng trong phòng vẫn rất âm lạnh, Niếp Hành Phong theo Trương Huyền đi vào từng gian phòng một, thuận miệng hỏi.

“Coi như tìm vận khí đi.”

Hồn phách người bệnh lưu lại ngay tại đây vậy chắc chắn trong này phải có thứ gì đó khiến bà ta chấp nhất không muốn rời xa, Trương Huyền nghĩ nếu có thể tìm được vậy ít nhất có thể khiến người phụ nữ đó buông bỏ chấp niệm thuận lợi đi đầu thai, mà sau khi người này rời đi, oán khí trong hồn phách của La Tú Châu sẽ bớt đi một phần, như vậy đối phó sẽ dễ dàng hơn chút.

Gian phòng trên tầng Trương Huyền tùy tiện đi một vòng liền từ bỏ, quay người đi xuống tầng hầm. Sau khi Hứa gia mua căn biệt thự này cũng không hay sử dụng lắm, nếu có đồ vật để lại, cậu thấy dưới tầng hầm có tính khả thi tương đối cao.

Thấy Trương Huyền lại dùng thủ pháp như vậy để mở cửa tầng hầm, Niếp Hành Phong ghen lời, vị này chưa phải là một thiên sư hợp chuẩn nhưng tuyệt đối là một thám tử đạt yêu cầu.

Tầng hầm rất cũ kĩ, bóng đèn đường như cũng đã hỏng mất rồi, Trương Huyền sai Nghệ bật đèn pin chiếu sáng. Theo cá tính thích sưu tầm đồ của Nghệ, về cơ bản, túi bảo bối của nó giống như túi thần kì của Doraemon có đầy đủ mọi thứ, muốn có gì liền có đó.

Có ánh đèn chiếu sáng, Trương Huyền phát hiện trong này chất đọng rất nhiều thứ linh tinh, nhìn những đồ vật đủ các kích cỡ hình dạng, niên đại cũng rất lâu đời rồi, bên trên cũng phủ một tầng bụi dày, hẳn là đồ vật của người chủ trước đây. Sau khi Hứa Đức Khải mua biệt thự này, vì bên trong không dùng tới nên cũng cứ để không như thế, nhưng có một vài đồ vật dường như đã bị di chuyển, bụi trên mặt có dấu vết bị chà xát, Trương Huyền nhíu mày chữ.

“Mấy con chuột chết tiệt!”

Tầng hầm vốn rất yên ắng liền bị một tiếng rống giận của Trương Huyền đánh bay, nhìn cậu khom lưng lục lợi lung tung trong đống đồ bỏ đi, Niếp Hành Phong hơi buồn cười nhưng cũng đứng bên cạnh giúp cậu tìm kiếm. Lăn qua lăn lại hơn một tiếng, ngoài mấy tấm ảnh, thư với đĩa nhạc cũ ra thì chẳng thu hoạch được gì nữa.

“Đôi này thực sự là trai tài gái sắc.” Trương Huyền lật giở mấy tấm ảnh cũ rồi nói.

Bên trong bức ảnh đã ngả vàng là một đôi trai gái trẻ tuổi rất xứng đôi đang vui vẻ dựa vào nhau, đáng tiếc cảnh đẹp chẳng tồn tại lâu, công tử nhà giàu kia sau khi kết hôn không lâu liền ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, đến cả lúc vợ bệnh chết cũng không ở bên cạnh.

Niếp Hành Phong cầm lên một chiếc đĩa hát cổ (1), đĩa hát là bản giao hưởng của Brahms do công ty EMI phát hành, loại đĩa cổ này rất có giá trị sưu tầm, đáng tiếc lại bị xếp xó trong này thực sự là phung phí của trời.

(1) đĩa hát cổ:

“Vậy tặng cho tôi đi.”

Nghe nói có giá trị, mắt Nghệ lập tức mở lớn, vội vàng bay đến trước mặt Niếp Hành Phong niềm nở đề nghị. Niếp Hành Phong nhìn Trương Huyền, Trương Huyền rất bất lực với kiểu sưu tập vô tội vạ này của Tiểu Biên Bức, lắc lắc đầu: “Thôi đưa cho nó đi.”

Lại tiếp tục tìm một lúc nữa, nhưng cũng không tìm ra được vật gì quan trọng, thấy không còn bao nhiêu thời gian nữa, Trương Huyền cầm mấy bức thư và ảnh ra ngoài rồi ném hết lên sân, sau đó vươn tay đốt một tấm đạo phù, ném ra trước mặt, ngay lập tức ngọn lửa bùng lên, đồ vật cũ rất nhanh đã bị cháy đến không còn một mảnh.

“Có thể còn có thứ khác không?” Niếp Hành Phong hỏi.

“Có lẽ có, nhưng đem thiêu hủy vật quan trọng nhất, ít nhiều có thể đánh tan một ít chấp niệm của nữ quý. Thực ra cách tốt nhất là đốt sạch cả tòa nhà này, với điều kiện sau vụ này anh đồng ý bồi thường giúp tôi.”

Việc này hình như hoàn toàn không liên quan đến bồi thường đi? Căn bản chính là phải ngồi tù!

Nặng chiều buông xuống, mang theo màu sắc thê lương, trong lòng Niếp Hành Phong đột nhiên có cảm giác lo lắng không yên. Anh không cho rằng chỉ đốt một vài đồ vật cũ là có thể hóa giải oán niệm của nữ quý, vụ này thực sự không dễ giải quyết, anh không thể để mặc Trương Huyền một mình mạo hiểm được.

Rút điện thoại ra gọi cho Niếp Duệ Đình, linh hồn sau lưng của nó pháp lực dường như rất cao, nếu mời được hẳn giúp đỡ, hệ số chắc chắn có thể cao thêm một chút.

Nhưng mà điện thoại kêu rất lâu cũng không thấy Niếp Duệ Đình nghe máy, Niếp Hành Phong đành phải quay sang gọi cho Hoắc Ly nhưng Hoắc Ly cũng không biết.

“Hai ngày nay đều không nhìn thấy Niếp ca ca rồi, em còn tưởng anh ấy đi công tác rồi.”

Nếu Duệ Đình đi công tác không thể không gọi điện chào hỏi mình, Niếp Hành Phong hơi lo lắng, lại gọi điện về Niếp Trạch, người hầu bên đó nói cho anh biết nhị thiếu gia mấy ngày nay đều không về đây.

“Hình như không tìm được quân đồng minh có phải không?” trên đường về Trương Huyền lái xe, cậu quay đầu nhìn anh cười nhẹ.

Mây hơi nhướn lên, con người màu lam nhạt che dấu đi tình cảm bên trong, không biết cậu có tức giận với việc tự ý làm chủ của mình không nên Niếp Hành Phong vội vàng nói: “Xin lỗi, tôi chỉ hi vọng có thêm phần chắc chắn thôi.”

Đáng tiếc đứa em anh căn bản giống như đồ trang trí, chẳng hề có chút tác dụng nào hết, lúc muốn dùng đến nó thì y như rằng là không tìm thấy.

“Sao phải nói xin lỗi chứ? Tôi cũng đang nghĩ muốn tìm đồng minh a.”

Lòng tự tôn không phải dùng ở chỗ này, mặc dù mình không chết được nhưng cũng không muốn liều chết với nữ quỷ, hơn nữa bên cạnh còn có chiêu tài miêu không sao yên lòng được, cậu cũng không muốn cạy mạnh.

Trương Huyền bẻ tay lái hướng ra ngoại ô.

“Cậu muốn đi tìm Mộc Thanh Phong sao?”

Nếu muốn đối phó với ác quỷ, còn có người nào lợi hại hơn nữ quỷ sư chứ? Nhìn phương hướng lái xe của Trương Huyền, Niếp Hành Phong lập tức nghĩ đến vị lão nhân kia.

“Ồ?” Trương Huyền bất đắc dĩ nhìn anh, “Chủ tịch, anh không thể đoán sai một lần hay sao? Giống như trước mặt anh, ngay cả một xú xú bí mật tôi cũng không giữ được vậy.”

“Bởi vì đó là không cần thiết.” Niếp Hành Phong cười nhẹ nói.

33. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 8

Nhưng sự thật chứng minh Trương Huyền đã tính toán sai rồi. Đại môn Mộc gia đóng kín, lũ du hồn đã quỹ vốn luôn lượn lờ trong ngoài sân cũng tản đi hết, Trương Huyền gọi nhưng không có ai mở cửa liền dứt khoát nhảy tường vào trong, ai ngờ trong sân cỏ mọc um tùm vì đã lâu không có người quét tước, nhìn vô cùng hoang vắng.

“Thật chẳng có chút ý tứ nào, chuyển nhà cũng không báo cho chúng ta một tiếng.”

Trương Huyền đi theo con đường đá vào bên trong, trong căn phòng vốn để thờ cúng những bình tro cốt cũng là một mảnh hỗn loạn, dưới đất vô số bình đựng tro cốt bị đập vỡ, những vụn xám trắng li ti cũng tản ra đầy đất càng khiến cho vẻ thê lương tăng lên bội phần; lại tiếp tục đi vào trong, gian phòng để quan tài cũng hoàn toàn trống không, trên mặt đất có một vài mảnh vụn gỗ quan tài, con đường thông vào thế giới người chết cũng biết mất không còn dấu vết.

Đây không phải là chuyển nhà mà đã xảy ra một biến cố rất lớn khiến cho Mộc Thanh Phong phải vội vàng rời đi, hơn nữa còn phải phong bế cả con đường đi đến thế giới người chết, phá vỡ âm khí trong này.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì với bọn họ không?” Trương Huyền hậu tri hậu giác hỏi.

“Hi vọng bọn họ không sao.”

Niep Hành Phong thấy đạo hạnh của Mộc Thành Phong cũng không kém hơn nữa còn là ngự quỷ sư, cho dù có xảy ra chuyện gì ông ấy hẳn cũng có thể tự bảo vệ mình.

Không tìm thấy Mộc Thanh Phong, Trương Huyền buồn bực lái xe rời đi. Hai người có đạo hạnh mà mình biết đều không cầu được, xem ra là tổ sư gia đang cố tình khảo nghiệm pháp lực của cậu bởi vậy chỉ đành kiên cường lên vậy.

Quay về đến Hứa gia thì trời cũng đã tối, vợ chồng Hứa Đức Khải đang ngoạn ngoạn ngồi trong kết giới Trương Huyền vẽ ra, nhìn thấy bọn họ quay lại liền thở phào nhẹ nhõm, đang định hỏi thì Trương Huyền đã lên tiếng trước.

“Đói chết mất, có cái gì ăn không?”

“Có mỳ tôm thôi.”

Cái gì cơ? Cậu vất vả cực nhọc đi đuổi quỷ mà chỉ mời ăn mỗi mỳ tôm sao?

Bị con người màu lam lừa đầy ngoạn hận, Hứa Đức Khải cười gượng: “Tôi tạm thời đã đuổi hết người làm đi rồi, tối nay chúng tôi cũng chỉ ăn mỳ tôm mà thôi.”

Thực ra là người làm sợ rước họa vào thân nên đã tự động xin nghỉ hết.

Vợ chồng Hứa Đức Khải đều không biết nấu cơm, lại cũng vừa sợ nữ quỷ đột ngột xuất hiện nên cơm tối chỉ ăn tạm như vậy, Tiểu Uyển vì bị lấy mất quả bóng nhựa đỏ nên đã làm mình làm mẩy với Hứa Đức Khải sau đó liền bị ông ta nhốt lại trong phòng chứa đồ nhỏ bên dưới hành lang.

Niep Hành Phong cảm thấy người đàn ông này căn bản là không hề quan tâm gì đến con gái ruột của mình nhưng lại cứng rắn muốn giành lấy quyền nuôi con, bây giờ cũng coi như là tự chuốc lấy hậu quả, nếu lúc đó hẳn ta làm việc còn lưu lại một chút đường sống cho mình có lẽ bây giờ sẽ không đến nông nỗi này.

Ăn mỳ xong, Trương Huyền bảo vợ chồng Hứa Đức Khải về lại phòng, Hứa Đức Khải mở cửa phòng chứa đồ nhỏ, Tiểu Uyển đang ngồi ôm đầu gối lui tít vào bên trong, con bé trừng lớn mắt nhìn bọn họ, mặt tràn đầy địch ý.

“Ca ca sẽ đem quỷ bắt đi, sau này sẽ không phải sợ hãi nữa.”

Lời an ủi của Trương Huyền hoàn toàn không có hiệu quả, Tiểu Uyển không hề nhìn cậu mà chỉ tùy ý để bố kéo vào phòng ngủ, Diêu Y Y ghét đợi một chỗ với nó vì vậy liền đi sang căn phòng ngủ ngay bên cạnh. Trương Huyền về kết giới Thiên Canh ở cửa hai căn phòng ngủ để âm hồn không thể đi vào, sau cùng liền

bảo Niếp Hành Phong cũng lánh đi.

“Tôi ở lại đây giúp cậu.”

“Cương khí của anh nặng như vậy, nếu anh ở đây thì lệ quỷ làm sao dám tới, đợi sau khi quỷ xuất hiện anh lại đến trấn có được không?”

Trương Huyền dỡ Niếp Hành Phong vào trong phòng, rồi vẽ kết giới, thuận tiện ra hiệu cho Nghệ phải trông chừng Niếp Hành Phong. Đây chính là tình nhân chiêu tài của cậu, bất luận thế nào cậu cũng không thể để cảnh xuất hiện trong ảo giác trở thành sự thực.

Sau khi đã sắp xếp xong tất cả mọi người, một mình Trương Huyền quay về phòng khách, cậu rút ra Sách Hồn Ti rồi quấn quanh cổ tay, sợi dây vung lên phía trên kết giới, quấn quanh nhau tạo thành một mạng lưới sau đó lại rút về kết giới trên mặt đất, Trương Huyền tắt hết đèn, chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ dưới hành lang, rồi ngồi xếp bằng trên sofa.

Xung quanh Hứa gia đều tràn đầy âm khí, càng về đêm âm khí càng nặng thêm, trăng tròn lại càng giúp cho việc ngưng tụ âm khí thêm thuận lợi, thiên thời địa lợi nhân hòa cậu đều không có cái nào, bởi vậy, chiêu tài miêu yêu quý, xin anh hãy phù hộ cho pháp thuật của cậu có thể kịp thời phát huy.

Đợi rất lâu nhưng đều không thấy lệ quỷ xuất hiện, Trương Huyền bắt đầu buồn ngủ, cậu ngáp một cái, người cũng đổ dần xuống chạy đi gặp Chu Công. Đang ngủ ngon bỗng một trận âm khí mãnh liệt lao đến, Trương Huyền giật mình rùng mình một cái choàng tỉnh.

Âm khí phía trước xoáy tròn, nữ quỷ đã bị trói lại trong mạng lưới kết giới của Sách Hồn Ti, mái tóc dài đầm máu dưới từng đợt âm phong dựng đứng lên, ngoan hận nhìn chằm chằm Trương Huyền, phát ra tiếng hét đầy oán độc.

Đơn giản vậy đã bắt được con mồi, Trương Huyền cũng tự thấy vô cùng ngạc nhiên, đứng vụt dậy đi đến gần nữ quỷ. Thấy cậu lại gần, nữ quỷ càng giãy giụa kịch liệt nhưng không thể nào thoát khỏi sự trói buộc của Sách Hồn Ti, khuôn mặt đầy máu của cô ta dưới sự oán hận lại càng thêm vặn vẹo, móng tay màu xám trắng dài ra giống như rắn độc không ngừng luồn lách, khó khăn lắm mới vươn ra đến gần má Trương Huyền thì lại do khí lực không đủ nên lại phải thu về.

“Hà tất phải như vậy?” Trương Huyền căn bản không để vào mắt đòn công kích ngoan lệ của nữ quỷ, chỉ lạnh lùng nói: “Cô đã chết rồi, cũng giết rất nhiều người rồi, oán khí tích lại hắc cũng nên tiêu tan rồi chứ.”

“Đó đều là do bọn chúng đáng chết!” nữ quỷ rít gào: “Ăn cắp tác phẩm của ta mang đi dự thi; vì tiền mà làm chứng cứ giả; ăn nói lung tung vu tội cho ta trên tòa; còn có tên đàn ông kia, ta nhận nhin hắc sống phóng đảng với ả tình nhân ở sau lưng ta, nhận nhin hắc chiếm đoạt tài sản của ta, tại sao ngay cả con gái ta hắc cũng không buông tha!?”

Bọn họ làm những việc trái với lương tâm sớm muộn cũng sẽ bị báo ứng, nhưng nếu cô còn tiếp tục làm

những việc tàn bạo sẽ chỉ tăng thêm nghiệp chướng của cô khiến cô không thể luân hồi mà thôi.”

Giọng nói nhẹ như gió, sự phẫn nộ của nữ quý dường như cũng giảm xuống, chậm chậm ngừng giãy giụa, rũ mi mắt xuống, dường như là đang suy nghĩ những hàm ý trong lời nói của Trương Huyền.

“Đên đây, để tôi giúp cô đi luân hồi.”

Cảm thấy âm khí trước mặt đã hơi yếu đi, Trương Huyền vươn tay ra, ai ngờ nữ quý đột nhiên ngẩng đầu lên, khoe miêng nhếch lên. Nụ cười quỷ dị âm trầm, Trương Huyền biết không ổn rồi, chỉ thấy cô ta nhìn chăm chăm mình một cách ngoan hận, trong tiếng gào thét sắc nhọn, móng tay xám trắng bay vút lên, Sách Hồn Ti đã không còn giữ được oán niệm cường đại trong nháy mắt liền bị xé nát, Trương Huyền vội vàng niệm chú ngữ, kéo lấy sợi dây màu bạc trong tay, làm cho những đoạn Sách Hồn Ti lại hợp lại thành một như cũ.

Nhưng sợi dây bạc vội vàng nắm lấy cũng không kịp ngăn trở âm khí trào ra, ngực cậu bị một luồng khí đập vào, máu huyết trào lên, ngay sau đó liền cảm thấy hai má đau nhức do bị móng tay sắc nhọn của nữ quý cào qua, máu lập tức chảy xuống.

“Lùi ra!”

Một tấm linh phù được ném ra rơi vào chính giữa trán của nữ quý, cô ta gào lên, thân ảnh lập tức bị nhật đi nhưng oán khí thì không hề giảm đi chút nào, luồng không khí cường đại lưu chuyển tán loạn trong không gian, đồ trang trí bày biện trong phòng đều bị gió cuốn đi bay lượn vòng trên không trung, căn phòng nhất thời loạn hết cả lên.

Niép Hành Phong đỡ lấy Trương Huyền, nhìn thấy vết máu trên má cậu, lo lắng lập tức biến thành phẫn nộ, phẫn nộ với nữ quý tàn nhẫn.

“Cậu sao rồi?”

“Không chết được.”

Vừa rồi tư thế Niép Hành Phong ném đạo phù tuy là người ngoại đạo chính cống nhưng sức lực lại vô cùng mạnh, đó là đạo phù Trương Huyền vẽ nhưng cậu biết bản thân tuyệt đối không thể dẫn ra phần khí thể bá đạo như vậy.

Vừa đứng vững liền nhìn thấy một bình gốm đang bay đến trước mặt, Trương Huyền vội vàng kéo Niép Hành Phong tránh ra, mắng: “Tôi không phải đã bảo anh chờ ở trong phòng sao? Anh ra ngoài này làm gì?”

“Lo lắng cho cậu.”

Vừa rồi nếu không phải anh kịp thời chạy đến nói không chừng Trương Huyền đã bị ác quỷ làm bị thương rồi, nhưng sợ chạm vào lòng tự tôn của cậu, Niếp Hành Phong đành phải đổi cách nói, trong lúc nói chuyện thì Nghe cũng đã bay đến rồi.

“A, hình như là rất nóng nực nha.”

“Ồ đây không cần đến mây, đi bảo vệ người Hứa gia đi.”

Đem Nghe đuổi đi, lại nhìn thấy âm phong không những không ngừng lại mà ngày càng có xu hướng mạnh lên, đồ vật không ngừng bay lên, ầm ầm dội qua, trong con ngươi màu lam của Trương Huyền nổi lên vẻ lo lắng.

Cậu đã đốt mấy bức thư tấm ảnh cũ rồi, cho dù có còn sót lại thứ nào đó nhưng oán niệm của nữ quỷ cũng không thể mạnh như vậy chứ. Ánh mắt ngưng tụ lại, đột nhiên nhìn thấy một đám sương mù âm đen tụ phía sau thân hình nữ quỷ, đó chính là báo ứng trước khi chết bị nguyên rửa tạo thành, hóa ra sự ngoan lệ của cô ta không chỉ nhờ có oán hận của người chủ nhân trước mà còn có cả lời nguyện của chính cô ta, hạ chú ngữ như vậy, cho dù cô ta có thể báo thù hay không thì bảy bảy bốn chín ngày sau hồn phách chắc chắn sẽ tan thành mây khói.

“Cô vì báo thù mà ngay cả cơ hội luân hồi cũng buông bỏ sao?”

Đó là chấp niệm Trương Huyền không thể nào lý giải được, nhưng có một điểm cậu rất rõ, tối nay La Tú Châu mang theo khí thể nhất định phải đạt được mục đích.

Âm phong dưới sự thúc giục của oán niệm càng trở nên ngoan lệ, cuối cùng ngay đến sô pha, bàn tròn,... những vật cỡ lớn cũng bị gió lớn thổi bay, hướng đến chỗ bọn họ. Trương Huyền không ngừng khua Sách Hồn Ti ngăn cản vật bay đến, nhưng đồ vật vẫn cứ ùn ùn bay tới, chặn không xuể, cậu cuối cùng cũng bị chọc giận rồi, chửi lớn: “Lão hổ không phát uy cô tưởng là chiêu tài miêu sao!”

Thuận tay kéo lấy đạo phù trong tay Niếp Hành Phong ném lên không trung rồi hét lớn: “Kim mộc thủy hỏa thổ, thống nhiếp vạn linh(1), định!”

(1) Thống nhiếp vạn linh: cai quản mọi linh hồn

Đạo phù hóa thành một sợi dây màu vàng kì dị xẹt qua phía trên phòng khách, giữa tiếng hét lớn, âm phong đột nhiên ngưng lại, đồ vật vốn đang bay loạn liền treo lơ lửng giữa không trung sau đó ầm ầm rơi xuống. Hiệu quả pháp lực chưa từng thấy bao giờ khiến bản thân Trương Huyền cũng bị dọa nhảy dựng, nghiêng đầu nhìn Niếp Hành Phong.

Thật không ngờ đạo phù qua tay Niếp chủ tịch lại có thể gia tăng công lực, như vậy từ nay về sau càng không thể ném đi được, không những không thể ném mà còn phải buộc thật chặt lại.

Hồn phách của nữ quỷ đã bay lên phòng ngủ phía trên nhưng vừa mới tiến lại gần đã bị một đạo kim quang ở cửa đánh trúng, thân hình bị đánh tan, kêu thảm thiết rồi biến mất không còn dấu vết.

“Nữ nhân này cũng thật thông minh.”

Phòng khách quá tối, âm khí che phủ xung quanh, Trương Huyền tạm thời không tìm thấy cô ta đang trốn ở đâu, cánh tay gơ ra, Niếp Hành Phong rất phối hợp với cậu, đưa ngay đạo phù sang, Trương Huyền cầm lấy xong thuận tay thấp sáng lên, xung quanh âm khí dày đặc nhưng lại không hề nhìn thấy bóng dáng của nữ quỷ.

Phải nhanh chóng tìm ra cô ta, mặc dù trước cửa phòng ngủ có vẽ kết giới nhưng không thể ngăn trở oán khí càng ngày càng nặng của nữ quỷ. Trương Huyền đang suy nghĩ đột nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết phía trên tầng, ngay sau đó cửa phòng bị đẩy ra, Diêu Y Y xông ra ngoài dựa vào lan can, kinh hồn bạt vía nhìn bọn họ.

“Xảy ra chuyện gì?”

Không thấy trả lời, lại thấy có đồ vật gì đó từ tay Diêu Y Y rơi xuống mặt đất trước mặt Trương Huyền, đưa ngọn lửa xuống dưới đến nhìn kĩ, trên bề mặt quả bóng nhựa xuất hiện vết màu đỏ rất kì dị, giống như ánh lửa mà cũng giống như thấm đẫm máu tươi.

Niếp Hành Phong vội vàng bật đèn lên, nhưng chỉ nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Diêu Y Y, hai con mắt nhìn đăm đăm, hiển nhiên là đã bị quả bóng nhựa màu đỏ dọa sợ không ít. Trương Huyền không biết cô ta thấy quả bóng ở chỗ nào nhưng cũng không có thời gian hỏi nhiều, vội vàng nói: “Mau đi vào trong phòng!”

Vẫn không hề thấy trả lời, mà sau đó đầu Diêu Y Y đột nhiên cúi xuống để lộ ra quỷ ảnh đang đứng ngay sau lưng cô ta, ngay lập tức thân thể cô ta bay qua lan can rồi rơi ngay xuống trước mặt Trương Huyền và Niếp Hành Phong. Máu không ngừng phun ra từ yết hầu, móng tay sắc nhọn của nữ quỷ ngoan ngạnh đâm xuyên qua yết hầu từ phía sau, Diêu Y Y nằm thẳng ở đó, trong đôi mắt trừng lớn đã không còn sinh khí.

“Đáng chết!”

Nhìn thấy người chết ngay trước mặt mình, Trương Huyền nổi giận, Sách Hồn Ti phóng ra không trung, nữ quỷ tránh không kịp, hồn phách bị trói chặt lại, đau đến mức hét lớn thảm thiết, ngay tại lúc đó, cửa ở một căn phòng khác cũng bị đẩy ra, Tiểu Uyển xông ra, nhìn thấy cô ta, nữ quỷ cũng ngẩn ra, Trương Huyền biết không ổn rồi vội vàng hét lớn: “Mau đi vào!”

Nhưng đã muộn rồi, thân ảnh nữ quỷ nhoáng lên bay đến trước mặt Hứa Đức Khải vừa đuổi theo ra, vươn tay bóp chặt lấy cổ hắn ta, móng tay xám trắng càng lúc càng sắc, từ từ đâm sâu vào da thịt.

“Buông hắn ra!” Sách Hồn Ti của Trương Huyền cũng cuốn chặt lấy linh thể của cô ta, đem cô ta trói chặt lại, hét lớn: “Buông bỏ oán niệm, tôi sẽ giúp cô giải trừ lời nguyền, giúp cô đi luân hồi!”

Lời nói hoàn toàn bị coi thường, La Tú Châu chịu đựng cương khí mãnh liệt truyền đến của Sách Hồn Ti, có chết cũng không buông tay, xem ra cho dù có phải hồn phi phách tán cô ta cũng không muốn buông Hứa Đức Khải ra. Nghệ cũng bay đến, rất muốn giúp đỡ nhưng lại không biết phải giúp thế nào mới tốt, gấp đến mức cứ bay vòng vòng giữa không trung.

“La Tú Châu, nếu cô còn không ngừng tay thì sẽ thực sự hồn phi phách tán đó!”

Cảnh cáo vẫn bị coi thường, nữ quỷ hung hăng nhìn chằm chằm Hứa Đức Khải, lạnh lùng hỏi: “Anh đã từng thề cả đời này chỉ yêu mình tôi, anh có còn nhớ nếu phản bội lời thề thì sẽ làm sao không?”

Hứa Đức Khải sợ đến mức toàn thân run lẩy bẩy, nói như khóc: “Vợ à, anh sai rồi, hãy tha cho anh lần này...”

“Tôi không phải là vợ anh, tôi chỉ là chủ nợ của anh, vì anh đã phản bội lời thề rồi!”

Nữ quỷ mặc kệ hết tất cả đau đớn Sách Hồn Ti đem đến, móng tay tiếp tục ngoan hận cắm vào, khoe miệng lộ ra nụ cười dữ tợn, giống như ác quỷ từ địa ngục chui lên muốn đi đòi mạng.

Hoàn toàn không thể nói chuyện, lông mày Trương Huyền nhíu chặt lại, không thể tiếp tục chậm trễ, tay trái niết quyết, giữ chắc một đầu Sách Hồn Ti, đang muốn niệm chú trừ tà thì Niếp Hành Phong lại vội vàng ngăn cậu lại, lắc lắc đầu, sau đó quay sang nói với La Tú Châu: “Cô muốn giết Hứa Đức Khải thì rất đơn giản nhưng cô có từng nghĩ tới con gái của cô không? Nếu cô yêu nó thì đừng khiến cả cuộc đời sau này nó đều nhớ là mẹ nó đã giết chết bố nó!”

Nữ quỷ ngẩn người, lực cổ tay yếu đi rõ rệt, khuôn mặt vặn vẹo cũng trầm tĩnh lại, đầu chậm rãi nghiêng qua nhìn đến con gái đứng ở một bên đang sợ đến ngây người.

“Cô đã chết rồi, nếu chồng cô cũng chết sau này ai sẽ nuôi con gái cô đây? Cô nhẫn tâm để con gái cô sống một mình trên cõi đời này sao?”

Nghe những lời nói trầm bổng của Niếp Hành Phong, mày Trương Huyền nhíu lại, không thể phủ nhận, lời của chiêu tài miêu có một năng lực là có thể dễ dàng làm rung động lòng người. Quả nhiên, tay của nữ quỷ dần dần buông xuống rồi cũng hoàn toàn rời khỏi cổ của Hứa Đức Khải, cảm thấy oán niệm của cô cũng dần dần biến mất, tay Trương Huyền vung lên thu lại Sách Hồn Ti.

Dao qua một vòng trước quỷ môn quan, Hứa Đức Khải sợ đến mức hồn vía cũng bay đi hơn nửa, sau khi được thả ra, chân không đứng vững nổi liền ngồi phịch xuống đất, sau đó liền ngã sang một bên, kêu gào cứu mạng, đáng tiếc không còn ai để ý tới hắn ta.

La Tú Châu bay đến trước mặt con gái rồi ngồi xổm xuống mỉm cười, vết máu trên mặt cũng dần dần biến mất để lộ ra khuôn mặt ban đầu. Giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt con gái, nhìn thấy trên mặt cô ta lộ ra nụ cười hiền từ của một người mẹ, Trương Huyền hoàn toàn yên tâm thu lại Sách Hồn Ti, chuẩn bị kết thúc công việc.

Ai ngờ ngay lúc đó, La Tú Châu đột nhiên gào lên một tiếng căm phẫn, khuôn mặt trắng muốt lập tức lại bị những vết máu bao phủ, cô ta giơ tay lên, móng tay sắc nhọn dài ra, hướng vào cổ họng Tiểu Uyển một cách ngoan độc.

Vũ khí Trương Huyền đã thu lại hết rồi, sự việc xảy ra quá đột ngột cậu hoàn toàn trở tay không kịp, trong lúc nguy cấp, Nghệ bỗng nhảy lên, trong không trung hóa thành hình người, xoay nửa vòng, trong lúc hạ xuống thanh đoản đao hình lưỡi liềm vung ra, mang theo ngoan lệ hung ác của một đao phủ. Những tiếng rít thê lương trong nháy mắt ngập tràn căn phòng, hồn phách của La Tú Châu bị thanh đoản đao chém ngang ngực, sau một trận vùng vẫy cuối cùng cũng tiêu thất trong không trung.

Yên tĩnh trong nháy mắt, Trương Huyền khó tin nhìn chằm chằm vào Nghệ đang đứng phía trên, nó vẫn đang duy trì động tác vung đao vừa nãy, lưỡi đao âm lãnh nhưng không áp chế nổi dáng vẻ ngoan lệ đang tỏa ra từ người Nghệ, hoàn toàn khác biệt với nó thường ngày, chỉ là một ánh mắt nhưng cũng đủ để người khác phải sợ đến chùn bước.

“Ông trời ơi, một đao của mày lại có thể đánh tan hết hồn phách của cô ta.” Trương Huyền lẩm bẩm nói.

Không tưởng tượng nổi thức thần bình thường hoàn toàn chẳng có tác dụng gì mà khi tiểu vũ trụ bạo phát lại thực sự không thể coi nhẹ, Trương Huyền âm thầm gào lên một tiếng may mắn, cũng may vẫn chưa giai trừ khế ước thức thần với nó nếu không bản thân đã lỗ to rồi.

“Xin lỗi, người ta không phải cố ý đâu.”

Nghệ hiển nhiên cũng bị tiểu vũ trụ của mình trấn động, sau khi hồi hồn liền sợ đến mức lập tức biến lại về hình dạng con dơi nhỏ, cấn cấn móng tay chạy đi tự bế.

Trương Huyền và Niếp Hành Phong cùng đi lên tầng hai, phát hiện ra Hứa Đức Khải vì quá kinh hãi nên đã bất tỉnh luôn rồi, Tiểu Uyển dường như cũng bị dọa đến ngốc luôn, vẫn cứ ngơ ngác đứng ở đó, Niếp Hành Phong xoa xoa đầu cô bé, an ủi: “Không có gì nữa rồi, tất cả đều đã qua rồi.”

Án của Hứa gia liền được giải quyết như vậy, những phiền phức còn lại thì cứ để cho Hứa Đức Khải tỉnh lại xong rồi tự mình xử lí. Điều khiến Niếp Hành Phong đau lòng chính là một vết máu rất dài do nữ quỷ gây ra trên mặt Trương Huyền, lúc đó nhìn thấy nửa bên mặt cậu toàn là máu, Niếp Hành Phong liền có một cảm giác đau đớn còn hơn chính mình bị thương.

Vì đã đánh tan hồn phách của La Tú Châu, sau khi sự việc xảy ra Nghệ liền tự bế mất mấy tiếng cuối cùng vẫn là Trương Huyền không chịu được, nói với nó La Tú Châu đã tự hạ lời nguyên, hồn phách sớm đã muốn tan hết, nó chỉ là khiến cho kết thúc sớm hơn một chút thôi thì Tiểu Biên Bức mới phần chần trở lại.

Sáng sớm mấy ngày sau, Niếp Hành Phong xem báo đọc được tin Hứa Đức Khải treo cổ tự vẫn. Theo di chúc của hắn, thân thích của Hứa gia sẽ đón Tiểu Uyển về chăm sóc, nhiều sự việc liên tiếp xảy ra khiến thể xác và tinh thần của đứa bé đều bị ảnh hưởng rất lớn, triệu chứng mất tiếng càng ngày càng nghiêm trọng, họ hàng thân thích cũng không có cách nào khác, chỉ biết mang nó đến bác sĩ tâm lý để trị liệu. Cũng may người điều trị cho nó là Dương Di, trước đó lúc La Tú Châu điều trị chứng bệnh hoang tưởng

cũng do người này phụ trách, xuất phát từ đồng cảm, ông ta nói sẽ không thu tiền điều trị của Tiểu Uyển.

Cuộc đời còn rất dài, vẫn còn con gái phải nuôi nấng, tại sao lại nghĩ không thông muốn tự sát chứ?

Đọc hết bài báo trắng trợn phóng đại việc lăng nhăng rồi gấp báo ứng, Niếp Hành Phong lặng lẽ đặt tờ báo xuống. Bọn họ vất vả cứu Hứa Đức Khải từ tay nữ quỷ ra, chính là muốn cho hắn một cơ hội để hối lỗi sửa sai, nếu đã làm sai thì vẫn có thể sửa, nhưng nếu đã chết, vậy tất cả đều không thể thay đổi được nữa, đó không phải là một kết quả mà anh mong đợi.

Ngẩng mặt lên, nhìn qua tình nhân đang chăm chỉ gõ máy tính phía đối diện, vết thương trên mặt Trương Huyền sớm đã biến mất trở lại là khuôn mặt tinh xảo thanh tú khiến Niếp Hành Phong rất kinh ngạc vì năng lực tự hồi phục của cậu.

“Oa, Nghệ thật lợi hại, máy hát cổ như vậy mà cũng có được.”

Giọng nói của Hoắc Ly truyền đến từ phòng khách bên cạnh, xuyên qua cửa kính sát đất, Niếp Hành Phong nhìn thấy nó cùng Tiểu Bạch đang rất hứng thú lượn quanh một chiếc máy hát kiểu cũ, Nghệ đang khoe khoang với bọn nó mấy cái đĩa hát lấy được từ biệt thự.

“Máy hát là từ chỗ ông nội Niếp lấy về, sau này sẽ phải trả lại, đây là mấy cái đĩa tôi vừa lấy được, cho hai người thưởng thức một chút thể nào gọi là nhạc cổ điển.”

Hoắc Ly lật xem vỏ của đĩa hát, “Ồ đây còn có chữ, [Gửi người yêu thương nhất], hóa ra là vật đính ước a.”

Đĩa nhạc bắt đầu quay, do cũng đã lâu nên âm luật lúc bắt đầu rất cổ quái, lại còn không ngừng vấp, nhưng rất nhanh Nghệ liền điều chỉnh được, trong gian phòng truyền đến tiếng nhạc giao hưởng du dương.

“Thật âm ỉ, làm sao hay bằng đàn tranh cổ của chúng ta chứ?” Tiểu Bạch không nghe quen nhạc giao hưởng phương Tây, rất không kiên nhẫn vậy vậy tại.

“Nhưng mà chủ tịch nói cái này rất có giá trị sưu tầm a, nếu bán đi hẳn là có thể bán rất được giá.” Nghệ phản bác.

Niếp Hành Phong nghe xong rất muốn cười, không hổ là thức thần của Trương Huyền, bất luận cái gì có liên quan đến tiền đều sẽ không bỏ qua.

Bản nhạc vang lên một lúc sau đó lại không thấy âm thanh gì nữa, Hoắc Ly dời qua dời lại kim máy hát rồi hỏi Nghệ: “Cậu khẳng định cái này bán được giá lớn sao?”

“Cái này mi đi hỏi chủ tịch ý.” điểm quyết định, Nghệ rất không có trách nhiệm nói.

Ba con vật ghé vào hí hoáy một hồi, đĩa hát vẫn cứ truyền ra tiếng rẹt rẹt, nhưng không phải tiếng nhạc mà là tiếng xào xạc rất kì quái, nếu nghe kĩ thì dường như là tiếng mưa lớn xen trong đó còn có tiếng thì thào tự nói của một người phụ nữ.

“Anh nói anh yêu tôi, đều là lừa đảo... tôi sẽ không bỏ qua cho anh... lụi bại... tử vong... khụ khụ...”

Những tiếng ho khan dữ dội ẩn sau những câu nói, phía sau dường như còn không ít những câu nói gián đoạn nhưng đều bị tiếng mưa lớn át đi, ba con vật ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng Hoắc Ly hỏi: “Đây là cái gì a?”

“Không biết được.” không được thưởng thức hết nhạc cổ điển, Tiểu Biên Bức thất vọng cắn móng tay.

Hoắc Ly lại quay đầu nhìn Tiểu Bạch, Tiểu Bạch lạnh lùng nói: “Tôi chỉ biết hai người đừng mong dựa vào cái này để kiếm tiền.”

Giọng nói kia có phải là do vị nữ chủ nhân trước của biệt thự lưu lại? Nghe đĩa nhạc chồng tặng nhưng lại không thấy cổ nhân, tâm tình của người phụ nữ lúc đó hẳn là cực kì tuyệt vọng, phần oán khí đó vô hình trung đã làm tăng thêm sự ngoan lệ của hồn phách La Tú Châu, đáng tiếc đến cuối cùng đều tan biến hết.

Bên ngoài cửa sổ bầu trời quang đãng, Niếp Hành Phong cũng không muốn nghĩ nhiều về bóng đêm đã qua, ngay sau đó ánh mắt liền quay lại trên người Trương Huyền.

“Cậu đang bận gì thế?”

Từ sáng sớm, Trương Huyền đã thủ trước máy tính bận bịu, trực giác nói cho Niếp Hành Phong, cậu không phải đang làm việc, tiểu thần côn từ trước đến giờ tuyệt đối sẽ không ôm lòng nhiệt tình lớn đến vậy với công việc.

Bàn tay gõ máy tính của Trương Huyền hơi ngừng lại rồi ngẩng đầu lên nhìn anh, cậu không hề trả lời mà chỉ chớp chớp mắt rồi hỏi lại: “Chủ tịch, bây giờ tôi xấu xí thế này, anh sẽ không bỏ tôi chứ?”

Xấu xí?

Niếp Hành Phong suýt sặc ngẹn cà phê vừa uống, tên này cả ngày rớt cuộc là đang nghĩ vớ nghĩ vẩn cái gì đây? Cậu xấu xí chỗ nào chứ? Huống hồ, cho dù là xấu xí, mình cũng sẽ không để ý, thứ mình để ý đến chưa bao giờ là khuôn mặt đó cả.

“Làm gì có vết gì?” anh bất đắc dĩ nói.

“Có a, mặc dù rất mờ nhưng nhìn kĩ thì vẫn thấy!”

Trương Huyền cường điệu xoa đi xoa lại khuôn mặt căn bản nhìn không thấy vết sẹo nào, ít nhất là Niếp Hành Phong không nhìn thấy trên mặt cậu có vết gì.

“Tôi đã uống hết mấy bát nước bùa lớn sao vẫn còn lưu lại vết vậy? Không biết có phải đạo phù viết sai rồi không, sau này phải đi thỉnh giáo Nhan Khai mới được.”

Thảo nào mấy hôm nay Trương Huyền cứ khẳng khẳng đòi về biệt thự ngủ, tối qua cho dù bị anh cứng rắn giữ lại, tối đến vẫn là tắt đèn lên giường, anh còn cho rằng tiểu thần còn đang chơi trò tình cảm, không ngờ đến là cậu lo lắng vết thương của mình sẽ bị anh nhìn thấy.

Anh chưa bao giờ biết Trương Huyền cũng có thứ để ý như vậy, có lẽ cậu chỉ là muốn giữ lại khuôn mặt hoàn hảo cho mình nhìn, nhưng Niếp Hành Phong cảm thấy cậu làm như vậy thực ra là hoàn toàn không cần thiết vì đối với anh mà nói, bất luận cái gì của Trương Huyền cũng đều đẹp nhất.

“Trương Huyền...”

“Chủ tịch, phiền anh kí một chữ, cảm ơn.” cắt đứt lời tâm tình Niếp Hành Phong đang định nói ra, Trương Huyền đem phần tài liệu vừa in ra đưa đến trước mặt anh, còn rất săn sóc đưa bút ra.

“Kí cái gì?”

Thấy sự giảo hoạt chớp động trong con ngươi màu lam của Trương Huyền, Niếp Hành Phong buồn cười hỏi, nhưng ánh mắt thì đã liếc qua tiêu đề in đậm ngay phía trên văn kiện, còn có chú thích của nội dung khế ước phía dưới, nụ cười trong nháy mắt liền bay mất.

[Khế ước tình nhân] người kí khế ước Niếp Hành Phong (bên thứ nhất) với Trương Huyền (bên thứ hai) hai bên sau khi đã thỏa thuận, đều đồng ý kí kết những điều cần chú ý dưới đây.

Điều thứ nhất năm phần trăm thu nhập của bên thứ nhất sẽ giao cho bên thứ hai. Bên thứ nhất khi thu được lợi nhuận bên ngoài thu nhập, phải đưa năm mươi phần trăm lợi nhuận đó cho bên thứ hai. Nếu bên thứ nhất bị phá sản, vỡ nợ hoặc những lúc khủng hoảng kinh tế phải báo cho bên thứ hai trước khi sự việc xảy ra.

Điều thứ hai bên thứ nhất phải phối hợp và cân đối với công việc của bên thứ hai, không được gây trở ngại hay hạn chế bất cứ hành động nào của bên thứ hai.

Điều thứ ba bên thứ nhất không được để xuất hiện bất kì vụ tai tiếng tình cảm nào (chú thích một), nếu làm trái, bên thứ hai sẽ xem xét tùy thuộc vào tình tiết nặng nhẹ mà đưa ra bồi thường về mặt tinh thần, số tiền đến bù không vượt qua hai mươi phần trăm số năm thu nhập. Đồng thời bên thứ hai có quyền yêu cầu kết thúc quan hệ tình nhân, bên thứ nhất phải hợp tác với bên thứ hai, cũng phải chấp nhận chi trả năm mươi phần trăm số tài sản cố định đang sở hữu, cùng hai mươi phần trăm cổ phần của công ty làm tiền bồi thường.

(Chú thích một: những vụ tai tiếng tình cảm là chỉ những mối quan hệ đã được xác định rõ, hành vi mang tính giao dịch, những biểu hiện tinh thần rõ ràng vượt ra khỏi hành vi, công việc xã giao trong giới kinh doanh bình thường đều không được liệt vào trong.)

Điều thứ tư bên thứ nhất không được dùng bất cứ lời viện cớ nào để đòi chia tay với bên thứ hai, nếu muốn kết thúc mối quan hệ tình nhân của hai bên, bên thứ nhất phải chi trả năm mươi phần trăm số tài sản cố định đang sở hữu, cùng hai mươi phần trăm cổ phần của công ty làm tiền bồi thường.

Điều thứ năm bên thứ hai có quyền kết thúc mối quan hệ tình nhân với bên thứ nhất bất cứ lúc nào, không giới hạn thời gian địa điểm, bên thứ nhất không được đưa ra bất kỳ ý kiến phủ định nào.

Điều thứ sáu lúc xảy ra tranh cãi, bên thứ nhất phải kịp thời (chú thích hai) nói xin lỗi nhận sai (chú thích ba), không được mượn cớ đùn đẩy, nếu không phải phụ trách tổn thương tinh thần của bên thứ hai, bồi thường số tiền do bên thứ hai quyết định.

(Chú thích hai: kịp thời, ý nói ngay hôm đó, không được vượt qua mười hai giờ, nếu gặp phải thiên tai sự cố và những nhân tố bất khả kháng, bên thứ hai sẽ không truy cứu trách nhiệm của bên thứ nhất.)

(Chú thích ba: Điều lệ này không giới hạn bên sai là ai, bên thứ nhất đều phải xin lỗi vô điều kiện.)

Điều thứ bảy bản khế ước này nếu liên quan đến kiện tụng, hai bên đồng ý chọn tòa án XX là tòa sơ thẩm bên thua kiện phải phụ trách tất cả án phí lẫn phí mời luật sư.

Điều thứ tám bản khế ước được sao chép thành hai bản, hai bên mỗi bên cầm một bản làm bằng chứng, khế ước có hiệu lực từ ngày ký tên.

Đồ tàn nhẫn! Sau khi xem xong khế ước, đây là ý nghĩ đầu tiên nổi lên trong đầu Niếp Hành Phong.

Anh ngẩng đầu lên nhìn tình nhân đang cười hì hì, rồi bình tĩnh hỏi: “Sao tôi cứ cảm thấy từ đầu đến đuôi đều là một mình tôi phải chi tiền vậy?”

“Vì anh có tiền a!” Trương Huyền trả lời như lẽ dĩ nhiên.

Niếp Hành Phong hơi chán nản: “Hai ngày nay cậu vẫn luôn bận rộn không phải vì cái này chứ?”

Há chỉ có hai ngày nay, từ lúc làm lành với chiêu tài miêu xong cậu đã bắt đầu suy nghĩ về bản khế ước này rồi. Không dám khai báo sự thực, Trương Huyền thăm dò sắc mặt, nhưng sắc mặt Niếp Hành Phong lại bình thường không vui không buồn, không thể nhìn ra được gì hết, chỉ đành hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Trương Huyền, tôi thích cậu!”

Không cần bất kì kế ước trói buộc nào, vì ba chữ kia chính là kế ước tốt nhất rồi.

Đôi con ngươi màu lam xinh đẹp lúc nghe thấy câu nói đó liền mạnh mẽ co rút lại, Trương Huyền nhanh chóng quét ánh mắt sang hướng khác, lẩm bẩm: “Tên trăng hoa kia cũng nói thích vợ của ông ta, Hứa Đức Khải cũng nói thích La Tú Châu, không phải cuối cùng đều lật lọng hết sao? Lời bày tỏ ngoài miệng làm gì có văn bản xác thực chứ.”

Anh không phải là mấy người đó, đối với anh mà nói, thích là chữ đầy trọng trách, một khi đã nói ra thì chính là bảo vệ người đó cả đời cả kiếp.

Niếp Hành Phong thấy cách làm của Trương Huyền rất buồn cười nhưng đồng thời cũng vì sự dễ tâm của cậu mà cảm động, nếu cậu đã thích vậy thì cứ tùy cậu đi.

Cầm lấy bút định kí tên, đột nhiên trong đầu hiện lên một ý niệm, những suy nghĩ vốn đang mơ hồ trong nháy mắt đột nhiên trở nên rõ ràng, anh đứng bật dậy theo bản năng.

“Sao vậy?”

“Tôi có chuyện cần rời đi một chút.”

“Vậy anh kí tên trước...”

“Quay về rồi kí.”

Nói xong Niếp Hành Phong lập tức cầm bản kế ước chạy đi.

34. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Niếp tiên sinh, anh đến tìm tôi có chuyện gì không?” Nguyễn Hồng Lăng ngồi xuống sô pha đối diện Niếp Hành Phong, lạnh nhạt hỏi.

Trên mặt bàn có đặt một cốc cà phê nóng người hầu vừa mới mang lên, nhưng Niếp Hành Phong biết đó đơn thuần chỉ là lễ tiết, vị nữ chủ nhân này hoàn toàn không có ý muốn nói chuyện với mình.

“Có chuyện muốn nói với cô.” Anh bỏ qua sự lạnh nhạt của Nguyễn Hồng Lăng.

“Nói thực ra anh không phải là MB mà là chủ tịch Niếp thị kiêm thám tử tư sao?”

Nguyễn Hồng Lăng cười nhạt, cô ta lúc này hoàn toàn không còn vẻ phong tình lúc ở quán bar mà là vẻ mặt cảnh giác kháng cự khiến Niếp Hành Phong cảm thấy nếu có thể cô ta căn bản không muốn mời mình vào trong.

“Xin lỗi, hôm đó là vì giúp bạn nên mới đi đến chỗ đó, gặp cô đều là ngẫu nhiên thôi, nhưng không nói rõ thân phận thì thực sự là lỗi của tôi.” Niếp Hành Phong rất chân thành nói.

Sắc mặt Nguyễn Hồng Lăng hơi hòa hoãn lại, trong vụ bắt cóc cô không trực tiếp tiếp xúc với Niếp Hành Phong nhưng sau này theo lời thuật lại của Dương Di thì cũng hiểu được phần nào sự tình, cũng vô tình biết được thân phận của Niếp Hành Phong. Cô biết trách móc Niếp Hành Phong thực ra rất là vô lễ, đối với một người ngẫu nhiên gặp được, Niếp Hành Phong không có bất kì nghĩa vụ giải thích nào.

“Xin lỗi.” cô giơ tay vuốt tóc mái trước trán, cười xin lỗi: “Có thể là do có thai nên dạo này tâm tình tôi không được ổn định lắm, chuyện đó...không cần nhắc tới nữa.”

“Thực ra tôi đến không phải vì chuyện đó.”

Sắc mặt Nguyễn Hồng Lăng nhợt nhạt, xem ra tinh thần không phải quá tốt, Niếp Hành Phong do dự không biết có nên tiếp tục chủ đề tiếp đó không, trầm ngâm một lúc rồi mới nói: “Vụ bắt cóc đó có phải do cô tự lên kế hoạch không?”

Sắc mặt Nguyễn Hồng Lăng liền biến đổi: “Anh đang nói cái gì? Tôi không hiểu!”

“Mấy theo dõi lắp trong phòng khách có lẽ người làm có thể làm được nhưng bọn họ không thể biết trong tay Dương Di có một số tiền mặt lớn như vậy. Bọn bắt cóc không phải là hết giá trên trời mà là theo một kế hoạch được chuẩn bị rất kĩ lưỡng để lấy được số tiền đó, mà người biết được tin đó phải là người thân thiết nhất bên cạnh Dương Di, có đúng không?”

“Vậy có thể chứng minh cái gì? Tôi là vợ anh ấy, tôi muốn tiêu tiền có thể nói với anh ấy bất cứ lúc nào, cần gì phải dùng đến thủ đoạn giả bị bắt cóc chứ?”

“Có lẽ cô không hề có quyền quản lý tài sản, tôi nghĩ lúc hai người kết hôn ông ta có bắt cô kí một khế ước kiểu như vậy.”

Sắc mặt Nguyễn Hồng Lăng càng trắng bệch, ngồi ngơ ngác rồi đột nhiên đứng bật dậy: “Tôi mệt rồi, mời anh lập tức rời khỏi!”

Nói xong liền xoay người rời đi, Niếp Hành Phong vội vàng đi theo nói: “Cô hiểu nhầm rồi, tôi đến nói với cô điều này không phải là muốn uy hiếp cô, tôi chỉ là muốn nói cho cô biết có những chuyện hoàn toàn không giống như cô nghĩ mà thôi.”

Nguyễn Hồng Lăng dừng lại, Niếp Hành Phong đang muốn nói tiếp đột nhiên một quả bóng đỏ ném đến, suýt chút nữa đập vào anh, Tiểu Uyển đứng trên hành lang, cả khuôn mặt phấn nộ nhìn chằm chằm anh.

“Tiểu Uyển, không sao hết, chúng ta chỉ đang nói chuyện thôi.”

Nguyễn Hồng Lăng nhặt quả bóng nhựa lên, đi đến bên cạnh Tiểu Uyển đỡ cô bé, nó vẫn hung hăng trừng Niếp Hành Phong, nhưng không phản bác mà chỉ gặt đầu cảm lấy quả bóng rồi chạy đi.

Xác định cô bé đã đi xa, Nguyễn Hồng Lăng mới quay người nói: “Tiểu Uyển đã phải chịu rất nhiều đả kích, chồng tôi nói tiếp xúc trị liệu khá là tốt nên mới mang con bé về ở một thời gian. Nó rất dính tôi, cũng rất nghe lời, vừa rồi có thể nó cho rằng anh đang gây bất lợi với tôi nên mới tức giận với anh.”

Vụ của Hứa gia đã kết thúc rồi, Niếp Hành Phong không nghĩ tới còn có thể tiếp tục gặp được cô bé. Thành thực mà nói, anh không phải rất thích Tiểu Uyển, trong mắt con bé lộ ra hận ý hoàn toàn không giống như đứa trẻ bình thường nên có, có thể đó là kết quả của một chuỗi đả kích, nhưng lúc này đột nhiên nhìn thấy nó ở Dương gia, trong lòng Niếp Hành Phong đột nhiên có loại cảm giác bất an rất kì quái.

Nguyễn Hồng Lăng lại ngồi về vị trí cũ, trầm mặc một lúc rồi nói: “Vừa rồi anh nói không sai, vụ bắt cóc là do tôi lên kế hoạch.”

“Tại sao?”

“Câu này của anh hỏi thật thừa.” Nguyễn Hồng Lăng cười tự giễu: “Thực ra anh hẳn biết quan hệ vợ chồng bọn tôi không tốt, nếu không đã không hoài nghi tôi, đúng chứ?”

Sở dĩ Niếp Hành Phong hoài nghi Nguyễn Hồng Lăng, nguyên nhân lớn nhất là nhìn thấy vẻ cô đơn của cô ta lúc ở quán bar tối đó, cô ta rất không vui, thậm chí có kích động muốn buông thả bản thân, điều anh muốn hỏi là tại sao Nguyễn Hồng Lăng muốn dùng cách làm cực đoan như vậy.

“Thực ra lúc đó cũng là do nhất thời xúc động mới xuất hiện ý tưởng đấy, rất nhanh liền hồi hận nhưng đã liên lạc với bọn bắt cóc hết rồi, sau này nghĩ kĩ lại cũng không có lựa chọn nào khác nên mới quyết định liều một phen.”

Nguyễn Hồng Lăng cảm xúc cả phê lên giống như muốn mượn việc uống cà phê để che giấu kích động của bản thân, nhưng ngón tay run rẩy đã tố cáo sự bất an của cô ta, xem ra ngày đó giả bị bắt cóc đã khiến cô ta bị ảnh hưởng rất lớn.

“Bọn tôi đã thương lượng phân chia 3:7, không ngờ bọn bắt cóc lại lật lọng, cũng may bảo bảo không làm sao nếu không tôi thực sự không thể tha thứ cho bản thân.”

Nhớ lại ngày đó, Niếp Hành Phong thở dài: “Cô thực sự quá mạo hiểm rồi.”

“Nhưng tôi rất muốn có được số tiền đó để nuôi dưỡng bảo bảo. Tôi quá chán ghét cuộc sống thế này rồi, tôi không muốn con tôi phải trải qua cuộc sống giống như tôi, nếu chồng tôi muốn kiểm tra DNA có lẽ tôi sẽ điên mất.”

Niếp Hành Phong không hiểu lắm: “Con là của hai người, cô không cần lo lắng việc đó.”

“Cảm ơn anh đã tin tôi.” Nguyễn Hồng Lăng cười với anh: “Nhưng chồng tôi thì chưa bao giờ nghĩ như vậy, anh ấy là một người rất đa nghi, đây có thể là bệnh chung của bác sĩ tâm lý, thực ra...mấy năm nay sinh hoạt...vợ chồng của chúng tôi ít đến đáng thương, nếu anh ấy có nghĩ như vậy cũng không phải là không đúng chỉ là tôi không thể nhẫn nhịn được.”

Nói loại chuyện này với một người đàn ông không quá quen thuộc, Nguyễn Hồng Lăng có vẻ khá là bối rối, nhưng vẫn chọn bộc bạch. Rất nhiều thứ không như ý đã giấu trong lòng quá lâu khiến cô có cảm giác muốn nghẹt thở, cô hi vọng có người có thể lắng nghe và hiểu được tâm tình của cô, cho dù đối phương chỉ là người mới gặp qua hai lần, hoàn toàn có thể coi là người xa lạ, nhưng ít nhất người này tin cô.

Niếp Hành Phong hiểu được phần nào suy nghĩ của Nguyễn Hồng Lăng, không sợ cái gì gọi là kiểm tra DNA nhưng không thể chấp nhận cảm giác không được tin tưởng, bởi vậy cô ta mới chọn cách làm cực đoan như thế.

“Tôi quen biết chồng tôi ở tiết học tâm lý tự chọn ở đại học, tôi rất sùng bái anh ấy, sau khi tốt nghiệp tôi liền đề nghị kết hôn với anh ấy, anh ấy cũng rất vui vẻ đồng ý, lúc đó tôi đã nghĩ tôi là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này, nhưng hai ngày trước khi tiến hành hôn lễ anh ấy mời luật sư đến nhà, đem khế ước đã soạn xong đưa cho tôi, bảo tôi kí tên vào, trên đó nói nếu sau này có một ngày chúng tôi li hôn, tôi không có quyền được hưởng bất kì tài sản nào, anh ấy nói đó là gia quy của nhà, anh có thể hiểu cảm giác lúc đó của tôi không? Tôi căn bản không phải vì tiền mới gả cho anh ấy, sao lại bắt tôi phải chịu sỉ nhục như vậy?”

Niếp Hành Phong không trả lời chỉ trầm mặc nghe người phụ nữ phát tiết phẫn nộ.

“Bố mẹ tôi rất giữ thể diện, thiệp cưới đã gửi đi rồi, tôi không thể hủy bỏ hôn lễ được bởi vậy nên đành phải kí khế ước đó. Sau khi kết hôn, chúng tôi vẫn không có con nhưng sự nghiệp của anh ấy cũng ngày càng phát triển, danh vọng trong giới học thuật tâm lý cũng ngày càng lớn, nữ nhân xung quanh anh ấy rất nhiều, bởi vậy sau khi biết mình đang mang thai, tôi liền có ý niệm kia. Tôi không có kinh nghiệm công tác, để nuôi được con, tôi nhất định phải có một số tiền lớn như vậy, tôi sớm đã dự tính vì mình, tôi không muốn một ngày nào đó anh ấy đem đồng giấy tờ đó đến trước mặt tôi, tôi mới chấp nhận thất bại của mình...”

Nguyễn Hồng Lăng càng nói càng đau lòng, cuối cùng không cầm nổi lấy hai tay ôm mặt rồi khóc òa lên, Niếp Hành Phong rút khăn tay đưa cho cô, lo lắng kích động sẽ ảnh hưởng đến thân thể nên anh vội vàng giải thích: “Xin lỗi, tôi không cố ý nhắc đến chuyện khiến cô đau lòng.”

“Không sao, nói được ra tâm tình cũng đỡ hơn nhiều rồi.” Nguyễn Hồng Lăng cầm lấy khăn tay lau nước mắt, đợi tâm tình hơi bình ổn lại mới hít một hơi thật sâu, khôi phục lại sự cẩn thận bình thường, nói:

“Chuyện là như vậy, nếu anh muốn nói những chuyện này cho chồng tôi, tôi cũng không ngăn cản bởi tôi cũng nghĩ thông rồi, đối với tôi mà nói đứa con này mới là điều quan trọng nhất.”

Từ sau khi biết cô có thai, Dương Di chăm sóc cô cẩn thận hơn rất nhiều, nhưng càng như vậy Nguyễn Hồng Lăng lại càng bất an, nội tình của vụ bắt cóc giống như hòn đá lớn đè chặt lên tim cô, so với việc mỗi ngày đều lo lắng như đi trên lớp băng mỏng rằng chân tướng sự việc sẽ bị vạch trần, cô thà thoải mái chấm dứt mọi việc còn hơn.

“Tôi chưa nghĩ vậy bao giờ bằng không đã không chọn thời gian chồng cô không có nhà để tới.”

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Nguyễn Hồng Lăng, Niếp Hành Phong mỉm cười: “Tôi chỉ hi vọng cô có thể giải được khúc mắc trong lòng, không nên tiếp tục bị vây trong oán hận, có lúc hạnh phúc có thể chính là ở dưới chân mình, chỉ cần mình hơi cúi đầu xuống liền có thể phát hiện ra nó.”

Nguyễn Hồng Lăng ngẩn người ra, đây là đáp án cô hoàn toàn không nghĩ đến, nhưng trên khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông tràn đầy chân thành khiến cô tin anh ta sẽ không lừa cô, nhưng mà tại sao anh ta lại phải làm như vậy?

Tâm có chút loạn, cô miễn cưỡng mỉm cười: “Niếp tiên sinh, anh không chỉ là một người làm ăn xuất sắc mà còn là một thám tử tài ba, chuyện khế ước kia anh nghe ai nói vậy?”

“Không ai nói cho tôi cả, chỉ là sớm nay có người cũng đưa cho tôi một bản khế ước như vậy, khiến tôi đột nhiên nghĩ ra nguyên nhân cô lập nên kế hoạch bắt cóc.”

Chuyện Nguyễn Hồng Lăng là chủ mưu anh đã đoán ra từ đầu rồi nhưng lại chọn im lặng vì có một số chuyện không nói ra tốt hơn nhiều so với nói rõ ràng.

“Khế ước tương tự?”

Nguyễn Hồng Lăng càng kì quái, nếu muốn kí khế ước cũng là con rùa vàng như anh ta định chứ làm gì có ai dám đưa hợp đồng cho anh ta?

Niếp Hành Phong chỉ cười mà không đáp, lấy ra khế ước Trương Huyền đưa cho mình rồi đưa cho Nguyễn Hồng Lăng; Nguyễn Hồng Lăng cầm lấy, càng đọc càng kinh ngạc.

“Trương Huyền, là vị thám tử kia có phải không?”

Sau vụ bắt cóc, Nguyễn Hồng Lăng nhìn thấy ảnh của Trương Huyền trong bản giới thiệu của Trình Duệ, nam tử thanh tú xuất chúng lại dám đưa cho một vị chủ tịch đại nhân bản khế ước tình nhân hà khắc không thể hà khắc hơn, Niếp Hành Phong dường như không phải đang nói đùa thể nhưng cô thực sự không nghĩ tới bọn họ lại có thể là...

“Không sai, bọn tôi là người yêu.” Niếp Hành Phong khẳng định suy đoán của cô.

“Nhưng anh ta đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy, anh không tức giận sao?”

Người con trai kia căn bản chính là nhìn trúng tiền của anh đó có được không! Cái gì mà lúc có thu nhập thì chia đều, phá sản còn phải nói cho anh ta trước, mặc dù cô không cho rằng Niếp thị có khả năng phá sản nhưng bị ném cho bản khế ước này, nếu là người đều sẽ phát điên đi? Ngay cả cô là người ngoài xem đến cuối cùng là bất bình thay cho Niếp Hành Phong, nhưng anh ta thân là người trong việc lại không hề có dấu hiệu tức giận nào, còn hoàn toàn ngược lại, giống như là đang rất vui, khuôn mặt tươi cười kia nếu không nhìn nhầm hẳn là đang hạnh phúc đi?

“Cậu ấy không đưa ra điều kiện đòi chuyển giao toàn bộ tài sản đã là khoan dung lắm rồi.” chính là anh rất hiểu tất xấu không sửa được của tiểu thần côn, lần này Trương Huyền thực sự đã hạ thủ lưu tình rồi.

“Hơn nữa, vì sao lại phải tức giận chứ? Giàu nghèo cùng nhau, hai bên thắng thắn, lẽ nào không phải là biểu hiện của để tâm sao?”

Nguyễn Hồng Lăng không nói gì chỉ đem khế ước trả lại, cô hoàn toàn không nhìn ra có phần yêu thương nào bên trong khế ước đầy cả, nếu không phải do lực đọc hiểu của cô có vấn đề thì nhất định là vị chủ tịch đại nhân này đã bị sắc đẹp làm mờ mắt, trừ yêu gì gì đó ra thì chẳng thấy gì nữa rồi.

“Có một số người không quá giỏi biểu đạt tình cảm của bản thân, nhưng không thể vì cách làm của bọn họ không giống với quy tắc bình thường của cuộc sống mà phủ định tình yêu của họ.”

Nguyễn Hồng Lăng sững người, rồi lại nghe Niếp Hành Phong nói tiếp: “Tại sao không thử đổi một góc độ khác để nhìn mọi chuyện? Anh ta nêu ra yêu cầu như vậy có phải là do không có được cảm giác an toàn nên mới dùng thủ đoạn hà khắc nào đó để buộc chắc người đó ở bên mình?”

“Thực sự là như vậy sao?”

Nguyễn Hồng Lăng lẩm bẩm, trước mắt dường như hiện ra năm đó lúc Dương Di đưa bản khế ước cho mình, khuôn mặt rất căng thẳng, cho dù đứng trước hàng trăm người đang nghe giảng trong giảng đường cô cũng không thấy anh ấy căng thẳng như vậy bao giờ.

“Tôi chỉ biết bất cứ giả thiết nào cũng có khả năng tồn tại. Ngày đó cô bị bắt cóc, chồng của cô biểu hiện rất kích động, lúc chạy đến hiện trường vụ bắt cóc, người đầu tiên anh ta hỏi đến là cô, đối với vali tiền hoàn toàn không thèm liếc đến, tôi tin, lúc đó tình cảm của anh ta là chân thực nhất.”

Nguyễn Hồng Lăng nghe đến có chút hoảng hốt, yên lặng một lúc rồi hỏi: “Bản khế ước kia anh sẽ kí chứ?”

“Đương nhiên.” còn có cơ nào trối chết tiểu thần côn lại bên mình tốt hơn cái đó chứ? Trương Huyền đưa cho anh bản khế ước đó, quả thực chính là đánh trúng tâm của anh.

“Anh thực sự rất tin tưởng người yêu của anh.”

“Thích một người, đầu tiên phải tin tưởng người đó không phải sao?”

Nếu ngay cả điểm này anh cũng không làm được, vậy anh liền phụ sự tin tưởng của Trương Huyền với anh, bởi vì anh biết lúc Trương Huyền đem bản khế ước này đưa cho mình là chắc chắn anh sẽ không để tâm, có lẽ bản khế ước này thảo ra đầy tính buồn bán nhưng cũng là một loại coi trọng đó chứ?

“Cảm ơn anh.” Lúc tiền Niếp Hành Phong ra cửa, Nguyễn Hồng Lăng cười nói với anh.

Đây là nụ cười thoải mái sau khi tâm tình đã thoát ra khỏi hoang mang, Niếp Hành Phong nghĩ người này là một người thông minh, hẳn là sẽ cảm nhận được dụng ý trong những lời anh nói với cô, có rất nhiều lỗi đã phạm phải rồi thì không cách nào bù đắp lại được nhưng có thể thử buông tay vì con đường sau này còn rất dài.

Sau khi rời khỏi Dương gia, Niếp Hành Phong gọi điện thoại cho Trương Huyền, Trương Huyền đang bận rộn ở văn phòng thám tử, Niếp Hành Phong nói với cậu mình phải đến công ty giải quyết công vụ, hai người hẹn chạng vạng sẽ gặp nhau.

Niếp Duệ Đình không ở công ty, thư kí của nó nói với Niếp Hành Phong Niếp Duệ Đình đã không đến công ty mấy ngày rồi, hơn nữa còn hoàn toàn không liên lạc được. Có Nhan Khai theo cùng, Niếp Hành Phong cũng không quá lo lắng, đợi ở công ty một ngày, sau khi xử lý hết tất cả công việc của Niếp Duệ Đình tích lại thì đã chạng vạng rồi.

Hết giờ làm, Niếp Hành Phong lái xe đến dưới tầng của văn phòng thám tử Tả Thiên. Sau khi nghe điện thoại của anh, rất nhanh Trương Huyền liền chạy xuống, vừa vào xe liền thúc giục anh lái xe.

“Sao vậy?”

“Anh giờ là nhân vật thời sự của văn phòng chúng tôi, bên trên còn có một đội quân lang sói đang nhìn chăm chăm anh đó.”

Niếp Hành Phong bật cười, nhấn ga phóng xe đi như Trương Huyền mong muốn.

“Tối nay muốn ăn gì?” anh định thuận đường qua siêu thị mua đồ luôn.

“Đi ăn ngoài đi, tôi biết có một cửa hàng bánh bao hấp(1) mới mở ở gần đây.”

(1)

Ai cũng biết món này rồi, up lên cho mn thèm vs thôi =))

Trương Huyền đề nghị, chủ yếu là trong nhà quá nhiều người linh tinh, căn bản không thể ở trong thế giới hai người với chủ tịch.

Đến cửa hàng vừa mới khai trương, Trương Huyền chọn xong món mình thích sau đó đẩy thực đơn sang cho Niếp Hành Phong.

“Bữa này tôi mời, anh cứ gọi đi, không cần khách khí.”

Niếp Hành Phong liếc mắt nhìn cậu, ý cười rục rờ trong đôi con ngươi màu lam, cho dù tràn đầy tính toán nhưng vẫn khiến anh cảm thấy rất đáng yêu.

Không biết lần tới mời lại sẽ bị chặt chém ở đâu, chủ tịch đại nhân đang trúng độc luyện ái liếc nhìn thực đơn suy nghĩ.

Thức ăn rất nhanh liền được bê lên, vừa ăn Niếp Hành Phong vừa hỏi: “Có cần mang chút thức ăn về cho Nghệ không?”

“Không cần quan tâm đến con vật đó, nó đói sẽ tự biết gọi cơm ăn.”

Trương Huyền mới không thèm lo Tiểu Biên Bức sẽ bị đói, trước đây lúc ở biệt thự nó thường tự gọi cơm cho mình, còn hưởng thụ hơn nhiều so với chủ nhân cậu đây.

Niếp Hành Phong ngược mắt nhìn cậu, rất nghiêm túc nói: “Trương Huyền, Nghệ không phải là thú cưng, ngày đó lúc đuổi quỷ lực bạo phát của nó cậu cũng nhìn thấy rồi đấy.”

Trước đây Nghệ nhất định là rất lợi hại, hơn nữa anh có cảm giác, Nghệ không thuộc chính đạo cũng không giống Nhan Khai trong tà còn có chính, có thể một đao đánh tan hồn phách oán linh, chỉ điểm này thôi cũng đủ để khiến người ta sợ hãi, anh hi vọng Trương Huyền không nên quá kinh thường Nghệ, thậm chí tốt nhất là phải giữ khoảng cách với nó bởi vì phần ác khí kia rất dễ dẫn ra sự tà ác từ sâu bên trong tâm của con người.

“Tôi biết.”

Trương Huyền đương nhiên hiểu được ý của Niếp Hành Phong nhưng không quá để tâm đến, bình tĩnh nói: “Đừng lo, thức thần sẽ không bao giờ làm hại chủ nhân trừ phi khế ước được giải trừ, bởi vậy chỉ cần khế ước còn một ngày thì anh vẫn có thể nuôi nó như thú cưng một ngày.”

Niếp Hành Phong không nói gì, anh biết mắt trái Trương Huyền nhìn vàng mắt phải nhìn tiền, những thứ khác đều đẹp ở một bên.

“Đúng rồi, nói tới khế ước, bản khế ước tôi đưa cho anh anh đã kí chưa?”

Lực liên tưởng phong phú khiến Trương Huyền đem chủ đề từ thức thần nhảy tới vấn đề được quan tâm hơn, hai mắt sáng như sao nhìn chăm chăm Niếp Hành Phong.

Niếp Hành Phong không trả lời, trầm mặc một lúc rồi nói: “Hôm nay tôi đến Dương gia đã nhìn thấy Tiểu Uyển ở đó.”

Chiêu tài miêu đáng chết lại nói lái sang chuyện khác! Trương Huyền không vui vồ vồ mặt, “Đại uyển tiểu uyển đào từ uyển cái gì chứ(2)?”

(2) Cái này bạn Huyền đang hiểu nhầm vì tên của bé Uyển kia còn có nghĩa là cái bát nên câu kia được hiểu là “Bát lớn bát nhỏ bát gồm cái gì chứ?” ^^

“Chính là con gái của Hứa Đức Khải, vì giúp nó điều trị Dương Di tạm thời lưu nó ở trong nhà.”

“Gì cơ!?” nhớ đến đứa bé gái lúc nào cũng âm trầm đó, Trương Huyền nhú mày, “Khí tràng của đứa bé đó rất âm, tốt nhất là nên ít tiếp xúc với. Bạn của ông chủ cũng là bạn thân của Dương Di, tôi phải khuyên ông ta từ bỏ cách làm đó mới được.”

“Cậu cũng thấy con bé đó như vậy sao?”

Trương Huyền có cùng cảm giác với anh, điều này khiến Niếp Hành Phong rất kinh ngạc, anh cũng có cảm giác không thể thân cận được với Tiểu Uyển, còn cho rằng đó là ý kiến chủ quan của mình, bây giờ nghe

thấy Trương Huyền cũng nói như vậy, lại nhớ đến phản ứng quái dị của La Tú Châu trước khi tiêu thất, anh đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

“Sao vậy?” Trương Huyền cảm thấy rất kì quái trước phản ứng quá mức của Niếp Hành Phong, cắn một miếng bánh bao rồi tùy ý nói: “Từ đầu tôi đã có cảm giác đó rồi, anh không thấy tôi vẫn không tiếp xúc quá gần với nó sao? Âm khí quá nặng sẽ khiến số mệnh của bản thân bị giảm thấp, thậm chí càng nghiêm trọng hơn là sẽ ảnh hưởng đến những người xung quanh, tôi cũng không muốn tài vận của tôi...”

“Trương Huyền!” cắt đứt lời lải nhải của cậu, Niếp Hành Phong hỏi lại: “Lần trước cậu có biết ai đã thuê các cậu lấy trộm bản vẽ thiết kế không?”

“Không biết, ông chủ nói tiền thuê đã được gửi qua bưu điện từ trước, sau khi lấy được bản thiết kế anh ta cũng theo yêu cầu của người thuê đem tài liệu gửi vào số hòm thư được chỉ định trước ở bưu điện, nhưng chủ thuê có đi lấy không thì không biết được, đó không phải phạm vi điều tra của bọn tôi...”

Còn chưa nói xong, cổ tay đã bị Niếp Hành Phong kéo đi, vừa đứng dậy rồi đi cậu vừa hét lớn: “Làm gì vậy? Tôi mới ăn được có hai cái bánh bao...”

“Không ăn nữa.” Niếp Hành Phong rút tiền ra đặt ở trên bàn rồi kéo Trương Huyền đi, “Việc có chút gay go rồi, tôi hoài nghi người bị oan hồn nhập vào không phải là La Tú Châu mà là Tiểu Uyển, vợ chồng Dương Di đang gặp nguy hiểm.”

“Có nguy hiểm cũng đợi tôi ăn hết bữa cơm đã chứ.”

Thấy Niếp Hành Phong còn không đợi lấy tiền trả lại đã rời đi, Trương Huyền khóc không ra nước mắt, cái đồ chiêu tài miêu này!

Hôm nay Dương Di tan ca rất sớm, trên thực tế từ lúc biết vợ có thai, hắn đều tan ca rất sớm, ngoài việc vui vẻ vì sắp được làm cha ra thì vẫn còn có bất an với vợ của hắn. Sau khi xảy ra vụ bắt cóc, trạng thái tinh thần của Nguyễn Hồng Lăng vẫn luôn không tốt, điều này khiến hắn bắt đầu xem xét lại việc đi sớm về trễ trước đây của mình, hắn là bác sĩ tâm lý, nhưng lại không hề quan tâm đến trạng thái tâm lý của người thân, đây không thể không nói chính là một sự thất bại lớn.

Nhưng tối nay Nguyễn Hồng Lăng rất khác, nở nụ cười nhẹ hiềm thấy đón anh vào nhà, người làm trong nhà đều không thấy, bữa tối là do Nguyễn Hồng Lăng làm, cô nấu cơm rất khéo khiến Dương Di bỗng thấy rất hổ thẹn vì bình thường rất ít khi ăn cơm ở nhà.

“Những việc này cứ để người làm làm là được rồi, em không cần bận rộn như thế.” Ăn xong hắn nói.

“Không sao, bác sĩ nói hoạt động thích hợp có lợi với sự phát triển của thai nhi.” Nguyễn Hồng Lăng nói: “Hơn nữa thỉnh thoảng cảm nhận một chút thế giới riêng của hai người cũng không tồi, bởi vậy hôm nay em đã cho người làm nghỉ hết rồi.”

“Đúng vậy.” nếu bỏ qua cô bé đang im lặng lui trong góc bàn ăn cơm. Nhưng không muốn phá vỡ bầu không khí ấm áp khó có được này, Dương Di không nói gì tiếp.

Ăn cơm xong, Dương Di kéo Nguyễn Hồng Lăng vào phòng ngủ, nói với cô: “Anh định ngày mai sẽ trả Tiểu Uyển về nhà người thân của nó.”

“Tại sao?” Nguyễn Hồng Lăng rất kinh ngạc.

“Trong này của nó có vấn đề.” Dương Di chỉ vào đầu nhỏ giọng nói.

Trên thực tế hắn rất hối hận đã đáp ứng lời đề nghị chữa bệnh cho Tiểu Uyển, mặc dù trong những ca bệnh của hắn không thiếu những ca bệnh nặng nhưng không có ai lại đem đến cảm giác bất an như Tiểu Uyển, nó lúc nào cũng như ở đâu đâu vậy, ôm quả bóng trầm mặc đứng ở một chỗ, không nói chuyện mà chỉ nhìn anh chăm chăm tạo ra cảm giác muốn tránh không được, theo trực giác của bác sĩ tâm lý, Dương Di cảm thấy tốt nhất là sớm đem nó trả về.

“Nhất định phải làm vậy sao? Em thấy nó rất đáng thương.”

Nguyễn Hồng Lăng vẫn chưa có con, sau khi nghe thấy chuyện của Tiểu Uyển, liền nổi lên thương tâm muốn nuôi dưỡng cô bé đó.

“Tin tưởng phán đoán của anh, nó không ở đây sẽ tốt hơn cho chúng ta.”

“Nhưng mà...”

“Anh đi tắm trước, chuyện này để sau rồi nói.”

Thấy bản thân tạm thời sẽ không thuyết phục được Nguyễn Hồng Lăng, Dương Di tạm thời ngừng chủ đề này lại, trong lòng nghĩ sau này sẽ mượn cớ khám bệnh đưa Tiểu Uyển ra ngoài, như vậy vợ sẽ không thể có ý kiến gì được nữa.

Dương Di vừa suy nghĩ vừa đi ra khỏi phòng, đột nhiên bị dọa sợ, Tiểu Uyển đứng ở đầu hành lang lạnh lùng nhìn chăm chăm anh, vẻ mặt đó dường như là đang nói nó đã nghe thấy tất cả. Không đợi Dương Di kịp phản ứng, đứa bé đã quay người chạy đi, chỉ là ánh mắt lúc trước khi xoay người khiến Dương Di thấy không rét mà run, ngay cả tắm nước nóng cũng không thể tĩnh tâm hưởng thụ được.

Thấp thỏm tắm xong, mặc quần áo ngủ, đang định mở cửa phòng tắm, ai ngờ cửa đã bị đẩy ra trước, Tiểu Uyển đứng trước mặt, ngẩng đầu nhìn chăm chăm.

“Muộn như vậy rồi, cháu nên đi ngủ đi.”

Ánh mắt hung ác âm trầm hoàn toàn không thuộc về một đứa trẻ con, Dương Di theo trực giác không giám nhìn thẳng vào mắt nó, miễn cưỡng nói.

“Ông muốn vứt bỏ tôi!”

Lần đầu tiên Tiểu Uyển mở miệng trước mặt anh, nhưng ngữ điệu lại tràn đầy oán hận, thanh âm thuộc về một người phụ nữ, giọng nói giống như âm thanh móng tay cào cửa sắt, khàn khàn chói tai.

“Không phải...”

Chưa nói xong, quả bóng nhựa màu đỏ trong tay cô bé đã bay đến đập vào ngực của Dương Di. Hắn bị đập đến loạng choạng ngã ngược vào trong nhà tắm, mặt sàn trơn trượt khiến hắn trượt chân ngã ngã ra sau, ót đập mạnh xuống dưới sàn, choáng váng trong nháy mắt, đòn công kích dữ dội khiến hắn tạm thời mất đi năng lực hoạt động, hoảng hốt nhìn Tiểu Uyển đang bước vào, trong tay nắm một con dao gọt hoa quả, từ trên lạnh lùng nhìn xuống.

“Cháu...cháu muốn làm gì?”

Cái này căn bản là câu hỏi không cần trả lời bởi vì hắn đã nhìn thấy con dao gọt hoa quả trong tay đứa bé ngoan hận đâm xuống trong nháy mắt.

“A...” Nguyễn Hồng Lăng tình cờ đi ngang qua, sau khi nhìn thấy một màn như vậy trên hành lang liền bị dọa sợ đến hét lên thất thanh.

Đúng lúc con dao sắc nhọn đâm vào ngực Dương Di, một đạo kim quang vụt lên, đẩy hung khí ra xa, chính là phù bình an Trương Huyền đưa cho hắn. Dương Di vốn không tin tà ma nhưng đoạn thời gian trước thực sự là rất đen đủi, vì vậy liền mang nó theo người không nghĩ tới thực sự lại có tác dụng.

Thừa dịp Tiểu Uyển bị đánh văng ra, Dương Di vùng vẫy xoay người bò dậy, hướng ra ngoài phòng tắm hét lớn với vợ: “Mau tránh đi!”

Nguyễn Hồng Lăng còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì nhưng hành động vừa rồi của Tiểu Uyển còn có nụ cười âm trầm trên mặt nó khiến cô rất sợ hãi, theo bản năng liền chạy theo Dương Di, ai ngờ chạy chưa được hai bước liền nhìn thấy trước mắt có bóng người nhoáng lên, Tiểu Uyển đã đứng trước mặt giống như sớm đã đứng ở đây để ngăn cản bọn họ, tay nó ôm lấy quả bóng, nở nụ cười âm u nhìn bọn họ.

Dương Di vội vàng kéo vợ ra sau bảo vệ, ai ngờ hàn phong ập đến, cuốn hắn bay lên đập vào bức tường bên cạnh, ngay sau đó con dao gọt hoa quả giống như một thanh kiếm sắc bắn tới.

“Đừng hại chồng của tôi!”

Nguyễn Hồng Lăng hét lớn chạy đến bên cạnh Dương Di, liền nhìn thấy con dao gọt hoa quả treo ngang lơ lửng trước mặt chồng, mũi dao đang ở ngay trước mắt chỉ cần hơi tăng thêm ngoại lực mũi dao sẽ lập tức xuyên qua não. Cô sợ đến mức hoàn toàn phát run lên, muốn đỡ Dương Di tránh khỏi nhưng lực bất tòng

tâm, chỉ có thể trợn mắt nhìn Tiểu Uyển ôm quả bóng chậm chậm tiến lại gần chỗ bọn họ, dưới ánh đèn khóe miệng nhếch lên lộ ra một nụ cười rất thân thiện nhưng lại đặt trên vẻ mặt âm trầm chỉ khiến người ta cảm thấy kinh hãi quở dị.

“Cháu muốn làm gì? Bọn ta đâu có hại cháu, xin cháu tha cho bọn ta...” Nguyễn Hồng Lăng nức nở cầu xin con bé.

Mỗi bước chân tiến lại gần của đứa bé đều mang theo áp lực mãnh liệt, ánh mắt yên tĩnh âm trầm lộ ra khí tức tử vong, Nguyễn Hồng Lăng chưa bao giờ biết một đứa trẻ lại có thể mang đến cảm giác đáng sợ như vậy, cô hoảng loạn muốn đẩy con dao gọt hoa quả trước mặt Dương Di ra nhưng tay vừa mới chạm vào liền bị một cổ kìm cứng quắc đánh văng ra, Dương Di đẩy cô, giọng: “Đừng lo cho anh em mau chạy đi!”

Đầu của Dương Di đã hơi nứt ra sau hai lần va chạm, máu không ngừng chảy xuống từ trán, muốn chạy trốn cũng không còn sức nhưng ít nhất phải bảo đảm cho vợ con được bình an, nhưng Nguyễn Hồng Lăng dùng lực lắc đầu hoàn toàn không có ý định trốn đi.

“Con không muốn hại cô, con đang giúp cô mà.” Tiểu Uyển nghiêng đầu nhìn Nguyễn Hồng Lăng, ánh mắt mang theo sự ngây thơ của trẻ nhỏ nhưng giọng nói lại là của một người phụ nữ khiến cho sự ngây thơ trở nên vô cùng quở dị.

“Không phải cô muốn rời khỏi người đàn ông này sao? Hắn ta chết đi cô liền được tự do, cô có con rồi, không cần tới loại đàn ông cả ngày chỉ biết đi trên hoa ghẹo nguyệt nữa.”

“Người rốt cuộc là ai? Ta căn bản không hề quen biết người, xin hãy tha cho chồng ta...” Nguyễn Hồng Lăng sợ hãi quá độ đã bắt đầu khóc không thành tiếng.

“Con là Tiểu Uyển, cô không phải còn nói muốn nuôi con hay sao? Yên tâm, con sẽ không làm cô bị thương đâu.”

“Không phải không phải!”

Thấy Nguyễn Hồng Lăng lắc đầu khóc lớn phủ nhận, mặt Tiểu Uyển lập tức trở nên âm trầm, dao gọt hoa quả đâm mạnh về phía trước, cũng may Dương Di kịp thời cúi đầu tránh được, kéo Nguyễn Hồng Lăng dậy muốn chạy đi nhưng lại bị quả bóng bay đến đập mạnh vào chân, đau đến mức lại ngã nhào xuống đất.

Cả khuôn mặt Tiểu Uyển đầy vẻ tức giận, gào mắng: “Người có biết phụ nữ có thai không thể chịu được kinh hãi không, người còn kéo cô ấy chạy như vậy hoàn toàn không tốt cho vợ người, loại đàn ông như người là đáng chết nhất!”

Trong tiếng gào thét, con dao đang cắm trong tường vọt một cái tự động nhổ khỏi tường, lưỡi dao xoay tròn đâm vào chính giữa lưng của Dương Di, nguy hiểm ngay trước mặt, bỗng một đạo kim quang xẹt qua giữa không trung, khó khăn lắm mới đẩy được con dao sang một bên.

“Người đáng chết là người mới phải, oán linh!” Trương Huyền đứng ở đầu cầu thang, tay còn kẹp hai tấm đạo phù, lạnh lùng nói.

“Ồ khôn!” cương khí cường đại truyền đến khiến bé gái bị chấn động, lập tức liền quay người hung ác nhìn chằm chằm cậu.

“Chiếm đoạt thân thể của người khác, người cũng không đến được chỗ nào tốt đâu!”

Trương Huyền nói xong, hai tấm đạo phù liền được ném ra, con bé bị đánh đến hét lên thất thanh, vội vàng lui sang một bên. Niếp Hành Phong thừa cơ chạy qua, nâng vợ chồng Dương Di vào trong phòng ngủ, con bé muốn chạy theo kéo lại nhưng tay vừa vươn ra đã bị Sách Hồn Ti trói chặt lại, Trương Huyền quát: “Mau rời khỏi người của Tiểu Uyển, ta còn cho người một đường sống!”

“Không có ta thì lúc nó nhảy lầu đã sớm chết rồi!” oán linh bị cương khí trên Sách Hồn Ti quán lấy đau đến mặt cắt không còn hột máu, kêu gào đầy thù hận: “Ta mới có nhà, sao lại muốn đuổi ta đi?”

“Đây không phải là nhà của người, nhà của người là ở dưới địa ngục!” Trương Huyền bình tĩnh: “Người đã chết từ mười năm trước rồi!”

Không để cho oán linh có cơ hội ra tay với vợ chồng Dương Di, tay Trương Huyền vung lên kéo cô ta xuống tầng dưới, lập tức cũng thả người nhảy xuống theo, đồng thời ngón tay cũng vẽ trong không trung phong bế đường lui của cô ta. Ai ngờ đạo phù vừa rơi xuống, con bé liền hét lên thảm thiết, giọng nói của trẻ con trong trẻo là giọng của Tiểu Uyển, ngay sau đó đau đớn đến mức phải khom người xuống, không ngờ tới phù chú lại có thể làm con người bị thương, Trương Huyền vội vàng xóa bỏ chú ngữ.

Phù chú đã không còn tác dụng với oán linh, cô ta nhếch miệng cười âm trầm, Trương Huyền biết mọi chuyện hỏng bét rồi, chỉ kịp nhìn thấy quả bóng nhựa đỏ bay lên không trung rồi đập mạnh xuống ngực cậu, khiến cậu đau đến nhứ chặt mày lại. Đó rõ ràng là quả bóng nhựa nhưng lại nặng như đúc chì vậy, nếu là người bình thường xương sườn chắc đã bị đánh gãy thành mấy khúc rồi.

Như bình thường thì phù chú sẽ không thể làm hại đến người bình thường trừ phi lúc oán linh nhập vào đã cùng người bị nhập đạt được đến một trình độ nhận thức nào đó.

Trương Huyền ôm ngực trừng oán linh, nhìn ra nghi hoặc của cậu, con bé cười ngọt ngào với cậu: “Là Tiểu Uyển đồng ý cho ta nhập vào, giống như chơi trò trốn tìm vậy.”

“Người còn dám lừa trẻ con.”

Cho dù bằng lòng bằng lời cũng là khế ước, trừ phi Tiểu Uyển cự tuyệt tiếp tục bị nhập vào. Nhưng bây giờ xem ra, do sự xâm chiếm của ác linh, con người của Tiểu Uyển gần như đã hoàn toàn bị che lấp, nó căn bản không thể tỉnh táo lại để bỏ đi lời hứa hẹn với ác linh.

“Người hung như vậy làm gì? Người có biết Tiểu Uyển nó đáng thương thế nào không, một mình chạy xuống tầng hầm chơi, ta đồng ý cùng ở với nó khiến nó cực kì vui vẻ, hơn nữa ta còn giúp nó đi báo thù, lấy lại bản vẽ thiết kế của mẹ nó, giúp các người kiếm được một món tiền lớn.”

Con bé cười hì hì nói với cậu, vẻ mặt vô tội khiến Trương Huyền chỉ muốn chửi lớn, đáng tiếc ác linh căn bản không cho cậu có thời gian rảnh để mắng người, vừa nói xong, mặt đột nhiên trầm lại, vung tay lên gió lớn kéo đến, cuốn tất cả đồ vật đang đặt ở hai bên lên ném về phía cậu. Trương Huyền lo lắng sẽ làm bị thương Tiểu Uyển nên không dám dùng Sách Hồn Ti, chỉ có thể tạm thời dùng nó như roi da, ác linh không sợ hãi gì, dưới sự thúc giục của ý niệm, âm khí tràn ngập phòng khách, quả bóng nhựa như có linh hồn không ngừng đập vào người cậu.

Sau khi bố trí cho vợ chồng Dương Di xong, Niếp Hành Phong quay lại liền bị âm khí mãnh liệt trong không gian làm cho nhứ mày. Phòng khách bên dưới cực kì hỗn loạn, thậm chí còn lộn xộn hơn cả lần trước, ít nhất lần trước Trương Huyền còn không bị hồn phách của La Tú Châu đuổi giết, giờ nhìn thấy bộ dạng chật vật của cậu đang trốn đông trốn tây trong vùng âm khí, cả mặt Niếp Hành Phong đầy hắc tuyến, nếu trạng thái đuổi quỷ này mà bị người khác nhìn thấy, anh thề là sẽ không còn ai dám mời Trương Huyền đến giải quyết những vụ thần bí nữa.

“Sao vậy?” anh tiến lên vừa giúp đỡ Trương Huyền vừa hỏi.

Trương Huyền không trả lời mà chỉ hỏi ngược lại: “Có đạo phù không? Đưa tôi hai tấm.”

“Không có.”

Hôm nay lúc ra ngoài Niếp Hành Phong vốn không nghĩ đến phải đi đuổi quỷ nên đương nhiên không thể mang theo đạo phù, nhưng Trương Huyền là một thiện sư trên người lại không mang theo đạo phù thì dường như có chút không thể hiểu được.

“Anh không mang đạo phù còn kéo tôi đến đây tìm chết!” trên đường trốn tránh Trương Huyền vẫn không quên quay sang hung hăng trừng Niếp Hành Phong, “Tiểu Uyển bị ác linh lừa, đồng ý cho cô ta nhập vào người, nếu khế ước không được giải trừ, tôi bắt buộc phải đánh ác quỷ ra thì Tiểu Uyển cũng sẽ chết.”

Niếp Hành Phong không đoán sai, người ác linh nhập vào từ đầu đến cuối chính là Tiểu Uyển, âm khí cường đại của La Tú Châu chỉ là do lời nguyên lúc trước khi chết của cô ta với oán khí trong biệt thự ảnh hưởng, sau cùng cô ta động thủ với Tiểu Uyển có thể cũng là vì cảm nhận được nó bị nhập. Vì Tiểu Uyển vẫn luôn ở trong nơi có âm khí cực thịnh nên mọi người đều không cảm thấy có gì khác lạ từ nó, nhưng Niếp Hành Phong lại nghiêng về đạo hạnh của Trương Huyền, có thể căn bản là không nhận ra.

“Thu tay lại, người vì oán hận mà chết không thể lên thiên đường được, đừng xóa bỏ nốt cơ hội cuối cùng của chính bản thân mình.” Thấy ác linh đứng ở giữa vòng xoáy nơi âm khí mạnh nhất cười lớn đắc ý, Niếp Hành Phong khuyen nhủ.

“Chủ tịch anh không cần đánh đàn cho quý nghe, không thấy cô ta đã mê muội hết thuốc chữa rồi sao?”

Trương Huyền mới không giống Niếp Hành Phong đi bình tĩnh nói chuyện với nữ quỷ, Sách Hồn Ti bay lên bay xuống, chuẩn bị nếu thực sự không ổn đành phải đem trời cô ta lại, Tiểu Uyển phải chịu đau chút còn hơn là đưa thân thể cho nữ quỷ.

“Tại sao oán niệm của cô ta lại sâu như vậy?”

Niếp Hành Phong thấy rất kì quái, đồ vật khiến nữ quỷ lưu luyến không phải đã bị đốt sạch rồi sao? Mà cho dù có còn cũng hẳn là không quá quan trọng...

Nghi hoặc trong đầu bỗng nảy ra, đột nhiên nhớ tới căn kết vẫn còn, liền vội vàng nói với Trương Huyền: “Mau liên lạc với Nghệ bảo nó đốt đĩa nhạc kia đi!”

Có lẽ đĩa nhạc ghi lại những lời hấp hối của cô ta mới là thứ sâu sắc nhất, là oán hận không thể buông bỏ, hủy nó đi mới có thể hoàn toàn giải quyết oán niệm của ác linh, khiến cô ta đi đầu thai.

“Không liên lạc được.”

Trương Huyền dùng ý niệm để liên lạc với Nghệ rất lâu nhưng vẫn không được, cậu thực sự tức muốn chết, chưa bao giờ thấy một thứ thần tri độn đến vậy, chủ nhân đều sắp gặp nạn đến nơi mà người hầu không những không xuất hiện mà còn hoàn toàn không có phản ứng với chú ngữ của cậu. Trong lúc cấp bách đành phải rút điện thoại ra gọi, chuông vang lên một lúc lâu mới thấy giọng mơ mơ hồ hồ hỏi: “Ai đấy?”

“Ông nội mi đây!” Trương Huyền mắng: “Bọn tao đang bị oán linh đuổi, mày chết ở đâu rồi? Lập tức đem đốt mấy cái đĩa nhạc cũ kia đi cho tao!”

“Đĩa nhạc? Đĩa nhạc có phải không? Đĩa nhạc, đợi tôi tìm a...”

Lời nói lộn xộn xộn, ngữ khí mơ mơ hồ hồ, Trương Huyền có dự cảm bất an, con này tám phần là đang say rượu.

Nghệ mặc dù rất thích rượu nhưng hiên khi say bao giờ, lại chọn đúng lúc quan trọng này mà say, Trương Huyền quát: “Đi đốt cái đĩa đó, ngay lập tức! Ngay bây giờ! Nhanh!”

“Không được!”

Nghe thấy những lời của Trương Huyền, ác linh hét lớn, ánh mắt lạnh lùng, quả bóng đỏ dưới sự điều khiển của oán niệm, không ngừng lao đến chỗ cậu như phát điên. Trương Huyền rất muốn đánh lại nhưng lại sợ làm tổn thương Tiểu Uyển, phù chú đều không dùng được, đang lúc rối rắm suy nghĩ xem còn cách khác không thì đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn trên đầu, chùm đèn thủy tinh lớn trên trần nhà không chịu nổi chấn động của âm khí, bị gió lớn cuốn, trực tiếp rơi xuống phía dưới.

Niếp Hành Phong với Tiểu Uyển đứng ngay giữa phòng khách, trong giây phút khẩn cấp, Trương Huyền không kịp suy nghĩ nhiều, Sách Hồn Ti vung lên kéo Tiểu Uyển ra ngoài, ngay sau đó liền ôm lấy Niếp Hành Phong lần qua một bên, chùm đèn thủy tinh rơi xuống ngay bên cạnh bọn họ, tạo nên một tiếng âm chấn động.

Niếp Hành Phong được Trương Huyền ôm trong lòng nên hoàn toàn không bị thương, tình nhân chiêu tài miêu sáng rực rỡ, cậu cũng không muốn để anh phải chịu nửa điểm thương tổn nào. Đương nhiên, làm anh hùng cũng phải trả giá, vai của Trương Huyền bị chùm đèn rớt xuống bên cạnh đập vào, đau đến mức nhúu chặt mày lại, nhưng cậu không hề để ý mà ngược lại còn rất đắc ý, bản thân có thể kịp thời loại bỏ tai họa hoàn toàn do công của linh cảm trước đó, xem ra cậu còn có rất nhiều tiềm năng chưa được khai phá a.

Đang dương dương tự đắc bỗng nghe thấy âm phong ập đến, tay Tiểu Uyển cầm nửa mảnh vỡ sắc nhọn của đèn thủy tinh lao đến chỗ cậu. Cự ly quá gần, Trương Huyền tránh không kịp phản ứng bản năng chính là lại ôm lấy Niếp Hành Phong. Cậu không chết được, nhận thêm một đao có tính là gì, từ lúc quen biết chiêu tài miêu đen đuôi này, cậu cùng đã quen ăn đao rồi.

“Dừng tay!”

Sát khí lao đến trước mặt, cho dù bị Trương Huyền ôm chặt trong lòng nhưng Niếp Hành Phong vẫn có thể cảm nhận được hết phần hàn khí kia, trước mắt dường như xuất hiện cảnh Trương Huyền bị vũ khí sắc bén làm bị thương nặng, tim dường như ngừng đập trong nháy mắt, theo bản năng xoay người đứng lúc ác linh lao đến, đem Trương Huyền ôm ngược lại trong lòng, ngay sau đó tay phải vung lên.

“Đi xuống địa ngục ngay!” Niếp Hành Phong lạnh lùng hét.

Từ trước đến nay anh rất tôn trọng tính mạng, cho dù đối phương là oán linh, đối với anh mà nói cũng là một tính mạng, là bằng chứng duy nhất chứng minh người đó đã từng tồn tại, bởi vậy bất cứ lúc nào anh cũng đều hi vọng có thể dùng ôn hòa để giải quyết tất cả, nhưng chuyện gì cũng đều có ngoại lệ, không được ra tay với Trương Huyền, đây là điểm mấu chốt của anh, nếu một ngày điểm mấu chốt bị khiêu khích, như vậy, quỷ thần cũng đều giết hết không tha!

Trong âm thanh lạnh lùng, một lưỡi dao sắc bén vô hình bỗng nhiên xuất hiện từ trong lòng bàn tay, lướt theo đường vòng cung, mang theo ánh sáng bức người đâm vào tim ác linh. Tiếng gào thét thảm thiết truyền đến, một đoàn khói đen bay ra khỏi người Tiểu Uyển, không ngừng giã giụa uốn lượn trong không trung nhưng rất nhanh liền biến mất, Tiểu Uyển nằm ngửa trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

“Thật lợi hại, không ngờ chủ tịch cũng có vũ khí giấu kín.”

Giây đầu tiên sau khi hồi thần lại sau cơn chấn kinh, Trương Huyền liền nhìn chăm chăm lưỡi dao sắc bén trong suốt trong tay Niếp Hành Phong, tỏ ra hâm mộ không hề che giấu. Lưỡi dao sắc bén rất nhanh liền biến lại thành vật thể hình vòng cung, trên thân nó ẩn hiện quang mang âm lãnh, những hoa văn lồi lõm rất nổi bật, vừa có cảm giác âm trầm khủng bố lại vừa khiến người ta không thể thoát khỏi lực hấp dẫn của nó.

“Đây...giống như là sừng tê giác trong truyền thuyết a...”

“Cậu bị thương rồi!”

Đầu vai Trương Huyền chảy ra vết máu do bị mảnh thủy tinh đâm trúng, Niếp Hành Phong muốn ngăn cậu lộn xộn nhưng lại bị cậu nhổm dậy giành lấy vũ khí kì quái trong tay mình. Vuốt ve một cách cực kì hâm mộ con dao cổ, còn về vết thương trên vai, cậu chỉ mong máu chảy ra càng nhiều càng tốt, để cho chiêu tài miêu được dịp đau lòng, như vậy cậu mới có cớ để lấy đồ vật tốt này về làm của riêng.

Cổ khí lạnh giá u ám, giữ nguyên dấu vết của nghìn vạn năm, cậu đã đọc được ghi chép có liên quan trên sách đạo thuật – lấy tê giác làm đèn, soi sáng linh hồn trở về; lấy tê giác làm đao, chém thần giết quỷ. Không sai, nhất định chính là nó, trừ sừng tê giác ra không còn bất cứ thần khí nào có thể giết chết hồn phách của oán linh, đồng thời lại không làm cho người bị nhập vào bị thương.

Vui vẻ vươn ngón tay vuốt nhẹ trên dao mang theo cảm giác thân thuộc mơ hồ, đột nhiên thân thể bị chấn động, một vài hình ảnh lộn xộn xẹt qua trước mắt, có gào thét kinh hoàng, có máu tanh, nhưng hơn hết là đau đớn khổ sở, ngực truyền đến cơn đau không nói nên lời, sau đó hình ảnh đỏ sẫm đột nhiên bao phủ hai con mắt của cậu.

Yết hầu bỗng thấy ngọt, máu tanh tràn ra khỏi khóe môi, trong tiếng hét lên của Niếp Hành Phong, thần trí Trương Huyền bay lên, cả người ngã vào trong lòng anh.

35. Phần 2 - Quyển 3 - Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Thắt lưng, sang phải một chút, lên trên...”

Trương Huyền dựa người trên sofa dài ở phòng khách ngông nghênh chỉ huy, chủ tịch đại nhân thì cứ cậm cùi tiếp tục từng động tác mát xa theo chỉ đạo. Từ sau vụ ác linh kết thúc đến nay đã ba ngày rồi, vết thương trên người Trương Huyền sớm đã tốt không thể tốt hơn được nữa nhưng đối với tất cả yêu cầu tùy hứng của cậu Niếp Hành Phong vẫn hoàn toàn nghe theo, vì hình ảnh đáng vẻ tối đó lúc Trương Huyền bị thương đến giờ nghĩ lại anh vẫn thấy rất sợ hãi.

Không giống với lần ở thế giới người chết trước, sau khi bị thương rất nhanh liền phục hồi lại, lần này sau khi được đưa đến bệnh viện Trương Huyền mới tỉnh lại. Cậu nói là bị bóng đập đến thổ huyết, đến nỗi Niếp Hành Phong còn lo lắng nội phủ của cậu bị thương nặng, nhưng cuối cùng qua kiểm tra đã xác định cậu hoàn toàn không làm sao, nói là hôn mê chẳng bằng nói là ngủ quên mất.

“Tôi nói là không sao hết rồi, chủ tịch anh vẫn cứ lo lắng hoài vậy.”

Niếp Hành Phong mặc kệ lời than phiền của Trương Huyền nhưng cũng không hoàn toàn tin tưởng lời cậu nói, anh biết lúc đó ngực Trương Huyền thực sự rất đau vì anh hoàn toàn có thể cảm nhận được phần đau đớn đó.

Là do binh khí cổ quái kia gây nên có phải không? Anh tự hỏi nhưng lại không thể tìm được đáp án, giống như cảm giác đôi lúc Trương Huyền đem đến cho anh.

Một bản nhạc du dương truyền đến, là tiểu hồ ly nhà bọn họ đang hí hoáy nghịch đĩa nhạc. Tối đó vì Nghệ say rượu nên đĩa nhạc cuối cùng cũng không bị đốt đi, mặc dù sau đó Nghệ đã bị Trương Huyền phạt đi tự bế ăn năn nhưng đĩa hát mang theo dấu tích thời gian kia cũng vì vậy mà được giữ lại, oán niệm bên trong biến mất, bản nhạc dường như cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Cậu nói xem vị chủ nhân trước của ngôi biệt thự sau này gia cảnh sa sút rồi chết đi có phải là vì lời nguyện của người vợ lúc hấp hối không?” Niếp Hành Phong đảm chiêu hỏi.

“Không biết, nhưng có lẽ trên đời này căn bản không có cái gì gọi là lời nguyên rửa, đó chỉ là do con người mượn cớ sau khi làm những việc trái với lương tâm mà thôi.” được xoa bóp vô cùng thoải mái, Trương Huyền lại bắt đầu lim dim, thuận miệng trả lời.

Niép Hành Phong cười: “Cũng có thể là như vậy.”

Mặc dù trong chuỗi tử vong lần này cũng đều do lời nguyên rửa xâu chuỗi lại nhưng anh vẫn luôn giữ thái độ nửa tin nửa ngờ, nếu một người làm việc không thẹn với lương tâm thì sợ gì lời nguyên rửa chứ? Giống như Dương Di mặc dù đen đủi bị quỷ triền nhưng cuối cùng không phải là vẫn bình an vô sự hay sao?

Mặc dù lần này rất nhiều người chết nhưng cũng không phải không có gì tốt, ít nhất vợ chồng Dương Di đều bình an vô sự. Tiểu Uyển sau khi được đưa đến bệnh viện cũng đã tỉnh lại, nhưng hoàn toàn quên sạch mọi kí ức, nhìn thấy Nguyễn Hồng Lăng liền gọi mẹ khiến cả mặt Dương Di đen như than, nhưng cuối cùng vẫn quyết định nhận nuôi đứa bé. Lúc đó nhìn thấy nụ cười vui vẻ trên mặt Tiểu Uyển, Niép Hành Phong rất hi vọng cô bé sẽ không bao giờ nhớ lại đoạn kí ức trước đây.

“Yên tâm, nó sẽ không nhớ lại đâu vì đó không phải là mất trí nhớ mà là kí ức từ lúc bị oán khí của ác linh chiếm lấy cơ thể đã hoàn toàn bị xóa bỏ rồi.”

Nghe lời giải thích của Trương Huyền, Niép Hành Phong đột nhiên ngừng cười, gần đây tâm linh tương thông giữa anh với Trương Huyền đã đạt được đến trình độ khủng bố, chuyện anh nghĩ trong đầu thì Trương Huyền sẽ lập tức nói ra, khiến anh có chút hoài nghi không biết tên tiểu thần côn này có hạ bùa chú gì lên người anh không.

“Đúng rồi, chủ tịch, anh đáp ứng rồi, lúc nào thì đưa đao sừng tê giác cho tôi?”

“Đợi lúc nào tôi có thể lấy ra đã.” Niép Hành Phong trả lời qua quýt.

Từ sau khi anh dùng đao sừng tê giác giết chết ác linh, cổ đao có thể tự do triệu hoán từ trong người liền bị Trương Huyền theo dõi, hai ngày nay cứ quần lầy anh đòi nhưng đều bị Niép Hành Phong lấy lí do không thể triệu ra được từ chối, mặc dù đây là sự thật nhưng anh vẫn luôn có trực giác, bình khí cổ quái kia vẫn là không nên đưa cho Trương Huyền, sát khí của cổ khí quá lớn hơn nữa dường như còn không hợp với khí tràng của Trương Huyền.

“Kì lạ nha, chủ tịch rõ ràng là người bình thường, sao lại có được loại đồ vật đó chứ?” Trương Huyền nghiêng đầu lẩm bẩm.

“Khát chưa? Tôi đi rót trà.” chủ đề này Niép Hành Phong càng không muốn nghĩ nhiều vì vậy liền lảng sang chuyện khác.

Trương Huyền không hề nghi ngờ gì, “Được a, tôi muốn uống hồng trà.”

Thấy Niép Hành Phong đi vào nhà bếp, Hoắc Ly nhỏ giọng hỏi Tiểu Bạch, “Người nói coi đại ca còn muốn giả chết bao lâu nữa?”

“Quản làm gì, bọn họ một người nguyện đánh một người nguyện chịu thôi.”

“Ý của người là Niép đại ca biết đại ca không sao sao?” Hoắc Ly kinh ngạc trừng lớn mắt.

Tiểu Bạch tắc lưỡi, lười nói tiếp, Nghệ gật gù đầu biểu thị đồng ý: “Tôi cho rằng ít nhất chủ tịch thông minh hơn chúng ta.”

Nếu người trong cuộc đã không nói gì thì mấy tên ăn không ngồi rồi bọn nó còn ngồi phàn nàn làm gì chứ?

Chuông cửa vang lên, Tiểu Bạch đập Hoắc Ly, “Đi mở cửa đi.”

Cửa mở ra, Niép nhị công tử mất tích mấy ngày nay sải bước đi vào, chào hỏi mọi người: “Lâu lắm rồi không gặp, mọi người có nhớ tôi không?”

Bộ dạng rất có tinh thần, nếu bỏ qua mảng xanh tím trên trán cậu ta. Nhan Khai đứng sau lưng, sắc mặt âm trầm dường như tâm tình đang rất tồi.

“Mấy ngày nay đi đâu thế? Cũng không nói với thư kí một tiếng, suýt nữa đã đi báo cảnh sát rồi đấy.”

Niép Hành Phong bê trà lên, nhìn thấy “dung nhan” của em trai, nhúu mày hỏi. Anh cũng không hề nói qua, nếu không phải hai ngày trước bản thân cũng đang vướng phải một đống chuyện, nói không chừng sớm đã liên lạc tới trung tâm tìm người mất tích rồi.

Niép Duệ Đình xấu hổ gãi gãi tóc, “Đi du lịch a, giữa đường không cẩn thận bị tai nạn nhẹ, anh hai không cần lo lắng a, có linh hồn sau lưng đi theo sao có thể xảy ra việc gì chứ?”

Lại nói dối!

Niép Hành Phong tức giận nghĩ, từ nhỏ đến lớn, lúc Niép Duệ Đình nói dối thì thường hay nghịch tóc, cắn bản chính là giấu đầu hở đuôi, nhưng nếu nó đã không làm sao, Niép Hành Phong cũng không hỏi nhiều, bảo hai người ngồi xuống, cũng thuận tay kéo Trương Huyền đang muốn chạy ra chào hỏi về lại sofa.

“Trên người Niép Duệ Đình có âm khí a, mấy ngày nay nói không chừng là đi du lịch qua quỷ môn quan cũng nên.” Trương Huyền nhỏ giọng nói với Niép Hành Phong: “Anh nhìn phần giữa lông mày của cậu ta, có phải có hắc khí hình khuyên không? Cái đó chứng minh là đã kí khế ước với quỷ a.”

Niép Hành Phong không nhìn thấy gì cả, anh cũng không có mắt âm dương, bởi vậy không thể tùy ý nhìn thấy thứ của cõi âm như Trương Huyền, trừ phi là có duyên bằng không kể cả quỷ hồn to đùng bay ra trước mặt anh cũng chưa chắc đã có thể nhìn thấy được.

“Kí khế ước với quỷ, có phiền phức lắm không?” đây mới là điều Niép Hành Phong để tâm nhất.

“Đó thì còn cần xem xem cấp bậc của quỷ nữa, nhưng nếu Nhan Khai đã cho phép, vậy hẳn là không có chuyện gì...đi.”

Thành thật mà nói, anh cũng không có sức mạnh gì, nhưng ít nhất anh có mắt nhìn người, cấp bậc quỷ hồn của Nhan Khai nhất định không tệ, có hẳn bảo vệ, Niép Duệ Đình đừng nói là kí khế ước với quỷ, cho dù kí khế ước với ma cũng tuyệt đối không có vấn đề gì.

Niép Hành Phong yên tâm, không có việc gì thì tốt rồi, nhưng anh vẫn cảm thấy mặc dù Niép Duệ Đình vẫn là bộ dạng công tử phát phờ, Nhan Khai vẫn là hình tượng âm trầm im lặng nhưng hai người này dường như đều không giống với trước đây ở một chỗ nào đó mà bọn họ không thể cảm thấy được.

Có liên quan đến kỳ ngộ của Niép Duệ Đình vẫn cứ đợi lúc nào nó muốn nói thì hỏi vậy.

“Nói đến khế ước, khế ước lần trước tôi đưa cho anh anh rốt cuộc đã kí chưa?” nói đến phần văn kiện quan trọng, Trương Huyền không nhịn được dùng đôi con ngươi màu lam trừng chiêu tài miêu.

“Kí rồi.”

Mặc dù cảm thấy trên Trương Huyền tức giận rất vui nhưng Niép Hành Phong cảm thấy mọi chuyện nên có chừng mực, vì vậy liền đưa khế ước sớm đã kí xong cho cậu, tiện thể đưa thêm một phần khác tự mình làm.

“Đây là gì?”

“Là điều kiện khế ước tôi giúp cậu viết, cậu chỉ cần kí tên lên đây, phần kia lập tức có hiệu lực.” nhìn người yêu, Niép Hành Phong cười nhẹ nói.

Trương Huyền tùy tiện nhìn qua bản khế ước Niép Hành Phong soạn, lập tức hét lớn: “Có làm không vậy? Tôi mắc phải sai lầm nhỏ thì phải táng gia bại sản đền bù phí tổn cho anh sao? Anh cũng quá ác rồi đi? Tôi nhiều nhất mới lấy có mỗi năm mười phần trăm tài sản của anh a!”

“Vì toàn bộ tài sản của cậu cũng không bằng một phần nghìn của tôi, nói ra bên chịu thiệt phải là tôi mới phải.” Niép Hành Phong bình tĩnh lấy lại văn kiện: “Kí không? Hay là bỏ đi?”

“Kí!”

Cơ hội lớn vậy làm sao có thể bỏ qua chứ? Trương Huyền chẳng thèm nghĩ nhiều lập tức rút bút kí tên, khế ước vừa kí xong liền bị Niép Hành Phong thu lại, Trương Huyền ngắc đầu nghĩ ngờ nhìn anh.

“Anh cười rất âm hiểm a, trên khế ước có lỗ hổng gì sao?”

“Vừa rồi cậu không đọc sao?”

“Nhanh như vậy tôi làm gì có thời gian đọc?”

Càng nhìn vẻ mặt của Niếp Hành Phong càng cảm thấy không đúng, trực giác nói bản thân đã bị con chiêu tài miêu âm hiểm gian xảo này cho vào bẫy rồi, Trương Huyền nhào đến muốn đoạt lại khế ước, bỗng chuông cửa leng keng vang lên.

“Ai đấy?” sáng sớm mà bao nhiêu người tới, Trương Huyền kì quái hỏi.

Người gọi cửa là nhân viên chuyển phát nhanh, trên tay ôm một bó hoa hồng đỏ thật lớn, Hoắc Ly kí tên rồi đưa bó hoa cho bọn họ.

Nhìn ánh mắt mọi người đều rất kì quái nhìn chằm chằm bó hoa, Trương Huyền kinh ngạc hỏi: “Ai tặng hoa cho tôi vậy?”

“Là tặng cho Niếp đại ca.”

Tiểu hồ ly đưa bó hoa hồng đỏ cho Niếp Hành Phong nhưng lại bị Trương Huyền cướp đi, bên dưới chỗ dây buộc của bó hoa có cài một mẩu giấy nhỏ màu vàng bên trên viết – Cảm ơn anh, tiên sinh thích đồ uống không cồn.

Là ai tặng hoa cho chiêu tài miêu chứ? Còn bày tỏ một cách lộ liễu như vậy. Chiêu tài miêu không phải là thích rượu vang nhất sao? Từ lúc nào lại đổi thành đồ uống không cồn rồi?

Tự nhiên lại có người hiểu Niếp Hành Phong hơn mình, suy nghĩ này khiến Trương Huyền rất khó chịu, hung ác trừng anh: “Anh! Tốt nhất là giải thích cho rõ ràng mau!”

Giọng điệu vô cùng khó chịu, mọi người trong phòng khách không ai bảo ai đều bước lùi về sau, chuẩn bị rời đi trước khi chiến tranh bùng nổ.

Tặng hoa hồng để cảm ơn, Niếp Hành Phong hoàn toàn có thể tưởng tượng được Nguyễn Hồng Lăng tính toán gì, quả nhiên là không thể đắc tội phụ nữ, nhất là phụ nữ thông minh. Nhưng khó có dịp thấy Trương Huyền căng thẳng như vậy, anh lại cảm thấy bị gài bẫy cũng đáng, mỉm cười nhẹ, cố ý không nói thẳng: “Chỉ là bạn bình thường mà thôi, cậu cũng biết a.”

“Là tên bạch mục kia sao?” Trước mắt Trương Huyền lập tức hiện lên khuôn mặt anh tuấn nhưng vô cùng đáng ghét của Ngao Kiếm, nhưng lập tức liền phủ định: “Tên đó nhìn qua cũng có chút thưởng thức sẽ không thô tục mua một bó hoa hồng lớn như vậy để tặng quà.”

“Tôi nghĩ, Ngao Kiếm sẽ rất vui với nhận xét này của cậu về hắn ta.” Niếp Hành Phong gật gù xác nhận.

“Này, anh không phải định nói lảng sang chuyện khác đó chứ?”

Chuông điện thoại vang lên, là điện thoại của Niếp Hành Phong, Trương Huyền lập tức tiến lên giành lấy điện thoại trong tay, sau khi quét mắt nhìn qua liền nhặt chỉ trả lại cho anh, “Điện thoại của ông nội.”

Niếp Hành Phong quay người vào phòng nghe điện thoại, nhìn bóng lưng của anh, Trương Huyền vỗ vỗ mặt, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Đáng nhẽ phải thắt chặt điều kiện khế ước thêm chút nữa, tránh cho chiêu tài miêu đi phóng điện khắp nơi.”

Cầm lấy bó hoa muốn vứt đi nhưng do dự một lúc rồi lại từ bỏ. Bó hoa lớn như vậy, mặc dù thưởng thức không quá cao nhưng giá cả tuyệt đối rất cao, vậy nên cứ vứt cho Nghệ đi.

“Hôm nay hình như vẫn chưa thắp hương cho tổ sư gia, Tiểu Biên Bức, mang bó hoa này dâng lên.”

Dâng hoa hồng cho thiên sư tổ sư gia? Sắc mặt mọi người đồng loạt đen lại, nhưng Tiểu Biên Bức vẫn ngoan ngoan đặt lên.

Thông báo bình an xong, Niếp Duệ Đình đang chuẩn bị rời đi thì chuông cửa lại vang lên, Trương Huyền tức giận nói, “Tiểu Ly ra mở cửa, nhớ kĩ, nếu là tặng hoa thì không được kí nhận!”

Hoắc Ly chạy ra rồi lập tức chạy vào hỏi: “Là chuyển phát nhanh nhưng không phải là hoa mà là bánh ngọt, người nhận là tên đại ca, có kí không?”

“Bánh ngọt?” hình như cậu có đặt mua bánh đâu.

Trương Huyền thấy rất kì quái, đi ra kí tên rồi cầm hộp bánh được gói rất đẹp vào, sau khi mở ra liền nhìn thấy bên trong là bánh kem đại phúc cậu yêu thích nhất. Lần trước chiêu tài miêu chính là vì giúp cậu mua đại phúc mà bị nữ nhân kia cười nhạo, cậu vội vàng mở nắp hộp ra nhìn, tên cửa hàng dường như cũng chính là cửa hàng kia.

Đếm số lượng bánh, tổng cộng là mười cái, bánh ngọt số lượng giới hạn hàng ngày, muốn đặt mua nhất định rất là phiền phức, làm khó cho chủ tịch có lòng như vậy, mà Trương Huyền cong lên, lộ ra ý cười rất hài lòng.

Nhìn thấy mỹ thực, mọi người đều xúm vào, Hoắc Ly vươn tay ra nhưng lập tức liền bị đánh bốp một cái, Trương Huyền đóng hộp bánh lại.

“Đây là đồ chủ tịch mua cho tôi, các người muốn ăn thì tự đi mà mua.”

“Anh quá quá đáng đi? Nhiều như vậy, bọn tôi mỗi người ăn một cái vẫn còn dư rất nhiều a.” Niếp Duệ Đình phản bác.

Bị mấy ánh mắt lên án trừng, Trương Huyền ghen lời, đôi con ngươi màu lam nhìn qua chỗ khác, lập tức nói: “Trừ tôi với chủ tịch ra, còn lại phải dâng lên cho tổ sư gia, tôn sư trọng đạo, các người có hiểu hay không?”

Tiểu Bạch tức đến không biết nói gì hơn: “Thiên sư tổ sư gia không phải là thùng rác, cái gì cũng ăn được a! Tiểu hồ ly, chúng ta tự đi mua.”

Hoắc Ly bị gọi đi, Niếp Duệ Đình cũng đi theo, Nghê nhìn mọi người rồi lại quay sang nhìn Trương Huyền... trong lòng đang ôm hộp bánh. Cậu ta dường như là đang rất vui, mặt mày vui vẻ cong hết cả lên, phần khí phách khó mới gom được lúc tức giận vừa rồi đã hoàn toàn biến mất sạch sẽ.

“Lão đại, cậu thực sự rất biết đuổi khách a.”

Cẩn thận nói xong, Nghê tung người vỗ cánh chạy đi, trước khi Trương Huyền kịp ném Sách Hồn Ti ra thì nó đã bay mất dạng rồi.

Tâm tình rất tốt, Trương Huyền cũng không thèm so đo với con thú thần lắm miệng, quay người đi vào trong phòng. Niếp Hành Phong vừa mới nghe điện thoại xong, nhìn thấy cậu đi vào trong lòng còn ôm một hộp bánh, không nhịn được liền bật cười.

“Bánh đã đưa đến rồi sao? Tôi vừa ngâm trà rồi, chúng ta cùng ăn thôi.”

Ra khỏi phòng Niếp Hành Phong mới phát hiện mọi người đã đi hết rồi, Trương Huyền cũng không thừa nhận là do mình làm.

“Bọn họ nói có việc, ngay đến bánh ngọt cũng không ăn liền đi hết cả rồi.”

Độ tin cậy của câu nói rất thấp nhưng Niếp Hành Phong cũng không để ý, “Vậy hai chúng ta ăn thôi.”

Ngồi đối diện trước bàn trà, thưởng thức hồng trà nóng, mỗi người cầm một cái bánh kem đại phúc trong tay, bơ tươi lành lạnh trộn với dâu tây, hơi ngòn ngọt thơm thơm hoàn toàn không hề bị ngọt đến phát ngấy, khiến Niếp Hành Phong đột nhiên hiểu được lý do Trương Huyền thích ăn bánh này.

“Vừa rồi ông nội bảo tôi tháng sau về quê tế tổ, hi vọng cậu có thể đi cùng.” Niếp Hành Phong nói.

Tâm tình tốt như trời xanh quang đãng bên ngoài, anh biết ông nội bảo Trương Huyền đi theo tế tổ chính là gián tiếp thừa nhận mối quan hệ của bọn họ, mặc dù không rõ tại sao Trương Huyền có thể dễ dàng đạt được sự cho phép của ông nội như vậy nhưng không hề nghi ngờ, phần may mắn này có phần quá dễ dàng, đến nỗi cho đến giờ anh vẫn cứ có chút lo lắng, lo lắng sau này có một ngày hạnh phúc sẽ lại đột nhiên rời khỏi anh.

“Được thôi.” Trương Huyền không nghĩ nhiều, về quê cũng giống như là đi nghỉ thôi, cậu cực kì vui vẻ.

Gió nhẹ từ ngoài thổi vào, khe kéo rèm cửa lên, ngoài cửa sổ bầu trời trong xanh, ánh nắng hắt vào, trong hương trà dịu dịu, tất cả đều trở nên yên tĩnh ấm áp.

Khoảng khắc này, hi vọng có thể trở thành mãi mãi.

“Trương Huyền, cậu có cảm thấy khế ước thực ra không chỉ giới hạn là một tờ giấy.” vừa thưởng thức trà Niếp Hành Phong vừa đảm chiêu nói: “Có lúc một câu nói, một động tác, thậm chí một ánh mắt cũng đều là một bản khế ước.”

Mọi người đều tự giác hoặc không tự giác không ngừng định ra các loại khế ước, phần hứa hẹn đó đối với người nói có lẽ chỉ là thuận miệng nhưng đối với người nghe thì lại là cả đời khó quên, tất cả yêu ghét buồn lo có lẽ đều do phần khế ước vô hình đó tạo thành.

“Tôi không nghĩ quá nhiều về cái này, nhưng theo trực giác của thiên sư, tôi tin, khế ước giữa chúng ta sẽ càng ngày càng nhiều.”

“Tôi cũng có cảm giác như vậy.” Niếp Hành Phong rướn người lên chạm vào cổ của Trương Huyền.

“Như vậy, dựa trên điều thứ chín của khế ước tình nhân, tôi lệnh cho anh từ nay về sau phải bỏ rượu, tiên sinh thích uống đồ uống không cồn.” viên môi của Trương Huyền hơi nhếch lên, vẽ nên nụ cười giảo hoạt.

Niếp Hành Phong ngẩn ra rồi thản nhiên nói: “Tôi không nhớ khế ước có điều khoản thứ chín.”

“Tôi vừa mới thêm vào – bên thứ nhất nghe theo mọi sắp xếp của bên thứ hai một cách vô điều kiện, không giới hạn thời gian không gian nếu không một nửa tài sản của bên thứ nhất sẽ được chuyển sang cho bên thứ hai.”

Hai tay Trương Huyền đặt lên đầu gối, ngón tay đan vào nhau, thể hiện khí thế nhất định phải đạt được.

“Chủ tịch, anh tỉnh ngộ đi!”

Mây kiếm của Niếp Hành Phong nhướn lên, nụ cười lại hiện ra, “Trương thiên sư, cậu sẽ phải trả giá đắt cho lòng tham của cậu đó!”

“Tôi chờ mong nha!”

< hoàn=“”>

Tiểu tiểu tiểu phiên ngoại

Hồ thuyết quỷ ngữ của người Niếp gia

Một ngày nào đó, vì muốn hưởng thụ mỹ thực cấp bậc quý tộc, Tiểu Ly, Tiểu Bạch và Nghê góp tiền mua hai mươi chiếc bánh ngọt Pháp nhỏ vị hạnh nhân. Tối đến, ba con vật kích động chạy về nhà, trên bàn chỉ còn lại đúng hộp bánh, chiếc bánh ngọt cuối cùng cũng vừa được nhét vào miệng Trương Huyền.

“Bánh ngọt này ăn thật ngon nha, mua ở đâu vậy? Lần sau tao cũng đi mua.”

“Cậu ăn hết cả hai mươi cái bánh sao!?” Tiểu Bạch phát điên.

Trương Huyền rất vô tội: “Tao cũng không nghĩ ăn nhanh như vậy a, nhưng mà nó thực sự quá là nhỏ a, nếu mà to chút nữa ăn vào có lẽ sẽ còn ngon hơn.”

“Cậu!” ba con vật giận dữ hét lên.

Đôi con ngươi màu lam tức giận trừng lại: “Chỉ là bánh ngọt mà thôi, có cần phải tức giận như vậy không? Cùng lắm thì lần sau tao mua trả cho bọn mày ba cái hamburger là được chứ gì!”

“Tại sao lại mua hamburger?”

“Đây không phải là hamburger loại nhỏ sao?”

Ba con vật lập tức hóa đá: “Đây là bánh Macaron(1) a! Một cái gần một trăm tệ đấy cậu có biết không? Một cái hamburger còn chưa đến bốn mươi tệ, sao có thể giống nhau được chứ!?”

(1) Macaron:

(nhìn ngon quá đi T~T, mà giá thì...)

Giờ đổi lại đến Trương Huyền hóa đá, quay đầu nhìn Niếp Hành Phong, “Chủ tịch, đồ quý như thế này sao anh không sớm nói!?”

Niep Hành Phong bỏ tờ báo đang đọc xuống, ngẩng đầu lên nhìn, bình tĩnh nói: “Mới có một trăm tệ mà thôi, không đắt a.”

“ ... ”

Toàn bộ rơi vào trạng thái phong hóa.

Từ đó về sau, Macaron trở thành món bánh ngọt nhất định phải có trong bữa trà chiều của Niep gia, nhà cung cấp chính là – chủ tịch đại nhân đáng yêu, mua đồ không cần nhìn giá của chúng ta.

Toàn văn hoàn.

36. Phần 2 - Quyển 4 - Chương 1: Văn Án - Luân Hồi

Một người con trai thần bí toàn thân đầy máy té xỉu trước cửa biệt thự nhà Trương Huyền nhưng cậu lại bị Niep Hành Phong kéo về quê tổ mất rồi.

Một thôn làng cách xa mười dặm hoàn toàn ngăn cách thông tin với thế giới bên ngoài, ở nơi phong cảnh hữu tình nhưng lại cách biệt với thế giới này, yêu ma quỷ quái tầng tầng lớp lớp.

Còn chưa biết được thứ gì đang phá phách lung tung thì đã nghe được tin Tây Môn Đình mất tích!?

Haizzz, cậu chỉ có đi theo chiêu tài miêu về quê tổ thôi mà, đừng có xảy ra chuyện gì khó khăn bắt cậu giải quyết có được không?

Tổ sư gia phù hộ, cho dù là phù hộ một lần thôi cũng được, không thể cho bọn họ được yên ổn hưởng thụ thế giới của hai người sao!?

37. Phần 2 - Quyển 4 - Chương 1-2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm, một thân hình nhỏ bé mặc quần áo thể thao đang chạy bộ trên đường. Sắc trời còn sớm, đường phố rất vắng vẻ, chỉ có tiếng bước chân của nó truyền đến từ xa đến gần, bên cạnh còn có một con mèo đen nhỏ, khuyên pha lê trên tai con mèo lấp lánh trong ánh nắng ban mai.

“Tiểu Bạch, người không thấy chúng ta chạy bộ đến nhà đại ca là rất ngu ngốc hay sao? Cũng phải đến mấy cây số liền đó.” Rốt cuộc chạy mệt rồi, Hoắc Ly mặc kệ sự đốc thúc của Tiểu Bạch, dừng lại đứng ở bên đường, rút khăn mặt đang vắt trên cổ ra lau mồ hôi.

So với Hoắc Ly, Tiểu Bạch rõ ràng dễ dàng hơn rất nhiều, dừng ở bên cạnh nó, bình tĩnh nói: “Chúng ta là chạy bộ sáng, thuận tiện đi đến nhà chủ tịch luôn.”

“Có gì khác nhau sao? hừ hừ(1)...” Hoắc Ly thở hổn hển hỏi.

(1) cái này thực ra bn k biết thở hổn hển thì ntn nên để tạm, ai biết bảo để bn sửa nhé ^^

Con hồ ly này thực sự quá ngu đi! Tiểu Bạch không vui nhứ đôi mắt mèo lại: “Ba tuần nay ngươi đã béo lên hai vòng rồi, nếu không chạy bộ sáng luyện tập không lâu nữa ngươi sẽ biến thành quả bóng cho coi! Có mấy cây số ta là mèo còn chưa kêu, ngươi lại dám luôn miệng kêu khổ hử!”

“Đó là vì ngươi có pháp thuật súc địa thành thốn(2) a.” bị mắng, tiểu hồ ly rút cổ, nhỏ giọng thanh minh.

(2) Súc địa thành thốn: tạm dịch là rút ngắn quãng đường lại

“Như vậy, tại sao ngươi không biết?”

Sợ nhất là kiểu tức giận một cách bình tĩnh như thế này của Tiểu Bạch, Hoắc Ly rất tự biết mình nhỏ giọng nói: “Bởi vì ta ngốc.”

Coi như vừa lòng với đáp án này, vì vậy Tiểu Bạch gờ gờ nắm tay: “Không sợ ngươi ngu, chỉ sợ ngươi là trư, trước khi chưa thuộc súc địa thành thốn, hoặc giảm béo thành công, ngươi vẫn phải chạy bộ sáng cho đến cùng.”

Hoắc Ly bóp bóp mặt, cảm thấy căn bản không béo như lời Tiểu Bạch nói, nhưng để chứng minh bản thân không phải là heo lười vận động, nó đành phải tiếp tục chạy nhưng trong mồm vẫn nhỏ giọng lẩm bẩm: “Tiểu Bạch còn nghiêm khắc hơn cả cha nữa.”

Ít nhất cha chỉ đốc thúc nó luyện công, sẽ không ngay cả giảm béo cũng quản.

Sau khi Xích Viêm bị trọng thương liền ở bên cạnh Hoắc Ly dưỡng thương, nhưng hẩn thân là tộc trưởng tộc Hỏa Hồ, rời khỏi tộc lâu vẫn là cảm thấy bất an, bởi vậy thương thể vừa mới tốt lên một chút liền quay về tộc, nhưng trước khi đi đã kịp giao phó tiểu hồ ly cho Tiểu Bạch, bắt nó nghiêm khắc huấn luyện, vì vậy Hoắc Ly liền bắt đầu cuộc đời Hỏa Hồ bị thẩm của nó.

Tiểu Bạch đuổi theo, chậm rãi nói: “Tiểu hồ ly, hình như có người đang mắng ta.”

“Làm gì có, ai dám mắng ngươi chứ?” bây giờ Tiểu Bạch đang nắm giữ quyền quyết định sinh tử của nó, Hoắc Ly sao dám phản kháng, vội vàng sải bước chạy nhanh về phía trước, mồm hô lớn: “Giảm béo giảm béo, ta phải giảm béo!”

Tiểu Bạch đi theo phía sau, chớp chớp đôi mắt mèo lộ ra ý cười nhẹ đặc biệt thuộc về loài mèo.

Nghìn dặm dừng buồm nhưng không có bữa tiệc nào mà không tàn, đây là câu nói nó nghĩ đến nhiều nhất gần đây.

Đoạn thời gian này tinh thần luôn có chút bất an, ngay đến lúc ngủ cũng bị ác mộng làm cho giật mình tỉnh dậy, trong đầu luôn lượn lờ những chuyện xảy ra trong quá khứ lúc hồng hoang. Nó thân là thiên thần nhưng phạm phải lỗi sai tày trời nên đã rơi vào vòng luân hồi vĩnh viễn, cho đến tận kiếp này biến thành một con mèo, gặp được Trương Huyền và Niếp Hành Phong, đây là bước ngoặt trong sinh mạng của nó, nhưng, có lẽ cũng là một dấu chấm câu.

Nó không để ý sinh tử luân hồi gì, nhưng điều duy nhất không buông bỏ được chính là con hồ ly nhỏ ngu ngốc này, bởi vậy mới đột nhiên nổi lên tâm huyết muốn huấn luyện Hoắc Ly, hi vọng một ngày nếu bản thân rời khỏi, nó có thể tự mình đối mặt được với mọi chuyện. Mặc dù nhìn qua đây dường như là một nhiệm vụ bất khả thi, nhưng trong phái thiên sư không bao giờ tồn tại điều gì là không thể, cứ nhìn Trương Huyền và chủ tịch là biết, bởi vậy, Tiểu Bạch, cố lên!

Tự cổ vũ bản thân xong, Tiểu Bạch niệm chú ngữ, trong nháy mắt liền chạy đến cạnh Hoắc Ly.

Mười phút sau, dưới nỗ lực sử dụng pháp thuật của Hoắc Ly, bọn chúng cũng đến biệt thự của Trương Huyền sớm hơn so với thời gian dự tính. Sắc trời vẫn còn rất sớm, xung quanh khu nhà rất yên tĩnh, trên bậc thềm trước cửa biệt thự có một người nằm sấp, Hoắc Ly dụi mắt: “Ồ, đại ca cãi nhau với Niếp đại ca rồi bị vứt ra ngoài sao?”

“Chủ tịch sẽ không cãi nhau với Trương Huyền.”

Mũi Tiểu Bạch ngửi ngửi liền ngửi thấy một mùi rất đáng ghét, chính là mùi máu tanh nồng đậm, theo làn gió nhẹ, truyền đến từ trên người đang nằm rạp xuống kia. Nó chạy đến liền nhìn thấy cả người y toàn là

máu, tóc tai rối bù buông xuống che khuất hơn nửa khuôn mặt, Tiểu Bạch dùng móng gọt tóc của y ra, phát hiện đó là một chàng trai trẻ không quen.

Mặt đất trước cửa rải đầy vết máu, càng gần bậc cửa giọt máu càng nhiều, dường như sau khi y bị thương đã ra sức chạy đến đây nhưng vì thể lực không chống đỡ được nữa nên đã té xỉu. Nhưng điều quý dị là, vết máu chỉ kéo dài hơn chục bước chân, xa hơn nữa thì hoàn toàn không có, giống như người này rơi từ trên trời xuống vậy.

“Y bị thương nặng quá.” Nhìn thấy trán người thanh niên cũng dính đầy máu, Hoắc Ly nói.

“Điу hấn vào trong trước đã.”

Hoắc Ly rút thẻ từ ra mở cửa rồi lại dùng pháp thuật diu người thanh niên vào phòng khách, biệt thự rất yên tĩnh, dường như chủ nhân của nó vẫn còn đang ngủ say, Tiểu Bạch đành phải gọi: “Nghệ, người có ở đây không?”

Rèm cửa sổ được kéo kín, ngăn hết ánh sáng từ bên ngoài vào, Hoắc Ly đi đến kéo rèm ra rồi ngẩng đầu lên nhìn chùm đèn thủy tinh, Nghệ đang treo trên đó ngủ rất say, hoàn toàn không phát hiện sự xuất hiện của bọn chúng.

“Pháp thuật của Nghệ cũng kém chẳng khác gì tôi.” Hơn nữa đều cùng trì độn, thật khó tưởng tượng con dơi như vậy mà cũng có thể làm được thức thần.

Hoắc Ly giơ hai tay lên bắc thành hình loa, nhỏ giọng gọi: “Nghệ, dậy đi!”

Gọi liền mấy tiếng, Tiểu Biên Bức cuối cùng cũng bị gọi tỉnh, cách một tiếng ngã bẹp xuống đất, rồi mới dụi dụi mắt ngồi dậy, hai mắt nhập nhèm nhìn bọn chúng: “Là các người a, dậy sớm vậy, là đặc biệt tới đây giúp ta làm bữa sáng sao?”

Tiểu hồ ly cũng không phải là không biết làm gì, việc duy nhất để nó tới đây vào buổi sáng chính là phụ trách làm bữa sáng, Nghệ đều đã quen rồi, nhưng...

“Hôm nay không cần nữa, lão đại và chủ tịch...”

“Đi lấy hòm thuốc qua đây, người này bị thương rất nặng.” Tiểu Bạch cắt đứt lời nói của nó.

Tiểu Biên Bức vỗ cánh đi lấy hòm thuốc, Tiểu Bạch tiến lên kiểm tra vết thương của cậu thanh niên. Dường như cậu ta đã bị thương rất nghiêm trọng, quần áo bị vũ khí sắc cắt đến thâm thương, toàn thân trên dưới trừ vết thương lớn nhỏ ra, cánh tay phải còn bị bẻ trật khớp, buồng thông xuống, cổ họng cũng bị dao sắc làm bị thương, nhìn vết máu khô bên trên giống như là cả cổ họng đều đã bị cắt đứt.

Hoắc Ly bẻ chậu nước sạch đến, vò ướt khăn mặt, lau sạch vết máu trên mặt cậu thanh niên. Lúc lau đến cổ, phát hiện vết thương trên cổ đã khép lại, nhưng từ độ sâu của vết thương có thể thấy tuyệt đối là một đao chí mạng.

Hoắc Ly theo bản năng sờ tới ngực trái của cậu thanh niên, dừng lại một lúc rồi đột nhiên kêu lên: “Tiểu Bạch, không thấy tim y đập, có phải là đã chết rồi không?”

“Người chết rồi sẽ không thể hít thở.” Tiểu Bạch vươn vượt thăm dò hơi thở của cậu thanh niên, hơi thở mặc dù yếu ớt nhưng rất bình ổn, có điều sờ đến nơi chứa trái tim lại phát hiện tiểu hồ ly nói không sai, tim y thực sự không có đập.

Trong mắt Tiểu Bạch hiện lên nghi hoặc, dẫn dò Hoắc Ly: “Trước tiên giúp y nối xương vai đã.”

Hoắc Ly gãi đầu, nó không biết nối xương, cố gắng nghĩ xem có pháp thuật nào có liên quan không nhưng đáp án là không có, cũng may Nghệ kịp thời bay đến, xung phong: “Để tôi làm cho.”

Nó đặt hòm thuốc xuống, niệm chú ngữ, thân hình hóa thành hình dạng thiếu niên. Trong ba người, pháp thuật của Nghệ cũng được tính là cao minh, tiến lên kéo lấy cánh tay của người thanh niên, ấn đầu vai xuống, vừa vặn vừa dời, chỗ trật khớp liền được nối lại, vốn còn muốn làm phép giúp y giải phù tiêu đau, nhưng nhất thời không nghĩ ra nên đành phải từ bỏ.

“Mạng người này cũng thật cường, cổ bị cắt một nhát mà vẫn không có việc gì.” Lúc giúp người thanh niên băng bó vết thương, thời gian pháp thuật của Nghệ cũng hết liền biến lại trở về hình dạng con dơi nhỏ, đứng ở bên cạnh vừa cắn móng tay quan sát người thanh niên, vừa lẩm bẩm: “Nhưng mệnh cách của y rất âm, sát khí trên người cũng rất nặng, sợ là muốn chết cũng không thể chết dễ dàng được đi?”

“Người biết y sao? Y ngã ở ngoài cửa đấy.” Tiểu Bạch hỏi, trúng một đao chí mạng còn có thể sống được, có thể thấy người thanh niên này cũng không tầm thường, nhưng nó không nhớ Trương Huyền có quen người nào như thế này.

Nghệ rất kinh ngạc: “Ngã trước cửa nhà tôi sao? Xem bộ dạng đen đui của y, lẽ nào là đến thỉnh lão đại đi đuổi quỷ sao? Nhưng mà lão đại...”

“Ồ, y tỉnh rồi kìa!” trong tiếng hoan hô của tiểu hồ ly, lời của Nghệ một lần nữa bị cắt đứt.

Người thanh niên mở mắt, ánh mắt hơi mờ mịt, dưới sự giúp đỡ của Hoắc Ly mới miễn cưỡng ngồi được dậy xong liền nhìn bọn chúng, hỏi: “Đây là nhà của Trương Huyền đúng không?”

Ba người gật đầu, Nghệ bồi thêm: “Chính xác mà nói, là nhà của chủ tịch.”

Mặt chàng trai lộ ra vẻ kích động, vội vàng nói: “Bọn họ đang ở đâu? Tôi rất muốn gặp bọn họ!”

Hoắc Ly quan sát y, cẩn thận hỏi: “Người có mang tiền theo không?” thu tiền mới làm việc là tác phong từ trước đến nay của Trương Huyền, nhưng mà chàng trai này nhìn có vẻ không giống với người có khả năng trả tiền, nói không chừng còn phải đưa cho y tiền để trợ giúp.

Cẳng chân nhỏ bị Tiểu Bạch đạp cho một cái, sau đó hỏi chàng trai: “Người gặp phải phiền phức gì, nhất định phải tìm Trương Huyền sao?” nó đã nhìn ra chàng trai này không phải người bình thường cũng không sợ bản thân nói chuyện sẽ làm y hoảng sợ.

Chàng trai quả nhiên không hề tỏ ra kì quái trước việc một con mèo có thể nói chuyện, đáp lại: “Sư phụ gặp nạn, bảo tôi đến đây nhờ vả bọn họ.”

Hoắc Ly và Tiểu Bạch đồng loạt quay đầu nhìn lên đồng hồ treo tường rồi lại nhìn Nghệ. Đã hơn sáu giờ rồi, Trương Huyền hẳn cũng nên dậy rồi chứ, nhiệm vụ làm morning call đương nhiên không ai khác ngoài thức thần làm rồi.

Bị nhìn chằm chằm, Nghệ liên tục lắc đầu, Hoắc Ly vỗ vỗ nó an ủi: “Đừng lo, đại ca sẽ không vì bị gọi dậy mà truy sát cậu đâu.”

“Không phải tôi lo điều đó a, mà là...” Nghệ khó xử nói: “Trong thời gian gần các người không gặp được lão đại với chủ tịch đâu, vì bọn họ đã về quê tế tổ rồi, hơn nữa vì đề phòng bị làm phiền nên điện thoại cũng tắt luôn rồi.”

Haizz, câu này từ đầu nó đã muốn nói nhưng cứ bị cắt ngang liên tục, giờ cuối cùng cũng có thể nói hết ra.

“Tế tổ!” mọi người đồng loạt lớn tiếng hỏi.

“YES!” Tiểu Biên Bức gật đầu, “Nửa đêm liền xuất phát, bây giờ có thể đang trên đường thưởng thức quang cảnh nông thôn rồi.”

“Anh không thể quên được em, không cần tới chân trời góc biển, chỉ cần ở cạnh bên anh là được rồi, nếu như những lời hứa hoàn toàn không thể tin tưởng được, thì cái gì có thể khiến chúng ta ở bên nhau...”

Niếp Hành Phong bị tiếng nhạc âm ỉ đột nhiên vang lên làm giật mình, xoa xoa mắt ngồi thẳng người lại, nhìn thấy Trương Huyền đang gật gù theo nhịp, âm thanh vượt quá mức đề-xi-ben bình thường trong nháy mắt đã bị ném lại phía sau chiếc mini cooper đang chạy điên cuồng.

Thấy anh tỉnh, trên mặt Trương Huyền lộ ra nụ cười đắc ý vì đã thực hiện được trò đùa dai: “Morning, chủ tịch.”

“Gu thưởng thức âm nhạc của cậu cũng thật độc.” Niếp Hành Phong cười nhạo, sau đó vươn tay vặn nhỏ âm lượng.

“Mọi người đều nói vậy.” Trương Huyền vẫn vô tư vươn tay vặn to âm lượng: “Mới sáng sớm, chủ tịch anh nên có sinh lực chút, nào, hát cùng tôi đi.”

Nửa đêm bị kéo đi hóng gió, dù là ai đi chẳng nữa cũng sẽ không có tinh thần nổi đi? Niếp Hành Phong trừng mắt nhìn tiểu thần côn, lại vặn nhỏ âm lượng đi.

Trương Huyền vẫn đang lải nhải: “Mỗi lần làm xong anh đều trưng ra bộ dạng như thận hư vậy, nên đi chữa trị xem thế nào đi.”

“Tôi rất bình thường, người có vấn đề là cậu đó.” Người bình thường sau khi làm tình xong, việc cần làm là nghỉ ngơi chứ không phải là canh ba nửa đêm lái xe lên đường cao tốc hóng gió.

“Nhưng nếu nửa đêm mà đi ra ngoài thì tương đối dễ gặp quý a.”

Gặp quý? Mặc dù Trương Huyền là thiên sư, nhưng Niếp Hành Phong chưa bao giờ cho là lòng nhiệt tình của cậu đạt đến trình độ tự nguyện đi giúp mọi người đuổi quý.

“Chủ tịch, anh không nên làm gì cũng để ý đến tiền, có lúc cũng phải để ý đến tình cảm.”

Được thôi, để ý đến tình cảm, hi vọng lần này về quê tế tổ, tiểu thần côn có thể vui vẻ mà ngồi nói chuyện tình cảm với quý.

Âm lượng lại bị vặn to lên, Trương Huyền bắt đầu hát theo, lần này Niếp Hành Phong đành từ bỏ việc tranh chấp với cậu, dựa lưng vào ghế tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Nửa tiếng sau, xe ra khỏi đường cao tốc, nhìn thấy bên đường có một trạm xăng tự phục vụ, Trương Huyền lái xe vào. Xe vừa mới mua xong, đáng tiếc xăng không còn nhiều, kim chỉ của đồng hồ xăng đã chỉ xuống mức thấp nhất, theo tình hình này, nếu không đổ xăng, bọn họ chắc chắn sẽ không chạy được về đến quê của chiêu tài miêu.

Trương Huyền dừng xe lại rồi nói với Niếp Hành Phong: “Lần sau nhớ phải đổ đầy xăng đấy.”

“Đây hình như là xe của cậu mà.”

“Là xe anh mua cho tôi!”

Hóa ra tặng xe còn phải tặng kèm cả xăng nữa, lời nói vô cùng có khí thế khiến Niếp Hành Phong cảm giác như đó chính là lỗi của mình, vì vậy liền gật đầu: “OK, lần sau tôi nhất định sẽ nhớ.”

Anh đang định đi đổ xăng thì bị Trương Huyền kéo lại, cười híp mắt nói: “Đổ xăng không phải phiền đến anh, bảo bối của tôi cứ để tôi tự chăm sóc.”

Niếp Hành Phong đi mua hai chai nước ở máy bán hàng tự động gần đó, Trương Huyền đổ xăng xong, cầm lấy đồ uống anh đưa, uống được vài ngụm đột nhiên dừng lại. Niếp Hành Phong quay đầu nhìn theo tầm mắt của Trương Huyền thì thấy một chiếc xe việt dã đỗ ở phía trước, người đang đổ xăng cũng nhìn thấy bọn họ, vậy tay cười.

“Ồ, thật khéo nha, lại gặp hai người ở đây, không phải đến đuổi quý chứ?” thật bất ngờ lại có thể gặp được người quen ở nơi này, Tây Môn Đình lớn tiếng chào hỏi.

Tây Môn Đình là bạn bọn họ quen được trong vụ quan tài lần trước, gia tộc Tây Môn chuyên làm thám tử, việc làm ăn cũng rất lớn, Niếp Hành Phong với Trương Huyền đi qua thì thấy cửa sổ xe hạ dần xuống, anh họ kiểm đồng sự của cậu ta Tây Môn Tuyết đang ngồi trên ghế phó lái.

“Anh, là Niếp tiên sinh và Trương Huyền, lần trước mọi người đã gặp nhau rồi nhưng lúc đó anh đang hôn mê nên không biết họ cũng phải thôi.” Tây Môn Đình nhiệt tình giới thiệu, đáng tiếc bầu không khí không len vào được bên trong xe, Tây Môn Tuyết chỉ hơi gật nhẹ đầu với Niếp Hành Phong và Trương Huyền rồi mỉm cười đầy lễ độ.

Trương Huyền không để ý đến sự lạnh nhạt của đối phương mà chỉ quay sang hỏi Tây Môn Đình: “Hai người đi tra án sao?”

“Uhm, bọn tôi đến trấn Thập Lý phía trước tra một vụ án mất tích.” Tây Môn Đình rút ra một tấm ảnh từ trong túi áo đưa cho bọn họ xem: “Anh ta là Lưu Gia Sinh, là con ông chủ của một công ty nước ngoài,

một tháng trước đến trấn Thập Lí du lịch, đột nhiên mất tích, cảnh sát địa phương đã tìm rất lâu mà vẫn không thấy, bởi vậy bố anh ta mới thuê bọn tôi đi điều tra, nếu hai người có phát hiện gì nhớ phải liên lạc với tôi ngay đó.”

Trương Huyền nhìn bức ảnh rồi ngẩng đầu nhìn Tây Môn Đình, “Hai người hơi hơi giống nhau nha.”

Người con trai trong hình tầm hơn hai mươi tuổi, mặt mũi sáng sủa, tóc tai bù xù lại thêm mấy sợi phẩy light màu xanh lá quá dị, thoáng nhìn qua thì thực sự có hơi giống Tây Môn Đình nhưng Tây Môn Đình anh khí hơn tên này và cũng không khác người như vậy.

“Vậy sao? Tôi chưa bao giờ chú ý tới.”

Dường như không muốn Tây Môn Đình nói về vụ án với người ngoài, Tây Môn Tuyết ho hai tiếng, Tây Môn Đình lập tức lấy lại ảnh. Trương Huyền nhìn hai anh em, có ý tứ là điều kiện hợp tác không thể thiếu, cậu gật đầu: “Được, dù sao chúng tôi cũng đi đến chỗ trấn Thập Lí đó chơi, sẽ giúp hai người chú ý một chút.”

Sau khi chia tay lên đường, Trương Huyền than thở: “Tây Môn Tuyết thật ít nói, nếu là gặp ở bệnh viện chắc tôi sẽ cho là hấn ta lại bị thương nặng hôn mê rồi đi.”

Không phải người ta ít nói mà rõ ràng là cậu nhiều lời! Niếp Hành Phong điều chỉnh âm lượng loa trong xe, trả lời bằng cách im lặng.

Nửa tiếng sau, xe đi vào trấn Thập Lí, tiếp tục đi men theo rìa trấn nhỏ khoảng mấy cây nữa là đến địa giới Li Sơn, từ đường tổ tiên của Niếp gia được xây ở chính Li Sơn trong thôn Thập Lí.

Tiến vào trong núi, đường bắt đầu hẹp lại, phía trước đều là rừng cây rậm rạp, núi non trùng điệp, trời xanh mây trắng, khiến tâm tình con người tự nhiên thả lỏng đi rất nhiều, Trương Huyền không ngừng tắc lưỡi tán thưởng: “Phong thủy Li Sơn thực sự không tồi, ông nội xây từ đường tổ tiên ở đây thực sự là rất tinh tường.”

Nguyên quán Niếp gia bọn họ là ở đây, căn bản không phải cố tình xem phong thủy mà xây từ đường tổ tiên, Niếp Hành Phong hỏi: “Trương thiên sư, cậu có thể một ngày không nói về thần phật được không?”

“Không thể.” Trương Huyền nhìn anh cười hì hì trả lời.

Tiếp tục đi về phía trước, đường núi bắt đầu quanh co ngoằn ngoèo, đường rất nhiều sương nhưng lại không hề có cảm giác ẩm thấp u tối, rừng trúc xanh mượt, chim sẻ bay nhảy khiến con người ta có thể cảm nhận được rõ ràng quanh cảnh thanh tú của đất trời thiên nhiên, Trương Huyền oán giận: “Không ngờ bây giờ còn có chốn bồng lai tiên cảnh như thế này, chủ tịch anh sớm nên đưa tôi đến đây mới phải.”

“Nơi này quả thực rất đẹp.” đáng tiếc ông nội nói khí tràng của anh không hợp với nơi này, đến một lần bệnh một lần, bởi vậy trừ hồi nhỏ về với ông nội mấy lần ra thì không còn đặt chân về thêm lần nào.

Lúc đi đến một cái ngã ba, Trương Huyền giảm tốc độ, hỏi Niếp Hành Phong, “Đi đường nào đây?”

Niếp Hành Phong cũng không biết, quay ra nhìn GPS trong xe, không biết có phải là do trong núi tín hiệu không tốt không mà màn hình GPS không hề hiển thị gì cả.

“Anh không phải cũng không biết đó chứ?” đôi con ngươi màu lam của Trương Huyền trừng anh.

Niếp Hành Phong xấu hổ, vội vàng quay người lấy ba lô du lịch tìm bản đồ, thì nghe thấy Trương Huyền nói một cách từ tốn: “Tôi không mang bản đồ đâu.”

“Sao cậu lại không mang bản đồ?”

“Vì tôi không ngờ một người anh minh uy vũ như chủ tịch ngài đây lại không biết đường.”

Niếp Hành Phong ghen lời, móc di động ra muốn gọi điện thoại hỏi đường nhưng lại thấy Trương Huyền hạ cửa sổ xe xuống, hét lớn ra ngoài: “Này, mỹ nữ, xin hỏi đi đến thôn Thập Lí thì đi như thế nào?”

Niếp Hành Phong nhìn ra ngoài, bên đường không biết từ lúc nào đã có một cô gái đeo gùi cổ sau lưng đứng ở đó.

Nghe được tiếng gọi, cô gái quay đầu lại, là một cô bé cực kì xinh xắn, Trương Huyền lái xe chậm chậm đến bên cạnh, cô bé nhìn bọn họ rồi lại nhìn con đường hai người vừa mới đi qua, nhưng không nói gì cả mà chỉ dùng ngón tay chỉ về con đường phía bên phải.

Trương Huyền cảm ơn rồi lái xe đi hướng bên phải, Niếp Hành Phong nhìn vào kính chiếu hậu, phát hiện cô bé đã biến mất, anh lập tức quay đầu trông Trương Huyền: “Cậu hỏi quỷ đường sao?”

“Không phải quỷ, là yêu tinh thảo mộc a.” Trương Huyền vừa lái xe vừa cực kì hiểu biết trả lời.

Chính xác mà nói là một loài yêu quái của cây trúc, tính cách lương thiện, pháp thuật lại yếu, không hề có nguy hiểm gì với người, nhưng nó lại dám xuất hiện ở nơi con người sống, điều này khiến Trương Huyền cực kì kinh ngạc.

Xe tiếp tục đi tiếp, lại gặp được lác đác vài vị du khách vừa từ núi trở ra, còn có một vài người không biết là do tinh quái nào biến thành, xem ra phong thủy Li Sơn đẹp đến mức ngay cả tinh quái cũng đều tụ lại đây để tu luyện đạo hạnh, có rất nhiều loại, hơn nữa còn không hề sợ người, mấy lần đi qua bọn chúng Trương Huyền có cảm giác lần hồi hương này sẽ không trôi qua một cách yên bình như vậy.

Haizzz, cậu chỉ hồi hương tế tổ thôi, đừng có xuất hiện mấy vụ khó khăn rồi bắt cậu giải quyết có được không? Cầu tổ sư gia phù hộ, cho dù chỉ phù hộ một lần thôi cũng được.

“Chủ tịch, anh quả nhiên là nam châm hút âm khí trời sinh, đi đến đâu hút đến đó, mau nhìn xem trong ba lô du lịch của tôi có bao nhiêu đạo phù?”

“Hả?”

“Tôi muốn xem xem đạo phù có đủ dùng hay không, đây gọi là phòng trước vẫn hơn.”

Niếp Hành Phong nhìn “món tiền tiết kiệm” trong ba lô của Trương Huyền, “Có khoảng ba mươi mấy tấm.”

“Ặc, tuyệt đối không đủ, tôi phải bảo Tiểu Biên Bức mau mang đến một ít mới được.” Trương Huyền rút điện thoại chuẩn bị gọi đi, sau khi ấn xong mới phát hiện không có tín hiệu, không còn cách nào khác đành phải dùng ý niệm liên lạc với Nghệ, đáng tiếc bên kia hoàn toàn không có phản ứng gì khiến cậu tức đến nghiêng răng kèn kẹt.

“Chủ tịch anh nói xem, thức thần có phải là tên sau khi anh giải quyết xong xuôi hết mọi phiền phức thì mới xuất hiện hay không?”

“Người cậu nói hẳn là cảnh sát mới phải.” Niếp Hành Phong nói xong liền nhìn thấy Trương Huyền đang trợn tròn mắt nhìn anh, “Tôi nói sai sao?”

“Không, tôi phát hiện anh không hổ là chủ tịch, nói lời nào trúng lời đó, thực sự khiến tôi vô cùng kính phục.”

Niếp Hành Phong nắm lấy cầm Trương Huyền chỉnh cho cậu nhìn về phía trước, “Lo mà nhìn đường đi!”

Rất nhanh đã tới thôn Thập Lí, phía trước con đường, thôn nhỏ chỉ có khoảng trăm hộ gia đình nằm ở giữa rừng cây rậm rạp khiến con người ta có lỗi giác rằng đang được đi vào bồng lai tiên cảnh.

Tiếp đón bọn họ là trưởng thôn Niếp Thảo, một ông cụ già cả gầy yếu, nghe nói bọn họ tới liền cầm tẩu thuốc chạy đến, cười lớn mời bọn họ vào trong.

“Niếp Dực gọi điện thoại cho ta nói hai cháu muốn đến nên ta vẫn luôn chờ, đây là Hành Phong đúng không, lần trước lúc cháu đến mới cao có từng này, không ngờ chớp mắt đã lớn như vậy rồi.” ông lão hơi bị lãng tai nên nói chuyện rất lớn, nhưng tinh thần thì cực kì tốt, ông gơ tay miêu tả chiều cao của Niếp Hành Phong lúc bé rồi quay sang nhìn Trương Huyền, “Đây là tài xế của cháu à?”

Chân Trương Huyền hơi lão đạo, đang muốn giải thích thì Niếp Hành Phong lại ngăn cậu, cười nhẹ nói: “Vâng ạ.”

“Vậy mấy thứ đồ cứ để đứa trẻ đó cầm là được rồi.”

Ông cụ kéo Niếp Hành Phong vào sân một cách thân thiết, Trương Huyền quay đầu nhìn lễ vật đủ để chất thành một ngọn núi nhỏ ở trong xe, bùi môi: “Không phải chứ? Bắt một mình mình bê sao?”

“Để tôi giúp cậu.” một người con trai đi đến, nhiệt tình chào hỏi: “Tôi là A Khải, là cháu trai của trưởng thôn.”

“Không cần đâu.”

Trên người cậu ta mang theo mùi hương nhàn nhạt, nhìn qua còn chưa đến hai mươi tuổi, mắt trái bị che bằng một miếng vải, chân phải dường như cũng không bình thường, đi đường có hơi khập khiễng, Trương Huyền sao dám để cậu ta giúp, chắc chắn sẽ bị coi là ức hiếp người tàn tật.

“Không sao.” A Khải chồng các thứ đồ lên nhau, sau khi ôm chắc liền đem vào nhà, nhìn đồng cậu ta ôm còn to hơn gấp hai lần mình nhưng lại hoàn toàn không thấy khó khăn gì, Trương Huyền sững lại một lúc lâu rồi mới bật ra hai chữ.

“Cảm ơn.”

Nhà của Niếp Thảo mang kiến trúc cổ xưa rất lịch sự tao nhã, phía trong rất sáng sủa, sau khi cả chủ cả khách đều ngồi xuống, Niếp Hành Phong đưa lễ vật mang đến ra, ông lão khách khí mấy câu rồi cũng nhận. Ông rút tẩu thuốc ra, hỏi thăm tình hình gần đây của Niếp Dực rồi lại nói liên miên một vài chuyện xưa trong thôn, hóa ra con trai con dâu của ông đều đã qua đời, trong nhà chỉ còn ông cháu hai người, A Khải bị khuyết tật bẩm sinh, sắp ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa lấy vợ, nói đến đây ông lão không ngừng thở dài.”

Trương Huyền ngồi trên bậc cửa uống trà, nghe thấy những lời này liền nhìn A Khải đang chẻ củi trong sân, thật khó tin người nhìn qua chưa đến hai mươi này lại lớn tuổi như vậy, hơn nữa anh ta làm việc cũng rất tháo vát, hoàn toàn không thua gì người bình thường.

Ăn cơm trưa ở nhà Niếp Thảo, một bàn đồ ăn cực kì phong phú, đều là do một mình A Khải làm, ông lão xấu hổ nói với hai người: “Ồ quê chẳng có gì để tiếp đãi, hai cháu ăn tạm vậy.”

Thực ra lời của ông lão chỉ là lời nói khách khí vì thức ăn thực sự là rất ngon, Trương Huyền ăn cơm, thiện cảm với A Khải lại tăng thêm mấy phần, cảm thấy anh ta không tìm được vợ quả là quá đáng tiếc.

Ăn cơm xong, ông lão bảo A Khải đưa bọn họ đến chỗ ở cũ của Niếp gia, sau khi sắp xếp hành lí xong thì đưa hai người đi dạo xung quanh. Vừa nghe thấy đi dạo, Trương Huyền vội vàng hỏi: “Trong núi có chỗ nào thăm quan được không ạ?”

“Không có phong cảnh gì đặc biệt, xung quanh toàn núi là núi, nhưng trong núi có một thác nước, chất nước ở đó rất tốt, nếu thích có thể nói A Khải dẫn hai cháu đi xem. Đúng rồi, trong núi tín hiệu không tốt, điện thoại đem vào đây cũng không có tác dụng gì, nếu hai cháu muốn gọi điện thoại thì cứ đến nhà ông.”

Niếp Hành Phong hỏi: “Trong nhà cũ không lắp điện thoại sao ạ?”

“Có lắp nhưng không dùng được. Máy điện thoại có thể dùng được trong thôn không nhiều, lúc mới phổ biến, mọi người đều tranh nhau lắp điện thoại nhưng phần lớn là không dùng được, cuối cùng không còn cách nào khác đành phải bỏ đi.”

Trương Huyền nhìn Niếp Hành Phong, “Không sao ạ, cháu nghĩ bọn cháu hẳn là cũng không dùng đến đâu.”

Lần này hồi hương tế tổ vốn chính là muốn cùng ở trong thế giới hai người với chiều tài miêu, điện thoại đi động không dùng được càng tốt, không cần cố ý tắt máy sợ bị bọn động vật không thức thời làm ầm ĩ.

Có A Khải dẫn đường, Trương Huyền lái xe đến cuối thôn, phía trước có một cây phú quý cành lá xum xuê, bên cạnh là từ đường Niếp gia, căn nhà cũ mà bọn họ muốn nghỉ lại chính là trong cái sân nhỏ gần từ đường.

Trương Huyền dừng xe trước cửa căn nhà cũ, xuống xe rồi quan sát xung quanh. Từ đường được xây theo phong cách cổ xưa trang nhã, hướng Tây Bắc đỉnh núi nối tiếp nhau, giống như một đường vòng cung, phía xa có một hồ nước nhỏ, phía Tây hơi trùng, địa hình dựa vào sao Kim, tụ phúc thu tài, phong cảnh hữu tình, phong thủy tự sinh, khó trách việc làm ăn của Niếp thị lại hưng thịnh đến vậy.

Nhà cửa được quét dọn rất sạch sẽ, lúc đi qua hành lang, Niếp Hành Phong nghe thấy tiếng động từ phía sau, anh quay người nhìn thấy một đứa bé trai tầm năm sáu tuổi đang ghé vào sau cửa nhìn bọn họ, đôi mắt rất to, tràn đầy linh khí, thấy bị phát hiện, đứa bé sợ hãi quay người chạy đi.

Mùi hương nhàn nhạt bay đến, Niếp Hành Phong liếc qua chỗ trước cửa, nắng lên rực rỡ, trên mặt đất xuất hiện mấy bóng đổ, anh đột nhiên nhớ ra chỗ đứa bé đứng vừa rồi không có bóng.

“Chủ tịch anh đang làm gì thế? Mau đến giúp một tay đi.”

Tiếng gọi của Trương Huyền làm Niếp Hành Phong thoát khỏi suy tư, anh cười cười cho qua, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy quỷ, loại chuyện này quen là được rồi.

Lần này bọn họ về quê tế tổ, đồ đạc mang theo thực sự không ít, nhưng chín chín phần trăm trong số đó là của Trương Huyền.

A Khải giúp bọn họ chuyển hành lý vào nhà, nhìn thấy nhìn thấy Trương Huyền rút ra một cái chảo điện(chú thích), vội vàng hỏi: “Cái này không phải rất tốn điện sao? Lượng điện trong thôn không đủ, dùng điện quá nhiều sẽ bị đứt cầu dao.”

“Bọn tôi sẽ không dùng đến đâu.”

Niếp Hành Phong lấy chảo điện trong tay Trương Huyền, đặt lại vào trong vali hành lý, ai ngờ cậu lại lôi ra trong một cái vali khác một giá để nướng và đồng than củi, còn có các loại thịt đã tẩm sẵn hương liệu cùng nhiều loại rau củ.

“Không sao cả, vậy thì nướng thịt ngoài trời cũng được, tôi có mang rượu theo, A Khải tối nay đến ăn cùng cho vui.”

Tên này rốt cuộc là đến tế tổ hay là đi cắm trại dã ngoại vậy? Niếp Hành Phong day day trán, trong lòng cầu khẩn tổ tiên các đời Niếp gia đứng chấp nhật với tiểu thần côn.

“Trong sân còn có giếng nước hả?” sắp xếp xong quần áo, Trương Huyền ra bắt chuyện với A Khải.

“Là giếng cạn, trong nhà có nước máy, nên không dùng đến nó, nhưng phòng tắm không có vòi hoa sen, phải đun nước để tắm nên có thể hơi phiền phức một chút.”

“Không sao, thùng gỗ cũng không tệ.” Trương Huyền chạy qua nhìn phòng tắm, trông thấy bồn ngâm là thùng gỗ, trong đầu lập tức tưởng tượng cảnh bản thân ngâm trong đó rồi có chiêu tài miêu phục vụ, hài lòng gật đầu.

Ba người sắp xếp đồ đạc tạm tạm rồi cầm đồ cúng đến từ đường Niếp gia. Từ đường được quét dọn rất gọn gàng sạch sẽ, không nhiễm một chút bụi, chính giữa là nơi thờ phụng tổ tiên các đời Niếp gia, lư hương vừa mới cháy hết nên trong gian vẫn còn quanh quẩn mùi hương nhàn nhạt.

Gió thổi qua gian phòng, Trương Huyền ngửi ngửi, nghi hoặc nói: “Mùi thơm quá.”

Niếp Hành Phong cũng ngửi thấy một hương thơm nhàn nhạt giống như mùi hương đốt trong từ đường, nhưng lại dường như không phải, không khỏi nhớ đến mùi hương nhẹ lúc cậu bé xuất hiện bay tới.

“Là lư hương.” A Khải giải thích: “Lúc tôi đến dọn dẹp đều sẽ thắp hương, trước đây là ông nội làm nhưng về sau do sức khỏe không tốt nên chuyển thành tôi làm.”

Khó trách trên người A Khải lại mang theo mùi nhan hương, Niếp Hành Phong rất cảm động: “Cảm ơn anh.”

A Khải có chút xấu hổ, cười một cách thật thà: “Không có gì a, dù sao mỗi ngày tôi lên núi đều phải đi qua đây, dọn dẹp một chút cũng là thuận đường thôi.”

Hai người mang trái cây đồ cúng dâng lên, rồi cung kính thắp hương, sau khi bái lạy tổ tiên xong, Trương Huyền đề nghị đi ngâm thác nước, Niếp Hành Phong đồng ý, quay về lấy ba lô du lịch rồi cùng A Khải đi vào núi.

Lúc xuất phát, Niếp Hành Phong nhìn thấy mấy đứa bé đang đứng bên cạnh chiếc mini cooper, vô cùng hưng phấn thảo luận. Thôn Thập Lý mặc dù khá xa xôi, nhưng vì phong cảnh Li Sơn rất đẹp nên khách du lịch đến đây leo núi ở lại cũng không ít, bởi vậy người trong thôn cũng không thấy ngạc nhiên khi xuất hiện khách từ nơi khác đến, nhiều nhất là mấy đứa trẻ hiếu kỳ nhìn chiếc xe nhỏ đang yêu của Trương Huyền.

Không nhìn thấy tiểu quỷ đáng yêu mắt to kia, Niếp Hành Phong nghĩ, quỷ dù sao cũng vẫn sợ hơi người, nơi quá nhiều người bọn chúng sẽ không dám đến gần.

Chú thích: là một loại máy dùng để nướng bánh nướng thịt (chú thích là của tác giả còn ảnh là của bn nhà ~)

38. Phần 2 - Quyển 4 - Chương 2

Quang cảnh trong núi vô cùng hùng vĩ, những rừng cây rậm rạp đan xen nhau, từ nhỏ A Khải đã lớn lên giữa núi rừng nên mặc dù chân bị tật nhưng vẫn bước đi như bay, bên đường ngẫu nhiên sẽ có vài con mèo rừng, thỏ rừng, các loài động vật nhỏ chạy qua, nhìn thấy người lạ nhưng không hề sợ hãi mà chỉ núp đằng sau bụi cây hiểu kì chăm chú nhìn bọn họ.

“Ở đây không phải thường có khách du lịch ghé qua sao? Sao bọn động vật nhỏ kia đều không sợ người?” Niếp Hành Phong kì quái hỏi.

“Đây là đường tắt, người ngoài không biết, bọn nó sẽ không đến những nơi hay có con người, mấy con vật nhỏ này thực ra rất là thông minh.” lúc A Khải nói chuyện, ánh mắt lộ ra nét ôn hòa giống như là đang khen ngợi những đứa con của chính mình vậy.

“Có người lên núi đi săn không?” mắt Trương Huyền liếc theo một con thỏ trông cực kì mập, thực sự muốn bắt nó lại để tối nướng thưởng thức.

“Có, nhưng đuổi những người săn bắn đi là trách nhiệm của tôi.” Nói tới việc săn bắn, ánh mắt A Khải lạnh xuống, “Nơi đây là khu bảo tồn thiên nhiên, theo quy định là không được phép săn bắn, nhưng vẫn có người lén lút tới đây săn trộm, kết quả không phải là trượt chân rơi xuống vực chết thì cũng là đi lạc đường, đợi đến lúc được tìm ra thì cũng nửa điên nửa dại, mọi người đều nói Li Sơn có thần núi bảo hộ, ngài sẽ trừng trị tất cả kẻ nào dám mạo phạm đến vùng đất của ngài.”

Trương Huyền quan sát con thỏ mập mạp kia rồi nuốt nước miếng, tự biết bản thân không bao giờ có thể chạm tới bữa tối phong phú này. Nhưng chuyến này đi cũng không phải là vô nghĩa, bên đường mọc rất nhiều cây xương bồ(1), lá dài nhọn xanh mướt, hương thơm nhàn nhạt bay đến mũi, dưới tình huống không có nhiều đạo phù, sự xuất hiện của loại dược thảo trừ tà này thực sự là cứu viện đúng lúc.

(1) cây xương bồ: một vị thuốc đông y

“Nếu tôi hái mấy ngọn cây này liệu có mạo phạm đến thần núi không?”

Sau khi nhận được đáp án phủ định, Trương Huyền chuyển ánh mắt tới Niếp Hành Phong, cười hì hì gọi: “Chủ tịch...”

Đợi đến lúc đến được thác nước Bạch Thao(2), trong ba lô du lịch của Niếp Hành Phong đã chất đầy lá cây xương bồ, A Khải hỏi: “Hai người hái cỏ dại để làm gì?”

(2) Bạch Thao: dải lụa trắng, chương trc có 1,2 chỗ cũng nói tên thác này rồi mà lúc ý bn buồn ngủ quá nên bỏ qua mất ==

“Có thể sẽ hữu dụng.” nhìn Trương Huyền ở đằng xa đang cởi giày rồi đứng trước thác nước thử độ sâu, Niếp Hành Phong nhún vai, trả lời lấp lửng.

A Khải cũng không hỏi thêm mà chỉ nói: “Có muốn thăm quan phía trước thác nước không? Tôi giúp hai người chụp ảnh.”

“Không cần đâu, tôi đứng ngắm phong cảnh là được rồi.”

Thác nước Bạch Thao không lớn nhưng phong cảnh thì tuyệt đẹp, Niếp Hành Phong lấy máy ảnh ra, lựa chọn góc độ rồi chụp vài tấm ảnh, sau đó lại chụp cho Trương Huyền mấy kiểu, lúc chụp đến thác nước, Niếp Hành Phong nhìn thấy một vài bóng trắng bay qua trước ông kính.

Rất nhanh Trương Huyền liền quay lại, ngồi xuống bên cạnh Niếp Hành Phong rồi lật xem ảnh anh vừa chụp, Niếp Hành Phong nói: “Ồ đây có rất nhiều thứ kì quái.”

“Đừng lo, cho tới giờ, tôi vẫn chưa cảm thấy bọn chúng có ác ý gì.”

Từ trước đến nay Niếp Hành Phong chưa bao giờ ôm hi vọng quá lớn với giác quan thứ sáu của Trương Huyền, “Thực ra vừa rồi lúc cậu xuống dưới nước, tôi thực sự lo lắng sẽ có một bộ thi thể đột nhiên nổi lên.”

Trương Huyền liếc mắt nhìn anh, rồi đột nhiên bật cười lớn: “Anh nghĩ quá nhiều rồi đi? Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, mỗi lần chúng ta đều đụng phải mấy chuyện quái dị.”

Niếp Hành Phong cũng bật cười, việc này không thể trách anh được, ai ngờ lúc anh với Trương Huyền ở cạnh nhau thì như là nam châm hút quỷ tự nhiên, nếu ngày nào đó mà không có chuyện gì xảy ra có lẽ sẽ còn cảm thấy không được tự nhiên là đằng khác.

A Khải đi dạo một vòng xung quanh, hái được một vài quả dại đưa cho bọn họ, quả vừa nhiều thịt vừa ngọt, ba người ăn xong lại ngồi nghỉ một lúc rồi mới đứng dậy đi về. Trên đường về, A Khải nói: “Trong núi còn có một vài cảnh đẹp khác, nếu hai người muốn chụp ảnh, mai tôi lại đưa hai người đi.”

Niép Hành Phong đáp lại: “Không cần phiền phức vậy đâu, bọn tôi tự đi cũng được.”

“Địa hình Li Sơn rất phức tạp, nếu không có người dẫn đường rất dễ bị lạc, cây cối ở đây lại nhiều, tín hiệu điện thoại không tốt, nếu hai người tự đi thì phải nhớ không được đi quá xa.”

A Khải nghiêm túc dặn dò, nhưng Niép Hành Phong có cảm giác, nói anh ta lo lắng cho an toàn của bọn họ không bằng nói anh ta không muốn bọn họ xông vào địa phận của mình thì đúng hơn, có lẽ đây là thói quen cẩn trọng của những người sống trong núi vì vậy liền gật đầu đáp ứng.

Quay về thôn, từ xa Trương Huyền đã nhìn thấy rất nhiều người đứng yên lặng ở một chỗ đất trống cách thôn không xa, mọi người đứng quanh trước một căn nhà lớn, còn mơ hồ nghe thấy tiếng ngâm hát truyền tới. Mắt cậu sáng lên, ở nơi đất khách quê người lại gặp được bạn cũ, không ngờ ở nơi hẻo lánh này lại có thể gặp được bạn cùng nghề.

Vội vàng bước đến gần liền nhìn thấy một người trung niên ăn mặc kiểu đạo sĩ đứng trước thần đàn(3) dựng tạm, tay cầm kiếm gỗ vừa nhảy vừa hát, người dân trong thôn đều thành kính đứng xung quanh ông ta. Căn nhà trước mặt bọn họ thực ra là một cái kho lớn bị bỏ hoang, rỉ sét loang lổ khắp nơi, giá gỗ trên trần nhà sớm đã mục rữa, mọc đầy rêu xanh, nhìn qua liền có thể biết nơi này đã bị bỏ hoang từ rất lâu rồi.

(3) thần đàn: đàn tế thần

Nhìn bước chân của vị đạo sĩ, Trương Huyền nghiêng đầu cười trộm, hóa ra còn có người tệ hơn cả cậu nữa, bước mười bước thì có tám bước sai phương hướng, trình độ đây mà cũng dám ra ngoài lừa tiền sao?”

“Để hai người chê cười rồi.” A Khải xấu hổ nói: “Đây là tập tục cũ của thôn, thời gian này mỗi năm đều sẽ tổ chức đại pháp.”

“Là cầu cho mưa thuận gió hòa sao?” Trương Huyền nhìn phù cầu mưa được dán trên đàn tế hỏi.

“Không phải, là cầu xin những người chết oan cho bọn họ sống bình yên.” A Khải chỉ kho hàng bị bỏ hoang nói: “Nghe ông nội tôi nói, chỗ đó vốn là xưởng sản xuất pháo hoa, bốn mươi năm trước vì một trận hỏa hoạn mà làm chết rất nhiều người, sau đó trong thôn liền thường xuyên xuất hiện một vài chuyện kì quái, các cụ già đều nói là những người chết oan đang tác quái vì vậy liền mời đạo sĩ đến làm pháp, sau dần trở thành tập tục của thôn.”

Niép Hành Phong và Trương Huyền nhìn nhau, A Khải vội vàng xua tay: “Tôi biết người bên ngoài các cậu sẽ không tin loại mê tín này, cứ coi như đang xem kịch là được rồi, hai người cũng biết, trong thôn không có trò vui gì nên nhìn đạo sĩ làm pháp cũng được coi là một hoạt động nghỉ ngơi.”

“Tôi không cảm thấy đó là mê tín a, thực ra tôi...”

“Đi cả ngày trời, bọn tôi quay về sắp xếp đồ đạc trước đã, hôm nay thực sự rất cảm ơn anh.” Niếp Hành Phong nói cắt đứt lời nói của Trương Huyền.

Lúc chia tay A Khải còn mời bọn họ đến nhà ăn cơm nhưng Niếp Hành Phong từ chối, nếu không sớm ăn hết mấy loại thịt với rau củ Trương Huyền mang theo thì nhất định sẽ hỏng hết mất.

Quay về nhà, hai người đi thay hương ở nhà thờ tổ trước, ai ngờ liền phát hiện ra hoa quả cúng trong đĩa đã vơi đi hơn nửa, đặc biệt là nho hầu như không còn lấy một chùm, Trương Huyền hét lớn: “Quá quá đáng rồi, lại có người dám trộm đồ cúng để ăn!”

Mùi hương nhàn nhạt bay trong từ đường, trong gió đêm lại càng rõ ràng, lần này Niếp Hành Phong dám khẳng định, đây tuyệt đối không phải là mùi lư hương mà là...

“Mùi của cây xương bồ.” Trương Huyền nói ra hoài nghi của Niếp Hành Phong.

Thôn dân ở đây rất mê tín, bọn trẻ con cho dù rất thèm ăn muốn lấy trộm cũng không dám to gan lấy như vậy hơn nữa còn là lấy đồ cúng của thiên sư, Trương Huyền tức mà không làm gì được đành cười: “Nếu để tôi biết được con tinh quái nào làm, tôi nhất định đánh nó đến hồn phi phách tán!”

“Tách, tách, tách...”

Âm nhanh nhẹ truyền đến giống như tiếng hòn bi nảy trên mặt đất, Niếp Hành Phong ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, nhưng âm thanh rất nhanh liền biến mất, dường như là bị khí tràng của Trương Huyền dọa sợ nên mới núp đi.

“Thôi được rồi, dù sao cũng mang theo khá nhiều hoa quả, tí nữa đặt lên thêm một chút là được.”

Niếp Hành Phong thấp hương xong liền kéo Trương Huyền rời đi, về nhà bắt đầu chuẩn bị cơm tối, đương nhiên là làm thịt nướng mà Trương Huyền vẫn luôn muốn ăn.

Hi vọng sẽ không bị đứt cầu dao, thấy Trương Huyền rất nhanh đã thay đổi tâm tình, hưng trí bừng bừng lấy chảo điện ra, rồi lấy rau củ đã được rửa sạch sẽ bỏ lên trên tấm sắt bắt đầu nướng, trong lòng Niếp Hành Phong liền cầu khẩn các vị tổ tông.

Điện không mạnh nên qua rất lâu hương thịt nướng mới chậm chậm lan ra khắp không gian phòng khách, Trương Huyền vào phòng bếp lấy cốc giấy và đưa dùng một lần, sau khi quay lại đột nhiên hét lớn: “Chủ tịch, nắm hương của tôi đâu?”

Niếp Hành Phong đang ở phòng bên cạnh sắp xếp lại lá cây xương bồ vừa hái về, nghe thấy tiếng hét của

Trương Huyền, vội vàng quay lại phòng khách thì thấy Trương Huyền đang đứng trước chảo điện, đôi con ngươi màu lam tức giận trừng anh, “Sao anh dám trộm ăn nấm hương của tôi, vừa rồi rõ ràng tôi đã nướng ba cây!”

Mắt Niếp Hành Phong đảo qua cây nấm hương duy nhất trên tấm nướng, dở khóc dở cười, “Không phải tôi.” việc Trương Huyền thích ăn nấm hương anh cũng không phải không biết, sẽ không tranh với cậu, hơn nữa không có dưa, anh không thể bốc ăn đi?

Bốn mắt nhìn nhau, đôi con ngươi màu lam của Trương Huyền đảo đảo, sau khi hiểu ra mới gật đầu cảm tức nói: “Lại là mấy con tinh quái đáng ghét kia!”

Niếp Hành Phong nhìn tấm nướng, hình như thịt nướng cũng ít đi một chút, gió đêm thổi vào từ khe cửa sổ khép hờ, mang theo mùi hương nhàn nhạt quen thuộc, anh nhú mi đi đến đóng cửa sổ lại.

Cũng may tiếp theo không có chuyện gì kì quái xảy ra, thịt nướng cùng với cơm nóng hổi khiến người ta thêm đến ứa nước miếng, Trương Huyền cũng đói rồi nên không thêm tiếp tục tính toán với mấy con tinh quái, cầm lấy chai bia, vừa ăn thịt nướng vừa uống bia với Niếp Hành Phong.

“Sớm biết vậy thì đã mang Tiểu Biên Bức theo, để nó phục vụ kiêm bắt quỷ thay chúng ta.”

Ăn xong, Trương Huyền vừa ngồi đun nước nóng trong phòng tắm vừa lẩm bẩm, Niếp Hành Phong ở bên trong thoải mái ngâm nước mà cậu chỉ có thể ở bên ngoài chăm chỉ đốt lửa, cảnh xuân gì gì đó đều không nhìn được.

“Nó không phải là người hầu.” Cách một tấm ván gỗ, Niếp Hành Phong nói.

“Nó đã không làm được một thức thần thì cứ cho nó làm người hầu đi.”

Chăm chỉ thêm củi để lửa cháy lớn hơn, Trương Huyền thở dài rồi đứng dậy, chuẩn bị đi vào cùng tắm chung bồn vui vẻ với chiêu tài miêu đáng yêu, ai ngờ Niếp Hành Phong đã bước ra, treo quần áo ngủ của cậu lên giá.

“Tôi đi trải chăn trước, cậu cứ tắm đi.”

“Ồ...” không chỉ việc tắm chung bồn trong tưởng tượng đã tan thành mây khói mà ngay cả phục vụ chà lưng cũng không được hưởng thụ, Trương Huyền trợn mắt nhìn Niếp Hành Phong rời đi, ảo não nghĩ vừa rồi không chăm chỉ thêm lửa như vậy liền tốt rồi.

Cởi quần áo bước vào bồn gỗ, nước cũng vừa đủ ấm, Trương Huyền dựa vào thành bồn, nhắm mắt ngâm nga một bài hát. Từ tối qua đến giờ cậu còn chưa được nghỉ ngơi, nước nóng vừa đúng lúc xóa tan mọi mệt mỏi của một ngày, cơn mệt mỏi dâng lên, đang mơ màng muốn ngủ đột nhiên một mùi thơm thoang thoảng truyền đến, sau đó là tiếng bước chân rất cẩn thận, Trương Huyền không mở mắt nhưng khóe môi

cong lên nụ cười xấu xa.

“Lại là tên đại bịp bợm không biết gì hết, đạo sĩ thôi! Ta cứ ăn hết sạch đồ của người đó, xem người làm thế nào đánh ta hồn phi phách tán được!”

Trương Huyền bật dậy, tiếng sột soạt lập tức biến mất, cậu nhảy ra khỏi bồn tắm, thuận tay lấy quần áo ngủ choàng vào người. Xung quanh không có ai nhưng trên mặt đất lại có dấu vết đôi chân nhỏ đang vội vàng bước ra ngoài, cậu rút ra Sách Hồn Ti ném về hướng có dấu chân, tiếng viên bi nảy lại vang lên, một cục xà bông trượt đến bên chân, cậu không phòng bị đúng lúc giẫm lên, sau đó...

Bộp!

Niep Hành Phong nghe thấy tiếng động, vội vàng chạy đến, vừa bước tới liền nhìn thấy một đứa trẻ từ đầu hành lang bên kia bay nhanh đến, trong tay còn dắt theo một thứ gì đó màu trắng, nhìn kĩ thì hóa ra là một con tiểu hồ ly cao ngang với đứa trẻ, toàn thân màu trắng tuyết, hơi béo một chút, dưới màn đêm, một người một hồ tay trong tay chạy, quả thực là một cảm giác vô cùng quái dị.

Nhìn thấy anh, đứa trẻ lập tức dừng lại, sợ hãi không dám lại gần. Niep Hành Phong nhường đường, anh biết đứa trẻ kia không phải là người nhưng trên người nó không hề có chút khí tức tàn ác nào, thân hình gầy yếu, khiến người ta cảm thấy đau lòng, đối với tình quái như vậy, anh thực sự không nỡ làm khó.

Đứa bé trai kéo tiểu hồ ly chạy như bay đi, đến chỗ ngoặt còn quay đầu lại, cười tươi nói với anh: “Cảm ơn anh!”

“Niep Hành Phong đi đến buồng tắm, vừa đúng lúc nhìn thấy Trương Huyền đang chặt vật bò dậy, vội vàng tiến lên đỡ cậu dậy, hỏi: “Cậu không sao chứ?”

“Anh nhìn bộ dạng này của tôi mà không sao sao?” Trương Huyền xoa hông hỏi anh, “Lúc anh đến có đụng phải con quái nào không?”

Niep Hành Phong hơi chột dạ lắc đầu, “Tôi ôm cậu đi nhé?”

“Không cần.” Trương Huyền cầm lấy áo khoác treo trên giá, trên quần áo dính một vài sợi lông tơ màu trắng, cậu nhặt ra nhìn rồi bật cười. Sự chạy mất thì miếu vẫn còn đó, muốn chạy thoát khỏi lòng bàn tay cậu cũng không dễ thế đâu!

Quay về phòng ngủ, Niep Hành Phong bật ti vi nhỏ ở đầu giường lên đáng tiếc tín hiệu quá yếu chỉ có thể miễn cưỡng xem được một vài kênh, còn không thì đều bị nhiễu sóng dẫn đến màn hình hơn nửa là trắng xóa, anh đành phải tắt ti vi. Trương Huyền nằm trong chăn, hý hoáy nghịch điện thoại, nhưng vẫn hoàn toàn không có tín hiệu, cậu thở dài: “Tôi còn mang theo cả laptop nữa, xem ra cũng không dùng được rồi.”

Không có ti vi không có mạng đối với người hiện đại mà nói là không thể tưởng tượng nổi, nhưng Niep

Hành Phong cảm thấy thỉnh thoảng hưởng thụ cuộc sống điền viên cách biệt với thế giới bên ngoài cũng không tệ lắm. Tắt đèn rồi nằm lên giường với Trương Huyền, nhớ lại đủ loại phi nhân loại hôm nay gặp được, còn có vài truyền thuyết A Khải nói với bọn họ, anh hỏi: “Cậu nói xem nơi này phong cảnh hữu tình như vậy, có phải là thực sự có thần núi phù hộ hay không?”

Trương Huyền cười khẩy, nói một cách thản nhiên: “Thế giới này vốn không có thần.”

“Cậu tin quỷ nhưng lại không tin thần sao?” thiên sư lại có thể không tin thần linh, Niếp Hành Phong đột nhiên phát hiện thỉnh thoảng anh không thể hiểu được Trương Huyền.

Trương Huyền đã bắt đầu buồn ngủ nên tùy tiện nói: “Tôi chỉ tin thứ chính mắt mình có thể nhìn thấy được, quỷ quái ngày nào tôi cũng gặp nhưng thần thì chưa bao giờ trông thấy.”

Trời không lạnh nhưng Niếp Hành Phong lại cảm thấy một cơn lạnh khó hiểu, sợ hãi dâng lên từ trong đáy lòng, không phải sợ Trương Huyền mà là sợ...một thứ mà anh không thể cảm giác được.

“Đừng như vậy.” anh vươn người ôm lấy Trương Huyền từ phía sau, “Tất cả mọi sự vật trên đời này, chỉ cần tin thì nó nhất định sẽ tồn tại.”

Cái ôm chặt chẽ thân mật đã che khuất đi sự bất an mới hiện lên vừa rồi, Niếp Hành Phong cười, hương thơm nhàn nhạt của cơ thể này là mê hoặc tuyệt đối, thời khắc này cảm giác yêu thích lại càng trở nên rõ rệt, dứt khoát siết chặt tay lại, cúi đầu hôn lên vành tai của Trương Huyền.

Có lẽ nên làm một chút giải trí còn thú vị hơn cả xem ti vi và lên mạng.

Tay bị đẩy ra, Trương Huyền lăn ra mép giường, lẩm bẩm: “Chủ tịch, yêu cầu không được phát tình với tài xế của anh.”

“Đó là nói đùa thôi.”

“Vậy thì cứ tiếp tục đùa đến cuối cùng...”

Tiếng hít thở đều đều dần chứng tỏ Trương Huyền đã đi vào cõi mộng rồi, Niếp Hành Phong cười khổ nằm lại về chỗ cũ, “Cái tên thần côn có thù tất báo này.”

“Hà xử hợp thành sâu, li nhân tâm thượng thu, tung ba tiêu bắt vũ đã sư sư...(4)”

(4) Search baidu thì mấy câu này nằm trong bài thơ “Đường đa lệnh – Tích biệt”, vì k tìm được bản tiếng Việt nào nên bn dịch phần dịch nghĩa search được của baidu tạm nhé:

Sao có thể tạo thành chữ “sầu”, là trên tim của người rồi đi đặt thêm chữ thu

(Cái này lại phải giải thích tiếp, chữ sầu tiếng trung viết là “ ” tức là gồm chữ tâm “ ” ở dưới và chữ thu “ ” ở trên)

Cho dù mưa thu đã ngừng lại, gió thổi qua cánh quạt ba tiêu cũng thổi ra hơi lạnh...

Không biết mn có hiểu gì k nữa, bn vốn ngu thơ văn nên chịu chỉ biết dịch tạm thể thôi T^T

Tiếng ngâm khe vắn vít bên tai, trầm bổng du dương, giống như nỗi xót xa dai dẳng khi người yêu rời đi, Tây Môn Đình mở trừng mắt. Lời nói kia vẫn còn vang vọng trong không gian, mê hoặc nửa mơ nửa thật, trong khoảnh khắc, Tây Môn Đình có lỗi giác như linh hồn xuất khiếu, cậu ngồi dậy, ngơ ngẩn nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Không biết từ lúc nào cửa sổ đã bị mở ra, gió đêm làm rèm cửa cuộn nhẹ lên, thân hình một cô gái thướt tha dưới ánh trăng, tóc dài buông xõa cùng với tay áo cùng nhau bay nhẹ trong gió đêm, khoe môi mềm mại nhếch lên giống như đang cười nhưng giữa mày lại lộ ra ưu thương nhàn nhạt, giọng nói nhẹ nhàng róc rách, yếu ớt như bất cứ lúc nào cũng có thể hòa tan vào trong gió.

“Cô...”

Tim Tây Môn Đình đập thình thịch, bước xuống giường rồi chậm chậm lại gần cô gái. Giọng nói đầy thương tâm đau xót khiến cậu muốn bước đến vỗ về nỗi đau đó, sớm đã quên mất giờ đã là nửa đêm, sao lại có người xuất hiện trong phòng của mình, lại càng không chú ý đến cô gái mặc một chiếc váy tơ tằm mỏng hoàn toàn khác biệt với quần áo hiện đại.

Cô gái mỉm cười nhìn cậu, kinh sợ trước vẻ đẹp của thiên nhân, thần trí Tây Môn Đình càng trở nên hoảng hốt, đi đến trước mặt cô gái như một con rối gỗ, cô gái vươn tay ra trước mặt cậu, gọi: “A Ngôn, em đã tìm anh lâu lắm rồi...”

Giọng nói mềm mại như tiếng đàn khiến Tây Môn Đình hoàn toàn bị mê hoặc, nắm lấy tay của cô gái, hoảng hốt nói: “Tôi không phải là A Ngôn.”

“Rất nhiều năm về trước anh chính là A Ngôn.” Cô gái mỉm cười nhìn cậu, “Đi với em đi?”

Tây Môn Đình ngây ngốc gật đầu, ngay lập tức liền thấy trước mắt nhoáng lên một cái, cảnh vật xung quanh bắt đầu xoay chuyển, cuồng phong nổi lên, đợi đến lúc ngừng lại, cậu mở mắt ra liền phát hiện bản thân đã rời khỏi quán trọ, xung quanh đen kịt một màu, xa xa mây cuộn cuộn, gió xuyên qua những cành cây trong rừng tạo thành âm thanh xào xạc rất quỷ dị, khí tức âm trầm cổ quái tràn ngập khắp mọi nơi.

Thần trí vừa tỉnh táo lại, Tây Môn Đình liền bị dọa sợ đến mức lập tức giẫy khỏi cô gái, lùi về phía sau mấy bước, hét lớn: “Cô là ai? Tại sao lại đưa tôi đến đây?”

Cô gái không hề tức giận mà vẫn cười dịu dàng như trước: “Anh quên rồi, đây chính là nơi chúng ta đính ước.”

“Đính ước?”

Tay bị kéo đến trước một cây tùng xanh, rêu xanh mọc loang lổ trên thân cây cổ thụ cao chọc trời, lá cây che lấp hết ánh sáng mặt trời chứng tỏ cây tùng xanh này đã có từ rất lâu rồi, cô gái chỉ vào nó nói: “Năm đó chúng ra ước định cả đời trước mặt cây tùng này, sống cùng nhà chết cùng mộ, anh quên rồi sao?”

Tây Môn Đình lắc đầu liên tục, cậu không nhớ đã cùng ước định tam thế với bất kì cô gái nào cả, có đại ca ác như quỷ dạ xoa ở bên cạnh quan sát, ngay đến kinh nghiệm của gái cậu còn không có nữa là cùng ước định chung thân.

“Cô nhận nhầm người rồi, tôi không phải là A Ngôn, xin hãy lập tức đưa tôi về.”

“Anh có thể nhớ lại được mà, nếu anh là A Ngôn khi nhìn thấy cây tùng xanh này nhất định có thể nhớ lại kiếp trước, mau nhớ lại đi! Nhớ lại đi!” bị phủ nhận, cô gái vô cùng nóng nảy, sự dịu dàng ngay lập tức biến mất không còn dấu vết, la lên một cách hung dữ với cậu.

Cổ tay bị nắm chặt đến phát đau, Tây Môn Đình cuối cùng cũng nổi giận, dùng lực hất tay của cô gái ra, nói: “Tôi không phải! Tôi không nhớ được bất kì cái gì hết vì tôi vốn không quen cô!”

“Anh...” cô gái loạng choạng lùi về sau mấy bước, nhìn anh, ánh mắt có phần hoảng hốt sau đó liền kêu lên đầy tuyệt vọng: “Tại sao? Tại sao cũng không phải anh? Anh dám lừa tôi!”

Tiếng hét lộ ra ngoan hận mãnh liệt, Tây Môn Đình hơi sợ hãi, trực giác cảm thấy cô gái này không phải là người nhưng cũng không giống như quỷ. Trông thấy ống tay áo của cô vung lên, khuôn mặt xinh đẹp vì căm giận mà trở nên dữ tợn, sát khí âm trầm áp đến, cậu không dám chậm trễ, vội vàng xoay người bỏ chạy, đáng tiếc mới chạy được mấy bước liền bị dây leo cuốn lại, ngã sấp xuống đất.

Đầu bị đập mạnh lên một cái gì đó rất cứng, dưới ánh trăng trong trẻo, Tây Môn Đình phát hiện đó chính là một cái đầu lâu người, nhìn tiếp sang bên cạnh, xung quanh cũng có không ít bộ xương người nằm rải rác, cậu sợ tới mức lập tức bò dậy cố gắng chạy đi, nhưng lại một lần nữa bị dây leo cuốn lại rồi ném lên mặt đất. Cô gái nhảy đến trước mặt cậu, không còn là hình người xinh đẹp nữa mà là hình thú đầy máu, một màu đỏ tràn đầy chết chóc.

Bị cô ta ấn xuống, Tây Môn Đình dù có đại caen TaeKwonDo cũng không giãy giụa được chút nào, ngay sau đó ngực bỗng cảm thấy đau đớn do bị móng vuốt sắc bén đâm vào. Âm khí xẹt qua, cô gái đã hóa thành ác thú, như sói như cáo, lại vừa vô cùng to lớn, mắt Tây Môn Đình trợn trừng nhìn tay cô ta vung lên, móng vuốt của loài thú đâm xuống yết hầu của cậu.

“A!”

Đúng lúc Tây Môn Đình cảm thấy cái chết đã đến gần thì mặt dây chuyền quan tài đeo trên cổ lộ ra ngoài cổ áo, quái thú bị cương khí trên quan tài bắn trúng, rống lên một tiếng, thân hình tạm thời biến mất trong không trung, Tây Môn Đình cũng bị âm lực của cô ta làm chấn động, người lảo đảo vài vòng xuống sườn núi...

Trương Huyền mở trừng mắt, bật người dậy, Niếp Hành Phong ở bên cạnh cũng bị cậu đánh thức, vội vàng hỏi: “Sao vậy?”

Trời mới tờ mờ sáng, bên ngoài truyền đến tiếng mưa nhỏ, Trương Huyền giờ mới hiểu mình vừa mới nằm mơ, thở hắt ra, bóp bóp đầu rồi lại nằm xuống, “Gặp ác mộng, mơ thấy bị quỷ truy sát.”

“Cậu bị quỷ truy sát?”

“Xin anh, tôn trọng nghề nghiệp của tôi chút đi, thiên sư sao có thể bị quỷ truy sát? Tôi mơ thấy người khác.”

“Là ai?”

“Quên mất rồi.” Trương Huyền nằm xuống, ngáp một cái muốn ngủ tiếp, “Đợi tôi nhớ ra sẽ nói với anh.”

Lần này bác giác ngủ đến tận khi trời sáng rõ, A Khải qua gọi bọn họ đi ăn cơm, Niếp Hành Phong từ chối khéo, bên này cũng có dụng cụ làm bếp, tự làm là được rồi, anh không muốn lúc nào cũng làm phiền đến người khác.

“Cậu thật lợi hại, ông chủ lớn mà cũng biết nấu cơm.” Lúc Trương Huyền tỉnh dậy liền nghe thấy A Khải dùng giọng nói ngưỡng mộ nói với Niếp Hành Phong.

“Tự mình làm khá là tiện lợi.”

“Tôi cứ nghĩ rằng lái xe kia sẽ làm.”

Nhìn qua Trương Huyền mặc áo ngủ vừa ra khỏi phòng ngủ mà mắt vẫn còn lim dim, Niếp Hành Phong cười nói: “Tài xế của tôi rất có giá.”

“Có muốn húp cháo rau không? Rau dại tôi vừa mới hái, rất tươi nhưng hơi đắng một chút.”

Niếp Hành Phong đồng ý, vì vậy A Khải liền đem rau dại đi rửa sạch, thái nhỏ rồi bắt đầu đun cháo. Anh ta làm rất nhanh, một lúc sau nhà bếp đã tràn ngập hương thơm của cháo rau.

“A Khải, cái gì anh cũng biết làm sao!” Trương Huyền rửa mặt xong, ngửi thấy mùi thơm liền chạy đến, “Cô gái nào được gả cho anh nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Bình nào không nên mở thì mở bình đó, Niếp Hành Phong trừng Trương Huyền, cũng may A Khải không chú ý tới, chỉ cười một cách thật thà: “Các cô gái ở trong thôn đều muốn gả đến thành phố, thanh niên trẻ tuổi khỏe khoắn còn không tìm được vợ, tàn tật như tôi đây lại càng không có hi vọng gì.”

Nói như vậy nhưng trên mặt A Khải không hề có chút tiếc nuối nào, Trương Huyền thấy rất kì lạ, muốn hỏi nhưng lại bị Niếp Hành Phong dùng mắt ngăn lại.

Sau khi nấu cơm xong, Niếp Hành Phong đang định giữ A Khải ở lại ăn thì nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, một em bé chạy đến gọi A Khải, nói con chó trong nhà bị tảng đá đập bị thương, nhờ anh qua xem xem, A Khải chào tạm biệt rồi vội vã rời đi.

Niếp Hành Phong tiễn A Khải ra ngoài cửa, nhìn thấy mấy đứa trẻ đang đứng xung quanh chiếc xe nhìn đầy hiếu kì, anh quay người đi lấy xô cô la mà Trương Huyền mang theo, chia cho lũ trẻ rồi hỏi: “Trong thôn không có bác sĩ sao?”

“Có bác sĩ nhưng không bằng anh A Khải. Anh ấy giỏi lắm, biết rất nhiều dược thảo hơn nữa trị bệnh cũng không cần tiền.”

Về sau mới là điều quan trọng nhất đi? Niếp Hành Phong mỉm cười, quay người vào nhà, Trương Huyền đã dọn cơm ra sẵn, đang ngồi đợi anh vào cùng ăn.

“Sau này đừng nhắc đến chuyện kết hôn trước mặt A Khải, sẽ khiến anh ấy không vui.” Vừa ăn cơm Niếp Hành Phong vừa dặn dò.

Trương Huyền không đồng ý: “Chủ tịch anh nghĩ quá nhiều rồi, tàn tật thì sao chứ? Chỉ cần có trách nhiệm thì chắc chắn sẽ có người thích mà.”

“Ừ hử?”

“Không cần dùng mũi hử tôi, nếu tôi thực sự thích một người, thì sẽ không để ý đến tướng mạo thân phận của người đấy, xem người đấy có tàn tật hay không.”

“Cậu chủ để ý xem người ta có tiền hay không thôi!” Niếp Hành Phong gấp một đũa nắm hương nhét vào miệng Trương Huyền.

Ăn xong hai người lại đi sang nhà thờ tổ, lần này đồ lễ không bị vơi bớt nhưng Trương Huyền phát hiện ra lông tơ màu trắng hết như kia ở trên bàn thờ, xem ra con kia tối qua sợ quá nên không dám ăn trộm tiếp, nhưng nó nhất định sẽ quay trở lại. Nhân lúc Niếp Hành Phong đang cúi lạy dâng hương, ngón tay Trương Huyền vẽ lên không trung, tạo một cái kết giới trước bàn thờ.

Vừa vẽ xong liền bị Niếp Hành Phong kéo tới, bắt cậu cúi lạy tổ tiên, Trương Huyền quỳ xuống nhỏ giọng cầu khẩn: “Các vị tổ tiên trên trời có linh, xin thứ cho hậu sinh vô lễ đã tạo kết giới bắt yêu trong này, xin

hãy phù hộ cho hậu sinh có thể thuận lợi bắt hết lũ yêu quái lại, sau này hậu sinh xin dâng lên nhiều lễ hậu tạ hơn.”

“Cậu đang ở đó thì thăm cái gì thế?”

“Không có gì đâu, khó có được một lần đến đây, tôi chỉ đang nói chuyện với các vị tổ tiên một chút thôi, chủ tịch, anh có phải cũng muốn tham gia hay không? Thông linh đơn giản lắm, sẽ tính anh giá tình nhân mà.”

Bỏ qua vẻ mặt cười toe toét của Trương Huyền, Niếp Hành Phong đi ra khỏi từ đường. Một ngày nào đó anh không phải vì đuổi quỷ diệt chết thì cũng là bị Trương Huyền làm cho tức chết, mà tính hiện thực của cái thứ hai có vẻ cao hơn.

Về đến nhà, nhân lúc Trương Huyền vào phòng ngủ thay quần áo, Niếp Hành Phong lấy đồ ăn với hoa quả đặt vào một cái đĩa rồi đem ra ngoài hành lang, nói: “Nếu thích thì mấy cái này tặng cho hai đứa, đừng trộm ăn ở từ đường nữa, anh thiên sư sẽ tức giận đó.”

Trương Huyền đổi một bộ quần áo rộng rãi rồi đi ra sân sau tìm một cái sọt nhỏ, chuẩn bị vào trong núi hái nấm hương. Hôm qua trên đường đi đến thác Bạch Thao cậu đã nhìn thấy rồi, dù sao tổ tổ chỉ cần hai lần sáng tối là được, có thể tận dụng hiệu quả khoảng thời gian trống, không thể ra khỏi núi tay không được. Nhưng lúc chuẩn bị hành trang cậu phát hiện đồng lá cây xương bồ hôm qua hái đến một cọng cũng không thấy đâu nữa.

“Đồ tiểu yêu quái to gan lớn mật!” cậu tức giận mắng.

Nghe thấy lá xương bồ đã biến mất, Niếp Hành Phong cũng rất kì quái, đi vào phòng bếp phòng khách còn ra cả hành lang xem cũng không tìm thấy, nhưng hoa quả trong đĩa anh mới để thì đã biến mất, chỉ còn lại hai viên đá nhỏ ở trong, anh nhặt lên xem, phát hiện đó không phải là đá mà mã não tự nhiên, cả viên trong suốt lấp lánh, dưới ánh sáng mặt trời lại càng trở nên rực rỡ.

Niếp Hành Phong mỉm cười, cảm thấy đứa bé với con hồ tinh cũng không đáng ghét như lời Trương Huyền nói, nhưng vẫn là nên trả lại mã não thôi, anh nhẹ giọng nói: “Nếu hai đứa thích lần sau anh lại chuẩn bị cho, không cần đáp lễ đâu.”

Không biết hai vật nhỏ ở chỗ nào nhưng từ hương thơm mát của cây xương bồ anh có thể chắc chắn bọn nó nghe được lời anh nói. Quay người vào phòng, thấy Trương Huyền đang chuẩn bị đạo phù, Niếp Hành Phong vội vàng ngăn cậu lại, “Cậu nhầm rồi, chắc chắn không phải mấy con yêu quái đó trộm đâu.”

Trương Huyền nhìn anh, đôi con ngươi màu lam tràn đầy nghi hoặc, “Tại sao lại khẳng định như vậy?”

Không thể nói bọn yêu tinh nếu đã có thể lấy mã não đổi thức ăn thì hẳn sẽ không trộm đồ, Niếp Hành Phong đành phải hỏi ngược lại: “Cậu hái xương bồ để đổi pho với yêu quái mà? Nếu đám yêu quái đã sợ nó thì sao lại còn dám lấy trộm chứ?”

“Cây xương bồ chưa thêm pháp lực vào thì chỉ có thể hù dọa bọn tiểu quỷ thông thường thôi, nếu tình quái có chút đạo hạnh thì sẽ không sợ nữa, bọn nó nhất định là sợ tôi dùng xương bồ để đối phó với chúng nó.”

“Nếu thực sự sợ, vậy bọn nó hẳn là nên trốn đi chứ không phải là đi trộm xương bồ có đúng không?”

Trương Huyền nhíu mày, cảm thấy lời của chủ tịch cũng không phải là không có lý, nhưng đối với việc đồng xương bồ tự dừng mất tích vẫn cảm thấy hơi bất an, lại nhớ lại giấc mơ cổ quái, vì vậy liền nói với Niếp Hành Phong: “Mấy ngày này anh phải luôn đi với tôi, không được làm gì một mình, biết chưa?”

“Biết rồi.” hiểu được nỗi lo của Trương Huyền, Niếp Hành Phong đồng ý rồi cười nói: “Có cậu ở bên cạnh, cho dù tôi muốn làm gì một mình cũng không có khả năng đâu.”

Vì sự mất tích của cây xương bồ, Trương Huyền tạm gác kế hoạch hái nấm hương lại chuyển thành đi hái xương bồ, đáng tiếc, sau khi nghe xong kế hoạch của bọn họ, A Khải lắc đầu nói tối qua trong núi có mưa làm cho đất đá sạt lở chặn lại mất một đoạn đường núi nên không thể đi được, nếu muốn đi hái nấm hương có thể đi tới gần thác nước nhưng xương bồ thì không thể hái được.

“Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?” Trương Huyền thất vọng nhìn ra rừng cây rậm rạp phía xa rồi nói.

Hôm nay là một ngày nắng đẹp, thôn dân đều ngồi ra ngoài cửa tán gẫu với nhau, thuận tiện làm một vài đồ thêu thùa, bầu không khí diễm viên rất ấm áp nhưng vẫn thấy thiếu thiếu chút gì đó. Niếp Hành Phong nhìn xuống pháo hoa bỏ hoang phía xa, đột nhiên nghĩ ra là thiếu cái gì, quay sang hỏi A Khải: “Việc cúng bái xong rồi sao?”

“Chưa, vốn dự định làm trong ba ngày nhưng mới làm được hai ngày thì không biết đạo trưởng đã đi đâu mà xe thì vẫn đỗ ở bên kia.”

“Hay là lên núi ngắm cảnh rồi?”

“Hi vọng là như vậy, nhưng không nói tiếng nào đã đi vào trong núi, thật khiến người ta lo lắng, nếu không có người dẫn đường rất dễ lạc đường, chúng tôi đang thương lượng xem có nên vào trong núi tìm người không.” A Khải vô cùng lo lắng nói.

Niếp Hành Phong nhìn Trương Huyền, phát hiện cậu không hề chú ý đến cuộc nói chuyện mà đang nhìn chăm chăm tới chân núi phía xa.

“Cậu đang nhìn gì vậy?”

“Tảng đá kia to kinh!” hai mắt Trương Huyền sáng long lanh nói, cảm giác đó như không phải đang nhìn một tảng đá mà là nhìn thấy vàng vậy, nói xong liền hưng phấn chạy tới, ngo trái ngo phải, một lúc lâu mới nhụt chí nói: “Chỉ là tảng đá thôi.”

“Nó sẽ không vì khoảng cách gần lại mà biến thành vàng được.”

Niếp Hành Phong tự nhận mình với Trương Huyền đã gần như đạt đến trình độ tâm linh tương thông, nhưng chỉ là gần như mà thôi, giống như lúc này, anh hoàn toàn không hiểu nổi sự chấp nhất của Trương Huyền với tảng đá. Đó chỉ là một tảng nham thạch bình thường, nếu nói có gì khác thì nhiều nhất là kích thước có hơi lớn, niên đại cũng khá lâu đời, nhưng một tảng đá, cho dù có tồn tại trăm nghìn năm cũng không thể biến thành kim cương được.

“Nhưng mà, không thể a...” Trương Huyền sờ tảng đá, lẩm bẩm.

Vừa nãy đứng ở xa, cậu rõ ràng cảm thấy một nguồn năng lượng kì lạ phát ra từ đây, nhưng lúc đến gần thì cảm giác ấy lại đột nhiên biến mất, cậu nhìn lên đỉnh núi phía trước, bắt đầu hoài nghi năng lượng là từ trong rừng núi phát ra.

“Đi thôi, chúng ta đến chỗ khác dạo tiếp.”

Niếp Hành Phong nhìn ra A Khải đang lo lắng cho vị đạo sĩ, có thể sẽ cùng thôn dân đi vào trong núi tìm người, không muốn làm phiền anh thêm vì vậy liền kéo Trương Huyền đi, cũng may Trương Huyền không tiếp tục cố chấp với tảng đá mà còn hứng trí đề nghị: “Không bằng chúng ta đi câu cá đi?”

“Không phải cậu nói muốn đi hái nấm hương sao?”

“Đi câu cá trước rồi đi hái nấm hương sau.” Trương Huyền cười hì hì xác định lịch trình của ngày hôm nay.

Hai người đi dọc theo chân núi, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Trương Huyền rút di động ra, nhìn vào màn hình rồi nhìn Niếp Hành Phong, “Điện thoại của Tây Môn Đình.”

Niếp Hành Phong ra hiệu bảo cậu nghe máy, Tây Môn Đình sẽ không vô duyên vô cớ gọi điện thoại cho bọn họ, tiếng chuông rất dồn dập khiến cho anh có dự cảm không tốt.

Ấn nghe điện thoại, bên kia truyền đến giọng nói lạnh lùng: [Là cậu Trương Huyền phải không? Tôi là Tây Môn Tuyết.]

“Tôi đây, anh tìm tôi có chuyện?” câu nghi vấn thực ra hẳn là nên đổi thành câu khẳng định, vì bây giờ Trương Huyền có thể khẳng định nhất định đã có chuyện xảy ra, nếu không người liên lạc với cậu chắc chắn không phải là Tây Môn Tuyết.

[Xin hỏi hiện giờ hai người đang ở đâu? Có thể đến thôn Thập Lý một chuyến không? Tối qua A Đình mất tích rồi, tôi cần hai người giúp.] Tây Môn Tuyết nói chuyện rất bình tĩnh nhưng lời nói hơi dồn dập đã thể hiện rõ sự bất an của hẳn.

“Xảy ra chuyện gì? Có thể nói rõ hơn chút không?” Trương Huyền vừa đi vừa nói, rất nhanh phát hiện tín hiệu không ổn, tiếng nói bên kia chập chờn đứt quãng, cậu vội vàng chạy về lại chỗ vừa rồi, nghe thấy Tây Môn Tuyết nói: [Sự việc hơi phức tạp, không thể nói rõ ràng trong điện thoại được, nếu hai người không tiện rời khỏi thì tôi có thể đến tìm hai người.]

Trương Huyền nhìn Niếp Hành Phong, thấy anh gật đầu liền nói: “Không cần, để bọn tôi qua đây, đọc địa chỉ cho tôi.”

Sau khi đọc địa chỉ quán trọ cho bọn họ xong Tây Môn Đình cúp máy, Trương Huyền cầm điện thoại thử nghiệm xung quanh một lúc, phát hiện có một vài chỗ miễn cưỡng có thể nhận được tín hiệu, nhưng có vài chỗ thì hoàn toàn ngoài vùng phủ sóng.

“Đừng nghịch nữa, chúng ta lên đường thôi.” vừa rồi lúc Trương Huyền nghe điện thoại đã để âm lượng rất lớn nên đối thoại của hai người Niếp Hành Phong đều nghe thấy rất rõ ràng, mặc dù nguyên nhân hậu quả của sự việc vẫn còn chưa hiểu rõ nhưng muốn giải quyết vấn đề đương nhiên phải càng nhanh càng tốt.

Trương Huyền đi theo sau Niếp Hành Phong, thở dài, thất vọng phát hiện cá với nấm hương hẳn là không thể kiếm được rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-chap-vi-phan-2>